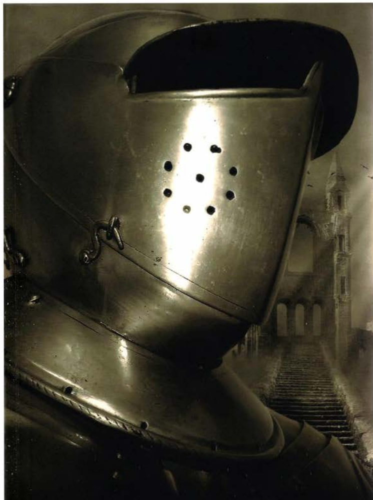

R. Scott Bakker

Profetul războinic

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colectia: fantasy
Coordonator: MUGUR CORNILA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCOTT BAKKER, R.
Profetul războinic / R. Scott Bakker ; trad. Cezara-Maria Pastrav. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-263-9

I. Pastrav, Cezara-Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © William Attard Mccarthy | Dreamstime.com;
© Mel Gama | Dreamstime.com
Redactor: CARMEN VASILE
Tehnoredactor: OFELIA COSMAN

Comanda nr. T 416 / octombrie 2008
Bun de tipar: octombrie 2008
Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

R. SCOTT BAKKER

PROFETUL RĂZBOINIC

Traducere de CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licențiat în limba și literatura engleză și, în prezent, pregătește o teză de doctorat în filozofie. După apariția primei cărți s-a dedicat total scrisului. Trăiește în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărți favorite, atît ale publicului, cît și ale profesioniștilor.

În multele sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor și de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cît mai diversă, în care să se îmbine istorie, credințe, filozofie și literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literați, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcție de ceea ce respingem decît de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare și sînt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că asta e un lucru foarte bun cîtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp." Și mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gîndesc la asociațiile pe care cititorul le-ar face în mod obișnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul".

R. Scott Bakker este autorul trilogiei **The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before** (2003), **The Warrior-Prophet** (2005), **The Thousandfold Thought** (2006).

Site: www.princeofnothing.com

Lui Bryan,
fratele meu de suflet și viziune

MULŢUMIRI

Având în vedere că mi-a luat mai bine de cincisprezece ani să scriu *La început a fost întunericul*, habar n-am avut în ce m-am băgat când mi-am propus să termin *Profetul Războinic* într-un an de zile. Mi s-a părut că un an înseamnă multă vreme, dar acum, după ce am privit anotimpurile trecând pe lângă fereastra mea mai repede ca reclamele, sunt de altă părere. Ca urmare a greşelii mele de calcul, am complicat fără să vreau vieţile, personale şi profesionale, ale celor din jurul meu. Niciciând n-am fost mai îndatorat atât de multor oameni. Aş dori să mulţumesc:

Întâi şi întâi, logodnicei mele, Sharron O'Brien, pentru dragoste, sprijinul şi criticele ei strălucite.

Fratelui meu, Bryan Bakker, pentru că mi-a dat mai multe idei grozave decât aş vrea să recunosc.

Agentului meu, Chris Lotts, şi minunatei echipe de la Ralph M. Vicinanza Ltd.

Familiei şi prietenilor mei, pentru că mi-au iertat absenţele îndelungate — şi pentru că mi-au recunoscut vocea de acele câteva ori când i-am sunat.

Studenţilor mei de la Fanshawe College pentru că au lăsat-o mai moale când se apropiau termenele.

Lui Michael Schellenberg pentru instinctele lui, Barbarei Berson pentru răbdarea ei absolut biblică şi lui Meg Masters pentru geniul ei editorial. Aş vrea de asemenea să le mulţumesc lui Tracy Bordian,

Martin Gould, Karen Alliston, Lesley Horlick și întregii echipe de la Penguin Canada.

Lui Ur-Lord, Mithfânion pentru marketingul viral!

Și, desigur, lui Steven Erikson, pentru că a deschis larg ușa sălii de bal.

Pentru cei interesați să exploreze Eärwa dincolo de hotarele acestei cărți, puteți vizita www.princeofnothing.com sau message board-ul lui Wil și Jack de la www.three-seas.com .

Aici vedem filosofia adusă în ceea ce este de fapt o poziție precară, care ar trebui întărită, chiar dacă nu este sprijinită de nimic din cer sau de pe pământ. Aici filosofia trebuie să-și arate puritatea ca susținător absolut al legilor ei, și nu ca herald al unor legi care să implanteze în ea bun-simț sau cine știe ce alte șoapte ale vreunei naturi tutelare.

— IMMANUEL KANT, FUNDAȚIA METAFIZICII MORALEI

Ce a fost mai întâi

Prima Apocalipsă a distrus marile națiuni norsiraie din Nord. Numai Sudul — națiunile ketyai din cele Trei Mări — a supraviețuit atacului Non-Zeului, Mog-Pharau, și al Sfatului său de magi și generali. Anii au trecut, iar Oamenii din cele Trei Mări au uitat — așa cum fac inevitabil oamenii — grozăviile pe care le-au îndurat strămoșii lor.

Imperii s-au ridicat și s-au prăbușit: Kyraneas, Shir, Cenei. Cel din Urmă Profet, Inri Sejenus, a reinterpretat Colțul, cel mai sfânt dintre artefacte, și în câteva secole inrithismul, organizat și administrat de cele O Mie de Temple și de liderul ei spiritual, Shriahul, a ajuns să domine în întregime cele Trei Mări. Marile Școli vrăjitorești, ca Turnurile Stacojii, Saikul Imperial și Mysunsai, au apărut ca răspuns la persecutarea de către inrithi a celor Puțini, cei care pot să vadă și să folosească vrăjitoria. Folosind Choree, artefacte străvechi care își fac purtătorul imun la vrăjitorie, inrithii s-au războit cu Școlile, încercând fără succes să purifice cele Trei Mări. Apoi Fane, Profetul Zeului Solitar, i-a unit pe kianini, popoarele deșertice din sud-vestul celor Trei Mări, și a declarat război Colțului și

celor O Mie de Temple. După câteva secole și câteva jihaduri, fanimii și preoții lor vrăjitori lipsiți de ochi, cishaurimii, au cucerit aproape tot vestul celor Trei Mări, inclusiv orașul sfânt Shimeh, locul nașterii lui Inri Sejenus. Numai rămășițele muribunde ale Imperiului Nansur continuă să li se împotrivească.

Acum în Sud domnesc războiul și vrajba. Cele două mari religii, inrithismul și fanimia, se hărțuiesc fără încetare, deși negoțul și pelerinajele sunt îngăduite atunci când sunt convenabile din punct de vedere comercial. Marile familii și națiuni se înfruntă pentru dominație militară și comercială. Școlile mici și mari se ceartă și uneltesc, mai ales împotriva parveniților cishaurimi, a căror vrăjitorie, Psûkhe, nu poate fi deosebită de lucrarea lui Dumnezeu de către Învățați. Și cele O Mie de Temple urmăresc ambiții lumești sub conducerea unor Shriahi corupți și incapabili.

Prima Apocalipsă a devenit doar o legendă. Sfatul, care a supraviețuit morții lui Mog-Pharau, a ajuns un mit, ceva despre care nevestele bătrâne le povestesc copiilor mici. Și după două mii de ani, numai Învățații Mandatului, care retrăiesc Apocalipsa noapte de noapte prin ochii străvechiului lor întemeietor, Seswatha, își mai amintesc de groaza și de profețiile despre întoarcerea Non-Zeului. Chiar dacă cei puternici și cei erudiți îi consideră niște neghiobi, faptul că sunt în posesia Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord, impune respect și invidie de moarte. Mânați de coșmaruri, ei rătăcesc prin labirinturile puterii, cutreierând cele Trei Mări în căutarea unor urme ale dușmanului lor străvechi și implacabil — Sfatul.

Și ca întotdeauna, nu găsesc nimic.

Prima carte: La început a fost întunericul

Războiul Sfânt este numele dat marii oști chemată de Maithanet, conducătorul celor O Mie de Temple, pentru eliberarea Shimehului din mâinile fanimilor păgâni din Kian. Vestea despre chemarea lui Maithanet se răspândește prin cele Trei Mări și credincioșii din toate marile

națiuni inrithi — Galeoth, Thunyerus, Ce Tydonn, Conriya, Ainonul de Sus și tributarii lor — călătoresc spre orașul Momemn, capitala Imperiului Nansur, ca să devină Oameni ai Colțului.

Aproape de la bun început, oastea se înnămolește în politică și controverse. Întâi, Maithanet le convinge cumva pe Turnurile Stacojii, cea mai puternică dintre Școlile vrăjitorești, să se alăture Războiului Sfânt. În ciuda ultragiului provocat de aceasta — vrăjitoria este anatemă pentru inrithi — Oamenii Colțului își dau seama că au nevoie de Turnurile Stacojii pentru a se putea opune cishaurimilor, preoții-vrăjitori ai fanimilor. Războiul Sfânt ar fi pierdut fără una din Marile Școli. Întrebarea este de ce ar accepta Învățații Stacojii să ia parte la un aranjament atât de primejdios. Cei mai mulți nu știu că, Eleäzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii, poartă de multă vreme un război secret împotriva cishaurimilor, care, aparent fără motiv, l-au asasinat pe predecesorul lui, Sasheoka, cu zece ani în urmă.

Apoi, Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului, urzește un plan complicat pentru a uzurpa Războiul Sfânt. Multe din ținuturile care aparțin acum Kianului păgân au fost cândva ale Nansurului și recuperarea provinciilor pierdute ale Imperiului este cea mai fierbinte dorință a lui Xerius. Având în vedere că Războiul Sfânt se adună în Imperiul Nansur, poate porni marșul numai dacă este aprovizionat de Împărat, lucru pe care acesta refuză să-l facă până ce fiecare dintre conducătorii Războiului Sfânt nu va fi semnat un jurământ scris prin care să cedeze Împăratului toate ținuturile pe care urmează să le cucerească.

Desigur, primii nobili care sosesc resping Înscrisul și se ajunge la o poziție de pat. Dar în vreme ce Războiul Sfânt ajunge să numere sute de mii de suflete, liderii titulari ai oștii încep să devină neliniștiți. Având în vedere că se duc la război în numele lui Dumnezeu, se cred invincibili și prin urmare nu văd niciun motiv pentru care să împartă gloria cu cei care nu au sosit încă. Un nobil conriyan pe nume

Nersei Calmemunis ajunge la o înțelegere cu Împăratul și își convinge tovarășii să semneze Înscrisul Imperial. De îndată ce sunt aprovizionați, cei mai mulți dintre ei pornesc marșul, deși lorzii lor și o mare parte din Războiul Sfânt n-au sosit încă. Din cauză că oastea este în mare parte o gloată fără lorzi, ajunge să fie numită Războiul Sfânt cel Vulgar.

În ciuda încercărilor lui Maithanet de a o aduce înapoi, oastea își continuă marșul spre sud și intră în ținuturile păgâne, unde — exact așa cum plănuise Împăratul — este cu totul nimicită de fanimi.

Xerius știe că în termeni militari, pierderea Războiului Sfânt cel Vulgar este nesemnificativă, deoarece gloata din care era în mare parte alcătuită s-ar fi dovedit mai mult un risc decât un avantaj în luptă. Dar în termeni politici, nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar este neprețuită, deoarece le-a arătat lui Maithanet și Oamenilor Colțului adevărata fire a adversarului lor. Fanimii, după știu prea bine nansurii, nu sunt oameni cu care să te joci, nici măcar atunci când Dumnezeu este de partea ta. Xerius pretinde că numai un general excepțional poate asigura izbânda Războiului Sfânt — cineva ca nepotul său, Ikurei Conphas, care, după victoria recentă din Bătălia de la Kiyuth asupra temuților scylvendi, este considerat cel mai mare tactician al epocii sale. Conducătorii Războiului Sfânt nu trebuie decât să semneze Înscrisul Imperial și iscusința și inteligența supranaturală a lui Conphas vor fi ale lor.

Se pare că Maithanet se găsește într-o dilemă. Ca Shriah, îl poate obliga pe Împărat să aprovizioneze Războiul Sfânt, dar nu-l poate obliga să-l trimită pe Ikurei Conphas, singurul său moștenitor. În mijlocul acestei controverse sosesc primii mari potentați inrithi ai Războiului Sfânt: Prințul Nersei Proyas al Conriyei, Prințul Coithus Saubon al Galeothului, Contele Hoga Gothyelk din Ce Tydonn și Regele-Regent Chepheramunni al Ainonului de Sus. Războiul Sfânt capătă forțe noi, deși rămâne de fapt ostatic, legat de zidurile Momemnului și de hambarele Împăratului

din cauza lipsei hranei. Până la ultimul, nobilii resping Înscrisul lui Xerius și îi cer să-i aprovizioneze. Oamenii Colțului încep să prade ținutul din jur. Ca răspuns, Împăratul cheamă elemente ale Armatei Imperiale. Se dezlănțuie lupte deschise.

Într-o încercare de a evita un dezastru, Maithanet convoacă un Consiliu al Numelor Mari și Mici și toți liderii Războiului Sfânt se adună în palatul Împăratului, Înălțimile Andiamine, ca să discute. Aici Nersei Proyas șochează adunarea, oferind o Căpetenie Scylvendi acoperită de cicatrice, un veteran al războaielor trecute împotriva fanimilor, în locul lui Ikurei Conphas. Scylvendiul, Cnaiür urs Skiötha, schimbă cuvinte dure cu Împăratul și cu nepotul său, iar conducătorii Războiului Sfânt sunt impresionați. Dar Trimisul Shriahului rămâne nehotărât: scylvendii sunt apostați, la fel ca fanimii. Doar cuvintele înțelepte ale Prințului Anasûrimbor Kellhus de Atrithau rezolvă problema. Trimisul citește decretul prin care i se cere Împăratului, sub amenințarea cu Ocara Shrială, să-i aprovizioneze pe Oamenii Colțului.

Războiul Sfânt va mărșălui.

Drusas Achamian este un vrăjitor trimis de Școala Mandatului să-l investigheze pe Maithanet și Războiul său Sfânt. Deși nu mai crede în misiunea străveche a Școlii sale, el călătorește spre Sumna, capitala celor O Mie de Temple, în speranța că va afla mai multe despre misteriosul Shriah, despre care Mandatul se teme că ar putea fi un agent al Sfatului. În timpul acestei misiuni, își reia o veche poveste de dragoste cu o târfă pe nume Esmenet și, în ciuda propriilor temeri, recrutează un fost student de-al său, un Preot Shrial pe nume Inrau, care să-l informeze cu privire la activitățile lui Maithanet. În tot acest timp, coșmarurile legate de Apocalipsă devin mai intense, mai ales acela despre așa-numita „Profeție Celmomiană", care prevestește întoarcerea unui urmaș al lui Anasûrimbor Celmomas înainte de cea de-a Doua Apocalipsă.

Apoi Inrau moare în împrejurări misterioase. Copleşit de vinovăţie şi mâhnit de refuzul lui Esmenet de a înceta să mai ia muşterii, Achamian fuge din Sumna şi călătoreşte spre Momemn, unde Războiul Sfânt se adună sub ochii lacomi şi neliniştiţi ai Împăratului. Un rival puternic al Mandatului, o Şcoală numită Turnurile Stacojii, s-a alăturat Războiului Sfânt pentru a-şi continua lunga înfruntare cu cishaurimii, preoţii-vrăjitori care se află în Shimeh. Nautzera, superiorul din Mandat al lui Achamian, i-a ordonat să ţină sub observaţie Turnurile Stacojii şi Războiul Sfânt. Când ajunge în tabără, Achamian i se alătură lui Xinemus, un vechi prieten de-al său din Conriya.

Continuând investigarea morţii lui Inrau, Achamian îl convinge pe Xinemus să-l ducă să se întâlnească cu un alt fost student de-al său, Prinţul Nersei Proyas al Conriyei, care a devenit confidentul enigmaticului Shriah. Când Proyas îşi bate joc de bănuielile lui şi-l respinge pentru că e un hulitor, Achamian îl imploră să-i scrie lui Maithanet cu privire la împrejurările morţii lui Inrau. Amărât, Achamian părăseşte pavilionul fostului său student convins că mica lui dorinţă nu va fi dusă la îndeplinire.

Apoi soseşte un bărbat din nordul îndepărtat — un bărbat pe nume *Anasûrimbor* Kellhus. Chinuit de visele recurente ale Apocalipsei, Achamian începe să se teamă de ce-i mai rău: o a Doua Apocalipsă. Oare sosirea lui Kellhus este doar o coincidenţă sau este acesta Vestitorul anunţat de Profeţia Celmomiană? Achamian îl ia la întrebări şi se trezeşte cu totul dezarmat de umorul, sinceritatea şi intelectul acestuia. Discută despre istorie şi filosofie până târziu în noapte şi, înainte de a se retrage, Kellhus îl roagă pe Achamian să-i fie profesor. Achamian acceptă, inexplicabil uimit şi mişcat de acest străin.

Dar se trezeşte într-o dilemă. Apariţia unui Anasûrimbor este un lucru despre care Şcoala Mandatului trebuie neapărat să afle: există puţine descoperiri mai importante ca aceasta. Dar se teme de ceea ce vor face fraţii săi din Mandat: ştie că o viaţă de vise îngrozitoare i-a făcut cruzi

și nemiloși. Și în plus, îi învinovățește pentru moartea lui Inrau.

Înainte să poată rezolva această dilemă, Achamian este chemat de nepotul Împăratului, Ikurei Conphas, la Palatul Imperial din Momemn unde Împăratul vrea ca el să cerceteze dacă un foarte important sfetnic al său — un bătrân pe nume Skeaös — poartă Însemnul vrăjitoriei. Împăratul însuși, Ikurei Xerius al III-lea, îl duce pe Achamian la Skeaös, cerând să i se spună dacă bătrânul este mânjit de pata necurată a vrăjitoriei. Achamian nu vede nimic în neregulă.

Dar Skeaös vede ceva în Achamian. Începe să se zbată în lanțuri, vorbind într-o limbă din străvechile vise ale lui Achamian. În mod imposibil, bătrânul se eliberează și ucide câțiva oameni înainte de a fi trecut prin foc de vrăjitorii Împăratului. Buimăcit, Achamian se apropie de Skeaös și privește îngrozit cum chipul i se dezghioacă și se deschide în membre pârjolite...

Monstruozitatea dinaintea lui, își dă el seama, este un *spion al Sfatului*, unul care îi poate imita și înlocui pe oameni fără să poarte Însemnul care să-l dea de gol. Achamian fuge din palat fără să-i avertizeze pe Împărat și curtea sa, știind că vor crede că e o prostie. Pentru ei, Skeaös nu poate fi decât un artefact al cishaurimilor păgâni, a căror artă nu poartă Însemnul. Fără să-și dea seama de nimic din jurul lui, Achamian rătăcește înapoi spre tabăra lui Xinemus, atât de absorbit de propria groază încât nu o vede și nu o aude pe Esmenet, care a venit în sfârșit să i se alăture.

Misterele din jurul lui Maithanet. Venirea lui Anasûrimbor Kellhus. Descoperirea primului spion al Sfatului după sute de ani... Cum ar putea să se mai îndoiască? A Doua Apocalipsă e pe cale să înceapă.

Singur în cortul său sărăcăcios, plânge copleșit de singurătate, groază și remușcări.

Esmenet este o prostituată din Sumna care își plânge viața și fiica deopotrivă. Când Achamian sosește cu misi-

unea de a afla mai multe despre Maithanet, ea îl primeşte cu dragă inimă. În tot acest timp, continuă să ia muşterii, ştiind foarte bine cât de mult îl îndurerează pe Achamian. Dar nu are de ales: îşi dă seama că mai devreme sau mai târziu, Achamian va fi chemat de acolo. Şi cu toate acestea se îndrăgosteşte din ce în ce mai tare de vrăjitorul cel nefericit, în parte din cauza respectului cu care o tratează, în parte din cauza naturii lumeşti a muncii lui. Deşi sexul ei a condamnat-o să şadă pe jumătate goală în fereastră, lumea de dincolo de aceasta a pasionat-o mereu. Intrigile Marilor Facţiuni, maşinaţiunile Sfatului: astea erau lucrurile care o însufleţeau!

Apoi vine dezastrul: informatorul lui Achamian, Inrau, este ucis şi Învăţatul îndoliat este nevoit să plece spre Momemn. Esmenet îl imploră s-o ia cu el, dar el refuză şi ea se trezeşte din nou părăsită în vechea ei viaţă. La scurtă vreme după aceea, un străin ameninţător vine în odaia ei, cerându-i să-i spună tot ce ştie despre Achamian. Folosindu-se de dorinţele ei, bărbatul o violează şi Esmenet se trezeşte răspunzându-i la toate întrebările. La venirea zorilor, acesta dispare, lăsând în urmă doar pete de sământă neagră ca dovadă a trecerii lui.

Îngrozită, Esmenet fuge din Sumna, hotărâtă să-l găsească pe Achamian şi să-i spună ce s-a întâmplat. În sine ei ştie că străinul are cumva o legătură cu Sfatul. În drum spre Momemn se opreşte într-un sat, sperând să găsească pe cineva care să-i repare sandala ruptă. Când sătenii recunosc tatuajul de târfă de pe mâna ei, încep s-o bată cu pietre — pedeapsa hotărâtă de Colţ pentru prostituate. Doar apariţia neaşteptată a unui Cavaler Shrial pe nume Sarcellus o salvează şi îi oferă satisfacţia de a-i vedea umiliţi pe cei care o chinuiseră. Sarcellus o duce până la Momemn şi Esmenet se îndrăgosteşte din ce în ce mai mult de averea şi de purtarea lui aristocratică. Acesta pare să nu aibă nici urmă din melancolia şi nehotărârea care îl îmbolnăvesc pe Achamian.

Când ajung la Războiul Sfânt, Esmenet rămâne cu Sarcellus, chiar dacă știe că Achamian e la doar câteva mile depărtare. Așa cum continuă să-i reamintească Sarcellus, Învățații ca Achamian nu au voie să își ia soții. Dacă s-ar duce la el, spune el, va fi abandonată din nou după o vreme.

Săptămânile trec, iar ea se trezește că-l apreciază din ce în ce mai puțin pe Sarcellus și că-l dorește din ce în ce mai mult pe Achamian. În cele din urmă, în ultima noapte dinaintea ca Războiul Sfânt să pornească marșul, pleacă în căutarea vrăjitorului, hotărâtă să-i spună tot ce se petrecuse. După o căutare chinuitoare, găsește în cele din urmă tabăra lui Xinemus, dar își dă seama că îi este prea rușine să se arate. În schimb se ascunde în întuneric, așteptând întoarcerea lui Achamian și mirându-se de ciudata adunătură de bărbați și femei din jurul focului. Când se ivesc zorii fără ca Achamian să se fi întors, Esmenet rătăcește în jurul focului abandonat și-l vede târându-se către ea. Își deschide brațele spre el, plângând de bucurie și dor...

Iar el trece pur și simplu pe lângă ea de parcă ar fi fost o străină.

Cu inima frântă, ea fuge, hotărâtă să-și facă singură drum în Războiul Sfânt.

Cnaiür urs Skiötha este o Căpetenie a utemoților, un trib de scylvendi, temuți în cele Trei Mări datorită priceperii și ferocității lor într-ale războiului. Din cauza evenimentelor din jurul morții tatălui său, Skiötha, cu treizeci de ani în urmă, Cnaiür este disprețuit de propriul său popor, deși nimeni nu îndrăznește să-l provoace la luptă din cauza puterii lui brutale și a istețimii într-ale războiului. Sosește vestea că nepotul Împăratului, Ikurei Conphas, a invadat Sfânta Stepă și Cnaiür călărește împreună cu utemoții ca să se alăture hoardei scylvendi la îndepărtatul hotar cu Imperiul. Cunoscând reputația lui Conphas, Cnaiür presimte o capcană, dar avertismentele lui nu sunt luate în seamă de Xunnurit, căpetenia aleasă Rege-al-Triburilor în bătălia ce se apropie. Cnaiür nu poate decât să privească desfășurarea dezastrului.

Scăpând teafăr după nimicirea hoardei, Cnaiür se întoarce pe păşunile utemoţilor mai chinuit ca oricând. Fuge de şoaptele şi de privirile celorlalţi membri ai tribului şi călăreşte până la mormintele strămoşilor lui, unde găseşte un bărbat grav rănit şezând pe gorganul tatălui său, înconjurat de cercuri de cranci morţi. Apropiindu-se cu grijă. Cnaiür îşi dă seama ca într-un coşmar că-l *recunoaşte* pe bărbat — sau că aproape îl recunoaşte. Acesta seamănă întru totul cu Anasûrimbor Moënghus, doar că este prea tânăr...

Moënghus fusese capturat cu treizeci de ani în urmă, când Cnaiür era doar un băieţandru, şi îi fusese oferit ca sclav tatălui lui Cnaiür. Spunea că este un dûnyain, că vine dintr-un popor care deţine o înţelepciune extraordinară şi Cnaiür a petrecut multe ore în compania lui, vorbind despre lucruri interzise războinicilor scylvendi. Ceea ce s-a petrecut mai apoi — seducerea, uciderea lui Skiötha şi evadarea lui Moënghus — l-a torturat pe Cnaiür toată viaţa lui. Deşi cândva l-a iubit pe bărbat, acum îl urăşte cu o intensitate smintită. Crede că doar dacă l-ar putea ucide pe Moënghus ar putea să-şi găsească liniştea.

Acum, incredibil, această dublură a venit la el, călătorind pe acelaşi drum ca şi originalul.

Dându-şi seama că străinul ar putea să-l ajute să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea, Cnaiür îl ia prizonier. Bărbatul, care îşi spune Anasûrimbor Kellhus, pretinde că ar fi fiul lui Moënghus. Dûnyainii, spune el, l-au trimis să-şi asasineze tatăl într-un oraş îndepărtat pe nume Shimeh. Dar oricât şi-ar dori Cnaiür să creadă această poveste, e circumspect şi tulburat. După ani de zile în care s-a gândit obsesiv la Moënghus, a reuşit să înţeleagă cu dûnyainii sunt dăruiţi cu inteligenţă şi abilităţi supranaturale. Ştie că singurul lor scop este dominarea, deşi acolo unde alţii folosesc forţa sau frica, dunyainii folosesc amăgirea şi iubirea.

Cnaiür îşi dă seama că povestea pe care i-o spusese Kellhus este exact povestea pe care ar fi spus-o un dûnyain

care încearcă să evadeze și să-și asigure o traversare în siguranță a Stepei. Cu toate acestea, încheie un pact cu bărbatul, acceptând să-l însoțească în călătoria lui. Cei doi pornesc prin Stepă, încleștați într-un război tainic al cuvintelor și pasiunilor. Cnaiür se găsește iar și iar atras în plasele subtile ale lui Kellhus, dar se dezmeticește în ultimul moment. Singurele lucruri care îl apără sunt ura pentru Moënghus și faptul că-i cunoaște pe dûnyaini.

În apropierea hotarului cu Imperiul întâlnesc un grup de jefuitori scylvendi care se arată ostili. Îndemânarea nepământească a lui Kellhus în luptă îl uimește și îl îngrozește pe Cnaiür. După luptă găsesc o concubină prizonieră pe nume Serwë tremurând printre lucrurile jefuitorilor. Izbit de frumusețea ei, Cnaiür o ia ca trofeu al său și de la ea află de Războiul Sfânt al lui Maithanet, război pentru eliberarea Shimehului, orașul în care se presupune că sălășluiește Moënghus... Oare e o coincidență?

Coincidență sau nu, Războiul Sfânt îl forțează pe Cnaiür să se răzgândească în privința planului inițial de călători în jurul Imperiului, unde înfățișarea lui de scylvendi ar însemna moarte sigură. Acum că liderii fanimi ai Shimehului se pregătesc de război, singurul mod în care ar putea ajunge la orașul sfânt este să devină Oameni ai Colțului. Singura lor șansă, își dă el seama, este să se alăture Războiului Sfânt, care, după spusele lui Serwë, se adună lângă orașul Momemn din inima Imperiului — singurul loc în care nu poate ajunge. Acum că au traversat teferi Stepa, Cnaiür e convins că Kellhus îl va ucide: dûnyainii nu admit niciun fel de riscuri.

Coborând coastele munților în Imperiul, Cnaiür îl înfruntă pe Kellhus, care pretinde că încă mai are nevoie de el. În timp ce Serwë privește îngrozită, cei doi bărbați se luptă pe înălțimile muntoase și, deși Cnaiür reușește să-l ia pe Kellhus pe nepregătite, bărbatul îl înfrânge cu ușurință, ținându-l de gât deasupra abisului. Ca să-și dovedească intenția de a-și ține partea lui din târgul pe care îl încheiaseră, îi cruță viața lui Cnaiür. După atâția

ani printre oamenii născuți în lume, spune Kellhus, Moënghus va fi mult prea puternic ca el să-l înfrunte de unul singur. Vor avea nevoie de o armată, și spre deosebire de Cnaiür, el nu știe nimic despre război.

În ciuda temerilor, Cnaiür îl crede și cei doi își reiau călătoria. Odată cu trecerea zilelor, Cnaiür privește cum Serwë se îndrăgostește din ce în ce mai tare de Kellhus. Deși lucrul acesta îl tulbură, refuză s-o recunoască, amintindu-și că războinicilor nu le pasă de femei, mai ales de cele care sunt prăzi de război. Ce contează dacă îi aparține lui Kellhus în timpul zilei? Îi aparține lui Cnaiür noaptea.

După o călătorie disperată și o urmărire prin inima Imperiului, ajung în cele din urmă la Momemn și Războiul Sfânt, unde sunt duși în fața unuia dintre conducătorii Războiului, un Prinț conriyan pe nume Nersei Proyas. Așa cum plănuiseră, Cnaiür pretinde că este ultimul dintre utemoți și călătorește împreună cu Anasûrimbor Kellhus, un Prinț al orașului nordic Atrithau, unde acesta a visat cu mult timp înainte despre Războiul Sfânt. Dar Proyas este mult mai interesat de cunoștințele lui Cnaiür despre fanimi și modul lor de luptă. Impresionat, Prințul conriyan îi ia pe Cnaiür și pe tovarășii lui sub protecția sa. Curând după aceea, Proyas îi duce pe Cnaiür și pe Kellhus la o întâlnire dintre conducătorii Războiului Sfânt și Împărat, unde urmează să se decidă soarta Războiului Sfânt. Ikurei Xerius al III-lea a refuzat să-i aprovizioneze pe Oamenii Colțului dacă aceștia nu jură să ofere Imperiului toate pământurile pe care le vor smulge din mâinile fanimilor. Shriahul, Maithanet, îl poate forța pe Împărat să le ofere provizii, dar se teme că Războiul Sfânt nu are conducători destul de buni pentru a-i înfrânge pe fanimi. Împăratul îl oferă pe nepotul său cel strălucit, Ikurei Conphas, proaspăt sosit după victoria sa spectaculoasă asupra scylvendilor la Kiyuth, dar numai — din nou — dacă liderii Războiului Sfânt se leagă să renunțe la viitoarele lor cuceriri. Într-un gambit îndrăzneț, Proyas îl oferă pe *Cnaiür* în locul lui Conphas. Urmează un război de cuvinte înverșunate și

Cnaiür reușește să-l biruie pe Nepotul cel precoce al Împăratului. Reprezentantul Shriahului îi poruncește Împăratului să-i aprovizioneze pe Oamenii Colțului. Războiul Sfânt va porni marșul.

În doar câteva zile, Cnaiür a ajuns dintr-un fugar un conducător al celei mai mari oști adunate vreodată în cele Trei Mări. Ce înseamnă pentru un scylvendi tratativele cu prinții venetici, cu popoare pe care a jurat să le nimicească? Ce sacrificii trebuie să facă pentru a-și duce răzbunarea până la capăt?

În acea noapte, o privește pe Serwë oferindu-se trup și suflet lui Kellhus și se întreabă ce grozăvie a adus cu el în Războiul Sfânt. Ce va face Anasûrimbor Kellhus — un dûnyain — din acești Oameni ai Colțului? Nu contează, își spune, Războiul Sfânt e în marș spre îndepărtatul Shimeh — spre Moënghus și sângele promis.

Anasûrimbor Kellhus este un călugăr trimis de ordinul lui, dûnyainii, în căutarea tatălui său, Anasûrimbor Moënghus.

De când au descoperit, cu două mii de ani în urmă, în timpul Apocalipsei, reduta secretă a Înalților Regi din Kûniüri, dûnyainii s-au ascuns, prăsindu-se pentru reflexe și intelect și antrenându-și fără încetare trupul, mintea și fața — toate în numele rațiunii, al sfântului Logos. Într-o încercare de a se transforma în expresia perfectă a Logosului, dûnyainii și-au închinat întreaga existență stăpânirii iraționalului care determină gândirea umană: istoria, obiceiurile și pasiunile. În acest fel ei cred că vor atinge în cele din urmă ceea ce ei numesc Absolutul și că astfel, vor deveni suflete care se mișcă cu adevărat singure.

Dar izolarea lor glorioasă a luat sfârșit. După treizeci de ani de exil, unul dintre ei, Anasûrimbor Moënghus, a reapărut în visele lor, cerând să-i fie trimis fiul. Știind doar că tatăl său sălășluiește într-un oraș îndepărtat pe nume Shimeh, Kellhus pornește într-o călătorie anevoioasă prin ținuturi de multă vreme abandonate de oameni. În timp ce iernează cu un vânător pe nume Leweth, descoperă că

poate citi gândurile bărbatului după nuanțele expresiei de pe chipul său. Își dă seama că oamenii născuți în lume sunt doar niște copii în comparație cu dûnyainii. Experimentând, descoperă că poate obține orice de la Leweth — orice iubire, orice sacrificiu — folosind simple cuvinte. Dar tatăl său care a trăit treizeci de ani printre asemenea oameni? Ce putere deține Anasûrimbor Moënghus?

Când adăpostul lui Leweth este descoperit de o ceată de sranci inumani, cei doi bărbați sunt nevoiți să fugă. Leweth e rănit, iar Kellhus îl lasă srancilor fără niciun fel de remușcare. Srancii îl ajung din urmă și, după ce îi alungă, se luptă cu liderul lor, un neom smintit, care aproape îl ucide folosind *vrăjitorie*. Kellhus fuge, ros de întrebări fără răspuns: fusese învățat că vrăjitoria nu este decât o superstiție. Oare s-au înșelat dûnyainii? Ce alte lucruri au uitat sau au trecut cu vederea?

În cele din urmă se refugiază în străvechiul oraș Atrithau, unde, folosindu-se de abilitățile lui de dûnyain, organizează o expediție care să traverseze câmpiile infestate de sranci din Suskara. După o călătorie chinuitoare, trece hotarul și este capturat de o Căpetenie scylvendi nebună pe nume Cnaiür urs Skiötha — un bărbat care îl cunoaște și îl urăște pe tatăl său, Moënghus.

Deși cunoștințele sale despre dûnyaini îl fac pe Cnaiür imun la manipularea directă, Kellhus își dă iute seama că poate folosi în avantajul său setea de răzbunare a bărbatului. Pretinzând că e un asasin trimis să-l ucidă pe Moënghus, îi cere scylvendiului să i se alăture în călătoria sa. Copleșit de ură, Cnaiür acceptă ezitant și cei doi bărbați își încep drumul prin Stepa Jiünati. În repetate rânduri, Kellhus încearcă să-și asigure încrederea de care are nevoie pentru a-l supune pe bărbat, dar barbarul îl respinge de fiecare dată. Ura și perspicacitatea lui sunt prea mari.

Apoi, aproape de hotarul cu Imperiul, găsesc o concubină pe nume Serwë care îi informează despre un Război Sfânt care se adună lângă Momemn — un Război Sfânt pentru *Shimeh*. Kellhus își dă seama că faptul că tatăl său

l-a chemat tot atunci la Shimeh nu poate fi o coincidență. Dar oare ce pune Moënghus la cale?

Traversează munții și ajung în Imperiu, iar Kellhus îl privește pe Cnaiür devenind din ce în ce mai convins că nu îi mai este de niciun folos. Considerând că uciderea lui Kellhus este lucrul cel mai apropiat de uciderea lui Moënghus de care este în stare, Cnaiür îl atacă și este înfrânt. Ca dovadă că încă mai are nevoie de el, Kellhus îi cruță viața. Kellhus știe că trebuie să domine Războiul Sfânt, dar deocamdată nu știe nimic despre război. Variabilele sunt prea numeroase.

Deși cunoștințele lui despre Moënghus și despre dûnyaini fac din el un risc, priceperea lui Cnaiür într-ale războiului este neprețuită. Ca să se asigure că va avea parte de cunoașterea lui, Kellhus începe s-o seducă pe Serwë folosindu-se de frumusețe ca de o cale ocolită spre inima zbuciumată a barbarului.

De îndată ce ajung în Imperiu, dau peste o patrulă de cavaleri Imperiali. Călătoria lor spre Momemn devine o cursă disperată. Când ajung în cele din urmă în tabăra Războiului Sfânt se trezesc dinaintea lui Nersei Proyas, Prințul Încoronat al Conriyei. Ca să-și asigure un loc de onoare printre Oamenii Colțului, Kellhus minte și pretinde că este un Prinț de Atrithau. Pentru a pune bazele viitoarei sale dominații, pretinde că a visat Războiul Sfânt — sugerând fără să o spună pe față că visele au fost trimise de Dumnezeu. Având în vedere că Proyas e mai preocupat de Cnaiür și de modul în care ar putea folosi inteligența militară a barbarului pentru a zădărnici planurile Împăratului, aceste declarații sunt acceptate fără să fie cercetate atent. Învățatul Mandatului care îl însoțește pe Proyas, Drusas Achamian, este singurul care pare să fie tulburat din cauza lui — și mai ales de numele său.

În seara următoare, Kellhus cinează cu vrăjitorul, îl dezarmează cu umor și îl flatează cu întrebări. Află despre Apocalipsă și despre Sfat și despre multe alte lucruri și, deși știe că Achamian este îngrozit dintr-un motiv sau altul

de numele „Anasûrimbor", îl roagă pe bărbatul melancolic să îi fie profesor. Kellhus și-a dat seama că dûnyainii s-au înșelat în privința multor lucruri, printre care și existența vrăjitoriei. Există atât de multe lucruri pe care trebuie să le învețe înainte de a-și întâlni tatăl...

Este convocată o ultimă adunare pentru a rezolva neînțelegerile dintre lorzii Războiului Sfânt, care vor să pornească marșul, și Împărat, care refuză să-i aprovizioneze. Stând lângă Cnaiür, Kellhus cercetează sufletele celor prezenți acolo, calculând modalități de a-i înrobi. Dar printre sfetnicii Împăratului observă o expresie pe care nu o poate citi. Își dă seama că bărbatul are o *față falsă*. În timp ce Ikurei Conphas se ceartă cu nobilii, el îl studiază pe bărbat și, citind pe buzele interlocutorilor săi, află că numele acestuia este Skeaös. Oare acest Skeaös este un agent al tatălui său?

Înainte de a putea ajunge la vreo concluzie, Împăratul însuși îi observă privirea cercetătoare și poruncește ca bărbatul să fie închis. Deși întregul Război Sfânt sărbătorește înfrângerea Împăratului, Kellhus e mai nedumerit ca oricând. Niciuna din cercetările sale nu a fost atât de profundă ca asta.

În acea noapte își consumă relația cu Serwë, continuându-și încercarea răbdătoare de a-l nimici pe Cnaiür — așa cum trebuia să se întâmple cu toți Oamenii Colțului. Undeva, o facțiune misterioasă se furișează în umbre sub chipuri de piele falsă. Departe spre sud, în Shimeh, Anasûrimbor Moënghus așteaptă furtuna ce se apropie.

Partea I

Primul Marş

Capitolul I

Anserca

Ignoranța înseamnă încredere.

— STRĂVECHI PROVERB KÛNIÛRIC

Sfârșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, la sud de Momemn

Drusas Achamian ședea cu picioarele încrucișate în întunericul cortului său, o siluetă legănându-se încet înainte și înapoi, murmurând cuvinte întunecate. Din gură i se revărsa lumină. Deși între el și Atyersus se întindea Marea Meneanor sclipind în lumina lunii, pășea prin străvechile săli ale Școlii sale — pășea printre oameni adormiți.

Geometria lipsită de dimensiuni a viselor îl înspăimânta întotdeauna pe Achamian. Exista ceva monstruos într-o lume în care nimic nu era îndepărtat, în care distanțele se dizolvau într-o spumă de cuvinte și pasiuni concurente. Ceva ce niciun fel de erudiție nu putea birui.

Aruncat din coșmar în coșmar, Achamian îl găsi în cele din urmă pe cel pe care îl căuta: Nautzera în visul său, așezat pe pământul înmuiat de sânge, ocrotind un rege mort în poală.

— Regele nostru a murit! strigă Nautzera cu vocea lui Seswatha. Anasûrimbor Celmomas a murit!

Un răcnet nepământesc îi bubui în urechi. Achamian se răsuci, ridicându-și privirea către o Sumbră titanică.

Wracu... Dragon.

Rafale bubuitoare îi făcură să se clatine pe cei care se aflau în picioare și fluturară brațele celor căzuți. Țipete de spaimă și groază străpunseră văzduhul, apoi o cascadă de aur fierbând îi înghiți pe Nautzera și slugile regelui. Nu fu vreme pentru țipete. Dinții trosniră. Trupurile se rostogoliră precum cărbunii dintr-un foc lovit cu piciorul.

Achamian se întoarse și-l văzu pe Nautzera în mijlocul unui câmp de coji fumegânde. Apărat de Pavezele sale, vrăjitorul îl lăsă pe regele mort pe pământ, șoptind cuvinte pe care Achamian nu le putea auzi, dar pe care le visase de nenumărate ori:

— Întoarce-ți ochiul sufletului de la lumea asta, drag prieten... Întoarce-l ca să nu ți se mai frângă inima.

Cu forța unui turn răsturnat, dragonul bubui spre pământ, înălțând valuri fum și cenușă în coborârea sa. Fălcile ca două herse[1] se închiseră cu un trosnet. Aripile ca niște pânze de galeră de război se desfăcură. Lumina leșurilor arzânde sclipea pe solzii de un negru iridescent.

— *Stăpânul nostru,* scrâșni dragonul, *a gustat moartea Regelui vostru și a spus „S-a sfârșit!"*

Nautzera se ridică în picioare dinaintea monstruozității cu coarne aurii.

— Nu cât timp mai am suflare, Skafra! strigă el. *Niciodată!*

Râsete, ca gâfâitul a mii de tuberculoși. Marele Dragon își înălță pieptul ca de taur deasupra vrăjitorului, dând la iveală un colier de capete omenești aburinde.

— *Ești înfrânt, vrăjitorule. Tribul tău a pierit, sfărâmat ca vasul unui olar de furia noastră. Sângele nației tale a însămânțat pământul și în curând dușmanii voștri vă vor înconjura cu arcuri încovoiate și tăișuri din bronz. Nu te*

---

[1] grilă din fier sau din lemn armat, culisantă, care protejează poarta unei cetăți (n.t.)

vei căi pentru sminteală? Nu te vei pleca dinaintea Stăpânului nostru?

— Ca tine, mărețe Skafra? Să mă plec la fel ca solemnul Tiran al Norului și al Muntelui?

Membrane pâlpâiră peste ochii de argint-viu ai dragonului. Clipise.

— *Nu sunt un Zeu.*

Nautzera zâmbi neîndurător. Seswatha spuse:

— Nici stăpânul tău nu e.

Picioarele imense bătură pământul, dinții de fier scrâșniră. Din cuptorul plămânilor ieși un strigăt profund ca geamătul oceanului și străpungător ca țipătul unui prunc.

Neintimidat de trupul imens al dragonului, Nautzera se întoarse pe neașteptate spre Achamian, uluit.

— Cine ești?

— Cineva care îți împărtășește visele...

O clipă se simțiră ca doi oameni care se înecau, două suflete zbătându-se pentru aer proaspăt... Apoi întuneric. Tăcerea de nicăieri care adăpostește sufletele oamenilor.

Nautzera... eu sunt.

Un loc doar al vocilor.

Achamian! Visul acela... mă chinuiește atât de mult în ultima vreme. Unde ești? Ne-am temut că ai murit.

Îngrijorare? Nautzera trăda îngrijorare pentru el, singurul Învățat pe care îl disprețuia mai mult decât pe oricare altul? Dar Visele lui Seswatha aveau un fel al lor de a îndepărta dușmăniile meschine.

Cu Războiul Sfânt, răspunse Achamian. *Înfruntarea cu Împăratul s-a rezolvat. Războiul Sfânt e în marș spre Kian.* Cuvintele fură însoțite de imagini: Proyas adresându-se mulțimilor absorbite de conriyeni în armuri, șirurile nesfârșite de lorzi înarmați și ale slugilor lor, flamurile multicolore ale miilor de nobili și baroni, Coloanele Nansure în depărtare, în marș prin vii și dumbrăvi în formațiuni perfecte...

Deci a început, spuse Nautzera hotărât. *Și Maithanet? Ai reușit să mai afli ceva despre el?*

Am crezut că Proyas m-ar putea ajuta, dar m-am înşelat. Aparţine celor O Mie de Temple... Lui Maithanet.

Ce se întâmplă cu studenţii tăi, Achamian? De ce se întorc toţi către rivalii noştri, hmm? Uşurinţa cu care îşi recuperase Nautzera sarcasmul îl linişti şi în acelaşi timp îl ustură pe Achamian. Bătrânul vrăjitor va avea nevoie de agerimea sa pentru ceea ce avea să urmeze.

I-am văzut, Nautzera. O fulgerare a trupului gol al lui Skeaös, înlănţuit şi zbătându-se ca un posedat în praf.

Pe cine ai văzut?

Sfatul. I-am văzut. Ştiu că s-au ascuns de noi ani de zile. Un chip desfăcându-se ca pumnul unui cerşetor de pe un ensolarü de aur.

Eşti beat?

Sunt aici, Nautzera. Printre noi. Au fost întotdeauna. Pauză. *Despre ce vorbeşti?*

Sfatul încă acţionează în cele Trei Mări.

Sfatul...

Da! Priveşte.

Alte imagini fulgerară, reconstruind nebunia care se petrecuse în măruntaiele Înălţimilor Andiamine. Chipul diavolesc se desfăcu iar şi iar.

Fără vrăjitorie, Nautzera. Înţelegi? Onta nu era însemnată! Nu-i putem vedea pe aceşti spioni-piele aşa cum sunt în realitate...

Deşi moartea lui Inrau îi sporise ura pentru Nautzera, Achamian îl chemase pe el pentru că era un fanatic, singurul cu un temperament suficient de drastic pentru a cântări cumpătat extremitatea acestei revelaţii.

— *Tekne,* spuse Nautzera, şi pentru prima oară Achamian auzi frică în vocea bărbatului. *Vechea Ştiinţă... Asta trebuie să fie! Şi ceilalţi trebuie să viseze asta, Achamian! Trimite visul acesta şi celorlalţi!*

Dar...

Dar ce? Mai e şi altceva?

Şi încă cum. Un Anasûrimbor s-a întors, un descendent în viaţă al regelui pe care Nautzera tocmai îl visase.

Nimic important, răspunse Achamian. De ce spusese asta? De ce să-l ascundă pe Anasûrimbor Kellhus de Mandat? De ce să-l apere...

Bine. De-abia pot digera asta... Străvechii noștii dușmani descoperiți în sfârșit! Și încă dinapoia unor chipuri din piele! Dacă au reușit să pătrundă în înălțimile izolate ale Curții Imperiale, atunci pot pătrunde în aproape orice facțiune, Achamian. Orice *facțiune! Trimite acest vis întregului Cvorum! Întregul Atyersus va tremura în noaptea aceasta.*

Zorii părură să vină brusc și Achamian se trezi întrebându-se dacă diminețile păreau mereu astfel când erau întâmpinate de mii de vârfuri de sulițe. Lumina soarelui se revărsa de la marginea pământului purpuriu, luminând coastele dealurilor și copacii înșiruiți cu strălucirea proaspătă a dimineții. Calea Sogian, un vechi drum de coastă ce data dinaintea Imperiului Ceneian, țâșnea drept spre sud-vest, curbându-se doar peste ridicarea și coborârea dealurilor îndepărtate. Un șir lung de bărbați înarmați înainta cu greu de-a lungul lui, împletindu-se cu convoaiele de echipament și flancat de companii de cavaleri călare. Când soarele îi atinse, le întinse umbrele departe de-a lungul pășunilor înconjurătoare.

Achamian se minună la vederea priveliștii.

Atâția ani grijile din timpul zilei fuseseră copleșite de ororile din timpul nopții. Ceea ce vedea prin ochii lui Seswatha nu se putea compara cu nimic din starea de veghe. Desigur, lumea din timpul zilei putea răni, putea ucide, dar toate păreau să se întâmple la scara unor șobolani. Până acum.

Oamenii Colțului, cât vedea cu ochii, împrăștiați de-a lungul și de-a latul peisajului, adunați pe lângă drum ca furnicile pe o coajă de măr. Acolo un grup de înaintași urmărind o culme îndepărtată. Aici un car stricat eșuat în mijlocul unui desiș curgător de sulițe. Călăreți galopând prin dumbrăvi înflorite. Tineri de prin partea locului

strigând din vârful unor mesteceni tineri. Ce priveliște! Și nu înfățișa decât o fracțiune din adevărata lor putere.

La scurt timp după plecarea din Momemn, Războiul Sfânt se desfăcuse în armate separate, fiecare sub conducerea unuia din Marile Nume. După cum zicea Xinemus, aceasta era în parte motivată de prudență — dacă erau dezbinați puteau aduna mai eficient hrană în cazul în care Împăratul nu-și ținea promisiunea de a-i aproviziona — și în parte de încăpățânare: lorzii inrithii pur și simplu nu se putuseră înțelege asupra celei mai bune rute spre Asgilioch.

Proyas se îndreptase către coastă, intenționând să urmeze Calea Sogian spre sud până la capăt înainte de a coti spre vest către Asgilioch. Celelalte Mari Nume — Gothyelk cu tydonni săi, Saubon și galeothii lui, Chepheramunni și ainonii și Skaiyelt și thunyerii lui — o luaseră peste câmpurile, prin viile și livezile puternic populatei Câmpii Kyranae, considerând că Proyas ocolea în loc să meargă în linie dreaptă. Cum drumurile străvechi ale Ceneiului nu erau decât urme ruinate împrăștiate de-a lungul ținuturilor lor natale, habar n-aveau cât timp ar fi putut economisi dacă alegeau drumul ocolit care era pavat.

Xinemus pretindea că în ritmul actual, contingentul conriyan avea să ajungă în Asgilioch cu zile întregi înaintea celorlalți. Și deși Achamian își făcea griji — cum să câștige un război când erau înfrânți de un simplu marș? — Xinemus părea convins că acesta era un lucru bun. Nu numai că avea să aducă glorie prințului și națiunii lui, avea să-i învețe o lecție importantă pe ceilalți.

— Până și nenorocitele de drumuri ale scylvendilor sunt mai bune! exclamase Mareșalul.

Achamian se târa alături de catârul său pe lângă marginea drumului, înconjurat de scârțâitul căruțelor. Se furișase în convoaiele de echipament din prima zi a marșului Războiului Sfânt. Dacă șirurile de soldați în marș păreau niște imense cazărmi umblătoare, convoaiele de bagaje păreau niște imense hambare umblătoare. Mirosul ani-

malelor, atât de asemănător cu cel de câine ud. Gemetele și scârțâitul osiilor neunse. Murmurul oamenilor cu mâini și inimi tăbăcite, punctat când și când de plesnetul bicelor.

Își studie picioarele — iarba călcată sub tălpi îi pătase degetele cu verde. Pentru prima dată se întrebă de ce se pitea în convoaiele de echipament. Seswatha călărise mereu de-a dreapta regilor, prinților și generalilor. Deci el de ce nu făcea la fel? Deși Proyas continua să afișeze o aparentă indiferență, Achamian știa că i-ar fi acceptat tovărășia — chiar și numai de dragul lui Xinemus. Ce student nu râvnea în secret la prezența fostului său profesor în vremuri nesigure?

Deci de ce mergea cu echipamentul? Din obișnuință? La urma urmei era un spion îmbătrânit și nimic nu ascundea mai bine decât umilința în împrejurări umile. Sau din nostalgie? Dintr-un motiv sau altul, marșul acesta îi amintea de felul în care își urma tatăl cu capul greu de somn pe când era copil, de nisipul rece, de marea întunecată și de căldura dimineții. Mereu aceleași ocheade aruncate spre est, unde cenușiul rece promitea un soare neîndurător. Mereu răsuflarea grea în timp ce se resemna dinaintea inevitabilului, greutățile devenite ritualul pe care oamenii îl numeau muncă.

Dar ce alinare puteau oferi asemenea amintiri? Corvezile nu alinau, amorțeau.

Apoi Achamian își dădu seama că nu mergea cu echipamentul și cu animalele nici din obișnuință, nici din nostalgie, ci din *aversiune.*

Mă ascund, se gândi . *Mă ascund de el...*

De Anasûrimbor Kellhus.

Achamian încetini și își trase catârul de pe marginea drumului pe pajiștea înconjurătoare. Picioarele îl dureau din cauza ierburilor acoperite de rouă rece.

Mă ascund...

Se părea că se trezea din ce în ce mai des făcând lucruri din motive obscure. Se retrăgea devreme, nu din cauză că era extenuat din cauza marșului din timpul zilei — așa cum

își spunea — ci pentru că se temea de cercetarea lui Xinemus, Kellhus și a altora. O privea stăruitor pe Serwë, nu pentru că îi amintea de Esmi — așa cum își spunea — ci pentru că felul în care ea îl privea stăruitor pe Kellhus îl îngrijora — de parcă ea știa ceva...

Și acum asta.

Înnebunesc?

Până acum se trezise de mai multe ori chicotind cu voce tare aparent fără niciun motiv. O dată sau de două ori își ridicase mâna la obraz și-și dăduse seama că plângea. De fiecare dată alungase șocul mormăind: puține lucruri sunt mai familiare decât să te trezești că ești un străin pentru tine insuți, presupuse el. Și în plus, ce altceva putea face? Redescoperirea Sfatului era, desigur, de ajuns să o iei puțin razna. Dar să bănuiești — ba nu, să *știi* — că a Doua Apocalipsă era pe cale să înceapă... Și să fii *singurul* care știe asta!

Cum ar fi putut cineva ca el să îndure o asemenea povară? Soluția era, desigur, să împărtășească povara — să spună Mandatului despre Kellhus.

Înainte, Achamian doar se *temea* că Kellhus prevestea reînvierea Non-Zeului. Nu-l pomenise în rapoarte pentru că știa exact ce-ar fi făcut Nautzera și ceilalți. L-ar fi înhățat, cum ar înhăța niște șacali un os fiert, și l-ar fi ros iar și iar până ce l-ar fi spart. Dar incidentul de sub Înălțimile Andiamine...

Lucrurile se schimbaseră. Se schimbaseră irevocabil.

Timp de atâția ani Sfatul nu fusese decât o ipoteză goală, o abstracție asupritoare. Cum îi numise Inrau? Păcatul unui tată... Dar acum — *acum!* —erau la fel de reali ca tăișul unui cuțit. Și Achamian nu se mai temea că Kellhus prevestea Apocalipsa, *știa*.

Era cum mult mai rău să știi.

Deci de ce continua să-l ascundă? Un *Anasûrimbor* se întorsese. Profeția Celmomiană se împlinise! În câteva zile cele Trei Mări căpătaseră aceleași dimensiuni nefirești ale lumii pe care o îndura noapte de noapte. Și cu toate acestea

nu spunea nimic — *nimic!* De ce? Unii oameni, observase Achamian, refuzau cu încăpățânare să accepte lucruri ca boala sau infidelitatea, de parcă faptele trebuiau acceptate pentru a deveni reale. Asta făcea și el? Credea că dacă făcea din Kellhus un secret, făcea ca bărbatul să fie cumva mai puțin real? Putea preveni sfârșitul lumii dacă își acoperea ochii?

Era prea mult. Prea mult. Pur și simplu Mandatul *trebuia* să afle, indiferent de consecințe.

Trebuie să le spun... La noapte, trebuie să le spun.

— Xinemus, rosti o voce cunoscută dinapoia lui, mi-a spus că o să te găsesc cu bagajele.

— Așa ți-a spus, da? răspunse Achamian, surprins de bucuria din glasul său.

Kellhus zâmbi în jos spre el.

— A spus că preferi să calci în rahat proaspăt în locul celui vechi.

Achamian ridică din umeri, făcu tot ce putu ca să alunge fantomele din ungherele expresiei sale.

— Îmi ține cald la degete... Unde-i prietenul tău scylvendi?

— Călărește cu Proyas și Ingiaban.

— Ah. Deci te-ai hotărât să te întovărășești cu amărâți ca mine.

Aruncă o privire către picioarele încălțate în sandale ale bărbatului din nord.

— Ai ajuns chiar să mergi pe jos...

Nobilii de castă nu mărșăluiau, călăreau. Kellhus era un prinț deși, la fel ca Xinemus, îi făcea pe ceilalți să uite cu ușurință de rangul lui.

Kellhus îi făcu din ochi.

— M-am gândit să-mi las catârul să mă călărească de data asta.

Achamian râse, simțindu-se ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea și doar acum putea expira. Încă din acea primă seară din afara Momemnului, Kellhus îl făcuse să se simtă astfel — să simtă că putea respira ușurat. Când îi povestise

despre asta lui Xinemus, Mareșalul ridicase din umeri și spusese:

— *Toată lumea* se bețește mai devreme sau mai târziu.

— În plus, continuă Kellhus, mi-ai promis că mă înveți.

— Așa am făcut, nu?

— Da.

Kellhus se întinse și prinse funia care atârna de căpăstrul grosolan al catârului său. Achamian îl privi încurcat.

— Ce faci?

— Sunt studentul tău, spuse Kellhus, verificând legăturile bagajului catârului. Sunt sigur că în tinerețe ai dus catârul maestrului tău.

Achamian îi răspunse cu un zâmbet nesigur.

Kellhus își trecu mâna de-a lungul grumazului animalului.

— Cum îl cheamă? întrebă el.

Dintr-un motiv sau altul banalitatea întrebării îl șocă pe Achamian — atât de mult încât îl îngrozi. Nimeni — cel puțin niciun om — nu se deranjase vreodată să întrebe asta. Nici măcar Xinemus.

Kellhus se încruntă văzându-i ezitarea.

— Ce te tulbură, Achamian?

Tu...

Își feri privirea înspre rândurile de inrithii înarmați. Urechile îi ardeau și îi vuiau în același timp. *Mă citește ca pe un pergament întins.*

— E chiar atât de ușor? întrebă Achamian. E atât de ușor să vezi?

— Are vreo importanță?

— Are, spuse el, clipind ca să-și alunge lacrimile din ochi și întorcându-se din nou către Kellhus.

Uite că plâng! strigă ceva pustiu dinlăuntrul lui. *Uite că plâng!*

— Ajencis, continuă el, a scris cândva că toți oamenii înșeală. Unii, cei înțelepți, îi amăgesc doar pe ceilalți. Alții, neghiobii, se amăgesc doar pe ei înșiși. Și câțiva îi amăgesc și pe ceilalți și pe ei înșiși — aceștia sunt conducătorii

Oamenilor. Dar cum rămâne cu cei ca mine, Kellhus? Cum rămâne cu cei care nu amăgesc pe nimeni?

Şi mă mai numesc spion!

Kellhus ridică din umeri.

— Poate că sunt mai puţin decât neghiobii şi mai mult decât înţelepţii.

— Poate, răspunse Achamian, chinuindu-se să pară gânditor.

— Deci ce te tulbură?

Tu...

— Zori, spuse Achamian, întinzându-se ca să scarpine botul calului. Îl cheamă Zori.

Pentru un Învăţat al Mandatului nu exista nume mai norocos.

Actul de a învăţa mişca mereu ceva înlăuntrul lui Achamian. Precum ceaiurile negre din Nilnamesh, îi trimitea uneori furnicături prin piele şi-i făcea sufletul să gonească. Era simpla vanitate de a cunoaşte, desigur, mândria de a vedea mai departe decât altul. Şi mai era bucuria de a vedea ochii tineri sărind din orbite în clipa unei realizări, de a vedea pe cineva că *vede*. A fi profesor însemna a fi din nou student, a retrăi intoxicarea intuiţiei, şi a fi profet, a schiţa lumea până jos la fundaţii — nu doar pentru a despărţi vederea de orbire, ci pentru a *porunci* cuiva să vadă.

Şi apoi mai era *încrederea* care era perechea unei porunci, atât de nesăbuită încât Achamian se îngrozea ori de câte ori se gândea la asta. Nebunia unui om spunându-i altuia: *„Te rog, judecă-mă..."*

A fi profesor însemna a fi tată.

Dar nimic din toate astea nu era adevărat în ceea ce-l privea pe Kellhus. De-a lungul zilelor ce urmară, în timp ce oastea conriyană îşi continua marşul spre sud, păşiră alături, discutând orice lucru imaginabil, de la flora şi fauna celor Trei Mări la filosofii, poeţii şi regii Antichităţii Apropiate şi Îndepărtate.

În loc să urmeze un curriculum, ceea ce ar fi fost imposibil în împrejurările date, Achamian adoptase metoda lui Ajencis, și-l lăsă pe Kellhus să-și satisfacă curiozitatea. Răspundea pur și simplu la întrebări. Și spunea istorisiri.

Dar întrebările lui Kellhus erau mult mai mult decât pătrunzătoare — într-atât încât respectul lui Achamian pentru intelectul lui deveni în curând venerație. Indiferent care era subiectul, fie el politic, filosofic sau poetic, Prințul lovea fără greșeală în inima problemei. Când Achamian îi schiță afirmațiile marelui gânditor kûniüric, Ingoswitu, Kellhus, punând întrebare după întrebare, ajunse efectiv la criticele lui Ajencis, deși pretindea că nu citise vreodată străvechea operă a kyraneanului. Când Achamian îi descrise dezordinea din Imperiul Ceneian la sfârșitul celui de-al treilea mileniu, Kellhus îi împinse cu întrebări — la multe din care Achamian nu putu răspunde — legate de comerț, monedă și structură socială. În câteva clipe îi oferea explicații și interpretări mai precise decât oricare altele pe care le citise Achamian.

— Cum? îi scăpă lui Achamian într-una din aceste ocazii.

— Cum ce? răspunse Kellhus.

— Cum se face că... că vezi lucrurile astea? Indiferent cât de adânc privesc...

— Ah, râse Kellhus. Începi să vorbești ca tutorii tatălui meu.

Îl privi pe Achamian într-un fel care era în același timp supus și ciudat de indulgent, de parcă ceda ceva unui fiu arogant, dar vrednic. Lumina soarelui îi desprindea fire aurii din păr și barbă.

— E doar un dar pe care îl am, spuse el. Nimic mai mult.

Și totuși un asemenea dar! Era mai mult decât ceea ce anticii numeau *noschi* — geniu. Era ceva legat de *felul* în care gândea Kellhus, o mobilitate evazivă pe care Achamian nu o mai întâlnise vreodată. Ceva ce uneori îl făcea să pară un om dintr-un alt timp.

Cei mai mulți se nășteau înguști la minte și doreau să vadă doar ceea ce-i măgulea. Aproape fără excepție, presupuneau că vrăjmășiile și vrerile lor erau corecte, indiferent de contradicții, pur și simplu pentru că le *simțeau* ca fiind corecte. Aproape toți oamenii prețuiau mai mult calea cunoscută decât cea adevărată. Aceasta era gloria oricărui student, de a păși dincolo de cărarea bătătorită și de a-și asuma riscul cunoașterii care asuprește și îngrozește. Chiar și așa, Achamian, ca toți profesorii, petrecea la fel de mult timp dezrădăcinând prejudecăți pe cât petrecea sădind adevărul. Toate sufletele erau încăpățânate în cele din urmă.

Cu Kellhus nu era așa. Nimic nu era respins pe loc. *Orice* posibilitate putea fi luată în considerare. Era de parcă sufletul lui se mișca pe deasupra a ceva lipsit de drumuri. Doar adevărul îl conducea la concluzii.

Întrebare după întrebare, fiecare din ele precisă, explorând o temă sau alta cu un neastâmpăr domol, atât de complet încât Achamian era uimit de câte știa el însuși. Era de parcă, îmboldit de interogatoriul răbdător al lui Kellhus, pornise într-o expediție printr-o viață pe care în mare parte o uitase. Kellhus întreba despre Memgowa, străvechiul înțelept zeümi care ajunsese recent la modă printre nobilii inrithi învățați, și Achamian își amintea că îi citise *Aforismele Celeste* la lumina lumânării în vila de pe coastă a lui Xinemus, savurând meandrele exotice ale sensibilităților lui de zeümi, în timp ce asculta vântul alergând prin livezile din fața ferestrei acoperite de obloane și prunele căzând la pământ ca niște sfere de fier. Kellhus întreba cum interpreta el Războaielor Scolastice și Achamian își amintea de discuțiile în contradictoriu cu profesorul lui, Simas, pe parapetele negre ale Atyersusului, crezându-se un geniu și blestemând rigiditatea bătrânului. Cât urâse înălțimile acelea în acea zi!

Întrebare după întrebare. Nimic nu se repeta. Nimic nu era parcurs de două ori. Și cu fiecare răspuns, lui Achamian i se părea că schimba bănuielile cu adevărata

înțelegere și abstracțiile cu momente recuperate din viața sa. Kellhus, își dădu el seama, era un student care învăța pe alții în timp ce el însuși învăța, iar Achamian nu mai cunoscuse pe nimeni care să-i semene. Nici Inrau, nici măcar Proyas. Cu cât îi dădea mai multe răspunsuri, cu atât i se părea că Kellhus deține răspunsul propriei vieți.

Cine sunt? se gândea adesea, ascultând vocea melodioasă a lui Kellhus. *Ce vezi?*

Și apoi mai erau întrebările legate de Vechile Războaie. Ca și celor mai mulți Învățați ai Mandatului, lui Achamian îi era ușor să menționeze Apocalipsa, dar îi era greu să discute despre ea — foarte greu. Era durerea de a retrăi groaza, desigur. A vorbi despre Apocalipsă însemna să pună suferința în cuvinte — o sarcină imposibilă. Și mai era și rușinea, de parcă tolera o obsesie umilitoare. Prea mulți râseseră.

Dar în cazul lui Kellhus dificultatea consta în sângele lui. Era un *Anasûrimbor*. Cum să descrii sfârșitul lumii mesagerului fără voie al acestuia? Uneori, Achamian se temea că s-ar putea sufoca din cauza ironiei. Și se gândea: *Școala mea! De ce îmi trădez Școala?*

— Povestește-mi despre Non-Zeu, spuse Kellhus într-o după-amiază.

Așa cum se întâmpla adesea când traversau un șes, șirurile lungi se îndepărtaseră de drum, iar oamenii se desfășurau prin ierburi. Unii renunțaseră chiar la sandale și cizme și dansau, ușurați parcă de picioarele despovărate. Achamian, care râdea de caraghioslâcurile lor, fu luat cu totul pe nepregătite.

Acum se cutremură. Nu cu multă vreme în urmă numele acela — Non-Zeul — aparținuse cuiva îndepărtat și mort.

— Vii din Atrithau, răspunse Achamian, și vrei să-ți povestesc *eu* despre Non-Zeu?

Kellhus ridică din umeri.

— Și noi citim *Saga*, ca și voi. Barzii noștri cântă nenumăratele ei balade, ca și ai voștri. Dar tu... Tu ai *văzut* lucrurile astea.

Nu, vru să spună Achamian, *Seswatha a văzut lucrurile astea. Seswatha.*

În schimb cercetă depărtarea, adunându-și gândurile. Își încleștă mâinile pe care le simțea ușoare ca pluta.

Tu ai văzut lucrurile astea. Tu...

— Are, după cum probabil știi, multe nume. Oamenii din străvechiul Kûniüri îl numeau *Mog-Pharau*, de unde derivă „Non-Zeul". În străvechiul Kyraneas era numit pur și simplu *Tsurumah*, „Cel Detestat". Neoamenii din Ishoriol îl numeau — cu poezia stranie care se regăsește în toate numele lor — *Cara-Sincurimoi*, *„Îngerul Foametei fără de Sfârșit"*... Numele i se potrivesc. Nicicând n-a cunoscut lumea un rău mai mare... O mai mare primejdie...

— Ce este, deci? Un spirit necurat?

— Nu. Mulți demoni au pășit prin lumea asta. Dacă zvonurile despre Turnurile Stacojii sunt adevărate, unii încă mai pășesc. Nu, e mai mult de atât și în același timp e mai puțin...

Achamian tăcu.

— Poate, se aventură Prințul de Atrithau, n-ar trebui să vorbim...

— L-am *văzut*, Kellhus. Atât cât îl poate vedea un om, l-am văzut... Nu departe de aici, într-un loc numit Câmpia Mengedda, oștirile sfărâmate ale Kyraneasului și ale aliaților lui și-au înălțat din nou flamurile, hotărâte să moară înfruntând Dușmanul. Asta se întâmpla acum două mii de ani.

Achamian râse amar, coborându-și privirea.

— Uitasem...

Kellhus îl privea atent.

— Ce-ai uitat?

— Că Războiul Sfânt va traversa Câmpia Mengedda. Că voi păși în curând prin ținuturile care au fost martore la moartea Non-Zeului...

Privi către dealurile din sud. În curând Pintenul Unaras, care marca sfârșitul lumii inrithi avea să apară la orizont. Și de partea cealaltă...

— Cum am putut să uit?

— Sunt atâtea de care să-ți amintești, spuse Kellhus. Prea multe.

— Ceea ce înseamnă că prea multe au fost uitate, se răsti Achamian, refuzând să-și ierte această scăpare. *Am nevoie de rațiunea mea! Lumea însăși...*

— Ești prea... începu Kellhus, apoi vocea i se pierdu.

— Prea cum? Prea aspru? Nu înțelegi cum a fost! Fiecare prunc s-a născut mort timp de unsprezece ani — *unsprezece ani*, Kellhus! Încă de la trezirea Non-Zeului, fiecare pântec a fost un mormânt... Și îl puteai *simți* — indiferent unde te aflai. Era o groază mereu prezentă în fiecare inimă. Nu trebuia decât să privești în zare și *știai* în ce direcție se află. Era o umbră, o aluzie la pierzanie...

— Mândrul Nord fusese devastat — nu-i nevoie să vorbesc despre nenorocirea aceea. Mehtsonc, măreața capitală a Kyraneasului, fusese cucerită cu o lună mai devreme. Fiecare vatră fusese sfărâmată. Fiecare idol fusese zdrobit. Fiecare soție, violată. Toate marile națiuni căzuseră... Rămăsese atât de puțin, Kellhus! Atât de puțini supraviețuiseră! Împreună cu vasalii și cu aliații din sud, kyraneenii l-au așteptat pe Dușman. Seswatha se afla la dreapta Marelui Rege Kyraneean, Anaxophus al V-lea. Deveniseră prieteni apropiați cu câțiva ani înainte, când Celmomas îi chemase pe lorzii din Eärwa la Încercarea lui, Războiul Sfânt cel osândit care ar fi trebuit să nimicească Sfatul înainte să-l poată trezi pe Tsurumah. Împreună l-au privit apropiindu-se...

Tsurumah....

Achamian se opri pe neașteptate, întorcându-se spre nord.

— Imaginează-ți, spuse el, desfăcându-și brațele spre cer. Era o zi ca asta, deși aerul mirosea a flori sălbatice... Imaginează-ți! Un văl imens de nori de furtună, acoperind întreaga zare, negru ca pana corbului, fierbând pe *acest* cer, curgând către noi ca sângele fierbinte pe sticlă. Îmi amintesc fulgere ca niște fire lucind printre dealuri. Și sub

streașina furtunii, cohorte imense de scylvendi galopând către est și vest, hotărâți să ne învăluie flancurile. Și dincolo de ei, săltând iute ca niște câini, legiune după legiune de sranci, urlând... *urlând...*

Kellhus lăsă o mână prietenoasă pe umărul lui.

— Nu trebuie să-mi spui asta, zise el.

Achamian îl privi cu ochi lipsiți de expresie, clipind ca să alunge lacrimile.

— Nu. *Trebuie* să îți spun asta, Kellhus. Am nevoie ca tu să știi. Pentru că, mai mult decât orice altceva, asta e ceea ce sunt... Înțelegi?

Kellhus încuviință cu ochi strălucitori.

— Întunericul s-a abătut asupra noastră, continuă Achamian, a înghițit soarele. Scylvendii au lovit primii: arcașii călare ne-au pustiit rândurile cu săgețile lor, în timp ce divizii de lăncieri în armuri din bronz au căzut asupra flancurilor. Când valul de arcași s-a subțiat și s-a retras, întreaga lume a devenit sranci. Mulțimi întregi, îmbrăcați în piei de om, săltând prin ierburi, peste movile. Kyraneenii și-au coborât sulițele și și-au ridicat scuturile mari.

— Nu există cuvinte, Kellhus, care să cuprindă teroare și hotărârea care ne mânau. Am luptat cu un abandon nebunesc, dorind doar să ne dăm ultima suflare împotriva Dușmanului. Nu cântam imnuri, nu intonam rugăciuni — ne lepădasem de lucrurile acestea. În schimb, ne cântam propriile cântece de înmormântare, bocete amare pentru poporul nostru, pentru rasa noastră. Știam că după moartea noastră doar dușmanul nostru va supraviețui ca să ne cânte!

— Apoi ca de nicăieri, dragonii au căzut din nori. *Dragoni,* Kellhus! Wracu. Străvechiul Skafra, purtând pe piele cicatricele a o mie de lupte, magnificii Skuthula, Skogma, Ghoset, toți cei care supraviețuiseră săgeților și vrăjilor Nordului de Sus. Magii din Kyraneas și Shigek au pășit spre cer și s-au încleștat cu fiarele.

Achamian fixa cu privirea depărtările goale, copleșit de imagini.

— Chiar la sud de aici, spuse el, clătinând din cap. Acum două mii de ani.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Achamian îl fixă pe Kellhus cu privirea.

— Imposibilul. Eu... ba nu, *Seswatha*... Seswatha însuşi l-a doborât pe Skafra. Skuthula cel Negru a fost alungat, rănit amarnic. Kyraneenii şi aliaţii lor rezistau ca nişte brizanţi dinaintea unei mări învolburate, respingând un val de inimi negre după altul. O clipă aproape că am îndrăznit să ne veselim. Aproape...

— Apoi a venit, spuse Kellhus.

Achamian încuviinţă, înghiţi.

— Apoi a venit... Mog-Pharau. Măcar despre asta, poetul care a scris *Saga* spune adevărul. Scylvendii s-au retras şi srancii s-au potolit. Un clănţănit aspru a trecut printre ei, crescând într-un vuiet imposibil de ascuţit. Bashragii au început să lovească pământul cu ciocanele lor. Un întuneric clocotitor s-a ivit la orizont — un vârtej imens, ca un buric negru care unea norii şi pământul. Şi cu toţii au ştiut. Pur şi simplu au *ştiut* cu toţii.

— Venea Non-Zeul. Mog-Pharag păşea făcând lumea să bubuie. Srancii au început să ţipe. Mulţi s-au aruncat la pământ zgâriindu-şi ochii, scoţându-i... Îmi amintesc că îmi era greu să respir... Mă alăturasem lui Anakka — Anaxophus — în carul său de război, şi îmi amintesc că se încleşta de umerii mei. Îmi amintesc că a strigat ceva ce n-am putut auzi... Caii noştri s-au dat înapoi în hamuri, nechezând. În jurul nostru, oamenii au căzut în genunchi încleştându-şi urechile. Nori uriaşi de praf s-au rostogolit peste noi...

Şi apoi vocea, venind din gâtlejurile a mii de sranci.

CE VEZI?

Nu înţeleg...

TREBUIE SĂ ŞTIU CE VEZI.

Moarte. Moarte înfiorătoare!

SPUNE-MI.

Nici măcar tu nu te poți ascunde de ceea ce nu cunoști! Nici măcar tu!

CE SUNT EU?

— Osândit, șopti Seswatha către tunet.

Îl înșfăcă pe Mare Rege Kyraneean de umăr.

— Acum, Anaxophus! Lovește acum!

NU POT...

Un fir de lumină argintie, ezitând deasupra înălțimilor spiralate, fulgerând pe Carapace. Un trosnet care făcu urechile să sângereze. Pretutindeni ploua cu moloz. Vaierul agonizant a mii de gâtlejuri neomenești.

Vârtejul nimicit, ca fumul unei lumânări stinse, răsucindu-se în uitare.

Seswatha căzu în genunchi plângând, strigând de amărăciune și bucurie. Imposibilul! *Imposibilul!* Lângă el, Anaxophus lăsă Sulița Heron să-i scape din mână. Îl cuprinse cu un braț.

— Achamian, ești bine?

Achamian? Cine era Achamian?

— Hai, spuse Kellhus. Ridică-te.

Mâinile ferme ale unui străin. Unde era Anaxophus?

— Achamian?

Din nou. Se întâmplă din nou.

— D-da?

— Ce este Sulița Heron?

Achamian nu răspunse. Nu putea. În schimb, păși în tăcere multă vreme, cugetând la clipele dinainte ca povestea să-l copleșească, la pierderea hidoasă a sinelui și a prezentului — care păreau semințe ale aceluiași lucru. Apoi se gândi la Kellhus, care pășea discret alături. Înfrângerea Non-Zeului era o poveste pe care Învățații Mandatului o pomeneau adesea, dar o istoriseau arareori — de fapt, Achamian nu-și amintea să o fi spus *vreodată*, nici măcar lui Xinemus. Și cu toate acestea i-o oferise lui Kellhus fără să gândească — chiar îi ceruse acestuia să o asculte. De ce?

Îmi face ceva.

Buimăcit, Achamian se trezi holbându-se la bărbat cu candoarea unui copil somnoros.

Cine ești?

Kellhus răspunse fără jenă — un asemenea lucru părea prea neînsemnat pentru el. Zâmbi, de parcă Achamian chiar era un copil, un inocent incapabil să-i dorească răul. Privirea îi aminti lui Achamian de Inrau, care îl văzuse adesea drept ceea ce nu era: un om bun.

Achamian își feri privirea, simțind o durere în gât. *Trebuie să renunț și la tine?*

Un student ca niciun altul.

O mână de soldați începuseră să cânte un imn către Cel din Urmă Profet și huruitul vorbăriei și râsetelor din jur alunecară într-un cântec intonat de voci groase. Pe neașteptate, Kellhus se opri și îngenunche în iarbă.

— Ce faci? întrebă Achamian, mai aspru decât ar fi vrut.

— Îmi scot sandalele, spuse Prințul de Atrithau. Hai, să mergem desculți ca ceilalți.

Nu să cântăm cu ceilalți. Nu să ne veselim cu ei. Doar să mergem.

Lecții, avea să-și dea seama mai târziu Achamian. În timp ce el preda, Kellhus oferea mereu lecții. Era aproape sigur de asta, deși nu avea habar ce ar fi putut fi acele lecții. Aluzii la adevăr, probabil, posibil, la sinceritate. Cumva, în timp ce-l școlea pe Kellhus, Achamian devenise un altfel de student. Știa cu siguranță că educația sa era incompletă.

Dar în vreme ce zilele treceau, această revelație pur și simplu îi complică suferința. Într-o noapte pregăti Cânturile de Chemare nu mai puțin de trei ori, doar pentru a le lăsa să se prăbușească în blesteme și reproșuri mormăite. Trebuia să spună Mandatului, Școlii lui — *fraților* lui! Un Anasûrimbor se întorsese! Profeția Celmomiană nu era doar o albie stătută din Visele lui Seswatha. Mulți o vedeau ca pe un apogeu, ca pe unicul motiv pentru care Seswatha părăsise această viață pentru a pătrunde în coșmarurile discipolilor săi. Marele Avertisment. Și cu toate acestea el, Drusas Achamian, ezita — ba nu, mai mult de atât, punea

un rămășag. Dragul Sejenus... Își punea *rămășag* Școala, rasa, *lumea*, pe un bărbat pe care nu-l cunoștea de mai mult de două săptămâni.

Ce nebunie! Juca bețe cu numere cu sfârșitul lumii! Un singur om, firav și neghiob — cine era Drusas Achamian să-și asume un asemenea risc? Cu ce drept își asuma el răspunderea unei asemenea poveri? Cu ce drept?

Încă o zi, își spuse, trăgându-se de barbă și de păr. *Încă o zi...*

Kellhus îl găsise în mijlocul exodului general din tabără dimineață, după ce luase hotărârea, și în ciuda bunei dispoziții a bărbatului, trecură ore întregi înainte ca Achamian să se potolească și să-i răspundă la întrebări. Era asaltat de prea multe lucruri. Lucruri nerostite.

— Îți faci griji legate de soarta noastră, spuse Kellhus în cele din urmă, privindu-l solemn. Te temi că Războiul Sfânt nu va izbândi...

Desigur că Achamian se temea pentru Războiul Sfânt. Fusese martor la prea multe înfrângeri — în visele sale cel puțin. Dar în ciuda miilor de bărbați înarmați care pășeau în apropierea lui, gândurile nu-i stăteau la Războiul Sfânt. Chiar și așa, pretinse contrariul. Încuviință fără să ridice privirea, de parcă făcea o confesiune dureroasă. Alte reproșuri nerostite. Alte autoflagelări. Când era vorba de alții, micile amăgiri păreau naturale și necesare, dar când era vorba de Kellhus acestea... acestea îl ardeau.

— Seswatha... începu Achamian, ezitând. Seswatha era doar un băiețel când s-au purtat primele războaie împotriva Golgotterathului. În zilele acelea de început, nici măcar cei mai înțelepți dintre cei străvechi nu au înțeles ce era în joc. Și cum să fi putut înțelege? Erau norsirai și ei dominau lumea. Semenii lor barbari fuseseră supuși. Srancii fuseseră alungați în munți. Nici măcar scylvendii nu îndrăzneau să le înfrunte furia. Poezia, vrăjitoria și măiestria lor erau dorite pe tot cuprinsul ținutului Eärwa, chiar și de către neoameni, cei care le fuseseră cândva învățători. Emisarii străini plângeau la vederea frumuseții

orașelor lor. Curțile îndepărtate precum Kyraneas sau Shir le împrumutau purtarea, bucătăria, portul...

— Erau oglinda vremurilor lor — ca noi. Totul era mai puțin și ei erau mereu mai mult. Chiar și după ce Shauriatas, Marele Maestru al Mangaecca — al Sfatului — l-a trezit pe Non-Zeu, nimeni n-a crezut cu adevărat că venise sfârșitul. Fiecare mâhnire părea mai imposibilă decât cea dinaintea ei. Chiar și căderea Kûniüriului, cea mai măreață dintre națiunile lor, abia le-a clătinat convingerea că într-un fel sau altul Marele Nord avea să triumfe. Numai după ce dezastrele s-au adunat unul după altul au reușit să înțeleagă...

Ferindu-și ochii, privi chipul Prințului.

— Gloria nu garantează glorie. Se pot petrece oricând lucruri de negândit.

Sfârșitul se apropie... Trebuie să mă hotărăsc.

Kellhus încuviință, mijind ochii în soare.

— Totul are măsura lui, spuse el. Fiecare om...

Se uită drept la Achamian.

— Fiecare decizie.

O clipă Achamian se temu că i se va opri inima în loc. *O coincidență...*

Trebuie să fie!

Fără veste, Kellhus se aplecă și ridică o piatră mică. Privi câteva clipe povârnișul, căutând parcă un iepure sau o pasăre, ceva de ucis. Apoi o aruncă și mâneca sutanei lui plesnind ca pielea tăbăcită. Piatra șuieră prin aer, apoi alunecă de-a lungul unei polițe crăpate din piatră. O stâncă se clătină înainte, apoi se prăbuși, trosnind pe laturile mai abrupte, ridicând o perdea de pietriș, praf și moloz. De dedesubt se auziră strigăte de avertizare.

— Asta ai vrut? întrebă Achamian, respirând greu.

Kellhus clătină din cap.

— Nu...

Îi aruncă o privire ironică lui Achamian.

— Dar asta ai vrut să spui, nu? Neprevăzutul, catastrofa, derivă direct din acțiunile noastre.

Achamian nu era sigur că asta voise să spună.

— Și din decizii, spuse el, părându-i-se că vorbește prin gura unui străin.

— Da, răspunse Kellhus. Decizii.

În acea noapte Achamian pregăti Cânturile de Chemare chiar dacă știa că nu avea să reușească să rostească nici măcar primul cuvânt. *Ce drept ai tu?* striga în sinea sa. *Ce drept? Tu care ești atât de neînsemnat*... Kellhus era Vestitorul. Mesagerul. Achamian știa că în curând groaza nopților lui avea să izbucnească în lumea treziei. În curând marile orașe — Momemn, Carythusal, Aöknyssus — aveau să ardă. Achamian le mai văzuse arzând, de multe ori. Aveau să cadă cum căzuseră străvechii lor frați — Trysë, Mehtsonc, Myclai. În țipete. Văitându-se spre cerul învăluit de fum. Jalea avea să capete noi nume.

Cu ce drept? Cum putea să justifice o asemenea hotărâre?

— Cine ești tu, Kellhus? murmură el în întunericul singuratic al cortului său. Risc totul pentru tine... Totul! *Deci de ce?*

Pentru că exista *ceva*... ceva legat de el. Ceva care îi poruncea lui Achamian să aștepte. O senzație de imposibilă devenire... Dar ce? Ce anume devenea? Și era *de ajuns*? De ajuns ca să justifice faptul că își trăda Școala? De ajuns ca să joace Apocalipsa la bețe cu numere? Exista măcar *ceva* care să fie de ajuns?

În afară de adevăr. Adevărul era mereu de ajuns, nu-i așa?

M-a privit și a știut. Aruncarea pietrei, își dădu seama Achamian, fusese o altă lecție. Un alt indiciu. Dar ce-i arăta? Că avea să urmeze dezastrul dacă lua hotărârea greșită? Că avea să urmeze dezastrul indiferent ce decizie lua?

Se părea că suferința lui nu avea sfârșit.

Capitolul II

Anserca

Datoria este măsura distanței dintre animalic și divin.

— *EKYANNUS I, 44 DE EPISTOLE*

Zilele și săptămânile dinaintea unei bătălii sunt stranii. Toate contingentele, conriyenii, galeothii, nansurii, thunyerii, tydonnii, ainonii și Turnurile Stacojii, mărșăluiau către fortăreața Asgilioch, către Porțile Southron și către hotarul păgân. Și deși gândurile multora zburau la Skauras, Sapatișahul păgân cu care urma să ne înfruntăm, acesta era încă țesut din aceleași fire ca mii de alte griji abstracte. Războiul încă mai putea fi confundat cu viața de zi cu zi...

— *DRUSAS ACHAMIAN,*
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfârșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, provincia Anserca

În primele câteva zile ale marșului totul fusese confuz, mai ales la apus, când inrithii se împrăștiau pe câmpie și printre dealuri pentru a-și ridica tabăra. Nereușind să-l găsească pe Xinemus, și prea obosit ca să-i pese, Achamian își ridicase cortul chiar printre străini vreo două nopți. Dar după ce oastea conriyană se obișnui cu ea însăși, deprinderile colective împreună cu atracția loialității și fami-

liarului, făcură ca tabăra să ia aproximativ aceeași formă în fiecare seară. În curând, Achamian se trezi că mănâncă și face haz nu doar cu Xinemus și ofițerii lui superiori, Iryssas, Dinchases și Zenkappa, ci și cu Kellhus, Serwë și Cnaiür. Proyas îi vizită de două ori — seri dificile pentru Achamian — însă de obicei Prințul Încoronat îi chema pe Xinemus, Kellhus și Cnaiür în Pavilionul Regal, fie pentru rugăciune, fie pentru vreun consiliu de seară cu ceilalți mari lorzi din contingentul conriyan.

Prin urmare, Achamian se trezea adesea părăsit împreună cu Iryssas, Dinchases și Zenkappa. Erau o tovărășie stângace, mai ales cu o frumusețe timidă ca Serwë în mijlocul lor. Dar Achamian începu în curând să aprecieze aceste nopți — mai ales după ce își petrecea zilele mărșăluind alături de Kellhus. Exista acea timiditate a celor care se întâlnesc în absența intermediarilor obișnuiți, apoi năvala conversației politicoase, de parcă erau surprinși și încântați de faptul că vorbeau aceeași limbă. Îi amintea de ușurarea pe care el și prietenii lui din copilărie o resimțeau când frații lor mai mari erau chemați la bărci sau pe plajă. Tovărășia sufletelor eclipsate era un lucru pe care Achamian îl putea înțelege. De când plecase din Momemn se părea că singurele clipe de liniște pe care găsea erau alături de acești oameni, chiar dacă ei îl considerau damnat.

Într-o noapte, Xinemus îi luă pe Kellhus și pe Serwë pentru a i se alătura lui Proyas într-o serbare a Venicatei, o zi sfântă pentru inrithi. Iryssas și ceilalți plecară la scurt timp după aceea pentru a se alătura oamenilor lor și pentru prima dată Achamian se trezi singur cu scylvendiul, Cnaiür urs Skiötha, Ultimul dintre utemoți.

Chiar și după ce împărțiseră același foc timp de mai multe nopți, barbarul scylvendi îl neliniștea. Uneori, zărindu-l cu coada ochiului prin apropiere, Achamian își ținea răsuflarea fără să vrea. Ca și Kellhus, Cnaiür era o arătare din visele lui, o făptură cu interese mult mai perfide. La asta se adăugau nenumăratele cicatrici de pe brațe și

Choreea pe care o ținea îndesată sub brâul lui placat cu fier...

Dar avea atâtea întrebări. Cele mai multe cu privire la Kellhus, dar și cu privire la clanurile de sranci de la nord de pământurile tribului său. Vroia să-l întrebe chiar și despre Serwë — cu toții observaseră că îl iubea nebunește pe Kellhus, dar dormea alături de Cnaiür. În nopțile în care cei trei se retrăgeau devreme, Achamian vedea bârfa în privirile pe care Iryssas și ceilalți le schimbau — deși nu-și împărtășiseră încă bănuielile. Când îl întrebase pe Kellhus despre ea, bărbatul ridicase pur și simplu din umeri și spusese: „Ea e trofeul lui."

O vreme, Achamian și Cnaiür pur și simplu făcură tot ce le stătea în puteri pentru a se ignora. Prin întuneric se auzeau ecourile țipetelor și strigătelor, și cete nelămurite de petrecăreți se perindau pe la marginea neregulată a luminii focului lor. Unii se holbau la ei — se zgâiau chiar — dar cei mai mulți îi lăsară în pace.

După ce se încruntase la un grup de cavaleri conriyeni zgomotoși, Achamian se întoarse în cele din urmă spre Cnaiür și spuse:

— Bănuiesc că noi suntem păgânii, nu, scylvendi?

Urmă o tăcere stânjenitoare în timp ce Cnaiür continua să roadă osul pe care îl ținea în mână. Achamian sorbi din vin, gândindu-se la niște scuze de care s-ar fi putut servi ca să se retragă în cortul său. Cum se vorbește cu un scylvendi?

— Deci îl înveți, spuse Cnaiür pe neașteptate, scuipând un cartilaj în flăcări. Ochii îi luceau din umbra sprâncenelor lui dese, studiind flăcările.

— Da, răspunse Achamian.

— Ți-a zis de ce?

Achamian ridică din umeri.

— Vrea să învețe despre cele Trei Mări... De ce întrebi?

Dar scylvendiul era deja în picioare, ștergându-și degetele unsuroase de pantaloni, apoi întinzându-și trupul imens, sinuos. Fără niciun cuvânt dispăru cu pași mari în

întuneric, lăsându-l pe Achamian zăpăcit. Cu excepția faptului că vorbise, bărbatul nu-l băgase deloc în seamă.

Achamian se hotărî să-i spună lui Kellhus despre întâmplare când acesta avea să se întoarcă, dar uită repede. În comparație cu celelalte temeri ale sale, lipsa de maniere și întrebările enigmatice erau neînsemnate.

Achamian își înălță cortul sărăcăcios sub coastele ofilite ale pavilionului lui Xinemus. Fără excepție, petrecea ore întregi zăcând treaz, cu gândurile sugrumate de reproșuri legate de Kellhus sau sufocate de enormitatea nefirească a împrejurărilor în care se afla. Și când acestea amorțeau, se zbuciuma cu gândul la Esmenet sau își făcea griji pentru Războiul Sfânt. I se părea că prea curând vor rătăci prin ținuturile fanimilor — spre bătălie.

Coșmarurile deveneau din ce în ce mai insuportabile. Nu trecea nicio noapte în care să nu se trezească înainte de chemarea coarnelor, zbătându-se în pături sau zgâriindu-și fața, strigându-și tovarășii din vremuri străvechi. Puțini Învățați ai Mandatului se bucurau de ceva care să semene cu un somn liniștit. Esmenet glumise cândva spunând că doarme ca „un copoi bătrân care vânează iepuri".

— Mai degrabă ca un iepure bătrân, răspunse el, care fuge de copoi.

Dar somnul — sau cel puțin miezul lui absolut de uitare — începu să-l ocolească cu totul, până ce i se păru că nu făcea decât să treacă de la o zarvă la alta. Se târa din cort în întunericul dinaintea zorilor îmbrățișându-se pentru a-și domoli tremurul și stătea pur și simplu în picioare până ce întunericul se descompunea într-o versiune rece și lipsită de culori a priveliștii din seara precedentă, privind cum cercul auriu al soarelui apare spre est, ca un cărbune arzând prin hârtie pictată. Și i se părea că se află la însăși marginea lumii, că dacă se apleca oricât de puțin avea să fie aruncat într-un întuneric fără de sfârșit.

Atât de singur, se gândea el. Și-o imagina pe Esmenet dormind în încăperea ei din Sumna, cu un picior zvelt ieșind de sub pături, dungat de fire de lumină în timp ce același

soare fierbea prin crăpăturile obloanelor ei. Și se ruga ca ea să fie în siguranță — se ruga la Zeii care îi blestemaseră pe amândoi.

Un soare ne încălzește. Un soare ne ajută să vedem. Un... Apoi se gândea la Anasûrimbor Kellhus — cu nerăbdare și groază.

Într-o seară, în timp ce-i asculta pe ceilalți discutând despre fanimi, Achamian își dădu fără veste seama că nu avea niciun motiv să-și îndure temerile de unul singur: îi putea spune lui Xinemus.

Achamian aruncă o privire de partea cealaltă a focului la vechiul său prieten, care discuta despre bătălii pe care nu le purtase încă.

— Sigur că Cnaiür îi cunoaște pe păgâni! protesta Mareșalul. N-am spus niciodată altceva. Dar până nu ne vede pe câmpul de luptă, până nu vede *puterea Conriyei*, nici eu — și cred că nici Prințul nostru — nu îi vom urma vorbele ca pe scripturi!

Putea oare să-i spună? Dimineața de după nebunia de sub palatul Împăratului fusese și dimineața în care Războiul Sfânt a pornit marșul. Totul fusese confuz. Chiar și așa, Xinemus îl considerase pe Achamian o prioritate, interogându-l oarecum în legătură cu amănuntele legate de noaptea precedentă. Achamian începuse cu adevărul, sau măcar cu o versiune găunoasă a acestuia, spunându-i că Împăratul avusese nevoie de o verificare independentă a unor afirmații făcute de Saikul Imperial. Dar ceea ce urmase erau pure fantezii — o poveste despre găsirea cifrului unei hărți vrăjite. Achamian nu-și mai amintea.

La momentul respectiv minciunile pur și simplu... se întâmplaseră. Evenimentele din acea noapte și revelațiile care urmaseră fură prea imediate și cu implicații mult prea catastrofale. Chiar și acum, două săptămâni mai târziu, Achamian se simțea depășit de însemnătatea lor terifiantă. Atunci nu putuse decât să se poticnească în vorbe. Poveștile, pe de altă parte, erau ceva ce înțelegea, ceva de care putuse vorbi.

Dar cum să-i explice lui Xinemus? Singurul om care credea. Care avea încredere.

Achamian privi și așteptă, mutându-și privirea de la un chip iluminat la altul. Își așezase intenționat preșul în direcția fumului lângă foc, sperând să fie cât de cât singur în timp ce mânca. Acum i se părea că providența îl așezase acolo, oferindu-i o străfulgerare furtivă a întregului.

Xinemus era acolo, desigur, așezat cu genunchii în afară și cu spatele drept ca un lord războinic zeümi, încordarea gurii fiindu-i dezmințită de ochii care râdeau și de firimiturile din barba tăiată drept. La stânga lui, vărul său, Iryssas, se legăna înainte și înapoi pe trunchiul unui copac prăbușit, semănând cu un cățeluș cu labe mari în exuberanța sa, punând răbdarea celorlalți la încercare atât cât i se permitea. La stânga lui, Dinchases, sau „Sângerosul Dinch", își întinsese bolul ca să-i fie umplut de sclavi, cu cicatricea în formă de X de pe frunte colorată în negru de umbre. Ca de obicei, lângă el ședea Zenkappa cu pielea lui ca abanosul lucind în lumina focului. Dintr-un motiv sau altul, purtarea și tonul lui îi aminteau de fiecare dată lui Achamian de o clipire ștrengărească din ochi. Kellhus ședea în apropiere cu picioarele încrucișate, purtând o tunică albă, simplă, arătând în ochii lumii ca un portret furat din vreun templu — meditativ și în același timp atent, retras și în același timp absorbit. Serwë se sprijinea de el, cu ochii strălucind sub pleoapele somnoroase, cu o pătură trasă peste coapse. Ca întotdeauna, chipul ei fără cusur țintuia și curbele siluetei ei atrăgeau. Aproape de ea, dar în spate, mai departe de foc, Cnaiür stătea ghemuit în umbre, privind flăcările și smulgând îmbucătură după îmbucătură din pâine. Chiar și când mânca părea gata să frângă gâturi. Ce trib straniu. Tribul său.

Oare ei simt? se întrebă. Oare simt că sfârșitul se apropie? Trebuia să spună ceea ce știa. Dacă nu Mandatului, atunci altcuiva. Trebuia să spună cuiva sau își pierdea mințile. De-ar fi venit Esmi cu el... Nu. Pe calea aceea se găsea și mai multă durere.

Puse bolul jos, se ridică și înainte să-și dea seama se trezi așezat lângă vechiul său prieten, Krijates Xinemus, Mareșal de Attrempus.

— Zin..

— Ce este, Akka?

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el cu voce șoptită. E... e...

Kellhus părea distras. Chiar și așa, Achamian nu putea scăpa de senzația că e observat.

— În noaptea aceea, continuă el, în ultima noapte de sub zidurile Momemnului. Îți amintești când a venit Ikurei Conphas după mine și m-a escortat la palatul Împăratului?

— Cum aș putea uita. Am fost bolnav de griji!

Achamian ezită, zări imagini ale unui bătrân — Primul Sfetnic al Împăratului — zbătându-se în lanțuri. Zări un chip desfăcându-se ca o mână, îndoindu-se în afară, întinzându-se... Un chip care încleșta, care înșfăca.

Xinemus îl studie la lumina focului și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat, Akka?

— Sunt un Învățat, Zin, legat prin jurământ și datorie ca și t...

— Vere Lord! strigă Iryssas peste flăcări. Trebuie să auzi asta! Spune-i, Kellhus!

— *Te rog*, Vere, răspunse tăios Xinemus. Nu poți...

— Pff. Ascultă doar! Încercăm să înțelegem ce înseamnă.

Xinemus începu să-l ocărască, dar era deja prea târziu. Kellhus vorbea.

— E doar o parabolă, spuse Prințul de Atrithau. Ceva ce am învățat de la scylvendi... Sună așa: un taur tânăr și zvelt și haremul lui de vite află cu stupoare că proprietarul lor a cumpărat un alt taur, cu pieptul mult mai mare, cu coarne mult mai groase și cu o fire mult mai violentă. Chiar și așa, când fiul proprietarului îl aduce pe mărețul nou-venit pe pășune, taurul cel tânăr își lasă coarnele în jos și începe să sforăie și să bată din picioare. „Nu!" strigă vacile lui. „Te rugăm, nu-ți risca viața pentru noi!" „Să-mi risc viața?" exclamă tânărul taur. „Mă asigur doar că știe că-s un *taur!*"

O clipă de tăcere, apoi o explozie de râsete.

— O parabolă *scylvendi*? strigă Xinemus, râzând. Ești...

— Asta e părerea mea! strigă Iryssas prin vacarm. Interpretarea mea! Ascultați! Înseamnă că demnitatea noastră — ba nu, *onoarea* noastră — e mai valoroasă decât orice altceva, chiar și decât nevestele noastre!

— Nu înseamnă nimic, spuse Xinemus, ștergându-și lacrimile din ochi. E o glumă, nimic mai mult.

— E o parabolă despre curaj, scrâșni Cnaiür și cu toții tăcură — șocați, presupuse Achamian, că barbarul cel taciturn vorbise cu adevărat. Bărbatul scuipă în foc. E o fabulă pe care bătrânii o spun băieților pentru a-i face să se rușineze, pentru a-i învăța că gesturile sunt lipsite de sens, că numai moartea e reală.

În jurul focului se schimbară priviri. Numai Zenkappa îndrăzni să râdă în gura mare.

Achamian se aplecă în față.

— Tu ce spui, Kellhus? Ce crezi tu că înseamnă?

Kellhus ridică din umeri, aparent surprins că avea răspunsul pe care atâția îl rataseră. Înfruntă privirea lui Achamian cu ochi prietenoși, dar neînduratori.

— Înseamnă că taurii tineri sunt uneori vaci bune...

O altă furtună de râsete, dar Achamian nu reuși decât să zâmbească. De ce era atât de mânios?

— Nu, strigă el. Ce crezi că înseamnă *cu adevărat*?

Kellhus se opri, prinse mâna dreaptă a lui Serwë și privi de la un chip strălucitor la altul. Achamian îi aruncă o privire lui Serwë și își feri ochii. Îl privea — atentă.

— Înseamnă, spuse Kellhus cu un glas solemn și curios de înduioșător, că există multe feluri de curaj și multe grade de onoare. Avea un fel de a vorbi care părea să reducă la tăcere orice altceva, chiar și Războiul Sfânt din jurul lor. Înseamnă că lucrurile acestea — curaj, onoare, chiar și iubire — sunt *probleme*, nu absoluturi. Întrebări.

Iryssas scutură cu putere din cap. Era unul din acei bărbați nu prea isteți care confundau mereu ardoarea cu

inteligența. A-l privi certându-se cu Kellhus devenise un fel de sport.

— Curaj, onoare, iubire — astea sunt probleme? Atunci care sunt soluțiile? Lașitatea și depravarea?

— Iryssas... spuse Xinemus fără tragere de inimă. Vere.

— Nu, răspunse Kellhus. Și lașitatea și depravarea sunt probleme. Soluțiile? *Tu*, Iryssas — tu ești o soluție. De fapt, cu *toții* suntem soluții. Fiecare viață trăită schițează un răspuns diferit, într-un mod diferit...

— Deci toate soluțiile sunt egale? îi scăpă lui Achamian. Amăreala din tonul lui îl surprinse.

— O întrebare de filosof, răspunse Kellhus și zâmbetul lui șterse orice stinghereală. Nu. Sigur că nu. Unele vieți sunt trăite mai bine ca altele — nu există îndoială. De ce cântăm balade, credeți? De ce credeți că venerăm scripturile? Sau medităm la viața Celui din Urmă Profet?

Exemple, își dădu seama Achamian. Exemple de vieți care iluminau, care *rezolvau*... Știa asta, dar nu reușea să o spună. La urma urmei, era un vrăjitor, un exemplu de viață care nu rezolva nimic. Fără niciun cuvânt, se ridică în picioare și se afundă cu pași mari în întuneric, fără să-i pese ce credeau ceilalți. Dintr-o dată avea nevoie de întuneric, de singurătate...

De adăpost împotriva lui Kellhus.

Îngenunchea ca să intre în cort când își dădu seama că Xinemus încă nu îi auzise destăinuirea, că era în continuare singur cu ceea ce știa.

Probabil e mai bine așa.

Spioni-piele în mijlocul lor, Kellhus, Vestitorul sfârșitului lumii. Xinemus avea să-l creadă nebun.

Vocea unei femei îl făcu să tresară.

— Văd cum te uiți la el.

La el — Kellhus. Achamian aruncă o privire peste umăr și văzu silueta mlădioasă a lui Serwë stând cu spatele la foc.

— Și cum mă uit? întrebă el.

Era mânioasă — o trăda tonul vocii. Era geloasă? În timpul zilei, când el și Kellhus rătăceau prin coloană, ea mergea cu sclavii lui Xinemus.

— Nu trebuie să te temi, spuse ea.

Achamian înghiţi simţind un gust acru în gură. Mai devreme, Xinemus le servise *perrapta* în loc de vin — băutură nenorocită.

— De ce să mă tem?

— Să-l iubeşti.

Achamian îşi linse buzele şi-şi blestemă inima care-i bătea repede în piept.

— Nu mă poţi suferi, nu?

Chiar şi în bezna umbrelor lungi, părea prea frumoasă ca să fie adevărată, ca ceva ce alunecase printre crăpăturile lumii — ceva sălbatic, cu pielea albă. Pentru prima dată, Achamian îşi dădu seama cât de mult o dorea.

— Numai...

Ezită, studiind iarba turtită de la picioare. Îşi ridică faţa şi o scurtă clipă îl privi cu ochii lui Esmenet.

— Numai pentru că nu vrei să vezi, murmură ea.

Ce să văd? vru să strige Achamian. Dar ea fugise.

*

— Akka? chemă Kellhus prin întunericul spălăcit. Am auzit pe cineva plângând.

— Nu-i nimic, bombăni Achamian cu faţa încă îngropată în mâini.

La un moment dat — nu mai era sigur când anume — se târâse afară din cortul său şi se ghemuise pe cenuşa fierbinte a focului lor muribund. Acum se iveau zorii.

— E din cauza Viselor?

Achamian îşi frecă faţa, trase aer răcoros în plămâni. *Spune-i!*

— D-da... Visele. Aşa-i, Visele.

Simţea că bărbatul îl fixează cu privirea, dar nu avea curaj să ridice ochii. Tresări când Kellhus puse o mână pe umărul lui, dar nu se feri.

— Dar nu e vorba de Vise, nu-i aşa, Akka? E altceva... Ceva mai mult.

Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji, i se încurcau în barbă. Nu spuse nimic.

— N-ai dormit în noaptea asta... N-ai dormit de multe nopți, nu-i așa?

Achamian își trecu privirile peste tabăra din jur, peste corturile care împânzeau povârnișurile și câmpurile. Pe fondul unui cer ca fierul rece, flamurile atârnau moarte de prăjinile lor.

Apoi îl privi pe Kellhus.

— Văd sângele lui în tine și asta mă umple de speranță și de groază.

Prințul de Atrithau se încruntă.

— Deci e vorba de mine... De asta m-am temut și eu.

Achamian înghiți și, fără să decidă cu adevărat, aruncă bețele cu numere.

— Da, spuse el. Dar nu e așa simplu.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Printre nenumăratele vise pe care eu și frații mei Învățați le îndurăm, există unul care ne tulbură în mod deosebit. Este despre Anasûrimbor Celmomas al II-lea, Înalt Rege al Kûniüriului — despre moartea lui pe Câmpia Elenōt în anul 2146.

Achamian trase aer adânc în piept și își frecă furios ochii.

— Vezi tu, Celmomas a fost primul mare dușman al Sfatului, și prima și cea mai glorioasă dintre victimele Non-Zeului. *Prima!* A murit în brațele mele, Kellhus. Era cel mai drag și mai iubit prieten al meu și a murit în brațele mele!

Se încruntă, fluturând mâinile dezorientat.

— A-adică în-în brațele lui S-Seswatha...

— Și asta te îndurerează? Că eu...

— Nu înțelegi! A-ascultă doar... El, Celmomas, mi-a vorbit — i-a vorbit lui Seswatha — înainte să moară. Ne-a vorbit tuturor...

Achamian scutură din cap, croncăni, își trecu degetele prin barbă.

— De fapt *continuă* să ne vorbească noapte după nenorocită de noapte, murind iar și iar — și întotdeauna pentru prima dată! Ș-și spune...

Achamian își ridică privirea dintr-odată nemaifiindu-i rușine de lacrimile lui. Dacă nu-și putea deschide sufletul dinaintea acestui om — care semăna atât de mult cu Ajencis, cu *Inrau!* — atunci dinaintea cui?

— Spune că un Anasûrimbor — un *Anasûrimbor*, Kellhus! — se va întoarce la sfârșitul lumii.

Chipul lui Kellhus, de obicei atât de lipsit de conflicte, se întunecă.

— Ce vrei să spui, Akka?

— Nu vezi? șopti Achamian. Tu ești *acela*, Kellhus. Vestitorul! Faptul că ești aici înseamnă că totul va începe din nou...

Iubite Sejenus.

— A Doua Apocalipsă, Kellhus... Vorbesc despre a Doua Apocalipsă. Tu ești semnul!

Mâna lui Kellhus alunecă de pe umărul lui.

— Dar nu are sens, Akka. Faptul că eu sunt aici nu înseamnă nimic. *Nimic*. Acum sunt aici, și înainte eram în Atrithau. Și dacă linia mea de sânge este atât de veche pe cât spui, atunci un Anasûrimbor a fost *mereu* „aici", indiferent unde ar fi fost asta...

Ochii Prințului de Atrithau își pierdură focalizarea, luptându-se cu lucruri nevăzute. O clipă, strălucirea stăpânirii absolute de sine șovăi și el arătă ca orice om copleșit de o întorsătură neașteptată a împrejurărilor.

— E doar o...

Se opri de parcă nu avea destul aer ca să continue.

— O coincidență, spuse Achamian ridicându-se în picioare. Dintr-un motiv sau altul tânjea să se îndrepte spre el, să-l liniștească îmbrățișându-l. Asta am crezut și eu... Recunosc că am fost șocat când te-am întâlnit, dar nu m-am gândit nicio clipă... Era prea nebunesc! Dar apoi...

— Apoi ce?

— L-am găsit. Am găsit Sfatul... În noaptea în care tu și ceilalți ați sărbătorit victoria lui Proyas împotriva Împăratului, am fost chemat la Înălțimile Andiamine — și încă de însuși Ikurei Conphas — și dus în Catacombele Imperiale. Aparent găsiseră un spion în mijlocul lor și Împăratul era convins că pur și simplu *trebuia* să fie vrăjitorie la mijloc. Dar nu era niciun fel de vrăjitorie și bărbatul pe care mi l-au arătat nu era un spion obișnuit...

— Cum așa?

— Întâi m-a numit Chigra, care este numele lui Seswatha în *aghurzoi*, limba pervertită a srancilor. Putea vedea cumva urma lui Seswatha înlăuntrul meu... Apoi, nu...

Achamian strânse din buze și scutură din cap.

— *Nu avea față!* Era o monstruozitate a cărnii, Kellhus! Un spion care putea copia înfățișarea oricărui om fără vrăjitorie sau Însemnul vrăjitoriei. Spioni perfecți!

— Cumva, undeva, Sfatul l-a ucis pe Primul Sfetnic al Împăratului și l-a *înlocuit*. Aceste, aceste *lucruri* ar putea fi oriunde! Aici în Războiul Sfânt, la curțile Marilor Facțiuni... Din câte știm ar putea fi Regi!

Sau shriahi...

— Dar cum face asta din mine Vestitorul?

— Pentru că înseamnă că Sfatul a deprins Vechea Știință. Srancii, bashragii, dragonii, toate monstruozitățile inchoroilor, artefactele Teknei, ale Vechii Științe, create cu mult timp în urmă, pe când neoamenii încă domneau peste Eärwa. S-a crezut că a fost distrusă când inchoroii au fost nimiciți de cû'jara-cinmoi — încă dinainte de a fi scris Colțul, Kellhus! Dar acești, acești spioni-piele sunt *noi*. Noi artefacte ale Vechii Științe. Și dacă Sfatul a redescoperit Vechea Știință, atunci poate că știu și cum să-l învie pe Mog-Pharau...

Și numele acela îi tăie răsuflarea ca o lovitură în piept.

— Non-Zeul, spuse Kellhus.

Achamian încuviință, înghițind de parcă îl ustura gâtul.

— Da, Non-Zeul...

— Și acum că un Anasûrimbor s-a întors...

— Posibilitatea a devenit aproape o certitudine.

Kellhus îl studie o timp de o clipă solemnă, cu o expresie cu totul enigmatică.

— Deci ce vei face?

— Misiunea mea, spuse Achamian, este una de observator al Războiului Sfânt. Dar trebuie să iau o hotărâre... Una care îmi încleştează inima clipă de clipă.

— Ce hotărâre?

Achamian încercă din greu să înfrunte privirea studentului său, dar părea să fie ceva în ochii lui, ceva incomparabil — înspăimântător chiar.

— Nu le-am spus despre tine, Kellhus. Nu le-am spus fraţilor mei că Profeţia Celmomiană s-a îndeplinit. Şi atâta timp cât nu le spun, îi trădez pe ei, pe Seswatha, pe mine — croncăni din nou — poate chiar lumea...

— Dar atunci de ce? întrebă Kellhus. De ce nu le-ai spus despre mine?

Achamian trase aer adânc în piept.

— Pentru că dacă le spun, vor veni după tine, Kellhus.

— Poate că ar trebui.

— Nu-i cunoşti pe fraţii mei.

*

Gol, ghemuit în bezna dinaintea zorilor în cortul pe care îl împărţea cu Kellhus, Cnaiür urs Skiötha cercetă chipul adormit al lui Serwë şi se folosi de vârful cuţitului său pentru a trage deoparte şuviţele de păr care îl ascundeau. Vălul se desfăcu şi el lăsă cuţitul din mână şi îşi trecu două degete bătătorite peste obrazul ei. Ea tresări şi oftă, cuibărindu-se mai adânc sub pătură. Atât de frumoasă. Ca soţia lui uitată.

Cnaiür o privea, la fel de treaz şi de nemişcat pe cât de adormită şi nemişcată era ea. În tot acest timp asculta vocile de afară: Kellhus şi vrăjitorul vorbind absurdităţi.

Într-un fel părea un miracol. Nu numai că traversase Imperiul, scuipase la picioarele Împăratului, îl umilise pa Ikurei Conphas dinaintea egalilor săi şi obţinuse drepturile

şi privilegiile unui Prinț inrithi. Acum era general în cea mai mare armie pe care o văzuse vreodată. O armie care putea sfărâma oraşe, zdrobi națiuni, nimici popoare întregi. O armie demnă de cântecele amintitorilor. Un Război Sfânt.

Şi scopul lui era să se dezlănțuie asupra Shimehului, fortăreața cishaurimilor. A cishaurimilor!

Anasûrimbor Moënghus era cishaurim.

În ciuda dimensiunilor smintite ale ambiției sale, planul dûnyainului părea să funcționeze. În visele sale, Cnaiür îl întâlnea mereu pe Moënghus singur. Uneori existau vorbe, alteori nu. Întotdeauna exista sânge. Dar acum visele acelea păreau doar închipuiri tinereşti. Kellhus avea dreptate. După treizeci de ani, Moënghus avea să fie mult mai mult decât cineva pe care să-l poată înjunghia într-o alee, avea să fie un potentat. Să domnească peste un imperiu. Şi cum ar fi putut fi altfel? Era un dûnyain.

Ca fiul său, Kellhus.

Cine putea spune până unde se întindea puterea lui Moënghus? Îi cuprindea cu siguranță pe cishaurim şi pe kianini — singura întrebare era în ce măsură. Dar era puterea aceea acum cu ei, în Războiul Sfânt?

Îl cuprindea şi pe Kellhus?

Trimite-le un fiu. Ce mijloc mai bun putea folosi un *dûnyain* pentru a-şi înfrânge duşmanii?

Deja în consiliile lor cu Proyas, nobilii inrithii tăceau instantaneu la auzul vocii lui Kellhus. Deja îl priveau când credeau că e preocupat, şopteau când credeau că nu-i aude. Şi oricât erau de infatuați, *se înclinau* dinaintea lui, nu în felul în care oamenii se pleacă dinaintea rangurilor sau pozițiilor sociale, ci în felul în care oamenii se înclină dinaintea celor care dețin ceva de care au nevoie. Într-un fel, Kellhus îi convinsese că se află în afara cercului obişnuitului, chiar şi în afara extraordinarului. Era mai mult decât afirmația lui că visase Războiul Sfânt de departe, mai mult decât felul infam în care le vorbea, de parcă era un tată care se juca cu trufia bine-cunoscută a copiilor săi. Era vorba şi de ceea ce spunea, de *adevăruri*.

— Dar Dumnezeu îi învrednicește pe cei drepți! strigase într-o noapte în timpul sfatului Ingiaban, Palatinul de Kethantei. La insistențele lui Cnaiür, discutaseră diferite strategii pe care Sapatișahul din Shigek, Skauras, le-ar putea folosi pentru a-i nimici. Sejenus însuși...

— Și tu, îl întrerupse Kellhus, ești unul dintre cei drepți?

Atmosfera din Pavilionul Regal deveni tensionată, încărcată de o așteptare stranie, fără țintă.

— Da, noi suntem cei drepți, răspunse Palatinul de Kethantei. Dacă nu, pentru numele lui Juru, ce facem aici?

— Într-adevăr, spuse Kellhus. Ce facem aici?

Cnaiür îl zări pe Lordul Gaidekki întorcându-se către Xinemus — aruncându-i o privire îngrijorată.

Precaut, Ingiaban trase de timp sorbind din anpoiul său.

— Ridicăm armele împotriva păgânilor. Ce altceva?

— Deci ridicăm armele împotriva păgânilor pentru că suntem drepți?

— Și pentru că ei sunt necurați.

Kellhus zâmbi cu compasiune gravă.

— „Cel drept este acela care e găsit fără de cusur în ochii lui Dumnezeu..." Nu asta scrie Sejenus însuși?

— Da. Desigur.

— Și *cine* găsește cusur oamenilor dinaintea lui Dumnezeu? Alți oameni?

Palatinul de Kethantei păli.

— Nu, spuse el. Doar Dumnezeu și Profeții lui.

— Deci nu suntem drepți?

— Da... Adică nu... Buimăcit, Ingiaban îl privi pe Kellhus, o sinceritate oribilă ieșindu-i la iveală pe chip. Vreau să spun... nu mai știu ce vreau să spun!

Concesii. Mereu cerea concesii. Le acumula.

— Deci înțelegi, spuse Kellhus cu un glas adânc acum, cu o rezonanță supranaturală, un glas ce părea să vină de pretutindeni. Un om nu se poate niciodată considera drept, Lord Palatin, poate doar să *spere*. Și asta e ceea ce dă înțeles faptelor noastre. Ridicând armele împotriva păgânilor, nu suntem preoții dinaintea altarului, suntem *jertfa*. Faptul

de a oferi pe altul lui Dumnezeu nu înseamnă nimic, deci ne oferim pe noi înșiși. Să nu aveți nicio îndoială, niciunul din voi... Ne punem rămășag sufletele. Ne aruncăm în beznă. Acest pelerinaj este jertfa noastră. Numai după aceea vom ști dacă am fost găsiți fără de cusur.

Murmure de încuviințare înfiorată, minunată chiar.

— Bine spus, Kellhus, declarase Proyas. Bine spus.

Toți vedeau de acolo de unde se aflau, și cumva Kellhus vedea mai departe decât oricine. Se afla într-un alt loc, mai însemnat, de parcă ocupa înălțimile fiecărui suflet. Și deși niciunul dintre nobilii inrithi nu îndrăznea să rostească această înțelegere, o simțeau — cu toții. Cnaiür o vedea în strălucirea ochilor, în timbrul vocii lor: primele umbre ale venerației.

Admirația care îi smerea pe oameni.

Cnaiür cunoștea mult prea bine aceste pasiuni secrete. Să-l privească pe Kellhus preschimbându-i pe acești oameni însemna să privească amintirea rușinoasă a propriei distrugeri în mâinile lui Moënghus. Uneori impulsul de a striga pentru a-i preveni aproape că-l copleșea. Uneori Kellhus părea o asemenea monstruozitate încât abisul dintre scylvendi și inrithi amenința să dispară — mai ales în cazul lui Proyas. Moënghus se folosise de aceleași slăbiciuni, de aceleași vanități... Ce s-ar fi schimbat dacă Cnaiür le-ar fi spus lucrurile acestea?

Uneori crimele păreau crime indiferent cât de grotească era victima.

Dar numai uneori. De cele mai multe ori, Cnaiür nu făcea decât să privească cu un fel de incredulitate amorțită. Nu-l mai auzea pe Kellhus vorbind, ci îl observa tăind și cioplind, retezând și tocând, de parcă bărbatul sfărâmase cumva sticla limbajului și își făcuse cuțite din cioburi. Cuvântul acesta înfuria, cuvântul acela deschidea. Privirea aceasta stânjenea pentru ca zâmbetul acela să liniștească. Intuiția aceasta reamintea astfel încât adevărul să poată răni, vindeca sau ului.

Cât de ușor trebuie să-i fi fost lui Moënghus! Un tinerel mucos. Nevasta unei căpetenii.

Fu asaltat de imagini, seci și aspre, ale Stepei. Celelalte femei smulgând părul mamei sale, zgâriindu-i fața, bătând-o cu pietre, împungând-o cu bețe. *Mamă!* Un prunc ce țipa ridicat din yakshul ei și aruncat în focul ce curăță totul — fratele său vitreg cu părul blond. Chipurile de piatră ale bărbaților întorcându-se de la el...

Cum putea lăsa asta să se întâmple din nou? Cum putea sta deoparte și privi? Cum putea...

Încă ghemuit lângă Serwë, Cnaiür își coborî privirile, șocat să descopere că înjunghiase pământul cu cuțitul. Stuful alb ca osul din care era făcută rogojina era rupt și retezat în jurul unei mici gropi negre.

Își scutură coama neagră, răsuflă de parcă pedepsea aerul. Mereu gândurile astea — mereu!

Remușcare? Pentru venetici? Griji pentru niște păuni sclifosiți? *Mai ales* pentru Proyas!

— Atâta vreme cât ceea ce vine mai întâi rămâne ascuns, spusese Kellhus în timp ce traversau Stepa Jiünati, atâta vreme cât oamenii sunt deja amăgiți, ce mai contează?

Și ce conta dacă-i înșelai pe înșelați? Ceea ce conta era că bărbatul îl înșela pe *el*, asta — *asta!* — era tăișul ascuțit pe care ar fi trebuit să-i sângereze fiecare gând. Spuse dûnyainul adevărul? Era cu adevărat asasinul tatălui său?

Pășesc alături de vârtej!

Nu avea voie să uite. Doar ura îl mai apăra.

Și Serwë?

Vocile de afară se pierduseră în tăcere. Îl putea auzi pe neghiobul acela plângăcios de vrăjitor suflându-și nasul afară. Apoi Kellhus intră în cortul întunecat. Ochii îi fulgerară de la Serwë la cuțit și de acolo la chipul lui Cnaiür.

— Ai auzit, spuse el într-o limbă scylvendi fără cusur.

Chiar după tot acest timp, lui Cnaiür i se făcea pielea de găină de câte ori îl auzea vorbind astfel.

— E o tabără de război, răspunse el. Mulți au auzit.

— Nu, dormeau.

Cnaiür știa că discuția era în zadar — îl cunoștea pe dûnyain — așa că nu spuse nimic, dibui prin lucrurile lui împrăștiate după pantaloni.

Serwë se văită și lovi pătura cu picioarele.

— Îți amintești de prima dată când am vorbit în yakshul tău? întrebă Kellhus.

— Desigur, răspunse Cnaiür, trăgându-și pantalonii. Blestem acea zi cu fiecare suflare.

— Piatra aceea vrăjitorească pe care ai aruncat-o în mine...

— Vrei să spui Choreea tatălui meu?

— Da. O mai ai?

Cnaiür îl studie prin bezna.

— Dar știi că da.

— Și de unde aș ști?

— Știi.

Cnaiür se îmbrăcă în tăcere în timp ce Kellhus o trezi pe Serwë.

— Dar *coarnele*, se tângui ea, acoperindu-și capul. N-am auzit coarnele...

Cnaiür izbucni pe neașteptate într-un râs gros, din străfunduri.

— E o treabă mișelească, spuse el, vorbind acum în sheyică.

— Care anume? răspunse Kellhus — mai mult pentru Serwë, își dădu seama Cnaiür. Dûnyainul știa ce voise să spune. Întotdeauna știa.

— Uciderea unui vrăjitor.

Chiar atunci, sunară trâmbițele.

Primăvară târzie, 4111 Anul-Colțului, Înălțimile Andiamine

Xerius se ridică din scăldătoare, se îndreptă spre treptele de marmură unde îl așteptau sclavii cu prosoape și uleiuri parfumate. Și pentru prima dată după multe zile o putea simți mișcându-se înlăuntrul lui — armonia, pronia

zeităţilor binevoitoare... Îşi ridică privirile uşor surprins când Împărăteasa, mama lui, se ivi din cotloanele întunecate ale încăperii.

— Spune-mi Mamă, zise el fără să-i privească ţinuta extravagantă, e doar o întâmplare că dai peste mine în momente nepotrivite?

Se întoarse către ea în timp ce sclavii îi ştergeau cu blândeţe vintrele.

— Sau e ceva ce plănuieşti?

Împărăteasa îşi plecă puţin capul, de parcă era un Shriah, un egal.

— Ţi-am adus un dar, Xerius, spuse ea făcând un semn către fata cu păr întunecat de lângă ea.

Dintr-o mişcare largă, eunucul ei, uriaşul Pisulathas, deschise roba fetei şi o trase deoparte. Dedesubt, avea pielea la fel de albă ca o galeothă — era la fel de goală ca şi Împăratul şi aproape la fel de splendidă.

Darurile de la Mama sa — evidenţiau perfidia darurilor de la cei care nu îi erau tributari. Asemenea daruri nu erau deloc daruri de fapt. Asemenea daruri cereau întotdeauna ceva în schimb.

Xerius nu-şi putea aminti când începuse Istriya să-i aducă aceşti bărbaţi şi aceste femei — aceste surogate. Mama sa avea ochi de târfă — era de acord cu asta. Ştia, fără greşeală, ce îi făcea plăcere.

— Eşti o vrăjitoare venală, Mamă, spuse el, admirând fata îngrozită. A existat vreodată un fiu mai norocos ca mine?

Dar Istriya nu spuse decât:

— Skeaös e mort.

Xerius o privi o clipă, apoi atenţia îi reveni la sclavii care începuseră să-l maseze cu ulei.

— *Ceva* a murit, răspunse el, înăbuşindu-şi un fior. Nu ştim ce.

— Şi mie de ce nu mi s-a spus?

— Ştiam că vei afla cât de curând. Se aşeză pe scaunul care îi fu adus şi sclavii începură să-i pieptene şi să-i ungă

părul cu alte uleiuri, să-i pilească unghiile. Întotdeauna afli, adăugă el.

— Cishaurimii, spuse Istriya după o pauză.

— Desigur.

— Atunci știu. Cishaurimii ne știu planurile.

— Nu contează. Știau deja.

— Ai devenit un neghiob atât de vulgar, Xerius? Am crezut că după asta ai fi fost gata să te mai gândești.

— La ce să mă gândesc, Mamă?

— La pactul acesta nebunesc pe care l-ai făcut cu păgânii. La ce altceva?

— Taci, Mamă. Xerius îi aruncă fetei o privire neliniștită, dar era limpede că ea nu știa o boabă de sheyică. Aceste cuvinte nu trebuie rostite cu voce tare. Niciodată. Ai auzit?

— Dar *cishaurimii*, Xerius! Gândește-te! În sânul nostru toți acești ani, purtând chipul lui *Skeaös!* Singurul confident al Împăratului! Limba aceea netrebnică picurând otravă în loc de sfaturi. *În toți acești ani*, Xerius! Ai împărțit vatra ambițiilor tale cu o obscenitate!

Xerius se gândise la asta — nu prea reușise să se gândească la altceva în ultimele zile. Noaptea visa chipuri — chipuri ca niște pumni. Îl visa pe Gaenkelti, care murise atât de... absurd.

Și apoi mai exista *întrebarea*, întrebarea care lovea cu o forță ce îl scutura de plictisul rutinei sale.

Există și alții? Alții ca acea creatură...

— Îți predici celor învățați, Mamă. Știi că în toate lucrurile există un echilibru care trebuie atins. Schimbarea slăbiciunilor pentru avantaje. Tu m-ai învățat asta.

Dar Împărăteasa nu se potoli. Cățeaua bătrână nu se potolea niciodată.

— Cishaurimii ți-au avut *inima* în ghearele lor, Xerius. Prin *tine* au sorbit însăși măduva Imperiului. Și tu ai de gând să lași aceasta — o insultă fără precedent — nepedepsită, *acum*, când Zeii ți-au oferit instrumentul răzbunării? Încă mai vrei să pui piedici Războiului Sfânt? Dacă cruți *Shimehul*, Xerius, îi cruți pe cishaurimi.

— *Tăcere!*

Țipătul lui răsună prin încăpere.

Istriya râse neîndurător.

— Fiul meu cel despuiat, spuse el. Bietul meu... fiu... despuiat.

Xerius sări în picioare, îmbrânci cercul de sclavi, arătând rănit, întrebător.

— Asta nu-ți stă în fire, Mamă. N-ai tremurat niciodată în fața damnării. E din cauză că îmbătrânești, hmm? Spune-mi, cum e să stai pe marginea prăpăstiei? Să-ți simți pântecele vestejindu-se, să privești ochii amanților ferindu-se ca să-și ascundă dezgustul...

Lovise din impuls și atinse vanitatea — singurul fel pe care îl cunoștea în care își putea răni mama.

Dar în răspunsul ei nu se simți nici urmă de durere.

— Vine o vreme, Xerius, când nu-ți mai pasă de spectatori. Spectacolul frumuseții e ca tinichelele ceremoniilor — pentru tineri și proști. Faptele, Xerius. Faptele fac ca toate lucrurile să fie doar înflorituri. Vei înțelege.

— Atunci ce-i cu sulemenelile, Mamă? De ce îți pui sclavii să te împopoțoneze ca pe o târfă bătrână la un ospăț?

Ea îl privi cu ochi lipsiți de expresie.

— Ce fiu monstruos... șopti ea.

— La fel de monstruos ca mama sa, adăugă Xerius, râzând cu cruzime. Spune-mi... Acum că viața ta de dezmăț e aproape de sfârșit, te cuprinde regretul, Mamă?

Istriya își feri privirea, spre apele aburinde din scăldătoare.

— Regretul e inevitabil, Xerius.

Cuvintele acestea îl frapară.

— Poate... poate că e, răspunse el, dintr-un motiv sau altul cuprins de o milă neașteptată.

Existase o vreme când el și mama lui fuseseră... apropiați. Dar Istriya nu se putea apropia decât de cei pe care îi poseda. Pe el nu-l mai poseda.

Gândul îl înduioșă pe Xerius. Să pierzi un fiu atât de divin...

— Mereu discuțiile astea crude, eh, Mamă? Chiar îmi *pare rău* că au loc. Vreau să știi asta. O privi gânditor, mușcându-și buza de jos. Dar dacă mai aduci vorba de Shimeh îți voi pune platitudinea la încercare. Vei *regreta*... Înțelegi?

— Înțeleg, Xerius.

Exista ranchiună în ochii ei când îi întâlni privirea, dar Xerius o ignoră. O concesie, orice concesie, era un triumf când era vorba de Împărăteasă.

În schimb, Xerius o studie pe fetișcană, sânii ei tari rotunjiți ca aripile de pescăruș, urzeala moale a părului ei pubian. Stârnit, întinse mâna și ea veni șovăind spre el. O conduse către o canapea din apropiere și se lăsă pe spate, întins dinaintea ei.

— Știi ce să faci, copilă? întrebă el.

Ea își desfăcu picioarele zvelte, îl încălecă. Pe obraji i se scurgeau lacrimi. Tremurând, se lăsă pe mădularul lui...

Xerius icni. Era ca și cum s-ar fi scufundat într-o piersică neatinsă, caldă. În lume sălășluiau lucruri obscene precum cishaurimii, dar și fructe atât de dulci.

Bătrâna Împărăteasă se întoarse dând să plece.

— Nu vrei să rămâi, Mamă? strigă Xerius, cu glas îngroșat. Să-l privești pe fiul tău desfătându-se cu acest dar al tău?

Istriya ezită.

— Nu, Xerius.

— Ba *da*, Mamă. Împăratul e greu de mulțumit. Trebuie să o înveți.

Urmă o pauză în care nu se auzi decât scâncetul fetei.

— Dar desigur, fiule, spuse Istriya în cele din urmă și păși grandioasă către divan.

Fata încordată tresări când îi prinse mâna și i-o trase în jos către scrotul lui Xerius.

— Cu blândețe, copilă, gânguri ea. Șșș. Nu plânge...

Xerius gemu și se arcui în ea, râse când fata scânci de durere. Privi chipul sulemenit al mamei sale suspendat deasupra umărului fetei, mai alb chiar și decât pielea ca

de porțelan a galeothei, și același vechi fior ilicit *arse* în el...Se simțea din nou ca un copil lipsit de griji. Toate era așa cum trebuiau să fie. Zeii erau cu adevărat binevoitori...

— Spune-mi, Xerius, vorbi mama sa răgușit, cum l-ai *descoperit* pe Skeaös?

Capitolul III

Asgilioch

Nu este nevoie ca propoziția „Eu sunt centrul" să fie rostită vreodată. Este presupunerea de la care pornesc toate certitudinile și toate îndoielile.

— AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Ține-ți dușmanii mulțumiți și iubiții melancolici.

— PROVERB AINONI

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, fortăreața Asgilioch

Pentru prima dată în istorie, Pintenul Unaras și Munții Inûnara fură loviți de un cutremur. La sute de mile depărtare peste marile piețe forfotitoare din Gielgath se așternu tăcerea în vreme ce mărfurile se legănau în cârlige și mortarul se fărâmița și cădea de pe pereții tremurători. Catârii băteau din picioare, rostogolindu-și ochii înfricoșați. Câinii urlau.

Dar în Asgilioch, din timpuri imemoriale bastionul sudic al popoarelor din Câmpia Kyranae, oamenii fură aruncați în genunchi, pereții se legănară ca frunzele de palmier și străvechea citadelă a Ruömului, care rezistase în fața Regilor Shigekului, a dragonilor lui Tsurumah și a nu mai

puțin de trei Jihaduri de-ale fanimilor, se prăbuși într-o coloană imensă de praf. În timp ce supraviețuitorii trăgeau leșurile de sub dărâmături, se treziră că jelesc mai mult zidurile de piatră decât carnea.

— Puternicul Ruöm! strigau ei fără să le vină să creadă. Mărețul Taur al Asgiliochului a căzut!

Pentru mulți locuitori ai Imperiului, Ruöm era un totem. Citadela nu mai fusese distrusă din zilele lui Ingusharotep al II-lea, străvechiul Rege-Zeu al Shigekului — de ultima dată când Sudul cucerise popoarele din Câmpia Kyranae.

Primii Oameni ai Colțului, o trupă de călăreți galeothi care goniseră ca vântul sub comanda lui Athjeäri, nepotul lui Coithus Saubon, sosiră patru zile mai târziu. Spre groaza lor, găsiră Asgiliochul în parte dărâmat și garnizoana lui ponosită convinsă că Războiul Sfânt era sortit pierzaniei. Nersei Proyas și conriyenii lui sosiră în ziua următoare, urmați după alte două zile de Ikurei Conphas și Coloanele lui Imperiale, precum și de Cavalerii Shriali sub comanda lui Incheiri Gotian. În timp ce Proyas urmase Calea Sogian de-a lungul coastei de sus și apoi o luase peste câmpuri spre Munții Inûnara, Conphas și Gotian urmaseră așa numita „Cale Interzisă" — construită de nansuri pentru a permite desfășurarea rapidă a Coloanelor lor între hotarele fanimilor și scylvendilor. Dintre Marile Nume care străbătuseră inima provinciei, Coithus Saubon și galeothii săi fură primii sosiți — aproape la o săptămână după Conphas. Gothyelk și tydonnii lui își făcură apariția la scurt timp după aceea, urmat de Skaiyelt și thunyerii lui neîndurători.

Nu se știa nimic de ainoni, în afară de faptul că încă de la plecare, oastea lor, încurcată de dimensiunile ei mari sau de Turnurile Stacojii și imensele lor caravane de echipament, nu reușise să străbată zilnic nici jumătate din distanța străbătută de celelalte contingente. Astfel încât cea mai mare parte a Războiului Sfânt își ridică tabăra pe povârnișurile pleșuve de sub meterezele Asgiliochului și

aşteptă, schimbând zvonuri şi premoniţii ale dezastrului. Pentru străjerii de pe zidurile Asgiliochului păreau o naţiune migratoare — ca ceva descris în Colţ.

Când deveni evident că aveau să treacă zile întregi, poate chiar săptămâni, înainte ca ainonii să li se alăture, Nersei Proyas convocă un Consiliu al Numelor Mari şi Mici. Având în vedere dimensiunile adunării, fură nevoiţi să se strângă în curtea interioară a Asgiliochului, printre grămezile de dărâmături ale fundaţiilor sfărâmate ale Ruömului. Marile Nume luară loc în jurul unei mese lungi recuperată dintre resturi, în timp ce ceilalţi, îmbrăcaţi în gătelile unei duzini de naţii, şedeau pe taluzurile de dărâmături, transformând ruinele într-un amfiteatru. Sclipeau în lumina strălucitoare a soarelui.

Petrecură cea mai mare parte a dimineţii respectând ritualurile şi jertfele cuvenite: acesta era primul Consiliu complet de când plecaseră din Momemn. Petrecură după-amiaza gâlcevindu-se, dezbătând mai ales dacă distrugerea Ruömului prevestea o catastrofă sau nu prevestea nimic. Saubon afirma că Războiul Sfânt ar trebui să ridice imediat tabăra, să ocupe trecătorile Porţilor Southron şi să mărşăluiască spre Gedea.

— Locul acesta ne apasă! strigă el, gesticulând spre ruine. Dormim şi umblăm prin umbra groazei!

Ruöm, insistă el, era o superstiţie de-a nansurilor — o „datină de-a celor parfumaţi şi slabi de înger". Cu cât mai mult aveau să zăbovească sub ruinele lui, cu atât mai mult va deveni şi superstiţia lor.

Dacă mulţi considerau argumentul acesta de bun-simţ, mulţi alţii îl considerau o nebunie. Fără Turnurile Stacojii, îi aminti Ikurei Conphas Prinţului galeoth, Războiul Sfânt avea să fie la mila cishaurimilor.

— Conform spionilor unchiului meu, Skauras i-a adunat pe Mai Marii Shigekului şi ne aşteaptă în Gedea. Cine poate spune că alături de ei nu ne aşteaptă şi cishaurimii?

Proyas şi sfetnicul său scylvendi, Cnaiür urs Skiötha, erau de acord: era curată nebunie să pornească marşul fără

ainoni. Dar se părea că niciun argument nu îi putea face pe Saubon și aliații lui să se răzgândească.

Soarele mocnea deasupra turnurilor de vest și ei nu căzuseră de acord decât asupra a ceea ce era evident, cum ar fi să trimită călăreți pentru a-i găsi pe ainoni sau să-l trimită pe Athjeäri în Gedea pentru a aduna informații. Altfel părea sigur că Războiul Sfânt, abia reunit, avea să se frângă din nou. Proyas tăcuse, cu chipul îngropat în mâini. Numai Conphas continua să discute cu Saubon, dacă un schimb de insulte amare putea fi numit discuție.

Apoi Anasûrimbor Kellhus, Prințul mizer al Atrithaului, se ridică de la locul lui din mijlocul privitorilor și strigă:

— Înțelegeți greșit sensul a ceea ce vedeți, cu toții! Pierderea Ruömului nu e un accident, dar nu e niciun blestem!

Saubon râse, strigând:

— Ruōm este un talisman împotriva păgânilor, nu-i așa?

— Da, răspunse Prințul de Atrithau. Atâta timp cât citadela rămânea în picioare, ne-am fi putut întoarce. Dar acum... Nu vedeți? Chiar dincolo de acești munți, oamenii se adună în altare ale Profetului Fals. Ne aflăm la hotarul păgânilor. Hotarul păgânilor!

Se opri și privi la fiecare Mare Nume în parte.

— Fără Ruōm nu există cale de întoarcere... Dumnezeu ne-a scufundat corabiile.

După aceea se luă hotărârea ca Războiul Sfânt să-i aștepte pe ainoni și Turnurile Stacojii.

*

Departe de Asgilioch, în încăperea de mijloc a marelui său cort, Eleäzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii, se lăsă pe spate în scaunul său, singurul lux pe care și-l permisese în această călătorie nebunească. Sub el, sclavii săi îi spălau picioarele în apă aburindă. Trei tripoduri iluminau bezna înconjurătoare. Fumul se răsucea în încă-

pere, aruncând pe prelatele burtoase umbre care semănau cu înscrisuri pătate de apă.

Călătoria nu fusese atât de grea pe cât se temuse — până acum. Cu toate acestea, serile ca cea de acuma păreau să prilejuiască întotdeauna o ușurare aproape rușinoasă. La început crezuse că vârsta era de vină — trecuseră mai bine de douăzeci de ani de la ultima călătorie în afara țării. Oase ostenite, se gândea el, privindu-și oamenii trudind în lumina înserării pentru a ridica pavilioane și corturi până departe în zare. Oase bătrâne și ostenite.

Dar când își amintea de anii petrecuți mergând pe jos de la o misiune la alta, de la un oraș la altul, își dădea seama că ceea ce îndura acum nu avea nimic de a face cu osteneala. Își amintea cum se întindea lângă foc sub stele, fără vreun pavilion măreț deasupra capului, fără perne de mătase care să-i sărute obrajii, doar pământ tare și zumzetul epuizării care vine în clipa în care un călător rămâne complet nemișcat. *Aceea* fusese osteneală. Dar asta? Purtat pe litiere, înconjurat de zeci de sclavi cu piepturi dezgolite...

Își dădu seama că ușurarea pe care o simțea în fiecare seară nu avea nimic de a face cu oboseala, ci cu nemișcarea... Cu Shimeh adică.

Marile decizii, reflectă el, erau măsurate atât de finalitatea lor, cât și de consecințe. Uneori o simțea ca pe un lucru palpabil: calea pe care nu o urmase, răspântia istoriei unde Turnurile Stacojii refuzau oferta nerușinată a lui Maithanet și priveau Războiul Sfânt din depărtare. Nu exista și cu toate acestea persista, în felul în care o noapte de pasiune persista în privirea rugătoare a unui sclav. O vedea peste tot: în tăcerile neliniștite, în schimburile de priviri, în cinismul neobosit al lui Iyokus, în încruntătura Generalului Setpanares. Și părea să-și bată joc de el cu promisiuni — la fel cum calea pe care pășea acum își bătea joc de el cu amenințări.

Să se alăture unui Război Sfânt! Eleăzaras lucra cu absurdități, era meseria lui. Dar absurditatea aceasta,

Turnurile Stacojii *aici*, era aproape de nedigerat. Gândul acesta dădea naștere la ironii, nu ironiile pe care oamenii cultivați — mai ales ainoni — le savurau, ci mai degrabă ironiile care se copiau unele pe altele la infinit, care transformau orice hotărâre în nehotărâri tremurătoare.

La asta se adăuga acumularea complicațiilor: Casa Ikurei complota cu păgânii, Mandatul juca un ocult joc Gnostic, toți agenții din Sumna ai Turnurilor descoperiți și executați — deși păruseră bine puși la adăpost *înainte* ca Turnurile Stacojii să pună piciorul în Imperiu. Chiar și Maithanet, Marele Shriah al celor O Mie de Temple, avea ceva planuri întunecate.

Nu era de mirare că Shimehul îl apăsa. Nu era de mirare că fiecare noapte părea un răgaz.

Eleäzaras oftă când Myaza, noua sa favorită, îi frământă piciorul drept cu ulei cald.

Nu contează, își spuse. *Regretul este opiul proștilor.*

Se lăsă pe spate, privind-o pe fată printre gene.

— Myaza, spuse el cu blândețe, rânjind la zâmbetul ei modest. *Mmmyassssaaa*...

— *Hanamanu Eleäzarassss*, oftă ea drept răspuns — târfuliță îndrăzneață!

Celelalte sclave icniră șocate, apoi izbucniră în chicote. *Ce fată obraznică!* se gândi Eleäzaras. Se aplecă în față ca s-o ridice în brațe. Dar se opri la vederea unui Aprod îngenunchiat pe covoare.

Evident, cineva dorea să-l vadă. Probabil Generalul Setpanares cu alte plângeri legate de lenea oștii — care erau de fapt plângeri legate de lenea Turnurilor Stacojii. Deci ainonii aveau să ajungă ultimii în Asgilioch. Și ce dacă? Să aștepte.

— Ce este? se răsti el.

Tânărul își ridică fața.

— A venit un solicitant, Mare Maestru.

— La ora asta? Cine?

Aprodul ezită.

— Un mag al Școlii Mysunsai, Mare Maestru. Un anume Skalateas.

Mysunsai? Târfe cu toții.

— Ce vrea? întrebă Eleäzaras.

Ceva îi clocotea în stomac. Alte complicații.

— N-a vrut să spună exact, răspunse Aprodul. Spune doar că a călărit ca vântul din Momemn ca să vorbească cu dumneavoastră despre o problemă deosebit de urgentă.

— Codoș, scuipă Eleäzaras. Târfă. Întârzie-l câteva clipe, apoi lasă-l să intre.

După ce bărbatul se retrase, Eleäzaras își puse sclavii să-i usuce picioarele și să-i lege sandalele. Apoi le ceru tuturor să plece. În timp ce ultimul sclav se grăbea să iasă, bărbatul pe nume Skalateas fu escortat înăuntru de doi Javrehi înarmați.

— Lăsați-ne, le spuse Eleäzaras celor doi sclavi războinici. Aceștia făcură o plecăciune adâncă și ieșiră la rândul lor.

Stând în scaunul său, îl studie pe mercenar, care era bărbierit după moda nansură și îmbrăcat în straiele modeste ale unui călător: jambiere, o bluză cafenie, simplă și sandale de piele. Părea să tremure așa cum și trebuia de altfel. Se afla dinaintea nimeni altuia decât Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Ești foarte impertinent, frate mercenar, spuse Eleäzaras. Există alte căi pentru astfel de tranzacții.

— Îmi cer iertare, Mare Maestru, dar nu există altă cale pentru ceea ce am să... să schimb.

Adăugă grăbit:

— Sunt... sunt un Peralog Alb al Ordinului Mysunsai, Mare Maestru, angajat de Familia Imperială ca Auditor. Împăratul se folosește de serviciile mele din când în când, pentru a confirma anumite concluzii ale Saikului său Imperial...

Eleäzaras digeră informația și se hotărî să fie îndatoritor.

— Continuă.

— S-să, ăăă...ăăă...

— Să ce?

— Să discutăm prețul?

O slugă, desigur — suthenti. Nu știa să aprecieze jocul. Dar jnanul, așa cum le plăcea ainonilor să spună, nu cerea niciun consimțământ. Dacă juca cineva, atunci jucau cu toții.

În loc să răspundă, Eleäzaras își studie unghiile lungi, vopsite, le lustrui absent de piept. Își ridică privirea ca surprins asupra unei mici indiscreții, apoi îl studie pe neghiob ca cineva apăsat de hotărâri de viață și de moarte.

Îmbinarea dintre tăcere și privirea scrutătoare aproape că-l desființă pe bărbat. Își încleștă mâinile tremurătoare dinaintea lui.

— I-iartă-mi n-nerăbdarea, Mare Maestru, se bâlbâi Skalateas, căzând în genunchi. Adesea cunoașterea și lăcomia se... îmboldesc una pe alta.

Bravo. Bărbatul nu era cu totul lipsit de istețime.

— Se îmboldesc, într-adevăr, spuse Eleäzaras. Dar poate că ar trebui să mă lași pe mine să hotărăsc care îmboldește pe care.

— Desigur, Mare Maestru... Dar...

— Dar nimic, târfă. Scuipă tot.

— Desigur, Mare Maestru, spuse el din nou. E vorba de preoții-vrăjitori ai fanimilor — cishaurimii... A-au un nou fel de spion.

Uitând de teatru, Eleäzaras se aplecă înainte.

— Spune mai departe.

— I-iartă-mă, Mare Maestru, îi scăpă bărbatului. D-dar aș dori să fiu plătit înainte să mai spun ceva!

Un neghiob până la urmă. Timpul era mereu cel mai prețios lucru pentru învățați. Târfă sau nu, bărbatul ar fi trebuit să știe asta. Eleäzaras oftă, apoi rosti primul cuvânt imposibil. Ochii și gura îi ardeau la fel de strălucitor ca fosforul.

— *Nu!* strigă Skalateas. Vă rog! O să vorbesc! Nu-i nevoie...

Eleäzaras se opri, deși ecoul murmurelor sale oculte continuă să se audă, ca reflectat de niște pereți din altă lume. Tăcerea păru absolută atunci când se așternu.

— În-în ajunul plecării Războiului Sfânt din Momemn, începu bărbatul, am fost chemat în Catacombe ca observator la ceea ce mi s-a spus că ar fi trebuit să fie interogatoriul unui spion. La prima vedere Primul Sfetnic al Împăratului...

— Skeaös? exclamă Eleäzaras. *Spion?*

Mysunsaiul ezită, își linse buzele.

— Nu Skeaös... Cineva care îl imita. Sau ceva...

Eleäzaras încuviință.

— Ai toată atenția mea, Skalateas.

— Împăratul însuși a fost prezent la interogatoriu. A cerut, destul de strident, să contrazic descoperirile Saikului, să-i spun că era vrăjitorie la mijloc... Primul Sfetnic era — după cum știți — un bătrân și totuși se părea că ucisese sau schilodise câțiva membri ai Gărzii Eöthice în timpul arestării sale — cu *mâinile goale*, se spunea. Împăratul era, ei bine... surescitat.

— Deci ce-ai văzut, Auditorule? Ai văzut Însemnul?

— Nu. Nimic. Era neatins. Nu era niciun fel de vrăjitorie la mijloc. Dar când i-am spus asta, Împăratul m-a acuzat că aș conspira cu Saikul ca să-l răsturnăm. Apoi a sosit Învățatul Mandatului — escortat de Ikurei Conphas...

— Învățatul Mandatului? spuse Eleäzaras. Vrei să spui Drusas Achamian?

Skalateas înghiți.

— Îl cunoașteți? Noi, Mysunsaii, nu ne mai deranjăm cu Mandatul. Menține Eminența voastră...

— Vrei să vinzi informații, Skalateas, sau să faci schimb?

Mysunsaiul zâmbi neliniștit.

— Să le vând, desigur.

— Deci ce s-a întâmplat în continuare?

— Mandati-ul mi-a confirmat concluzia și Împăratul l-a acuzat și pe el că minte. După cum am spus, Împăratul era... era...

— Surescitat.

— Da. Chiar mai tare în momentul respectiv. Dar Mandati-ul, Achamian, părea și el agitat. S-au certat...

— S-au certat? Dintr-un motiv sau altul Eleäzaras nu era surprins. În legătură cu ce?

Mysunsaiul clătină din cap.

— Nu-mi amintesc. Ceva legat de frică, bănuiesc. Apoi Primul Sfetnic a început să-i *vorbească* Mandat-ului — într-o limbă pe care n-am auzit-o niciodată. L-a recunoscut.

— L-a recunoscut? Ești sigur?

— Foarte... Skeaös, sau ce era, l-a recunoscut pe Drusas Achamian. Apoi el — *creatura* — a început să tremure. Noi stăteam pur și simplu cu gura căscată. Apoi și-a smuls lanțurile din zid... S-a eliberat!

— L-a ajutat Drusas Achamian?

— Nu. El era la fel de îngrozit ca noi ceilalți — dacă nu mai îngrozit. În vacarm a ucis doi sau trei bărbați — n-am văzut niciodată nimic care să se miște atât de repede! Atunci a intervenit Saikul, l-au ars... Acum că mă gândesc, l-au ars în ciuda obiecțiilor Mandati-ului. Bărbatul era mânios.

— Achamian a încercat să intervină?

— A încercat chiar să-l apere pe Primul Sfetnic cu propriul trup.

— Ești sigur de asta?

— Absolut. N-am să uit vreodată pentru că acela a fost momentul în care fața Primului Sfetnic... Acela a fost momentul în care fața lui... *s-a decojit.*

— Decojit...

— Sau s-a despăturit... Pur și simplu fața i s-a... deschis, ca niște *degete* dar... Nu știu cum să descriu altfel.

— Ca niște degete?

Nu se poate! Minte!

— Vă îndoiți de mine. Nu trebuie, Eminența voastră! Acest spion era dublură, o imitație *fără Însemn!* Și asta înseamnă că trebuie să fie un artefact al Psûkhe. Al *cishaurimilor.* Înseamnă că au spioni care *nu pot fi văzuți.*

Amorțeala se revărsă ca apa din pieptul lui Eleäzaras către membrele sale. *Mi-am pus Școala rămășag.*

— Dar Arta lor este prea grosolană...

Skalateas părea curios de însuflețit.

— Cu toate acestea, este singura explicație. Au găsit o metodă de a crea spionii *perfecți*... Gândiți-vă! Cât timp au avut urechea *Împăratului!* Cine știe câți...Se opri, aparent precaut să nu spună ceva prea apropiat de miezul problemei. Dar de asta m-am grăbit atât de tare să vă găsesc. Să vă avertizez.

Lui Eleäzaras i se uscase foarte tare gura. Încercă să înghită.

— Trebuie să rămâi cu noi, desigur, ca să putem... continua cu întrebările.

Chipul bărbatului devenise o imagine a terorii.

— Mă t-tem că nu e posibil, Eminența v-voastră. Sunt așteptat la Curtea Imperială.

Eleäzaras își încleștă mâinile ca să ascundă tremurăturile.

— Lucrezi pentru Turnurile Stacojii acum, Skalateas. Contractul tău cu Casa Ikurei este desfăcut.

— Ah, E-Eminența voastră, oricât m-aș pleca dinaintea gloriei și puterii voastre — sunt sclavul vostru! — mă tem că un contract Mysunsai nu poate fi desfăcut printr-un ordin. N-nici măcar cu unul din partea voastră. A-așa că dacă aș p-putea să-mi pri-primesc...

— Ah, da, plata ta. Eleäzaras îl privi cu asprime pe Mysunsai și zâmbi cu blândețe înșelătoare. Bietul neghiob. Și când se gândea că *subestimase* valoarea informațiilor lui. Valorau mult mai mult decât aurul. Mult mai mult.

Chipul Mysunsaiului era lipsit de expresie.

— Presupun că aș putea să-mi amân plecarea.

— Presup...

În clipa aceea, Eleäzaras aproape muri. Bărbatul își începuse Cântul deodată cu răspunsul lui Eleäzaras, câștigând un avantaj cât bătaia unei inimi — aproape îndeajuns.

Fulgerul tăie aerul, alunecă şi bubui pe Pavezele pe care Marele Maestru le ridicase din reflex. Orbit pentru o clipă, Eleäzaras se răsturnă pe spate în scaun şi se rostogoli pe pământul acoperit de covoare. Cânta înainte de a se fi ridicat în genunchi.

Aerul dansa de lumini tunătoare. Rafale de vrăbii în flăcări. Neghiobul strigă, bolborosi cum se pricepu mai bine, încercând să-şi întărească Pavezele. Dar pentru Hanamanu Eleäzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii nu era decât o ghicitoare de copil, uşor de rezolvat. Pasările de foc zburară spre el una după alta. Jertfă după jertfă, lovindu-i pavezele, năruindu-le. Apoi lanţuri fulgerară ca din senin străpungându-i picioarele şi umerii, încrucişându-se ca înnodate printre degetele unui copil, până ce bărbatul atârnă suspendat. Ţintuit.

Skalateas ţipă.

Javrehii năvăliră în cameră cu armele scoase, doar ca să se oprească îngroziţi dinaintea spectacolului oferit de Mysunsai. Eleäzaras le lătră să iasă.

Îl zări pe Maestrul său al Spionilor, Iyokus, făcându-şi drum printre sclavii-războinici care ieşeau din încăpere. Dependentul de chanv aproape se împiedică de covoare, cu ochii cu irişi roşii căscaţi şi buzele învineţite tremurând. Eleäzaras nu-şi amintea să fii văzut asemenea tulburare pe chipul bărbatului — cel puţin nu de la atacul funest al cishaurimilor cu zece ani în urmă...

Declaraţia lor de război.

— Eli! strigă Iyokus, holbându-se la trupul lui Skalateas zvârcolindu-se tras în ţeapă. Ce-i asta?

Marele Maestru lovi absent cu piciorul într-un foc mic ce ardea pe covor.

— Un dar pentru tine, bătrâne prieten. O altă enigmă pe care s-o interpretezi. O altă ameninţare...

— Ameninţare? strigă bărbatul. Ce înseamnă asta, Eli? Ce s-a întâmplat aici?

Eleäzaras îl studie pe Mysunsaiul care ţipa — un învăţat distras de munca sa.

Ce-i de făcut?

— Învățatul Mandatului, se răsti Eleăzaras, întorcându-se spre Iyokus. Unde se află acum?

— În marș cu Proyas — sau așa presupun... Eli? Spune-mi...

— Drusas Achamian să fie adus dinaintea mea, continuă Eleăzaras. Adus dinaintea mea sau omorât.

Chipul lui Iyokus se întunecă.

— Așa ceva necesită timp... planuri... E un *Învățat al Mandatului*, Eli! Ca să nu mai vorbim de riscul de represalii... Ce, ne războim și cu cishaurimii și cu Mandatul? Oricum, nu se face *nimic* până ce nu aflu ce se petrece. E dreptul meu!

Eleăzaras îl studie, îi înfruntă privirea tulbure. Pentru prima dată probabil se simți liniștit și nu înfiorat de pielea lui translucidă. *Iyokus? Tu trebuie să fii, nu-i așa?*

— Toate astea trebuie să ți se pară, spuse el, absurde...

— Într-adevăr. Nebunești chiar.

— Crede-mă, bătrâne prieten. Nu sunt. Nevoia face ca totul să fie rațional.

— Ce-i cu eschivarea asta? strigă Iyokus.

— Răbdare... răspunse Eleăzaras, recăpătându-și o dată cu suflul și demnitatea purtării unui Mare Maestru. Avea prilejul să controleze. Să calculeze.

— Întâi trebuie să faci voia nebuniei mele, Iyokus... Și *apoi* să-mi dai voie să-ți explic temeiurile care o fac rațională. Întâi trebuie să mă lași să-ți pipăi fața.

— Și de ce, mă rog? întrebă bărbatul buimăcit.

Ca de la mare depărtare, Skalateas se văită.

— Trebuie să știu că dedesubt sunt oase... Oase *adevărate.*

*

Pentru prima dată de când plecase din Momemn, Achamian se trezi singur la focul de seară. Proyas era gazda unei serbări pentru celelalte Mari Nume și toți, în afară de vrăjitor și de sclavi, fuseseră invitați. Deci Achamian

se hotărî să sărbătorească în felul lui. Bău pentru soare, care se sprijinea pe umerii Pintenului Unaras, pentru Asgilioch și turnurile lui dărâmate, și pentru tabăra Războiului Sfânt cu nenumăratele ei focuri sclipind în amurg. Bău până ce capul îi atârnă dinaintea flăcărilor, până ce gândurile îi deveniră o mocirlă de argumente, scuze și regrete.

Știa acum că se pripise când îi spusese lui Kellhus despre dilema sa.

Trecuseră două săptămâni de la confesiunea lui. În timpul acesta, contingentul conriyan părăsise piatra Căii Sogian și pornise pe povârnișurile nisipoase acoperite de ierburi pipernicite ale Munților Inûnara. Mersese alături de Kellhus, la fel ca și până atunci, răspunzând întrebărilor lui și meditând la remarcile sale — și minunându-se, minunându-se mereu de inima și de intelectul bărbatului. La suprafață, totul părea neschimbat, cu excepția drumului care lipsea. Dar dedesubt, totul se schimbase.

Crezuse că împărtășind își va ușura povara, că prin sinceritate avea să se elibereze de rușine. Cum putuse fi atât de neghiob încât să creadă că ținerea în *secret* a dilemei fusese ceea ce îi cauzase suferința și nu dilema în sine? Secretul fusese o alinare. Acum de câte ori privirea lui o întâlnea pe a lui Kellhus, Achamian își vedea suferința reflectată și copiată până când uneori simțea că se sufocă. În loc să-și ușureze povara, și-o dublase.

— Ce anume, îl întrebase mai apoi Kellhus, va face Mandatul dacă le spui?

— Te vor duce la Atyersus. Te vor închide. Te vor interoga... Acum că știu că Sfatul își face de cap, sunt în stare de orice ca să mențină o aparență de control. Fie și numai din acest motiv, nu-ți vor da niciodată drumul.

— Atunci trebuie să nu le spui, Akka!

Fusese mânie și neliniște în aceste cuvinte, o disperare mâhnită care îi amintea de Inrau.

— Și a Doua Apocalipsă? Cum rămâne cu asta?

— Dar ești *sigur*? Ești destul de sigur ca să pui o întreagă viață rămășag?

O viață pentru lume. Sau lumea pentru o viață.

— Nu înțelegi! *Riscurile*, Kellhus! Gândește-te la riscuri!

— Cum, îi răspunsese Kellhus, m-aș putea gândi la altceva?

Achamian auzise cândva că preotesele Cultului lui Yatwer, târau mereu *două* jertfe — de obicei miei de primăvară — la altar, una care să fie trecută prin cuțit, iar a doua care să fie martora morții sacre. În felul acesta, fiecare animal aruncat pe altar știa întotdeauna, în felul ei încețoșat, ce urma să se petreacă. Pentru yatwerieni, ritualul nu era îndeajuns: transformarea unui măcel oarecare într-o adevărată jertfă cerea *recunoaștere*. Un miel la fiecare zece tauri, îi spusese cândva o preoteasă, de parcă ar fi putut calcula măsura unor asemenea lucruri.

Un miel pentru zece tauri. La momentul respectiv, Achamian râsese. Acum înțelegea.

Înainte dilema îl copleșise într-un fel chinuit, înfiorându-l, ca un fel de perversiune ascunsă. Dar acum că știa și Kellhus, îl copleșea pur și simplu. Înainte, Achamian găsea un răgaz, din când în când, în tovărășia deosebită a bărbatului. Se putea preface că nu e decât un simplu profesor. Dar acum, dilema devenise ceva *între* ei, ceva ce era mereu *acolo*, fie că Achamian își ferea sau nu ochii. Nu se mai putea preface, nu mai putea „uita". Exista doar cuțitul inacțiunii.

Și vinul. Dulcele vin neîndoit.

Când sosiseră la Asgiliochul în parte în ruine, Achamian începuse, mai mult din disperare, să-l învețe pe Kellhus algebră, geometrie și logică. Exista vreo metodă mai eficientă de a limpezi o confuzie care rănea sufletul, de a transforma în certitudine o îndoială care mușca din coaste? În timp ce ceilalți priveau din apropiere, râzând, scărpinându-și capetele sau, ca în cazul scylvendiului, încruntându-se, Achamian și Kellhus petreceau ore întregi

scrijelind demonstrații pe pământul dezgolit. În câteva zile, Prințul de Atrithau improviza noi axiome, descoperea teoreme și formule pe care Achamian nici măcar le crezuse posibile, darămite să le întâlnească în textele clasice. Kellhus îi dovedi chiar — îi dovedi! — că logica lui Ajencis așa cum era expusă în *Shylgistics* era precedată de o *logică mai primară*, una care se folosea de relații între propoziții întregi în loc de cele între subiect și predicat. Două mii de ani de înțelegere și intuiții răsturnați de dârele lăsate de un băț în praf!

— Cum? strigase el. *Cum?*

Kellhus ridică din umeri.

— E doar ceea ce văd.

E aici, se gândise în mod absurd Achamian, *dar nu stă alături de mine*... Dacă toți oamenii vedeau de acolo unde se aflau, atunci Kellhus se afla altundeva — era neîndoielnic. Dar se afla dincolo de hotarul judecății lui Drusas Achamian?

Ah, întrebarea. Era nevoie de mai multă băutură.

Achamian dibui prin desaga lui, singurul lui tovarăș lângă foc, și scoase harta pe care o schițase — acum i se părea că o făcuse cu multă vreme în urmă — în timpul călătoriei sale de la Sumna la Momemn. O ținu la lumina focului, clipi încețoșat de câteva ori. Toate numele scrijelite cu negru erau legate între ele, cu excepția lui ANASÛRIMBOR KELLHUS.

Relații. Ca în aritmetică sau în logică, totul se reducea la relații. Achamian însemnase acele relații de care era sigur, cum ar fi legătura dintre Sfat și Împărat, și chiar și pe cele pe care doar le bănuia sau de care se temea, cum ar fi cea dintre Maithanet și Inrau. Linii de cerneală — una pentru infiltrarea Sfatului în Curtea Imperială, alta pentru uciderea lui Inrau, alta pentru războiul dintre Turnurile Stacojii și cishaurimi, alta pentru recucerirea Shimehului de către Războiul Sfânt și așa mai departe. Linii de cerneală pentru relații. Un mic schelet negru. Dar unde se încadra Kellhus? Unde?

Achamian cârâi pe neașteptate, se împotrivi impulsului de a arunca pergamentul în flăcări. Fum. Nu asta erau de fapt relațiile? Nu cerneală, ci fum. Greu de văzut și imposibil de stăpânit. Și nu asta era problema? Problema cu toate lucrurile?

Gândul la fum îl făcu pe Achamian să se ridice în picioare. Se clătină o clipă, apoi se aplecă să-și recupereze desaga. Se gândi din nou să arunce harta în flăcări, dar se răzgândi — era un veteran al multor boacăne făcute la beție — și îndesă pergamentul înapoi alături de lucrurile sale.

Cu desaga aruncată pe un umăr și cu burduful de vin al lui Xinemus aruncat peste celălalt, se împletici în întuneric, râzând ca pentru sine și gândindu-se: *Da, fum... Am nevoie de fum. De hașiș.*

De ce nu? Se apropia sfârșitul lumii.

În timp ce soarele apunea dinapoia Pintenului Unaras, fiecare foc deveni un cerc de lumină, până ce tabăra deveni monede aurii împrăștiate pe pânză neagră. Fiind printre primii sosiți, conriyenii își ridicaseră pavilioanele pe înălțimile din imediata apropiere a Asgiliochului și a proviziei lui de apă. Prin urmare Achamian cobora, cobora mereu, în ceea ce părea o lume din ce în ce mai întunecată și mai gălăgioasă.

Păși și se împletici, explorând aleile sumbre dintre pavilioane. Trecu pe lângă mulți alții: grupuri chefuind dintr-o tabără în alta, bețivani căutând latrinele, sclavi cu diferite însărcinări, chiar și un preot gilgallic psalmodind și legănând leșul unui șoim legat de un șnur de piele. Din când în când încetinea și privea chipurile rumene înghesuite în jurul focurilor, râdea la maimuțărelile lor sau medita la încruntăturile lor. Îi privea umblând sau stând țanțoși, bătându-se în piept și zbierând la munți. În curând aveau să cadă asupra păgânilor. În curând aveau să se încă'ere cu dușmanul detestat.

— Dumnezeu ne-a ars corabiile! îl auzi Achamian mugind pe un galeoth cu pieptul dezgolit, întâi în sheyică, apoi în limba lui nativă. Wossen *het?*

Din când în când se oprea să cerceteze întunericul dinapoia sa. Un obicei vechi.

După o vreme se trezi obosit și cu vinul aproape terminat. Avea încredere că Soarta, Anagkë, îl va duce la vivandiere. Era, la urma urmei, numită „Târfa". Dar ca întotdeauna, îl rătăcise — târfă nenorocită. Începu să se apropie de lumină ca să ceară indicații.

— Ai luat-o greșit, prietene, îi spuse într-una din tabere un bătrân căruia îi lipseau dinții din față. Numai catârii se împreunează aici. Boii și catârii.

— Bine... spuse Achamian, încleștându-și vintrele în felul tydonni, cel puțin proporțiile vor fi potrivite.

Bătrânul și tovarășii săi izbucniră în râs. Achamian le făcu din ochi și dădu burduful peste cap.

— Atunci într-acolo, strigă un isteț de lângă foc, arătând spre întunericul de dincolo de el. Sper că fundul tău are buzunare adânci!

Achamian scuipă vin pe nas, apoi petrecu câteva clipe îndoit de șale, tușind. Amuzamentul general pe care îl provocă îi făcu rost de un loc lângă focul lor. Vechi călător, Achamian era obișnuit cu tovărășia străinilor războinici și pentru o vreme se bucură de compania lor, de vinul lor și de anonimatul său. Dar când întrebările lor deveniră prea indiscrete, le mulțumi și plecă.

Atras de pulsul tobelor, Achamian traversă o parte a taberei care părea abandonată, apoi, aproape pe neașteptate, se trezi în preajma vivandierelor. Dintr-odată activitatea părea să fie concentrată între focuri. La fiecare pas se lovea de vreun umăr sau era împins de vreo spinare. În unele locuri își făcea drum prin mulțimi într-un întuneric aproape total, doar capete, umeri și ocazional câte un chip brumat de lumina palidă a Cuiului Raiului. În altele, torțe fuseseră înfipte în pământ, pentru muzicanți, negustori sau bordeluri ascunse de perdele din piele. În unele alei se semețeau felinare atârnate. Văzu tineri Oameni ai Colțului — niște băieți, de fapt — vomând de la prea multă băutură. Văzu fete de zece ani trăgând luptători cu talia

groasă în spatele baldachinelor ferite. Zări chiar și un băiat cu sulemenelile mânjite pe chip, care privea cu promisiune temătoare în timp ce bărbații treceau unul după altul. Văzu meșteșugari ocupându-se de grajduri, trecu pe lângă câteva fierării improvizate. Sub baldachinele cățărătoare ale unui bârlog în care se fuma opiu, văzu oameni care tresăreau ca asaltați de muște. Trecu pe lângă pavilioanele aurite ale Cultelor: Gilgaöl, Yatwer, Momas, Ajokli, chiar și rar întâlnita Onkis, care fusese pasiunea lui Inrau, precum și multe altele. Alungă cerșetorii mereu prezenți și râse de adepții care îi puneau în mâini table-binecuvântate din lut. Pe anumite porțiuni din călătoria sa, Achamian nu văzu nici un cort, doar adăposturi grosolane improvizate din bețe, frânghii și piei vopsite sau, în unele cazuri, dintr-un simplu preș. În timp ce rătăcea printr-o alee, Achamian văzu nu mai puțin de șapte cupluri, bărbați și femei sau bărbați și bărbați, împreunându-se la vedere. O dată se opri și privi o fată norsirai nu prea frumoasă icnind între opintelile a doi bărbați, doar pentru a fi acostat de un bărbat cu dinții înnegriți și cu un băț care îi ceru o monedă. Văzu târfe zeümi cu pielea neagră dansând în felul acela ciudat al lor, ca niște marionete, îmbrăcate în robe țipătoare din mătase falsă — caricaturi ale eleganței fastuoase specifice ținutului lor îndepărtat.

Prima dată, femeia fu cea care îl găsi, nu invers. În timp ce străbătea o alee deosebit de întunecată dintre mahalalele de pânză, auzi un huruit, apoi simți niște mâini mici bâjbâind din spate după vintrele lui. Când se întoarse și o îmbrățișă i se păru destul de bine proporționată, deși nu prea îi vedea chipul în întuneric. Îi masa deja bărbăția prin robă, murmurând:

— Doar un ban de aramă, Stăpâne. Doar un ban de aramă pentru sămânța ta...

Îi simțea zâmbetul amar.

— Doi bani de aramă pentru piersica mea. Vrei piersica mea?

Aproape fără să vrea, se arcui în mâinile ei mângâietoare — icni. Apoi un şir de călăreţi cu torţe — Kidruhili Imperiali — trecură vuind pe lângă ei şi îi zări faţa: ochi goi şi buze aftoase...

O împinse înapoi, bâjbâind după pungă. Pescui o monedă de cupru, vru să i-o pună în mână, dar o scăpă pe jos. Ea căzu în genunchi şi începu să pipăie prin întuneric, mormăind... Achamian fugi. La scurt timp după aceea se trezi colindând prin întuneric, privind un grup de prostituate în jurul focului lor. Cântau şi băteau din palme în timp ce o femeie ketyai cu pieptul plat dansa sprintenă în jurul flăcărilor, purtând doar o pătură care îi ajungea până la şolduri. Achamian ştia că era o datină obişnuită. Făceau cu rândul, dansând lasciv şi strigând spre întunericul din jur, arătându-şi marfa şi starea.

Le studie pe femei, mai întâi de la adăpostul întunericului pentru a evita stânjeneala de a alege în prezenţa lor. Fata care dansa nu-l atrăgea — semăna prea mult cu un cal. Dar tânăra norsiraie, care îşi legăna capul ca un copil în ritmul cântecului... Şedea pe pământ cu genunchii desfăcuţi la întâmplare dinaintea ei, cu focul lucind pe interiorul coapselor.

Când păşi in cele din urmă în mijlocul lor, începură să strige ca negustorii de sclavi în piaţă, oferind promisiuni şi laude care deveniră batjocuri în clipa în care o luă pe fata galeothă de mână. În ciuda băuturii, era atât de agitat că abia putea să respire. Părea atât de frumoasă. Atât de moale şi de proaspătă.

Alegând o lumânare dintr-un mic şir, ea îl trase în întuneric, conducându-l către ultimul dintr-un şir de adăposturi grosolane. Lepădă pătura şi se târî sub apărătoarea din piele pătată. Achamian stătea deasupra ei, gâfâind, vrând să respire adânc luciul palid al trupului ei gol. Dar peretele îndepărtat al adăpostului era format doar din zdrenţe înnodate în funii. Printre ele vedea sute de oameni grăbindu-se într-o direcţie sau alta pe un drum întunecat.

— Vrei să mă fuți, da? spuse ea de parcă totul era așa cum trebuia să fie.

— Oh, da, bolborosi el. Ce se întâmplase cu răsuflarea sa?

Iubite Sejenus.

— Mă fuți de multe ori? Eh, Baswutt?

El râse nervos. Trase din nou cu ochiul prin perdeaua de zdrențe. Doi bărbați își aruncau înjurături unul altuia, încăierându-se atât de aproape încât Achamian tresări.

— De multe ori, răspunse el, știind că acesta era modul politicos de a discuta prețul. De câte ori crezi?

— Cred de patru... Patru dăți de argint.

Argint? Evident îi luase stinghereala drept lipsă de experiență. Chiar și așa, ce însemnau banii într-o noapte ca asta? Sărbătoare, nu?

Ridică din umeri și spuse:

— Un moșneag ca mine?

În acest limbaj, bărbatul era nevoit să își batjocorească propria dibăcie ca să încheie un târg cinstit. Dacă era sărac, se plângea că e bătrân, infirm și așa mai departe. Esmenet îi spusese cândva că bărbații aroganți nu prea se descurcau în asemenea negocieri — acesta era și scopul lor, desigur. Târfele nu urau nimic mai mult decât un bărbat care sosea crezând deja în minciunile lingușitoare pe care i le spuneau. Esmi îi numea *simustarapari*, sau „cei-care-scuipă-dublu".

Galeotha în studie cu ochi tulburi: începuse să se mângâie în beznă.

— Tu așa puternic, spuse ea cu voce îngroșată fără veste. Ca Baswutt... Puternic! *Două* dăți de argint cred?

Achamian râse, încercă să nu-i privească degetele. Pământul începuse să se învârtă încet. O clipă ea păru palidă și slăbuță în întuneric, ca o sclavă oropsită. Preșul de sub era părea suficient de aspru ca să-i cresteze pielea... Băuse prea mult. *Nu prea mult! Exact cât trebuia...*

Pământul încetă să se mai învârtă. Înghiți, încuviință din cap, apoi scoase cele două monede din pungă.

— Ce înseamnă „Baswutt"? întrebă el, strecurându-i cei doi arginți în mâna micuță care aștepta.

— Hmmm? răspunse ea, zâmbind triumfător.

Ascunse cei doi talanți ce luceau alb cu o iuțeală surprinzătoare — ce avea să cumpere? se întrebă el — apoi îl privi din nou cu ochi mari, întrebători.

— Ce înseamnă? repetă el, mai rar. Baswutt...

Ea se încruntă, apoi chicoti.

— Urs mare...

Avea sâni plini, maturi, dar ceva din purtarea ei îi amintea de o fetiță. Zâmbetul acela inocent. Ochii jucăuși și bărbia viguroasă. Genunchii desfăcându-se și strângându-se ca aripile unui fluture. Achamian aproape că se aștepta să intre peste ei o mamă mustrătoare. Făcea și asta parte din teatru? Ca târguiala nerușinată? Inima îi bubuia.

Îngenunche acolo unde ar fi trebuit să fie jucăriile, între genunchii ei. Ea se zvârcoli și se crispă, de parcă doar amenințarea simplei lui prezențe era destul ca s-o aducă la orgasm.

— Fute-mă, Baswutt, icni ea. Emmmmbaswutt... Fute-mă-fute-mă-fute-mă... Mmm, *te roooog*...

El se clătină, se stăpâni, chicoti. Începu să-și ridice roba, aruncând priviri neliniștite prin perdea la șuvoiul întunecat de trecători. Treceau atât de aproape că ar fi putut să scuipe pe gleznele lor.

Încercă să ignore mirosul. Mirosul lui.

— Oooh, ce urs *mare*, gânguri ea, mângâindu-i mădularul.

Pe neașteptate, neliniștea i se topi, și o parte smintită din el se bucură chiar la gândul că alții priveau. Să privească! Să *învețe!*

Întotdeauna un profesor...

Mârâind, îi acapară buzele subțiri, o trase în jurul coapselor lui. Cât tânjise după clipa asta! Să se destrăbăleze cu o *străină*. I se părea că nimic nu putea fi mai dulce decât o piersică proaspătă! Îl cuprinse tremurul! Tremurul!

Ea gemea argintiu, țipa auriu. Chipuri din mulțime se întoarseră spre ei. Prin zdrențele înnodate, Achamian o văzu pe Esmenet.

*

— Esmi! urlă Achamian, năvălind printre brațe și umeri.

Fata galeothă striga ceva dinapoia lui — niște bolboroseli.

O zări din nou pe Esmenet, grăbindu-se de-a lungul unui șir de torțe din fața baldachinelor unui lazaret yatwerian. Un bărbat înalt, cu părul împletit în cozi încâlcite ale unui războinic thunyeri, o ținea de braț, dar ea părea să fie cea care îl conducea pe el.

— Esmi! strigă, sărind ca să fie văzut peste perdelele de oameni.

Ea nu se întoarse.

— Esmi! Stai!

De ce fugea? Îl văzuse cu târfa?

Și că veni vorba, ce făcea ea *aici?*

— La naiba, Esmenet! Eu sunt! Eu!

Aruncase o privire în spate? Era prea întuneric să-și dea seama...

O clipă se gândi să folosească vrăjitoria: ar fi putut orbi toată mahalaua dacă ar fi vrut. Dar ca întotdeauna, putea simți micile puncte de moarte împrăștiate prin mulțimea dimprejur: Oameni ai Colțului purtând Choreele lor moștenite...

Își înteți eforturile, începu să salte înainte prin gloată. Cineva îl lovi, destul de tare ca să-i țiuie urechile, dar nu-i păsă.

— Esmi!

O zări trăgându-l pe thunyeri într-o alee lăturalnică și mai întunecată. Se eliberă împleticindu-se din ceea ce păru ultimul hățiș de oameni, apoi sprintă până la gura aleii. Ezită înainte de a se arunca în întuneric, cuprins de o neașteptată presimțire neagră. Esmenet aici? În Războiul Sfânt? Nu era cu putință.

O capcană. Un gând ca un cuțit.

Pământul începu din nou să se învârtă.

Dacă Sfatul putea face un Skeaös, nu putea face și o Esmenet? Dacă știau de Inrau, atunci era aproape sigur că știau și de ea... Nu exista nicio cale mai potrivită de a păcăli un Învățat adânc mâhnit...

Un spion-piele? Urmăresc un spion-piele?

Cu ochii minți văzu trupul lui Geshrunni scos din Râul Sayut. Ucis. Pângărit.

Iubite Sejenus, i-au luat fața. I s-a întâmplat asta și...

— Esmi! strigă el, năpustindu-se în întuneric. Esmi! *Essmmii!*

Ea se opri în mod miraculos alături de escorta ei în lumina unei torțe singuratice, fie alarmată de strigătele lui, fie...

Achamian se opri poticnindu-se dinaintea ei, cu totul buimăcit. Se clătină.

Nu era ea — ochii căprui erau mai mici, pomeții prea înalți. Aproape, dar nu chiar. Aproape Esmenet.

— Alt nebun, pufni femeia către însoțitorul ei.

— A-am crezut, murmură Achamian. Am crezut că ești altcineva.

— Biata fată, rânji ea, întorcându-i spatele.

— Nu, așteaptă! Te rog...

— Ce mă rogi?

Achamian clipi alungând lacrimile din ochi. Părea atât de... atât de *aproape*.

— Am nevoie de tine, șopti el. Am nevoie de... de alinarea ta.

Pe neașteptate, thunyeriul îl înșfăcă de gât și-l lovi în stomac.

— *Kundrout!* mugi bărbatul. *Parasafau ferautin kun dattas!*

Cu răsuflarea tăiată, Achamian tuși și zgârie antebrațele masive ale bărbatului. Panică. Apoi pietriș și bolovani — pământul — îl loviră în piept și obraz. Confuzie. Întu-

neric strălucitor. Cineva țipă. Gust de sânge. O imagine încețoșată a războinicului cu părul vâlvoi scuipând pe el.

Se zgudui și se rostogoli pe o parte. Suspină, apoi se ridică în genunchi. Printre lacrimi le văzu spinările îndepărtându-se, dispărând în hățișul de oameni.

— Esmi! mugi el. Esmenet, te rog!

Ce nume demodat.

— *Esssmmii!*

Întoarce-te...

Apoi simți atingerea. Auzi vocea.

— Încă alergi după bețe, după cum văd... Câine bătrân și ostenit.

*

Străfulgerări amenințătoare la lumina torței.

Se împleticiră printr-o galerie de chipuri întunecate, el sprijinit de brațele ei zvelte. Mirosea a camfor și a ulei de susan — ca un negustor fanim. Putea ăsta să fie mirosul ei?

— Iubite Seja, Akka arăți groaznic.

— Esmi?

— Da... Eu sunt, Akka. Eu.

— Chipul tău...

— Un galeoth nerecunoscător.

Râs amar.

Așa sunt Oamenii Colțului cu târfele lor. Dacă nu le poți fute, bate-le.

— Oh, Esmi...

— Când o să înceapă să se umfle o să arăt ca o fecioară de viță nobilă pe lângă tine. M-ai auzit țipând când te-a — te-a lovit cu piciorul în față? Ce făceai?

— Nu-nu știu... Te c-căutam pe tine...

— Taci, Akka... Șșșșș... Nu aici. După.

— Rostește-l doar... N-numele meu. Rostește-l!

— Drusas Achamian... Akka.

Și el izbucni în plâns, atât de tare încât la început nu-și dădu seama că și ea plânge cu el.

Mânați poate de același impuls, se retraseră în bezna din spatele unui pavilion întunecat, căzură în genunchi și se îmbrățișară.

— Chiar tu ești... murmură Achamian, văzând două luni gemene reflectate în ochii ei umezi.

Ea râse și oftă.

— Chiar eu...

Îl ardeau buzele de la sarea lacrimilor amestecate. Îi eliberă sânul stâng din hasas și începu să-i mângâie sfârcul cu degetul mare.

— De ce ai plecat din Sumna?

— Mi-a fost teamă, șopti ea, sărutându-i fruntea și obrajii. De mi-e teamă mereu?

— Pentru că respiri.

Un sărut pasional. Mâini bâjbâind pe întuneric, trăgând, încleștând. Pământul se învârtea. El se lăsă pe spate și ea îi cuprinse talia cu coapse fierbinți. Apoi fu înăuntru, și ea icni. Rămaseră nemișcați câteva clipe, pulsând împreună, schimbând răsuflări scurte.

— Niciodată, spuse Achamian. Îmi promiți?

Ea își șterse fața. Scânci. El începu să o legene încet.

— Promite-mi... Nimic. Niciun om, nicio Școală, nicio amenințare. Nimic n-o să te mai ia vreodată de lângă mine.

— *Nimic...* gemu ea.

O vreme părură să fie o singură ființă, dansând în jurul aceleiași arsuri delirante, dominând același centru ce tăia răsuflarea. O vreme nu simțiră niciun fel de frică.

După aceea schimbară mângâieri și își șoptiră vorbe dulci în întuneric, cerându-și iertare pentru lucruri deja iertate. În cele din urmă Achamian o întrebă unde își ținea lucrurile.

— Am fost jefuită deja, spuse ea, încercând să zâmbească. Dar mi-au mai rămas câteva lucruri. Nu departe de aici.

— Vrei să rămâi cu mine? întrebă el cu sinceritate tristă. Poți?

O văzu înghițind, clipind.

— Pot.

El râse și se ridică în picioare.

— Atunci hai să mergem să-ți luăm lucrurile.

Se plimbară încet, ca doi îndrăgostiți printr-un bazar. Din când în când Achamian se uita în ochii ei și râdea fără să-i vină să creadă.

— Am crezut că te-ai dus, spuse el o dată.

— Dar am fost mereu aici.

În loc s-o întrebe ce dorise să spună, Achamian zâmbi doar. Deocamdată enigmele ei nu contau. Nu era atât de beat încât să creadă că totul era în regulă. Ceva o alungase din Sumna. Ceva o adusese în Războiul Sfânt. Ceva o făcea să... da, să-l evite. Dar deocamdată nimic din toate astea nu conta. Nu-i păsa decât că ea era *aici.*

Fă ca noaptea asta să dureze. Te rog... Lasă-mi noaptea asta măcar...

Flecăriră fără efort despre lucruri ușoare, glumind despre un trecător sau altul, povestind despre lucrurile curioase pe care le văzuseră în Războiul Sfânt. Subiectele secrete dintre ei erau bine marcate și deocamdată se priveau unul pe altul eliberați de hotare dureroase.

Se opriră ca să privească un figurant înmuind o funie din piele într-un coș plin de scorpioni. Când o scoase, fierbea de membre chitinoase, clești și cozi înțepătoare. Asta, proclamă bărbatul, era faimoasa Împletitură a Scorpionului, pe care Regii din Nilnamesh încă o foloseau pentru a pedepsi fărădelegile de moarte. Când fu înconjurat de privitori, doritori să vadă mai îndeaproape, ridică Împletitura sus la vedere, apoi, pe neașteptate, începu să o învârtă peste capetele lor. Femeile țipară, bărbații se aplecară sau își ridicară mâinile, dar niciun scorpion nu zbură de pe frânghie. Funia, strigă figurantul ca să acopere vacarmul, era înmuiată într-o otravă care lipea fălcile scorpionilor. Fără antidot, spunea el, aveau să rămână prinși de piele până mureau.

Mare parte din timpul cât dură demonstrația, Achamian privi încântat chipul lui Esmenet, întrebându-se cum de părea atât de *nouă*. Se trezi descoperind lucruri pe care nu le observase înainte. Pulberea de pistrui de pe nas și obraji. Albul extraordinar al ochilor ei. Lucirile castanii din părul ei bogat și negru. Linia atletică a spatelui și umerilor ei. I se părea că totul era de o prospețime fermecătoare.

Trebuie să o văd mereu astfel. Ca pe străina pe care o iubesc...

De fiecare dată când privirile li se întâlneau, râdeau ca și cum ar fi sărbătorit o întâlnire întâmplătoare. Dar își fereau mereu privirile, ca și cum ar fi știut că fericirea de moment nu ar fi rezistat unei cercetări amănunțite. Apoi ceva, o pâlpâire de anxietate poate, trecea printre ei și încetau cu totul să se mai privească. Un gol neașteptat se deschise în inima exaltării lui Achamian. Îi încleșta mâna ca să se liniștească, dar ea lăsă degetele moi.

După câteva clipe, Esmenet îl opri la lumina câtorva vase în care ardeau focuri strălucitoare. Îi privi cu atenție chipul, lipsită de expresie, cu excepția fălcilor încordate.

— Ceva s-a schimbat, spuse ea. Înainte, întotdeauna puteai să te prefaci. Chiar și când a murit Inrau. Dar acum... ceva s-a schimbat. Ce s-a întâmplat?

Se feri să-i răspundă. Era prea devreme.

— Sunt un Învățat al Mandatului, spuse el fără convingere. Ce pot să spun? Cu toții suferim...

Ea îl fixă cu o încruntătură șireată.

— Cunoașterea, spuse ea. Cu toții suferiți din cauza cunoașterii... Dacă suferi mai mult înseamnă că ai aflat mai mult... Asta e? Ai aflat ceva mai mult?

Achamian privi drept în față fără să spună nimic. Era prea devreme!

Ea se uită pe lângă el, prin mulțime.

— Vrei să auzi ce s-a întâmplat cu mine?

— Las-o baltă, Esmi.

Ea tresări și se întoarse, clipind. Își eliberă mâna și începu din nou să meargă.

— Esmi... spuse el, urmând-o.

— Știi, spuse ea, nu a fost prea rău, cu excepția bătăilor ocazionale. Mulți mușterii. Mulți...

— Ajunge, Esmi.

Ea râse, purtându-se de parcă purta o altfel de conversație, una mai sinceră.

— M-am culcat și cu *lorzi*... Cu nobili, Akka! Imaginează-ți. Până și mădularele lor sunt mai mari — știai asta? Nu știu ainonii — se pare că preferă băieții. Și conriyenii se îngrămădesc în jurul târfelor galeothe — pielea aia albă ca laptele, știi tu. Dar Coloanele, nansurii, lor le plac piersicuțele crescute în ograda lor, deși nu prea se îndepărtează de bordelurile militare. Și thunyerii! Abia de-și pot struni sămânța când îmi desfac genunchii! Dar sunt niște brute, mai ales când sunt beți. Și-s și zgârciți, nenorociții. Oh, și galeothii — o desfătare. Se plâng că-s prea slăbuță, dar îmi adoră pielea. Dacă n-ar fi remușcările și furia de după, ar fi favoriții mei. Nu-s obișnuiți cu târfele... Nu-s destule orașe vechi în țara lor, cred. Nu se târguiesc destul...

Îl cercetă pe Achamian, cu priviri amare și viclene. El mergea cu ochii fixați înainte.

— Mușterii au fost destui, spuse ea, ferindu-și privirea.

Vechea furie revenise, aceea care îl alungase din brațele ei cu câteva luni în urmă. El își încleștă pumnii, se văzu scuturând-o, lovind-o. *Târfă nenorocită!* vroia să strige.

De ce îi spunea asta? De ce îi spunea ceea ce nu îndura să audă? Mai ales când avea la rândul ei lucruri pentru care să dea socoteală...

De ce ai plecat din Sumna? De cât timp te ascunzi de mine? De cât timp?

Dar înainte să poată spune ceva, ea se îndepărtă de mulțimea înarmată și se îndreptă către un foc înconjurat de chipuri sulemenite — alte târfe.

— Esmi! strigă o femeie cu păr întunecat cu un glas tăios, aproape bărbătesc. Cine-i...

Se opri văzându-l mai bine, apoi râse.

— Cine-i prietenul tău cel amărât?

Avea mâini și picioare robuste și talia groasă, dar nu era grasă — genul de femeie apreciată de unii bărbați norsirai, după cum îi spusese Esmi cândva. Achamian își dădu imediat seama că era o femeie care confunda lipsa de maniere cu îndrăzneala.

Esmenet se opri și ezită destul de mult ca să-l facă pe Achamian să se încrunte.

— Acesta e Akka.

Pleoapele grele ale târfei săriră în sus.

— Faimosul Drusas Achamian? întrebă femeia. *Învățatul?*

Achamian se uită la Esmenet. Cine era femeia asta?

— Ea e *Yasellas,* spuse Esmenet, rostind numele femeii de parcă acesta explica totul. Yassi.

Privirea insistentă și cercetătoare a Yasellei rămase fixată pe Achamian.

— Deci ce faci aici, Akka?

El ridică din umeri, spunând:

— Urmez Războiul Sfânt.

— Și noi la fel! exclamă Yasellas. Deși se poate spune că mărșăluim pentru un altfel de Colț...Celelalte prostituate izbucniră în râs — ca niște bărbați.

— Și pentru micuțul profet, spuse alta, cu glas răgușit. Bun de o singură slujbă...

Toate femeile hohotiră, cu excepția lui Yassi, care zâmbi doar.

Urmară și alte glume, dar Esmenet îl trăgea deja în întuneric, către ceea ce trebuia să fie adăpostul ei.

— Cu toatele ne ridicăm tabăra în grupuri, spuse ea, preîntâmpinând orice întrebare sau observație. Avem grijă una de alta.

— Mi-am dat seama...

— Aici stau eu, spuse ea, îngenunchind dinaintea unei prelate din pânză unsuroasă care atârna la intrarea unui cort în formă de pană, asemănător cu al lui. Achamian se

liniști: fără niciun cuvânt ea se târî în întuneric. Achamian o urmă.

Înăuntru abia era destul loc pentru a ședea cu spatele drept. Sub mirosul de tămâie se simțea cel al împerecherii — fie și numai pentru că Achamian nu se putea împiedica să și-o imagineze cu bărbații ei. Ea își scoase roba în felul obișnuit al unei târfe și el îi studie silueta zveltă, cu sâni mici. Părea atât de fragilă în lumina rămășițelor focului, atât de mică și de singură. Gândul că era țintuită aici, noapte după noapte, dedesubtul unui bărbat după altul...

Trebuie să îndrept asta!

— Ai o lumânare? întrebă el.

— Câteva... Dar o să luăm foc.

Focul era frica eternă a celor crescuți la oraș.

— Nu, răspunse el. Cu mine, niciodată...

Ea scoase o lumânare dintr-o legătură din colț și Achamian o aprinse cu un cuvânt. În Sumna ea se minunase mereu la asemenea scamatorii. Acum, nu făcu decât să-l privească cu un fel de oboseală resemnată.

Clipiră amândoi în lumină. Ea își trase o pătură pătată în poală, se uită cu ochi goi la rânjetul acoperămintelor dintre ei. El înghiți.

— Esmi? De ce mi-ai spus... toate acelea?

— Pentru aveam nevoie să știu, răspunse ea, coborându-și privirea spre mâini.

— Ce să știi? Ce-mi face mâinile să tremure? Ce-mi face ochii să fulgere îngroziți?

Umerii ei se ridicară în beznă și Achamian își dădu seama că plângea.

— Te-ai făcut că nu eram acolo, șopti ea.

— Poftim?

— În ultima noapte din Momemn... Am venit la tine. Ți-am privit tabăra, prietenii, dar am rămas ascunsă pentru că mi-a fost prea teamă că o să... că o să... Dar nu erai acolo, Akka! Așa că am așteptat. Apoi te-am văzut... Am plâns de bucurie, Akka! Am plâns! Am stat acolo, dinaintea ta, plângând! Mi-am deschis brațele și tu... și tu...

Lumina chinuită din ochii ei, păli, se stinse. Termină pe o voce diferită — una mult mai rece.

— Te-ai făcut că nu eram acolo.

Despre ce vorbea? Achamian își apăsă fruntea cu palmele, se luptă cu impusul de a lovi — de a pedepsi. Era atât de aproape încât o putea atinge — după tot acest timp! — și cu toate acestea se ferea... Trebuia să înțeleagă.

— Esmi? spuse el încet, încercând să-și adune mințile încâlcite de vin. Despre ce...

— Ce este, Akka? întrebă ea, neînduplecată și rece. Eram prea murdară, prea spurcată? O târfă prea jegoasă?

— Nu. Esmi. Eu...

— O *piersică* prea zdrobită?

— Esmenet, ascultă...

Ea râse amar.

— Deci zici că mă duci în cortul tău? Mă adaugi la grămadă...

O înșfăcă de umeri, strigând:

— *Tu* îmi zici mie de grămezi? Tu?

Dar imediat se căi, văzându-și sălbăticia reflectată în expresia ei îngrozită. Ea tresări chiar, ca și cum ar fi așteptat o lovitură. El observă, pentru prima dată parcă, vânătaia din jurul ochiului ei stâng.

Cine i-a făcut asta? Nu eu. Nu eu...

— Uite la noi, spuse el, dându-i drumul și retrăgându-și cu grijă mâinile. *Amândoi bătuți. Amândoi proscriși.*

— Uite la noi, murmură ea, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Pot să-ți explic, Esmi... Totul.

Ea încuviință, își frecă umerii acolo unde el o înșfăcase. Voci de femei cântau la unison afară — începuseră să cânte ca celelalte târfe, promițând moliciuni în schimbul argintului tare. Lumina focului sclipea prin prelata trasă deoparte, ca aurul prin ape întunecate.

— În noaptea aia de care vorbești... Iubite Sejenus, Esmi, dacă nu te-am văzut nu a fost din cauză că mi-a fost *rușine* cu tine! Cum mi-ar putea fi? Cum ar putea cuiva — cu atât

mai puțin unui *vrăjitor!* — să-i fie rușine cu o femeie ca tine?

Ea își mușcă buza, zâmbi printre lacrimi.

— Atunci de ce?

Achamian se rostogoli pe o parte și se întinse lângă ea, cercetând din priviri prelata întunecată de deasupra.

— Pentru că *i-am găsit*, Esmi — chiar în noaptea aceea... Am găsit Sfatul.

*

— Nu-mi amintesc nimic după aceea, încheie el. Știu că am mers pe jos toată noaptea, tot drumul de la Domeniile Imperiale până la tabăra lui Xinemus, dar nu-mi amintesc nimic...

Cuvintele izbucniseră din el, într-o năvală nearticulată, descriind întâmplările îngrozitoare care se petrecuseră în noaptea aceea sub Înălțimile Andiamine. Chemarea fără precedent. Întâlnirea cu Ikurei Xerius al III-lea. Interogarea lui Skeaös, Primul lui Sfetnic. Fața-care-nu-era-față desfăcându-se ca pumnul cu degete lungi al unei femei. Teribila conspirație a pielii. Îi povesti despre toate, mai puțin despre Kellhus...

Esmenet se ghemuise în brațele lui ca să asculte. Acum își așeză bărbia pe pieptul lui.

— Împăratul te-a crezut?

— Nu... Cred că-și imaginează că a fost mâna cishaurimilor. Oamenii preferă iubiri noi și dușmani *vechi*.

— Și Atyersus? Mandatul?

— Sunt entuziasmați și îngroziți în egală măsură, sau așa cred...

Își linse buzele.

— Nu sunt sigur. Nu i-am mai contactat de când i-am raportat prima dată lui Nautzera. Probabil crede că de atunci am murit... Că am fost ucis din cauza a ceea ce știu.

— Atunci nu te-au contactat...

— Nu așa funcționează, îți amintești?

— Da, da... răspunse ea, dând ochii peste cap și rânjind. Cum merge? La Cânturile de Chemare trebuie să cunoști și aici-ul, persoana, și acolo-ul, locația, pentru a iniția contactul. Având în vedere că mărșăluiești, habar nu au unde ești...

— Exact, spuse el, pregătindu-se pentru întrebarea ce avea să urmeze inevitabil.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui, plini de compasiune și totuși bănuitori.

— Atunci de ce nu i-ai contactat *tu?*

Achamian se cutremură. Își trecu degetele tremurătoare prin părul ei.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, murmură el. Mă bucur atât de mult că ești în siguranță...

— Akka, ce este? Mă sperii...

El închise ochii și trase aer adânc în piept.

— Am întâlnit pe cineva. Cineva a cărui venire a fost prevestită cu două mii de ani în urmă...

Deschise ochii și ea era încă acolo.

— Un Anasûrimbor.

— Dar asta înseamnă...Esmenet se încruntă, îi fixă pieptul cu privirea. Ai strigat numele ăsta în somn o dată, m-ai trezit...Își ridică privirea și îi cercetă chipul.

— Îmi amintesc că te-am întrebat ce înseamnă, „Anasûrimbor", și mi-ai spus... mi-ai spus...

— Nu-mi amintesc.

— Mi-ai spus că era numele ultimei dinastii care a domnit peste străvechiul Kûniüri...

Chipul îi era amorțit de groază.

— Nu-i amuzant, Akka. Chiar mă sperii!

Se temea, își dădu seama Achamian, pentru că îl crederea... Icni, clipi peste lacrimi fierbinți. Lacrimi de fericire.

Crede cu adevărat... A crezut întotdeauna!

— Nu, Akka! strigă Esmenet, încleștându-se de pieptul lui. Nu se poate întâmpla una ca asta!

Cum putea viața să fie atât de perversă? Un Învățat al Mandatului sărbătoarea sfârșitul lumii.

Cu Esmenet goală și lipită de el, îi explică de ce credea, fără urmă de îndoială, că Vestitorul era Kellhus. Ea îl ascultă fără să-l întrerupă, privindu-l cu expectativă temătoare.

— Nu vezi? spuse el, adresându-se întunericului din jur la fel de mult ca și ei. Dacă îi spun lui Nautzera și celorlalți, îl *vor* lua... Indiferent de protecția cui se bucură.

— Îl vor omorî?

Achamian clipi ca să alunge imaginile neliniștitoare ale unor interogări trecute.

— Îl vor frânge, vor ucide ceea ce este...

— Chiar și așa, spuse ea. Akka, trebuie să-l predai.

Nu exista nici urmă de ezitare, nicio pauză, doar ochi reci și raționament nemilos. Se părea că pentru femei balanțele amenințării și iubirii nu admiteau contragreutăți.

— Dar e o *viață*, Esmi.

— Exact, răspunse ea. O viață... Ce contează viața unui singur om? Mor atât de mulți, Akka.

Logica dură a unei lumi dure.

— Depinde de om, nu?

Asta o făcu să se oprească.

— Presupun că da, zise ea. Deci ce fel de om e? Pentru ce fel de om merită să riști Apocalipsa?

În ciuda sarcasmului, el își dădu seama că se temea de răspunsul lui. Certitudinea disprețuia complicațiile, și ea avea nevoie de certitudine. *Crede că mă salvează,* își dădu el seama. *Vrea să mă înșel de dragul meu...*

— Este...

Achamian înghiți.

— Este ca niciun alt om.

— Cum așa?

Scepticismul unei prostituate.

— E greu de explicat. Ezită, meditând la timpul pe care îl petrecuse cu Kellhus.

Atâtea adevăruri. Atâtea momente de venerație.

— Știi cum te simți când te afli pe terenul altcuiva — pe proprietatea lui?

— Bănuiesc... Ca un nepoftit sau ca un oaspete.

— Cumva așa te face să te simți. Ca un oaspete.

O expresie dezgustată.

— Nu sunt sigură că-mi place cum sună.

— Atunci nu e așa cum sună. Achamian trase aer adânc în piept, bâjbâi după cuvintele potrivite. Există multe... multe *terenuri* între oameni. Unele sunt mutuale, altele nu. Când vorbesc despre Sfat, de exemplu, tu ești pe terenul meu, la fel cum eu sunt pe terenul tău când vorbim despre... despre viața ta. Dar cu Kellhus nu contează despre ce vorbești sau unde te afli. Cumva terenul de sub picioarele tale *îi aparține lui*. Sunt mereu oaspetele său — mereu! Chiar și atunci când îl învăț, Esmi!

— Îl înveți? L-ai luat ca studentul tău?

Achamian se încruntă. O făcuse să sune ca o trădare.

— Doar exotericele, spuse el, ridicând din umeri, doar despre lume. Nu și esotericele. Nu e unul dintre cei Puțini... Ca și cum îi trecuse prin cap în ultima clipă, adăugă: Slavă Domnului.

— De ce spui asta?

— Din cauza intelectului său, Esmi! Habar n-ai! N-am întâlnit niciodată un suflet atât de subtil, nici în viață, *nici în cărți*... Nici măcar Ajencis, Esmi! *Ajencis!* Dacă Kellhus ar putea mânui vrăjitoria ar fi... ar fi...

Achamian își ținu răsuflarea.

— Ce?

— Un alt Seswatha... Mai mult decât Seswatha.

— Atunci îmi place și mai puțin. Pare *periculos*, Akka. Spune-le lui Nautzera și celorlalți. Dacă pun mâna pe el, asta este. Măcar te poți spăla pe mâini de nebunia asta!

Lacrimi proaspete izvorâră din ochii lui.

— Dar...

— Akka, insistă ea, nu tu trebuie să porți povara asta!

— Ba da!

Esmenet se împinse de lângă pieptul lui, sprijinindu-se într-un braț și aplecându-se peste el. Părul îi cădea ca o

perdea peste umărul stâng, de un negru impenetrabil în lumina lumânării. Părea atentă, ezitantă.

— Asta e? Cred că spui asta din cauza lui Inrau...

O răceală îi încleștă inima. Inrau. Drag băiat. Fiule.

— Și de ce nu? strigă el cu sălbăticie neașteptată. Ei l-au omorât!

— Dar te-au trimis pe *tine!* Te-au trimis la Sumna ca să-l racolezi pe Inrau și asta ai făcut, chiar dacă știai exact ce avea să se întâmple... Mi-ai spus asta înainte să-l contactezi chiar!

— Deci ce spui? Că eu *l-am omorât pe Inrau?*

— Spun că asta e ceea ce crezi *tu*. Crezi că tu l-ai omorât.

Oh, Achamian, spunea tonul vocii ei, *te rog...*

— Și dacă asta cred? Înseamnă că ar trebui să cedez din nou? Să-i las pe neghiobii ăia din Atyersus să ducă la pierzanie încă un om pe care l-am...

— Nu, Achamian. Înseamnă că nu faci asta — nimic! — pentru a-l salva pe acest — acest Anasûrimbor Kellhus. Faci asta ca să te pedepsești pe tine însuți.

El se holbă, năucit. Asta credea ea?

— Spui asta, șopti Achamian, pentru că mă cunoști atât de bine...

Se întinse, trasă conturul palid al sânului ei cu un deget.

— Și pe Kellhus atât de puțin.

— Niciun bărbat nu este atât de remarcabil... Sunt o târfă, îți amintești?

— Vom vedea, spuse el, trăgând-o în jos.

Se sărutară, prelung și adânc.

— Noi, repetă ea, râzând ca și cum ar fi fost rănită și uluită în același timp. E cu adevărat „noi" acum, nu?

Cu un zâmbet timid, speriat chiar, îl ajută să se elibereze din robe.

— Când nu te pot găsi, spuse el, sau chiar atunci când îmi întorci spatele, mă simt... mă simt *gol,* de parcă inima mi-e făcută din fum... Nu asta înseamnă „noi"?

Ea îl apăsă pe preș, îl încălecă.

— Recunosc senzația, spuse ea, cu obrajii scăldați în lacrimi. Deci asta trebuie să fie...

Un miel, se gândi Achamian, *pentru zece tauri. Recunoaștere.*

Se întări lipit de ea, tânji să o simtă din nou. Ca întotdeauna, imaginile pâlpâiră, fiecare din ele tăioasă ca un ciob de sticlă. Chipuri însângerate. Vacarmul armelor din bronz. Bărbați nimiciți de vrăji tunătoare. Dragoni cu dinți de fier... Dar ea își ridică șoldurile și dintr-o singură mișcare atotcuprinzătoare, reteză și trecutul și viitorul, lăsând doar junghiul strălucitor al prezentului. Strigă.

Ea începu să asude deasupra lui, nu cu priceperea unei târfe care speră să-și scurteze munca, ci cu egoismul stângaci al unei iubite care încearcă să atingă culmea — o iubită sau o soție. În acea noapte avea să ia, și Achamian știa că asta era tot ce putea oferi o târfă.

*

Purtând fața unei târfe, creatura ședea în întuneric, cu urechile ciulite la sunetele iubirii lor — sunete sclipitoare — la nicio lungime de braț distanță. Și se gândea la slăbiciunea cărnii, la toate *nevoile* acesteia la care ea era imună, care o făceau puternică, mortală.

Aerul era încărcat cu mirosul gemetelor lor, parfumul năvalnic al trupurilor nespălate lovindu-se unul de altul în noapte. Nu era un miros neplăcut. Prea golit de frică, poate.

Sunetul și mirosul animalelor, al animalelor suferinde. Dar știa câte ceva despre suferința lor. Poate că știa mult mai mult. Pofta era ordin și arhitecții creaturii *îi* dăduseră ordine — ce pofte splendide! Ah da, arhitecții nu erau neghiobi.

Exista extaz într-un chip. Încântare în amăgire. Orgasm în ucidere...

Și certitudine în întuneric.

Capitolul IV

Asgilioch

Nicio decizie nu este atât de subtilă încât să fim eliberați de consecințele ei.
Nicio consecință nu este atât de neașteptată încât să ne fie iertate deciziile.
Nici măcar moartea.

— *XIUS, DRAMELE TRUCIENE*

Mi se pare ciudat să-mi amintesc aceste evenimente, ca și cum în timp ce mergeam am evitat în ultima clipă o cădere mortală în întuneric. De câte ori mă gândesc la ce a fost, sunt cuprins de mirarea că încă mai trăiesc și de groaza că și acum continui să călătoresc noaptea.

— *DRUSAS ACHAMIAN,*
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, fortăreața Asgilioch

Achamian și Esmenet se treziră unul în brațele celuilalt, timizi amintindu-și de noaptea care trecuse. Se îmbrățișară strâns pentru a-și potoli fricile, apoi în timp ce tabăra din jur revenea cu un vuiet ușor la viață, făcură dragoste cu grabă tăcută. După aceea, Esmenet rămase tăcută, ferindu-și privirea de câte ori Achamian îi căuta

ochii. La început, fu uimit și mâniat de această schimbare neașteptată în purtarea ei, dar apoi își dădu seama că îi era frică. Noaptea trecută împărțise cu el cortul lui. Azi, urma să împartă cu el prietenii lui, conversațiile zilnice — *viața* lui.

— Nu-ți fă griji, spuse el, privind-o în ochi în timp ce ea se foia cu hasasul ei. Sunt mult mai scrupulos când e vorba de prietenii mei.

O încruntătură împinse teroarea din ochii ei.

— Mai scrupulos decât ce?

El îi făcu semn din ochi.

— Decât când e vorba de femeile mele.

Ea își coborî privirea, zâmbind și clătinând din cap. O auzi murmurând un fel de înjurătură. În timp ce ieșea din cort, ea îl ciupi de fund destul de tare ca să-l facă să urle.

Cuprinzând-o de talie cu un braț, Achamian o conduse pe Esmenet la Xinemus, care stătea în picioare, flecărind cu Dinch Sângerosul. Când i-o prezentă, Xinemus îi oferi un salut superficial, apoi arătă către o brazdă subțire de fum spre orizontul de est. Fanimii, explică el, pătrunseseră în munți și atacaseră. Se părea că un sat mare, un loc numit Tusam, fusese luat pe nepregătite în timpul nopții și ars până la temelii. Proyas vroia să vadă dezastrul cu ochii lui — împreună cu ofițerii lui.

Apoi Mareșalul îi părăsi, zbierând ordine către oamenii lui. Achamian și Esmenet se retraseră lângă foc, unde se așezară fără niciun cuvânt, privind șirurile lungi de călăreți din Attrempus trecând pe aleile ce duceau mai adânc în tabără. El îi putea simți neliniștea, certitudinea că avea să-l facă de rușine, dar nu mai găsi cuvinte cu care s-o amuze sau s-o liniștească. Nu putea decât să privească, așa cum privea și ea, simțindu-se exclus ca un sclav sau ca un olog.

Apoi Kellhus li se alătură, privind ca Xinemus către orizontul de est.

— A început, deci, spuse el.

— Ce a început? întrebă Achamian.

— Vărsarea de sânge.

Cu aer oarecum sfios, Achamian i-o prezentă pe Esmenet. Tresări în sinea lui la răceala din tonul și expresia ei — la vânătaia încă vizibilă pe obrazul ei. Dar, dacă le observase, Kellhus nu păru neliniștit din cauza lor.

— Cineva nou, spuse el, zâmbind cu căldură. Nici bărbos, nici sălbatic.

— Și totuși... adăugă Achamian.

— Nu sunt sălbatică, spuse Esmenet, mimând protestul.

Râseră și după aceea ostilitatea lui Esmenet păru să pălească.

Serwë sosi la scurt timp după aceea, încă înfășurată în pătura ei. La început păru s-o privească pe Esmenet cu ceva între mirare și groază — senzație care se înteți după ce văzu că Esmenet vorbea cu bărbații, în loc să-i asculte doar. Achamian găsi neliniștitor acest lucru, dar rămase convins că aveau să se împrietenească, fie și numai pentru a găsi un răgaz în vacarmul masculin care le caracteriza nopțile lângă foc.

Dintr-un motiv sau altul, tabăra i se părea apăsătoare și îi era imposibil să stea locului, așa că sugeră o plimbare prin munți. Kellhus fu imediat de acord, spunând că încă nu văzuse Războiul Sfânt din depărtare.

— Nimic nu poate fi înțeles, spuse el, până nu e privit de la înălțime.

Serwë, care fusese adesea abandonată în timpul zilei, fu aproape stingheritor de încântată să li se alăture. Esmenet părea fericită dacă putea să-l țină de mână pe Achamian.

Munții masivi ai Pintenului Unaras se profilau imenși pe fondul cerului azuriu, curbându-se ca un șir de măsele străvechi către orizont. Toată dimineața căutară un punct de observație care să le permită să vadă Războiul Sfânt în întregime, dar povârnișurile încurcate îi zăpăceau și cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât se părea că puteau vedea doar marginile taberei întinse, încețoșate de fumul a nenumărate focuri. Se întâlniră cu câteva patrule călare,

care îi avertizară cu privire la grupurile de cercetași fanimi. Un grup de călăreți conriyeni sub comanda unui neam de-al lui Xinemus insistară să le ofere o escortă înarmată, dar Kellhus le ordonă să se îndepărteze, invocând statutul său de Prinț Inrithi.

Când Esmenet îl întrebă dacă acesta era un lucru înțelept, având în vedere pericolele, Kellhus răspunse doar:

— Avem un Învățat al Mandatului cu noi.

Adevărat, se gândi ea, dar toate poveștile astea despre păgâni o neliniștiseră și-i amintiseră că Războiul Sfânt nu mărșăluia către abstracții. Se trezi privind din ce în ce mai des către est, de parcă se aștepta ca după înălțimile pe care le urcau să iasă la iveală rămășițele mocninde ale Tusamului.

Cât timp trecuse de când șezuse ultima dată în fereastra ei din Sumna? De cât timp mergea?

Mergea. Târfele de oraș le numeau pe cele care urmau Coloanele *peneditari*, „cele care merg mult", un cuvânt care devenea adesea *pembeditari*, „cele care se scarpină", pentru că mulți credeau că târfele de tabără purtau diferite boli. În funcție de cel pe care îl întrebai, peneditari erau fie la fel de culte și deci la fel de admirabile precum curtezanele nobile, fie la fel de murdare și deci la fel de vrednice de dispreț ca târfele-cerșetoare care se culcau cu leproși. Adevărul, după cum avea să descopere Esmenet, era undeva la mijloc.

Cu siguranță se simțea ca o peneditari. Niciodată nu mai mersese atât de mult sau atât de departe. Chiar și noaptea, pe care o petrecea pe spate sau în genunchi, i se părea că merge, urmând o mare armie de mădulare capricioase și ochi acuzatori. Nicicând nu satisfăcuse mai mulți bărbați. Stafiile lor încă trudeau deasupra ei când se trezea dimineața. Își aduna lucrurile, se alătura marșului și i se părea că fugea, mai degrabă decât urma.

Chiar și așa, găsea timp să se minuneze, să învețe. Studia caracterul schimbător al ținuturilor prin care treceau. Își privea pielea întunecându-se, stomacul aplatizându-se, mușchii picioarelor întărindu-se. Învăță câteva

cuvinte în limba galeothă, destul cât să-și șocheze și să-și încânte mușterii. Învăță singură să înoate privind copiii bălăcindu-se într-un canal. Să fii înconjurat de apă răcoroasă. Să plutești! Și să fii curățat în același timp.

Dar toate nopțile erau la fel. Plesnetul șalelor palide, strânsoarea brațelor arse de soare, amenințările, certurile, chiar și glumele pe care ea și celelalte târfe le schimbau în jurul focului — i se părea că toate astea o *striveau*, o pisau ca să ia o formă în care n-ar fi putut niciodată să încapă în fosta ei viață. Ca niciodată, visă chipuri, cu priviri lacome și cu mustăți.

Apoi, chiar noaptea trecută, auzise pe cineva strigându-i numele. Se răsucise, surprinsă poate, dar și neîncrezătoare, gândindu-se că nu auzise bine. Apoi îl văzuse pe Achamian, evident beat, încăierându-se cu un thunyeri mătăhălos.

Încercase să fugă, dar nu se putea mișca. Putuse doar să privească, cu răsuflarea tăiată, cum războinicul îl aruncase la pământ. Țipase când căzuse cizma, dar tot nu se putuse mișca. Numai când el se ridicase plângând în genunchi, strigându-i numele.

Fugise la el — ce altceva putea face? În toată lumea, el o avea doar pe ea — *doar pe ea!* Ultragiul pe care crezuse că avea să-l simtă nu era nicăieri de găsit. În schimb, atingerea lui, mirosul lui, o făcuseră aproape periculos de vulnerabilă, îi dăduseră o senzație de supunere ca nicio alta pe care o cunoscuse vreodată — și era *bine*. Iubite Sejenus, ce bine era! Ca micul cerc al îmbrățișării unui copil, sau gustul cărnii piperate după o lungă foamete. Era ca și cum ar fi plutit în apă răcoroasă, purificatoare.

Nicio povară, doar lumina strălucitoare a soarelui și brațele unduind încet, miros verde...

Acum nu mai era o peneditari, era ceea ce galeothii numeau *„im hustwarra"*, o soție de tabără. Acum, după atâta timp, îi aparținea lui Drusas Achamian. După atâta timp era curată.

Aș putea să merg la templu, se gândi ea.

Esmenet nu-i spusese nimic despre Sarcellus, nimic despre noaptea aceea nebunească din Sumna, nimic din bănuielile ei cu privire la Inrau. I se părea că dacă avea să vorbească despre una, trebuia să vorbească și despre celelalte. În schimb, îi spusese că plecase din Sumna din dragoste pentru el și că se alăturase vivandierelor după ce el o respinsese la Momemn.

Ce putea face? Să riște *totul* acum că se regăsiseră? În plus, chiar plecase din Sumna pentru el, chiar se alăturase vivandierelor din cauza lui. Tăcerea nu contrazicea adevărul.

Poate dacă el ar fi fost același Achamian care o părăsise în Sumna...

Achamian fusese mereu... slab, dar era o slăbiciune născută din sinceritate. Acolo unde alți bărbați tăceau și se îndepărtau, el vorbea și asta îi dădea un fel curios de putere, una care îl deosebea de aproape toți bărbații pe care îi cunoscuse Esmenet, și de multe dintre femei. Dar acum era altfel. Mai disperat.

În Sumna, îl acuzase mereu că ar semăna cu nebunii din Piața Ecosium care urlau mereu despre nedreptate și pierzanie. De câte ori treceau pe lângă unul din ei, îi spunea „Uite, unul din prietenii tăi", la fel cum el spunea „Uite, unul din clienții tăi" de câte ori zăreau vreun bărbat îngrozitor de gras. Acum, n-ar fi îndrăznit. Achamian era tot Achamian, dar căpătase aceeași privire goală, stinsă a acelor nebuni, aceeași ochi plecați, de parcă vedea tot timpul vreo grozăvie care pășea printre lucrurile pe care le puteau vedea cu toții.

Ceea ce spunea o îngrozea, desigur — cum să nu-l creadă? — dar ceea ce o îngrozea mai mult era *felul* în care o spunea: bâiguiala, râsul dezordonat, vehemența pizmașă, remușcările fără sfârșit.

Înnebunea. O simțea până în măduva oaselor. Dar ea înțelese că ceea ce-l frângea nu era descoperirea Sfatului, nici măcar certitudinea celei de-a Doua Apocalipse, ci bărbatul acesta... acest Anasûrimbor Kellhus.

Ce neghiob încăpățânat! De ce nu vroia să-l dea pe mâna Mandatului? Dacă Achamian n-ar fi fost deja un vrăjitor, ar fi zis că fusese vrăjit. Niciun argument nu-l putea face să se răzgândească. Nimic!

Achamian spunea că femeile nu aveau instinctul principiului. Pentru ele totul era încarnat... Cum zicea el? Ah, da, pentru femei *existența preceda esența*. De la natură, drumurile străbătute de sufletele lor erau paralele cu cele ale principiului. Sufletul femeiesc era mai îngăduitor, mai milos, mai omenos decât cel bărbătesc. Prin urmare, le era mai greu să vadă principiul, ca un băț într-un desiș, și de aceea femeilor le era mai ușor să confunde egoismul cu buna-cuviință — ceea ce, aparent, făcea ea.

Dar pentru *bărbați*, ale căror dispoziții erau atât de variate și de violente, principiul era o povară mereu prezentă, un jug sub care trudeau sau pe care îl lepădau cu totul. Spre deosebire de femei, bărbații vedeau mereu ceea *ar trebui* să facă, pentru că diferea atât de drastic de ceea ce *vroiau*.

La început, Esmenet aproape îl crezuse. Cum și-ar fi putut explica altfel dorința lui de a risca iubirea lor?

Dar apoi își dădu seama că *principiul era acela care o rodea*, nu vreo confuzie prostească între speranță și cucernicie. Nu i se dăruise? Nu-și abandonase viața, talentul? Nu se înduplecase în cele din urmă?

Și ce-i cerea lui să abandoneze în schimb? Un bărbat pe care îl cunoștea de câteva săptămâni doar — un străin! Mai mult, un bărbat pe care, conform principiilor lui, *ar fi trebuit* să-l predea.

— Poate că sufletul tău e cel de muiere! vroia ea să strige.

Dar dintr-un motiv sau altul, nu putea. Dacă bărbații trebuie să le cruțe pe femei de lume, atunci femeile trebuie să îi cruțe pe bărbați de adevăr — ca și cum fiecare din ei rămânea pe vecie o jumătate a aceluiași copil lipsit de apărare.

Esmenet se opri să-și tragă răsuflarea, îi privi pe Achamian și pe Kellhus schimbând ceva păreri — ceva inaudibil și amuzant. Achamian râdea în gura mare. *Trebuie să-i arăt. Cumva trebuie să-i arăt!*

Chiar și când pluteai, exista întotdeauna un curent... Ceva cu care să te lupți.

Serwë pășea alături de ea, aruncându-i priviri neliniștite din când în când. Esmenet nu spuse nimic, deși știa că fata vroia să vorbească. Părea destul de inofensivă, având în vedere împrejurările. Era una din acele femei rare care nu puteau fi niciodată deflorate, niciodată corupte. Dacă ar fi fost una din târfele din Sumna, Esmenet ar fi disprețuit-o pe ascuns. I-ar fi pizmuit frumusețea, tinerețea, părul blond și pielea palidă, dar mai mult decât orice i-ar fi pizmuit eterna vulnerabilitate.

— Akka a... spuse fata fără să vrea. Se înroși, își privi picioarele. Achamian l-a învățat pe Kellhus lucruri extraordinare — lucruri *extraordinare!*

Chiar și accentul ei adorabil. Pizma era băutura secretă a târfelor.

Privind în gol spre orizontul de sud, Esmenet spuse:

— L-a învățat, nu?

Poate că asta era problema. Achamian îi oferise lui Kellhus sanctuarul învățăturii sale *înainte* să afle de existența spionilor-piele ai Sfatului, adică înainte să știe fără urmă de îndoială că bărbatul era Vestitorul — dacă era într-adevăr Vestitorul. Poate că acesta era principiul obscur la care se referea Achamian, legătura... Kellhus era *studentul lui,* ca Proyas sau Inrau.

Lui Esmenet îi veni să scuipe la acest gând.

Pe neașteptate, Serwë o luă la fugă în față, săltând peste movilițe și prin tufe de buruieni.

— Florile! strigă ea. Sunt așa de frumoase!

Esmenet li se alătură lui Achamian și lui Kellhus acolo unde stăteau privind-o. La câțiva pași distanță, fata îngenunche dinaintea unei tufe încărcată de flori de un turcoaz extraordinar.

— Ah, spuse Achamian, apropiindu-se de ea, *pemembis*... Nu le-ai mai văzut până acum?

— Niciodată, icni Serwë.

Lui Esmenet i se păru că simte miros de liliac.

— Niciodată? spuse Achamian, smulgând și el o floare. Îi aruncă lui Esmenet o privire peste umăr și îi făcu din ochi. Vrei să spui că n-ai auzit niciodată legendele?

Esmenet așteptă lângă Kellhus în timp ce Achamian spune povestea: ceva despre o împărăteasă și iubiții ei însetați de sânge. Trecură câteva momente stânjenitoare. Bărbatul era înalt, chiar și pentru un norsirai, și avea proporțiile acelea musculoase, cu brațe lungi, care ar fi dat naștere unor speculații necioplite printre vechile ei prietene din Sumna. Ochii lui erau surprinzător de albaștri și aveau o limpezime care îi amintea de poveștile lui Achamian despre regii străvechiului nord. Și exista ceva în purtarea lui, o grație care nu părea întru totul... lumească.

— Deci ai trăit printre scylvendi? spuse ea în cele din urmă.

Kellhus îi aruncă o privire distrată, apoi privi din nou spre Serwë și Achamian.

— O vreme, da.

— Spune-mi ceva despre ei.

— Cum ar fi...

Ea ridică din umeri.

— Spune-mi despre cicatricele lor... Sunt trofee?

Kellhus zâmbi, clătină din cap.

— Nu.

— Atunci ce sunt?

— Nu e ușor de răspuns la întrebarea asta... Scylvendii nu cred decât în fapte, deși nu spun niciodată asta. Pentru ei, numai ceea ce *fac* oamenii este real. Restul e fum. Chiar numesc viața *syurtpüitha*, sau „fumul mișcător". Pentru ei viața unui om nu este un *lucru*, ceva care poate fi deținut sau schimbat, ci mai degrabă o linie sau un făgaș de fapte. Linia unui om poate fi împletită cu a lor, ca în cazul celor din trib, păstorită, ca în cazul sclavilor, sau poate fi între-

ruptă, ca în cazul uciderii. Fiindcă aceasta din urmă este fapta care *pune capăt* altei fapte, scylvendii o văd ca pe cea mai importantă, cea mai reală, dintre toate faptele. Fundamentul onoarei.

— Dar cicatricele, sau swazondele, nu *serbează* luarea unei vieți, așa cum aparent crede toată lumea în cele Trei Mări. Ele marchează... intersecția, ai putea spune, dintre două linii rivale de fapte, punctul în care o viață își cedează impulsul altei vieți. Faptul că Cnaiür, de exemplu, are multe cicatrici înseamnă că are *impulsul* multora. Swazondele lui sunt mult mai mult decât niște trofee, sunt însemnarea realității lui. Privit prin ochii unui scylvendi, el e bulgărele care a devenit o avalanșă.

Esmenet îl privi cu uimire.

— Dar am crezut că scylvendii sunt necioppliți... barbari. Asemenea credințe sunt desigur prea subtile!

Kellhus râse.

— Toate credințele sunt prea subtile. O privi cu ochi albaștri, strălucitori.

— Și mă tem că „barbar" e doar un cuvânt pentru un necunoscut amenințător.

Neliniștită, Esmenet privi ierburile care se îmbulzeau în jurul sandalelor ei. Îi aruncă o privire lui Achamian, îl văzu uitându-se spre ea din locul unde se ghemuise împreună cu Serwë. Îi zâmbi cunoscător și continuă să vorbească despre florile care săltau ușor.

A știut că asta se va întâmpla.

Apoi, pe nepregătite, Kellhus spuse:

— Deci ai fost o târfă.

Ea își ridică șocată privirea, acoperindu-și din reflex tatuajul de pe dosul mâinii stângi.

— Și ce dacă am fost?

Kellhus ridică din umeri.

— Spune-mi ceva...

— Cum ar fi? se răsti ea.

— Cum a fost să te culci cu bărbați pe care nu-i cunoșteai?

Ea ar fi vrut să se simtă insultată, dar exista în purtarea lui o inocenţă care obliga, o candoare care o derută şi o făcu binevoitoare.

— Plăcut... câteodată, spuse ea. Alteori de neîndurat. Dar trebuie să hrăneşti ca să fii hrănit. Aşa merg lucrurile.

— Nu, răspunse Kellhus. Te-am întrebat *cum* a fost...

Ea îşi drese vocea şi îşi feri stingherită privirea. Îl văzu pe Achamian atingând degetele lui Serwë, înăbuşi un junghi de gelozie. Râse neliniştită.

— Ce întrebare ciudată...

— Nu te-ai întrebat niciodată?

— Nu... Adică da, desigur, dar...

— Deci care a fost răspunsul tău?

Ea se opri, tulburată, înspăimântată şi curios de înfiorată.

— Uneori, după o ploaie puternică, strada de sub fereastra mea era plină de brazde lăsate de care şi eu... eu le priveam — roţile scârţâind prin brazde — şi mă gândeam că *aşa* era viaţa mea...

— O cale bătută de alţii.

Esmenet încuviinţă, clipi alungând două lacrimi.

— Şi alte ori?

— Târfele sunt actriţe — trebuie să înţelegi asta. Noi *jucăm*...

Ezită şi îi cercetă ochii ca şi cum acolo ar fi putut găsi cuvintele potrivite.

— Ştiu că în Colţ se spune că ne înjosim, că abuzăm de divinitatea sexului nostru... şi uneori aşa pare. Dar nu întotdeauna... Adesea, foarte adesea, aveam nişte bărbaţi deasupra mea, bărbaţi care căscau gura ca rechinii, crezând că mă stăpâneau, că mă *cresteau*, şi îmi era milă de ei — de *ei*, nu de mine. Deveneam mai mult... mai mult *hoţ* decât târfă. Amăgeam, păcăleam, mă priveam ca reflectată în argint... Era o senzaţie de... de...

— De libertate, spuse Kellhus.

Esmenet zâmbi şi se încruntă în acelaşi timp, tulburată de intimitatea detaliilor pe care le dăduse la iveală, şocată

de poezia propriei gândiri și cumva curios de ușurată, de parcă lepădase o mare povară. Aproape că tremura. Și Kellhus părea atât de... *aproape.*

— Da... Încercă să-și înghită tremurul din voce. Dar cum...

— Așa am învățat despre sfântul pemembis, spuse Achamian, alăturându-li-se împreună cu Serwë. Voi ce ați învățat?

Îi aruncă lui Esmenet o privire plină de înțeles.

— Cum e să fim ceea ce suntem, spuse Kellhus.

•

Uneori, dar nu foarte des, Achamian cerceta depărtările și *știa* pur și simplu că pășise pe același drum cu două mii de ani în urmă. Îngheța, ca și cum ar fi zări un leu în hățiș, și privea în jur cu buimăceală prostească. Recunoașterea era cea care îl buimăcea, o cunoaștere care nu putea să existe.

Seswatha trecuse peste aceleași dealuri cândva, fugind din Asgiliochul asediat, căutând împreună cu încă o sută de refugiați un drum prin munți, o cale de a scăpa de înspăimântătorul Tsurumah. Achamian se trezi privind peste umăr, întotdeauna spre nord, așteptându-se să vadă nori negri adunându-se în zare. Se trezea încleștând răni pe care nu le avea, clipind ca să alunge imagini ale unei bătălii în care nu luptase: înfrângerea kyraneenilor la Mehsarunath. Se trezea mergând ca un automat, golit de orice speranță, orice aspirație, în afară de supraviețuire.

La un moment dat Seswatha îi abandonase pe ceilalți și rătăcise singur printre stâncile bătute de vânturi. Undeva, nu departe, găsise o mică peșteră ascunsă, unde se ghemuise ca un câine, îmbrățișându-și genunchii, țipând, implorând moartea... Dimineața îi blestemase pe Zei pentru că mai sufla.

Achamian se trezi aruncând priviri spre Kellhus, cu mâinile tremurându-i, cu gândurile în dezordine.

Îngrijorată, Esmenet îl întrebă ce era în neregulă.

— Nimic, bombăni el tăios.

Ea zâmbi, îi strânse mâna ca și cum ar fi avut încredere în el. Dar știa. Îl prinse de două ori aruncând priviri îngrozite către Prințul de Atrithau.

În timp ce după-amiaza pălea, Achamian se adună încetul cu încetul. Aparent, cu cât se aventurau mai departe de pașii lui Seswatha, cu atât mai mult se putea preface. Fără să-și dea seama, îi condusese pe ceilalți prea departe pentru a se întoarce la Războiul Sfânt înainte de căderea întunericului, așa că le sugeră să găsească un loc unde să ridice tabăra.

Coastele munților se îmblânzeau pe fondul norilor violet. În timp ce seara se apropia, zăriră niște carpeni înfloriți cocoțați pe un promontoriu îndesat. Se îndreptară într-acolo, cățărându-se pe poalele brăzdate ale muntelui. Kellhus fu primul care observă ruinele: un morman de rămășițe ale unei capele inrithi.

— Un fel de altar? întrebă Achamian pe nimeni în mod special în timp ce avansau cu greu prin tufișuri și ierburi către fundații.

Grupul de copaci, își dădu el seama, era de fapt o dumbravă năpădită. Carpenii se înșiruiau cu ramurile lor întunecate împletite cu alb și purpuriu, legănându-se în briza caldă de seară.

Își făcură drum printre blocuri de piatră, apoi se cățărară peste zidurile dărâmate, unde găsiră o pardoseală cu un mozaic ce îl înfățișa pe Inri Sejenus, cu capul îngropat în moloz, cu mâinile aureolate desfăcute larg. O vreme toți patru se învârtiră doar, prin împrejurimi, explorând, călcând pe cărările de sub înghesuiala ierburilor, mirându-se, presupuse Achamian, de tot ceea ce fusese uitat.

— Nu există cenușă, observă Kellhus, după ce lovise cu piciorul pământul nisipos. Se pare că locul s-a prăbușit pur și simplu.

— E atât de frumos, spuse Serwë. Cum ar putea cineva lăsa să se întâmple una ca asta.

— După ce Gedea a căzut în mâinile fanimilor, explică Achamian, nansurii au părăsit aceste ținuturi... Prea vulnerabile la raiduri, presupun... Probabil că toată regiunea e presărată cu ruine din astea.

Adunară tufișuri uscate și Achamian aprinse focul cu un cuvânt vrăjitoresc, dându-și seama numai după aceea că aprinsese stomacul Celui din Urmă Profet. Așezați pe blocuri de piatră de-o parte și de alta a imaginii, continuară să vorbească, lumina focului devenind din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce întunericul devenea din ce în ce mai adânc.

Băură vin neîndoit, mâncară pâine, praz și carne sărată de porc. Achamian traduse pasajele de text vizibile de-a lungul mozaicului.

— Marruceeni, spuse el, studiind un sigiliu stilizat scris în Sheyica Înaltă. Locul acesta a aparținut cândva marruceenilor, un vechi Colegiu al celor O Mie de Temple... Dacă îmi amintesc bine, au fost nimiciți când fanimii au luat Shimehul... Asta înseamnă că locul acesta a fost abandonat înainte de căderea Gedeei.

Kellhus puse câteva întrebări referitoare la Colegiu — desigur. Cum Esmenet cunoștea labirinturile ecleziastice ale celor O Mie de Temple mult mai bine decât el, Achamian o lăsă pe ea să răspundă. La urma urmei, se culcase cu preoți din toate colegiile, sectele și cultele imaginabile.

Îi futuse.

Studie ciupitura unei curelușe de la sandală pe piciorul său în timp ce asculta. Își dădu seama că avea nevoie de unele noi. Fu cuprins de o tristețe profundă în momentul acela, tristețea nenorocită a cuiva persecutat până și de cele mai mărunte lucruri. Unde avea să găsească sandale în mijlocul acestei nebunii?

Se scuză și rătăci prin aleile dărâmate de dincolo de foc.

O vreme șezu la marginea ruinelor, acolo unde molozul devenea dumbravă. Totul era negru sub carpeni, dar coroanele lor înflorite păreau din altă lume în lumina lunii,

legănându-se încet înainte și înapoi în adierea brizei. Mirosul dulce-amărui îi aminti de livezile lui Xinemus.

— Trist din nou? o auzi pe Esmenet spunând dinapoia lui.

Se întoarse și o văzu în întuneric, zugrăvită în aceleași nuanțe palide ca ruinele din jur. Se miră de felul în care noaptea putea face ca piatra să semene cu pielea și pielea cu piatra. Apoi ea fu în brațele lui, sărutându-l, trăgând de roba de in. El o împinse înapoi, o sprijini de un altar crăpat, mâinile rătăcindu-i peste coapsele și fesele ei. Ea bâjbâi după mădularul lui, îl încleștă cu ambele mâini. Focurile lor se întâlniră.

După aceea, curățându-și hainele și pielea de nisip, zâmbiră cu înțeles... zâmbete timide.

— Deci ce crezi? întrebă Achamian.

Esmenet scoase un sunet, ceva între râs și oftat.

— Nimic, spuse ea. Nimic nu-i la fel de delicat, de capricios sau de delicios. Nimic nu-i la fel de fermecător ca locul acesta...

— Mă refeream la Kellhus.

O străfulgerare de mânie.

— Nu te poți gândi și la altceva?

Gâtlejul i se strânse.

— Cum aș putea.

Ea deveni distantă și impenetrabilă. Râsul lui Serwë răsună peste ruine și el se trezi întrebându-se ce îi spusese Kellhus.

— *Este* remarcabil, murmură Esmenet, refuzând să-l privească.

Deci ce ar trebui să fac? vru să strige Achamian.

În schimb, rămase tăcut, încercând să înăbușe vuietul vocilor interioare.

— Ne avem unul pe altul, spuse ea pe neașteptate. Nu-i așa, Akka?

— Sigur că da. Dar ce...

— Ce importanță are restul, atâta timp cât ne avem unul pe altul?

Întotdeauna îl întrerupea...

— Iubite Sejenus, femeie, *e Vestitorul.*

— Dar am putea să fugim! Să fugim de Mandat. De *el.* Ne-am putea ascunde, numai noi doi!

— Dar Esmi... Povara...

— Nu-i a noastră! șuieră ea. De ce să suferim *noi*? Hai să fugim! Te rog, Akka! Lasă toată nebunia asta în urmă!

— E o prostie, Esmenet. Nu te poți ascunde de sfârșitul lumii! Chiar dacă am putea, aș fi un vrăjitor fără o școală — un *descântător,* Esmi. Mai bine aș fi un farmazon! Mă vor vâna. *Cu toții,* nu doar Mandatul. Școlile nu tolerează descântătorii... Râse amar. N-am supraviețui nici cât să fim omorâți.

— Dar asta e *prima dată,* spuse ea cu voce frântă. Prima dată când...

Ceva — încovoierea pustie a umerilor ei, poate, sau felul în care își strângea mâinile, încheietură lângă încheietură — îl îndemnă pe Achamian s-o îmbrățișeze. Dar un strigăt panicat îl opri. Serwë.

— Kellhus vă cere să veniți repede! chemă ea din întuneric. Sunt torțe în depărtare! Călăreți!

Achamian se încruntă.

— Cine ar fi atât de neghiob să străbată coastele munților noaptea?

Esmenet nu-i răspunse. Nu era nevoie...

Fanimii.

*

Esmenet se blestemă că era o neghioabă în timp ce își făceau drum prin întuneric. Kellhus stinsese focul lovindu-l cu piciorul, transformând mozaicul Celui din Urmă Profet într-o constelație de cărbuni împrăștiați. Se grăbiră de-a lungul lui și i se alăturară în ierburile de dincolo de mormanul de moloz.

— Uite, spuse Prințul de Atrithau, arătând în josul pantelor.

Dacă vorbele lui Achamian o făcuseră să răsufle greu, ceea văzu îi tăie răsuflarea cu totul. Şiruri de torţe şerpuiau prin întunericul de dedesubt, urmând uriaşele povârnişuri de pământ care alcătuiau singurul drum spre ruinele altarului. Sute de puncte lucitoare. Păgâni, venind să-i treacă prin sabie. Sau mai rău...

— Vor ajunge aici în curând, spuse Kellhus.

Esmenet se luptă cu o teroare neaşteptată care o făcu să gâfâie. Se putea întâmpla orice — chiar şi cu oameni ca Achamian şi Kellhus! Lumea era excesiv de crudă.

— Poate dacă ne ascundem...

— Ştiu că suntem aici, murmură Kellhus. Focul. Au urmat focul nostru.

— Atunci trebuie să vedem, spuse Achamian.

Şocată de tonul lui, Esmenet aruncă o privire în direcţia lui, doar ca să se trezească împleticindu-se îngrozită înapoi. Lumină albă fulgera din ochii şi din gura lui şi cuvintele păreau să bubuie ca tunetul rostogolindu-se pe coastele munţilor. Apoi din pământ apăru o linie între braţele sale desfăcute, atât de strălucitoare încât ea îşi ridică mâinile pentru a se feri de lumina orbitoare. Fulgeră în sus, mai perfectă decât rigla oricărui geometru, mai înaltă decât visătorul Unaras, străpungând şi luminând norii, trecând mai departe în întunericul nesfârşit...

Drugul Raiului! se gândi ea — un Cânt din istoriile lui despre Prima Apocalipsă.

Umbrele săltară peste râpele îndepărtate. Peisajul accidentat licări în existenţă ca dat la iveală de un fulger. Şi Esmenet văzu călăreţi în armură, o întreagă coloană, strigând alarmaţi şi luptându-se să-şi calmeze caii. Zări chipuri năucite...

— Stai! strigă Kellhus. Stai!

Lumina se stinse. Întunecime.

— Sunt galeothi, spuse Kellhus, punând o mână fermă pe umărul ei. Oameni ai Colţului.

Esmenet clipi şi îşi încleştă pieptul. Căci printre călăreţi, îl văzuse pe Sarcellus.

O voce pătrunzătoare strigă prin întuneric:

— Îl căutăm pe Prințul de Atrithau! Anasûrimbor Kellhus!

Tonurile multicolore fură despletite, pieptănate în fire individuale: sinceritate, îngrijorare, ultragiu, speranță... Și Kellhus știu că nu era niciun pericol.

A venit să-mi ceară sfatul.

— Prinţe Saubon! strigă Kellhus. Vino! Credincioșii sunt întotdeauna bineveniți la focul nostru!

— Și vrăjitorii? strigă o altă voce. Hulitorii sunt bineveniți și ei?

Indignarea și sarcasmul erau evidente, dar subtonurile îl depășiră. Cine vorbise? Un nansur, din Massentia poate, deși accentul era ciudat de dificil de localizat. Un nobil ereditar, cu un rang destul de însemnat pentru a însoți un prinț... Unul din generalii Împăratului?

— Într-adevăr sunt, strigă Kellhus drept răspuns, când îi servesc pe credincioși!

— Iartă-l pe prietenul meu! strigă Saubon, râzând. Mă tem că și-a adus doar o pereche de pantaloni!

Chiotele nestăpânite ale galeothilor răsunară peste povârnișuri: râsete, fluierături, înțepături prietenești.

— Ce vor? întrebă Achamian cu voce joasă.

Chiar și în întuneric, Kellhus putea să vadă liniile durerii recente prin neliniștea prezentă — rămășitele vreunei neînțelegeri cu Esmenet. În legătură cu el.

— Cine știe? spuse Kellhus. La Consiliu, Saubon a fost primul printre cei care au stăruit să continue marșul fără ainoni și Turnurile Stacojii. Poate că acum că Proyas e plecat, caută să facă alte necazuri...

Achamian clătină din cap.

— A susținut că distrugerea Ruömului amenința să-i demoralizeze pe Oamenii Colțului, îl corectă vrăjitorul. Xinemus mi-a spus cu *tu* fost cel care l-a redus la tăcere... Reinterpretând semnificația cutremurului.

— Crezi că vrea răzbunare? întrebă Kellhus.

Dar era prea târziu. Din ce în ce mai mulți călăreți se opreau duruind în lumina lunii, descălecând, întinzându-și picioarele ostenite. Saubon și anturajul său veniră la trap către ei, flancați de purtători de torțe. Prințul Galeoth, cu ochii ascunși în umbra sprâncenelor, își struni calul împodobit.

Kellhus își coborî capul atât cât cerea jnanul — o plecăciune între prinți.

— Ne-am ținut pe urmele tale toată după-amiaza, spuse Saubon sărind din șa.

Era aproape la fel de înalt ca și Kellhus, dar avea pieptul și umerii puțin mai lați. Ca și oamenii lui, era echipat de luptă, purtând pe lângă cămașa de zale și coiful și mănușile. Un Colț fusese cusut în grabă sub Leul Roșu brodat pe pelerina sa — însemnul Casei Regale Galeoth.

— „Noi", adică cine? întrebă Kellhus, cercetându-i pe însoțitorii bărbatului.

Saubon făcu câteva prezentări, începând cu ofițerul lui încărunțit, Kussalt, dar Kellhus nu le aruncă decât o privire grăbită. Cavalerul Shrial retras, pe care Prințul îl prezentase drept Cutias Sarcellus, îi capta toată atenția...

Altul. Alt Skeaös...

— În sfârșit, spuse Sarcellus. Ochii lui mari luceau printre degetele feței sale înșelătoare. Faimosul Prinț de Atrithau.

Se înclină mai adânc decât îi cerea rangul.

Ce înseamnă asta, Tată?

Atât de multe variabile.

După ce poziționă santinele și își răsfiră oamenii pe marginile dumbrăvii, Saubon, împreună cu ofițerul său și Cavalerul Shrial, li se alătură lângă foc în inima ruinelor capelei. Urmând obiceiul curților din sud, Prințul Galeoth evită să vorbească despre scopul său, așteptând scrupulos ivirea a ceea practicanții jnanului numeau *memponti*, „ocazia norocoasă" care avea să ducă singură la probleme mai importante. Kellhus știa că Saubon considera că obi-

ceiurile poporului său erau grosolane. Cu fiecare suflare se lupta cu ceea ce era.

Cavalerul Shrial, Sarcellus, era cel care acapara atenția lui Kellhus — și nu doar din cauză că-i lipsea fața. Achamian își îmblânzise șocul de pe chip, dar cu toate acestea o furie neliniștită îi însuflețea ochii de câte ori privea spre Cavalerul Colțului. Achamian nu numai că-l recunoștea pe Sarcellus, își dădu seama Kellhus, dar îl și ura. Călugărul dûnyain aproape că putea să *audă* mișcările sufletului lui Achamian: resentimentele clocotitoare pentru vreo lipsă de respect din trecut, amintirile crispate ale unei lovituri, remușcarea...

În Sumna, își dădu seama Kellhus, amintindu-și până la cel din urmă detaliu toate referirile pe care Achamian le făcuse la ultima sa misiune. *Ceva s-a întâmplat între el și Sarcellus în Sumna. Ceva care are legătură cu Inrau...*

În ciuda urii sale, era evident că vrăjitorul nu avea nici cea mai mică bănuială că Sarcellus era un alt Skeaös... Un alt spion-piele al Sfatului.

Și nici Esmenet, deși reacția ei o eclipsa de departe pe a lui Achamian. Rușine. Frica de a fi descoperită. Speranța trădătoare... *Crede că s-a întors să o ia... Să o ia de lângă Achamian.*

Fusese iubita creaturii.

Dar aceste mistere păleau dinaintea unei întrebări cu mult mai însemnate: Ce căuta aici? Nu doar în Războiul Sfânt, ci *aici*, în această noapte, călărind alături de Saubon...

— Cum ne-ați găsit? întreba Achamian.

Saubon își trecu degetele prin părul tăiat scurt.

— Prietenul meu, Sarcellus. Are un talent neobișnuit în a găsi urmele cuiva... Se întoarse către Cavalerul-Comandant. Cum ai spus că ai învățat?

— În tinerețe, minți Sarcellus, pe moșia de vest a tatălui meu — își strânse buzele viguroase, ca și cum și-ar fi înăbușit un zâmbet — luând urma scylvendilor...

— Luând urma *scylvendilor*, repetă Saubon ca și cum ar fi vrut să spună *Numai în Nansurium...* Eram gata să

mă întorc în amurg, dar a insistat că erați pe aproape. Saubon își desfăcu mâinile și ridică din umeri.

Tăcere.

Esmenet ședea țeapănă, acoperindu-și mâna tatuată în felul în care alții evitau să zâmbească pentru a-și ascunde dinții stricați. Achamian îi aruncă o privire lui Kellhus, așteptând ca acesta să alunge stinghereala. Serwë, simțind adierea de anxietate, se încleștă de coapsa lui. Bestia fără chip privea fix în bolul ei cu vin.

În mod normal, Kellhus ar fi spus ceva. Dar deocamdată nu putea oferi decât răspunsuri papagalicești. Ochii lui priveau, dar nu erau focalizați. Expresia de pe chipul său o oglindea pe cea a celor din jur. Sinele se risipise devenind *loc*, un loc al deschiderilor, unde permutări după permutări erau vânate până la concluziile neîndurătoare. Consecință și efect. Evenimente ca cercurile concentrice desfășurându-se peste apele negre ale viitorului... Fiecare cuvânt, fiecare privire erau pietre.

Exista un mare pericol aici. Principiile acestei întâlniri trebuiau înțelese. Doar Logosul putea lumina calea... Doar Logosul.

— Ți-am urmat mirosul, spunea Sarcellus.

Îl privea fix pe Achamian și în ochi îi lucea ceva de neînțeles. Umor?

Gluma, hotărî Kellhus, era că nu era deloc o glumă: creatura le luase urma ca un câine. Trebuia să fie extrem de precaut cu aceste ființe. Deocamdată habar n-avea ce puteau face. *Cunoști creaturile astea, Tată?*

Totul se schimbase de când Drusas Achamian devenise profesorul său. Acum știa că lumea aceasta ascunsese multe, multe secrete de frații săi. Logosul rămânea adevărat, dar căile lui erau cu mult mai întortocheate și mult mai impunătoare decât își imaginaseră dûnyainii. Și Absolutul... Sfârșitul Sfârșitului era mai îndepărtat decât crezuseră. Atât de multe obstacole. Atâtea răspântii pe cale...

În ciuda scepticismului său inițial, Kellhus ajunsese să creadă multe din ceea ce îi spusese Achamian. Credea

poveştile despre Prima Apocalipsă. Credea că lucrul acela fără faţa era un artefact al Sfatului. Dar Profeţia Celmomiană? Venirea celei de-a Doua Apocalipse? Asemenea lucruri erau absurde. Prin definiţie, viitorul nu putea anticipa prezentul. Ceea ce venea mai apoi nu putea veni mai întâi... Nu-i aşa?

Erau atâtea de înfruntat până la tatăl său... Atâtea întrebări. Ignoranţa lui aproape că sfârşise cu un dezastru. Simplul schimb de priviri în Grădina Împăratului declanşase câteva mici catastrofe, inclusiv evenimentele de sub Înălţimile Andiamine, cele care îl convinseseră pe Achamian că Kellhus era cu adevărat Vestitorul. Dacă bărbatul se hotăra să spună Şcolii sale că un Anasûrimbor se întorsese... Exista o mare primejdie aici.

Drusas Achamian nu trebuia să afle — asta era cert. Dacă ar fi ştiut că Kellhus putea să *vadă* spionii-piele care îl îngrozeau atât de mult, n-ar fi ezitat să-şi contacteze superiorii din Atyersus. Atât de multe depindeau de înstrăinarea lui de Şcoala sa — izolarea lui. Ceea ce însemna că Kellhus trebuia să înfrunte aceste creaturi pe cont propriu.

— Ofiţerul meu, îi spunea Saubon Cavalerului Shrial, jură că numai vrăjitoria te putea aduce aici... Kussalt se consideră un foarte bun căutător de urme.

Oare Sfatul aflase cumva că el fusese cel care îl dăduse de gol pe Skeaös la curtea Împăratului? Împăratul îl văzuse studiindu-l pe Primul Sfetnic şi, mai mult, îşi amintise. Până acum, Kellhus văzuse de câteva ori spioni Imperiali supraveghindu-l de la o distanţă discretă, urmărindu-l. Era posibil ca Sfatul să ştie cum fusese descoperit Skeaös, poate chiar probabil.

Dacă ştiau, atunci acest Sarcellus putea foarte bine să fie un test. Trebuiau să afle dacă demascarea lui Skeaös fusese un accident al paranoiei Împăratului sau dacă acest străin din Atrithau *văzuse cumva prin faţa lui*. Aveau să-l supravegheze, să pună întrebări discrete, şi când acestea

nu aveau să ducă la niciun rezultat, să stabilească un contact... Nu-i așa?

Dar și Achamian trebuia luat în considerare. Fără îndoială, Sfatul îi urmărea îndeaproape pe Învățații Mandatului, singurii care încă credeau în existența lui. Sarcellus și Achamian se mai întâlniseră, atât direct, după cum fusese evident din reacția vrăjitorului, și indirect, prin Esmenet, care fusese evident sedusă cândva în trecut. Dintr-un motiv sau altul se foloseau de ea... Poate că o testau, îi încercau abilitățile de a înșela și de a trăda. Nu-i spusese nimic despre Sarcellus lui Achamian, atâta lucru era limpede.

Studiul e atât de profund, Tată.

O mie de posibilități, galopând de-a lungul stepei fără drumuri a ceea ce avea să urmeze. O sută de scenarii fulgerând prin sufletul său, unele ramificându-se iar și iar, deviind în cele din urmă de la obiectivele lui, altele terminându-se cu un dezastru...

Înfruntare directă. Acuzații aduse dinainte Marilor Nume. Aclamații pentru descoperirea grozăviei din interior. Implicarea Mandatului. Război deschis cu Sfatul... Irealizabil. Mandatul nu trebuia implicat până nu putea fi dominat. Nu putea risca un război împotriva Sfatului. Nu încă.

Înfruntare indirectă. Incursiuni în noapte. Gâtlejuri retezate. Încercări de răzbunare. Un război ascuns scos treptat la lumină... De asemenea irealizabil. Dacă Sarcellus și ceilalți erau uciși, Sfatul avea să știe că cineva îi putea vedea. Când aveau să afle amănunte despre descoperirea lui Skeaös, dacă nu le aflaseră deja, aveau să-și dea seama că cel în cauză era Kellhus și înfruntarea indirectă avea să devină un război deschis.

Inacțiune. Dușmani vigilenți. Evaluare. Cercetări sterile. Răzgândire. Răspunsuri întârziate de nevoia de cunoaștere. Îngrijorare în umbra unei puteri din ce în ce mai mari... Realizabil. Chiar dacă afla detaliile din jurul descoperirii lui Skeaös, Sfatul nu avea să aibă decât *bănuieli*.

Dacă ceea ce spunea Achamian era adevărat, nu erau atât de primitivi încât să elimine potențialele amenințări fără să le *înțeleagă* mai întâi. Înfruntarea era inevitabilă. Deznodământul depindea doar de cât de mult timp avea pentru a se pregăti...

Era unul dintre Condiționați, un dûnyain. Circumstanțele aveau să fie stăpânite. Misiunea trebuia...

— *Kellhus,* spunea Serwë. Prințul ți-a pus o întrebare.

Kellhus clipi, surâse ca din cauza propriei nerozii. Toți cei din jurul focului, fără excepție, îl fixau cu privirea, unii îngrijorați, alții nedumeriți.

— Îmi-îmi pare rău, se bâlbâi el. Am...

Aruncă priviri neliniștite de la un privitor la altul, expiră, ca și cum s-ar fi pus în acord cu principiile sale, oricât de stingheritoare ar fi fost acestea.

— Uneori... uneori *văd* lucruri...

Tăcere.

— Și eu, spuse Sarcellus caustic. Dar de obicei când am ochii deschiși.

Închisese ochii? Nu-și amintea să o fi făcut. Dacă era adevărat, era o scăpare neliniștitoare. Încă de când...

— *Idiotule,* se răsti Saubon, întorcându-se către Cavalerul Shrial. Neghiobule! Stăm la focul omului și tu îl *insulți*?

— Cavalerul-Comandant nu a cauzat nicio ofensă, spuse Kellhus. Uiți, Prințe, că este și un preot, nu doar un războinic, și i-am cerut să împartă focul cu un vrăjitor... E ca și cum ai cere unei moașe să împartă pâinea cu un lepros, nu-i așa?

O clipă de râsete neliniștite, prea zgomotoase și prea scurte.

— Fără îndoială, adăugă Kellhus, că și-a pierdut calmul doar.

— Fără îndoială, repetă Sarcellus. Un zâmbet batjocoritor, fad, ca și expresia sa.

Ce vrea?

— Ceea ce ne aduce la următoarea întrebare, continuă Kellhus, prinzând fără efort „ocazia norocoasă" care până acum îi scăpase Prințului Saubon. Ce caută un Cavaler Shrial la focul unui vrăjitor?

— Am fost trimis de Gotian, spuse Sarcellus, Marele meu Maestru...Îi aruncă o privire lui Saubon care privea cu chipul împietrit. Cavalerii Shriali au jurat să fie printre primii care pun piciorul în ținuturile păgânilor și Prințul Saubon propune să...

Dar Saubon îl întrerupse repezit:

— Aș dori să vorbesc despre asta între patru ochi cu tine, Prințe Kellhus.

Ce ai vrea să fac, Tată?

Atâtea posibilități. Posibilități incalculabile.

•

Kellhus îl urmă pe Saubon pe potecile întunecate din dumbrava de carpeni. Se opriră la marginea râpei și priviră peste întinderea scăldată în lumina lunii a Munților Inûnara. Fiind lipsiți de frunze care să șuiere, vântul bufnea pe coastele lor. Coborârea lungă de dedesubt era presărată de copaci prăbușiți. Rădăcinile moarte se întindeau spre cer. Câteva încă mai fluturau bulgări de pământ, ca pe niște pumni prăfuiți ridicați împotriva supraviețuitorilor.

— Chiar vezi lucruri, nu-i așa? spuse Saubon în cele din urmă. Adică, ai *visat* acest Război Sfânt din Atrithau.

Kellhus îl cuprinse în cercul simțurilor sale. Bătăile inimii. Roșeața din obraji. Mușchii orbitali din jurul ochilor... *Se teme de mine.*

— De ce întrebi?

— Pentru că Proyas e un neghiob încăpățânat. Pentru că primii care ajung la masă sunt primii care se înfruptă.

Prințul Galeoth era îndrăzneț și nerăbdător. Deși aprecia subtilitatea, în cele din urmă prefera loviturile fățișe.

— Vrei să pornești de îndată marșul, spuse Kellhus.

Saubon se strâmbă în întuneric.

— Aș fi fost în Gedea acum, se răsti el, dacă nu erai tu!

Se referea la Consiliul recent, când Kellhus interpretase distrugerea Ruömului în așa fel încât îi amputase argumentele. Dar Kellhus vedea că resentimentele sale erau goale. Chiar dacă era un mercenar nemilos, Coithus Saubon nu era meschin.

— Atunci ce de ai venit la mine acum?

— Pentru că ceea ce ai spus... că Dumnezeu ne-a ars corabiile... părea adevărat.

Era cineva care îi studia pe ceilalți, își dădu seama Kellhus, cineva care cântărea continuu. Toată viața s-a considerat un fin judecător al caracterelor, s-a mândrit cu cinstea sa, cu capacitatea sa de a pedepsi lingușeala și de a recompensa criticele. Dar cu Kellhus... Nu avea unitate de măsură. *Și-a spus că sunt un fel de clarvăzător. Dar se teme că sunt mai mult...*

— Și asta cauți? Adevărul?

Deși era un mercenar, Saubon avea un fel de cucernicie practică. Pentru el credința era un joc — un joc foarte serios. Acolo unde alții se milogeau și numeau asta „rugăciune", el negocia, se târguia. Venind aici, considera că le oferea Zeilor ceea ce li se cuvenea...

E îngrozit că va face o greșeală. Târfa nu i-a acordat decât o șansă.

— Trebuie să știu ce vezi! strigă bărbatul. Am luptat în multe campanii — toate pentru nemernicul de taică-meu! Nu sunt un neghiob când e vorba de câmpul de luptă. Nu cred că aș intra într-o capcană de-a fanim...

— Dar amintește-ți ce a spus Cnaiür la Consiliu, îl întrerupse Kellhus. Fanimii luptă călare. Ar aduce capcana la tine. Și amintește-ți de Cishaur...

— Pfah! Nepotul meu e în recunoaștere în Gedea chiar în clipa asta, îmi trimite mesaje zilnic. Nu există nicio oaste de-a fanimilor pândind din umbra munților. Hărțuitorii ăștia pe care îi vânează Proyas trebuie să ne păcălească, să ne întârzie până ce păgânii își adună forțele. Skauras

e destul de viclean ca să știe că e depășit. S-a retras la Shigek, s-a baricadat în orașele de pe Sempis, unde îi așteaptă pe Padirajah și pe Mai Marii Kianului. A cedat Gedea oricui are curaj să pună stăpânire pe ea!

Era limpede că Prințul Galeoth credea ceea ce spunea, dar putea *fi* crezut? Argumentul lui părea destul de cumpătat. Și Proyas însuși nu manifestase decât respect la adresa inteligenței lui marțiale. Saubon se luptase și cu Ikurei Conphas până ajunseseră într-un punct mort cu numai câțiva ani în urmă...

Cascade de posibilități. Exista o oportunitate aici... Și poate că Sarcellus nu trebuia înfruntat pentru a fi distrus. Dar cu toate acestea...

Știu atât de puțin despre război. Prea puțin...

— Asta *speri*, spuse Kellhus. Skauras ar putea...

— Asta știu!

— Atunci nu contează dacă te susțin sau nu. Adevărul e adevăr, indiferent cine îl rostește...

Disperare.

— Îți cer doar să-mi dai un sfat, doar să-mi spui ce vezi... Nimic mai mult.

Moleșeală în jurul ochilor. Respirație scurtă. Timbru amorțit. *Altă minciună.*

— Dar văd multe lucruri... spuse Kellhus.

— Atunci spune-mi!

Kellhus clătină din cap.

— Foarte rar văd străfulgerări ale viitorului. Inimile oamenilor... *asta* e ceea ce îmi...Se opri, aruncă o privire neliniștită în josul prăvălișului abrupt, către copacii ca niște oase albite împrăștiați și frânți dedesubt. Asta sunt mișcat să văd.

Saubon devenise precaut.

— Atunci spune-mi... Ce vezi în inima *mea?*

Demască-l. Dezbracă-l de toate minciunile și te de toate amăgirile. După ce trece rușinea...

Kellhus privi în ochii bărbatului o clipă deznădăjduită.

... i se va părea cuvenit să stea gol dinaintea mea.

— Un bărbat și un copil, spuse Kellhus, împletind armonii profunde în vocea sa, transformând-o în ceva palpabil. Văd un bărbat și un copil... Bărbatul e chinuit de distanța dintre gătelile puterii și neputința dreptului său prin naștere. Vrea să obțină prin forță ceea ce soarta i-a refuzat și astfel, zi după zi trăiește în mijlocul a ceea ce nu deține. *Lăcomie*, Saubon... Nu pentru aur, ci pentru *mărturie*. Lăcomie pentru mărturia altuia — să te privească și să spună: „Iată, iată-l pe cel care s-a făcut Rege cu propriile mâini!"

Kellhus privi în golul amețitor de la picioarele sale, cu ochi sticloși de tumultul misterelor lăuntrice...

Saubon privea îngrozit.

— Și copilul? Ai spus că era un copil!

— Se ghemuiește încă sub mâna tatălui. Se trezește noapte și strigă, nu după martori, ci ca să fie *cunoscut*... Nimeni nu-l cunoaște. Nimeni nu-l iubește.

Kellhus se întoarse spre el cu ochii strălucindu-i de înțelegere și compasiune nepământească.

— Aș putea continua...

— Nu-nu, se bâlbâi Saubon ca trezit din transă. Încetează. E destul...

Dar ce era destul? Saubon tânjea după pretexte, ce avea să ofere în schimb? Când existau atât de multe variabile, totul era un risc. Totul.

Și dacă fac alegerea greșită, Tată?

— Ai auzit? strigă Kellhus, întorcându-se spre Saubon dintr-o dată îngrozit.

Prințul Galeoth sări înapoi de lângă marginea râpei.

— Ce să aud?

Adevărul naștea adevăr, chiar și când era o minciună.

Kellhus se clătină, se împletici. Saubon sări în față și-l trase de pe marginea golului.

— *Pornește marșul,* icni Kellhus, atât de aproape încât l-ar fi putut săruta. Târfa îți va *arăta* bunăvoință... Dar trebuie să faci în așa fel încât Cavalerii Shriali să fie...

Deschise ochii cu uimire năucită ca și cum ar fi vrut să spună *Nu se poate ca asta să fie mesajul lor!*

Unele destinații nu puteau fi înțelese dinaintea. Unele cărări trebuiau străbătute pentru a fi cunoscute. Riscate.

— Trebuie să faci în așa fel încât Cavalerii Shriali să fie *pedepsiți*.

*

Cu Saubon și Kellhus plecați, Esmenet ședea tăcută, cu privirile pironite asupra focului, studiind mozaicul Celui din Urmă Profet ce se întindea sub picioarele lor. Își trase degetele de la picioare de pe cercul unei mâini aureolate. I se părea un sacrilegiu să-l atingă...

Dar de să-i pese? Era damnată și niciodată aceasta nu păruse mai limpede decât acum.

Sarcellus aici!

Suferință după suferință. De ce o urau Zeii atât de mult? De ce erau atât de cruzi?

Arătând splendid în armura argintie și mantia albă, Sarcellus vorbea prietenos cu Serwë despre Kellhus, întrebând-o de unde venise, cum se întâlniseră și așa mai departe. Serwë se scălda în atenția lui. Era limpede din răspunsurile ei că îl adora pe Prințul de Atrithau. Vorbea de parcă exista doar pentru legătura dintre ei doi. Achamian privea, dar dintr-un motiv sau altul nu părea să asculte.

Oh, Akka... De ce știu că am să te pierd?

Nu se temea, *știa*. Într-atât era de crudă această lume!

Murmurând niște scuze, Esmenet se ridică, apoi cu pași înceți, măsurați, părăsi focul.

Înfășurată în întuneric, se opri și se așeză pe ciotul unei coloane prăbușite. Sunetele făcute de oamenii lui Saubon străbăteau noaptea: loviturile ritmice ale topoarelor, strigătele groase, râsetele nerușinate. Sub copacii întunecați, caii de război sforăiau, băteau din picioare. *Ce-am făcut? Dacă află Akka?*

Privind în urmă pe drumul pe care venise, fu șocată să descopere că încă îl putea vedea pe Achamian, de un portocaliu prăfuit dinaintea focului. Zâmbi la înfățișarea lui

nenorocită, la cele cinci dungi albe din barba lui. Părea să vorbească cu Serwë...

Unde plecase Sarcellus?

— Trebuie să fie greu să fii femeie într-un astfel de loc, spuse o voce dinapoia ei.

Esmenet sări în picioare și se răsuci, cu inima bătându-i cu putere de spaimă și de buimăceală. Îl văzu pe Sarcellus venind încet către ea. Desigur...

— Atâția porci, continuă el, și o singură troacă.

Esmenet înghiți, înțepeni. Nu răspunse.

— Te-am mai văzut și înainte, spuse el, jucându-te cu amăgelile lor lângă foc. Nu-i așa?

Flutură batjocoritor un deget.

Răsuflare adâncă.

— Nu. Sunt sigură că nu m-ai văzut.

— Ba da... Da! Ești o... prostituată. Zâmbi triumfător. O *târfă*.

Esmenet privi iute în jur.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Vrăjitori și târfe... Pare straniu de potrivit, cred. Cu atâția bărbați care îți ling crăpătura, îmi imaginez că-i un avantaj să ai pe cineva cu o limbă magică.

Îl lovi, sau încercă să-l lovească. Cumva el îi prinsese mâna.

— Sarcellus, șopti ea. Sarcellus, te rog...

Simți un deget trasând o linie imposibilă de-a lungul interiorului coapsei ei.

— După cum am spus, murmură el pe un ton pe care trupul ei îl recunoscu. O singură troacă.

Ea aruncă o privire înapoi spre foc, îl văzu pe Achamian privind în urma ei încruntat. Desigur, vedea doar bezna, căci asta era perfidia focului, care lumina un mic cerc și întuneca întreaga lume. Dar nu conta ce vedea sau ce nu vedea Achamian.

— *Nu*, Sarcellus, șuieră ea. Nu...

... *aici*.

—... cât trăiesc. Înțelegi?

Îi putea simți căldura.

Nu-nu-nu-nu...

O voce diferită, mai sonoră strigă:

— E vreo problemă?

Răsucindu-se, îl văzu pe Prințul Kellhus ieșind cu pași mari din umbra dumbrăvii din apropiere.

— N-nu. Nimic, icni Esmenet, uimită că brațul îi era liber. Lord Sarcellus m-a luat prin surprindere, atâta tot.

— Se sperie ușor, spuse Sarcellus. Dar așa fac majoritatea femeilor.

— Așa crezi? răspunse Kellhus, apropiindu-se până ce Sarcellus fu nevoit să privească în sus.

Kellhus îl fixă cu privirea pe bărbat, blând, uimit chiar, dar exista o statornicie implacabilă în privirea sa care iuți bătăile inimii lui Esmenet și-i îndemna picioarele s-o rupă la fugă. Ascultase? Auzise?

— Poate că ai dreptate, spuse Sarcellus pe un ton nonșalant. Și majoritatea bărbaților se sperie ușor.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare. Ceva o îmboldea pe Esmenet să-i pună capăt, dar nu avea suflu să vorbească.

— Vă las, atunci, spuse Sarcellus.

Cu o plecăciune puțin adâncă, se răsuci și se întoarse cu pași mari la foc.

Singură cu Kellhus, Esmenet oftă ușurată. Mâinile care îi sugrumaseră inima cu doar câteva clipe mai devreme dispăruseră. Ridică privirea spre Kellhus și zări Cuiul Raiului deasupra umărului său drept. Părea o nălucă din umbre și aur.

— Mulțumesc, șopti ea.

— L-ai iubit, nu-i așa?

Urechile ei ardeau. Dintr-un motiv sau altul, nici nu-i trecu prin minte să nege. Nu puteai să-l minți pe Prințul Anasûrimbor Kellhus. În schimb spuse:

— Te rog să nu-i zici lui Akka.

Kellhus zâmbi, deși ochii îi păreau deosebit de triști. Întinse o mână, ca și cum ar fi vrut să-i atingă obrazul, apoi o lăsă să cadă.

— Vino, spuse el. Noaptea e pe sfârșite.

Încleştându-şi mâinile palmă la palmă cu pripa tinerilor îndrăgostiţi, Esmenet şi Achamian căutară un loc bun pentru dormit printre tufişuri şi ierburi. Găsiră o zonă plată aproape de marginea dumbrăvii, nu prea departe de râpă, şi îşi desfăcură rogojinile. Se întinseră, gemând şi pufnind ca doi bătrâni. Carpenul cel mai apropiat murise de ceva vreme şi se încolăcea pe cerul de deasupra lor ca un lucru din alabastru. Prin crengile netede şi ramificate, Esmenet studie constelaţiile, apăsată de gândul lui Sarcellus şi de amintirea furioasă a cuvintelor pe care Achamian i le spusese mai devreme...

Nu te poţi ascunde de sfârşitul lumii!

Cum de putuse fi atât de neghioabă? O târfă care s-a pus la acelaşi nivel cu *el?* El era un Învăţat al Mandatului. În fiecare noapte pierdea iubiri cu mult mai mari decât îşi putea ea imagina, cu atât mai puţin să fie una dintre ele. Îi auzise ţipetele. Bolboroseala frenetică în limbi necunoscute. Ochii pierduţi în halucinaţii străvechi.

Ştia toate astea! De câte ori îl ţinuse în braţe în întunericul jilav?

Achamian o iubea, sigur, dar Seswatha îi iubea pe morţi.

— Ţi-am spus vreodată, zise ea, ferindu-se de gândurile acestea, că mama mea citea în stele?

— Primejdios, răspunse el, mai ales în Nansurium. Nu ştia care e pedeapsa?

Interdicţia astrologiei era la fel de severă ca cea a vrăjitoriei. Viitorul era mult prea preţios pentru a fi împărtăşit cu oamenii de rând. *„Mai bine să fii o târfă, Esmi"*, îi spunea mama ei. *„Pietrele nu sunt decât pumni aruncaţi mai departe. Mai bine să fii bătută decât arsă..."*

Câţi ani avea? Unsprezece?

— Ştia, de aceea nu a vrut să mă înveţe...

— A fost înţeleaptă.

Tăcere meditativă. Esmenet se luptă cu o furie inexplicabilă.

— Crezi că ne spun viitorul, Akka? Stelele?

O pauză de o clipă.

— Nu.

— De ce?

— Neoamenii cred că cerul este un gol nesfârșit, un vid infinit...

— Un gol? Cum așa?

— Mai mult, cred că stelele sunt sori îndepărtați.

Esmenet vru să râdă, dar apoi, ca și cum ar fi văzut pe neașteptate *prin* reflexia ei în apă, văzu talgerul cerurilor dizolvându-se în adâncimi imposibile, gol după gol, vid după vid, cu stele — nu, sori! — atârnând ca niște fire de praf într-un puț de lumină. Își ținu răsuflarea. Cumva cerul devenise un abis imens, căscat. Fără să gândească, se prinse de ierburi de parcă stătea în picioare pe o grindă, nu întinsă pe pământ.

— Cum pot crede așa ceva? întrebă ea. Soarele se rotește în jurul lumii. Stelele se rotesc în jurul Cuiului.

O lovi gândul că și Cuiul Raiului putea fi o lume, una cu o mie de mii de sori. Ce cer trebuia să aibă o lume ca asta!

Achamian ridică din umeri.

— Se presupune că asta le-au spus inchoroii. Că au venit aici din stele care erau sori.

— Și îi crezi pe neoameni? De asta nu crezi că stelele ne țes destinul?

— Îi cred.

— Crezi și că viitorul e scris...

Atmosfera dintre ei deveni încordată și ierburile din jur tăioase ca sârma.

— Crezi că Kellhus e Vestitorul.

Ea își dădu seama că vorbise de Kellhus în tot acest timp. De Prințul Kellhus.

O tăcere cât bătaia unei inimi. Râsete peste zidurile în ruină — Kellhus și Serwë.

— Da, spuse Achamian.

Esmenet își ținu răsuflarea.

— Şi dacă e mai mult? Mai mult decât un Vestitor...

Achamian se rostogoli pe o parte şi îşi sprijini capul în palmă. Pentru prima dată Esmenet văzu lacrimi curgându-i pe obraji. Plânsese în tot acest timp, îşi dădu ea seama. În tot acest timp.

Suferă... Mai mult decât îmi pot eu imagina.

— Înţelegi, spuse el. Înţelegi de ce mă chinuie, nu-i aşa?

Pielea ei îşi aminti drumul pe care trecuse degetul lui Sarcellus pe interiorul coapsei sale. Se cutremură, deşi o auzi pe Serwë gemând în întuneric, icnind...

— *Te-am întrebat,* spusese Kellhus, *cum a fost.*

Nu mai vroia să fugă.

— Mandatul nu trebuie să afle, Akka... Trebuie să purtăm singuri această povară.

Achamian strânse buzele tremurătoare. Înghiţi.

— Noi?

Esmenet privi înapoi la stele. Încă o limbă în care nu putea citi.

— Noi.

Capitolul V

Câmpia Mengedda

De ce trebuie să cotropesc, mă întrebi? Războiul limpezește lucrurile. Viață sau Moarte. Libertate sau Robie. Războiul curăță mâlul din apa vieții.

—TRIAMIS I, JURNALE ȘI DIALOGURI

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, în apropierea Câmpiei Mengedda

Cnaiür știuse că ceva nu era în regulă cu mult înainte să vadă pajiștile călcate în picioare și resturile focurilor: prea puțin fum la orizont și prea puțini hoitari pe cer. Când îi spusese toate acestea lui Proyas, Prințul pălise, de parcă i se confirmase o grijă purulentă. Când ajunseră pe culmea ultimului deal și văzură că numai conriyenii și nansurii rămăseseră sub zidurile Asgiliochului, Proyas căzuse pradă unei furii apoplectice, strigând blesteme în timp ce-și biciuia calul să gonească în josul pantei.

Cnaiür, Xinemus și ceilalți nobili conriyeni din detașament îl urmăriră până la cartierul general al lui Conphas, unde Exalt-Generalul le explică, în felul său enervant de volubil, că în dimineața zilei precedente, Coithus Saubon se hotărâse să profite de absența lui Proyas. Desigur, Cavalerii Shriali nu puteau păși pe urmele altuia când era vorba de ținuturile păgâne, cât despre Gothyelk, Skaiyelt

și neamurile lor barbare, cine se aștepta să-i poată deosebi pe neghiobi de înțelepți cu tot părul acela care le venea în ochi?

— Nu ai discutat cu ei? strigase Proyas. Să-i faci să raționeze?

— Saubon nu era interesat de rațiune, răspunse Conphas, vorbind așa cum făcea întotdeauna, de parcă își pilea mintal unghiile. Aparent asculta de o voce mai înaltă.

— Dumnezeu? întrebă Proyas.

Conphas râse.

— Vroiam să spun „lăcomie", dar da, cred că „Dumnezeu" merge. A spus că prietenul tău, Prințul de Atrithau, a avut o viziune...

Îi aruncă o privire lui Cnaiür.

— Te referi la Kellhus? strigă Proyas. *Kellhus* i-a spus să pornească marșul?

— Așa a spus omul, răspunse Conphas.

Asta-i nebunia lumii, adăuga tonul său, deși ochii sugerau ceva cu totul diferit.

Urmă o clipă de ezitare comună. De-a lungul ultimelor săptămâni, numele dûnyainului căpătase multă greutate printre inrithi, ca o piatră ținută la o lungime de braț distanță. Cnaiür o vedea pe fețele lor: privirea cerșetorilor cu tivuri cusute cu aur — sau a bețivilor cu fiice mult prea sfioase... Cnaiür se întrebă ce urma să se întâmple atunci când piatra avea să devină prea grea.

După aceea, când Proyas îl confruntă pe dûnyain în tabăra lui Xinemus, Cnaiür putu să gândească doar: *Și el greșește!*

— Ce-ai făcut? îl întrebă Proyas pe diavol, cu vocea tremurându-i de furie.

Cu toții, Serwë, Dinchases, chiar și bâlbâitul de vrăjitor și scorpia lui de târfă, ședeau năuciți în jurul focului de seară. Nimeni nu îi vorbea astfel lui Kellhus... Nimeni.

Cnaiür aproape chicoti cu voce tare.

— Ce vrei să spun? întrebă dûnyainul.

— Ce s-a întâmplat? strigă Proyas.

— Saubon a venit la noi pe dealuri, spuse repede Achamian, în timp ce erai în Tus...

— Tăcere! strigă Prințul, fără să-i arunce măcar o privire Învățatului. Te-am întrebat...

— Nu ești superiorul meu! tună Kellhus.

Cu toții, inclusiv Cnaiür, tresăriră — și nu doar din cauza surprizei. Exista ceva în tonul său. Ceva supranatural.

Dûnyainul sărise în picioare și, chiar dacă era la o lungime distanță, cumva părea să se profileze deasupra Prințului Conriyan. Proyas se dădu un pas în spate, chiar. Arăta de parcă își amintise ceva nerostit între ei.

— Ești *egalul* meu, Proyas. Nu te semeți la mai mult.

De unde stătea Cnaiür, zidurile și turnurile de culoarea ocrului ale îndesatului Asgilioch încadrau capul și umerii celor doi bărbați. Kellhus, cu barba tunsă și părul auriu strălucind aurii în soarele înserării, era cu un cap mai înalt decât oacheșul Prinț Conriyan, dar amândoi bărbații emanau forță și eleganță în aceeași măsură. Proyas își recuperase privirea furioasă.

— Lucrul la care mă *semețesc*, Kellhus, este să iau parte la toate deciziile legate de Războiul Sfânt.

— Nu am luat nicio decizie. Știi asta. I-am spus lui Saubon doar...

Timp de o clipă trecătoare, o vulnerabilitate stranie, aproape nebunească, îi animă chipul. Buzele i se întredeschiseră. Părea să privească prin Prințul Conriyan.

— Doar ce?

Ochii dûnyainului se focalizară din nou, țintuta i se oțeli — toate amănuntele din persoana lui... *convergeau* cumva, de parcă era cumva *aici* mai mult decât oricine altcineva. De parcă se afla printre năluci.

Vorbește în insinuări ascunse, își aminti Cnaiür. *Se războiește cu noi toți!*

— Doar ceea ce văd, spuse Kellhus.

— Și ce anume vezi? Cuvintele păreau forțate.

— Vrei să știi, Nersei Proyas? Vrei *cu adevărat* să îți spun?

Acum Proyas fu cel care ezită. Ochii săi fulgerară către cei din jurul lor, se opriră asupra lui Cnaiür cât o bătaie de inimă, nu mai mult. Fără intonație, spuse:

— Ne-ai dus pe toți la pierzanie.

Apoi întorcându-se pe călcâie, se îndreptă cu pași mari în direcția cortului său.

După aceea, în înăbușeala din pavilionul lor, Cnaiür îi vorbi dûnyainului în scylvendi, vrând să știe ce se petrecuse de fapt. Serwë se ghemuise atentă în colțișorul ei, ca un cățeluș între doi stăpâni.

— Am spus ce trebuia să spun pentru a ne apăra poziție, afirmă Kellhus, cu o voce lipsită de pasiune, infinit de adâncă — ca întotdeauna când se prefăcea că-și arată „adevărata față".

— Și așa ne aperi tu poziția? Înstrăinându-ne de protectorul nostru? Trimițând jumătate din Războiul Sfânt să fie nimicit? Crede-mă, dûnyaine, m-am luptat cu fanimii. Acest Război Sfânt, această... *migrație* sau ce naiba o fi, are și așa extrem de puține șanse de a-i înfrânge — ca să nu mai vorbim de cucerirea Shimehului! Și tu îl *tai în două*? Pe Zeul Mort, chiar e nevoie să te învăț despre război, nu-i așa?

Kellhus, desigur, nu fu impresionat.

— Înstrăinarea lui Proyas e în avantajul nostru. Îi judecă aspru pe oameni, îi bănuiește pe toți. Se deschide numai când regretă. Și va regreta. Cât despre Saubon, i-am spus numai ceea ce vroia să audă. Fiecare tânjește să audă confirmarea amăgirilor lui lingușitoare. Fiecare. De aceea întrețin — din proprie voință — atâtea caste parazite, ca augurii, preoții, amintitor...

— Citește-mi chipul, câine! scrâșni Cnaiür. *Nu* mă vei convinge că asta este un succes!

Pauză. Ochi strălucitori clipind, privind. Indiciile unei cercetări înfiorătoare.

— Nu, spuse Kellhus, bănuiesc că nu.

Alte minciuni.

— Nu am anticipat, continuă călugărul, că ceilalţi — Gothyelk şi Skaiyelt — se vor lua după el. Numai galeothii şi Cavalerii Shriali ar fi fost un risc pe care l-am considerat acceptabil. Războiul Sfânt ar putea supravieţui pierderii lor şi având în vedere ce ai spus despre slăbiciunile unei armate greoaie, m-am gândit că am putea profita chiar. Dar fără tydonni...

— Minciuni! I-ai fi oprit dacă ar fi fost aşa! I-ai fi putut opri dacă ai fi vrut.

Kellhus ridică din umeri.

— Poate. Dar Saubon ne-a părăsit chiar în noaptea în care ne-a găsit pe dealuri. Şi-a trezit oamenii la întoarcere şi a plecat ieri, înainte de ivirea zorilor. Şi Gothyelk şi Skaiyelt plecaseră deja pe urmele lui prin Porţile Southron înainte să mă întorc. A fost prea târziu.

— L-ai crezut, nu-i aşa? Ai crezut toate prostiile alea despre fuga lui Skauras din Gedea. Încă mai crezi!

— Saubon crede. Eu cred doar că este posibil.

— După cum ai spus, rânji Cnaiür cu tot dispreţul de care era în stare, fiecare tânjeşte să audă confirmarea amăgelilor lui linguşitoare.

Altă pauză.

— Mai întâi am nevoie de un Mare Nume, spuse Kellhus, apoi vor veni şi ceilalţi. Dacă Gedea cade, Prinţul Coithus Saubon va veni la mine înainte de a lua orice decizie de moment. Avem nevoie de acest Război Sfânt, scylvendi. Am considerat că merită să risc.

Ce neghiob! Cnaiür îl privi pe Kellhus, chiar dacă ştia că expresia lui nu avea să trădeze nimic şi a sa, totul. Se gândi să-i ţină o predică despre perfidia fanimilor, care se foloseau întotdeauna de atacuri simulate şi informatori falşi şi care îi înşelau invariabil pe neghiobi ca Saubon. Dar apoi o zări pe Serwë privindu-l furioasă din colţul ei, din ochi revărsându-i-se ură, acuzaţii şi groază. *Aşa e întotdeauna,* spuse ceva dinlăuntrul lui — ceva istovit.

Și dintr-o dată își dădu seama că îl *crezuse* cu adevărat pe dûnyain, crezuse că *făcuse o greșeală*.

Și totuși adesea era așa: credea și nu credea. Își amintea de timpul în care îl ascultase pe Haurut, amintitorul utemot, care îl învățase versetele sale în copilărie. O clipă Cnaiür gonea de-a lungul Stepei alături de un erou ca marele Uthgai și în clipa următoare se zgâia la un bătrân vlăguit, îmbătat de gishrut, poticnindu-se în fraze vechi de o mie de ani. Când credeai, sufletul îți era *mișcat*. Când nu credeai, se mișca restul.

— Nu tot ce spun, zise dûnyainul, este o minciună, scylvendi. Deci de ce continui să crezi că întotdeauna încerc să te înșel?

— Pentru că astfel, scrâșni Cnaiür, nu mă înșeli niciodată.

Călărind pe flancuri pentru a se feri de praf, Cnaiür aruncă o privire spre Proyas și anturajul său de nobili și slugi. În ciuda strălucirii armurilor și portului lor, arătau crunt. Trecuseră de Poarta Southron prin Unaras și în cele din urmă călăreau prin ținuturile *păgâne*, prin Gedea. Dar nu simțeau nici triumf, nici încredere. Cu două zile în urmă, Proyas trimisese înainte câteva grupuri de călăreți pentru a-l căuta pe Saubon, Prințul galeoth. În dimineața aceea, înaințașii Lordului Ingiaban găsise unul din acele grupuri mort.

Gedea, cel puțin în umbra Munților Unaras, era un ținut accidentat, un amestec de povârnișuri nisipoase și promontorii pipernicite. Cu excepția pâlcurilor de cedri viguroși, verdele primăverii se pârlea sub soarele verii. Cerul era un talger turcoaz, lipsit de trăsături, vestejit — atât de diferit de adâncimile înnorate ale cerului nansur.

Vulturi și stăncuțe țipau în văzduh la apropierea lor. Blestemând, Proyas își opri calul trăgând de frâie.

— Deci ce înseamnă asta? îl întrebă pe Cnaiür. Că Skauras s-a poziționat cumva *dinapoia* lui Saubon și a celorlalți? I-au înconjurat fanimii?

Cnaiür ridică o mână ca să se apere de soare.

— Poate...

Leșurile fuseseră despuiate acolo unde căzuseră: vreo șaizeci sau șaptezeci de morți, umflându-se în soare, împrăștiați ca niște lucruri scăpate din zbor. Pe neașteptate, Cnaiür dădu pinteni calului, forțându-l pe Prinț și anturajul său să galopeze după el.

— Sodhoras era vărul meu, se răsti Proyas, trăgând frâiele și oprind brutal lângă el. Tatăl meu va fi furios!

— *Încă* un văr, spuse Lordul Ingiaban posomorât.

Se referea la Calmemunis și la Războiul Sfânt cel Vulgar.

Cnaiür adulmecă aerul, studie mirosul putreziciunii. Aproape că uitase cum era: roiurile de muște, burțile umflate, ochii ca pictați pe pânză. Aproape uitase cât de sfânt. Război... Întreg pământul părea să țiuie.

Proyas descălecă și îngenunche deasupra unui mort. Alungă muștele fluturându-și mănușile. Întorcându-se spre Cnaiür, întrebă:

— Dar tu? Încă îl crezi?

Își feri privirea, rușinat parcă de sinceritatea din vocea sa. El... Kellhus.

— El... Cnaiür se opri, scuipă când ar fi trebuit să ridice din umeri. Vede lucruri.

Proyas pufni.

— Purtarea ta nu prea mă liniștește. Se ridică, aruncându-și umbra peste conriyenii morți, scuturând praful de pe pulpana decorativă pe care o purta peste jambiere. Așa e întotdeauna, bănuiesc.

— Ce vrei să spui, Prințul meu? întrebă Xinemus.

— Credem că lucrurile vor fi mai glorioase decât sunt, că se vor desfășura după speranțele și așteptările noastre... Scoase dopul burdufului de apă și bău îndelung. Nansurii chiar au un cuvânt pentru asta, continuă el. „Idealizare".

Afirmații ca aceasta, hotărî Cnaiür, explicau în parte adorația și venerația pe care Proyas o trezea printre oamenii săi, inclusiv printre cei care aveau faima lor, ca Gaidekki și Ingiaban. Amestecul de sinceritate și discernământ...

Kellhus făcea același lucru. Nu?

— Deci ce crezi? întreba Proyas. Ce s-a petrecut aici?

Se urcă înapoi în șa.

— Greu de spus, răspunse Cnaiür, aruncând o altă privire morților.

— Pfah, pufni Lordul Gaidekki. Sodhoras nu era un prost. A fost copleșit numeric.

Cnaiür nu era de acord, dar în loc să se certe cu bărbatul, își întoarse calul cu o smucitură și-i dădu pinteni spre creastă. Solul era nisipos, iarba avea rădăcini puțin adânci. Calul său — un murg conriyan cu păr strălucitor — se poticni de câteva ori înainte să ajungă pe culme. Aici se opri, sprijinindu-se de spătarul șeii pentru a ușura o durere trecătoare de spate. Dinaintea sa, coasta îndepărtată se înclina treptat în jos, dând întregii creste înfățișarea unui omoplat titanic. Imediat spre nord, înălțimile pleșuve ale Pintenului Unaras se îngrămădeau în ceață.

Cnaiür urmă creasta pe o scurtă distanță, studiind pământul răvășit și numărând morții. Încă șaptesprezece, despuiați ca și restul, cu brațele strâmbe și caii roind de muște. Vântul purtă până la el sunetele unei discuții între Proyas și Palatinii săi.

Proyas nu era un neghiob, dar fervoarea sa îl făcea nerăbdător. În ciuda orelor în care îl ascultase pe Cnaiür descriind resursele și metodele kianinilor, încă nu își înțelegea limpede dușmanul. Pe de altă parte, compatrioții săi nu-l înțelegeau deloc. Și când cei care știau puțin se certau cu cei care nu știau nimic era sigur că urma să iasă cu scântei.

Încă din primele zile ale marșului, Cnaiür nutrise grave îndoieli cu privire la Războiul Sfânt și la nobilii lui bădărani. Până acuma, aproape toate măsurile pe care le

sugerase în timpul consiliilor fuseseră respinse pe scurt sau luate în râs pe față — niște neghiobi palavragii!

În multe feluri, Războiul Sfânt era antiteza unei hoarde scylvendi. Poporul admitea puține vivandiere sau deloc. Fără sclavi care să-i răsfețe, fără preoți sau auguri și negreșit fără femei, care puteau fi obținute când cutreierau ținutul dușman. Luau puțin echipament peste ceea ce puteau duce un războinic și calul său, chiar și în cele mai lungi campanii. Dacă rămâneau fără *amicut* și nu găseau mâncare, fie își sângerau caii, fie flămânzeau. Caii lor, deși erau mici, urâți și relativ înceți, erau crescuți în aer liber, nu în grajd. Calul pe care îl călărea acum — un dar de la Proyas — avea nevoie de cereale în loc de nutreț, și încă destul cât pentru trei oameni! Nebunie.

Singurul lucru împotriva căruia Cnaiür *nu* protestase fusese același cu cel pentru care idioții cu ochi de câine cloncăneau și se frământau fără oprire: desfacerea Războiului Sfânt în contingente separate. Ce era cu inrithii ăștia? Se culcau frații cu surorile? Își băteau copiii în cap? Cu cât oastea era mai mare, cu atât mai încet era marșul. Cu cât mai încet era marșul, cu atât mai multe provizii consuma oastea. Era atât de simplu! Problema nu era că Războiul Sfânt se despărțise. Pur și simplu nu avusese de ales: Gedea, conform relatărilor, era un ținut sterp, puțin cultivat și puțin populat. Problema era că se despărțise fără un *plan*, fără informații detaliate despre ceea ce îl aștepta, fără rute alese de comun acord și fără comunicații protejate.

Dar cum să îi facă să înțeleagă? Și trebuiau să înțeleagă: supraviețuirea Războiului Sfânt depindea de asta. *Totul* depindea de asta...

Cnaiür scuipă în praf, îi ascultă ciondănindu-se, îi privi gesticulând.

Tot ce conta era să-l ucidă pe Anasûrimbor Moënghus. Era greutatea care trăgea toate sforile la verticală.

Orice jignire... Orice!

— Lord Ingiaban, strigă Cnaiür în jos, luându-i prin surprindere și reducându-l la tăcere. Du-te înapoi la coloana principală și întoarce-te cu cel puțin o sută dintre oamenii tăi. Fanimilor le place să cadă pe neașteptate peste cei care vin să se ocupe de morți.

Cum niciunul dintre nobilii care se învârteau jos nu se mișcă, Cnaiür înjură și își îndemnă calul să coboare panta. Proyas se încruntă la apropierea lui, dar nu spuse nimic.

Mă testează.

— Nu-mi pasă dacă mă considerați impertinent, spuse Cnaiür. Spun doar ceea ce trebuie făcut.

— Mă duc eu, se oferi Xinemus, întorcându-și deja calul.

— Nu, spuse Cnaiür. Se duce Lordul Ingiaban.

Ingiaban mârâi, își trecu degetele peste vrăbiile albastre brodate pe mantia sa — însemnul Casei lui. Îi aruncă o privire furioasă lui Cnaiür.

— Dintre toți câinii care au îndrăznit să se pișe pe piciorul meu, spuse el, tu ești primul care țintește mai sus de genunchi.

Câteva hohote de râs izbucniră printre ceilalți și Palatinul de Kethantei rânji amar.

— Dar înainte să-mi schimb jambierele, scylvendi, spune-mi, te rog, de ce ai ales să te pișì pe mine.

Cnaiür nu era amuzat.

— Pentru că armata ta e cel mai aproape. Pentru că viața Prințului tău e în joc.

Palatinul cu fălci ca un felinar păli.

— Fă cum îți cere! strigă Xinemus.

— Ai grijă, Mareșale, mârâi Ingiaban. Faptul că joci benjuka cu Prințul nostru nu te face superiorul meu.

— Și asta înseamnă, Zin, spuse sarcastic Gaidekki, că nu trebuie să te pișì mai sus de brâul lui.

Alte hohote de râs. Ingiaban clătină trist din cap. Se opri înainte de a se îndepărta călare, aplecându-și barba tăiată drept către scylvendi, dar acesta nu-și putu da seama dacă fusese un gest împăciuitor sau un avertisment.

Urmă o pauză stânjenitoare. Umbra unui vultur pâlpâi pe deasupra grupului și Proyas aruncă o privire spre cer.

— Deci, Cnaiür, spuse el, clipind în soare, ce s-a petrecut aici? Au fost copleșiți numeric?

Cnaiür se încruntă.

— Au fost depășiți ca istețime, nu ca număr.

— Ce vrei să spui? întrebă Proyas.

— Vărul tău a fost un neghiob. Era obișnuit să meargă cu oamenii lui înșiruiți, așa cum sunt călăreții nevoiți să meargă când sunt pe un drum. Au nimerit în depresiunea asta și au început să urce povârnișul, câte trei sau patru în rând. Kianinii i-au așteptat deasupra, ținându-și caii la pământ.

— Li s-a întins o ambuscadă... Proyas ridică o mână ca să poată cerceta mai bine linia crestei. Crezi că păgânii au dat pur și simplu peste ei?

Cnaiür ridică din umeri.

— Poate. Poate nu. Având în vedere că Sodhoras se considera el însuși un înaintaș nu a considerat că are nevoie să trimită cercetași. Fanimii sunt mai vicleni. Se poate să-l fi urmărit o vreme fără ca el să știe, socotind că mai devreme sau mai târziu avea să ajungă aici...Își întoarse calul și arătă către un grup de morți umflați împrăștiați în mijlocul liniei crestei. Păreau ciudat de împăcați, ca niște eunuci moțăind în soare după baie. Dar asta e discutabil. Fanimii au atacat când primii dintre ei au ajuns pe creastă, Sodhoras fiind printre ei...

— Cum naiba, îi scăpă Lordului Gaidekki, ai putea să știi dacă...

— Deoarece călăreții de dedesubt au rupt rândurile ca să dea fuga în apărarea lordului lor, doar ca să-i vadă pe fanimi aliniați de-a lungul întregii creste. Deși pare inofensivă, panta e trădătoare. Nisip și pietriș. Mulți au fost uciși de săgeți trase de la mică distanță în timp ce caii lor avansau cu greu. Cei câțiva care au ajuns în vârf i-au încurcat nițel pe fanimi — am văzut mult mai mult sânge decât leșuri acolo sus — dar până la urmă au fost copleșiți.

Restul, vreo douăzeci de bărbați mai cumpătați, dar curajoși irecuperabili, și-au dat seama că e în zadar să încerce să-și salveze lordul și s-au retras — acolo — sperând probabil să-i atragă pe fanimi jos și să se răzbune.

Cnaiür îi aruncă o privire lui Gaidekki, provocându-l pe neobrăzatul de Palatin să-l contrazică. Dar bărbatul studia orânduirea morților, ca și restul.

— Kianinii, continuă Cnaiür, au rămas pe creastă... I-au zeflemisit pe supraviețuitori, cred, bătându-și joc de leșul lui Sodhoras — care avea măruntaiele scoase. Apoi au încercat să-i împuținez cu săgeți. Trebuie că inrithii care i-au înfruntat pe coastă i-au neliniștit, pentru că nu au riscat deloc. Probabil că săgețile lor nu prea au avut efect. La un moment dat au început să tragă în cai — lucru pe care kianinii nu sunt în mod obișnuit dispuși să-l facă. Asta trebuie ținut minte... Când oamenii lui Sodhoras au rămas fără cai, kianinii au trecut pur și simplu călare peste ei.

Război. I se ridică părul pe ceafă...

— Au despuiat leșurile, adăugă el, apoi s-au îndepărtat călare spre sud-vest.

Cnaiür își șterse palmele de coapse. Neghiobii îl credeau — atâta lucru era limpede din tăcerea lor năucită. Înainte locul acesta fusese un motiv de ceartă și un semn rău, dar acum... Misterul făcea ca lucrurile să devină titanice.

Cunoașterea le făcea mici.

— Iubite Sejenus! exclamă Gaidekki pe neașteptate. Îi citește pe morți ca pe scripturi!

Proyas se încruntă la bărbat.

— Fără blasfemii... Te rog, Lord Palatin. Își scărpină barba tunsă, privirile rătăcindu-i din nou peste morți. Păru să încuviințeze. Îl fixă pe Cnaiür o privire stranie.

— Câți?

— Fanimi? Scylvendiul ridică din umeri. Șaizeci, poate șaptezeci, de călăreți în armuri ușoare. Nu mai mult.

— Și Saubon? Înseamnă asta că e încercuit?

Cnaiür îi înfruntă privirea.

— Când ești pe jos și te războiești cu un dușman călare, ești mereu încercuit.

— Deci s-ar putea ca ticălosul să fie încă în viață, spuse Proyas, trădând faptul că i se tăiase suflarea printr-un tremur slab al vocii.

Războiul Sfânt ar fi putut supraviețui pierderii unei națiuni, dar trei? Saubon pusese în joc mai mult decât propria lui viață — mult mai mult — de aceea Proyas, în ciuda protestelor lui Conphas, le ordonase oamenilor săi să pornească marșul. Poate că patru națiuni puteau reuși acolo unde trei ar fi dat greș.

— Din câte știm, spuse Xinemus, nenorocitul de galeoth ar putea avea dreptate. Poate că se desfășoară chiar acum în Gedea, alungând hărțuitorii lui Skauras spre mare.

— Nu, spuse Cnaiür. Se află în mare primejdie... Skauras și-a *adunat* armata în Gedea. Vă așteaptă cu toată forța lui.

— Și cum ai putea să știi asta? strigă Gaidekki.

— Pentru că fanimii care v-au ucis neamurile și-au asumat un mare risc.

Proyas încuviință, cu ochii îngustați, și în același timp atenți.

— Au atacat un grup mai mare și mai bine înarmat... Ceea ce înseamnă că urmau ordine — ordine stricte — de a împiedica orice comunicare între contingente izolate.

Cnaiür înclină cu respect din cap — nu dinaintea bărbatului, ci dinaintea adevărului. În sfârșit, Nersei Proyas începea să înțeleagă. Skauras privise și studiase Războiul Sfânt cu mult înainte ca acesta să plece de sub zidurile Momemnului. Îi cunoștea slăbiciunile... Cunoaștere. Totul se reducea la cunoaștere.

Moënghus îl învățase asta.

— Războiul este intelect, spuse căpetenia scylvendi. Atâta timp cât oamenii voștri insistă să-l poarte cu inima, sunteți pierduți.

— *Akirea im Val,* tunară o mie de gâtlejuri galeothe. *Akirea im Val pa Mahal,* Slavă Domnului. Slavă Zeului Zeilor.

Surprins în reveria sa, Coithus Saubon privi în jos, peste coloana imensă, dezordonată, care era armata sa, căutându-l pe Kussalt, ofiţerul său, care ieşise călare în întimpinarea cercetaşilor. Îşi rodea monturile, cum făcea mereu când era neliniştit. *Te rog,* se gândi el. *Te rog...*

Dar nu-l văzu nicăieri.

Scoţându-şi coiful şi boneta, îşi trecu degetele prin părul scurt, de un blond tomnatic, ştergând sudoarea care îi tot sâcâia ochii. Stătea călare pe calul său, singur pe un promontoriu deasupra unui râu mic, dar năvalnic, care nu apărea pe niciuna din hărţile sale grosolane. Din fericire, râul putea fi trecut cu piciorul, chiar dacă nu foarte uşor. Luase deja patru căruţe şi o viaţă, precum şi câteva ore valoroase. Valea se aglomera din ce în mai mult de oameni şi provizii ce se înghesuiau dinapoia vadului. Pe malul îndepărtat, războinicii şi auxiliarii se scuturau de apă şi apoi se împrăştiau, unii urmând malul pentru a-şi umple din nou burdufurile de apă sau, observă Saubon posomorât, chiar pentru a pescui. Alţii se târau înainte, cu chipuri tâmpe de oboseală, cu raniţele legănându-se din vârful suliţelor şi lăncilor.

Spre sud, crestele înalte care îi ascunseseră priveliştea în toate părţile se pliau spre albia râului, dând la iveală contururile înceţoşate a ceea ce avea să urmeze. Acolo, dincolo locul în care se sfârşeau dealurile, o putea vedea: o câmpie întinsă, albastră din cauza depărtării, întinzându-se până în zare. Câmpia Mengedda. Marele Câmp de Luptă al legendelor.

Pieptul i se încordă. Se gândi la vărul lui mai în vârstă, Tharschilka, ale cărui oase se prefăceau în praf împreună cu cele ale lui Calmemunis şi ale Războiului Sfânt cel Vulgar printre ierburile acelea îndepărtate. Se gândi la Prinţul Kellhus... *Pământul ăsta este al meu... Îmi aparţine mie! Trebuie să-mi aparţină!*

Mărşăluiseră o săptămână întreagă prin trecătorile Porţilor Southron, apoi de-a lungul unui drum ceneian în ruine care se terminase inexplicabil într-o râpă. Aici el şi Gothyelk — nenorocit bătrân şi încăpăţânat! — s-au certat până aproape se luaseră la pumni în legătură cu drumul pe care ar fi trebui să continue. Bijuteria Gedeei, dacă putea fi numită astfel, era oraşul Hinnereth, către sud-est, pe Coasta Meneanorului. Saubon vroia oraşul pentru el, desigur, dar Războiul Sfânt avea *nevoie* de el pentru a-şi apăra flancurile în timp ce continuau spre sud. Dar pentru marele Hóga Gothyelk, Gedea era un ţinut care trebuia străbătut, nu cucerit. Neghiobul vorbea de parcă ţinuturile dintre Shimeh şi Războiul Sfânt nu erau decât paşi pe drumul unui alergător. Au zbierat unul la altul până târziu în noapte, cu Gotian încercând iar şi iar să găsească o cale de înţelegere, şi Skaiyelt încuviinţând în colţul lui, prefăcându-se din când în când că-şi ascultă interpretul. În cele din urmă se hotărâră să meargă fiecare pe drumul lui. Gotian, care ca toţi nobilii nansuri, avea o temeinică educaţie militară, alesese să continue spre Hinnereth — cel puţin el nu era un neghiob. Nimeni n-a ştiut ce intenţiona să facă Skaiyelt până a doua zi, când o pornise spre sud cu Gothyelk şi tydonnii lui.

Călătorie sprâncenată, le urase Saubon în gând.

Pe atunci încă mai credea că Skauras cedase Gedea.

— Porneşte marşul, îi spusese Prinţul de Atrithau în acea noapte în munţi. *Târfa îţi va arăta bunăvoinţă. Dar trebuie să faci în aşa fel încât Cavalerii Shriali să fie pedepsiţi.*

Niciodată în toată viaţa sa, nu fusese Saubon mai obsedat de câteva cuvinte. Păruseră destul de clare la momentul respectiv. Dar la fel ca acele stranii şi străvechi statui ale neoamenilor care păreau binevoitoare sau răzbunătoare, divine sau demonice, în funcţie de locul de unde le priveai, înţelesul lor se schimbase cu fiecare zi care trecea. Îi confirmase oare Prinţul Kellhus convingerile? Zeii îi oferiseră asigurările lor, bineînţeles, şi ca nişte avari ce erau îşi spuseseră şi condiţiile. Dar nu spuseseră nimic

despre faptul că *Skauras cedase Gedea.* De fapt, sugerase chiar contrariul...

Luptă. Sugeraseră luptă. Cum altfel să-i pedepsească pe Cavalerii Shriali?

— *Akirea im Val! Akirea im Val!*

Saubon privi în jos pentru o clipă, apoi își reluă cercetarea orizontului de sud — Câmpul de Luptă. Plat, întunecat și albastru, părea mai mult un ocean decât o mare întindere de pământ, ca ceva ce putea înghiți națiuni întregi.

Skauras nu părăsise Gedea. O simțea, ca plumbul în pântece și în oase. Această realizare, venind așa cum o făcuse, imediat după cearta dintre el și Gothyelk, îl umpluse pe Saubon de groază — într-atât încât refuzase să o accepte la început. Avea asigurarea Zeilor — a Zeilor! Ce mai conta dacă era împreună cu Gothyelk și tydonni lui sau nu? Târfa *avea* să-i arate bunăvoință. Gedea avea să fie a lui!

Asta își spunea.

Apoi, de nicăieri, o voce interioară îi șoptise: *Poate că Prințul Kellhus e un escroc...*

Aceasta era nebunia lucrurilor — perversiunea lor! — că un gând, o mică tresărire a sufletului, putea schimba atât de multe. Dacă înainte nu trebuia decât să adune viitorul ca pe dijmă, acum arunca bețele cu numere împotriva marelui întuneric — și încă pentru mii de vieți! Poate pentru întregul Război Sfânt.

Un singur gând... Atât era de fragil echilibrul dintre suflet și lume. Visul îl copleși, îl amenință cu disperarea. Noaptea, plângea în singurătatea cortului său. Nu așa fusese mereu? Nu-l batjocoriseră, frustraseră și umiliseră mereu Zeii? Întâi nașterea sa — să fie *primul* suflet în trupul celui de-al *șaptelea* fiu! Apoi tatăl său, care îl pedepsea dincolo de orice rațiune, îl bătea pentru că avea focul și viclenia lui! Apoi războaiele împotriva Nansuriumului cu câțiva ani în urmă... Doar câteva mile! Atât de aproape încât putea vedea fumul Momemnului pătând zarea! Doar ca să fie zdrobit de Ikurei Conphas — să fie înfrânt de un mucos!

Și acum asta...

De ce? De ce să-l amăgească pe *el*? Nu dăduse? Nu respectase legile lor meschine, nu le potolise setea obscenă de sânge?

Apoi ieri, și Athjeäri și Wanhail, pe care Saubon îi trimisese în recunoaștere înaintea corpului principal de armată, văzuseră mari detașamente de păgâni călare.

— Multicolori, cu straie subțiri, curgătoare, spusese Wanhail, Contele de Kurigald, la consiliul de seară.

În ciuda faptului că aveau aceeași vârstă și aceeași statură, lui Saubon întotdeauna i se păruse că Wanhail era unul dintre acei oameni aruncați departe de vocația lor naturală prin accidentul nașterii: un măscărici de crâșmă în gătelile unui nobil.

— Chiar mai rău decât ainonii... Ca o trupă de dansatori blestemați!

Urmase un cor de râsete.

— Dar iuți, adăugă Athjeäri, cu privirile pironite în foc. *Foarte* iuți. Când îi privi pe ceilalți, chipul său era grav și ochii cu gene lungi cumpătați. Când i-am urmărit, ne-au întrecut cu ușurință...

Se opri ca restul conților și baronilor adunați acolo să poată digera importanța acestui lucru.

— Și arcașii lor! N-am văzut nimic asemănător. Cumva pot pune săgeata în arc și o pot lansa în timp ce călăresc — pot trage în urmă asupra urmăritorilor lor!

Lorzii războinici nu fură impresionați: nobilii inrithi, norsirai sau ketyai considerau tragerea cu arcul ca fiind vulgară și lipsită de bărbăție. Cât despre întâlnirile cu fanimii, opinia majorității era că nu însemnau mare lucru.

— Sigur că se țin de noi! spuse Wanhail. Singurul lucru surprinzător este că nu i-am văzut până acuma pe nenorociții ăștia.

Chiar și Gotian fu de acord, dar manifestă ceva mai multă bună-cuviință.

— Dacă Skauras ar fi vrut să lupte pentru Gedea, spuse el, atunci ar fi apărat trecătorile, nu?

Numai Athjeäri fu de altă părere. După aceea, îl trase pe Saubon deoparte și-i șuieră:

— Ceva nu-i în ordine, Unchiule.

Ceva *nu* era în ordine, dar Saubon nu spusese nimic la momentul respectiv. Învățase cu multă vreme în urmă virtutea de a nu-și da cu părerea în prezența comandanților săi — mai ales în situații în care autoritatea sa era nesigură. Chiar dacă putea conta pe mulți dintre oamenii săi, mai ales rude sau veterani din campaniile precedente, era de fapt doar conducătorul prin titlu al contingentului galeoth — un fapt amintit de un număr de nobili care zburdau mai tot timpul pe dealuri, vânând cu arme sau cu șoimi. Respectul pe care conții îl datorau unui prinț fără pământuri era mai ales ceremonial. Se părea că fiecare ordin de-al său trebuia să înfrunte mănușa de fier a orgoliilor și a toanelor.

Așa că se prefăcu că se gândește și ascunse certitudinea care îl apăsa atât de greu. Ascunse adevărul.

Erau singuri, vreo patruzeci sau cincizeci de mii de galeothi și mai puțin de nouă mii de Cavaleri Shriali, fără a pune la socoteală miile de auxiliari, eșuați într-un ținut ostil, rătăcind în ghearele unui dușman nemilos, viclean și hotărât. Gothyelk și tydonnii lui erau pierduți. Proyas și Conphas erau în tabăra de lângă Asgilioch. Erau cu mult depășiți numeric, dacă estimările forței lui Skauras oferite de Conphas erau de încredere — și Gotian insista erau. Nu aveau o bună disciplină, niciun conducător adevărat. Și nu aveau niciun vrăjitor. Niciun Învățat al Turnurilor Stacojii.

Dar a spus că Târfa îmi va arăta bunăvoință... A spus!

Saubon era nedumerit de corul de voci care continuau să răsune de dedesubt.

— *Akirea im Val.*

De obicei marșul era însoțit de un amestec de strigăte, cântece și imnuri. Ceva îi incitase. Din nou, Saubon privi prin praf și printre oamenii înghesuiți, căutându-și ofițerul. Trebuia să fie Kussalt...

Te rog...

Acolo! Călare, împreună cu un mic detașament de călăreți. Saubon dădu drumul unei răsuflări adânci și tremurătoare și îi privi trecând printr-o perdea de soldați — agmundrmeni după scuturile lor în formă de lacrimă — înainte să urce povârnișul nisipos că i se alăture. Ușurarea lui se topi repede. Își dădu seama că purtau lance. Lance cu capele retezate în vârf.

— Akirea im Val pa Valsa!

Saubon încleștă un pumn, îl lovi de coapsa acoperită de armură. Cu degetul mare și cel arătător ciupi o străfulgerare a Prințului Kellhus din ochi.

Nimeni nu te cunoaște...

Lance! Purtau lance... Un simbol tradițional, folosit de galeothi pentru a-și avertiza comandanții că bătălia era iminentă.

— De la Athjeäri? strigă el când calul lui Kussalt ajunse pe creastă.

Bătrânul ofițer se încruntă, ca și cum ar fi vrut să spună *Cine altul!* Tot ce ținea de bărbatul acesta era tocit: armura, străvechiul coif ciobit, chiar și Leul Roșu pe Albastru de pe mantia sa, care îl însemna ca membru al Casei Coithus. Tocit și primejdios. Lui Kussalt nu-i păsa deloc cum arăta și asta îl făcea să pară formidabil. Exista multă brutalitate pe chipul acela încărunțit. Saubon mai întâlnise un singur bărbat cu ochi la fel de implacabili ca ai lui Kussalt, Prințul Kellhus.

— Ce spune? strigă Saubon.

Bătrânul ofițer aruncă lancea înainte să se oprească trăgând de frâie. Saubon o prinse — aproape prea târziu. Se trezi față în față cu un cap retezat înfipt în vârful acesteia. Piele întunecată, palidă și golită de sânge. Codițele unui barbișon legănându-se. Chiar și așa, părea să-l privească, moleșit și cu pleoape grele, ca un bărbat pe punctul de a-și vărsa sămânța.

Dușmanul său.

— Război și mere, spuse Kussalt. A spus „război și mere".

„Mere", în jargonul galeoth, desemna capetele retezate. În vremuri străvechi, îi spusese un tutore lui Saubon, galeothii le fierbeau și le împăiau, ca thunyerii.

Ceilalți ajunseră tropotind pe culme, salutându-l. Gotian cu secundul său, Sarcellus. Anfirig, Contele de Gesindal, cu ofițerul său. Câțiva baroni — reprezentanți ai unor diferite case. Și patru sau cinci adolescenți fără barbă, gata să poarte mesaje. Cu excepția lui Kussalt și Gotian, pe chipurile tuturor se citea ceva între disperare și exasperare.

Discuția care urmă fu la fel de amară ca oricare alta pe care Saubon o îndurase de când se despărțise de Gothyelk. Se părea că Athjeäri și Wanhail luptaseră pe fugă încă de dimineață. Athjeäri mai ales, spuse Kussalt, era convins că Skauras își adunase armata undeva în apropiere, cel mai probabil pe Câmpia Mengedda.

— Crede că Sapatișahul încearcă să ne întârzie cu hărțuielile lui, să ne împiedice să ajungem pe Câmpul de Luptă înainte să fie pregătit.

Dar Gotian nu fu de acord, insistând că Skauras se pregătise cu multă vreme în urmă, că de fapt încerca să-i *momească*.

— Știe că oamenii tăi sunt pripiți, că promisiunea luptei îi va face să vină în fugă.

Când Anfirig și ceilalți începură să protesteze, Marele Maestru scrâșni: „Nu înțelegeți? Nu înțelegeți?" iar și iar până ce tăcură cu toții, inclusiv Saubon.

— Vrea să vă înfrunte cât de curând pe teren favorabil! *Cât de curând!*

— Și? întrebă Anfirig disprețuitor.

Direct sau indirect, Gotian le ținea mereu predici despre viclenia și ferocitatea fanimilor. Prin urmare, mulți dintre galeothi credeau că se teme de păgâni — credeau că e laș — când Saubon știa că lucrul de care se temea cu adevărat erau toanele nesăbuite ale aliaților săi norsirai.

— Și poate că știe ceva ce noi nu știm! Ceva care îl forțează să se lupte degrabă cu noi!

Cuvintele îl lăsară fără suflare pe Saubon.

— Dacă Gedea este înfrântă, spuse el amorțit, atunci Câmpul de Luptă este calea pe care poate fi străbătut cel mai repede...

Îi aruncă o privire lui Gotian, care încuviință precaut.

— Ce înseamnă... începu Anfirig.

— Gândește-te! exclamă Saubon. Gândește-te, Anfi, gândește-te! Gothyelk! Dacă Gothyelk vrea să traverseze cât mai repede Gedea, *pe ce drum o va lua?*

Contele de Gesindal nu era un neghiob, dar nu era niciun geniu. Își coborî capul leonin încărunțit concentrându-se, apoi spuse:

— Zici că-i pe aproape, că tydonnii și thunyerii au mărșăluit în paralel cu noi în tot acest timp, îndreptându-se spre Câmpul de Luptă, ca și noi...

Când își ridică privirea, ochii îi străluceau de admirație pizmașă. Saubon știa că, fiind vechi prieten de băutură al fratelui său mai mare, Anfirig, îl privise mereu ca pe puștiul pe care îl șicanase din plin în tinerețe.

— Zici că Sapatișahul încearcă să ne împiedice să ne întâlnim cu Gothyelk?

— Exact, răspunse Saubon.

Aruncă din nou o privire spre Gotian și își dădu seama că Marele Maestru îi *oferise* lui această intuiție. *Vrea ca eu să conduc. Are încredere în mine.*

Dar bărbatul nu-l cunoștea. Nimeni nu-l cunoștea. Nimeni...

Ce-i cu gândurile astea!

Cu excepția ainonilor, tydonnii erau cel mare contingent din Războiul Sfânt — vreo șaptezeci de mii de bărbați neînduplecați. La care se adăugau cei douăzeci de mii de ucigași ai lui Skaiyelt, și astfel aveau aproape întreaga forță a Nordului de Mijloc. Cea mai mare oaste a norsirailor de la căderea Străvechiului Nord!

Ah, Skauras, prietenul meu păgân...

Dintr-o dată capul retezat din vârful lăncii nu mai părea o mustrare, un totem al pierzaniei lor. Părea un semn, fumul care promitea focul purificator. Cu o certitudine

inexplicabilă, Saubon își dădu seama că lui Skauras îi *era frică*...

Și așa și trebuie.

Neînțelegerile lui se topiră și vechea veselie îi curse ca băutura prin vene, o senzație pe care i-o atribuise mereu lui Gilgaöl, Războinicul Chior.

Târfa îți va arăta bună-voință.

Saubon îi aruncă lancea și trofeul ei hidos înapoi lui Kussalt, apoi începu să latre ordine, trimițând mai mulți mesageri să-i pună pe Athjeäri și pe Wanhail la curent cu situația, dându-i lui Anfirig sarcina de a-l găsi pe Gothyelk, cerându-i lui Gotian să-și trimită cavalerii prin coloană ca să îndemne la stăpânire de sine și disciplină.

— Până ne întâlnim cu Gothyelk vom rămâne pe dealuri, declară el. Dacă Skauras dorește să lupte cu noi, n-are decât să lupte pedestru sau să frângă o mie de gâturi!

Apoi dintr-o dată, cu urechile țiuindu-i și roșu la față, se trezi singur cu Kussalt.

Se întâmpla, își dădu el seama. *Începea.* După ani și luni, războiul muieresc al cuvintelor se terminase în sfârșit și începea adevăratul război. Ceilalți, ca Proyas, tânjiseră să descâlcească „sfințenia" „Războiului Sfânt" din nodurile Împăratului. Nu și Saubon. Pe el îl interesa „războiul". Asta își spunea el, cel puțin.

Și nu doar că se întâmpla, se întâmpla așa cum îi spusese Prințul Kellhus că avea să se întâmple.

Nimeni nu te cunoaște. Nimeni.

Aruncă o privire spre siluetele lui Gotian și Sarcellus care se îndepărtau tropotind în josul povârnișului. Gândul de a-i sacrifica — așa cum ceruse Prințul Kellhus, sau cum ceruseră Zeii — îi amorți pe neașteptate inima.

Pedepsește-i. Trebuie să faci în așa fel încât Cavalerii Shriali să fie pedepsiți.

Ceva rece îi înșfăcă gâtlejul și, la fel de repede cum îl posedase, Zeul Gilgaöl se retrase.

— Ceva nu-i bine, Lordul meu? întrebă Kussalt.

Felul în care bărbatul îi ghicea toanele era cu adevărat straniu. Dar pe de altă parte, fusese mereu acolo. Cea mai

veche amintire din copilărie a lui Saubon era cea în care Kussalt îl ridica în brațe și alerga cu el prin galeriile din Moraör după ce aproape se sufocase din cauza unei înțepături de albină.

Fără să-și dea seama, Saubon începu să-și roadă din nou monturile.

— Kussalt?

— Da?

Saubon ezită, se trezi privind în depărtare spre sud, spre Câmpul de Luptă.

— Am nevoie de un exemplar din *Tratat*... Trebuie să caut... ceva.

— Ce vrei să știi? întrebă bătrânul ofițer, cu un glas în care se simțea șocul și în același timp o curioasă blândețe...

Saubon se încruntă la el.

— Ce treabă...

— Întreb numai pentru că am întotdeauna *Tratatul* la mine...Mâna bătătorită îi pluti spre piept în timp ce vorbea. Își puse palma deschisă pe inimă. Aici.

Îl memorase, își dădu seama Saubon. Dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta îl șocă atât de mult încât fu pe punctul de a leșina. Știuse mereu că omul era cucernic, dar cu toate astea...

— Kussalt... începu el, dar nu știu cum să continue.

Ochii aceia bătrâni, implacabili, clipiră și atât.

— Trebuie... se aventură Saubon în cele din urmă, trebuie să știu ce spune Cel din Urmă Profet despre... jertfă.

Sprâncenele albe și stufoase ale ofițerului se încruntară.

— Multe lucruri. Foarte multe... Nu înțeleg.

— Când Zeii cer ceva... Se cuvine pentru că *ei* o cer?

— Nu, spuse Kussalt, încă încruntat.

Dintr-un motiv sau altul, siguranța negândită a răspunsului îl mânie. Ce știa neghiobul ăsta bătrân?

— Nu mă crezi, spuse Kussalt cu vocea îngroșată de oboseală. Dar este slava lui Inri Sej...

— Gata cu trăncăneala, se răsti Coithus Saubon.

Aruncă o privire capului retezat — mărului — și observă sclipirea unui incisiv de aur printre buzele zdrobite. Deci acesta era dușmanul lor... Trăgând sabia din teacă, îl lovi, aruncându-l de pe lance și lancea din mâna lui Kussalt.

— Cred ce am nevoie să cred, scrâșni el.

Capitolul VI

Câmpia Mengedda

Un vrăjitor, spuneau strămoșii, face cât o mie războinici în luptă și cât zece mii de păcătoși în iad.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Când scuturile devin cârje și săbiile bastoane, unele inimi devin nestatornice.
Când nevestele devin pradă și dușmanii stăpâni, orice speranță s-a dus.

— ANONIM, ELEGIE PENTRU CEL BIRUIT

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, în apropierea Câmpiei Mengedda

La ivirea zorilor, coarnele răgușite ale galeothilor și tydonnilor răsunară prin văzduhul limpede, tonalitatea lor cea mai înaltă sunând ca țipătul unei femei.

Chemarea la luptă.

În ciuda miilor de călăreți fanimi și a unei duzini de mici lupte deschise, ziua precedentă fusese martora întâlnirii dintre oștile galeothilor, tydonnilor și thunyerilor în ținutul deluros din nordul Câmpului de Luptă. Împăcați, Coithus Saubon și Hoga Gothyelk fură de acord să pornească în marș către hotarul de nord al câmpiei chiar în

acea seară, sperând să-și sporească avantajul — dacă putea fi numit astfel. Aici, deciseră ei, poziția lor avea să fie mai sigură decât oriunde altundeva. Spre nord-est flancul le era apărat de niște mlaștini sărate, iar spre vest se puteau baza pe dealuri. O ravină puțin adâncă, străbătută de un pârâu care alimenta mlaștinile, șerpuia de la un flanc la altul. Aici plănuiseră să traseze frontul comun. Coastele ei erau prea scunde pentru a opri vreun atac, dar avea să-i forțeze pe păgâni să se chinuie prin noroi.

Acum vântul bătea dinspre est și oamenii jurau că puteau simți mirosul mării. Unii — câțiva — se întrebau ce era cu pământul de sub picioarele lor. Îi întrebau pe ceilalți dacă somnul le fusese agitat sau dacă puteau auzi un sunet slab, ca șuieratul valurilor pe plajă.

Marii Conți ai Nordului de Mijloc își adunară casele și baronii vasali, care își adunară la rândul lor casele. Majordomii zbierau ordine peste vacarm. Se auzeau aclamații și râsete răgușite, tunetul copitelor se rostogolea în urma unor cete de cavaleri mai tineri, deja beți, care se grăbeau spre sud, dorind să fie primii care să-i zărească pe păgâni. Învârtindu-se pe covoare de ierburi strivite și călcate la pământ, mii de oameni se grăbeau să se pregătească. Nevestele și concubinele își îmbrățișau bărbații. Preoții Shriali îndrumau mulțimi de războinici și de auxiliari în rugăciune. Mii de oameni îngenuncheau în țărână bolborosind cu voce tare din pergamentele lor străvechi, atingând cu buzele pământul răcoros din zori. Preoții Cultici intonau ritualuri străvechi, ungeau idolii cu sânge și uleiuri scumpe. Se sacrificau ulii în numele lui Gilgaöl. Se aruncau picioare de antilope ucise în focurile închinate Zeului Husyelt, Vânătorul Întunecat.

Augurii își aruncau oasele. Chirurgii își puneau cuțitele pe foc și își pregăteau instrumentele.

Soarele se ridică abrupt la orizont, scăldând vacarmul în lumină aurie. Stindardele fluturau lipsite de greutate în adierea brizei. Soldații se adunară în mulțimi neregulate, îndreptându-se către locurile lor din formații. Cohorte călare se înșiruiau printre ei, cu armele lucind și imagini

ale unor totemuri amenințătoare sau ale Colțului sclipindu-le pe scuturi.

Pe neașteptate izbucniră strigăte printre cei care se adunaseră deja de-a lungul ravinei. Întregul orizont părea să se *miște*, licărind ca pudrat cu fire de argint. Păgânii. Mai Marii kianini din Gedea și Shigek.

Înjurând și tunând ordine, Conții și Baronii din Nordul de Mijloc reușiră să-și adune miile de oameni de-a lungul crestei de nord a ravinei. Pârâul devenise deja un bazin negru, noroios, ciuruit și presărat de cocoloașele unor urme adânci de copite. Pe creasta de sud a ravinei, dinaintea liniilor înghesuite de infanterie, cavalerii inrithii se învârteau în cete mari. Se auziră strigăte de groază când cei care ajunseseră mai departe pe câmpie descoperiră oase printre buruieni, adunate în piele și țesături putrezite. Ruinele unui Război Sfânt care trecuse mai devreme pe acolo.

Multe imnuri diferite erau cântate, mai ales printre infanteriștii din castele de jos, dar se pierdură curând, supunându-se cadenței unui imn intonat de voci profunde. Corul de mii de oameni făcu să vuiască văzduhul. Coarnele începură să marcheze refrenurile cu zvonuri răsunătoare. Chiar și nobilii, în timp ce se aliniau în șiruri lungi din fier, li se alăturară:

Venit-am la război,
Venit-am să jefuim!
Când noaptea cade peste noi
Cu ochi de Zei vă vom privi!

Era un cântec la fel de vechi ca Străvechiul Nord, un cântec din *Saga*. Și în timp ce inrithii îl intonau din nou, simțeau gloria trecutului lor curgând prin ei, întărindu-i. O mie de voci și un singur cântec. O mie de *ani* și un singur cântec! Niciodată nu se simțiseră mai statornici, mai hotărâți. Pentru unii cuvintele avură forța unei revelații. Pe obrajii arși de soare li se scurgeau lacrimi. Patimile se aprinseră, străbătură rândurile, până ce bărbații scoteau urlete nearticulate și își fluturau săbiile spre cer. Erau mii și erau ca unul.

Cu ochi de Zei vă vom privi!

Folosind zorii drept platoşă, kianinii veneau călare în întâmpinarea lor. Erau o rasă născută sub un soare nemilos, nu sub nori şi păduri întunecoase ca norsiraii, şi acesta părea să-i binecuvânteze cu strălucire. Lumina soarelui fulgera pe coifurile argintate. Mânecile de mătase ale halatelor licăreau, transformându-le rândurile într-un orizont multicolor. Dinapoia lor văzduhul răsuna de bubuitul tobelor.

Şi inrithii cântau

Cu ochi de Zei vă vom privi!

Saubon, Gothyelk şi ceilalţi nobili se sfătuiră o ultimă dată înainte de a se împrăştia de-a lungul primei linii. În ciuda eforturilor lor, rămăsese neregulată, cu coloanele dureros de scurte în unele locuri şi inutil de lungi în altele. Un bărbat pe nume Trondha, un baron vasal al lui Anfirig, trebui trântit la pământ după ce încercase să înjunghie un alt baron. Dar cu toate acestea, cântecul tuna în continuare, atât de puternic încât unii îşi încleştau pieptul, temându-se pentru ritmul inimii lor.

Venit-am la război,
Venit-am să jefuim!

Kianinii se apropiau, acoperind câmpia de un verde cenuşiu, nenumărate mii de călăreţi venind tot mai aproape — cu mult mai mulţi, se părea, decât crezuseră conducătorii inrithi. Tobele lor bubuiau peste întinderi, pulsând printr-un ocean de vuiete. Arcaşii galeothi, cei mai mulţi agmundrmeni din mlaştinile de nord, îşi ridicară arcurile din tisă şi traseră. O clipă văzduhul fu acoperit şi o umbră subţire se prăbuşi către prima linie a păgânilor ce continua să se apropie — fără rezultat. Fanimii erau mai aproape acum şi inrithii le puteau vedea oasele lustruite ale arcurilor, vârfurile din fier ale lăncilor şi straiele cu mâneci largi fluturând în adierea brizei.

Şi cântau, cucernicii Cavaleri ai Colţului, războinicii cu ochi albaştri din Galeoth, Ce Tydonn şi Thunyerus. Cântau şi aerul tremura de parcă cerul era o boltă de piatră.

Când noaptea cade peste noi
Cu ochi de Zei vă vom privi!

Strigând *„Slavă lui Dumnezeu!"*, Athjeări și baronii lui rupseră rândurile, aplecați în fața pe caii lor, coborându-și încet lăncile. Alte Case abandonară formația și bubuiră spre kianini: Anfirig, Werijen Inimă-Mare și apoi însuși bătrânul Gothyelk, strigând *E voia Cerurilor!* Ca o avalanșă, Casă după Casă îi urmară, până ce aproape toți războinicii în armuri ai Nordului de Mijloc porniseră în întâmpinarea dușmanului.

— *Acolo!* strigau infanteriștii din prima linie, zărind Leul Roșu al lui Saubon sau Cerbul Negru al lui Gothyelk și al fiilor săi.

Din trap masivii cai de război fură îndemnați într-un galop ușor. Sturzii își luară zborul din cuiburi, țâșnind spre cer. Totul deveni răsuflare și fier, tropotul fraților din față, spate și de pe laturi. Apoi, ca un nor de lăcuste, săgețile zburară printre ei. Urmă un vacarm infernal, punctat de țipetele cailor și strigăte surprinse. Caii de război căzură și se zvârcoliră, trântind cavalerii la pământ, frângând spinări și zdrobind picioare.

Apoi nebunia se stinse. Din nou exista doar tunetul atacului. Ciudata camaraderie dintre oamenii care urmăreau un singur și mortal țel. Movilițe, tufișuri și oasele Războiului Sfânt cel Vulgar goneau pe dedesubt. Vântul pătrundea printre zale, ciufulea cozile thunyerilor și panașurile tydonnilor. Flamuri strălucitoare fluturau pe fundalul cerului. Păgânii, nelegiuiți și spurcați, se apropiau din ce în ce mai mult. O ultimă furtună de săgeți, de data asta aproape paralel cu pământul, lovindu-se de scuturi și armuri. Unii fură aruncați din șa. Unii își mușcară limba când loviră pământul. Cei care căzuseră din șa se arcuiau în țărână, țipau și fluturau pumnii spre cer. Caii răniți dansau în cercuri în apropiere, spumegând. Restul treceau bubuind mai departe, peste ierburi, peste petice de șerpariță înflorită ce unduia în vânt. Își coborâră lăncile, douăzeci de bărbați înveșmântați în platoșe grele din zale peste pâslă groasă, cu bonete și coifuri care le coborau în

jos pe obraji, călărind cai acoperiți de zale sau plăci de fier. Frica se topi în beția vitezei, în *impuls*, se amestecă într-atât cu bucuria că nu mai putea fi distinsă de aceasta. Oamenii Colțului erau dedați atacului. Totul se concentra în vârful lucitor al lăncii. În ținta din ce în ce mai apropiată...

Vuietul copitelor și tobelor fu înecat de cântecul semenilor lor. Năvăliră printr-o perdea subțire de sumac... Văzură ochi albiți de o groază neașteptată.

Apoi impactul. Scrâșnetul lemnului despicat când lăncile pătrunseră prin scuturi și armuri. Dintr-o dată pământul deveni nemișcat și solid dedesubtul lor și văzduhul răsună de vaiere și strigăte. Săbii și securi fură trase afară. Peste tot, oamenii se încleștau și ciopârțeau. Caii dădură înapoi. Tăișurile aruncară sânge spre cer.

Și kianinii cădeau, nimiciți de sălbăticia lor, mototolindu-se în mâinile nordicilor, murind sub chipuri palide și ochi albaștri, nemiloși. Păgânii dădură înapoi dinaintea măcelului — și fugiră.

Galeothii, tydonnii și thunyerii scoaseră un strigăt puternic și dădură pinteni după ei. Dar Cavalerii Shriali se opriră trăgând de frâie și părură să se învârtă dezorientați.

Cavalerii inrithii dădură pinteni cailor, dar fanimii îi lăsară în urmă, împroșcându-i cu săgeți în timp ce fugeau. Pe neașteptate se topiră într-un val călăreți păgâni, în armuri mai grele, care *avansau*. Cele două mari linii se ciocniră. Urmară câteva clipe de disperare. Stindardul portocaliu și negru al Contelui Hagarond de Osgald dispăru în tumult și lordul galeoth fu străpuns cu lancea și lăsat la pământ fără viață. Magga, vărul lui Skaiyelt, fu trântit de pe cal de o lance în gât și căzu peste neamurile lui. Moartea veni învârtejindu-se asupra lui. Însuși Gothyelk fu trântit la pământ și strigătele fiilor săi străpunseră larma. Țipetele tânguitoare ale fanimilor se auzeau din ce în ce mai tare...

Dar războiul era muncă sângeroasă și oamenii de fier își loveau dușmanul, despicau capete prin coifuri, sfărâmau scuturi de lemn dintr-o singură lovitură, frângeau brațele

care le purtau. Yalgrota Sfarmă-Sranci decapită un cal păgân dintr-o singură lovitură, îi aruncă pe Mai Marii fanimi din şa ca pe nişte copii. Werijen Inimă-Mare, Contele de Plaideol, îi regrupă pe tydonnii săi şi îi împrăştie pe păgânii care îl atacau pe Gothyelk. Pe jos, Goken cel Roşu, Contele thunyeri de Cern Auglai, măcelărea oameni şi cai fără deosebire, şi îşi făcea drum cu tăişul înapoi către stindardul său care se zbuciuma. Nicicând nu întâlniseră kianinii astfel de oameni sau o hotărâre atât de furioasă. Chipuri înnegrite de deşert urlau trântite la pământ. Ochii vultureşti se umpleau de frică.

O clipă de răgaz.

Conducătorii Caselor îşi târâră lorzii răniţi spre oaze ferite de primejdie. Rănit la unul din braţe, Contele Cynnea de Agmundr urla la oamenii săi să nu-l ducă de acolo. Contele Othrain de Numaineiri plânse când ridică străvechiul stindard al familiei sale din mâinile lipsite de viaţă ale fiului său şi îl înălţă din nou. Prinţul Saubon zbiera să i se aducă alt cal. De-a lungul întinderii pe care o străbătuseră bubuind cu doar câteva clipe în urmă, se împleticeau şi se târau bărbaţi care încercau bâjbâind să oprească sângerarea rănilor. Dar mult mai mulţi erau cei care răcniră de bucurie, cuprinşi de nebunia luptei, cu Gilgaöl cel crud galopând prin inimile lor.

Duşmanul lor era peste tot, dinaintea lor, lângă ei, năvălind asupra flancurilor. Cohorte masive descriseră un cerc în apropiere, atacându-i din spate. Mai Marii Gedeei şi Shigekului, splendizi în halatele lor de mătase şi corsetele lor aurite, îi loviră din nou pe oamenii de fier.

Împresuraţi din toate părţile, Oamenii Colţului mureau. Loviţi în spate de lănci. Smulşi de cârlige din şei şi călcaţi în picioare de cai. Topoare ca nişte târnăcoape străpungeau platoşele grele. Săgeţile doborau mândrii cai de război. Muribunzii strigau către nevestele lor, către Zeii lor. Voci cunoscute răzbăteau prin cacofonie. Un văr. Un prieten de beţie. Un frate sau un tată, ţipând. Stindardul purpuriu al Contelui Kothwa de Gaelhuni căzu, fu ridicat din nou, apoi dispăru pe veci, la fel ca şi Kothwa şi cinci sute dintre

tydonnii săi. Cerbul Negru al lui Agansanor fu copleșit și el, călcat în picioare în țărână. Membrii casei lui Gothyelk încercară să-și tragă Contele rănit de acolo, dar fură trecuți prin săbii de o rafală de călăreți kianini. Doar un atac furibund al fiilor săi îl salvă pe bătrânul conte, dar fiul său cel mai mare, Gotheras, fu străpuns în coapsă.

Prin larmă, Conții și Baronii din Nordul de Mijloc auziră coarnele sunând disperate retragerea, dar nu exista niciun loc în care să se retragă. Mulțimi de călăreți păgâni batjocoritori se învârtejeau în jurul lor, împroșcându-i cu săgeți, împingându-le flancurile în spate, respingându-le contraatacurile dezorganizate. Oriunde priveau, vedeau stindardele de mătase ale fanimilor, pe care erau cusute cu aur animale ciudate. Și tobele nepământești bubuiau mai departe, la nesfârșit, ritmul în care ei mureau.

Apoi pe neașteptate, imposibil, diviziile kianine care le blocau retragerea se împrăștiară și rânduri de Cavaleri Shriali înveșmântați în alb năvăliră în mijlocul lor, strigând: *„Fugiți, fraților. Fugiți!"*

Cavalerii panicați galopară, fugiră sau se împleticiră către compatrioții lor. Cete însângerate se rostogoliră prin ravină, se loviră de proprii lor oameni. Cavalerii Shriali continuară să lupte câteva clipe, apoi se întoarseră, gonind înapoi, urmăriți de cete de călăreți păgâni — o năvală vuitoare de lănci, scuturi, chipuri întunecate și cai înspumați, lată cât toată zarea. Șchiopătând pe Câmpul de Luptă, sute de răniți fură trecuți prin sabie la o aruncătură de piatră de frontul comun. Oamenii Colțului nu putură decât să privească înspăimântați. Cântecul lor murise. Auzeau doar tobele, bubuind, bubuind, bubuind...

Groaza și păgânii veneau asupra lor.

*

— *I-am avut... I-am avut!* țipa Saubon, scuipând sânge. Gotian îl înșfăcă de amândoi umerii.

— N-ai avut nimic, neghiobule. Nimic! Știai regula! Când îi înfrângi, *te întorci în formație!*

După ce patinase prin noroiul pârâului și își făcuse drum printre rânduri, Gotian îl căutase pe Prințul galeoth, dar în schimb găsise un lunatic aiurând.

— Dar i-am *avut!* strigă Saubon.

Urmă un țipăt neașteptat și Gotian își ridică din reflex scutul. Saubon continuă pur și simplu să aiureze.

— I-am *frânt ca pe niște copii* înainte să...

Urmă un zdrăngănit, ca de grindină pe un acoperiș de aramă. Oamenii strigară.

—... ca pe niște copii! I-am secerat *la pământ!*

O săgeată păgână se înfipse în pieptul galeothului. O clipă, Marele Maestru crezu că bărbatul murise, dar Saubon ridică pur și simplu mâna și o rupse. Îi străpunsese platoșa, dar se oprise în pâsla de dedesubt.

— *La naiba, i-am avut!* continuă Saubon să zbiere.

Gotian îl înșfăcă din nou și-l scutură.

— *Ascultă!* strigă el. Asta vor să crezi! Kianinii sunt prea agili, prea flexibili pe câmpul de luptă și au inimi prea aprige ca să poată fi cu adevărat frânți. Când ataci, ataci ca să-i sângerezi, nu ca să-i pui pe fugă!

Saubon îl privi amorțit.

— I-am dus pe toți la pierzanie...

— *Adună-ți mințile, omule!* zbieră Gotian. Noi nu suntem ca păgânii. Noi suntem tari, dar suntem sfărâmicioși. Noi *ne frângem!* Gothyelk a căzut. Rănit — poate de moarte! *Trebuie să-i regrupezi pe oamenii ăștia!*

— Da... Să-i regrupez...

Pe neașteptate, ochii lui Saubon *străluciră*, de parcă era animat de un foc mai luminos acum.

— Târfa îmi va arăta bunăvoință! strigă Prințul. *Așa a spus!*

Gotian nu putu decât să se holbeze, năucit.

Coithus Saubon, un Prinț al Galeothului, al șaptelea fiu al bătrânului și hainului Eryeat, strigă să-i fie adus calul.

Valuri mari de lăncieri fanimi, nenumărate mii, se ciocniră de frontul inrithi — și fură opriți. Sulițașii galeothi și tydonni le spintecară caii. Nangaelii tatuați de la hotarul

de nord al Ce Tydonnului îi ciomăgiră pe cei căzuţi în noroi. Agmundrmenii trimiseră săgeţi prin scuturi şi corsete cu arcurile lor mortale din tisă. Auglishmenii din codrii adânci ai Thunyerusului rupseră rândurile când fanimii fugiră, aruncând securi care zumzăiau ca nişte libelule.

În alte locuri de-a lungul ravinei, cohorte de fanimi în armuri de piele goneau paralel cu rândurile inrithiilor, slobozind săgeţi şi batjocuri, aruncându-le capetele nobililor care căzuseră în primul atac. Nordicii se ghemuiau sub scuturile lor, rezistând barajului, şi apoi, spre groaza păgânilor, aruncau înapoi aceleaşi capete.

În curând fanimii începură să se ferească de unele părţi din frontul inrithi — de dârzii gesindalmeni şi kurigalderi din Galeoth, de aprigii numainerishi şi de plaidolmenii cu bărbi lungi din Ce Tydonn — dar cei mai teribili li se păreau bălaii thunyeri, ale căror scuturi imense păreau ziduri de piatră şi ale căror securi şi săbii puteau despica un om în armură până la inimă. Fără cal, uriaşul Yalgrota Sfarmă-Sranci stătea în picioare dinaintea lor, mugind blesteme şi fluturându-şi larg securea în aer. Când kianinii îi făcură voia, el şi ceilalţi membri din clanul său îi hăcuiră până la nişte rămăşiţe însângerate.

Iar şi iar, Mai Marii Gedeei şi Shigekului se revărsară asupra ravinei şi se aruncară cu capul înainte asupra oamenilor de fier, hărţuindu-i pe galeothi, apoi pe tydonni, căutând o verigă slabă. Trebuiau să-i frângă doar o dată pe inrithi şi gândul acesta îi îndemna la acte de un fanatism disperat. Bărbaţi cu iatagane rupte, cu răni sângerânde, chiar şi cu măruntaiele atârnând până la genunchi, se năpusteau înainte, se aruncau asupra norsirailor. Dar de fiecare dată se împotmoleau în încăierare, în noroi şi în măcel înainte ca strigătele lorzilor lor să-i trimită în galop spre siguranţa câmpiei deschise. În urma lor Oamenii Colţului cădeau în genunchi, strigând de uşurare amară.

Către nord-est, unde frontul comun se pierdea în mlaştinile sărate, fiul Padirajahului, Prinţul Încoronat Fanayal, îi conducea pe coyauri, cavaleria grea de elită a tatălui său, împotriva cuarwishmenilor din Ce Tydonn, care

se înghesuiseră în rândurile vecinilor lor de la vest și fură surprinși când se grăbeau înapoi spre pozițiile lor. Câteva clipe, totul fu haos și zeci de cuarwishmeni putură fi văzuți dând bir cu fugiții în mlaștini. Săbii și iatagane fulgerară în lumina soarelui. Pe neașteptate, cete de coyauri strălucitori începură să năvălească dinapoia frontului, deși stindardul cu simbolul Calului Alb al lui Fanayal rămânea blocat în apropierea ravinei. Cei doi fii mai tineri ai lui Gothyelk îi atacară pe coyauri cu ce cai le mai rămăseseră și fanimii, lipsiți de terenul deschis pe care funcționau tacticile lor, fură împinși înapoi cu pierderi cumplite.

Însuflețit de acest succes, Prințul Saubon de Galeoth îi adună pe cavalerii care încă mai aveau un cal și inrithii începură, din ce în ce mai încrezători, să răspundă atacurilor fanimilor cu contraatacuri. Se ciocneau de mulțimi ce păreau amorfe, fanimii se topeau și apoi goneau încercând să scape de cetele ce se avântau încercând să le înconjoare flancurile. Cu răsuflarea tăiată, se aruncau înapoi spre frontul comun, cu lăncile rupte, săbiile ciobite și rândurile subțiate. Saubon însuși pierdu trei cai. Contele Othrain de Numaineiri fu adus înapoi de casa lui, rănit de moarte. Curând după aceea i se alătură fiului său mort.

Soarele urca sus pe cer și revărsa fierbințeală asupra Câmpului de Luptă.

Conții și Baronii Nordului de Mijloc înjurau și se minunau de tacticile fluide ale kianinilor. Priveau cu invidie la cailor magnifici, cu păr lucios, pe care călăreții păgâni păreau să-i conducă doar cu puterea gândului. Nu-și mai băteau joc de Mai Marii păgâni care erau maeștrii în mânuirea arcului. Multe scuturi erau ca niște arici din cauza săgeților. Săgeți rupte țâșneau din platoșele multor bărbați. În tabăra inrithiilor, mii zăceau morți sau răniți din cauza arcașilor păgâni.

Fanimii se retraseră și se regrupară și Oamenii Colțului aclamară răgușit. Mulți infanteriști, sufocați de căldură, dădură buzna în ravina presărată de leșuri și își stropiră capetele cu apă însângerată și spurcată. Mulți alții căzură în genunchi, scuturați de hohote tăcute de plâns. Sclavi,

preoţi şi târfe treceau printre bărbaţi, ungând răni, oferind apă sau bere soldaţilor de rând şi vin nobililor. Mici imnuri se înălţară din grupuri de războinici istoviţi. Ofiţerii zbierau ordine, recrutând sute care să înfigă suliţe şi lăncii rupte, chiar şi aşchii de lemn în panta de dinaintea frontului lor.

Veni vestea că păgânii trimiseseră divizii de călăreţi în dealurile de nord într-o încercare de a-i învălui pe inrithi, unde, datorită prevederii Prinţului Saubon, fuseseră cu totul nimiciţi de tacticile şi curajul Contelui Athjeäri şi cavalerii săi gaenrishi. Alte urale străbătură frontul comun, şi pentru o vreme fură mai puternice decât tunetul tobelor fanime.

Dar veselia lor nu avea să dureze mult. Adunaţi pe câmpia din faţa lor, păgânii se strânseră sub flamurile lor triunghiulare în rânduri lungi şi tremurătoare. Tobele tăcură. O clipă, Oamenii Colţului putură auzi vântul prin ierburi, chiar şi albinele care hoinăreau peste morţii care se sufocaseră în ravină. În timp ce priveau, un mic grup de călăreţi tropotiră impetuos în faţa rândurilor de fanimi nemişcaţi, purtând simbolul Şacalului Negru al lui Skauras, Sapatişahul-Guvernator al Shigekului. Auziră slab un discurs, căruia îi răspunse strigăte răsunătoare într-o limbă necunoscută.

Prinţul Saubon putu fi auzit zbierând, oferind cincizeci de talanţi de aur arcaşului care îl putea ucide şi zece celui care îl putea răni pe Sapatişah. După ce încercară vântul, arcaşii agmundrmeni îşi ridicară arcurile de tisă spre soare şi începură să tragă. Cele mai multe săgeţi nu ajunseră destul de departe, dar unele străbătură întreaga distanţă. Călăreţii îndepărtaţi se prefăcură că nu observă, până ce, pe neaşteptate, unul din ei începu să-şi lovească ceafa şi apoi căzu la pământ.

Oamenii Colţului izbucniră în râsete batjocoritoare. Ca unul, băteau în scuturi, huiduind şi strigând. Anturajul Sapatişahului se împrăştie, lăsând în urmă o singură siluetă: un nobil pe un magnific cal alb îmbrăcat în negru şi argintiu, în mod limpede lipsit de teamă şi aparent neimpresionat de batjocura care bubuia de-a lungul câmpiei.

Şi până la ultimul, inrithii îşi dădură seama că-l priveau pe marele Skauras ab Nalajan, cel pe care nansurii îl numeau Sutis Sutadra, Şacalul de la Miazăzi.

Săgeţi lansate de galeothii îndepărtaţi se înfigeau în pământul din jurul său, dar el nu se mişcă. Din ce în ce mai multe săgeţi se împlântau în ţărână în timp ce agmundrmenii începeau să aprecieze mai bine direcţia şi distanţa. Întorcându-se către inrithii, Sapatişahul solitar scoase un cuţit din cingătoarea lui purpurie — şi începu să se scobească sub unghii.

Acum începură fanimii să râdă şi să strige, bătând în scuturile lor rotunde cu iatagane ce străluceau în soare. Pământul însuşi părea să se cutremure, atât de sălbatic era vacarmul. Două rase, două credinţe, dorind ură şi moarte pe Câmpul de Luptă răvăşit.

Apoi Skauras ridică o mână şi tobele îşi încetară pulsul implacabil. Fanimii începură să avanseze pe întreaga lungime a frontului lor. Oamenii Colţului rămaseră tăcuţi, înşfăcară cozile suliţelor şi îşi aliniară scuturile cu cele ale vecinilor. Începea din nou.

Lăsând nori de praf în urmă, kianinii luară bubuitor viteză. Ca şi cum ar fi numărat bătăile tobei, primele rânduri îşi coborâră la unison lăncile şi îşi îndemnară caii în galop. Cu un ţipăt pătrunzător, se aruncară asupra inrithiilor, în timp ce arcaşii călare goneau de ambele părţi, slobozind o ploaie de săgeţi asupra nordicilor. Atacară în valuri succesive, mai adânci şi mai numeroase decât dimineaţă. Întregi companii fură sacrificate pentru câţiva paşi de teren. Ici şi colo, luptând împotriva usgalderilor din Galeoth, împotriva cuarwishmenilor loviţi din greu, a nangaelilor şi a warnutilor din Ce Tydonn, kianinii ajunseră pe creasta ravinei, împingându-i înapoi pe oamenii de fier. Suliţele trosneau, scobeau feţe, agăţau harnaşamente. Iataganele curbate crăpau coifuri, frângeau clavicule prin zalele de fier. Caii înnebuniţi se năpusteau prin rânduri şi scuturi. Şi chiar în clipa în care forţa şi numărul păgânilor păreau să slăbească, alte valuri ieşeau din praf, săltând prin ravină, călcând morţii în picioare, aruncându-se

asupra pedestraşilor zdruncinaţi. Nu era vreme de tactici sau de rugăciuni, doar lupta disperată pentru a ucide şi a rămâne în viaţă.

În câteva locuri, frontul comun şovăi, se frânse...

Apoi, ca şi cum ar fi ieşit din soarele orbitor, se arătară cishaurimii.

*

Saubon chiar îi bătu cu latul săbiei pe câţiva dintre usgalderii care o rupseră la fugă, dar fu în zadar. Înnebuniţi de panică, se împrăştiară din calea calului său de război — şi din calea războinicilor în armuri aurii care treceau călare peste ei.

— *Este vrerea!* mugi Saubon năpustindu-se înspre coyauri în atac. *Este vrerea lui Dumnezeu!*

Murgul său se ciocni de calul unui păgân din faţa sa. Calul mai mic se împletici şi Saubon îşi trecu sabia prin gâtul călăreţului năucit. Se răsuci şi pară o lovitură puternică a unui kianin înveşmântat în straie purpurii, curgătoare. Murgul său se împletici în lateral şi necheză, aruncându-l coapsă la coapsă cu bărbatul — dar Saubon era mai sus. Saubon îl izbi cu mânerul săbiei şi bărbatul căzu pe spate din şa, cu faţa sfărâmată şi însângerată. De undeva, un tăiş crestă coiful lui Saubon. Crestă picioarele din spate ale calului rămas acum fără călăreţ şi acesta se năpusti dansând peste câinii păgâni dinaintea sa, apoi roti sabia într-un arc larg spre spate, retezând fălcile calului atacatorului său. Calul se dădu în spate, călăreţul căzu. Saubon trase de frâie, îndemnându-şi calul spre stânga, şi-l călcă în picioare pe hulitorul care ţipa.

— *Este!* strigă el, hăcuind un alt bărbat, sfărâmându-i scutul din lemn.

— *Vrerea!*

Cu o a doua lovitură îi zdrobi braţul cu care se apăra.

— *Lui Dumnezeu!*

Cu a treia îi crăpă coiful argintiu, retezându-i jumătate de faţă. Coyaurul dinapoia bărbatului care se prăbuşi ezită. Dar nu şi cei dinapoia lui Saubon. O lance scrâşni pe

spinarea sa, oprindu-se în platoșă, aproape aruncându-l din șa. Ridicându-se în scări, lovi din nou cu sabia, retezând lancea. Când adversarul său întinse mâna în spate după tăișul încovoiat, Saubon își înfipse sabia în încheieturile armurii bărbatului. Încă unul se prăbuși. Păgânii se învârteau în jurul lui, năuciți.

— Lașilor, scuipă Saubon și dădu pinteni calului năpustindu-se asupra lor râzând ca scos din minți.

Aceștia se dădură înapoi înspăimântați — asta însemnă moartea pentru alți doi dintre ei. Dar murgul lui Saubon se ridică inexplicabil pe picioarele din spate și se împletici... Alt blestemat de cal! Se lovi amarnic de pământ. Gânduri tulburi — confuzie. O pădure de picioare și copite frământând țărâna. Trupuri inerte. *Sus...sus...trebuie să mă ridic!* Lovi cu piciorul un cal care bătea din copite. O umbră imensă pluti deasupra lui. Copite cu potcoave de fier tocară țărâna lângă capul său. Își înfipse sabia în sus, simți vârful alunecând peste sternul calului și apoi afundându-se în burta moale, cafenie. O fulgerare a luminii soarelui. Apoi se eliberă, ridicându-se împleticit în picioare. Dar ceva îi trosni coiful, aruncându-l înapoi în genunchi. O altă lovitură îl doborî cu fața înainte în țărână.

Pe Dumnezeu, furia sa părea atât de *goală*, atât de fragilă în noroi! Întinse mâna stângă, goală, și înșfăcă o altă mână — rece, foarte bătătorită, degete ca pielea tăbăcită și unghii sticloase. O mână moartă. Își ridică privirea peste ierburile încâlcite și se holbă la chipul mortului. Un inrithi. Trăsăturile îi erau turtite de pământ și în parte acoperite de sânge. Bărbatul își pierduse coiful și părul de un blond nisipos țâșnea din coiful de zale. Apărătoarea pentru cap căzuse pe o parte și îi apăsa buza de jos. Părea atât de greu, atât de *imobil* — ca o parte a pământului...

Recunoașterea fu o clipă de coșmar, prea ireală pentru a fi înfricoșătoare.

Era chipul său! Ținea *propria sa mână!*

Încercă să țipe.

Nimic.

Dar se auziră tunetele unor copite mai grele, strigăte în limbi cunoscute. Saubon dădu drumul degetelor reci, se chinui să se ridice pe palme și pe genunchi. Voci îngrijorate. De nicăieri, i se păru, niște brațe îl ridicau în picioare. Se holbă amorțit la țărâna goală, în locul unde, cu o clipă mai devreme, se aflase *leșul său*...

Pământul ăsta... Pământul ăsta e blestemat!

— Aici, ia-mă de braț, spuse o voce părintească, de parcă se adresa unui fiu care tocmai învățase o lecție dură. Ești salvat, Prințul meu. Era Kussalt.

Salvat?

— Ești întreg?

Gâfâind, Saubon scuipă sânge și icni:

— Puțin zgâriat...

La doar câțiva pași depărtare, Cavalerii Shriali și coyaurii se împingeau și se hăcuiau unii pe alții. Săbiile zdrăngăneau, dansau strălucind în soare. Atât de frumos. Atât de imposibil de îndepărtat, ca un spectacol țesut pe pânză...

Saubon se întoarse fără niciun cuvânt către ofițerul său. Bătrânul războinic arăta rătăcit, bătut.

— Ai stăvilit ruptura, spuse Kussalt, cu o mirare, poate chiar mândrie, stranie în ochi.

Saubon clipi ca să alunge sângele care-i picura în ochiul stâng. Fu copleșit de o cruzime inexplicabilă.

— Ești bătrân și încet... Dă-mi calul tău!

Privirea lui Kussalt se acri. Strânse din buzele bătrâne.

— Asta nu-i un loc în care să fii sensibil, neghiob bătrân ce ești. *Acuma dă-mi nenorocitul de cal!*

Kussalt tresări, de parcă plesnise ceva în el, apoi se prăbuși în față, făcându-l pe Saubon să se clatine sub greutatea lui.

Căzu pe spate cu ofițerul său, ateriză în fund.

— Kussalt!

Îl trase pe bărbat în poala sa. O săgeată ieșea din șalele lui Kussalt.

Ofițerul gâlgâi, tuși sânge întunecat, de bătrân. Ochii lui se rotiră, îi întâlniră pe ai lui Saubon și bătrânul războinic râse, tușind și mai mult sânge. Lui Saubon i se

încreți pielea de groază. De câte ori îl auzise râzând? De trei sau patru ori în toată viața lui?

Nu-nu-nu-nu...

— Kussalt!

— *Vreau să știi...* hârâi bătrânul, *cât de mult te-am urât...*

O convulsie, apoi scuipă sânge amestecat cu mucozități. Un icnet lung, apoi rămase cu totul nemișcat.

Ca o bucată de pământ.

Saubon privi în jurul straniei oaze de calm în care se găseau. Peste tot, printre ierburile călcate în picioare, priveau ochi morți. Și înțelese.

Blestemat.

Coyaurii se îndepărtaseră zdruncinați, fugind prin ravina sfârtecată. Dar în loc să aclame, oamenii țipau. Undeva fulgerară lumini, atât de strălucitoare încât aruncau umbre sub soarele din miezul zilei.

Nu m-a urât niciodată...

Cum ar fi putut? Kussalt era singurul care...

Ce glumă amuzantă. Ha-ha, neghiob bătrân...

Cineva stătea deasupra lui, strigând.

Atât de obosit. Fusese vreodată atât de obosit?

— Cishaurimii! striga cineva. Cishaurimii!

Ah, luminile...

O lovitură smulse zale, crestându-i obrazul. Unde îi era coiful?

— Saubon! Saubon! striga Incheiri Gotian. *Cishaurimii!*

Saubon își luă degetele de pe obraz. Văzu sânge.

Nerecunoscător nenorocit! Scoabă cu pielea de căcat! Fă în așa fel încât să fie pedepsiți! Pedepsește-i! Pedepsește-i!

Scoabe nenorocite.

— Atacă-i, spuse cu blândețe Prințul Galeoth.

Își îmbrățișă cu putere ofițerul mort, lipindu-l de coapsele și stomacul său. *Ce măscărici.*

— Trebuie să-i ataci pe cishaurimi.

Mergeau pe jos ca să evite companiile de arcași înarmați cu Lacrimile lui Dumnezeu pe care știau că inrithii le țin în spatele liniilor. Nu puteau risca viața niciunuia dintre ei, nu cu Turnurile Stacojii pregătite de război — sub niciun motiv. Erau cishaurimi, Purtătorii de Apă ai lui Indara și răsuflarea lor era mai prețioasă decât răsuflarea a mii de soldați. Erau oaze printre oameni.

Trecându-și palmele peste ierburi, zmeoaică și ciucușoară albă, pășeau către frontul comun, paisprezece cu toții, cu sutanele din mătase galbenă biciuite de vânt și rafale arzătoare, cei cinci șerpi din jurul gâtului fiecăruia întinzându-se ca spițele lui candelabru, cercetând toate direcțiile. Nordicii disperați trăgeau salvă după salvă, dar săgețile izbucneau în rotocoale de flăcări. Cishaurimii continuau să se apropie, măturând cu orbitele goale rândurile de inrithii înțepeniți. Oriunde se întorceau, lumini albastre, orbitoare, explodau în mijlocul Oamenilor Colțului, bășicând pielea, sudând fierul de carne, carbonizând inimi...

Mulți nordici își păstrau poziția, căzând lați sub scuturi cum fuseseră învățați. Dar mulți alții fugeau deja — usgalderi, admundrmeni și gaenrishi, numainerishi și plaidolmeni — insensibili la strigătele ofițerilor și lorzilor. Centrul frontului inrithi se agită, începu să se evaporeze. Bătălia devenise un masacru.

În mijlocul tumultului, Prințul Încoronat Fanayal și coyaurii lui fugiră din ravină, cu Cavalerii Shriali urmărindu-i prin norii de praf și fum — sau așa li se păru tuturor celor care priveau. La început fanimii abia putură să-și creadă ochilor. Mulți dintre ei strigară, nu înfricoșați sau îngroziți, ci minunându-se de ferocitatea smintită a idolatrilor. Când Fanayal coti și se îndepărtă, Incheiri Gotian, cu vreo patru mii de Cavaleri Shriali adunați dinapoia lui, continuară să galopeze înainte strigând — plângând — *„Este vrerea lui Dumnezeu!"* Se împrăștiară de-a lungul Câmpului de Luptă, întregi cu excepția celor care căzuseră în atacul dezastruos de dimineață, avântându-se prin ierburi, ghemuiți de groază, strigându-și furia și sfidarea.

Îi atacară pe cei paisprezece cishaurimi, își mânară caii în luminile drăcești care se revărsau din frunțile lor. Și muriră arzând, ca niște molii atacând cărbunii din inima unui foc.

Filamente de incandescență albastră, desfășurându-se, lucind cu o frumusețe nepământească, făcând membrele cenușă, făcând piepturile să plesnească, jertfindu-i pe bărbați în șeile lor. Printre țipete și vaiere se auzea vuietul copitelor și tunetul strigătelor *„Este vrerea lui Dumnezeu!"* Gotian fu aruncat cu capul înainte de pe rămășițele carbonizate ale calului său. Biaxi Scoula, cu un ciot ars în loc de picior, căzu și fu zdrobit de copitele celor care veneau din urma sa. Cavalerul din fața lui Cutias Sarcellus explodă și-i trimise un cuțit șuierând prin trahee. Întâiul Cavaler-Comandant se prăbuși cu fața înainte în țărână. Moartea coborî asupra sa învârtejindu-se.

Creierii fierseră în cranii. Dinții plesniră. Sute căzură în primele treizeci de secunde. Alte sute în următoarele treizeci. Și cu toate acestea Cavalerii Shriali își biciuiau caii înainte, sărind peste rămășițele mocninde ale fraților lor, gonind unul după altul spre pierzanie, mii și mii, răcnind, răcnind. Tufișurile și ierburile se aprinseră. Un fum uleios începu să urce spre cer, împins de vânt spre cishaurimi.

Apoi un călăreț singuratic, un tânăr adept, goni spre unul din preoții-vrăjitori — și îi reteză capul. Când cel mai apropiat dintre ei își întoarse orbitele să-l privească, doar calul băiatului izbucni în flăcări. Tânărul cavaler se rostogoli și continuă să alerge, țipând ascuțit, cu Choreea tatălui său mort legată în palmă.

Doar atunci își dădură cishaurimii seama de greșeala lor — de aroganța lor. Timp de câteva bătăi de inimă ezitară...

Și un val de cavaleri arși și însângerați țâșni din perdeaua de fum, printre ei Marele Maestru Gotian, purtând Colțul Auriu pe fond Alb, stindardul sacru al Ordinului său. În acea ultimă năvală, alte sute se prăbușiră în flăcări. Dar unii nu căzură și cishaurimii sfârtecară pământul,

încercând disperați să-i doboare pe cei care purtau Choree. Dar era prea târziu — cavalerii înnebuniți căzură asupra lor. Unul din ei încercă să fugă, pășind spre cer, dar fu doborât de o săgeată cu o Lacrimă a lui Dumnezeu. Ceilalți fură trecuți prin sabie acolo unde se aflau.

Erau cishaurimi, Purtătorii de Apă ai lui Indara, și moartea lor era mai prețioasă decât moartea a mii de bărbați.

Timp de o clipă imposibilă, totul rămase tăcut. Cavalerii Shriali, cei câteva sute care supraviețuiseră, începură să șchiopăteze și să se împleticească înapoi spre formațiile zdruncinate ale fraților lor inrithi. Incheiri Gotian fu printre ultimii care ajunseră la adăpost, cărând un tânăr ars atârnat pe umeri.

Skauras, știind că cishaurimii își îndepliniseră sarcina în ciuda faptului că muriseră, zbieră la Mai Marii săi să atace, dar șocul a ceea ce tocmai văzuseră îi apăsa prea greu. Fanimii se retraseră, agitându-se dezorientați, în timp ce de partea cealaltă a unei imense brazde de pământ carbonizat și morți fumegând, Conții și Baronii Nordului de Mijloc își regrupau disperați centrul frontului comun. Când Mai Marii Shigekului și Gedeei își reîncepură asaltul, oamenii de fier își ocupaseră din nou pozițiile, cu rândurile rărite și inimile oțelite.

Și începură să cânte din nou străvechiul imn, care acum li se părea mai mult o profeție decât un cântec:

Venit-am la război,
Venit-am să jefuim!
Când noaptea cade peste noi
Cu ochi de Zei vă vom privi!

În timp ce după-amiaza se apropia de sfârșit, mulți alții li se alăturară celor căzuți. Contele Wanhail de Kurigald fu aruncat de pe calul său în timpul unui contra-atac și își frânse spatele. Fratele cel mai mic al lui Skaiyelt, Prințul Narradha fu doborât de o săgeată în ochi. Dintre cei care trăiau, unii se prăbușeau din cauza căldurii și epuizării. Unii înnebuniră de jale și trebuiră târâți, făcând spume, la preoții din tabără. Dar cei care rămaseră în picioare nu

putură fi frânți. Oamenii de fier își regăsiseră cântecul și cântecul le reaprinsese fervoarea sălbatică. Bătăile tobelor fanime slăbiră, apoi fură înecate cu totul. Mii de voci și un singur cântec. Mii de ani și un singur cântec.

Când noaptea cade peste noi
Cu ochi de Zei vă vom privi!

În timp ce soarele cobora către orizontul de vest, fanimii dădură din ce în ce mai mult înapoi dinaintea frontului inrithi, atacând din ce în ce mai agitați. Căci vedeau demoni în ochii dușmanului lor idolatru.

Skauras sunase deja retragerea când flamurile lui Proyas și ale conriyenilor săi cu măști argintii se iviră fluturând de după dealurile de vest. Fără niciun semn, rândurile galeothilor, tydonnilor și thunyerilor se năpustiră înainte și alergară bubuind peste Câmpul de Luptă. Istoviți și cu inimile zdrobite, fanimii se pierdură cu firea. Retragerea degeneră în dezordine. Cavalerii de Conriya năvăliră asupra lor și marea oaste kianină a lui Skauras ab Nalajan, Sapatișah-Guvernator al Shigekului, fu masacrată. Între timp, Conții și Baronii Nordului de Mijloc căzură cu ce cai le mai rămăseseră asupra întinsei tabere a fanimilor. Lăsându-se pradă unei furii desfrânate, nordicii osteniți violară femeile, uciseră sclavii și jefuiră pavilioanele somptuoase a nenumărați Mai Mari.

Până la apus, Războiul Sfânt cel Vulgar fusese răzbunat.

*

În săptămânile care urmară, Oamenii Colțului aveau să găsească mii de cai umflați pe drumul spre Hinnereth. Fuseseră călăriți până la moarte, atât erau de înnebuniți păgânii să fugă de oamenii de fier ai Războiului Sfânt.

Cocoșat în șaua sa, Saubon privea rândurile de femei și bărbați osteniți, târându-se prin ierburile scăldate în lumina lunii, nerăbdători, fără îndoială, să-i ajungă în sfârșit din urmă pe Proyas și cavalerii săi. Saubon își dădu seama că Prințul conriyan trebuie să se fi grăbit tare, periculos de tare, ca să-și lase atât de departe în urmă

echipamentul și auxiliarii. Nu avea nevoie de oglindă ca să știe cum arăta: chipurile îngrozite ale celor care pășeau prin întuneric erau o reflexie mulțumitoare. Mantia zdrențuită îi era scăldată în sânge. Zalele armurii sale erau acoperite de sânge închegat.

Așteptă până ce ajunse aproape deasupra bărbatului înainte să-l strige...

— Prietenul tău. Unde e?

Vrăjitorul, Achamian, coborî de pe catârul său, încleștându-și femeia. Nu era de mirare, având în vedere că se ivise din întuneric ca o nălucă însângerată.

— Vrei să spui Kellhus? întrebă Învățatul cu barbă tăiată drept.

Saubon se încruntă.

— Amintește-ți care ți-e locul, câine. E un prinț.

— Vrei să spui, *Prințul* Kellhus, atunci?

Simțindu-se inexplicabil pedepsit, Saubon se opri, își linse buzele umflate.

— Da...

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Nu știu. Proyas ne-a mânat ca pe vite ca să te ajungem din urmă. Totul e confuz... În plus, prinții nu își pierd vreme cu cei ca noi în ajunul luptei.

Saubon îi aruncă o privire fioroasă neghiobului afectat, întrebându-se dacă să-l lovească pentru impertinența lui. Dar amintirea propriului leș pe câmpul de luptă îl opri. Se cutremură, își cuprinse coatele. *Ăla nu eram eu!*

— Poate... Poate că mă poți ajuta, atunci.

Vrăjitorul se încruntă năucit într-un fel pe care Saubon îl găsi insultător.

— Sunt la dispoziția ta, Prințul meu.

— Pământul ăsta... Ce-i cu pământul ăsta?

Vrăjitorul ridică din nou din umeri.

— Acesta este Câmpul de Luptă... E locul în care a murit Non-Zeul.

— Știu legendele.

— Nu mă îndoiesc... Știi ce-i un topos?

Saubon se strâmbă.

— Nu.

Femeia atrăgătoare de lângă el căscă și își frecă ochii. Pe neașteptate, Prințul Galeoth cu copleșit de un val de oboseală. Se clătină în șa.

— Știi felul în care poți vedea departe de pe înălțimi, spunea vrăjitorul, ca turnurile sau vârfurile munților?

— Nu-s un prost. Nu te purta cu mine de parcă aș fi unul.

Zâmbet chinuit.

— Un topos este o înălțime, un loc de unde poți vedea până departe... Dar în vreme ce înălțimile sunt făcute din mormane de piatră și țărână, un topos e făcut din mormane de răni și suferințe. Sunt înălțimi care ne permit să vedem dincolo de această lume... unii spun că ne permit să vedem în Exterior. De aceea pământul acesta te tulbură — te afli periculos de sus... Acesta este Câmpul de Luptă. Ceea ce simți se aseamănă foarte mult cu răul de înălțime.

Saubon încuviință, simțind cum i se strânge gâtlejul. Înțelese și, aparent fără niciun motiv, înțelegerea aceea îi aduse o imensă ușurare. Fu scuturat de două suspine crunte.

— Extenuarea, croncăni el, ștergându-și furios ochii.

Vrăjitorul îl privea, acum mai mult cu regret decât cu reproș. Femeia își fixa picioarele cu privirea.

Incapabil să-l privească pe bărbat, Saubon înclină vag din cap în direcția lui, apoi vru să dea pinteni calului. Dar vocea Învățatului îl opri brusc.

— Chiar și pentru un topos, strigă el, locul acesta este... special.

Exista ceva diferit în tonul său, o repulsie poate, care îl lovi pe Saubon ca un vânt de iarnă pe piele asudată.

— Cum așa? reuși el să rostească, privind în noaptea întunecată.

— Îți amintești versul din *Saga*, *„Em yutiri Tir mauna, kirn raussaraim..."*.

Saubon clipi ca să alunge lacrimile din ochi și nu spuse nimic.

— „Sufletul care Îl întâlnește", continuă Învățatul, „nu trece mai departe."

— Și ce naiba, spuse Prințul Galeoth, șocat de brutalitatea propriei voci, ar trebui să însemne asta?

Vrăjitorul străbătu cu privirea câmpia întunecată.

— Că într-un fel, El e aici undeva... Mog-Pharau. Când se întoarse spre Saubon, în ochii săi se citea cu adevărat frica.

— Morții nu pot scăpa de pe Câmpul de Luptă, Prințul meu... Locul acesta e blestemat. Non-Zeul a murit aici.

Capitolul VII

Mengedda

Somnul, când e destul de adânc, nu poate fi deosebit de vigilență.

— SORAINAS, CARTEA CERCURILOR ȘI SPIRALELOR

Începutul Verii, 4111 Anul-Colțului,
Câmpia Mengedda

Cu aripile negre larg deschise, Sinteza plutea pe vântul din zori, savurând pur și simplu *familiaritatea* întregii lumi. Orizontul de est se lumină treptat și apoi, pe neașteptate, soarele se ivi în zare, revărsându-se printre dealuri, peste întinderea presărată de leșuri a Câmpului de Luptă și în afară, în întunericul infinit, unde avea, în cele din urmă, să traseze o linie necuprins de lungă...

Poate până acasă.

Cine îl putea învinovăți că ceda nostalgiei? Să fie aici din nou, după milenii întregi, în locul unde *aproape că se întâmplase,* unde Oamenii și Neoamenii aproape că se stinseseră pe vecie. Aproape. Vai...

Curând. Curând.

Își coborî căpșorul mic, omenesc, și studie modelele schițate de morții nenumărați peste câmpie, minunându-se de asemănarea cu anumite simboluri prețuite cândva de specia lui — pe vremea când o putea numi astfel. Genuri. Specii. Rasă.

Inchoroi, așa îi numeau netrebnicii.

O vreme medită la senzația de adâncime generată de miile de vulturi care se roteau încet dedesubt, coborând unul după altul la ospăț. Apoi prinse mirosul pe care îl căutase... duhoarea aceea nepământească — atât de deosebită! — codificată exact pentru o asemenea eventualitate.

Deci Sarcellus era mort. Regretabil.

Cel puțin Războiul Sfânt triumfase — și încă asupra cishaurimilor!

Golgotterathul avea să aprobe.

Zâmbind, sau poate posomorându-se, cu buzișoare umane, Vechiul Nume se prăvăli în jos, alăturându-se străvechiului praznic al vulturilor.

*

Depărtările se zvârcoleau, viermuind de forme albe înveșmântate în piei umane — sranci, mii și mii de sranci urlând, zgâriindu-și pielea până la sângele negru, scoțându-și ochii. Orbindu-se! Vârtejul trecea vuind prin mijlocul lor, aruncând nenumărate mii pe orbită în jurul bazei sale clocotitoare.

Venea Mog-Pharau.

Marele Rege al Kyraneasului îl prinse strâns pe Seswatha de umeri, dar vrăjitorul nu-i putu auzi strigătul. În schimb auzi vocea, venind din sute de gâtlejuri srance, răbufnind ca niște cărbuni aprinși îndesați în craniul său... Vocea Non-Zeului.

CE VEZI?

Să vadă? Ce putea să...

TREBUIE SĂ ȘTIU CE VEZI.

Mare Rege îi întoarse spatele și se întinse după Sulița Heron.

SPUNE-MI.

Secrete... Secrete! Nici măcar Non-Zeul nu putea înălța ziduri împotriva a ceea ce era uitat! Seswatha zări Carapacea spurcată sclipind în inima vârtejului, un sarcofag din nimil acoperit de scriere chorică, plutind...

CE SUNT...

Achamian se trezi urlând, cu mâinile încordate ca niște gheare dinaintea sa, tremurând.

Dar auzi o voce blândă, liniștindu-l, gângurind încurajări. Mâini moi îi mângâiau chipul, dându-i deoparte părul transpirat din ochi, ștergându-i lacrimile din ochi.

Esmi.

Zăcu multă vreme în brațele ei, cutremurându-se din când în când, chinuindu-se să-și țină ochii deschiși, să vadă ceea ce era aici — acum.

— M-am mai gândit la Kellhus, spuse ea după ce el încetă să mai gâfâie.

— L-ai visat? o tachină Achamian fără tragere de inimă. Încercă să-și dreagă voce.

Esmenet râse.

— Nu, nătărăule. Am sp...

CE VEZI?

Un cor de țipete scurte și pătrunzătoare. Scutură din cap.

— Poftim? spuse el, râzând neliniștit. Ce-ai spus? De somn mi se închid și ochii și urechile...

— Am spus că *mă gândeam doar*.

— La ce?

Cumva, o simți săltându-și capul, așa cum făcea când se lupta să pună în cuvinte ceva ce-i scăpa.

— La felul în care vorbește... N-ai...

NU POT SĂ VĂD.

— Nu, gâfâi el. N-am observat.

Tuși violent.

— *Asta*, spuse ea, e ceea ce capeți dacă stai în direcția fumului lângă foc.

Una din mustrările ei tradiționale.

— Carnea bătrână e mai bună afumată.

Răspunsul lui tradițional. Își strânse ochii ca să alunge sudoarea dintre ei.

— Oricum, Kellhus, continuă ea, coborând vocea. Prelata era subțire și tabăra aglomerată. Cum toți vorbesc în șoaptă despre el din cauza bătăliei și a ceea ce i-a spus Prințului Saubon, mi-a trecut prin cap...

SPUNE-MI.

—... înainte să adorm că aproape tot ce spune este, ei bine... fie *apropiat* sau *îndepărtat*...

Achamian înghiți, reuși să rostească:

— Ce vrei să spui?

Avea nevoie să urineze.

Esmenet râse.

— Nu-s sigură... Îți amintești că ți-am spus cum m-a întrebat cum a fost să fiu o târfă — știi tu, să mă culc cu bărbați pe care nu-i cunoșteam? Când vorbește în felul acela, pare aproape, *stânjenitor* de aproape, până îți dai seama cât de absolut de sincer și lipsit de prejudecăți este... La momentul respectiv, am crezut că e doar un alt câine în călduri...

CE SUNT EU?

— Treci la *subiect*, Esmi...

Urmă o pauză enervată.

— Alteori pare atât de *departe* când vorbește, că-ți taie suflarea, ca și cum ar sta pe vârful unui munte singuratic de unde poate vedea totul, sau aproape totul... Făcu o nouă pauză și după durata ei, Achamian știu că-i rănise sentimentele. O putu simți ridicând din umeri. Noi, restul, vorbim undeva în mijloc, în timp ce el... Și acum... a văzut ce s-a întâmplat ieri *înainte să se întâmple*. Pe zi ce trece...

NU POT SĂ VĂD.

—... pare să vorbească *puțin mai aproape și puțin mai departe*. Mă face să... Akka? Trenuri! Te cutremuri!

El icni după aer.

— N-nu pot rămâne aici, Esmi.

— Ce vrei să spui?

— Locul ăsta! strigă el. Nu pot rămâne aici!

— Șșș. O să fie bine. Am auzit niște soldați vorbind noapte trecută, spunând că o să ne mutăm mâine. Departe de morți — de suflarea vaporilor și...

SPUNE-MI.

Achamian strigă, se luptă să-și adune mințile.

— Șșș, Akka, șșș...

— Au spus unde? icni el.

Esmenet se eliberase din pături lovindu-le cu picioarele ca să îngenuncheze goală deasupra lui, punându-i palmele pe piept. Părea îngrijorată. Foarte îngrijorată.

— Au spus ceva despre niște ruine, cred.

— M-mai rău.

— Ce vrei să spui?

— Locul ăsta mă face bucăți, Esmi. Ecouri. Ecouri. Î-îți amintești ce i-am s-spus lui Saubon aseară? N-Non-Zeul... Ecoul... ecoul lui e prea puternic aici. Prea puternic! Și ruinele sunt orașul Mengedda. *Locul unde s-a întâmplat*... Unde Non-Zeul a fost doborât. Știu că pare o nebunie, dar cred că *locul — cred că locul acesta mă recunoaște*... Pe m-mine sau pe Seswatha dinlăuntrul meu!

— Deci ce ar trebui să...

SPUNE-MI.

— Să plecăm... Să ridicăm tabăra pe dealurile de est, deasupra Câmpului de Luptă. Îi putem aștepta acolo pe ceilalți.

Chipul ei se întunecă de alte griji.

— Ești sigur, Akka?

— O să fim în siguranță... Trebuie doar să ne îndepărtăm o vreme.

*

Odată cu sporirea puterii, îi spusese cândva Achamian, vine misterul. Un vechi proverb nilnameshi. Când Kellhus îl întrebase ce însemna proverbul, Învățatul îi spusese că se referea la paradoxul puterii, cu cât erai mai în siguranță dinaintea lumii, cu atât mai nesigur deveneai. La momentul respectiv, Kellhus considerase că proverbul era o altă generalizare goală de-a lui Achamian, una care exploata înclinația celor născuți în lume de a confunda obscuritatea cu profunzimea. Acum nu mai era atât de sigur.

Trecuseră cinci zile de la bătălie. Soarele dispăruse clocotind printre dealurile de vest. Marile Nume — inclusiv Conphas și Chepheramunni — se adunaseră împreună cu suitele lor într-un amfiteatru năpădit de ierburi care fusese săpat în vremuri străvechi în coasta unui deal scund. Un

enorm foc de tabără ardea în centrul său, transformând scena într-o vatră. Marile Nume şedeau şi se sfătuiau împrejurul celei mai de jos trepte a amfiteatrului, în timp ce sfetnicii lor şi nobilii compatrioţi se sfădeau şi se înţepau pe treptele de deasupra. Veşmintele lor ceremoniale, multe din ele obţinute din jafuri, luceau şi sclipeau în lumina focului. Chipurile lor străluceau într-o nuanţă palidă de portocaliu. Dinaintea lor, sclavi cu pieptul gol se agitau între întuneric şi scenă, unde aruncau în foc mobilă, haine, suluri de hârtie şi alte obiecte lipsite de valoare din tabăra kianină. Un fum straniu, albăstrui ca fierul, izbucni din flăcări spre cer. Mirosea respingător — amintind de unguentele din balegă folosite de preotesele Yatweriene — dar pe Câmpul de Luptă nu mai exista nimic altceva de ars.

În sfârşit, Războiul Sfânt, fusese întregit. Mai devreme, în timpul după-amiezii, oştile nansurilor şi ainonilor, se înşiruiseră de-a lungul câmpiei şi se alăturaseră taberei întinse de sub ruinele Mengeddei — cândva un mare oraş, distrus în la începutul Epocii de Bronz, după cum îi spusese Achamian lui Kellhus. Pentru prima dată din îndepărtatul Momemn, se convocase un Consiliu complet al Numelor Mari şi Mici. Deşi rangul şi faima sa îi câştigaseră un loc printre cei care şedeau deasupra Marilor Nume, Kellhus hotărâse să stea cu cavalerii, soldaţii şi auxiliarii adunaţi pe movilele de pământ şi moloz din partea opusă amfiteatrului, unde îşi putea cultiva reputaţia modestiei şi putea supraveghea cu uşurinţă expresiile tuturor celor pe care trebuia să-i subjuge.

În mare parte, chipurile lor afişau contraste surprinzătoare. Unele purtau semne — bandaje, răni zbârcite şi vânătăi îngălbenite — ale bătăliei recente, în vreme ce alţii nu aveau niciun fel de semne, mai ales nou-veniţii nansuri şi ainoni. Unii erau îmbujoraţi de bucuria sărbătoririi, căci spinarea păgânilor fusese frântă, în timp ce alţii erau cenuşii de groază şi lipsă de somn...

Se părea că victoria pe Câmpul de Luptă avea un preţ neobişnuit.

Încă de când își întinseseră saltelele de paie și rogojinile pe Câmpia Mengedda, bărbați și femei din Războiul Sfânt se plânseseră de coșmaruri violente. Pretindeau că în fiecare noapte se găseau în situații disperate pe Câmpul de Luptă, rezistând și căzând dinaintea unor dușmani pe care nu-i mai văzuseră nicicând: nansuri străvechi, adevărați kianini de deșert, infanteriști ceneieni, străvechi care de luptă din Shigek, kyraneeni în armuri de bronz, scylvendi pe cai fără șei, sranci, bashragi și chiar, insistaseră unii, dragoni-Wracu.

Când tabăra fusese mutată din calea vânturilor putrede în ruinele Mengeddei, coșmarurile deveniseră și mai crunte. Unii începură să spună că visaseră bătălia recentă împotriva kianinilor, că erau arși din nou de cishaurimi, sau că erau doborâți de thunyerii înnebuniți de luptă. Era de parcă pământul adunase clipele de pe urmă ale celor pierduți și le povestea iar și iar, noapte de noapte, pe tărâmul celor vii. Mulți încercară să nu mai doarmă deloc, mai ales după ce într-o dimineață un baron tydonni fusese găsit mort pe salteaua sa. Alții, ca Achamian, fugiseră chiar...

Apoi începură să se ivească monedele, cuțitele, coifurile sfărâmate și oasele îngropate, parcă vomitate încet de pământ. La începu ici și colo, erau găsite țâșnind din țărână dimineața în locuri în care oamenii insistau că le-ar fi fost imposibil să nu le observe. Apoi mai des. Se spunea că, după ce se lovise la degetele de la picioare, un bărbat găsise scheletul unui copil sub podeaua de stuf a cortului său.

Kellhus nu visase nimic, dar văzuse oasele. Conform lui Gotian, care explicase legendele legate de Câmpul de Luptă într-un consiliu personal cu două zile mai devreme, pământul de aici absorbise prea mult sânge de-a lungul mileniilor și acum, ca apa mult prea sărată, trebuia să scape de vechi, pentru a face loc noului. Câmpul de Luptă era blestemat, spuse el, dar nu trebuiau să se teamă pentru sufletele lor atâta timp cât rămâneau de neclintit în credința lor. Blestemul era vechi și bine înțeles. Proyas și Gothyelk, dintre care niciunul nu avea coșmaruri, nu vroiau

să plece pentru că trimiseseră curieri spre Conphas și Chepheramunni specificând Câmpul de Luptă ca loc de întâlnire și pentru că pârâul care curgea prin ruinele orașului era singura sursă expeditivă de apă pe o distanță de trei zile. Și Saubon insistaseră să rămână, deși, așa cum știa Kellhus, din motive care erau doar ale lui. Saubon *avea* coșmaruri. Numai Skaiyelt le ceruse să plece.

Cumva, însăși țărâna pe care se dusese lupta devenise dușmanul lor. Xinemus remarcase într-o noapte lângă foc că asemenea dezbateri erau pentru filosofi și preoți, nu pentru războinici și târfe.

Asemenea dezbateri, se gândise Kellhus, n-ar trebui să existe deloc...

Încă de când aflase amănuntele îngrozitoare ale victoriei inrithiilor, Kellhus se trezise asaltat de întrebări, dileme și enigme.

Soarta îi *arătase* bunăvoință lui Coithus Saubon, dar numai pentru că Prințul Galeoth îndrăznise să-i pedepsească pe Cavalerii Shriali. După toate aparențele, atacul catastrofic al lui Gotian împotriva cishaurimilor îi salvase pe Conții și pe Baronii Nordului de Mijloc. Cu alte cuvinte, totul se petrecuse exact așa cum prezisese Kellhus. Exact.

Dar probleme era că el nu prezisese *nimic*. Pur și simplu spusese ceea ce trebuise să spună pentru a-și maximiza probabilitatea de a-l cuceri pe Saubon și de a-l distruge pe Sarcellus. Își asumase un risc.

Trebuia să fie pur și simplu o coincidență. Cel puțin asta își spusese — la început. Soarta era doar un alt subterfugiu al celor născuți în lume, o altă minciună menită să dea un sens abjectei lor neajutorări. De aceea considerau că viitorul este o Târfă, ceva care nu avea preferințe pentru nimeni. Ceva întristător de *indiferent*.

Ceea ce venea mai *întâi* hotăra ceea ce venea mai apoi... *Asta* era baza Transei Probabilistice. Acesta era principiul care făcea posibilă, prin sabie sau cuvânt, stăpânirea împrejurărilor. Asta era ceea ce-l făcea un dûnyain.

Unul dintre Condiționați.

Apoi pământul începu să scuipe oase. Nu era asta dovada că pământul *răspundea* nenorocirilor oamenilor, că *nu* era indiferent? Și dacă țărâna — *țărâna!* — nu era indiferentă, atunci cum rămânea cu viitorul? Era oare posibil ca ceea ce venea mai *apoi* să hotărască ceea ce venea mai întâi? Oare linia care unea trecutul și viitorul nu era niciunică, nici dreaptă, ci multiplă și cotită, în stare să facă bucle care să contrazică Legea lui Întâi și Apoi?

Era oare posibil ca el să fie Vestitorul, așa cum insistase Achamian?

De asta m-ai chemat, Tată? Ca să-i salvez pe copiii aceștia?

Dar astea erau ceea ce el numea întrebări primare. Existau multe alte mistere mai urgente care trebuiau cercetate, multe alte amenințări tangibile. Asemenea întrebări erau fie pentru filosofi și preoți, după cum spusese Xinemus, fie pentru Anasûrimbor Moënghus.

De ce nu m-ai contactat, Tată?

Focul de tabără străluci mai puternic, înghițind o mică bibliotecă de suluri pe care sclavii le căraseră din întuneric. Deși Kellhus stătea deoparte, își putea *simți* poziția printre nobilii înșiruiți dinaintea sa. Era ca un lucru palpabil, de parcă era un pescar care mânuia niște plase aruncate departe. Fiecare ocheadă, fiecare privire atentă, era observată, categorisită și reținută. Fiecare chip era descifrat.

O privire cunoscătoare de la o siluetă dintre nobilii lui Proyas... Palatinul Gaidekki.

A discutat îndelung despre mine cu egalii săi, mă privește ca pe o enigmă și este pesimist în ceea ce privește soluția. Dar o parte din el se întreabă, tânjește chiar.

O privire de la unul dintre tydonni. O întâlnire de o clipă a ochilor... Contele Cerjulla.

A auzit zvonurile, dar e prea mândru de isprăvile sale pe câmpul de luptă ca să le pună pe seama sorții. Are coșmaruri...

O privire fugitivă de dinapoia lui Ikurei Conphas... Generalul Martemus.

A auzit multe despre mine, dar e prea preocupat ca să-i pese cu adevărat.

Din mijlocul thunyerilor, un războinic cu părul ca focul, căutând pe cineva în mulțime... Contele Goken.

N-a auzit aproape nimic despre mine. Prea puțini dintre thunyeri vorbesc alte limbi decât a lor.

O privire disprețuitoare dintre conriyeni... Palatinul Ingiaban.

A discutat despre mine cu Gaidekki, susține că sunt un escroc. Ceea ce-l interesează este relația mea cu Cnaiür. Nici el nu mai doarme.

O privire stăruitoare, fixă din suita micșorată a lui Gotian...

Sarcellus.

Unul dintre chipurile inscrutabile ce păreau să devină din ce în ce mai numeroase. Spioni-piele, așa îi numise Achamian.

De ce se holba? Din cauza zvonurilor, ca ceilalți? Din cauza îngrozitorului preț pe care Cavalerii Shriali îl plătiseră datorită cuvintelor lui? Kellhus știa că Gotian se străduia să nu-l urască...

Sau știa că Kellhus încercase să-l omoare?

Kellhus înfruntă privirea neșovăitoare a creaturii. De la prima sa întâlnire cu Skeaös pe Înălțimile Andiamine, își rafinase înțelegerea straniei lor fizionomii. Acolo unde ceilalți vedeau chipuri frumoase sau pătate, el vedea ochi privind printre degete încleștate. Până acum, identificase unsprezece asemenea creaturi imitând diferite personaje puternice și nu se îndoia că mai existau și altele...

Înclină prietenos din cap, dar Sarcellus continuă să-l privească, lipsit de expresie, ca și cum nu și-ar fi dat seama sau nu i-ar fi păsat că cel la care se holba îl privea la rândul său...

Ceva, se gândi Kellhus. *Suspectează ceva.*

Urmă o mică agitație în apropierea lui și, întorcându-se, Kellhus îl văzu pe Contele Athjeäri, făcându-și drum prin mulțimea de spectatori, urcând spre el. Kellhus înclină cuviincios din cap în timp ce tânărul nobil se apropia.

Bărbatul îi întoarse gestul, dar înclinarea sa fu puțin mai scurtă.

— După asta, spuse Athjeäri. Trebuie să vii cu mine după asta.

— Prințul Saubon.

Extraordinarul bărbat cu păr castaniu își încordă fălcile. Kellhus știa că Athjeäri nu înțelegea nici melancolia, nici nehotărârea, și, în parte, de asta considera această însărcinare înjositoare. Oricât își admira unchiul, credea că Saubon îl ia prea în serios pe acest prinț fără avere din Atrithau. Mult prea în serios.

Atâta mândrie.

— Unchiul meu vrea să te întâlnească, spuse Contele, ca și cum ar fi explicat o scăpare.

Fără alte cuvinte, începu să-și facă drum înapoi spre amfiteatru. Kellhus privi spre mulțimea de dedesubt către Marile Nume. Îl zări pe Saubon ferindu-și neliniștit privirea.

Suferința lui e din ce în ce mai mare. Frica lui e din ce în ce mai adâncă. De șase nopți, Prințul galeoth se străduise să-l evite, chiar și în acele consilii în care ședeau în jurul aceluiași foc. Se petrecuse ceva pe câmpul de luptă, ceva mai cumplit decât pierderea neamurilor sau trimiterea Cavalerilor Shriali la pierzanie. O ocazie.

Kellhus observă că Sarcellus își părăsise locul de pe trepte și stătea acum cu un mic grup de Preoți Shriali pregătindu-se să-l asiste pe Gotian la riturile inaugurale. Vuietul vocilor încetă încetul cu încetul.

Marele Maestru începu o rugăciune purificatoare pe care Kellhus o recunoscu din *Tratat*. Apoi vorbi o vreme despre Inri Sejenus, Cel din Urmă Profet, și despre ceea ce însemna să fii inrithi.

— Cel care se căiește de întunericul din inima sa, cită el din *Cartea Învățaților*, să înalțe Colțul și să-l urmeze.

A fi inrithi, le aminti el, însemna a fi un adept al lui Inri Sejenus. Și ce adept era mai fidel decât cel care pășea pe Sfintele sale Urme?

— *Shimeh,* spuse el cu voce limpede, răsunătoare. Shimeh este aproape, foarte aproape, căci am mers mai

departe într-o zi cu ajutorul săbiilor decât am mers în doi ani cu picioarele...

— Sau cu limbile! strigă cineva.

Râsete calde.

— Cu patru nopți în urmă, declară Gotian, i-am trimis un sul lui Maithanet, Prea Sfântul nostru Shriah, Fericitul Părinte al Războiului nostru Sfânt.

Se opri și tăcerea fu atotcuprinzătoare, cu excepția trosnetelor focului. Încă mai avea ambele mâini înfășurate în bandaje. Și le arsese trăgându-i pe cei căzuți prin ierburile în flăcări.

— Pe acel sul, continuă el, am scris un singur cuvânt — unul singur! — căci degetele încă îmi sângerau.

Câteva strigăte se ridicară din mijlocul mulțimii. Atacul Cavalerilor Shriali devenise deja o legendă.

— Triumf! strigă el.

— *Triumf!*

Oamenii Colțului izbucniră în urale, strigând și tânguindu-se, unii plângând chiar. Întunecate sub stele, movilele și molozul din jurul Mengeddei se cutremurară.

Dar Kellhus rămase tăcut. Îi aruncă o privire lui Sarcellus, care era întors în parte cu spatele la el și observă... *discrepanțe.* Zâmbind, splendid în lumina focului și în straiele lui aurii și albe, Gotian făcu semn mulțimilor să se potolească, apoi îi chemă să i se alăture în Rugăciunea de Templu.

Iubite Dumnezeu al Dumnezeilor, care pășești printre noi, nenumărate sunt numele tale sfinte...

Cuvinte rostite de mii de guri omenești. Aerul vuia de o rezonanță imposibilă. Însuși pământul vorbea, sau așa se părea cel puțin... Dar Kellhus îl vedea doar pe Sarcellus — vedea doar diferențele. Postura lui, înălțimea, statura, chiar și luciul părului negru. Toate erau imperceptibil diferite.

Un înlocuitor.

Originalul fusese ucis, își dădu Kellhus seama, exact așa cum sperase. Dar nu și *poziția* lui Sarcellus. Moartea sa trecuse neobservată și fusese pur și simplu înlocuit.

Straniu că cineva putea să fie o poziție.

... căci numele tău este Adevăr, ce dăinuie în vecii vecilor.

După încheierea riturilor de purificare, Gotian și Sarcellus se retraseră. Apoi, țepeni în platoșele lor ornamentale, se ridicară Preoții Gilgallici pentru a-l numi pe Învingătorul-Bătăliei, bărbatul pe care temutul Război îl alesese drept instrumentul său pe câmpul de luptă cu cinci zile în urmă. Mulțimile rămaseră tăcute, așteptând. Xinemus i se plânsese lui Kellhus mai devreme în timpul zilei că alegerea Învingătorului-Bătăliei era obiectul unor nenumărate pariuri, de parcă era o loterie și nu o hotărâre divină. Un bărbat în vârstă, cu o barbă tăiată drept și albă ca promoroaca, păși în fața celorlalți: Cumor, Înaltul Cultist al lui Gilgaöl. Dar înainte să poată începe, Prințul Skaiyelt sări în picioare și strigă:

— *Wedt firlik peor kaflang dau hara mausrot!*

Se întoarse de la Numele Mari și Mici către cei adunați în jurul lui Kellhus, părul său lung și blond și barba sa legănându-se de la un umăr la altul.

— *Wedt dau hara mut keflinga! Keflinga!*

Cumor bolborosi ceva indignat și de neînțeles, în vreme ce toți ceilalți se întoarseră către thunyerii lui Skaiyelt așteptând explicații. Se părea că traducătorii lui nu erau de găsit.

— Spune, strigă în cele din urmă în sheyică unul din oamenii lui Gothyelk de pe treptele de sus, că întâi trebuie să vorbim despre plecarea din locul acesta. Că trebuie să fugim.

Aerul umed începu deodată să zumzăie de strigăte ce se luau la întrecere unele cu altele, unele strigând acuzații, altele aprobări. Ofițerul monstruos al lui Skaiyelt, Yalgrota, sări în picioare și începu să se bată cu pumnii în piept mugind amenințări. Capetele micșorate de sranci din jurul taliei sale dansau ca niște canafi. Inexplicabil, Skaiyelt începu să bată cu picioarele în pământ. Se ghemui cu un cuțit în mână, apoi se ridică, înălțând ceva la lumina focului. Sute de oameni icniră.

Ținea un craniu, pe jumătate plin de țărână, pe jumătate strivit de vreo lovitură străveche.

— *Wedt,* spuse el încet, *dau hara mut keflinga.*

Morții ieșeau la suprafață ca înecații... *Cum,* se întrebă Kellhus, *e posibil una ca asta?*

Dar trebuia să se concentreze la mistere practice — nu la cele ale țărânii.

Skaiyelt aruncă țeasta în foc, aruncă privi crunte celorlalte Mari Nume. Discuția continuă și unul câte unul fură de acord, deși Chepheramunni refuză la început să dea crezare poveștii. Până și Exalt-Generalul cedă fără să se plângă. În timpul discuțiilor, câteva priviri rătăciră către Kellhus, dar nimeni nu-i ceru părerea. După scurtă vreme, Proyas anunță că Războiul Sfânt avea să părăsească Mengedda și câmpia ei blestemată dis-de-dimineață.

Oamenii Colțului vuiră de mirare și ușurare.

Atenția se întoarse din nou la bătrânul Cumor, care, fie din cauză că era tulburat, fie din cauză că se temea să fie întrerupt din nou, trecu peste riturile Gilgallice și veni deasupra lui Saubon. Ceilalți preoți părură descumpăniți.

— Îngenunchează, strigă bătrânul cu voce tremurândă.

Saubon făcu ce i se ceruse, dar nu înainte de a bolborosi:

— Gotian! El a condus atacul!

— Tu ești, Coithus Saubon, răspunse Cumor cu o voce atât de slabă încât Kellhus își imagină că nu mulți îl auziseră. *Tu*... Mulți l-au văzut. Mulți l-au văzut pe Sfarmă-Scuturi, pe gloriosul *Gilgaöl*... A privit prin ochii tăi! A luptat cu brațele tale!

— Nu...

Cumor zâmbi, apoi scoase o coroniță împletită din spini și lăstare de măslin din voluminoasa lui mânecă dreaptă. Cu excepția unei tuse ocazionale, inrithii adunați acolo păstrau o tăcere totală. Cu blândețea nesigură a bătrânilor, puse coronița pe capul lui Saubon. Apoi, pășind în spate, Înaltul Cultist al lui Gilgaöl strigă:

— Ridică-te, Coithus Saubon, Prinț al Galeothului... Sărbătorit al Bătăliei!

Din nou adunarea tună de bucurie. Saubon se ridică în picioare, dar cu încetul, ca cineva istovit de o alergare cruntă. O clipă privi în jur fără să-i vină să creadă, apoi pe neașteptate, se întoarse către Kellhus, cu obrajii lucind de lacrimi în lumina focului. Chipul său ras purta încă tăieturile și juliturile pe care le primise cu cinci zile în urmă.

De ce? spune privirea sa chinuită. *Nu merit asta...*

Kellhus zâmbi trist și se înclină exact atât cât cerea jnanul de la toți în prezența Învingătorul-Bătăliei. Stăpânea la perfecție obiceiurile lor grosolane de-acum. Învățase înfloriturile subtile care îl transformau decența în măreție. Le cunoștea toate indicațiile.

Vuietul deveni de două ori mai puternic. Văzuseră cu toții schimbul lor de priviri, auziseră cu toții povestea pelerinajului lui Saubon la Kellhus și ruinele altarului.

Se întâmplă, Tată. Se întâmplă.

Dar ovațiile tunătoare șovăiră pe neașteptate, se topiră într-un vuiet de voci întrebătoare. Kellhus îl văzu pe Ikurei Conphas în picioare dinainte focului, nu departe de Saubon, strigând ceva ce doar acum putea fi auzit.

—... neghiobi! ocăra el. Idioți nenorociți! Îl *onorați* pe acest om? Îi ovaționați faptele care aproape că au dus la pierzanie întregul Război Sfânt?

Un val de zeflemele și tachinări trecu prin amfiteatru.

— Coithus Saubon, *Învingătorul-Bătăliei*, strigă Conphas disprețuitor și cumva reuși să reducă vuietul la tăcere. *Învingătorul-Neghiobiei* i-aș spune eu! Omul care aproape că v-a ucis pe toți pe această câmpie blestemată! Și credeți-mă că acesta este un loc în care *nu* vreți să muriți...

Saubon nu făcu decât să privească, năucit.

— Știi ce vreau să spun, rosti Exalt-Generalul adresându-i-se lui direct. Știi că ceea ce ai făcut a fost curată nebunie.

Reflexiile focului de tabără se scurgeau ca uleiul pe pieptul armurii sale aurii.

Mulțimile erau cu totul tăcute. Kellhus știa că nu are de ales, că trebuia să intervină.

Conphas e prea isteț ca să...

— Lașii văd nebunie peste tot, bubui o voce puternică de pe treptele de jos. Orice îndrăzneală e pripită în ochii lor, pentru că își numesc lașitatea „prudență".

Cnaiür se ridicase de la locul lui de lângă Xinemus. Trecuseră luni de zile și perspicacitatea scylvendiului încă îl mai lua prin surprindere. Kellhus își dădu seama că Cnaiür văzuse primejdia, că știa că Saubon avea să fie inutil dacă era discreditat.

Conphas râse.

— Deci sunt un laș, așa-i, scylvendi?

Mâna lui dreaptă întâlni mânerul săbiei.

— Într-un fel, spuse Cnaiür.

Purta pantaloni negri și o vestă lungă până la pulpe — pradă din tabăra kianină — care îi lăsa libere pieptul și brațele acoperite de cicatrici. Lumina focului sclipea pe broderia de mătase a vestei, fulgera din ochii lui palizi. Ca întotdeauna, observă Kellhus, câmpeanul emana o intensitate sălbatică ce-i făcea pe ceilalți să înțepenească de o teamă nerostită. Tot ce ținea de el părea tare, ca niște mușchi ce trebuiau tăiați cu fierăstrăul și nu cu cuțitul.

— De când ai înfrânt Poporul, continuă scylvendiul, numele tău a căpătat multă glorie. Din cauza asta, pizmuiești gloria altora. Curajul și înțelepciunea lui Coithus Saubon l-au înfrânt pe Skauras — lucru mare dacă e să dăm crezare vorbelor pe care le-ai spus la piciorul Împăratului tău. Dar cum gloria aceasta nu-i a ta, crezi că nu-i adevărată. O numești neghiobie, noroc chi...

— A *fost* noroc chior! strigă Conphas. Zeii arată bunăvoință bețivilor și celor grei de cap...

— Nu pot vorbi despre cei cărora le arată zeii bunăvoință, răspunse Cnaiür. Dar ați învățat multe, foarte multe. Ați învățat că fanimii nu pot rezista unui atac hotărât al cavalerilor inrithi și nici nu pot sparge o apărare hotărâtă a infanteriștilor inrithi. Ați învățat punctele tari și neajunsurile tacticilor și armelor lor împotriva unui dușman în armuri grele. Ați văzut limitele răbdării lor. Și i-ați și învățat — o lecție foarte importantă. I-ați învățat să se

teamă. Chiar acum, peste dealuri, fug ca șacalii dinaintea lupului.

Uralele se răspândiră prin mulțime, crescând treptat într-un alt vuiet asurzitor.

Uimit, Conphas se holbă la scylvendi, cu degetele încleștate pe mânerul săbiei. Suferise o înfrângere furtunoasă. Și atât de iute...

— E timpul pentru o nouă cicatrice pe brațul tău! strigă cineva și râsetele bubuiră prin amfiteatru.

Cnaiür le oferi inrithiilor adunați acolo un ales rânjet fioros.

Chiar și de la depărtarea aceea, Kellhus știa că Exalt-Generalul nu simțea nici rușine, nici stânjeneală: bărbatul zâmbea de parcă o mulțime de leproși tocmai îi insultaseră frumusețea. Pentru Conphas, batjocura câtorva mii însemna la fel de puțin ca batjocura unuia singur. Jocul era tot ce conta.

Printre cei pe care Kellhus trebuia să-i domine, Ikurei Conphas punea niște probleme deosebite. Nu numai că era mândru — o mândrie ce lua proporții aproape smintite — ci manifesta o indiferență patologică pentru estimările altora. Mai mult, ca și unchiul său, Împăratul, credea că Kellhus era legat cumva de Skeaös — de *cishaurimi*, dacă se putea da crezare vorbelor lui Achamian. La asta se adăuga o copilărie în care fusese înconjurat de labirintul de intrigi din Domeniile Imperiale și Exalt-Generalul era aproape imun la tehnicile dûnyainului, ca scylvendiul.

Și Kellhus știa că plănuia un dezastru pentru Războiul Sfânt...

Un alt mister. O altă amenințare.

Marile Nume trecură mai departe la certurile legate de alte lucruri. Mai întâi Proyas, folosind argumente pe care Kellhus presupuse că le exersase împreună cu Cnaiür, sugeră să trimită cu toată graba un corp de armată călare spre Hinnereth, nu pentru a lua orașul, ci pentru a apăra câmpurile dimprejur înainte de a putea fi recoltate înainte de vreme și adăpostite între zidurile lui. Același lucru, declară el, trebuia făcut cu toate orașele de pe coastă. Sub

tortură, câțiva prizonieri kianini spuseseră că Skauras ordonase, ca plan de rezervă, recoltarea tuturor cerealelor pentru iarnă din Gedea imediat ce deveneau cât de cât coapte. Jurând că Flota Imperială putea aproviziona întregul Război Sfânt, Conphas se declară împotriva acestui plan, avertizând că Skauras încă mai avea forța și viclenia necesare nimicirii unui astfel de corp de armată. Dar displăcându-le ideea de a depinde în vreun fel de Împărat, celelalte Mari Nume fură tentate să nu-i dea crezare și se ajunse la un acord: câteva mii de călăreți urmau să fie adunați și trimiși a doua zi sub comanda Contelui Athjeäri, a Palatinului Ingiaban și a Ducelui Werijen Inimă-Mare.

Apoi fu adus în discuție problema incendiară a lenei oștii ainone și fragmentarea constantă a Războiului Sfânt. Aici Chepheramunni cel mascat, care trebuia să dea socoteală Turnurilor Stacojii, găsi un aliat surpriză în persoana lui Proyas, care susținu, cu câteva rețineri, că de fapt ar trebui să *continue* în contingente separate. Când problema amenință să devină de nerezolvat, ceru ajutorul lui Cnaiür, dar afirmațiile aspre ale scylvendiului rămaseră fără efect și discuțiile continuară.

Oamenii Colțului continuară să strige în noapte, îmbătându-se din ce în ce mai mult cu vinuri dulci eumarniene ale Sapatișahului. Și Kellhus îi studie, zărind adâncimi care i-ar fi îngrozit dacă ar fi știut. Din când în când, își întorcea atenția la cel numit Sarcellus, care adesea îi înfrunta privirea, ca și cum Kellhus ar fi fost un băiat cu picioare frumoase, demn de iubirea unui Cavaler Shrial păcătos. Îl tachina. Dar Kellhus știa că o asemenea privire nu era decât o imitație, la fel ca expresiile care îi animau propriul chip.

Cu toate acestea nu mai încăpea îndoială... Știau că Kellhus îi putea vedea.

Trebuie să mă mișc mai repede, Tată.

Nilnameshii greșiseră. Misterele puteau fi ucise, dacă aveai destulă putere.

Tolănit sub prelata burtoasă a pavilionului său, Ikurei Conphas petrecu prima oră amuzându-se povestind diferite scenarii ale uciderii scylvendiului. Martemus nu spusese mai nimic, și într-un colț înfuriat al gândurilor lui, Conphas bănuia că generalul cel monoton nu doar că-l admira în secret pe barbar, dar se bucurase chiar de eșecul de mai devreme din amfiteatru. Și cu toate acestea, în cele din urmă, asta îl deranja prea puțin pe Conphas, deși n-ar fi putut spune de ce. Poate că, fiind sigur de loialitatea lui Martemus, nu-i păsa de infidelitățile spirituale ale bărbatului.

După aceea, petrecu o altă oră povestindu-i lui Martemus ce urma să se întâmple la Hinnereth. Asta îi îmbunătăți considerabil starea de spirit. Demonstrarea strălucirii sale îi ridica întotdeauna moralul, și planurile sale cu privire la Hinnereth erau aproape geniale. Merita să fii prieten cu dușmanul.

Și așa, simțindu-se mărinimos, se hotărâse să deschidă o ușiță și să-i permită lui Martemus — de departe cel mai competent și mai demn de încredere dintre generalii săi — să pătrundă într-o încăpere mai mare. În lunile ce aveau să urmeze, avea să aibă nevoie de un confident. Toți Împărații aveau nevoie de confidenți.

Dar desigur, prudența cerea anumite asigurări. Deși Martemus era loial prin natura sa, loialitatea era, așa cum le plăcea ainonilor să spună, ca o nevastă. Trebuia să știi mereu unde se află — și asta cu absolută certitudine.

Se lăsă pe spate în scaunul său din pânză și privi pe lângă Martemus spre partea îndepărtată a pavilionului, unde Flamura Arhi-Armiei se odihnea în altarul său iluminat. Privirea îi întârzie asupra străvechiului disc kyranean care lucea dintre falduri — probabil pieptul armurii vreunui Mare Rege. Dintr-un motiv sau altul siluetele gravate acolo — războinici aurii cu membre prelungi — îl surprindeau întotdeauna. Atât de familiari și cu totuși atât de străini.

— Ai privit-o vreodată stăruitor, Martemus? Adică stăruitor cu adevărat?

O clipă Generalul arătă ca și cum ar fi băut prea mult, dar numai o clipă. Bărbatul nu se îmbăta nicicând cu adevărat.

— Pe Concubină? întrebă el.

Conphas zâmbi savuros. Soldații de rând numeau Arhi-Flamura „Concubina" pentru că tradiția cerea ca aceasta să fie cantonată împreună cu Exalt-Generalul. Conphas găsise mereu numele acesta deosebit de amuzant: nu o dată își trecuse mădularul peste mătasea venerată... Era o senzație stranie să-ți verși sământa pe ceva sacru. Cu adevărat delicioasă.

— Da, spuse el, pe Concubină.

Generalul ridică din umeri.

— Ce ofițer n-a făcut-o?

— Și Colțul? L-ai văzut vreodată cu proprii tăi ochi?

Martemus ridică sprâncenele.

— Da.

— Serios? exclamă Conphas. El nu văzuse niciodată Colțul. Când a fost asta?

— Când eram un băiat doar, când Psailas al II-lea era Shriah. Tatăl meu m-a luat cu el la Sumna în vizită la fratele său — unchiul meu — care, pentru o vreme, a fost o ordonanță în Jurnriüma... M-a dus să-l văd.

— Zău? Și ce-ai simțit?

Generalul își aținti privirea în bolul de vin, pe care îl echilibra între degetele sale minunat de groase.

— Mi-e greu să-mi amintesc... Venerație, cred.

— Venerație?

— Îmi amintesc că-mi țiuiau urechile. Tremuram, asta știu... Unchiul meu mi-a spus că ar trebui să-mi fie teamă, deoarece Colțul era *legat* de lucruri mult mai mărețe. Generalul zâmbi, fixându-l pe Conphas cu ochii săi căprui și limpezi. L-am întrebat dacă se referea la un mastodont și m-a plesnit — chiar acolo! — în prezența Sfintei Sfintelor...

Conphas se prefăcu amuzat.

— Hmm, Sfânta Sfintelor...

Sorbi îndelung din vin, savurând gustul cald, aproape zumzăitor. Trecuseră mulți ani de când se delectase cu rezerva personală ale lui Skauras. Abia de-i venea să creadă că bătrânul șacal fusese învins, și încă de *Coithus Saubon*... Credea cu adevărat ceea ce spusese mai devreme: Zeii chiar le arătau bunăvoință celor grei de cap. Pe de altă parte, Conphas și cei ca el testau. Cei ca el...

— Spune-mi, Martemus, dacă ar trebui să mori apărând Concubina sau Colțul, pe care din astea două ai alege-o?

— Concubina, răspunse Generalul fără urmă de ezitare.

— De ce?

Generalul ridică din nou din umeri.

— Din obișnuință.

Conphas izbucni în râs. *Asta* era amuzant. Obișnuința. Ce altă asigurare își putea dori cineva? *Dragul meu! Neprețuitul meu!*

Se opri, se adună o clipă, apoi spuse:

— Bărbatul acesta, Prințul Kellhus de Atrithau... Ce părere ai despre el?

Martemus se încruntă, apoi se aplecă înainte în scaun. Conphas făcuse cândva un joc din asta, se apleca înainte și se lăsa pe spate, urmărind cum poziția lui Martemus răspundea poziției sale, de parcă trebuia mereu păstrată o distanță critică între chipurile lor. Într-un fel, Martemus era un bărbat atât de ciudat.

— E inteligent, spuse Generalul după o clipă, știe să învârtă cuvintele și este cu totul lipsit de avere. De ce întrebi?

Încă ezitând, Conphas își cântări o clipă subordonatul. Martemus era neînarmat, așa cum cerea obiceiul de la cei care țineau sfat singuri cu membrii Familiei Imperiale. Purta doar o cămașă simplă, roșie. *Nu-i pasă dacă mă impresionează sau nu*... Asta, își reaminti Conphas, era ceea ce făcea ca părerea bărbatului să fie neprețuită.

— Cred că e vremea să-ți spun un mic secret, Martemus... Ți-l amintești pe Skeaös?

— Primul Sfetnic al Împăratului. Ce-i cu el?

— Era un spion, un spion al *cishaurimilor*... Unchiul meu, dornic să-și confirme temerile, a observat că Prințul Kellhus a părut deosebit de interesat de Skeaös în timpul ultimei adunări a Marilor Nume pe Înălțimile Andiamine. Împăratul nostru, după cum bine știi, nu este unul care să mediteze în dorul lelii la bănuielile lui.

Martemus se albi șocat. O clipă păru că o să-i cadă nasul din mijlocul feței. Conphas aproape că-i putu citi gândurile: *Skeaös un spion de-al cishaurimilor? Acesta este un* mic *secret?*

— Deci Skeaös a recunoscut că lucra pentru cishaurimi?

Exalt-Generalul clătină din cap.

— N-a fost nevoie... Era... Era un fel de monstruozitate — o monstruozitate *fără față!* — și de un fel pe care Saikul Imperial nu-l poate detecta... Ceea ce înseamnă desigur că *trebuie* să fi fost cishaurim.

— Fără față?

Conphas clipi și pentru a mia oară văzu chipul atât de familiar al lui Skeaös... desfăcându-se.

— Nu-mi cere să-ți explic. Nu pot.

Cuvinte nenorocite.

— Deci crezi că și Prințul Kellhus este un spion de-al cishaurimilor? Un fel de contact?

— E *ceva*, Martemus. Rămâne de văzut ce anume.

Expresia năucită a Generalului se încordă pe neașteptate în ceva viclean.

— Ca și Împăratul, nu ești genul care să nutrești bănuieli în dorul lelii, Lord Exalt-General.

— Adevărat, Martemus. Dar spre deosebire de unchiul meu, cunosc înțelepciunea de a-mi stăpâni mâna, de a-mi lăsa dușmanii să creadă că m-au amăgit. A observa, și a observa îndeaproape, nu înseamnă a sta în dorul lelii.

— Dar asta am vrut și eu să spun, rosti Martemus. Cu siguranță ai cumpărat informatori. Cu siguranță ai pus oameni să-l urmărească... Ce-ai aflat până acum?

Cu siguranță.

— Nu prea multe. Ridică tabăra cu scylvendiul, se pare că împarte o femeie cu el — o adevărată frumusețe, după

cum mi s-a spus. Își petrece zilele cu un Învățat pe nume Drusas Achamian — *același* neghiob al Mandatului pe care unchiul meu l-a chemat să confirme descoperirile Saikului Imperial legate de Skeaös, deși s-ar putea să fie doar o coincidență, nu știu. Se presupune că vorbesc despre istorie și filosofie. Face parte, ca și scylvendiul, din cercul apropiaților lui Proyas și deține, așa cum a văzut întregul Război Sfânt în seara aceasta, un fel de putere stranie asupra lui Saubon. Altfel, oamenii de rând cred că este un profet al săracilor — un fel de clarvăzător.

— Nu prea multe? exclamă Martemus. Din descrierea ta, pare un bărbat puternic — *înfiorător* de puternic, dacă aparține cishaurimilor.

Conphas zâmbi.

— E din ce în ce mai puternic...

Se apleacă înainte și, așa cum se așteptase, Martemus se lăsă pe spate.

— Ai vrea să știi ce cred eu?

— Desigur.

— Cred că a fost trimis de cishaurimi pentru a se infiltra în Războiul Sfânt și pentru a-l distruge. Marșul idiot al lui Saubon și prostiile alea despre „pedepsirea Cavalerilor Shriali" au fost doar prima sa încercare. Ia aminte, *vor* fi și altele. Îi vrăjește cumva pe oameni, se joacă de-a profetul...

Martemus își îngustă ochii și clătină din cap.

— Dar am auzit chiar opusul. Se spune că se împotrivește celor care fac din el mai mult decât este.

Conphas râse.

— Există vreo modalitate mai bună de a se da drept profet? Oamenilor nu le place mirosul îngâmfării, Martemus. Până și cei din castele porcilor au nasuri la fel de fine ca lupii când e vorba de cei care pretind a fi mai mult decât sunt. Mie, pe altă parte, chiar îmi place duhoarea obrăzniciei. Mi se pare cinstită.

Chipul lui Martemus se întunecă.

— De ce îmi spui toate astea?

— Mereu ager, eh, Generale? Nu-i de mirare că te găsesc atât de înviorător.

— Nu-i de mirare, repetă bărbatul.

Ce glumă seacă, Martemus. Conphas se întinse după carafă și își umplu din nou bolul cu vinul Sapatișahului.

— Îți spun toate astea, Martemus, pentru că vreau să joci rolul generalului într-un altfel de război. În ciuda tuturor așteptărilor, ai devenit un bărbat puternic. Dacă acest Prinț Kellhus adună adepți cu un scop, dacă îi *curtează* pe cei puternici, atunci ar trebui să te dovedești irezistibil.

O expresie chinuită își făcu loc pe chipul lui Martemus.

— Vrei să fac pe discipolul?

— Da, răspunse Conphas. Acest om nu-mi miroase a bine.

— Atunci de ce nu ai pus să fie omorât?

Dar desigur... Cum de putea fi pe rând atât de perspicace și atât de obtuz?

Exalt-Generalul înclină bolul și privi vinul de un roșu închis ca sângele rostogolindu-se pe fundul acestuia. O clipă, buchetul lui îl transportă cu ani în urmă, în zilele în care fusese ostatic la curtea opulentă a lui Skauras. Aruncă din nou o privire către Arhi-Flamura de dinapoia perdelei de fum parfumat. Dulcea lui Concubină.

— E straniu, spuse Conphas, dar mă simt tânăr.

Capitolul VIII

Mengedda

Toți oamenii sunt mai însemnați decât oamenii morți.

— PROVERB AINONI

Fiecare lucrare monumentală a Statului se măsoară în coți. Fiecare cot se măsoară după lungimea brațului Împăratului-Aspect. Și se spune că brațul Împăratului-Aspect e dincolo de măsură. Dar eu spun că brațul Împăratului-Aspect se măsoară după lungimea unui cot și toți coții se măsoară după lucrările Statului. Nici măcar Totul nu e dincolo de măsură, căci este mai mult decât ceea ce se găsește înlăuntru și „mai mult" este un fel de măsură. Până și Dumnezeu are coții lui.

— IMPARRHAS, PSUKALOGURI

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, Câmpia Mengedda

— Serbează onoarea unchiului meu, spuse Contele Athjeäri în timp ce-l conducea pe Kellhus prin mulțimile petrecărețe de nordici beți.

Galeothii preferau corturile în formă de pană din piele cu cadre solide din lemn decorate cu colți și totemuri grosolane reprezentând animale. Neavând nevoie de funii de ancorare, le puteau aranja scândură lângă scândură, prelată lângă prelată, în cercuri largi în jurul unui foc

central. Athjeäri îl conduse dintr-o încercuire în alta, îmboldit de întrebările lui Kellhus să explice diferitele trăsături ale înfățișării, obiceiurilor și tradițiilor poporului său. Deși la început fu agasat, tânărul Conte radia curând de mirare și mândrie, uimit nu doar de unicitatea și noblețea poporului său, dar și de o nouă înțelegere de sine. Ca atâția alți oameni, nu se gândise niciodată cu adevărat la cine sau ce era.

Kellhus știa că Athjeäri Coithus nu avea să uite niciodată această plimbare.

Atât de ușor și în același timp atât de dificil...

Kellhus alesese calea cea mai scurtă. Adunase cunoștințe cruciale despre moștenirea lui Saubon și câștigase încrederea și admirația nepotului său cel precoce, care de acum înainte avea să-l privească pe Prințul Kellhus de Atrithau ca pe un prieten, ba chiar mai mult decât atât, ca pe cineva care îl făcuse mai înțelept — *mai bun* — decât era el cu alții.

În cele din urmă, își făcură drum împingând cu umerii într-o încercuire mult mai largă și plină de oameni mult mai beți decât oricare alta. În partea îndepărtată Kellhus zări flamura cu Leul Roșu a Casei Coithus ridicându-se deasupra adunării întunecate. Athjeäri începu să-și facă drum spre ea, înjurând și ocărându-și compatrioții. Dar se opri când se apropiară de centrul încercuirii, unde un foc de tabără scuipa fum și scântei spre cerul nopții.

— Asta ți se va părea interesant, spuse el, rânjind.

O porțiune largă se eliberase dinaintea focului și doi galeothi, cu răsuflarea tăiată și goi până la brâu, stăteau unul cu fața spre celălalt în mijlocul ei, ținând între ei ceva ce păreau să fie două bețe. Kellhus își dădu seama că fiecare din ei avea încheieturile legate cu curelușe de piele de fiecare din cele două bețe, astfel încât erau ținuți la distanță unul de altul. Înșfăcând lemnul lustruit, se împingeau unul pe altul, cu venele ieșindu-le în relief pe mușchii încordați ai piepturilor albe și ai brațelor arse de soare. Privitorii strigau și urlau.

Pe neașteptate bărbatul mai apropiat trase în loc să împingă cu mâna stângă și adversarul său se împletici înainte. Cei doi bărbați dansară în jurul focului, trăgând, smucind, împingând și lovind, făcând tot ce puteau ca să-și trântească adversarul în pământul bătătorit.

Bărbatul mai înalt se poticni și pentru o clipă păru că urma să cadă în foc. Mulțimea icni, apoi ovaționă când acesta se echilibră chiar lângă coloana de flăcări. Cu un muget îl smuci pe bărbatul mai scund în umbra sa lungă, apoi îl împinse înapoi, doar ca să șovăie pe neașteptate, scuturând sălbatic din cap. O mică flacără fumega în coama sa tunsă scurt și la vederea ei zeci de oameni se îndoiră la propriu de râs. Bărbatul strigă, înjură. O clipă se păru că avea să intre în panică, dar cineva îi aruncă ceva care arăta ca berea sau miedul în cap. Alte hohote de râs, punctate de înjurături.

Athjeäri chicoti, se întoarse spre Kellhus.

— Ăștia doi *chiar* se urăsc, strigă el peste tărăboi. Își doresc mai mult sânge și arsuri decât argint!

— Ce-i asta?

— Îl spunem *gandoki* sau „umbre". Ca să-ți înfrângi *gandoch*-ul, umbra, trebuie să-l trântești la pământ.

Râdea relaxat, un râs contagios, râsul cuiva care își cunoaște fără urmă de îndoială locul printre ceilalți.

— Scoabele, adăugă el, folosind obișnuitul termen peiorativ pentru non-norsirai, cred că galeothii sunt o rasă lipsită de subtilitate — la fel zic și femeile despre bărbați! Dar gandoki dovedește că asta nu-i în întregime adevărat.

Apoi pe neașteptate, ca și cum ar fi pășit printr-o ușă de nicăieri, Sarcellus apăru între ei, purtând aceleași veșminte albe și aurii din amfiteatru.

— Prințe, spuse el, plecându-și capul spre Kellhus.

Athjeäri se răsuci.

— Ce cauți aici?

Cavalerul Shrial râse, fixându-l pe Conte cu ochii săi mari, cu gene ca de cămilă.

— Ce faci și tu, presupun. Vreau să mă sfătuiesc cu Prințul Kellhus.

— Ne-ai urmărit, spuse Athjeäri.

— Te rog... răspunse creatura, prefăcându-se jignită. Am știut că îl voi găsi aici, bucurându-se de generozitatea — privi sceptic la mulțimea din jur — Învingătorului-Bătăliei.

Athjeäri se uită la Kellhus, privirea sa, ritmul inimii, chiar și răsuflarea emanând o aversiune abia stăpânită. Îl considera pe Sarcellus vanitos și decadent, își dădu seama Kellhus, un membru deosebit de respingător al unei specii pe care învățase cu multă vreme în urmă s-o disprețuiască. Dar probabil că asta fusese originalul Cutias Sarcellus: un nobil îngâmfat. Sarcellus, *adevăratul* Sarcellus, era mort. Ceea se afla dinaintea lor acolo era un fel de bestie, un animal excelent dresat. Îl smulse pe Sarcellus din locul său și își însușise tot ce fusese acesta vreodată. Îi furase până și moartea.

Nicio crimă nu putea fi mai completă.

— Ei bine atunci, spuse tânărul Conte, privind în altă parte ca și cum ar fi fost distras de ceva.

— Dă-mi voie să schimb câteva cuvinte cu Cavalerul-Comandant, spuse Kellhus. Deși se încruntă în timp ce vorbea, Athjeäri fu de acord să se întâlnească în scurt timp în cortul lui Saubon.

— Fuguța, spuse Sarcellus, în timp ce Contele, nerăbdător, își făcea drum cu coatele printre compatrioții săi gălăgioși.

Un țipăt ascuțit străpunse văzduhul. Kellhus îl văzu pe gandoch-ul mai mare poticnindu-se și căzând sub pumnii câtorva galeothi care se desprinseseră de mulțime. Dar țipătul venise de la adversarul său mai scund. Kellhus îl zări printre picioare întunecate, bășicat de flăcări, cu cărbuni fumegânzi încă înfipți în brațul și umărul drept.

Alții veniră în fugă să-l apere... O fulgerare de cuțit. Sângele se scurse pe pământul bătătorit.

Kellhus îi aruncă o privire lui Sarcellus, care stătea țeapăn, cu totul absorbit de măcelul care se desfășura dinaintea lor. Pupile dilatate. Respirație reținută. Puls rapid...

Are reflexe involuntare.

Kellhus observă că mâna lui dreaptă zăbovea lângă vintrele sale, ca și cum s-ar fi împotrivit unei constrângeri copleșitoare de a se masturba. Degetul mare îi mângâia arătătorul. Se auzi un alt țipăt.

Lucrul numit Sarcellus tremură de patimă. Lucrurile acestea aveau pofte, își dădu seama Kellhus. *Tânjeau.*

Dintre toate impulsurile primitive, animalice, care constrâng și lovesc intelectul, niciunul nu are subtilitatea sau profunzimea poftelor carnale. Într-o anumită măsură, nuanța aproape fiecare gând, impulsiona aproape fiecare faptă. De aceea era Serwë atât de nepreţuită. Fără să-şi dea seama, fiecare bărbat din jurul focului lui Xinemus — cu excepţia scylvendiului — ştia că cel mai bun mod de a o curta era să-i facă pe plac lui Kellhus. Şi nu se puteau abţine s-o curteze.

Dar Sarcellus, era limpede, tânjea după un alt fel de împreunare. Una care implica suferință și violență. Ca srancii, aceşti spioni-piele ardeau mereu de dorinţa de a se împerechea cu cuţitele lor. Aveau acelaşi creator, unul care se folosea de fiara venală din sclavii săi, o ascuţea ca pe un vârf de lance.

Sfatul.

— Galeothii, observă Sarcellus cu un rânjet nonşalant, îşi taie mereu propriile gâturi, îşi aleg singuri turma.

Încăierarea fu oprită de urletele Contelui Anfirig. Înşfăcaţi de braţe şi de picioare, trei bărbaţi însângeraţi fură duşi repede de lângă foc.

— Năzuiesc, spuse Kellhus, citându-l pe Inri Sejenus, fără să ştie spre ce. Deci strigă „infamie" şi pretind că ceilalţi le stau în drum...

Cumva Sfatul ştia că jucase un rol în descoperirea lui Skeaös de către Împărat. Întrebarea era dacă rolul fusese sau nu incidental. Dacă bănuiau că putea cumva să le vadă spionii-piele, aveau să fie nevoiţi să pună în balanţă ameninţarea de a fi descoperiţi şi nevoia de a ştii *cum* îi putea vedea. *Trebuie să merg pe drumul dintre acestea două, să devin un mister pe care trebuie să-l dezlege...*

Kellhus fixă creatura cu privirea timp de o clipă nerușinată. Când lucrul se prefăcu că se încruntă, spuse:

— Nu, te rog, fă-mi hatârul... E ceva la tine... Ceva legat de fața ta.

— De aceea te uitai așa la mine în amfiteatru?

Pentru o bătaie de inimă, Kellhus se deschise către legiunea dinlăuntru. Avea nevoie de mai multe informații. Trebuia să știe, ceea ce însemna că avea nevoie de o slăbiciune, de un punct slab...

Acest Sarcellus este nou.

— *Atât* de indiscret am fost? spuse Kellhus. Îmi cer iertare... Mă gândeam la ceea ce mi-ai spus în noaptea aceea în Munții Unaras, la ruinele altarului... Chiar m-ai impresionat.

— Și ce am spus?

Își recunoaște ignoranța așa cum ar face oricine care nu are nimic de ascuns... Creaturile astea sunt bine dresate.

— Nu-ți amintești?

Impostorul ridică din umeri.

— Spun multe lucruri.

Cu un rânjet afectat, adăugă:

— Am o voce frumoasă...

Kellhus simulă o încruntare.

— Te joci cu mine? Asta e vreun fel de joc?

Chipul fals se încleștă într-o încruntare.

— Te asigur că nu. Ce am spus mai exact?

— Că se întâmplase ceva, începu Kellhus neliniștit, că *foamea*... fără sfârșit, cred că ai spus...

Ceva ca un zvâcnet — prea slab pentru ochii celor născuți în lume — pâlpâi pe chipul creaturii.

— Da, continuă Kellhus. Foamea fără sfârșit...

— Ce-i cu ea?

O încordare aproape imperceptibilă a vocii, o iuțire a cadenței.

— Mi-ai spus că nu ești ceea ce pari. Mi-ai spus că *nu ești un Cavaler Shrial.*

Un alt zvâcnet, ca un păianjen răspunzând unui tremur al pânzei sale. *Lucrurile acestea pot fi citite.*

— Negi asta? insistă Kellhus. Îmi spui că nu-ți mai amintești?

Fața devenise la fel de impasibilă ca o palmă.

— Ce altceva am mai spus?

E dezorientat... Nu știe ce să facă.

— Lucruri cărora abia le-aș fi putut da crezare pe atunci. Mi-ai spus că ai fost însărcinat să-l ții sub observație pe Învățatul Mandatului și în acest scop ai sedus-o pe iubita sa, pe Esmenet. Ai spus că sunt în mare pericol, că stăpânii tăi cred că am avut ceva de a face cu un dezastru petrecut la curtea Împăratului. Ai spus că erai pregătit să mă ajuți...

Pliurile și încrețiturile expresiei sale se smuciră într-o rețea de crăpături cât un fir de păr, ca și cum ar fi absorbit aerul umed al nopții.

— Ți-am spus de ce ți-am mărturisit toate astea?

— Pentru că și tu erai înfometat după același lucru... Dar ce-i asta? Chiar *nu-ți amintești,* nu-i așa?

— Îmi amintesc.

— Atunci *ce-i asta?* De ce ai devenit atât de... de *sfios?* Pari diferit.

— Poate m-am răzgândit.

Atât de multe. În câteva clipe, Kellhus își confirmase ipotezele cu privire la interesele imediate ale Sfatului și descoperise elementele rudimentare de care avea nevoie pentru a citi aceste creaturi. Dar cel mai important era că sădise amenințarea trădării. Aveau să se întrebe cum ar fi putut Kellhus să știe ceea ce știa dacă nu i le spusese Sarcellus cel original? Oricare i-ar fi fost scopurile, Sfatul depindea cu totul de discreție completă. O singură dezertare putea distruge totul. Dacă nu erau convinși că se puteau baza pe agenții lor de teren — pe acești spioni-piele — aveau să fie nevoiți să le restrângă autonomia și să continue cu mai multă prudență.

Cu alte cuvinte, aveau să fie nevoiți să se cedeze acel lucru de care Kellhus avea nevoie mai mult decât oricare altul: *timp.* Timp pentru a domina Războiul Sfânt. Timp pentru a-l găsi pe Anasûrimbor Moënghus.

Era unul dintre Condiționați, un dûnyain, și urma calea cea mai scurtă. Logosul.

Mulțimea din jur se potolise în vuietul conversațiilor și Kellhus și Sarcellus priviră amândoi către focul de tabără. Un gesindalman înalt, cu părul legat într-un nod de războinic, ridică bețele de gandoki spre cerul nopții, strigând după alți pretendenți. Râzând, lucrul numit Sarcellus îl înșfăcă pe Kellhus de braț și îl trase în cercul zgomotos. Mulțimea începu din nou să răcnească.

M-a crezut.

Improviza? Acționa mânat de panică? Sau asta îi fusese de la început intenția? Nu se punea problema să refuze provocarea, nu în tovărășia unor războinici. Pierderea prestigiului ar fi fost dezastruoasă.

Scăldați în căldura focului, se dezbrăcară, Kellhus până la kiltul de in pe care îl purta pe sub sutana de mătase albastră, Sarcellus până rămase gol pușcă, după obiceiul atleților nansuri. Galeothii strigară batjocoritori, dar creatura pe nume Sarcellus păru să nu-i audă. Stăteau la o lungime distanță unul de altul, cântărindu-se din priviri, în timp ce doi agmundrmeni le legau încheieturile mâinilor de bețe. Gesidalmanul trase de fiecare din bețe pentru a se asigura că erau bine prinse, apoi, fără să arunce nicio privire către niciunul din ei, strigă:

— Gaaaandoch!

Umbră.

Cu pielea îngălbenită de lumina focului, își dădură târcoale unul altuia, apucând ușor capetele bețelor. Deși încă puternic, vuietul mulțimii se topi, încetând cu totul, până ce rămase o singură siluetă ocupând un singur *loc*...

Kellhus.

Straturi de mușchi flexându-se sub pielea lucind în lumina focului, mulți dintre ei ancorați și legați în feluri neomenești. Ochi dilatați privind, *studiind*, printre degetele încleștate ale chipului. Puls regulat. Falusul umflat, întărindu-se. O gură din degete mlădioase, mișcându-se, vorbind...

— Suntem bătrâni, Anasûrimbor, foarte, foarte bătrâni. Vârsta înseamnă putere în lumea asta.

Kellhus își dădu seama că era legat de o bestie, de ceva care, după spusele lui Achamian, fusese prăsit în măruntaiele Golgotterathului. O monstruozitate a Vechii Științe, Tekne... Posibilitățile înflorind, ca ramurile încolăcindu-se prin văzduhul improbabilului.

— Foarte mulți, șuieră creatura, au vrut să joace jocul pe care îl joci tu acuma.

Cel mai simplu ar fi fost să piardă, dar slăbiciunea incita la dispreț și invita agresiunea.

— Am avut o mie de mii de dușmani de-a lungul mileniilor și le-am transformat vetrele în agonie, națiile în sălbăticie și pieile în caftane...

Dar înfrângerea acestei creaturi putea face din Kellhus o amenințare prea mare.

— Toți, Anasûrimbor, și tu ești la fel ca ei.

Trebuia să ajungă la un fel de echilibru. Dar cum?

Kellhus împinse cu dreapta și trase cu stânga, încercând să-l dezechilibreze pe Sarcellus. Nimic. Ca și cum bețele fuseseră legate de un taur. Reflexe supranaturale. Și era puternic — foarte puternic.

Strategii revizuite. Alternative revizuite. Lucrul numit Sarcellus rânji, cu falusul curbat acum ca un arc peste burta sa. Kellhus știa că era o mare onoare pentru nansuri să fie stârniți de luptă sau de competiție.

Cât de puternic este?

Kellhus se lăsă în bețe, cu coatele în spate, ca și cum ar fi ținut o roabă, și *împinse*. Sarcellus luă aceeași poziție. Mușchi încordați, înnodați, lucind de parcă erau dați cu ulei. Bețele de frasin trosniră.

— Cine ești? strigă Kellhus în șoaptă.

Sarcellus gemu, cu pumnii tremurând, coborând către talie, apoi smuci. Kellhus alunecă înainte. În clipa în care fu dezechilibrat, creatura trase într-o parte, ca și cum ar fi aruncat un disc. Kellhus își regăsi echilibrul, trase înapoi de ambele bețe. Apoi dansau în jurul spațiului liber,

smucind și trăgând, îmbinând mișcări cu riposte, fiecare din ei umbra perfectă a celuilalt...

Între două bătăi de inimă, Kellhus îi urmări schimbarea și legănarea centrului de greutate, un punct abstract marcat de vârful erecției. Observă repetiții, identifică modele, testă așteptări, totul în timp ce analiza posibilitățile jocului, liniile multiple ale mișcării și urmării ei. Se limită la un repertoriu elegant, dar restrâns de mișcări, ademenind creatura în obișnuințe și răspunsuri reflexe...

— Ce vrei? strigă. Apoi improviză.

Dintr-o jumătate de ghemuire, trase bățul stâng în sus și lovi cu dreptul. Mâna dreaptă a creaturii se izbi de pământ și Sarcellus se îndoi în față și fu aruncat în spate. O clipă semănă cu un om legat de un bolovan în cădere...

Se împinse cu picioarele în pământ, încercând să sară înapoi în picioare. Kellhus smuci bețele în spate, încercând să-l trântească pe Sarcellus pe burtă. Cumva, creatura reuși să-și tragă la timp sub ea piciorul stâng, cu genunchiul la piept. Piciorul drept lovi focul...

O rafală de cenușă și jar sări în aer, nu pentru a-l orbi pe Kellhus, ci pentru a-i *ascunde*, își dădu el seama, de ochii galeothilor...

Creatura își smuci ambele brațe în spate și în afară, se aruncă înainte între bețe, lovi cu piciorul. Kellhus pară lovitura cu glezna și fluierul piciorului — o dată, de două ori...

Vrea să mă ucidă... Un accident nefericit în timpul unui joc galeoth barbar.

Kellhus își smuci brațele spre interior, încrucișându-le, prinse piciorul creaturii cu bețele. Timp de o bătaie de inimă avu avantajul echilibrului. Smuci creatura în spate, împingând-o goală în flăcările aurii...

Poate dacă îl rănesc...

Apoi o smuci înainte.

O greșeală. Neatins, Sarcellus ateriză în fugă, se năpusti asupra lui Kellhus împingându-l în spate cu putere neomenească, izbindu-l în mulțimea de galeothi, trântindu-i la pământ pe unii și forțându-i pe alții să se ferească în

grabă. O dată, de două ori, Kellhus aproape căzu, apoi spatele său se izbi de ceva solid — cadrul unui cort. Acesta se prăbuși cu un trosnet și cortul în formă de pană căzu, iar ei se treziră în întunericul de dincolo de încercuire — unde creatura spera să-l omoare, își dădu Kellhus seama.

Trebuie să se termine!

Tălpile i se înfipseră în pământul tare. Sprijinindu-se în picioare, înșfăcând bețele, se aplecă și smuci în sus, ridicându-l pe Sarcellus spre cerul nopții. Uimirea creaturii dură doar cât bătaia unei inimi și aceasta reuși să crape unul din bețe cu o lovitură de picior... Kellhus o trânti la pământ ca pe un steag.

Locul deveni un bărbat, alunecos de sudoare, răsuflând adânc.

Primii dintre galeothi veniră în fugă peste cortul dărâmat, strigând după torțe, împleticindu-se în întunericul neașteptat. Îl văzură pe Sarcellus ridicându-se pe palme și pe genunchi la picioarele lui Kellhus. Uimiți, răcniră numele lui Kellhus, ovaționându-l ca învingător.

Ce-am făcut, Tată?

În timp ce-i dezlegau încheieturile, bătându-l pe spate și jurând că nu mai văzuseră așa ceva, Kellhus nu putea decât să-l privească pe Sarcellus, care se ridica încet în picioare.

Ar fi trebuit să aibă oase rupte. Dar Kellhus știa acum că acea creatură nu avea oase, era făcută din cartilagii...

Ca un rechin.

*

Saubon îl privi pe Athjeäri care se holba îngrozit la oasele împrăștiate pe podeaua de pământ. Cortul era mic, mult mai mic decât pavilioanele țipătoare ale celorlalte Mari Nume. Sub prelatele vopsite în roșu și albastru, era destul loc doar pentru un pat uzat de campanie și o masă de campanie, unde ședea Prințul Galeoth, mult prea adâncit în băutură...

Afară petrecăreții strigau și râdeau — neghiobii!

— Dar e *aici*, Unchiule, spuse tânărul Conte de Gaenri. Așteaptă...

— Trimite-l de aici! strigă Saubon.

Își iubea nepotul, foarte mult, nu-l putea privi fără să vadă chipul frumos al dragii lui surori. Ea îl apărase de Tata. Ea îl iubise înainte să moară...

Dar îl *cunoscuse?*

Kussalt m-a cunoscut...

— Dar Unchiule, ai cerut...

— Nu-mi pasă ce-am cerut!

— Nu înțeleg... Ce s-a întâmplat cu tine?

Un singur om să te cunoască și să te *urască!* Saubon sări din scaun, își înșfăcă nepotul de umeri, speriindu-l așa cum numai un fiu de-al lui Eryeat ar fi putut să-l sperie. Cât vroia să strige adevărul în gura mare, să-i mărturisească totul acestui băiat, acestui bărbat cu ochii surorii sale — cu sângele surorii sale! Dar el nu era ea... El nu-l cunoștea.

Și l-ar fi disprețuit dacă l-ar fi cunoscut.

— Nu pot! Nu-l pot lăsa să mă vadă așa! Nu înțelegi? *Nimeni nu trebuie să știe! Nimeni!*

— Așa cum?

— Așa! răcni Saubon, împingându-l pe tânăr în spate.

Athjeäri se echilibră și se îndreptă năucit, rănit. Ar fi trebuit să fie ultragiat, se gândi Saubon. Era Contele de Gaenri, unul dintre cei mai puternici oameni din Galeoth. Ar fi trebuit să fie furios, nu îngrozit...

Buzele lui Kussalt murmurând la nesfârșit. *„Vreau să știi cât de mult te-am urât..."*

— Trimite-l de aici și gata! strigă Saubon.

— Cum dorești, murmură nepotul său.

Aruncându–și din nou privirea asupra oaselor care ieșeau din țărână, se retrase prin prelatele din piele de la intrare.

Oase. Ca tot atâția colți micuți.

Nimeni! Nici măcar el!

Deși era târziu, somnul ieșea din discuție. Lui Eleäzaras i se părea că dormise săptămâni la rând, acum că ainonii și Turnurile Stacojii se alăturaseră din nou în cele din urmă Războiului Sfânt. Căci ce era somnul dacă nu neconștientizarea lumii din afară? O profundă ignoranță.

Pentru a remedia toate astea, Eleäzaras îl pusese la muncă pe Iyokus, Maestrul său al Spionilor, de îndată ce lecticile lor atinseră pământul în Câmpia Mengedda. Locul care fusese un câmp de luptă cu cinci zile în urmă trebuia examinat și martorii interogați, pentru a determina tacticile folosite de cishaurimi și felul în care fuseseră înfrânți de către Inrithii. Numeroșii informatori și spioni pe care îi poziționaseră în Războiul Sfânt fuseseră de asemenea contactați și interogați, pentru a evalua starea generală a lucrurilor acum că pășeau pe teritoriul păgânilor și pentru a cerceta problema acestor noi spioni ai cishaurimilor.

Spioni *fără chipuri*. Spioni fără Însemn.

Îl așteptă pe Iyokus în fața pavilionului său, în timp ce secretarii și gărzile sale din rândul Javrehilor îl supravegheau de la distanță discretă. După ce petrecuse săptămâni întregi îngropat în litiera sa, se trezi că urăște spațiile închise. Totul părea să lege și să constrângă în acele zile.

După un timp, Iyokus se ivi din întuneric, un strigoi într-un purpuriu țipător.

— Hai să ne plimbăm, spuse dependentul de chanv.

— Prin tabără?

— Te temi de revolte? întrebă Marele Maestru oarecum fără să-i vină a crede. După ce au murit atâția în fața cishaurimilor, presupun că restul vor aprecia prezența câtorva hulitori în mijlocul lor.

— Nu... M-am gândit să vizităm ruinele, în schimb. Se spune că Mengedda e mai veche decât Shir...

— Ah, Iyokus, Anticarul, râse Eleäzaras. Tot uit...

Deși lui personal ruinele nu-i stârneau niciun interes — considera plăcerea de a colecționa antichități un defect specific Învățaților Mandatului — se simțea curios de indulgent. În plus, morții erau niște tovarăși buni, presupuse el, când îți plănuiai supraviețuirea.

Instruindu-și gărzile să rămână în urmă, se plimbă alături de Iyokus în întuneric.

— Deci ce-ai aflat? întrebă el.

— După ce am luminat câmpul, spuse Iyokus, lucrurile s-au pus cap la cap...

Prinși din lateral de lumina unei torțe trecătoare, ochii săi părură să lucească roșii pentru o clipă.

— Foarte neliniștitoare, priveliștea lucrărilor vrăjitoriei fără Însemn. Uitasem...

— Încă un motiv pentru acest risc cumplit, Iyokus: să nimicim Psûkhe-le...

O vrăjitorie pe care nu o puteau vedea. O metafizică pe care nu o puteau înțelege... Era nevoie de mai mult de atât?

— Într-adevăr, răspunse fără convingere bărbatul cu pielea ca țesătura de in. Ceea ce știm este că, după toate rapoartele, galeothe și non-galeothe, Prințul Saubon i-a respins de unul singur pe coyaurii Padirajahului...

— Impresionant, spuse Eleäzaras.

— Pe cât e de impresionant pe atât e de improbabil, spuse mereu scepticul Maestru al Spionilor. Dar e discutabil. Ceea ce contează e că fanimii au fost apoi urmăriți de Cavalerii Shriali. *Asta* cred eu că este factorul decisiv.

— Cum așa?

— Țărâna arsă corespunzătoare atacului lui Gotian nu începe la frontul lui Saubon de-a lungul ravinei, așa cum ar fi fost de așteptat, ci la o distanță de vreo șaptezeci de pași... Cred că în timp ce fugeau, coyaurii i-au apărat pe Cavalerii Shriali de cishaurimi... Erau doar la vreo sută de pași depărtare când psûkharii au început să-i Flageleze.

— Au folosit Flagelul, deci?

Iyokus încuviință.

— Așa aș spune. Și poate și Biciul.

— Deci erau Secundari sau Terțiari?

— Fără îndoială, răspunse Maestrul Spionilor, poate conduși de unul sau doi Primari... Mare păcat că nu am avut prevederea de a posta observatori printre norsirai: în afară de ceea ce am văzut noi doi cu zece ani în urmă, nu

ştim aproape nimic despre Concertele lor. Şi din nefericire nimeni nu pare să ştie câţi erau — nici măcar prizonierii kianini de rang înalt.

Eleäzaras încuviinţă.

— Mi-ar plăcea să ştiu cine... Chiar şi aşa, o duzină dintre ei au murit, Iyokus. O *duzină!*

Învăţaţii din cele Trei Mări erau numiţi cei „Puţini" pe bună dreptate. Conform informatorilor lor din Shimeh şi Nenciphon, cishaurimii numărau cel mult o sută, o sută douăzeci de psûkhari, aproape câţi vrăjitori numărau şi Turnurile Stacojii. Când numărătoarea se făcea în mii, moartea a doisprezece oameni părea fără importanţă şi Eleäzaras nu se îndoia că mulţi dintre cei din Războiul Sfânt, mai ales dintre Cavalerii Shriali, îşi scrăşneau dinţii când se gândeau câţi dintre ei pieriseră pentru uciderea câtorva. Dar când numărătoarea se făcea, aşa cum o făceau Învăţaţii, în *zeci*, moartea a doisprezece oameni era o catastrofă — sau un triumf glorios.

— O victorie uimitoare, spuse Iyokus.

Făcu un gest către Oamenii Colţului care treceau pe lângă ei în cete întunecate: spectatori, se gândi Eleäzaras, care se întorceau de la Consiliul Numelor Mari şi Mici.

— Şi din câte am înţeles, Oamenii Colţului habar nu au despre ce-i vorba.

Cu atât mai bine, se gândi Eleäzaras. Era straniu felul în care cruzimea şi jubilarea atingeau corzi atât de dulci.

— Asta, spuse el cu aerul că făcea o declaraţie, va fi strategia noastră, atunci. Ne protejăm *cu orice preţ* şi îi lăsăm pe câinii ăştia să ucidă cât de mulţi cishaurimi reuşesc. Se opri căutând privirea lui Iyokus.

— Trebuie să ne păstrăm pentru Shimeh.

De câte ori nu dezbătuseră el, Iyokus şi ceilalţi această problemă? În ciuda puterii ei insondabile, erau cu toţii de acord că vrăjitoria Psûkhe rămânea inferioară Anagozei. Turnurile Stacojii aveau să învingă într-o înfruntare directă cu cishaurimii — nu exista îndoială. Dar câţi dintre ei aveau să moară? Ce putere aveau să deţină Turnurile Stacojii *după* distrugerea cishaurimilor? O victorie care avea

să-i reducă la statutul de Școală Minoră nu era deloc o victorie.

Aveau nevoie de mai mult decât o victorie asupra cishaurimilor, aveau nevoie să-i șteargă de pe fața pământului. Oricât de smintită îi era setea de răzbunare, Eleäzaras nu avea să-și pustiască propria Școală.

— O alegere înțeleaptă, Mare Maestru, spuse Iyokus. Dar mă tem că inrithii nu se vor descurca la fel de bine într-o a doua înfruntare.

— Și de ce anume?

— Cishaurimii au mers pe jos, probabil ca să se ascundă de arcașii cu Choree ai lui Saubon, pe care îi poziționase prea departe în spatele frontului. Dar ciudat este că s-au apropiat fără o escortă călare...

— Au ieșit în câmp deschis? Dar credeam că tactica lor tradițională era să lovească din spatele valurilor de cavalerie...

— Așa pretind specialiștii Împăratului.

— Aroganță, spuse Eleäzaras. Când se luptă cu nansurii, înfruntă Saikul Imperial. De data aceasta au știut că aceștia erau la zile întregi distanță, abia trecând prin Porțile Southron.

— Așa că au renunțat la precauții pentru că se credeau invincibili...

Iyokus își coborî ochii, ca și cum și-ar fi privit sandalele din picioare și degetele învinețite ițindu-se de sub tivul robei sale strălucitoare.

— Poate, spuse el în cele din urmă. Se pare că intenția lor a fost să decimeze centrul frontului inrithi, nimic mai mult, să se asigure că va cădea la următorul atac. Probabil că au considerat că sunt destul de precauți...

Trecuseră de focurile de tabără și de corturile rotunde, brodate, ale compatrioților ainoni, îndreptându-se către hotarul pierdutei Mengedda. Pământul se înclină în sus, străpuns de fundații largi din piatră — rămășițele vreunui zid străvechi, își dădu seama Eleäzaras. Cu grijă să nu-și murdărească robele, urcară până în vârf. În jurul lor se desfășurau mari întinderi acoperite de moloz, ziduri frânte

și, în zare, o străveche acropolă încoronată de o galerie de coloane ciclopice înălțându-se singuratice sub constelația Uroris.

Ceva a frânt spinarea acestui loc, se gândi Eleäzaras. *Ceva frânge spinarea oricărui loc...*

— Ce mai e nou în legătură cu Drusas Achamian? întrebă el.

Dintr-un motiv sau altul, i se tăiase răsuflarea.

Dependentul de chanv privi în noapte, pierdut într-una din reveriile sale. Cine știe ce se petrecea în sufletul acela fin și metodic? În cele din urmă spuse:

— Mă tem că s-ar putea să ai dreptate în privința lui...

— Te *temi?* se răsti Eleäzaras. Tu însuți l-ai interogat pe Skalateas. Știi ce s-a petrecut în noaptea aceea sub palatul Împăratului mai bine ca oricine — cu excepția celor implicați, poate. Monstruozitatea l-a *recunoscut* pe Achamian, deci între Achamian și monstruozitate există o legătură. Monstruozitatea putea fi doar un spion al cishaurimilor, deci există o legătură între Achamian și cishaurimi.

Iyokus se întoarse spre el, cu chipul alb ca laptele.

— Dar este importantă această legătură?

— *Asta* este exact întrebarea la care trebuie să răspundem.

— Într-adevăr. Și cum propus să răspundem la ea?

— Cum altfel? Punând mâna pe el. Interogându-l. Credea că amenințarea acestor înlocuitori nu justifica măsuri atât de extreme? Eleäzaras nu-și putea imagina o amenințare mai mare!

— Ca Skalateas?

Eleäzaras se gândi la mormântul puțin adânc pe care îl lăsaseră în urma lor în Anserca și își înăbuși un fior neobișnuit.

— Ca Skalateas.

— Și *asta*, spuse Iyokus, este exact lucrul de care mă tem.

Pe neașteptate, Eleäzaras înțelese.

— Crezi, spuse el, că ar fi zadarnic să-l supunem la cazne...

De-a lungul secolelor, Turnurile Stacojii răpiseră zeci de Învățați ai Mandatului, sperând să le smulgă secretele Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord. Niciunul din ei nu cedase. Niciunul.

— Cred că ar fi zadarnic să-l supunem la cazne pentru *Gnoză*, spuse Iyokus. Mă tem că, chiar și sub tortură sau Constrângere, va insista pur și simplu că monstruozitatea care i-a luat locul lui Skeaös a fost de-a Sfatului și nu de-a cishaurimilor...

— Dar știm deja, strigă Eleäzaras, că omul joacă după alt cântec decât cel pe care îl cântă! Gândește-te la Geshrunni! Drusas Achamian *i-a tăiat fața*... Și apoi, la ceva mai mult de un an, a recunoscut un spion *fără față* în temnițele Împăratului? Asta nu-i o simplă coincidență!

Eleäzaras îi aruncă o privire furioasă bărbatului, își încleștă mâinile tremurânde. Se hotărî că nu-i plăcea deloc felul reptilian în care *asculta* Iyokus.

— Cunosc argumentele astea, spuse Iyokus. Se întoarse din nou să cerceteze cu privirea ruinele scăldate în lumina lunii, cu chipul translucid, indescifrabil.

— Pur și simplu mă tem că nu-i numai atât...

— Niciodată nu-i numai atât, Iyokus. Altfel de ce s-ar omorî oamenii între ei?

*

Esmenet încercase, de multe ori de la moarte fiicei sale, să se îngrijească de golul dinlăuntrul ei.

Încercase să scape de el cu întrebări pe care le punea preoților cu care se culca, dar aceștia îi spuneau mereu același lucru, că Dumnezeu sălășluia numai în temple și că își transformase trupul într-un bordel. Apoi mai făceau o dată un bordel din ea. O vreme încercase să scape de el mânjindu-l, împreunându-se cu bărbați în schimbul oricărui preț, jumătăți de cupru, pâine, și chiar o ceapă putredă o dată. Dar bărbații nu puteau umple, puteau doar să murdărească.

Așa că se întoarse către altele ca ea, privind, observând. Studie târfele care râdeau mereu, care se bucurau într-un

fel de faptul că erau brăzdate zi și noapte, sau sclavele ciripitoare, cu chipurile plecate sub ulcioarele cu apă, zâmbind și rotindu-și ochii dintr-o parte în alta. Făcu din mișcările lor mișcările ei, de parcă certitudinea ar fi fost un fel de dans. Și pentru o vreme descoperi alinarea, ca și cum obișnuința unor gesturi și a unor expresii ar fi putut bate în locul unei inimi fără viață.

O vreme uită de distanța dintre un fapt și un chip. Nu încercase niciodată să iubească. Dacă gesturile de bucurie nu puteau dezrădăcina durerea, atunci poate că gesturile de disperare puteau.

De cinci zile își ridicaseră împreună tabăra pe dealurile de deasupra Câmpului de Luptă. Mergând în față, Achamian găsise un mic pârâu pe care îl urmaseră către înălțimile stâncoase. Urcaseră într-un pâlc de pini înalți ale căror conuri masive se legănau în cercuri mici în vânt și găsiseră un iaz de un verde translucid. Își ridicaseră tabăra în apropiere, deși lipsa de furaj pentru catârul lui Achamian, Zori, îi forța să meargă cam o oră în fiecare zi în căutare de nutreț care să-i completeze grânele.

Cinci zile. Glumind și fierbând ceai în diminețile răcoroase, făcând dragoste în șuieratul vântului printre copaci, mâncând iepuri și veverițe — prinse de Achamian în persoană! — pe lângă rațiile lor, în fiecare seară, atingându-și chipurile cu mirare în lumina lunii.

Și înotând, plutind. Înăbușind căldura arzătoare în apele răcoroase.

Cât își dorea să nu se termine niciodată.

Esmenet trase rogojinile din cort, le lovi una de alta în vânt, apoi le așeză pe piatra caldă. Își ridicaseră cortul pe pământ moale sub un pin străvechi și masiv, un străjer singuratic la capătul unei lespezi largi care se întindea pe laturile de nord și est ale dealului.

Aici, se gândi ea, *este locul nostru*... Fără oaspeți, fără ruine, fără *amintiri*, cu excepția oaselor de animale pe care le găsiseră încovoiate sub copac când sosiseră.

Se aplecă intrând din nou în cort, și trase tolba lui Achamian din piele roasă dintr-un colț. Era stătută, alu-

necoasă și umedă acolo unde zăcuse în ierburi. O pulbere albă de mucegai se strecurase de-a lungul cusăturilor.

O aduse la lumina soarelui, așezându-se cu picioarele încrucișate pe un covor moale, dar țepos, de ace de pin. Scoase afară diferite foi de pergament și, ancorându-le cu pietre, le întinse la uscat. Găsi o mică păpușă ce semăna cu un om, din lemn, cu un simplu ghem de mătase în loc de cap și cu un mic cuțitaș ruginit în loc de mână dreaptă. Fredonând o veche melodie din Sumna, se jucă cu ea, făcându-i picioarele de lemn să danseze. După ce râse de propria-i neghiobie, o puse și pe aceasta la soare, încrucișându-i picioarele și punându-i brațele sub cap ca să arate ca un sclav de câmp ce visa cu ochii deschiși. Ce făcea Achamian cu o păpușă?

Apoi scoase o foaie care fusese împăturită separat de celelalte. Deschizând-o, văzu o serie de rânduri scurte, mâzgălite vertical, fiecare din ele unite de una, două sau mai multe linii schițate la repezeală. Deși nu știa să citească — încă nu cunoscuse vreo femeie care să știe — cumva știu că acea foaie era importantă. Se hotărî să-l întrebe pe Achamian când avea să se întoarcă.

După ce o ancoră cu o bucată de cremene în formă de lamă de topor, începu să răzuiască mucegaiul cu un vreasc.

Achamian ieși din umbrele pădurii la scurtă vreme după aceea, gol până la brâu, sprijinind lemnele de foc pe care le ducea în brațe de burta acoperită de păr negru și des. Îi aruncă o încruntătură prietenoasă când trecu pe lângă ea, privind la păpușă și hârtii. Ea rânji și pufni. Adora să-l vadă astfel: un vrăjitor care se juca de-a omul pădurii, și încă numai cu pantalonii pe el. Chiar și după ce călătorise atâta timp cu Războiul Sfânt, pantalonii încă i se păreau ciudați, barbari — curios de erotici, chiar. Erau ilegali în multe orașe din Nansur.

— Știi de ce nilnameshii cred că pisicile sunt mai umane decât maimuțele? întrebă el, punând lemnele grămadă lângă trunchiul mărețului lor pin.

— Nu.

El se întoarse spre ea, lovindu-și palmele de pantaloni.

— Curiozitatea. Ei cred că asta e ceea ce definește omul. Veni spre ea, rânjind.

— Te definește pe tine, fără îndoială.

— Curiozitatea nu are de a face, răspunse ea, încercând să pară supărată. Tolba ta miroase ca brânza mucegăită.

— Am crezut întotdeauna că mirosul venea de la mine.

— *Tu* miroși a fund.

Achamian râse, înălțând sprâncene drăcești.

— Dar mi-am spălat barba...

Ea aruncă ace de pin spre el, dar vântul le trase deoparte.

— Și asta pentru ce e? întrebă ea, făcând un gest către păpușă. Ca să atragi fetițe în cortul tău?

El se așeză pe pământ lângă ea.

— *Aceea*, spuse el, este o Păpușă Wathi... M-ai pune s-o arunc dacă ți-aș spune mai multe.

— Înțeleg... Și asta, continuă ea, ridicând foaia împăturită. Ce-i asta?

Buna lui dispoziție se evaporă.

— Asta-i harta mea.

Ea ridică pergamentul între ei, îl folosi ca să alunge o mică viespe.

— Ce-i scris aici? Nume?

— Indivizi și diferite Facțiuni. Toți cei care au vreo influență asupra Războiului Sfânt... Liniile marchează relațiile dintre ei... Vezi, spuse el, indicând o linie de scris vertical din centrul marginii din stânga, aici scrie „Maithanet".

— Și dedesubt?

— Inrau.

Fără să gândească, ea se întinse și îi încleștă genunchiul.

— Și în colțul de sus, aici, spuse ea, puțin prea repede.

— Sfatul.

Îl ascultă recitând numele, Împăratul, Turnurile Stacojii, cishaurimii, explicând diferitele lor scopuri și cum credea el că se leagă unele de altele. Nu-i spusese nimic din ce nu mai auzise înainte, dar dintr-un motiv sau altul

dintr-o dată păru un lucru important scrijelit cu cerneală pe bucata aceea de piele afumată. Dintr-o dată păru înfiorător de *real*... O lume plină de forțe implacabile. Ascunse. Violente...

Fiorii îi făcură pielea de găină. Achamian, își dădu ea seama, *nu-i aparținea ei* — nu cu adevărat. N-ar fi putut să-i aparțină vreodată. Ce însemna ea în comparație cu aceste lucruri mărețe?

Nici măcar nu știu să citesc...

— De ce, Akka? se trezi ea spunând. De ce te-ai oprit?

— Ce vrei să spui? Își pironise privirea pe foaie, părând absorbit.

— Știu ce ar trebui să *faci*, Akka. În Sumna, erai mereu plecat, punând întrebări, curtând informatori. Asta sau așteptai noutăți. *Spionai* tot timpul. Dar nu și acuma. Nu de când m-ai adus în cortul tău.

— Mi s-a părut corect, spuse el vioi. La urma urmei, tu te-ai lăsat de...

— Nu minți, Akka.

El oftă și, deși ședea, căpătă aerul cocârjat al sclavilor care purtau poveri apăsătoare. Ea îl privi stăruitor în ochi. Limpezi, lucind căprui. Neliniștiți. Triști și înțelepți. Ca întotdeauna când se afla atât de aproape de el, tânjea să-și treacă degetele prin barba sa, să-i pipăie bărbia și falca de dedesubt.

Cât te iubesc.

— Nu-i din cauza ta, Esmi, spuse el. E din cauza *lui*...

Privirea îi căzu pe numele cel mai apropiat de „Sfat" pe foaia de pergament, singurul pe care nu îl descifrase pentru ea încă.

Nu era nevoie.

— Kellhus, spuse ea.

Rămaseră tăcuți o vreme. O rafală neașteptată de vânt trecu printre pini și ea zări stropi de puf rostogolindu-se peste povârnișul de granit și înălțându-se apoi spre cerul nesfârșit. O clipă se temu pentru foile de pergament, dar acestea erau în siguranță sub pietrele lor, cu colțurile deschizându-se și închizându-se ca niște guri mute.

Încetaseră să mai vorbească despre Kellhus de când fugiseră de pe Câmpul de Luptă. Uneori părea un acord nerostit, de felul celora pe care îndrăgostiții le încheiau pentru a-și amorți durerile pe care le împărtășeau. Alteori părea o potrivire de aversiuni, ca evitarea discuțiilor despre fidelitate și sex. Dar în cea mai mare parte a timpului părea pur și simplu nenecesar, ca și cum orice cuvinte ar fi spus, acestea fuseseră spuse deja.

O vreme Kellhus fusese un personaj neliniștitor, dar devenise curând unul straniu, cineva cald, primitor și misterios — un bărbat care promitea surprize plăcute. Apoi, cândva, devenise impunător, cineva care se înălța deasupra tuturor — ca un tată nobil și indulgent sau ca un mare rege care împărțea pâinea cu sclavii săi. Și acum, accentuată chiar de absența lui, devenise un personaj *strălucitor*. Un fel de far. Ceva ce trebuiau să urmeze, fie și numai pentru că restul era doar întuneric...

Ce este el? vru ea să spună, dar în schimb își privi iubitul fără să spună nimic.

Își privi soțul.

Zâmbiră unul la altul, sfioși, ca și cum tocmai și-ar fi amintit că nu erau doi străini. Își strânseră mâinile uscate, încălzite de soare. *N-am fost niciodată atât de fericită.*

Dacă fiica ei...

— Haide, spuse Achamian pe neașteptate, ridicându-se în picioare. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea îl urmă, trecând de pe țărâna acoperită de ierburi dese pe stânca stearpă, înfierbântată de soare. Șuieră și alergă ca să nu-și ardă picioarele, urcând spre lespedea rotunjită. Cu fiecare pas, întinderea imensă de un verde cenușiu a Câmpului de Luptă se înălța, sprijinind cerul. Luând mâna pe care i-o oferea Achamian, i se alătură pe lespede. Își ridică o mână la frunte, ferindu-și ochii de strălucirea soarelui. Apoi îi văzu...

— *Iubite Sejenus*, șopti ea.

Ca umbrele unor nori cu adevărat enormi, întunecau câmpia, în coloane imense, cu armele lucind ca praful de diamante în lumina soarelui.

— Marşul Războiului Sfânt, spuse Achamian, încordat din cauza a ceva ce putea să fie doar veneraţie.

O durea să respire, sau cel puţin aşa i se părea. Zări cohorte de cavaleri , sute, chiar mii, de voinici şi rânduri lungi de infanterişti, lungi cât oraşe întregi. Văzu caravanele de echipament, şiruri de care nu mai mari decât un grăunte de nisip. Şi văzu flamuri fluturând una după alta, purtând însemnele a mii de Case, fiecare din ele brodate cu Colţi de mătase...

— Atât de mulţi! exclamă ea. Cât de îngroziţi trebuiau să fie fanimii...

— Mai bine de două sute cincizeci de mii de războinici inrithi, spuse Achamian, sau aşa susţine Zin... Fără să ştie de ce, vocea lui ajunse la ea ca din străfundurile unei peşteri. Părea închisă şi goală.

— Încă pe atâţia auxiliari, poate. Nimeni nu ştie sigur...

Mii după mii. Cu lentoarea lucrurilor îndepărtate, cuprinseră întinderea apropiată a câmpiei. Se mişcau, se gândi ea, ca vinul care se scurge prin lână.

Cum de puteau atâţia oameni să fie dedicaţi unui singur şi îngrozitor scop? Un loc. Un oraş.

Shimeh.

— Este... se trezi ea icnind, este ca ceva din visele tale?

El se opri şi deşi niciunul din ei nu se clătină şi nu se împletici, Esmenet se temu că el era pe punctul de a cădea. Întinse mâna şi îl prinse de cot.

— Ca în visele mele, spuse el.

Partea a II-a

Al Doilea Marș

Capitolul IX

Hinnereth

Poți privi în viitor sau poți viitorul. Varianta din urmă este de departe cea mai instructivă.

— AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Dacă te îndoiești că patimile și lipsa rațiunii sunt cele care guvernează soarta națiunilor, nu trebuie decât să privești întâlnirile dintre cei Mari. Regii și împărații nu sunt obișnuiți să trateze cu egali și prin urmare sunt adesea exagerat de ușurați sau de scârbiți. Nilnameshii au o zicală: „Când se întâlnesc prinții, dau fie peste frați sau peste ei înșiși", cu alte cuvinte, fie pace, fie război.

— DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Începutul verii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Ikurei Xerius al III-lea fu întâmpinat de cântece și de miriade de torțe sclipitoare, în timp ce trecea prin perdelele din in și intra în curtea palatului. Împăratul trebuia văzut doar în această lumină. Se auziră foșnete de pânză în timp ce mulțimile cădeau în genunchi și-și lipeau chipurile pudrate de peluză. Doar membrii înalți ai Gărzii Eöthice rămaseră în picioare. Xerius pași printre cei prostrați, în vreme ce copiii-sclavi îi țineau poalele mantiei, și savură,

ca întotdeauna, această singurătate. Această singurătate zeiască. *Mă cheamă! Pe mine! Câtă insolență!*

Călcă pe treptele de lemn și se urcă în Carul Imperial. Un strigăt ceru mulțimii să se ridice.

Xerius întinse mâna cu mănușă aurie și albă, întrebându-se într-o doară pe cine alesese Ngarau, Marele său Postelnic, să-i înmâneze frâiele — o onoare cu o mare importanță tradițională, dar nedemnă de atenția Împăratului. Xerius avea implicit încrede în judecata Marelui său Postelnic... Așa cum avusese cândva încredere în Skeaös.

Un junghi de teroare. Cât timp avea să taie numele acesta ca niște cioburi de sticlă. Skeaös.

Abia de-l observă pe băiatul care îi înmână frâiele. Vreun tânăr vlăstar de-al casei Kiskei? Nu conta. Xerius era elegant de obicei, chiar și atunci când era distras — o trăsătură pe care o moștenise de la tatăl său. Poate că taică-său fusese un neghiob laș, dar, oh, mereu arătase ca un Mare Împărat.

Xerius îi dădu frâiele Conducătorului Carului, și îi făcu indiferent un semn să pornească. Atelajul tresări la plesnetul biciului Căpitanului, apoi începu să pășească țanțoș înainte, trăgând carul placat cu aur după el. Cădelnițele fixate pe cai zornăiau, lăsând în urmă dâre de fum albastru parfumat: Iasomie și lemn dulce de santal. Împăratul trebuie scutit de mirosurile deconcertante ale capitalei sale.

Cercetat de sute de chipuri sulemenite si lingușitoare, Xerius privea drept înainte, ca o sculptură, părând distant și arogant. Doar câțiva, atent aleși, primiră încuviințarea recunoașterii imperiale: cățeaua de maică-sa, Istriya, bătrânul General Kumuleus, al cărui sprijin îi asigurase succesiunea după moartea tatălui său, și desigur augurul său favorit, Arithmeas. Aurul intangibil al bunăvoinței Imperiale era un lucru pe care Xerius îl păstra cu grijă și pe care îl împărțea cu viclenie. Ca să ajungi în vârf era nevoie de îndrăzneală, dar ca să rămâi acolo era nevoie de *chibzuință*.

O altă lecție pe care Xerius o învățase de la mama sa. Împărăteasa îl îmbibase cu istoria sângeroasă a predecesorilor săi, îl învățase nenumărate exemple ale dezastrelor din trecut. Unul fusese prea încrezător, altul prea crud și așa mai departe. Surmante Skilura al II-lea, care ținea alături un bol de aur topit pe care să-l arunce în capul celor care nu-i plăceau, fusese prea crud. Surmante Xatantius, pe de altă parte, fusese prea războinic — cuceririle erau menite să îmbogățească, nu să ruineze. Zerxei Triamus al III-lea fusese prea gras — atât de gras încât avea nevoie ca sclavii să-i sprijine genunchii atunci când călărea. Moartea sa, chicotise Istriya, fusese și o problemă de decență estetică, printre altele. Un împărat trebuie să arate ca un Zeu, nu ca un eunuc îndopat.

Prea mult din asta, prea mult din aia.

— Lumea nu ne cere să ne abținem, explicase cândva Împărăteasa neîmblânzită, fluturându-și genele peste ochii de târfă, așa că trebuie să ne abținem singuri — ca Zeii... Disciplină, dulce Xerius. Avem nevoie de *disciplină*.

Ceva ce avea din abundență, sau cel puțin așa considera Xerius.

În afara curții, cu șiruri de Kidruhili, elita cavaleriei grele, înaintea și în spatele Carului Imperial și flancată de alergători cu torțe, strălucitoarea procesiune coborî șerpuind Înălțimile Andiamine către străzile întunecate și pline de fum ale Momemnului. Avansând încet, așa încât purtătorii torțelor să poată ține pasul, străbătu huruind Domeniile Imperiale și continuă pe bulevardul monumental care unea palatul cu complexul de temple al Cmiralului.

Numeroși locuitori ai Momemnului stăteau în cete întunecate de-a lungul bulevardului, întinzându-se să prindă o sclipire a divinului lor Împărat. Era limpede că vestea scurtului său pelerinaj se împrăștiase prin tot orașul. Întorcându-se spre dreapta și spre stânga, Xerius zâmbi și își ridică mâna trimițând un salut tihnit după altul.

Deci vrea ca lucrul acesta să se știe...

La început nu putu vedea mare lucru dincolo de alergători și de torțele lor sclipitoare și nici nu putea auzi decât

tropăitul copitelor pe drumul pietruit. În curând sclavii și cei din castele de jos se înghesuiau la un pas de purtătorii de torțe, cu chipurile bine luminate și Xerius își dădu seama că de fapt aceștia rânjeau disprețuitor și râdeau de fiecare dată când îi saluta. O clipă se temu că o să i se oprească inima în piept. Se sprijini de alergători ca să nu cadă. Cum a putut să se facă de râs în asemenea hal!

În ciuda dârelor de fum lăsate de cădelnițe, aerul căpătă un miros lămurit de căcat.

Se părea că în câteva clipe sutele deveniseră mii și cu cât creștea numărul lor, cu atât le creștea și obrăznicia. În curând aerul se cutremura de strigătele tunătoare ale mulțimilor. Îngrozit, Xerius, privi lumina torțelor trecând de pe un chip nespălat pe altul, fiecare din ele întors spre el, unele privindu-l cu reproș sau dispreț tăcut, altele rânjind, altele strigând și zbierând, stropind cu salivă de furie. Procesiunea continuă să înainteze, deocamdată nestingherită, dar senzația de alai bățos se evaporase. Xerius înghiți. Sudoare rece îi șerpuia printre haine și piele. Hotărât, își întoarse privirea spre înainte, către spinările țepene ale călăreților săi.

Asta e ceea ce vrea, își spuse. *Amintește-ți disciplina!*

Ofițerii zbierară ordine grabnice. Kidruhilii își scoaseră bâtele.

Procesiunea găsi un scurt răgaz în timp ce traversa un pod peste Canalul Șobolanului. Xerius văzu bărci de agrement ancorate în apele negre, plutind în cețuri de fum parfumat luminate de torțe. Ridicându-se de pe pernele lor, negustori și concubinele lor, înălțară prescuri de lut, tablete-cu-binecuvântări care să fie sparte în numele său. Dar Xerius observă că își întorceau privirile cu mult înainte ca trecerea sa să se fi încheiat — către mulțimile care îl așteptau.

Momemniții gălăgioși înghițiră din nou procesiunea. Femei, bătrâni, ologi, chiar și copii, strigând cu toții acum, fluturând pumnii... Aruncând o privire în jos, Xerius văzu un bărbat bolnav de variolă rostogolind un dinte putred

pe limbă, pe care îl scuipă la trecerea Carului Imperial. Căzu undeva sub roți...

Mă detestă cu adevărat, își dădu seama Xerius. *Mă urăsc... Pe mine.*

Dar lucrurile aveau să se schimbe, își reaminti el. Când totul avea să se termine, când fructele strădaniilor sale aveau să apară, aveau să-l aclame ca pe niciun alt împărat din istorie. Aveau să se veselească în timp ce caravane de sclavi păgâni aveau să aducă tribut Metropolei, în timp ce regi orbiți aveau să fie târâți în lanțuri la picioarele Împăratului lor. Și, ferindu-și ochii, aveau să-l privească pe Ikurei Xerius al III-lea și aveau să știe — să știe! — că el era cu adevărat Împăratul-Aspect întors din cenușa Kyraneasului și Ceneiului pentru a stăpâni lumea, pentru a sili națiunile și triburile să se închine dinaintea lui și să-i sărute genunchiul.

O să le arăt eu! O să vadă ei!

Imensa piață a Cmiralului se deschise dinaintea sa, și tunetul maselor Momemnului atinse culmea, tăindu-i răsuflarea, amorțindu-l cu zgomot și implicații. Kidruhilii din față se opriră, se învârtiră o clipă dezorientați. Xerius văzu unul din cai dând înapoi. Kidruhilii din spate galopară în față pentru a apăra flancurile. Cu toții își agitau bâtele, fluturându-le drept avertisment, lovind pe oricine se apropia prea mult. Dincolo de micul lor perimetru de armuri lucitoare și lumină de torțe, lumea era o revoltă întunecată. Omenire sărăcită, mări întregi de oameni care vuiau, de la complexul de temple în stânga și în dreapta, până în față la imensele coloane de bazalt ale Xotheiului.

Xerius se încleștă de balustrada carului de luptă până i se albiră încheieturile și îl durură mâinile. Cu toții... Iar și iar, cu toții strigau *numele acela*... Groază, amețeală și o senzație de prăbușire interioară. *I-a întărâtat împotriva mea? Se vrea asta o asasinare?* Privi cum kidruhilii loveau cu bâtele, tăind întâi o potecă, apoi un drum prin mulțime. Dintr-o dată rânji, își scrâșni dinții de plăcere sălbatică. *Așa* își impuneau Zeii voința: prin sângele muritorilor! Mulțimea clocoti în jurul kidruhililor din față și tunetul

păru să se dubleze. Câțiva călăreți strălucitori se împleticiră și dispărură. Alți călăreți năvăliră înainte. Bâtele se ridicau și cădeau. Săbiile fură trase din teacă.

Conducătorul Carului își stăpâni atelajul și îi aruncă o privire neliniștită. *Îl privești pe Împărat în ochi?*

— *Dă-i drumul!* mugi Xerius. În mijlocul lor! Dă-i drumul!

Râzând, se desprinse de alergători și scuipă asupra poporului său, asupra celor care strigau numele altuia când Ikurei Xerius se afla ca un zeu în mijlocul lor. De-ar fi putut scuipa aur topit.

Încet, carul se târî înainte, clătinându-l și aruncându-l în față în timp ce roțile treceau peste cei căzuți, sfărâmându-i. Stomacul îi ardea de frică, își simțea măruntaiele deșirate, dar gândurile îi erau sălbatice, un delir care se bucura de apropierea morții. Unul câte unul, purtătorii de torțe fură înghițiți, dar Kidruhilii rezistau, luptându-se, ciopârțindu-și drum prin mulțime, ridicând și coborând săbiile, iar lui Xerius i se părea că el pedepsea corciturile cu brațul *său*, că *el* era cel care se întindea înainte și îi reteza doborându-i la pământ.

Râzând ca un nebun, Împăratul Nansurului trecea prin mijlocul poporului său, către imensitatea templului lui Xothei ce creștea mereu.

În cele din urmă, procesiunea decimată ajunse la rândurile de Gărzi Eöthice înșiruite pe treptele monumentale ale Xotheiului. Asurzit, îndurerat de torpoarea viselor, Xerius fu condus din carul de luptă pe pasajul înălțat, din lemn, care ducea la marea poartă a templului. Împăratul trebuia să stea mereu deasupra oamenilor de rând. Prinse cu răutate brațul unuia dintre căpitani:

— Trimite vorbă la cazărmi! Ciopârțiți locul ăsta până se face liniște! Vreau să-mi alunece carul pe sânge când mă întorc!

Disciplină. Avea el să-i învețe minte.

Apoi se îndreptă cu pași mari către poarta Xotheiului, se împiedică o clipă de poala mantiei și își simți inima oprindu-i-se în piept de furie la râsul care coloră vuietul din jur. Aruncă o privire peste ceea ce părea un ocean de

furie şi extaz. Apoi, adunându-şi mantia, aproape fugi în susul pasajului. Zidurile masive din piatră ale templului îl înconjurară. Adăpost.

Uşile se închideau dinapoia lui.

Picioarele cedară sub el. O clipă de uimire tăcută. Pardoseala rece sub genunchi. Duse o mână tremurătoare la frunte, fu surprins de sudoarea care îi curse printre degete.

Neghiobie! Ce-ar fi crezut Conphas?

Îi ţiuiau urechile. Întuneric vaporos. În jurul său, *numele* se înfiora din piatră.

Maithanet.

O mie de mii de voci — sau aşa i se părea — strigând ca pe o rugăciune numele acela pe care Xerius îl scuipa ca pe o înjurătură.

Maithanet.

Simţindu-se ameţit, traversă nesigur anticamera, se opri. Doar câteva din marile roţi de felinare fuseseră aprinse. Cercuri de lumină palidă erau aruncate pe pardoseala tocită pentru rugăciuni. Coloane, dese ca pinii netia se înălţau în beznă. Galeriile de deasupra de unde se intonau imnuri abia se vedeau prin întuneric. În timpul slujbelor oficiale, prin etajul acesta tălăzuiau nori de fum parfumat, făcând firidele templului vagi şi fantomatice, mânjind punctele de lumină ale felinarelor cu halouri, astfel încât credincioşilor li se părea că se aflau la intersecţia dintre lumea aceasta şi Exterior. Dar acum locul era cavernos şi pustiu. Sub amintirea smirnei, mirosea a pivniţă. Era o intersecţie a nimicului — doar un cuib de pace apărat de piatra moartă.

Xerius îl văzu în depărtare, îngenunchind în centrul unei emisfere imense de idoli.

Acolo eşti, se gândi el, simţind că i se mai întăresc picioarele găunoase. Papucii foşneau în timp ce traversa pardoseala. Fără să-şi dea seama, mâinile îi rătăciră peste vestă şi mantie, netezind, îndreptând. Ochii îi alergară peste frizele gravate pe coloane: regi, împăraţi şi zei, cu toţii înţepeniţi în demnitatea supranaturală a trupurilor

din piatră. Se opri înaintea primului șir de trepte. Domul central, cel mai înalt dintre toate, se căsca deasupra lui.

Fixă câteva secunde cu privirea spatele lat al Shriahului.

Întoarce-te spre Împăratul tău, fanatic ingrat ce ești!

— Mă bucur că ai venit, spuse Maithanet, cu spatele încă întors spre el. Vocea era bogată, învăluitoare. Nu exista nici urmă de considerație în tonul său. Jnanul îi considera egali pe Shriah și pe Împărat.

— De ce toate astea, Maithanet? De ce aici?

Spatele lat se întoarse. Maithanet purta o sutană albă, simplă, cu mâneci care se terminau la jumătatea brațului. O clipă îl cercetă pe Xerius cu ochi strălucitori, apoi înălță capul la zgomotele vagi ale mulțimii, de parcă era zgomotul ploii pentru care se rugase și pe care o primise. Xerius îi văzu bărbia puternică sub negrul bărbii sale unse cu ulei. Avea fața lată, ca de țăran, și surprinzător de tânără, deși nimic din purtarea lui nu era tineresc. *Câți ani ai?*

— *Ascultă!* șuieră Maithanet, ridicând mâinile la sunetul răsunător al numelui său. *Maithanet-Maithanet-Maithanet...*

— Nu sunt un om mândru, Ikurei Xerius, dar sunt mișcat când îi aud strigând așa.

În ciuda dramatismului lipsit de rost, Xerius se trezi că prezența bărbatului îi inspiră venerație. Amețeala clipelor de mai devreme îi reveni în picioare.

— Nu am răbdare, Maithanet, pentru jocurile jnanului.

Shriahul se opri, apoi zâmbi triumfător. Începu să coboare treptele.

— Am venit din pricina Războiului Sfânt... Am venit să te privesc în ochi.

Aceste cuvinte îl tulburară și mai mult pe Împărat. Xerius știuse, dinainte de a veni aici, că mizele acestei întâlniri puteau fi importante.

— Spune-mi, zise Maithanet, ai încheiat un pact cu păgânii? Ai jurat să trădezi Războiul Sfânt înainte să ajungă în Ținutul Sfânt?

Oare știe?

— Te asigur, Maithanet... Nu.

— Nu?

— Mă doare, Shriah, că ai putea să...

Râsul lui Maithanet veni pe neașteptate, puternic, răsunător, destul încât să umple cotloanele imensului Xothei.

Xerius aproape icni. Înscrisul lui Psata-Antyu, codul care guverna purtarea Shriahului, interzicea râsul cu voce tare, considerându-l un răsfăț carnal. Își dădu seama că Maithanet îi oferea posibilitatea de a-i zări o clipă adâncimea. Dar în ce scop? Toate astea — mulțimile, întâlnirea de aici, în Xothei, chiar și psalmodierea numelui său — erau un fel de demonstrație, înfiorătoare în lipsa ei premeditată de subtilitate.

O să te zdrobesc, spunea Maithanet. *Dacă Războiul Sfânt va da greș, vei fi nimicit.*

— Primește-mi scuzele, Împărate, spuse Maithanet cu grație. Se pare că până și un război sfânt poate fi otrăvit de — un zâmbet îndurerat — zvonuri *false*, hmm?

Încearcă să mă intimideze... Nu știe nimic, așa că încearcă să mă intimideze! Xerius rămase tăcut, mânios. Crezuse că îi fusese întotdeauna mai ușor decât lui Conphas să urască. Nepotul său cel precoce putea fi hain, brutal chiar, dar inevitabil aluneca înapoi în acea izolare de sticlă pe care cei din jurul lui o găseau atât de neliniștitoare. Pentru Xerius, ura era ceva la fel de perpetuu pe cât era de implacabil.

Ce obicei straniu, își dădu el seama pe neașteptate, erau aceste interese de o clipă legate de natura nepotului său. Când devenise Conphas norma după care își măsura coții inimii?

— Vino, Ikurei Xerius, spuse solemn Shriahul celor O Mie de Temple, ca și cum importanța a ceea ce avea să urmeze ar fi putut să le marcheze pe vecie viețile. Și pentru o scurtă clipă, Xerius înțelese darul caracterului care îl adusese pe acest bărbat atât de sus: capacitatea de a oferi sfințenie unei clipe, de a atinge oamenii cu venerație, de parcă aceasta era pâine din propriul coș.

— Vino... Ascultă ce îi spun poporului meu.

Dar în timpul acestei scurte întâlniri, sunetul miilor de oameni care psalmodiau numele lui Maithanet, se transformase, la început șovăitor, apoi din ce în ce mai sigur cu fiecare clipă ce trecea. Se transforma. În țipete.

Era limpede că acel Căpitan fără nume executase instrucțiunile Împăratului cu o binecuvântată agerime. Xerius afișă propriul rânjet triumfător. În sfârșit se simțea pe măsura acestui om obscen de impunător.

— Auzi, Maithanet? Acum strigă *numele meu*.

— Într-adevăr, spuse misterios Shriahul. Într-adevăr.

Vară târzie, 4111 Anul-Colțului, Hinnereth, pe coasta Gedeei

Ca și cum s-ar fi înghesuit din antipatie față de mare, pământul făcea pliuri în timp ce se apropia de coastele frânte ale Gedeei. Deoarece câmpiile de coastă erau înguste sau lipseau cu desăvârșire, cu excepția terenurilor plate din jurul Hinnerethului, părea că ținutul însuși conspira ca să aducă Războiul Sfânt la străvechiul oraș. În vreme ce primele cohorte coborau dealurile în trepte, Hinnereth se desfășura dinaintea lor, înghesuit lângă Meneanor, o vizuină de clădiri din lut și cărămizi arse, înconjurate de fortificații din piatră de nisip. Vaietul jalnic al coarnelor străbătu văzduhul sărat, răsună de la dealuri până la mare și pronunță pierzania orașului. Coloană după coloană coborâră șerpuind dealurile: spadasinii turbulenți ai Nordului de Mijloc, cavalerii cu fuste lungi din Conriya și Ainonul de Sus, infanteriștii veterani din Nansurium.

Hinnereth era un vechi trofeu. Ca toate ținuturile dintre mari civilizații rivale, Gedea fusese un tributar etern, doar o anecdotă în cronicele cuceritorilor ei. Hinnereth, singurul ei oraș demn de luat în seamă, cunoscuse nenumărați guvernatori străini: shigeki, kyraneeni, ceneieni, nansuri, și cel mai recent, kianini. Și acum Oamenii Colțului aveau să-și graveze propriul nume pe acea listă.

Războiul Sfânt se împrăștie în câteva tabere în jurul câmpurilor și dumbrăvilor din afara zidurilor Hinnerethului. După ce se sfătuiră, Marile Nume trimiseră o

ambasadă de nobili și baroni la porți cerând predarea necondiționată. Când fanimii lui Ansacer ab Salajka, Sapatișahul kianin al Gedei, îi alungară cu săgeți și baliste, mii de oameni fură trimiși pe câmp pentru a recolta grâul și meiul asigurat în săptămâna de dinainte de forțele Contelui Athjeäri, ale Palatinului Ingiaban și ale Contelui Werijen Inimă-Mare. Alte mii de oameni fură trimiși pe dealuri ca să taie copaci pentru berbeci, turnuri, catapulte și baliste. Asediul Hinnerethului începuse.

După o săptămână de pregătiri, Oamenii Colțului porniră primul lor atac. Nori de săgeți plouară asupra lor. Ulei clocotit fu turnat peste mantiile lor scurte. Bărbații căzură urlând de pe scări sau fură tăiați pe creneluri. Smoala aprinsă transformă turnurile de asediu în ruguri înalte. Sângerară și arseră sub zidurile Hinnerethului și fanimii îi batjocoriră de pe înălțimi.

În urma dezastrului, unele Mari Nume trimiseră o delegație Turnurilor Stacojii. Chepheramunni îi avertizase deja pe Saubon și pe ceilalți că Învățații Stacojii nu aveau de gând să-i ajute pe Oamenii Colțului decât la Shimeh sau în cazul unui atac al cishaurimilor, astfel încât se luase hotărârea de a limita cererile. Cerură o spărtură în zid, nimic mai mult. Refuzul lui Eleäzaras fu usturător, la fel ca blestemul lui Proyas și al lui Gotian, care juraseră să folosească blasfemia doar când se dovedea absolut necesară.

Urmă o altă rundă de pregătiri. Unii trudeau pe dealuri, adunând cherestea pentru alte arme de asediu. Alții se încovoiau în întunericul tunelelor geniștilor, târând afară bolovani și pietriș tăios cu mâinile bășicate. Și alții ridicau ruguri și ardeau morții. Noaptea beau apă adusă cu carele de pe dealuri, mâncau pâine, ciorchini roșii-aurii de smochine, prepelițe și gâște la proțap — și blestemau Hinnerethul.

Între timp, grupuri de cavaleri Inrițhi cutreierau spre sud de-a lungul coastelor, hărțuind rămășițele oștii lui Skauras, jefuind satele de pescari și incendiind orașele apărate de ziduri care refuzau să-și deschidă porțile pe

dată. Contele Athjeäri se îndreptă spre interiorul continentului, colindând dealuri în căutare de lupte și pradă. În apropierea unei mici fortărețe numită Dayrut, luă prin surprindere un detașament de câteva mii de kianini și îi puse pe fugă cu câteva sute de baroni și cavaleri. Întorcându-se la fortăreață, îi forță pe băștinași să construiască o catapultă mică, pe care o folosi apoi pentru a arunca, unul câte unul, în fortăreață capetele retezate ale kianinilor. După o sută și treizeci și unu de capete, garnizoana îngrozită deschise porțile și căzu în genunchi în praf. Fiecare din ei fu întrebat:

— Îl abandonezi pe Fane și îl accepți pe Inri Sejenus ca adevăratul glas al Dumnezeului Felurit? Cei care au răspuns nu au fost decapitați pe loc. Cei care au răspuns da au fost legați cu funii și trimiși la Hinnereth, unde au fost vânduți negustorilor de sclavi care însoțeau Războiul Sfânt.

Alte forturi căzură la fel, atât de mare era teroarea generală pe care o inspirau oamenii de fier. Vechile fortărețe nansure Ebara și Kurrut, fortăreața ceneiană pe jumătate ruinată Gunsae, citadela kianină Am-Amidai, construită pe vremea când populația era încă în mare majoritate inrithi — toate acestea, ca tot atâtea monezi adunate de pumnul îmbrăcat în zale al Războiului Sfânt. Se părea că Gedea avea să cadă la fel de repede pe cât puteau călări inrithii.

Între timp, la Hinnereth, Marile Nume își încheiaseră pregătirile pentru un al doilea atac, doar pentru a fi treziți de strigăte de uimire. Oamenii se rostogoliră din corturile și pavilioanele lor. La început, cei mai mulți arătau spre marea flotă de galere de război și galioane ancorate în golf cu sutele, purtând simbolul Soarelui Negru al Nansurului. Dar în curând se holbau cu toții la Hinnereth fără să-și poată crede ochilor. Marile porți din față ale orașului fuseseră deschise. De-a lungul zidurilor siluete micuțe dădeau jos flamurile triunghiulare ale lui Ansacer, infama Gazelă Neagră, și ridicau Soarele Negru al Imperiului Nansur.

Unii ovaționau. Alții huiduiau. Cete de călăreți pe jumătate goi puteau fi văzute galopând către porțile înalte, unde fură oprite de falange de infanteriști nansuri. O clipă săbiile fulgerară în depărtare.

Dar era prea târziu. Hinnereth fusese cucerit, nu de Războiul Sfânt, ci de Împăratul Ikurei Xerius al III-lea.

*

La început, Conphas ignoră chemările Consiliului și sarcina intimidantă de a-i împăca pe Saubon și pe Gothyelk căzu în seama lui Martemus. Odată cu sosirea flotei Nansurului în noaptea dinainte, explică el concis, Sapatișahul Gedeei înțelesese poziția disperată în care se afla și îi trimisese lui Conphas condițiile predării sale. Martemus le arătă chiar și o scrisoare, întunecată de scrisul cursiv al kianinilor, și susținu că era scrisă chiar de mâna lui Ansacer. Afirmă că Sapatișahul era foarte înspăimântat de fervoarea inrithiilor și nu vroia să se predea decât nansurilor. În ceea ce privește îndurarea, spuse Martemus, un dușman cunoscut era mereu de preferat unuia necunoscut. Primul impuls al Exalt-Generalului, continuă el, fusese să convoace toate Marile Nume și să le prezinte scrisoarea spre examinare, dar Martemus însuși îi reamintise Exalt-Generalului că situația în care un dușman oferă capitularea este întotdeauna una delicată, rezultată dintr-o teamă trecătoare mai degrabă decât dintr-o adevărată hotărâre. Prin urmare, Exalt-Generalul se hotărâse să acționeze decisiv și nu democratic.

Când Marile Nume vrură să știe de ce nu puteau intra în Hinnereth dacă Exalt-Generalul acționase într-adevăr în interesul Războiului Sfânt, Martemus ridică din umeri și îi informă că acestea au fost condițiile predării Sapatișahului. Ansacer era un bărbat blajin, spuse el, și se temea pentru siguranța poporului său. Mai mult, avea un mare respect pentru disciplina nansurilor.

În cele din urmă, doar Saubon refuză să accepte explicația lui Martemus. Hinnereth era al său de drept, răcni el, pradă binemeritată pentru victoria de pe Câmpul de

Luptă. Când, în sfârșit, apăru și Conphas, Prințul Galeoth trebui să fie ținut pe loc la propriu. După aceea, Gothyelk și Proyas îi reamintiră că Gedea era un ținut pustiu și sărac. Împăratul n-avea decât să plesnească de fericire pentru acest prim și găunos trofeu, i-au spus ei. Războiul Sfânt își continua marșul spre sud. Îi aștepta străvechiul Shigek, un ținut de o bogăție legendară.

•

— Rămâi cu mine, Zin, strigă Proyas.

Dăduse liber consiliului cu doar câteva clipe în urmă. Acum stând în picioare, își privea poporul învârtindu-se pe loc și pregătindu-se de plecare. Umpleau interiorul pavilionului său îmbâcsit de fum, unii din ei evlavioși, alții mercenari, aproape cu toții mult prea mândri. Gaidekki și Ingiaban continuau să se certe, ca întotdeauna, pentru lucruri materiale și imateriale. Ceilalți începură să iasă unul după altul din încăpere: Ganyatti, Kushigas, Imrothas, câțiva baroni de rang înalt și, desigur, Kellhus și Cnaiür. Cu excepția scylvendiului, fiecare din ei făcu o plecăciune înainte de a dispărea prin perdelele de mătase albastră. Proyas le răspunse fiecăruia cu o scurtă încuviințare din cap.

În curând, Xinemus rămase singurul. Sclavii zoreau prin întunericul din jur, adunând farfurii și boluri lipicioase de vin, îndreptând covoare și punând la locul lor miriade de perne.

— Te tulbură ceva, Prințul meu? întrebă Mareșalul.

— Am doar câteva întrebări...

— Despre?

Proyas ezită. De ce să se sfiiască un prinț să vorbească despre vreun om?

— Despre Kellhus, spuse el.

Xinemus ridică sprâncenele.

— Te tulbură?

Proyas duse o mână la ceafă, se strâmbă.

— Cu toată sinceritatea, Zin, este omul cel mai puțin tulburător pe care l-am cunoscut vreodată.

— Și asta te tulbură.

Îl tulburau multe lucruri și unul dintre ele era recentul dezastru de la Hinnereth. Conphas și Împăratul le dejucaseră planurile. Nu avea să se mai repete.

Avea puțină răbdare și timp deloc pentru aceste... probleme personale.

— Spune-mi ce crezi despre el?

— Mă îngrozește, spuse Xinemus fără urmă de ezitare.

Proyas se încruntă.

— Cum așa?

Ochii Mareșalului erau nefocalizați ca și cum ar fi cercetat un text scris înlăuntru.

— Am băut multe boluri cu el, spuse el ezitant. Am împărțit multă pâine și nu pot număra toate lucrurile pe care mi le-a arătat. Cumva, spun unii, prezența lui mă face... mă face *mai bun*.

Proyas își coborî privirile în pământ, la aripile întrețesute brodate pe covorul de la picioarele sale.

— Are efectul ăsta.

Îl simțea pe Xinemus studiindu-l în felul acela blestemat al lui: de parcă vedea dincolo de gătelile bărbăției până la băiatul cu pieptul scobit care nu părăsise vreodată terenul de antrenament.

— E doar un om, Prințul meu. Așa spune și el... În plus, am trecut de...

— Ce mai face Achamian? întrebă Proyas pe neașteptate.

Mareșalul îndesat se încruntă. Își îngropă două degete între împletiturile bărbii ca să-și scarpine bărbia.

— Am crezut că numele lui era oprit.

— Întreb doar.

Xinemus încuviință precaut.

— Bine. Foarte bine, de fapt. Și-a găsit o femeie, o veche iubire de-a lui, din Sumna.

— Da... Esmenet, nu-i așa? Cea care era o târfă.

— E potrivită pentru el, spuse Xinemus defensiv. Nu l-am văzut nicicând atât de mulțumit, atât de fericit.

— Dar pari îngrijorat.

Xinemus îngustă o clipă ochii, apoi oftă din greu.

— Cred că da, spuse el, privind dincolo de Proyas. De când îl știu a fost un Învățat al Mandatului. Dar acum... nu știu. Ridică ochii și înfruntă privirea Prințului.

— Aproape că nu mai vorbește deloc de Sfat și de Visele sale... Tu ai fi de acord cu asta.

— Deci e îndrăgostit, spuse Proyas, clătinând din cap. Iubire! exclamă el, fără să-i vină să creadă. Ești sigur? Fu copleșit de un rânjet.

Xinemus aproape chicoti.

— E îndrăgostit, asta-i limpede. Se împiedică în cocoșel de săptămâni întregi.

Proyas râse și își coborî privirile.

— Deci are așa ceva, nu? Akka îndrăgostit. Părea imposibil și în același timp straniu de inevitabil. *Oamenii ca el au nevoie de dragoste... Oamenii care nu sunt ca mine.*

— Așa-i. Ei pare să-i placă foarte mult lucrușorul respectiv.

Proyas pufni.

— La urma urmei, el *este* un vrăjitor.

Ochii lui Xinemus se înmuiară o clipă.

— Este într-adevăr.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare. Proyas oftă din greu. Cu oricine altcineva decât Xinemus, aceste întrebări ar fi curs natural, fără nesiguranță sau rezervare. Cum putea Xinemus, dragul lui Zin, să fie atât de încăpățânat în legătură cu ceva atât de evident pentru alții.

— Îl mai învață pe Kellhus? întrebă Proyas.

— În fiecare zi. Mareșalul zâmbi șters, ca din cauza propriei neghiobii.

— Despre asta e vorba de fapt, nu? *Vrei* să crezi că acest Kellhus este mai mult, dar...

— A avut dreptate în legătură cu Saubon! exclamă Proyas. Chiar și în legătură cu detaliile, Zin! *Detaliile!*

— *Și totuși*, continuă Xinemus, încruntându-se din cauza întreruperii, se întovărășește deschis cu Achamian. Cu un *vrăjitor*...

Xinemus rostise, ironic, cuvântul așa cum era rostit de alții: ca un lucru mânjit de căcat.

Proyas se întoarse spre masă, își turnă un bol de vin. Avea un gust atât de dulce în ultima vreme.

— Deci ce crezi? întrebă el.

— Cred că Kellhus vede pur și simplu ceea ce văd eu în Akka și ce ai văzut și *tu* cândva... Că sufletul unui om poate fi bun în ciuda...

— Colțul spune, se răsti Proyas. „Arde-i, căci sunt Necurați". Arde-i! Poate să fie mai limpede de atât? Kellhus se întovărășește cu o monstruozitate. Ca și tine.

Mareșalul clătină din cap.

— Nu pot să cred așa ceva.

Proyas îl fixă cu privirea. De ce îi era atât de frig?

— Atunci nu poți să crezi Colțul.

Mareșalul se albi și pentru prima dată Prințul conriyan văzu frică pe chipul vechiului său instructor de sabie — frică! Vru să-și ceară iertare, să ia înapoi ceea spusese, dar frigul era atât de neînduplecat...

Atât de adevărat.

Nu fac decât să urmez Cuvântul!

Dacă nu puteai avea încrede în vocea lui Dumnezeu, dacă refuzai să asculți — fie și de dragul simțămintelor! — atunci totul devenea scepticism — dispute erudite. Xinemus își asculta inima, și asta îi era și forța și slăbiciunea. Inima nu declama nicio scriptură.

— Ei bine, spuse rar Mareșalul, nu trebuie să-ți faci mai multe griji pentru Kellhus decât îți faci pentru mine...

Proyas îngustă ochii și încuviință.

*

Exista constrângere, exista direcție și exista, cea mai lămuritoare dintre toate, o chemare la unison.

Se lăsase noaptea și Kellhus ședea singur pe un promontoriu, sprijinit de un cedru singuratic. Împinse spre est de vânturi ani de-a rândul, crengile cedrului se întindeau peste cerul înstelat și se ramificau în jos. Păreau să fie legate cu sfori de priveliștea de dedesubt: tabăra

Războiului Sfânt, Hinnereth în spatele imenselor lui brâie de piatră şi Meneanor, cu valurile ei îndepărtate argintate de lumina lunii.

Dar el nu vedea nimic din toate astea, nu cu ochii...

Promisiunile şi ameninţările a ceea ce era veneau murmurând şi se discutau viitorurile.

Exista o lume, Eärwa, înrobită de istorie, obiceiuri şi pofte animalice, o lume condusă de ciocanele a ceea ce venea mai întâi.

Existau Achamian şi tot ceea ce rostise el. Apocalipsa, dinastiile de Împăraţi şi Regi, Casele şi Şcolile Marilor Facţiuni, panoplia de naţiuni rivale. Şi mai exista vrăjitoria, Gnoza, şi perspectiva unor puteri aproape nelimitate.

Existau Esmenet şi coapsele zvelte şi mintea pătrunzătoare.

Existau Sarcellus şi Sfatul şi un armistiţiu născut din enigmă şi ezitare.

Existau Saubon şi chinul asmuţit împotriva dorinţei arzătoare de putere.

Existau Cnaiür şi nebunia şi geniul marţial şi ameninţarea din ce în ce mai mare a ceea ce ştia.

Existau Războiul Sfânt şi credinţa şi pofta.

Şi exista Tatăl.

Ce vrei să fac?

Lumile posibile fură purtate prin el, desfăşurându-se şi ramificându-se într-o boltă de sclipiri...

Învăţaţi fără nume urcând o plajă abruptă, acoperită de prundiş. Un sfârc ciupit între degete. Un orgasm gâfâit. Un cap retezat aruncat spre soarele arzător. Năluci ieşind în marş din ceaţa dimineţii.

O soţie moartă.

Kellhus expiră, apoi trase adânc în piept aroma dulce-amăruie a cedrului, pământului şi războiului.

Existau revelaţii.

Capitolul X

Munții Atsushan

Dragostea este pofta căreia i s-a dat un sens. Speranța este foametea făcută umană.

— AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Cum să înveți inocența? Cum să înveți pe altul ignoranța? Căci a fi una din astea două înseamnă a nu-ți da seama. Și cu toate acestea ele sunt punctul neclintit de unde se rotește busola vieții, măsura tuturor crimelor și compasiunii, legea înțelepciunii și a neghiobiei. Ele sunt Absolutul.

— ANONIM, IUPROMPTA

Vară târzie, 4111 Anul-Colțului, interiorul Gedeei

Venise pacea.

Achamian visase despre război mai mult decât oricine altcineva cu excepția unui Învățat al Mandatului. Văzuse chiar războaie între națiuni — în cele Trei Mări conflictele se prășeau la fel de repede ca alcoolul. Dar nu luase niciodată parte la vreunul. Niciodată nu mărșăluise ca acum, asudând sub soarele Gedeei, înconjurat de mii de Oameni în armuri de fier, de mugetul boilor și de pașii grei a nenumărate picioare în sandale. Război, în fumul care întuneca zările, în chemarea coarnelor, în marele carnaval al unei tabere după alta, în pietre înnegrite și morți albiți.

Război, în coșmaruri trecute și negre presimțiri viitoare. Peste tot, război.

Și cumva, venise pacea.

Exista Kellhus, desigur.

De când se hotărâse să nu informeze Mandatul despre prezența lui, chinul lui Achamian scăzuse, apoi se topise cu totul. Cum de se putea una ca asta, era în mare parte nedumerit. Amenințarea rămânea prezentă. Achamian își reamintea din când în când, că acest Kellhus era Vestitorul. În curând soarele avea să răsară dinapoia Non-Zeului și să-i arunce temuta umbră peste cele Trei Mări. În curând a Doua Apocalipsă avea să nimicească lumea. Dar când se gândea la toate astea o euforie bizară îi înmuia groaza, o bucurie beată. Achamian privise mereu cu neîncredere poveștile despre oamenii care rupeau rândurile în luptă ca să-și atace dușmanul. Dar acum credea că înțelege impulsul de dinapoia acestei pripe nepăsătoare. Consecințele își pierdeau sensul când deveneau nebunești. Și disperarea, când trecea dincolo de angoasă, devenea un narcotic.

Era nebunul care se arunca de unul singur în mii de sulițe. Pentru Kellhus.

Achamian continua să-l învețe în timpul marșurilor zilnice, deși acum erau însoțiți și de Esmenet și de Serwë, uneori vorbind între ele, dar cel mai adesea ascultând doar. În jurul lor, mărșăluiau mii de Oameni ai Colțului, îndoiți sub legăturile lor, asudând sub soarele strălucitor al Gedei. Cumva, în mod imposibil, Kellhus epuizase toate cunoștințele lui Achamian despre cele Trei Mări, așa că vorbeau despre Străvechiul Nord, despre Seswatha și lumea sa de bronz, despre sranci și neoameni. Achamian își dădea din când în când seama că în curând nu va mai avea ce să-i ofere lui Kellhus — cu excepția Gnozei.

Pe care, desigur, nu o putea da. Dar îi era greu să nu se întrebe ce-ar fi putut face Kellhus cu intelectul său divin din ea. Din fericire, Gnoza era un limbaj pentru care Prințul nu avea limbă.

Marșul se oprea în dezordine cândva între după-amiază și amurg, în funcție de teren și mai ales de disponibilitatea apei. După rutina energică de ridicare a taberei, se adunau

în jurul focului lui Xinemus, deși Achamian se trezea adesea mâncând singur cu Esmenet, Serwë și sclavii lui Xinemus. Din ce în ce mai des, Xinemus, Cnaiür și Kellhus cinau cu Proyas, care, sub tutela aspră a scylvendiului, devenise obsedat de strategii și planuri. Dar de obicei se întâlneau cu toții în jurul focului cu o oră sau două înainte de a se retrage spre saltelele sau rogojinile lor.

Și aici, ca oriunde altundeva, Kellhus strălucea.

Într-o noapte, la scurtă vreme după ce Războiul Sfânt plecase din Hinnereth, se treziră mâncând gânditori o masă din orez și carne de miel, de care le făcuse rost Cnaiür cu o zi înainte. Comentând luxul de a avea la masă carne aburindă, Esmenet întrebase unde se găsea furnizorul lor.

— Cu Proyas, spuse Xinemus, discută despre război.

— Despre ce vorbesc atâta timp?

Prins în mijlocul unei înghițituri, Kellhus întinse o mână.

— I-am auzit, spuse el, cu ochi piezişi și strălucitori. Conversațiile lor sună ceva de genul ăsta...

Esmenet râdea deja. Restul se aplecară înainte nerăbdători. Pe lângă hazul său răutăcios, Kellhus mai avea un dar neobișnuit al vocilor. Serwë chicoti entuziasmată.

Kellhus afișă o expresie poruncitoare de războinic. Scuipă între picioare, apoi cu o voce care le făcu pielea de găină, atât de bine semăna cu cea a lui Cnaiür, spuse:

— Oamenii Poporului nu călăresc ca niște poponari. Pun un testicul de-a stânga șeii, unul de-a dreapta și nu saltă, atât sunt de grele.

— Scutește-mă, spuse Kellhus în rolul lui Proyas, de obrăznicia ta, scylvendi.

Xinemus tuși o înghițitură de vin.

— Asta pentru că nu înțelegi căile războiului, continuă Kellhus în rolul lui Cnaiür. Sunt păroase și întunecate precum crăpăturile luptătorilor nespălați. Războiul este acolo unde sandala lumii întâlnește scrotul bărbaților.

— Scutește-mă de blasfemia ta, scylvendi.

Kellhus scuipă în foc.

— Crezi că obiceiurile voastre sunt și obiceiurile Poporului, dar te înșeli. Pentru noi sunteți niște fetițe nătânge și am face dragoste cu fundurile voastre dacă ar fi la fel de musculoase ca ale cailor noștri.

— Scutește-mă de *afecțiunile* tale, scylvendi!

— Dar amintirea voastră va dăinui, strigă Esmenet, în cicatricele pe care mi le tai pe braț!

Tabăra hohoti de râs. Xinemus își lăsă capul între genunchi scuturându-se și sforăind. Esmenet se rostogoli pe spate pe rogojina ei, țipând în felul acela ispititor și adorabil al ei. Zenkappa și Dinchases se sprijineau unul de altul, cu umerii smucindu-se. Serwë se făcuse ghem și părea să plângă de bucurie la fel de mult pe cât părea să râdă. Kellhus zâmbi doar, privind în jur parcă nedumerit de istericalele lor.

Când sosi Cnaiür mai târziu în acea seară, tăcură cu toții, rușinați și conspirativi în același timp. Încruntându-se, scylvendiul se opri dinaintea focului, privind de la un chip rânjitor la altul. Achamian îi aruncă o privire lui Serwë și fu șocat de răutatea din zâmbetul ei.

Dintr-o dată Esmenet izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-l auzi pe Kellhus, strigă ea. Sunai foarte amuzant!

Orice urmă de expresie pieri de pe chipul vestejit al scylvendiului. Ochii lui ucigași se înmuiară de... Se putea oare? Apoi disprețul îi acapară din nou trăsăturile. Scuipă în foc și se îndepărtă cu pași mari.

Scuipatul lui șuieră.

Kellhus se ridică, aparent lovit de remușcări.

— E un bădăran cu obrazul subțire, spuse Achamian supărat. Batjocura e un dar între prieteni. Un dar.

Prințul se întoarse.

— Este? strigă el. Sau e o scuză?

Achamian nu putu decât să se holbeze năucit. Kellhus îl mustrase. *Kellhus*. Achamian privi la ceilalți și își văzu șocul oglindit pe fețele lor, dar nu și mâhnirea.

— Este? întrebă Kellhus poruncitor.

Achamian simţi că se înroşeşte la faţă, că îi tremură buzele. Exista ceva în vocea lui Kellhus. Ceva care amintea de tatăl lui Achamian...

Cine-i el să...

— Iartă-mă, Akka, spuse Prinţul, plecându-şi capul de parcă era uimit de propria-i izbucnire. Te pedepsesc pentru neghiobia mea... Mă port ca un neghiob de două ori mai mare.

Achamian înghiţi. Clătină din cap. Se forţă să zâmbească.

— Nu... Nu, îmi cer scuze...

Vocea îi tremura.

— Am fost prea aspru.

Kellhus zâmbi, se aplecă să îi pună o mână pe umăr. La atingerea sa, întreaga jumătate a lui Achamian amorţi. Dintr-un motiv sau altul mirosul Prinţului, de piele tăbăcită cu o urmă de apă de trandafiri, îl tulbura mereu.

— Atunci suntem amândoi neghiobi, spuse Kellhus.

Exista încântare şi senzaţia scurtă şi bizară că Kellhus aştepta ceva...

— Dintotdeauna am spus asta, mârâi Xinemus de partea cealaltă a focului.

Sincronizarea Mareşalului fu impecabilă — ca de obicei. Esmenet conduse năvala de râsete neliniştite şi îşi recăpătară o parte din veselia de mai devreme. Achamian se trezi că râde şi el.

Inevitabil, cu toţii ajungeau la un moment dat să fie enervaţi de umorul celorlalţi. Xinemus se plângea de Iryssas, care îi dădea înainte despre Esmenet, care era agasată de Serwë, care îl critica pe Achamian, care era agasat de Xinemus. Prea obtuz, prea direct, prea încrezut, prea grosolan şi aşa mai departe. Cu toţii aparţineau într-o oarecare măsură castei negustorilor, târguindu-se şi negociind, dar fără cântare sau teste care să confirme greutatea sau puritatea monezilor lor. Ghiceau doar. Bârfele, geloziile meschine, resentimentele, certurile şi arbitrajul unei a treia părţi făceau pur şi simplu parte din specia oamenilor.

Dar cu Kellhus, era altfel. Cumva reuşise să cerceteze piaţa fără să-şi deschidă punga. Aproape de la început, fusese recunoscut drept Judecător — inclusiv de către Xinemus, care era căpetenia focului lor. Era nesigur într-o oarecare măsură, bineînţeles, toane pe măsura strălucirii lui, dar acestea erau doar abateri de la un centru neclintit. Inteligenţă, la fel de pătrunzătoare ca oricare alta din antichitatea recentă sau îndepărtată. Compasiune, la fel de cuprinzătoare ca a lui Inrau şi cu toate acestea cumva mult mai adâncă — o bunăvoinţă născută din *înţelegere* mai degrabă decât din iertare, ca şi cum ar fi putut vedea prin năvala vinovată a gândurilor şi pasiunilor până la punctul nemişcat de inocenţă din fiecare suflet. Şi cuvintele! Analogii care surprindeau realitatea şi ardeau dinlăuntru spre în afară...

Achamian se gândea uneori că avea ceea ce poetul Protathis susţinuse că toţi oamenii ar trebui să se străduiască să obţină: mâna lui Triamis, intelectul lui Ajencis şi inima lui Sejenus.

Şi alţii gândeau la fel.

În fiecare seară, după ce focurile de cină păleau, bărbaţi şi femei din toate naţiunile, se părea, începură să se adune la marginea taberei lui Xinemus, uneori strigându-l pe Kellhus, dar adesea rămânând tăcuţi. La început câţiva, apoi din ce în ce mai mulţi până ce ajunseră să formeze o congregaţie de vreo trei duzini de suflete. În curând, attrempanii lui Xinemus începură să lase brazde largi de păşune goală între corturile lor rotunde şi pavilionul Mareşalului lor. Altfel erau nevoiţi să ia cina în compania unor străini.

Timp de vreo săptămână, cu toţii, inclusiv Kellhus, făcură tot ce le stătu în puteri să-i ignore, gândindu-se că astfel aveau să plece după o scurtă vreme. Cine, se întrebau ei, ar fi stat neobservat noapte după noapte privindu-i pe alţii — privind nişte străini — odihnindu-se? Dar ca nişte fraţi mai mici lipsiţi de resurse proprii, aceştia stăruiră. Numărul lor crescu chiar.

Dintr-o toană, Achamian se așeză între ei într-o noapte și privi așa cum priveau și ei, sperând să înțeleagă ce îi atrăgea într-atât încât să se înjosească astfel. La început, văzu doar chipuri cunoscute luminate de foc pe fondul întunericului. Cnaiür șezând cu picioarele încrucișate, cu spinarea lui lată cât un evantai ainoni și brăzdată de mușchi plin de cicatrici. Dincolo de el, de partea îndepărtată a focului, Xinemus pe taburetul său de campanie, cu mâinile pe genunchi, cu barba tăiată drept atingându-i pieptul în timp ce râdea răspunzându-i lui Esmenet, care îngenunchease lângă el, murmurând fără îndoială ceva răutăcios despre cineva. Dinchases. Zenkappa. Iryssas. Serwë lăsată pe spate pe rogojina ei, lovindu-și genunchii unul de altul, dând la iveală cu nevinovăție umbre calde și pline de promisiuni. Și lângă ea ședea Kellhus, senin și auriu.

Achamian privi în jur la cei care ședeau în întuneric. Văzu Oameni ai Colțului aparținând tuturor castelor și națiunilor. Câțiva se aplecau unii spre alții, vorbind între ei. Dar cei mai mulți ședeau ca și el, aparte de semenii lor, cercetând din priviri chipurile strălucitoare dinaintea lor de parcă se chinuiau să citească la lumina slabă a unei lumânări. Păreau... vrăjiți, ca peștii atrași de o momeală sclipitoare. Siliți, nu atât de lumină, ci de întunericul din jur.

— De ce faceți asta? îl întrebă pe bărbatul cel mai apropiat, un tydonni blond cu antebrațe de soldat și ochi limpezi de nobil.

— Nu vezi? îi răspunse bărbatul fără să-i arunce măcar o privire.

— Ce să văd?

— Pe *el*.

— Te referi la Prințul Kellhus?

Bărbatul se întoarse spre el, zâmbindu-i fericit și în același timp plin de milă.

— Ești prea aproape, spuse el. De asta nu vezi.

— Ce să văd? întrebă Achamian.

Respirația i se părea dureroasă.

— M-a atins cândva, răspunse inexplicabil bărbatul. Înainte de Asgilioch. M-am împiedicat în timpul marșului și m-a prins de braț. Mi-a spus „scoate sandalele și încalță pământul."

Achamian chicoti.

— O veche glumă, explică el. Probabil că ai înjurat pământul când te-ai împiedicat.

— Și? răspunse bărbatul.

Aproape tremura, își dădu seama Achamian, de furie indignată.

Achamian se încruntă, încercă să zâmbească, să calmeze.

— Ei bine, e o veche zicală — străveche, de fapt — care reamintește oamenilor să nu dea vina pe alții pentru nereușitele lor.

— Nu, scrâșni bărbatul, nu e.

Achamian șovăi.

— Atunci ce înseamnă?

În loc să răspundă, bărbatul îi întorsese spatele ca și cum, dacă nu-l putea vedea, Achamian și întrebarea lui ar fi fost aruncați în uitare. Achamian îl fixă cu privirea o clipă lungă, năucit și curios de îngrozit. Cum putea furia să apere adevărul? Se ridică și își scutură praful de pe genunchi cu palmele.

— Înseamnă, spuse bărbatul din spatele său, că trebuie să dezrădăcinăm lumea. Că trebuie să nimicim tot ceea ce jignește.

Achamian tresări, atât de intensă era ura din vocea bărbatului. Se întoarse — ca să rânjească disprețuitor sau ca să ocărască, nu era sigur. În schimb nu făcu decât să se holbeze năucit. Dintr-un motiv sau altul, bărbatul nu-i putu înfrunta privirea. Se încrunta la foc în schimb. Achamian își mută privirea de la el la celelalte chipuri din întuneric. Multe se întorseseră către zgomotul vocilor furioase, dar chiar în timp ce privea, acestea plutiră înapoi spre Kellhus care se afla în lumină. Și cumva, Învățatul știu pur și simplu că oamenii aceia nu aveau să plece.

Sunt la fel ca ei, se gândi el, simţind junghiul uimitor al intuirii unor lucruri deja ştiute. *Stau doar mai aproape de foc*... Motivele lor erau motivele *lui*. Ştia asta.

Temeiurile lor erau rudimentare şi nenumărate: jale, tentaţie, remuşcare, dezorientare. Priveau din cauza istovelii, a speranţei şi a fricii clandestine, a fascinaţiei şi încântării. Dar mai mult decât orice, priveau de nevoie.

Priveau pentru că ştiau că urma să se petreacă ceva. Pe neaşteptate, focul pocni, izbucnind într-un gheizer de scântei, dintre care una pluti către Kellhus. Zâmbind, el o privi pe Serwë, apoi întinse mâna şi ciupi punctul portocaliu cu degetul mare şi arătătorul. Îl stinse.

Câţiva icniră în întuneric.

Odată cu trecerea zilelor, se adunau din ce în ce mai mulţi. Situaţia deveni de două ori mai neplăcută, din cauză că tabăra lor devenise un fel de scenă bizară, un ocol de lumină înconjurat de privitori misterioşi, şi din cauza toanelor efervescente ale lui Kellhus. Prinţul de Atrithau îi atinsese pe toţi cei care frecventau focul lui Xinemus, pe fiecare după speranţele şi suferinţele lor, şi văzându-l *mâniat* pe cel care le retrasase temeiurile înţelegerii, îi tulbura în felul acela al unei persoane iubite care acţionează fără veste împotriva tuturor aşteptărilor.

În cele din urmă, într-o noapte, din motive specifice temperamentului său meditativ, Xinemus izbucni:

— La naiba, Kellhus! De ce nu *vorbeşti* cu ei şi gata?

Tăcere uimită. Esmenet întinse mâna şi o strânse pe a lui Achamian în umbrele dintre ei. Doar scylvendiul continuă să mănânce, ducând terciul cu degetele la gură. Achamian se trezi că îi e scârbă, de parcă văzuse ceva obscen şi animalic. Un om prea încovoiat după arcul poftelor sale.

— Pentru că, spuse Kellhus încordat cu ochii aţintiţi în flăcări, mă consideră mai mult decât sunt.

Oare? se gândi Achamian. Ştia că şi ceilalţi se întreabă acelaşi lucru, chiar dacă vorbeau arareori între ei despre Kellhus. Dintr-un motiv sau altul, o timiditate stranie îi lovea ori de câte ori se ajungea la subiectul Kellhus, de parcă nutreau bănuieli prea prosteşti sau prea jignitoare

pentru a fi rostite. Achamian putea vorbi despre el doar cu Esmenet și chiar și atunci...

— Deci, se răsti Xinemus. Dintre toți, el părea să fie cel care se prefăcea cel mai bine că Kellhus era doar un alt chip venit la focul lor.

— Du-te și spune-le.

Kellhus îl fixă pe Mareșal cu privirea timp de câteva secunde, fără să clipească, apoi încuviință. Fără niciun cuvânt se ridică și se afundă cu pași mari în întuneric.

Și așa începu ceea ce Achamian ajunse să numească „Improvizațiile", discuțiile de noapte — aproape niște slujbe — pe care Kellhus începu să le ofere Oamenilor Colțului. Nu întotdeauna, dar adesea, el și Esmenet i se alăturau, îl priveau de undeva din apropiere în timp ce răspundea la întrebări și discuta despre nenumărate lucruri. Le spusese amândurora că prezența lor îi dădea curaj, că îi aminteau că nu era mai mult decât cei cărora le vorbea. Le mărturisi o trufie din ce în ce mai mare, un gând care îl îngrozea pentru că îl găsea din ce în ce mai ușor de îndurat.

— Așa că adesea când vorbesc, spuse el, nu-mi recunosc propria voce.

Achamian nu-și putu aminti dacă strânsese vreodată atât de sălbatic mâna lui Esmenet.

Numărul celor care asistau începu să crească, nu atât de repede încât Achamian să observe vreo diferență între două nopți consecutive, dar destul de repede ca cele câteva zeci de oameni să devină sute la vremea când Războiul Sfânt ajunse în apropierea Shigekului. O mână de ascultători devotați construiau o mică platformă de lemn, pe care așezau o rogojină între două vase pentru cărbuni. Kellhus ședea cu picioarele încrucișate, liniștit și nemișcat între flăcările strălucitoare. De obicei purta o sutană simplă, galbenă — furată din tabăra Sapatișahului de pe Câmpia Mengedda, îi spusese Serwë lui Achamian. Și cumva, din cauza posturii, a purtării sau a vreunei năluciri a luminii, arăta nepământesc. Splendid chiar.

Într-o seară, din motive pe care nu le putea explica întru totul, Achamian îi urmă pe Kellhus și Esmenet cu o lumâ-

nare, instrumentele sale de scris și o foaie de pergament. În noaptea dinainte, Kellhus vorbise despre încredere și trădare, spunând povestea unui vânător pe care îl cunoscuse în pustietățile din nordul Atrithaului, un bărbat care îi rămăsese credincios soției sale moarte arătând o devoțiune mișcătoare câinilor săi.

— Când o iubire moare, spuse el, trebuie să înveți să iubești pe altcineva.

Esmenet plânsese fără să se ascundă. Pur și simplu părea că aceste cuvinte *trebuiau* să fie scrise. Împreună cu Esmenet, Achamian desfășură rogojina lor la stânga platformei lui Kellhus. De-a lungul micului câmp fuseseră plasate din loc în loc torțe. Atmosfera era prietenoasă, chiar dacă era potolită de ceva care era mai mult decât respect, dar încă nu era venerație. Achamian zări multe chipuri cunoscute în mulțime. Câțiva nobili de rang înalt erau acolo, inclusiv un bărbat cu fălci pătrate purtând mantia albastră a generalilor nansuri — Generalul Sompas sau Martemus, bănuia Achamian. Chiar și Proyas ședea în praf cu ceilalți, dar părea tulburat. Își feri ochii fără să ia în seamă privirea lungă a lui Achamian.

Kellhus își luă locul între focurile din vase. Tăcerea care urmă păru să șuiere. Pentru câteva clipă păru insuportabil de *real*, ca și cum ar fi fost singurul om în viață, ceva crud și umflat într-o lume de năluci din fum.

Zâmbi și pieptul lui Achamian, care se strânsese ca pielea uscată, se relaxă într-atât încât păru îmbibat cu apă. Fu inundat de o ușurare inexplicabilă. Trăgând aer adânc în piept, își pregăti pana, și înjură prima picătură rătăcită de cerneală care pică pe pagină.

— *Akka,* îl dojeni Esmenet.

Ca întotdeauna, Kellhus cercetă chipurile celor dinaintea lui, cu ochii licărind de compasiune. După câteva bătăi de inimă, privirea lui se opri asupra unui singur bărbat — un cavaler conriyan după aspectul tunicii sale și după greutatea inelelor lui de aur. Altfel arăta tras la față, de parcă încă mai dormea pe Câmpul de Luptă. Barba îi era înnodată în codițe uitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kellhus.

Cavalerul fără nume, zâmbi, dar exista o incongruență subtilă și stranie în expresia lui, ceva care semăna cu diferența dintre ochi albi și dinți galbeni.

— Acum trei zile, spuse bărbatul, lordul nostru a auzit de un sat la câteva mile spre vest, așa că am pornit călare, sperând să găsim ceva pradă...

Kellhus încuviință.

— Și ce ați găsit?

— Nimic... Adică niciun sat. Lordul nostru a fost mânios. Spune că ceilalți...

— Ce ați găsit?

Bărbatul clipi. Panica fulgeră pe istoveala stoică de pe chipul său.

— O copilă, spuse el răgușit. O copilă moartă... Urmăream o potecă folosită de turmele de capre, cred, trecând peste coasta dealului și acolo era copila asta moartă, nu mai mare de cinci sau șase ani, zăcând în drumul nostru. Cineva îi tăiase gâtul...

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Nimic... Adică am ignorat-o pur și simplu și am trecut mai departe de parcă era doar o zdreanță aruncată... o bucată de piele în praf, adăugă el și vocea i se frânse.

Își coborî privirea în palmele bătătorite.

— Vinovăția și rușinea te rod ziua, spuse Kellhus, sentimentul că ai comis un păcat de moarte. Coșmarurile te rod noaptea... Ea îți vorbește.

Încuviințarea bărbatului fu aproape comică în disperarea sa. Achamian își dădu seama că nu avea sângele rece de care era nevoie la război.

— Dar de ce? strigă el. Vreau să spun, câți morți am văzut?

— Dar nu de fiecare dată când vezi, răspunse Kellhus, *ești martor*.

— Nu înțeleg...

— A fi martor înseamnă că atunci când vezi *adeverești*, că judeci ca să poți fi judecat. Ai văzut și ai judecat. S-a comis o fărădelege, a fost ucis un nevinovat. *Ai văzut asta.*

— *Da!* șuieră bărbatul. O fetiță! *O fetiță!*

— Și acum suferi.

— Dar de ce? strigă el. De ce să sufăr? Nu era fata mea. Era o *păgână!*

— Peste tot... Peste tot suntem înconjurați de cei binecuvântați și de cei blestemați, de cei sfinți și de cei hulitori. Dar inimile noastre sunt ca niște mâini, se bătătoresc la atingerea lumii. Și totuși, ca mâinile noastre, chiar și cele mai bătătorite dintre inimi se bășică dacă sunt muncite sau iritate de ceva nou. O vreme simțim arsura, dar o ignorăm pentru că avem atât de mult de lucru.

Kellhus își coborî privirea în palma dreaptă. Pe neașteptate o strânse într-un pumn și o ridică sus.

— Și apoi o singură *lovitură* de ciocan sau de sabie și bășica se sparge și *inima se frânge*. Și suferim, pentru că simțim durere pentru cei binecuvântați și arsura celor blestemați. Nu mai vedem ci *suntem martori*...

Ochii săi luminoși se opriră asupra cavalerului fără nume. Albaștri și înțelepți.

— Asta s-a petrecut cu tine.

— Da... Da! D-dar ce-ar trebui să fac?

— Să te veselești.

— Să mă veselesc? Dar *sufăr!*

— Da, *să te veselești!* Mâna bătătorită nu poate simți obrazul iubitei. Când suntem martori, *adeverim*, și când adeverim *ne facem responsabili de ceea ce vedem*. Și asta — *asta* — înseamnă să aparții.

Kellhus se ridică pe neașteptate, sări de pe platformă, făcu doi pași în mijlocul lor, tăindu-le răsuflarea.

— Nu vă faceți iluzii, continuă el și aerul răsună de rezonanța vocii sale. Lumea aceasta *vă stăpânește. Îi aparțineți* fie că vreți, fie că nu. De ce suferim? De ce își iau nefericiții singuri viața? Pentru că lumea, indiferent cât de blestemată, *ne stăpânește*. Pentru că *îi aparținem*.

— Să sărbătorim suferința? strigă o voce sfidătoare. De undeva...

Prințul Kellhus zâmbi, privind în întuneric.

— Atunci nu mai e suferință, nu-i așa?

Mica adunare râse.

— Nu, continuă Kellhus, nu asta am vrut să spun. Sărbătoriți sensul suferinței. Veseliți-vă pentru că *aparțineți*, nu pentru că suferiți. Amintiți-vă ce ne învață Cel din Urmă Profet: gloria vine în bucurie și în întristare. Bucurie și întristare...

— V-văd înțelepciunea cuvintelor tale, Prinț, se bâlbâi cavalerul fără nume. *Văd* cu adevărat! Dar...

Și cumva, Achamian *simți* întrebarea...

Unde era câștigul?

— Nu îți cer să vezi, spuse Kellhus. Îți cer să fii martor.

Chip golit de expresie. Ochi pustii. Cavalerul fără nume clipi și două lacrimi îi curseră pe obraji. Apoi zâmbi și i se păru că nimic nu putea fi mai glorios de atât.

— Să mă fac... Voce îi tremură și se frânse.

— Să mă f-fac...

— Să fii una cu lumea în care sălășluiești, spuse Kellhus. Să te afli în acord cu propria ta viață.

Lumea... Vei câștiga lumea.

Achamian își coborî privirea spre pergament și își dădu seama că se oprise din scris. Se întoarse și o privi neajutorat pe Esmenet.

— Nu te îngrijora, spuse ea. Îmi amintesc.

Sigur că-și amintea.

Esmenet. Al doilea stâlp al păcii sale și de departe cel mai măreț dintre cei doi.

Părea straniu și în același timp potrivit să găsească ceva aproape conjugal în mijlocul Războiului Sfânt. În fiecare seară veneau istoviți de la discuțiile lui Kellhus sau de la focul lui Xinemus, ținându-se de mână ca niște tineri îndrăgostiți, meditând sau ciondănindu-se sau râzând din cauza întâmplărilor serii. Își făceau drum printre funiile de ancorare și Achamian trăgea de-o parte prelata cu un cavalerism prefăcut. Se atingeau în timp ce își lepădau robele, apoi se țineau în brațe pe întuneric — ca și cum împreună puteau fi mai mult decât erau.

O târfă a cuvântului și o târfă a trupului.

Lumea se retrăsese în umbre. De-a lungul zilelor se gândea din ce în ce mai puțin la Inrau și medita din ce în ce mai mult la neliniștile vieții sale împreună cu Esmenet — și Kellhus. Până și amenințarea Sfatului și a celei de-a Doua Apocalipse devenise ceva banal și îndepărtat, ca zvonuri despre război printre oameni cu pielea palidă. Visele lui Seswatha continuau să fie la fel de sălbatice ca întotdeauna, dar se dizolvau în moliciunea atingerii ei, în consolarea glasului ei. „Taci, Akka", spunea ea, „e doar un vis", și cu fumul, imaginile — opintindu-se, gemând, scuipând și țipând — se pierdeau în nimic. Pentru prima dată în viața sa, Achamian era stăpânit de clipă, de *acum*... De mica durere din ochii ei când spunea ceva nepăsător. De felul în care mâna ei plutea spre genunchiul lui ca din proprie voință de câte ori ședeau unul lângă altul. De nopțile în care se culcau goi în cort, ea cu capul pe pieptul lui și părul ei negru se desfăcea peste umărul și gâtul lui, vorbind despre lucruri știute doar de ei doi.

— Cu toții știu, spuse ea într-o noapte după ce făcuseră dragoste.

Se retrăseseră devreme și îi puteau auzi pe ceilalți: întâi proteste prefăcute și hohote de râs, apoi tăcerea totală legată de magia vocii lui Kellhus. Focul încă ardea și îl puteau vedea, mut și încețoșat pe prelata întunecată.

— E un profet, spuse ea.

Achamian simți ceva ce semăna cu panica.

— Ce vrei să spui?

Ea se întoarse să-l studieze. Ochii ei păreau să licărească animați de o lumină proprie.

— Numai ceea ce ai nevoie să auzi.

— Și de ce aș avea nevoie să aud asta? Ce spusese?

— Pentru că la asta te gândești. Pentru că de asta te temi... Dar mai ales, pentru că ai nevoie de asta.

Suntem damnați, spuneau ochii ei.

— Nu mă amuză, Esmi.

Ea se încruntă, dar ca și cum ar fi găsit o ruptură într-una din noile ei mătăsuri kianine, nimic mai mult.

— De când nu ai mai luat legătura cu Atyersus? De săptămâni? Luni?

— Ce-i cu...

— Aştepţi, Akka. Aştepţi să vezi ce devine.

— Kellhus?

Ea îşi întoarse chipul, îşi coborî urechea la inima lui.

— E un profet.

Îl cunoştea. Când Achamian se gândea la trecut, i se părea că mereu îl cunoscuse. Crezuse chiar că e vrăjitoare când o întâlnise pentru prima dată, nu doar din cauza foarte palidului Însemn al ghiocului vrăjit al târfei pe care îl folosea pe post de contraceptiv, ci şi pentru că ghicise că era un vrăjitor înainte să apuce să zică cinci cuvinte. Chiar de la început păruse să aibă un talent pentru el. Pentru Drusas Achamian.

Era ciudat să fii cunoscut — cunoscut cu adevărat. Să fii aşteptat în loc să fii anticipat. Să fii acceptat în loc să fii crezut. Să fii jumate din obiceiurile elaborate ale altuia. Să te vezi pe tine însuţi mereu prevestit în ochii altuia.

Şi era ciudat să cunoşti. Câteodată ea râdea atât de tare că rágâia. Şi când era dezamăgită, ochii ei se stingeau ca două lumânări însetate de aer. Îi plăcea senzaţia cuţitelor între degetele de la picioare. Îi plăcea să-şi ţină mâna moale şi nemişcată în timp ce mădularul lui se întărea dedesubt.

— Nu fac nimic, şoptea asta, şi totuşi te ridici spre mine.

Îi era teamă de cai. Îşi mângâia subţioara stângă când era adâncită în gânduri. Nu îşi ascundea chipul când plângea. Şi putea spune lucruri de o asemenea frumuseţe că uneori Achamian se temea să nu i se oprească inima în piept pentru că ascultase.

Detalii. Simple atunci când erau izolate, dar înspăimântătoare şi misterioase în totalitatea lor. Un mister pe care îl *cunoştea*...

Nu era asta dragostea? Să cunoşti şi să ai încredere într-un mister...

O dată, în noaptea Ishoiyei, pe care conriyenii o sărbătorea cu cantităţi copioase din băutura aceea spurcată şi inflamabilă, perrapta, Achamian îi ceru lui Kellhus să-i

descrie felul în care o iubea pe Serwë. Numai el, Xinemus și Kellhus erau trezi. Restul erau cu toții beți.

— Nu în felul în care o iubești tu pe Esmenet, răspunse Prințul.

— Și cum vine asta? Cum o iubesc? Se ridică poticnit în picioare cu brațele piezișe. Se clătină dinaintea fumului și focului.

— Cum iubește peștele oceanul? Cum, cum...

— Cum își iubește bețivul plosca, chicoti Xinemus. Cum îți iubește câinele meu piciorul!

Achamian îi acceptă răspunsurile, dar pe cel al lui Kellhus îl aștepta cel mai mult. Mereu răspunsul lui Kellhus.

— Deci, Prințul meu? Cum o iubesc pe Esmenet?

Cumva o notă de mânie se strecurase în vocea sa.

Kellhus zâmbi și își ridică ochii abătuți. Pe obraji i se scurgeau lacrimi.

— Ca un copil, spuse el.

Cuvintele îl doborâră din picioare pe Achamian. Căzu pe fund cu un mormăit.

— Da, fu de acord Xinemus.

Privea înainte în noapte, zâmbind... Zâmbind pentru prietenul său, își dădu seama Achamian.

— Ca un copil? întrebă Achamian, simțindu-se curios de copilărește.

— Da, răspunse Kellhus. Nu pui întrebări, Akka. Pur și simplu *este*... Fără rezerve.

Se întoarse spre el cu privirea pe care Achamian o cunoștea atât de bine, privirea după care tânjea când atenția lui Kellhus era atrasă de ceilalți. Privirea unui prieten, tată, discipol și profesor. Privirea pe care o putea vedea inima sa.

— A devenit temelia ta, spuse Kellhus.

— Da... răspunse Achamian.

A devenit soția mea.

Ce gând! Radie de bucurie copilărească. Se simțea minunat de îmbătat.

Soția mea!

Dar mai târziu în acea noapte, se trezi cumva făcând dragoste cu Serwë.

După aceea nu-și mai aminti mare lucru, dar se trezise pe o rogojină de trestie lângă rămășițele focului. Visase turnurile albe din Myclai și zvonuri despre Mog-Pharau. Xinemus și Kellhus dispăruseră și cerul nopții părea imposibil de adânc, așa cum păruse în noaptea aceea când el și Esmenet dormiseră lângă ruinele altarului. Ca o prăpastie fără fund. Serwë îngenuncheease deasupra lui, perfectă ca fildeșul în lumina focului, zâmbind și plângând în același timp.

— Ce s-a întâmplat? icni el.

Dar apoi își dădu seama că îi ridicase roba până la talie și îi rostogolea mădularul pe burtă. Era întărit deja — nebunește de întărit, i se părea.

— *Serwë*... reuși el să protesteze, dar cu fiecare rotire a palmei ei era scuturat de fiori de plăcere.

Se arcui, străduindu-se să se apese în mâna ei. Dintr-un motiv sau altul i se părea că tot ce-i trebuia, tot ce avea să-i trebuiască vreodată, era să-i simtă degetele lipite de membrul său.

— *Nu,* gemu el, înfigându-și călcâiele în țărână, încleștând ierburile.

Ce se petrecea?

Ea îi dădu drumul și el icni la sărutul aerului răcoros. Își simțea propriul puls arzător...

Ceva. Trebuia să spună ceva! Nu se putea întâmpla una ca asta!

Dar ea își lepădase hasasul și el se cutremură la vederea ei. Atât de zveltă. Atât de netedă. Albă în umbră, de un auriu lucios la lumina focului. Piersica îi era încețoșată de un blond gingaș. Nu îl mai atingea, dar frumusețea ei îl biciuia, îi răsucea vintrele. Înghiți, se strădui să respire. Apoi ea îl încălecă. El îi zări legănarea de porțelan a sânilor, curba goală a burții.

E însărci...

Ea îl cuprinse. El strigă, înjură.

— Tu ești! șuieră ea, privind cu disperare în ochii lui. Te văd. *Te văd!*

Își întoarse capul într-o parte delirând, temându-se să nu termine prea repede. Ea era Serwë... Iubite Sejenus, *era* Serwë!

Apoi o văzu pe Esmenet stând părăsită în întuneric. Privind... El închise ochii, se strâmbă și ajunse la orgasm.

— Guh... g-guh...

— Te *simt!* strigă Serwë.

Când deschise ochii Esmenet dispăruse — dacă existase vreodată. Serwë continua să se miște deasupra lui. Întreaga lume devenise un mâl de căldură, umezeală și frumusețe tunătoare, chinuită, mișcându-se. Capitulă în fața abandonului ei.

Cumva se trezi înainte de sunetul coarnelor și rămase o vreme așezat la intrarea cortului său, privind-o pe Esmenet dormind, simțind ciupitura sămânței uscate pe coapsele sale. Când ea se trezi îi cercetă ochii, dar nu văzu nimic. În timpul marșului lung și greu din ziua următoare, îl dojeni pentru că băuse și atât. Serwë nu-i aruncă nici măcar o privire. Până în seara următoare se convinsese că fusese doar un vis. Un vis delicios. Perrapta. Nu exista altă explicație. *Nenorocitul de rachiu de pește,* se gândi el și încercă să se amuze întristat. Când îi povesti lui Esmenet, ea râse și amenință să-i spună lui Kellhus. După aceea, când rămase singur, plânse de ușurare. Nicicând, își dădu el seama, nici în noaptea de după nebunia cu Împăratul sub Înălțimile Andiamine, nu avusese o senzație atât de puternică de pierzanie. Și știu că era al lui Esmi — nu al lumii.

Ea era legământul lui. Esmenet era soția sa.

Războiul Sfânt se strecură mai aproape de Shigek și el continua să ignore Mandatul. Existau scuze pe care le putea invoca. Se putea gândi la imposibilitatea de a pune întrebări discrete, de a mitui, de a emite sugestii într-o tabără de fanatici înarmați. Își putea aminti ce-i făcuse Școala sa lui Inrau. Dar în cele din urmă nu însemnau nimic.

Avea să năvălească în rândurile inamicului. Avea să-și ducă erezia până la capăt. Până la sfârșit, indiferent de ororile pe care le ascundea. Pentru prima dată într-o viață lungă și rătăcitoare, Drusas Achamian găsise fericirea.

Și pacea venise.

*

Marșul din timpul zilei fusese deosebit de obositor și Serwë ședea lângă foc, frecându-și degetele de la picioare în timp ce privea de partea cealaltă a flăcărilor la iubirea ei, Kellhus. De-ar fi putut fi mereu astfel...

Cu patru zile în urmă Proyas îl trimisese pe scylvendi cu câteva sute de cavaleri — să afle cum se putea intra în Shigek după cum îi spusese Kellhus. Patru zile fără să-i vadă privirea înfometată. Patru zile fără să se pitească în umbra lui de fier în timp ce o escorta la pavilionul lor. Patru zile fără temuta lui sălbăticie.

Și în fiecare din aceste zile se rugase și se rugase: *Dă Doamne să fie ucis!*

Dar această rugăciune era una la care Kellhus nu vroia să răspundă.

Îl privea și se minuna și îl iubea. Părul lui blond lucea auriu în lumina focului, chipul său bărbos radia bună dispoziție și înțelegere. Încuviința în timp ce Achamian îi vorbea despre ceva — despre vrăjitorie poate. Nu dădea deloc atenție cuvintelor Învățatului. Era prea ocupată să asculte chipul lui Kellhus.

Niciodată nu văzuse o asemenea frumusețe. Era ceva inexplicabil, ceva zeiesc și ireal în înfățișarea lui, ca și cum în expresia sa se ascundeau o eleganță ce tăia suflarea, o grație imposibilă, ceva ce se putea aprinde în orice clipă orbind-o cu revelații. Un chip care făcea din fiecare clipă, din fiecare bătaie a inimii...

Un dar.

Își puse o mână pe umflătura ușoară a pântecelui și pentru o clipă i se păru că simte a doua inimă dinlăuntrul ei — nu mai mare decât a unei vrăbii — bătând clipă de clipă.

Copilul său... Al său.

Atâtea se schimbaseră! Era înțeleaptă, știa că era mult mai înțeleaptă decât ar fi trebuit să fie o fată de douăzeci de veri. Lumea o pedepsise, îi arătase neputința indignării. Mai întâi fiii Gaunum și poftele lor câinoase. Apoi Panteruth și sălbăticia lui de nedescris. Apoi Cnaiür și voința de fier a nebuniei sale. Ce putea însemna pentru un bărbat ca el indignarea unei concubine cu pielea moale? Încă un lucru ce trebuia frânt. Cunoștea deșertăciunea, știa că animalul lăuntric s-ar fi umilit, ar fi țipat, și-ar fi pus buzele liniștitoare în jurul mădularului oricărui bărbat pentru o clipă de îndurare — ar fi făcut orice, ar fi ostoit orice poftă, pentru a supraviețui. Fusese iluminată. Supunere. Adevărul se afla în supunere.

— Te-ai predat, Serwë, îi spusese Kellhus. Și predându-te m-ai cucerit!

Zilele nimicului trecuseră. Lumea, spunea Kellhus, o pregătise pentru *el*. Ea, Serwë hil Keyalti, urma să fie sacra lui consoartă. Avea să poarte fiii Profetului Războinic. Ce nedreptate, ce suferință, se putea compara cu asta? Desigur, plângea când o lovea scylvendiul, își încleșta dinții de furie și rușine sufocantă atunci când o folosea. Dar după aceea *știa* și Kellhus o învățase că a ști era mai presus decât *toate celelalte lucruri*. Cnaiür era un totem al vechii lumi întunecate, ultrajul încarnat. Pentru fiecare zeu, îi spusese Kellhus, exista un demon. Pentru fiecare Zeu...

Preoții, și cei ai tatălui ei și cei ai Gaunumilor, afirmaseră că Zeii mișcă sufletele oamenilor. Dar Serwë știa că Zeii se mișcau și *ca* oameni. Așa că adesea, privindu-i pe Esmenet, Achamian, Xinemus și pe ceilalți din jurul focului, era uimită că ei nu vedeau, deși uneori bănuia că, în inimile lor, știau deja și totuși se încăpățânau.

Dar spre deosebire de ea, ei nu se împreunau cu un zeu — și cu aspectele lui. Nu fuseseră învățați cum să ierte, cum să se supună, așa cum fusese ea învățată, dar învățau încetul cu încetul. Adesea prindea câte o sclipire a căilor neînsemnate și uneori singuratice pe care îi învăța. Și era

un lucru minunat să privești un zeu învățându-i pe ceilalți. Chiar și acum îi învăța.

— Nu, afirma Achamian. Noi vrăjitorii ne deosebim prin abilitățile noastre, voi nobilii prin sângele vostru. Ce contează dacă ceilalți ne recunosc drept ceea ce suntem? Suntem ceea ce suntem.

Cu ochi zâmbitori, Kellhus spuse:

— Ești sigur?

Serwë văzuse asta de multe ori. Cuvintele erau simple, dar *calea* le răsucea inimile.

— Ce vrei să spui? întrebă Achamian cu voce lipsită de intonație.

Kellhus ridică din umeri.

— Dacă ți-aș spune că sunt ca tine.

Ochii lui Xinemus fulgerară la Achamian, care râdea neliniștit.

— Ca mine? întrebă Învățatul. Își linse buzele.

— Cum așa?

— Pot vedea Însemnul, Akka... Văd zgârietura damnării tale.

— Glumești, se răsti Achamian, dar vocea îi suna straniu...

Kellhus se întoarse spre Xinemus.

— Vezi? Cu o clipă în urmă era la fel ca tine. Deosebirea dintre noi n-a existat până....

— Tot nu există, izbucni Achamian, ridicând vocea. Aș vrea să dovedești asta!

Kellhus îl cercetă cu o privire precaută și neliniștită.

— Cum poți dovedi ceea ce vezi?

Xinemus, care părea netulburat, chicoti.

— Ce-i, Akka? Sunt mulți care văd blasfemia voastră, dar aleg să nu o rostească. Gândește-te la Colegiul Luthymae...

Dar Achamian sărise în picioare, cu o expresie năucită pe chip, panicată chiar.

— E doar că...că...

Gândurile lui Serwë tresăriră. *Știe, iubirea mea! Achamian știe ce ești!*

Roşi amintindu-şi-l pe vrăjitor între picioarele ei, dar apoi îşi reaminti că nu era *Achamian* cel pe care şi-l aducea aminte, ci Kellhus.

— *Trebuie să* mă *cunoşti, Serwë, sub toate înfăţişările mele.*

— *Există* un mod de a dovedi asta! exclamă Învăţatul.

Îi fixă cu o privire ridicolă, apoi fără veste se îndepărtă grăbit în întuneric.

Xinemus începuse să mormăie o glumă, dar chiar atunci Esmenet se aşeză lângă Serwë, zâmbind şi încruntându-se.

— L-a stârnit din nou Kellhus? întrebă ea, oferindu-i lui Serwë un bol aburind de ceai cu mirodenii.

— Din nou, spuse Serwë şi luă bolul oferit.

Răsturnă o picătură strălucitoare pe pământ înainte să bea. Îl simţi cald când îl gustă, încolăcindu-se în stomacul ei ca mătasea încinsă la soare.

— Mmmm... Mulţumesc, Esmi...

Esmenet încuviinţă şi se întoarse spre Kellhus şi Xinemus. În noaptea precedentă, Serwë tăiase scurt părul cel negru al lui Esmenet — scurt ca al unui bărbat — aşa că acum semăna cu un băiat frumos. *Aproape la fel de frumos ca şi mine,* se gândi Serwë.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca Esmenet: îndrăzneaţă, cu o limbă la fel de afurisită ca a unui bărbat. O înspăimânta pe Serwë câteodată cu capacitatea ei de a răspunde la fiecare vorbă a bărbaţilor, la fiecare glumă. Doar Kellhus putea s-o bată. Dar întotdeauna fusese grijulie. Serwë o întrebase cândva de ce era atât de bună, iar Esmenet îi răspunse că singurele clipe de linişte pe care le găsise pe vremea când fusese o târfă fuseseră acelea pe care le petrecuse având grijă de cele mai vulnerabile decât ea. Când Serwë insistase că nu era nici târfă şi nici vulnerabilă, Esmenet zâmbise trist, spunând:

— Toate suntem târfe, Serchaa...

Şi Serwë o crezuse. Cum ar fi putut să n-o creadă? Suna atât de mult ca ceva ce-ar fi spus Kellhus.

Esmenet se întoarse s-o privească.

— A fost obositor marşul pentru tine, Serchaa?

Zâmbi în felul acela în care zâmbise cândva mătuşa lui Serwë, cu căldură şi îngrijorare. Dar chipul i se întunecă pe neaşteptate, ca şi cum ar fi zărit ceva neplăcut pe faţa lui Serwë. Pleoapele îi ascunseră ochii pe jumătate.

— Esmi? spuse Serwë. S-a întâmplat ceva?

Esmenet deveni absentă. Când reveni, faţa ei chipeşă se încreţi într-un alt zâmbet — mai trist, dar la fel de sincer.

Serwë îşi privi neliniştită mâinile, pe neaşteptate îngrozită că Esmenet *ştia* cumva. Cu ochii minţii îl zări pe scylvendi trudind deasupra ei în întuneric. *Dar* nu era *el!*

— Dealurile, spuse ea iute. Dealurile sunt aşa obositoare... Kellhus *spune* că o să-mi facă rost de un catâr.

Esmenet încuviinţă.

— Să te asiguri că...Se opri şi se încruntă în întuneric.

— Acum ce mai pune la cale?

Achamian se întorsese din întuneric ducând o păpuşă mică, cam de lungimea unui antebraţ. Puse păpuşa pe pământ cu spatele rezemat de piatra albă ca osul, pe care o folosise drept scaun cu câteva clipe mai devreme. Cu excepţia capului, era cioplită din lemn întunecat, cu membre articulate, un cuţitaş ruginit în locul mâinii drepte şi gravată cu linii de text micuţ. În timp ce o privea, lui Serwë i se păru pe neaşteptate un lucru îngrozitor. Lumina focului lucea pe suprafeţele ei lustruite şi dădea iluzia că acele cuvinte erau săpate adânc. Mica umbră care o încadra era neagră ca smoala pe fondul pietrei şi tremura neliniştită odată cu lucirile îngemănate ale flăcărilor. Arăta ca un omuleţ mort sprijinit dinaintea unui foc imens.

— Te sperie Achamian, Serchaa? întrebă Esmenet.

Ceva vicios şi răutăcios sclipi în ochii ei.

Serwë se gândi la noaptea aceea în ruinele altarului, când el trimisese lumina spre stele. Clătină din cap.

— Nu, răspunse ea.

Era prea trist ca să fie înspăimântător.

— O să te sperie după asta, spuse Esmenet.

— Se duce după dovadă, îl împunse Xinemus, şi se întoarce cu o jucărie!

— Asta nu-i o jucărie, bombăni Achamian, enervat.

— Are dreptate, spuse Kellhus grav. E un fel de artefact vrăjitoresc. Văd Însemnul.

Achamian îl privi tăios pe Kellhus, dar nu spuse nimic. Focul trosni și șuieră. Termină de așezat păpușa și se dădu doi pași în spate. Pe neașteptate, încadrat de întuneric și de focurile sclipitoare ale marii tabere, arătă mai puțin ca un erudit ostenit și mai mult ca un Învățat al Mandatului.

— Asta se numește o „Păpușă Wathi", explică el, un lucru pe care l-am... l-am cumpărat de la un sansori acum vreo doi ani... Există un suflet închis în această păpușă.

Xinemus tuși vin pe nas.

— *Akka,* scrâșni el, nu voi tolera...

— Fă-mi hatârul, Zin! Te rog... Kellhus spune că e unul dintre cei Puțini. Acesta este singurul fel în care o poate dovedi fără să se condamne singur — sau pe tine, Zin. Se pare că pentru mine e deja prea târziu.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Kellhus.

Achamian îngenunche și ridică un bețișor de pe pământul de la picioarele sale.

— Voi scrie două cuvinte în praf și le vei rosti cu voce tare. Nu vei rosti un Cânt, deci nu vei fi însemnat de sângele-ontei. Nimeni nu te va privi și, te va ști drept vrăjitor. Și vei rămâne suficient de pur ca să poți mânui Jucărelele fără probleme. Vei rosti doar cifrul acestui artefact... Păpușa se va trezi numai dacă *ești* cu adevărat unul dintre cei Puțini.

— De ce e rău să-l știe lumea de vrăjitor pe Kellhus? întrebă Dinch Sângerosul.

— Pentru că ar fi *damnat!* aproape strigă Xinemus.

— De asta, recunoscu Achamian, și pentru că ar fi ucis pe dată. Ar fi un vrăjitor fără o școală, un descântător, iar Școlile nu pot suferi descântătorii.

Achamian se întoarse spre Esmenet și cei doi schimbară o privire scurtă, îngrijorată. Apoi se îndreptă spre Kellhus. Serwë își dădea seama că o mare parte din el regreta deja acest spectacol.

Cu rămurica, Achamian scrijeli cu îndemânare o linie de simboluri în țărâna dinaintea picioarelor încălțate în

sandale ale lui Kellhus. Serwë presupuse că era vorba de două cuvinte, dar nu știa să citească.

— Le-am scris în kûniüricâ, spuse el, pentru a-i scuti pe ceilalți de orice ofensă. Se dădu un pas în spate, încuviință încet. În ciuda bronzului datorat nenumăratelor zile petrecute în soare, arăta cenușiu.

— Rostește-le, îi ceru el.

Kellhus, cu o expresie solemnă pe chipul bărbos, studie cuvintele o clipă, apoi rosti cu voce limpede:

— *Skuni ari'situua*...

Toți ochii cercetau păpușa care zăcea moale sprijinită de piatră în lumina focului. Serwë își ținea răsuflarea. Se aștepta poate ca membrele să zvâcnească și apoi să prindă lent viață, ca și cum păpușa ar fi fost o marionetă, ceva ce dansa la capătul unor sfori invizibile. Dar nu se întâmplă așa. În schimb, primul lucru care se mișcă fu capul pătat, din mătase — dar nu atârnă animat de o viață leneșă, nici măcar nu încuviință încet. În schimb, ceva se mișcă *dinăuntru*. Serwë icni de groază, dându-și seama că un *mic chip* — nas, buze, frunte și orbite — întindeau acum pânza...

Era ca și cum o ceață narcotică coborâse asupra lor, amorțeala de a vedea imposibilul cu proprii ochi. Inima lui Serwë îi bubuia în piept. Gândurile i se învârteau în cap...

Dar nu-și putea feri privirea. O față omenească, atât de mică încât putea fi acoperită cu palma, împingea în mătase. Văzu buzele mititele deschizându-se într-un urlet mut. Și apoi membrele se mișcară — brusc, cu îndemânare, fără urmă din poticneala legănată a unei marionete. Orice ar fi fost lucrul care mișca acele membre, le mișca din interior, cu eleganța compactă a unui corp sigur de extremitățile lui. Și cu gânduri pe jumătate panicate, Serwë înțelese că era un suflet, un suflet *care se mișca singur*... Dintr-o singură mișcare languroasă, păpușa se aplecă în față, își sprijini brațele de pământ, îndoi genunchii, apoi se ridică în picioare, aruncând o umbră delicată pe pământ, umbra unui om cu un sac legat peste cap.

— *Pe tot ceea ce-i sfânt*... șuieră Dinch Sângerosul cu răsuflarea tăiată.

Omul de lemn își întoarse chipul lipsit de ochi dintr-o parte în alta, studiindu-i pe giganții năuciți.

Ridică micul tăiș ruginit pe care îl avea în locul mâinii drepte. Focul pocni și creatura sări și se răsuci. Un cărbune fumegând țopăi și i se opri la picioare. Coborându-și privirea, îngenunche și, cu tăișul, lovi cărbunele trimițându-l înapoi în foc.

Achamian bolborosi ceva de nerostit și păpușa se prăbuși într-o grămadă de membre stângace. Îl privi lipsit de expresie pe Kellhus și cu o voce la fel de cenușie ca și chipul său, spuse:

— Deci ești unul dintre cei Puțini...

Groază, se gândi Serwë. Era îngrozit. Dar de ce? Nu vedea?

Fără veste, Xinemus sări în picioare. Înainte ca Achamian să-i poată arunca măcar o privire, Mareșalul îl prinse de braț și-l smuci violent în toate părțile.

— De ce faci asta? strigă Xinemus, cu chipul îndurerat și înfuriat în același timp. *Știi* că mi-e greu și așa să... să... *Știi!* Și acum *manifestări din astea?*

Uimit, Achamian își privi îngrozit prietenul.

— Dar Zin, strigă el. Asta sunt.

— Poate că Proyas avea dreptate, se răsti el. Cu un mârâit îl aruncă pe Achamian deoparte, apoi se îndepărtă în întuneric. Esmenet sări de la locul ei de lângă Serwë și apucă una din mâinile fără vlagă ale lui Achamian. Dar vrăjitorul își ațintise privirile în întunericul în care dispăruse Mareșalul Attrempusului. Serwë putea auzi șoapta insistentă a lui Esmenet:

— *Nu-i nimic, Akka! O să vorbească Kellhus cu el. O să-i arate nebunia*...

Dar Achamian, cu chipul întors de la cei care priveau din jurul focului, o împinse fără putere.

Încă uimită, cu pielea furnicând-o de groază, Serwë îl privi implorator pe Kellhus: *Te rog... trebuie să îndrepți*

asta! Xinemus trebuie să-i ierte asta lui Achamian. Trebuie să învețe cu toții să ierte!

Serwë nu știa când începuse să-i vorbească cu chipul, dar o făcea atât de des acum încât de multe ori nu putea deosebi ceea ce-i spusese de ceea ce-i arătase. Asta făcea parte din pacea nesfârșită dintre ei. Nu exista nimic ascuns.

Și dintr-un motiv sau altul, chipul lui îi aminti de ceva ce îi spusese cândva: *„Trebuie să mă dezvălui lor încet, Serwë, încet. Altfel se vor întoarce împotriva mea...*

Târziu în noaptea aceea, Serwë fu trezită de voci — voci furioase, chiar lângă cortul lor. Din reflex își duse mâinile la pântece. Măruntaiele îi clocoteau de frică. *Zei iubiți... Îndurare! Vă rog, îndurare!*

Scylvendiul se întorsese.

După cum știuse că avea să facă. Nimic nu-l putea ucide pe Cnaiür urs Skiötha, nu atâta vreme cât Serwë rămânea în viață.

Nu din nou... te rog — te rog...

Nu putea vedea nimic, dar amenințarea prezenței lui o încleșta deja, ca și cum ar fi fost o nălucă, ceva bestial și răuvoitor hotărât s-o devoreze, să-i râcâie inima așa cum curățau femeile cepaloreene pieile râcâindu-le cu scoici. Începu să plângă, încet, în taină, ca să n-o audă... Știa că în orice clipă avea să năvălească în cort, să-l umple de duhoarea de bărbat care abia își lepădase platoșa, să o înșface de gât și...

Te roooog! Știu că trebuie să fiu fată cuminte—o să fiu cuminte! Te rog!

Îi auzi vocea aspră, joasă ca să nu fie auzită de alții, dar cu toate acestea aprigă.

— M-am săturat de asta, dûnyainule.

— *Nuta'tharo hirmuta,* răspunse Kellhus cu o indiferență care o descurajă — până ce își dădu seama: *E atât de rece pentru că-l urăște... Îl urăște ca și mine!*

— Ba nu! scuipă scylvendiul.

— *Sta puth yura'gring?*

— Pentru că tu mi-o ceri! M-am săturat să te aud cum îmi spurci limba. M-am săturat de bătaia de joc. M-am

săturat de neghiobii ăia pe care îi conduci. M-am săturat să mă uit cum îmi spurci trofeul! *Trofeul meu!*

O clipă de tăcere. Urechile îi țiuiau.

— Amândoi, spuse Kellhus într-o sheyică îngrijită, ne-am asigurat locuri de onoare. Amândoi am obținut urechea celor puternici. Ce altceva mai vrei?

— Vreau un singur lucru.

— Și împreună pășim pe calea cea mai scurtă spre...

Kellhus se opri pe neașteptate. Trecu o clipă încordată între ei.

— Ai de gând să pleci, spuse Kellhus.

Râsete, ca urletul unui lup frânt în bucățele.

— Nu-i nevoie să împărțim același yaksh.

Serwë icni după aer. Cicatricea de pe brațul ei, swazonda pe care i-o făcuse câmpeanul la poalele Munților Hethanta, o fulgeră de durere.

Nu-nu-nu-nu-nu...

— Proyas... spuse Kellhus cu voce încă lipsită de expresie. Ai de gând să ridici tabăra cu Proyas.

Te rog, Dumnezeule, nuuuu!

— Am venit să-mi iau lucrurile, spuse Cnaiür. Am venit să-mi iau trofeul.

Nicicând în viața ei violentă Serwë nu simțise că este aruncată într-o asemenea prăpastie. Răsuflarea îi fu gâtuită la mijlocul suspinului și rămase foarte nemișcată. Tăcerea țipa. Trei bătăi de inimă îi luă lui Kellhus să răspundă și timp de trei bătăi de inimă însăși viața ei atârnase într-o spânzurătoare între vocile bărbaților. Știa că ar fi murit pentru el și că ar fi murit fără el. I se părea că știuse asta dintotdeauna, încă din primele zile neajutorate ale copilăriei ei. Aproape se înecă de frică.

Și apoi Kellhus spuse:

— Nu. Serwë rămâne cu mine.

Ușurare amorțită. Lacrimi calde. Pământul tare de sub ea devenise la fel de fluid ca marea. Serwë aproape leșină. Și o voce care nu îi aparținea vorbi prin chinul și prin extazul ei și spuse: *Îndurare... În sfârșit, îndurare...*

Nu auzi nimic din cearta care urmă. Salvarea şi bucuria aveau acelaşi vuiet. Dar ei nu vorbiră multă vreme, nu când ea plângea în hohote. Când Kellhus se întoarse la locul lui alături de ea, se aruncă asupra lui, acoperindu-l cu sărutări disperate şi îi strânse trupul puternic atât de tare încât acesta abia mai putu să respire. Şi în cele din urmă, când marea istoveală a celui despovărat o copleşi şi zăcea rotindu-se în pragul unui somn dulce, de copil, îi simţi degetele bătătorite, dar blânde, dezmierdându-i încet obrazul.

Un Zeu o atingea. Veghea asupra ei cu dragoste divină.

Cu spatele lipit de prelată, creatura pe nume Sarcellus se lăsă pe vine, nemişcată ca o piatră. Mosculul furiei scylvendiului impregna aerul nopţii, dulce şi înţepător, promiţând năvalnic sânge. Zgomotele femeii care plângea îi împungeau vintrele. Ar fi putut fi pe placul lui, dacă n-ar fi fost mirosul fătului ei, care îi făcea greaţă...

Ceea ce îi ţinea loc de gânduri îl săgetă prin ceea ce trecea drept sufletul său.

Capitolul XI

Shigek

Dacă toate evenimentele omenești au un scop, atunci toate faptele oamenilor au un scop. Și totuși atunci când oamenii rivalizează cu alți oameni, nu este atins scopul niciunuia: rezultatul se află mereu undeva la mijloc. Deci scopul faptelor nu derivă din scopul oamenilor, pentru că toți oamenii rivalizează cu alți oameni. Asta înseamnă că în spatele faptelor oamenilor trebuie să se afle voința a ceva ce nu este om. De aici rezultă că suntem cu toții sclavi.
Atunci cine ne este Stăpân?

— MEMGOWA, CARTEA ACTELOR DIVINE

Ce înseamnă a fi practic dacă nu a trăda o clipă pentru clipa următoare?

— TRIAMIS I, JURNALE ȘI DIALOGURI

Sfârșitul verii, 4111 Anul-Colțului,
Gedea de sud

Gedea nu se termină ci mai degrabă dispăru. După zeci de hărțuieli și asedii meschine, Coithus Athjeäri și cavalerii săi goneau spre sud de-a lungul platoului de piatră de nisip a interiorului Gedeei. Urmau ravinele și crestele, urcând mereu. Ziua vânau antilope ca să aibă ce mânca și șacali ca să se distreze. Noaptea simțeau mirosul purtat

de vânt al Marelui Deșert. Ierburile se piperniciră, lăsară locul prafului, pietrișului și tufișurilor cu miros înțepător. După ce călăriseră trei zile fără să vadă măcar o turmă de capre, zăriră într-un sfârșit fum la orizontul de sud. Se grăbiră în susul pantelor, doar pentru a smuci hățurile oprindu-și panicați caii. Se aflau pe marginea unei prăpăstii de trei sute de metri sau mai bine. De ambele părți coaste abrupte se întindeau până în zarea încețoșată. Dinaintea lor apele umflate ale Râului Sempis șerpuiau de-a lungul unei câmpii înverzite, cu spinarea sclipind în soare.

Shigek.

Străvechii kyraneeni îl numiseră „Chemerat", „Ținutul Roșu" din cauza aluviunilor de un roșu arămiu pe care inundațiile sezoniere le depuneau pe câmpie. În antichitatea îndepărtată, domnise peste un imperiu care se întindea de la Sumna la Shigek și unde Regii-Zei au construit lucruri fără pereche până în ziua de azi, inclusiv legendarii Zigurați. În antichitatea recentă fusese vestit pentru subtilitatea preoților, eleganța parfumurilor și eficiența otrăvurilor. Pentru Oamenii Colțului era un ținut al blestemelor, al criptelor și al ruinelor neliniștitoare.

Un loc unde trecutul devenea groază, atât de adânc se infiltrase.

Athjeäri și cavalerii săi coborâră coastele abrupte și se minunară că deșertul pustiu se putea transforma atât de brusc în câmpii bogate și copaci masivi. Temându-se de o ambuscadă, urmară niște zăgazuri străvechi, călăriră de la un sat abandonat la altul. În cele din urmă găsiră un bătrân fără frică și, cu oarece dificultate, aflară că Skauras și kianinii abandonaseră Malul de Nord. De aici fumul pe care îl văzuseră de pe culme. Sapatișahul dăduse foc tuturor bărcilor pe care le găsise.

Tânărul Conte de Gaenri trimise vorbă Marilor Nume.

Două săptămâni mai târziu primele coloane ale Războiului Sfânt mărșăluiau în Valea Sempis fără să întâlnească împotrivire. Cete de inrithi se împrăștiară de-a lungul luncii, punând mâna pe provizii, ocupând vilele și

fortărețele abandonate de kianini. La început vărsarea de sânge fu puțină.

De-a lungul râului, Oamenii Colțului văzură ibiși și cocori sacri pășind printre trestii și stoluri mari de egrete rotindu-se deasupra apelor negre. Unii zăriră chiar și crocodili și hipopotami, fiare pe care shigekii le considerau sfinte, după cum aveau să afle mai apoi. La o oarecare depărtare de râu, unde mici pâlcuri de copaci — eucalipți și sicomori, curmali și palmieri — ascundeau mereu depărtările, dădeau adesea pe neașteptate peste ruine de fundații, coloane și ziduri pe care erau gravați regi fără nume și cuceririle lor demult uitate. Unele ruine erau colosale, rămășițe de complexe de temple și palate care păreau să fi fost cândva la fel de mărețe ca Înălțimile Andiamine din Momemn sau ca Junriüma din Sfânta Sumna. Mulți dintre ei hoinăriră o vreme, meditând la ceea ce s-a petrecut sau nu acolo.

Când trecură pe lângă sate, mergând de-a lungul malurilor de pământ al căror scop era să rețină apa inundațiilor pentru câmpuri, locuitorii se adunau să-i privească, liniștindu-și copiii și ținându-și strâns câinii care lătrau. În secolele care urmaseră cuceririi kianine shigekii deveniseră fanimi credincioși, dar erau o rasă bătrână, chiriași care supraviețuiseră mereu proprietarilor. Nu se mai recunoșteau în imaginile războinice care se zgâiau la ei de pe zidurile sfărâmate. Oferiră bere, vin și apă pentru a potoli setea invadatorului. Îi aduseră ceapă, curmale și pâine proaspătă pentru a-i ostoi foamea. Și uneori îi oferiră fiice pentru a-i liniști poftele. Fără să-și creadă ochilor, Oamenii Colțului clătinau din cap și strigau că acesta era un ținut al minunăților. Și unii dintre ei își amintiră de prima vizită din tinerețe la casa strămoșească a tatălui lor, de acea stranie senzație că *se întorceau* într-un loc în care nu fuseseră niciodată.

Shigekul era adesea pomenit în *Tratat*, ca zvonul unui tiran îndepărtat, deja străvechi în acele vremuri. Prin urmare, unii dintre inrithii erau tulburați, căci cuvintele nu erau pe măsura locului. Urinau în râu, defecau în copaci și alungau țânțarii. Pământul era bătrân, melancolic, poate

mai fertil, dar era la fel ca oricare alt pământ. Dar cei mai mulți se treziră loviți de venerație. Indiferent cât de sacru era textul, cuvintele erau lipsite de semnificație când ținutul rămânea nevăzut. Fiecare își dădu seama în felul său că pelerinajul era cel care lega lumea de scriptură. Făcuseră primul pas adevărat.

Și Sfântul Shimeh părea atât de aproape.

Apoi Cerjulla, Contele Lydonni de Warnute, dădu peste Chiama, un oraș înconjurat de ziduri. Temându-se de foamete din cauza unei năpaste din anul precedent, bătrânii orașului cerură garanții înainte de a deschide porțile. În loc să negocieze, Cerjulla le ordonă oamenilor săi să atace zidurile, care fură cucerite ușor. Odată intrați, warnutishmenii îi măcelăriră pe toți.

La două zile după aceea, urmă un alt masacru la Jirux, marea fortăreață de pe râu, față în față cu orașul Ammegnotis, de pe malul de sud. Se părea că garnizoana shigeki lăsată acolo de Skauras se răzvrătise și își ucisese toți ofițerii kianini. Când Uranyanka, vestitul Palatin de Moserothu, sosi cu cavalerii săi, răzvrătiții deschiseră porțile și se treziră adunați la un loc și executați în masă. Uranyanka avea să-i spună mai târziu lui Chepheramunni că pe păgâni îi putea suporta, dar nu putea îndura păgânii trădători.

În dimineața următoare, Gaidekki, vijeliosul Palatin de Anplei, ordonă atacul asupra unui oraș numit Huterat, nu departe de Iothiah, un oraș din Vechea Dinastie, probabil pentru că interpretul său, un bețiv vestit, tradusese greșit condițiile de capitulare ale orașului. De îndată ce sparseră porțile, conriyenii săi o luară razna pe străzi, violând și ucigând fără să facă vreo diferență.

Apoi, ca și cum omorul avea propriul său impuls malefic, ocuparea Malului de Nord de către Războiul Sfânt degeneră într-un măcel desfrânat, deși nimeni nu știa de ce. Poate din cauza zvonurilor despre curmale și rodii otrăvite. Poate că vărsarea de sânge cerea vărsare de sânge. Poate că certitudinea credinței era la fel de îngrozitoare pe cât era de frumoasă. Ce putea fi mai adevărat decât nimicirea neadevărului?

Vestea despre atrocitățile inrithiilor se răspândi printre shigeki. Dinaintea altarelor și pe străzi Preoții lui Fane spuneau că Zeul Solitar îi pedepsea pentru că îi primiseră cu brațele deschise pe idolatri. Shigekii începură să se baricadeze în templele boltite. Împreună cu nevestele și copiii se adunau jelindu-se pe covoarele moi, plângându-și păcatele, implorând iertarea. Bubuitul berbecilor la porți era singurul răspuns. Apoi năvala spadasinilor cu ochi de fier.

Fiecare templu de pe Malul de Nord fusese martorul vreunui masacru. Oamenii Colțului îi reduceau la tăcere pe penitenții care țipau hăcuindu-i, apoi răsturnau tripodurile, sfărâmau altarele de marmură, sfâșiau tapițeriile de pe pereți și marile covoare pentru îngenuncheat de pe pardoseli. Aruncau în focuri de tabără colosale tot ceea ce purta pata fanimiei. Uneori, sub covoare, găseau mozaicuri tulburătoare ale inrithiilor care ridicaseră de fapt templul și atunci clădirea era cruțată. Altfel, marilor temple ale fanimilor din Shigek li se dădea foc. Sub coloanele monstruoase de fum, câinii amușinau mormanele de morți și lipăiau sângele de pe treptele largi.

În Iothiah, ale cărui porți fuseseră deschise de groază, sute de kerathotici, o sectă inrithi care reușise să supraviețuiască secolelor de asuprire fanimă, se salvară cântând imnurile străvechi ale celor O Mie de Temple. Oamenii care se jeluiseră de groază se treziră fără veste îmbrățișându-și demult pierduții frați într-ale credinței. În noaptea aceea kerathoticii ieșiră în stradă, doborând uși, ucigându-și rivali mai vechi, arendași fără scrupule, pe oricine pizmuiseră sub domnia Sapatișahului. Îi pizmuiseră pe mulți.

În Nagogrisul cel cu ziduri roșii, Oamenii Colțului începură chiar să se măcelărească unii pe alții. Aproape imediat ce Războiul Sfânt sosise în Shigek, potentații shigeki care rămăseseră în oraș îi trimiseră emisari lui Ikurei Conphas, oferind capitularea lor Împăratului în schimbul protecției Imperiale. Conphas îl trimise de îndată pe Generalul Numemarius împreună cu o cohortă de Kidruhili. Dar din cauza unei greșeli inexplicabile, porțile fură deschise dinaintea unei mari forțe de-a thunyerilor, cei mai mulți dintre

ei aprigi ingraulishi și skagwameni, care începură imediat să jefuiască orașul. Kidruhilii încercară să intervină și izbucniră lupte deschise pe străzi. Când Generalul Numemarius se întâlni cu Yalgrota Sfarmă-Sranci sub steagul armistițiului, uriașul îi împrăștie creierii. Dezorganizați după moartea generalului lor și descurajați de ferocitatea războinicilor cu bărbi blonde, kidruhilii se retraseră din oraș.

Dar nimeni n-a suferit mai crunt decât preoții fanici. Noaptea, în jurul focurilor în care ardeau relicvele păgânilor, inrithii îi foloseau pe post de distracții pentru bețivi, despicându-le burțile și trăgându-i ca pe catâri de propriile măruntaie. Unii au fost orbiți, alții strangulați, alții forțați să se uite cum le erau violate soțiile și fiicele. Alții au fost jupuiți de vii. Mulți au fost arși pe rug ca vrăjitori. Aproape că nu exista sat în care să nu existe vreun leș mutilat de preot sau funcționar Fanic bătut în cuie de crengile boltite ale unui eucalipt.

Trecură două săptămâni, apoi pe neașteptat, ca și cum s-ar fi atins o cotă bine stabilită, nebunia se topi. În cele din urmă, doar o fracțiune din populația shigekă fusese ucisă, dar niciun călător nu putea merge mai mult de o oră fără dea peste morți în drumul său. În locul bărcilor modeste ale pescarilor și negustorilor, leșuri umflate pluteau în josul apelor spurcate ale Sempisului, împrăștiindu-se în Marea Meneanor.

În sfârșit, Shigekul fusese purificat.

Din vârf, ziguratul părea mult mai abrupt decât păruse de la poale. Dar la fel păreau cele mai multe lucruri — după faptul împlinit.

Urcând ultima dintre treptele trădătoare, Kellhus se întoarse către priveliștea din jur. Către nord și vest, totul era cultivat. Văzu câmpuri îndiguite, șiruri de sicomori și frasini și sate care arătau ca niște movile de oale sparte în depărtare. Câteva zigurate mai mici se înălțau în apropiere, solide și nepăsătoare, ancorând o rețea de canale și de diguri care se întindea până la coastele abrupte și

încețoșate ale Gedeei. Către sud, dincolo de ziguratul pe care Achamian îl numise Palpothis, văzu pâlcuri de ginko de mlaștină stând ca niște santinele aplecate în mijlocul desișurilor de sălcii. Marele Sempis lucea în soare dincolo de acestea. Și spre est văzu linii roșii prin verdeață — poteci ridicate și drumuri străvechi — trecând pe sub pâlcuri umbroase de copaci și printre câmpuri însorite, convergând spre Iothiah, care întuneca orizontul cu zidurile și fumul său.

Shigek. Încă un ținut străvechi.

Atât de vechi și atât de întins, Tată... L-ai văzut astfel?

Aruncă o privire spre treptele care formau un drum de-a curmezișul spinării de mamut a ziguratului și îl văzu pe Achamian trudindu-se încă să urce. Subțiorile și gulerul tunicii lui din in alb erau întunecate de sudoare.

— Parcă ai spus că anticii credeau că zeii lor trăiau în vârful acestor clădiri, strigă Kellhus în jos. De ce zăbovești?

Achamian se opri și se încruntă la distanța care îi mai rămăsese. Gâfâind, se chinui să zâmbească prin grimasă.

— Pentru că anticii credeau că zeii lor trăiau în vârful acestor clădiri...

Kellhus rânji, apoi se întoarse să studieze vârful ruinat. Străvechea casă a zeului zăcea prăbușită: ziduri în ruină și blocuri de piatră căzute. Cercetă inscripțiile din jur și pictogramele indescifrabile. Rămășițele zeilor, își imagină el, și ale invocațiilor lor lumești.

Credința. Credința înălțase acești munți cu trepte negre — convingerile unor oameni de multă vreme morți.

Atât de mult, Tată, și totul în numele amăgirii.

Abia părea cu putință. Și totuși Războiul Sfânt nu era atât de diferit. În unele feluri era o lucrare cu mult mai măreață, dar mai efemeră.

În lunile care trecuseră de când sosise în Momemn, Kellhus pusese bazele propriului său zigurat, obținând încrederea celor puternici, insuflând bănuiala că era mai mult — cu mult mai mult — decât prințul care pretindea că este. Cu împotrivirea cuvenită înțelepciunii și modestiei, își asumase în cele din urmă rolul pe care alții i-l acordaseră. Având în vedere complexitățile implicate, la început sperase să avanseze cu mai multă precauție, dar întâlnirea

sa cu Sarcellus îl forțase să-și grăbească planurile. Știa că, chiar și acum, Sfatul îl privea, îl studia și cugeta la puterea lui din ce în ce mai mare. Trebuia să pună stăpânire pe Războiul Sfânt înainte ca răbdarea lor să ajungă la capăt. Trebuia să facă un zigurat din acești oameni.

Și tu i-ai văzut, nu-i așa, Tată? Pe tine te vânează? Ei sunt motivul pentru care m-ai chemat?

Privind nu departe, văzu un bărbat conducându-și boii pe o potecă ridicată, plesnindu-i cu o nuia la fiecare trei sau patru pași. Văzu spinări îndoite în câmpul de mei alăturat. La jumătate de milă depărtare, văzu un grup de călăreți inrithi trecând în șir indian prin grâul galben.

Oricare dintre ei putea fi un spion al Sfatului.

— Iubite Seja! strigă Achamian când ajunse în vârf.

Ce s-ar fi întâmplat dacă vrăjitorul ar fi aflat de conflictul lui secret cu Sfatul? Kellhus știa că Mandatul nu trebuia implicat, cel puțin nu până când avea să aibă destulă putere pentru a negocia cu ei de la egal la egal.

Totul se reducea la putere.

— Cum ai zis că se numește locul ăsta? întrebă Kellhus, deși nu uitase nimic.

— Marele Zigurat al lui Xijoser, răspunse Achamian, încă gâfâind. Una dintre cele mai mărețe lucrări ale Vechii Dinastii... Remarcabil, nu-i așa?

— Da... spuse Kellhus cu entuziasm fals forțat. *Trebuie să-i fie rușine.*

— Te tulbură ceva? întrebă Achamian, lăsându-se pe unul din genunchi.

Se întoarse să scuipe peste marginea vârfului.

— Serwë... spuse Kellhus cu aerul că făcea o confesiune. Spune-mi, crezi că ar putea să...

Se prefăcu a înghiți neliniștit.

Achamian își feri privirea către peisajul încețoșat, dar nu înainte ca Kellhus să zărească o expresie trecătoare de groază. Palmele întoarse în sus, o mângâiere neliniștită a bărbii, bătăile îndesite ale inimii...

— Să ce? întrebă vrăjitorul cu prefăcută lipsă de interes.

Dintre toate sufletele pe care le stăpânea Kellhus, puține se dovediseră atât de folositoare ca Serwë. Poftele

și rușinea erau mereu cele mai scurte căi către inimile oamenilor născuți în lume. Încă de când o trimisese la Achamian, vrăjitorul compensase pentru acel păcat pe care și-l amintea pe jumătate în nenumărate și subtile feluri. Vechiul proverb conriyan era adevărat: niciun prieten nu e mai generos decât acela care ți-a sedus soția...

Și generozitatea era exact lucrul de care avea nevoie de la Drusas Achamian.

— Nimic, spuse Kellhus, scuturând din cap. Toți bărbații se tem că femeile lor le sunt necredincioase, cred.

Unele deschideri trebuiau mereu lucrate și chinuite, în vreme ce altele trebuiau lăsate să supureze.

Evitându-i privirea, Învățatul gemu și își frecă șalele.

— Sunt prea bătrân pentru așa ceva, spuse el cu o bună dispoziție înfrigurată.

Își drese vocea și scuipă o ultimă dată.

— Ce-ar mai râde Esmenet...

Esmenet. Și ea avea un rol de jucat.

După atâtea săptămâni de contact prelungit, Kellhus ajunsese să-l cunoască pe Achamian mai bine decât se cunoștea el însuși. Cei care-l iubeau pe Învățat — Xinemus și Esmenet — îl considerau adesea slab. Își îndulceau cuvintele, se prefăceau că nu observă tremurul mâinilor sau expresiile fragile și vorbeau cu o apărare aproape părintească în favoarea lui. Dar Kellhus știa că Drusas Achamian era mai tare decât credeau cu toții, mai ales Drusas Achamian. Unii oameni se sfărâmau singuri cu îndoieli și reflecții fără sfârșit până ce se părea că nu mai aveau o formă pe care să o poată cuprinde. Unii trebuiau să fie ciopliți de toporul grosolan al lumii.

Testați.

— Spune-mi, rosti Kellhus, cât trebuie să dea un profesor?

Știa că Achamian încetase de multă vreme să se mai considere profesorul său, dar vrăjitorul era îndeajuns de vanitos ca să nu-i dea nimic de înțeles în acest sens. Cele mai bune lingușeli nu se găseau în cele spuse, ci în prezumțiile din spatele celor spuse.

— Asta, răspunse Achamian, îndrăznind să-i întâlnească din nou privirea, depinde de student...

— Deci trebuie să cunoşti studentul ca să nu-i dai prea puţin.

Trebuie să se îndoiască de sine.

— Sau prea mult.

Acesta era obiceiul intelectual al lui Achamian: să observe importanţa contrariilor şi a lucrurilor nu prea evidente. Îl încânta să dea deoparte vălul, să dea la iveală complexităţile care pândeau de sub lucrurile simple. În felul acesta era aproape unic: Kellhus aflase că oamenii născuţi în lume dispreţuiau complexitatea pe cât de mult iubeau linguşeala. Cei mai mulţi preferau să moară amăgiţi decât să trăiască în incertitudine.

— Prea mult... repetă Kellhus. Te referi la Proyas?

Achamian aruncă o privire spre picioarele sale încălţate în sandale.

— Da. La Proyas.

— Ce l-ai învăţat?

— Ceea ce noi numim exotericele... Logică, istorie, aritmetică — totul, cu excepţia esotericelor — vrăjitoria.

— Şi a fost prea mult?

Vrăjitorul se opri încurcat, dintr-odată nesigur de ceea ce voise să spună.

— Nu, admise el după o clipă. Cred că nu. *Sperasem* să-l învăţ îndoiala, toleranţa, dar credinţa lui a vociferat prea tare. Poate că dacă mi s-ar fi permis să-i termin educaţia... Dar e pierdut. Un alt Om al Colţului.

Acum oferă-i uşurare.

Kellhus pufni râzând pe jumătate.

— Ca mine.

— Exact, spuse Învăţatul Mandatului, rânjind în felul acela viclean şi în acelaşi timp timid pe care Kellhus observase că ceilalţi îl găseau atât de atrăgător. Încă un fanatic însetat de sânge.

Kellhus râse cu râsul lui Xinemus, apoi îl lăsă să se piardă, zâmbind. De o vreme studia reacţiile lui Achamian la nuanţele fine ale expresiei lui. Deşi Kellhus nu-l cunoscuse pe Inrau, cunoştea — cu o exactitate uimitoare — particularităţile purtării şi chipului tânărului — atât de

bine încât îl putea face pe Achamian să se gândească la Inrau doar cu o privire sau cu un zâmbet.

Paro Inrau. Studentul pe care Achamian îl pierduse în Sumna. Studentul față de care greșise.

— Există mai multe feluri de fanatism, spuse Kellhus.

Ochii vrăjitorului se măriră o clipă, apoi se îngustară la gândurile neliniștite despre Inrau și întâmplările din anul precedent — lucruri pe care prefera să nu și le amintească.

Mandatul trebuie să devină mai mult decât un stăpân detestat, trebuie să devină un dușman.

— Dar nu toate felurile de fanatism sunt egale, spuse Achamian.

— Ce vrei să spui? Nu sunt egale în ceea ce privește principiul sau în ceea ce privește consecințele.

Inrau era o asemenea consecință, ca și nenumăratele mii care fuseseră uciși de Războiul Sfânt în ultimele câteva zile. *Școala ta*, sugerase Kellhus, *este la fel*.

— Adevărul, spuse Achamian. Adevărul le deosebește. Indiferent cine sunt fanaticii, inrithii, Sfatul, chiar și Mandatul, consecințele sunt aceleași: oamenii mor sau suferă. Întrebarea este *pentru ce* mor sau suferă...

— Deci scopul — scopul cel adevărat — justifică suferința, chiar și moartea?

— Atâta lucru trebuie să crezi și tu, altfel nu ai fi aici.

Kellhus zâmbi ca și cum ar fi fost rușinat că fusese descoperit.

— Deci totul se reduce la Adevăr. Dacă scopurile sunt adevărate...

— Se poate justifica orice. Orice chin, orice crimă...

Kellhus își rotunji ochii așa cum știa că ar fi făcut Inrau.

— Orice trădare, spuse el.

Achamian îl fixă cu privirea, împietrindu-și cât putu chipul vioi. Dar Kellhus vedea dincolo de pielea întunecată, dincolo de învelișul de mușchi fini, chiar și dincolo de sufletul care trudea dedesubt. Vedea taine și angoasă, un dor îmbibat de trei mii de ani de înțelepciune. Vedea un copil bătut și terorizat de un tată bețiv. Vedea sute de generații de pescari nroni țintuiți între foamete și marea

nemiloasă. Îl vedea pe Seswatha și nebunia unui război fără speranță. Vedea străvechile triburi ketyai năvălind în josul coastelor de munte. Vedea animalul, râmând și împerechindu-se, coborând în trecut până în vremuri imemoriale.

Nu vedea ceea ce venea mai apoi, vedea ceea ce venea mai întâi...

— Orice trădare, repetă șters vrăjitorul.

E aproape.

— Și cauza ta, insistă Kellhus. Împiedicarea celei de-a Doua Apocalipse.

— E adevărat. Nu există îndoială.

— Deci în numele acestei cauze poți comite orice faptă, orice trădare?

Ochii lui Achamian se înmuiară de groază și Kellhus zări o frământare prea efemeră ca să devină întrebare. Învățatul se obișnuise deja cu eficiența discuțiilor dintre ei: rareori rătăceau de la o întrebare la alta ca acum.

— E straniu, spuse Achamian, cum lucrurile rostite cu încredere de cineva pot suna atât de cumplit când sunt repetate de altcineva...

O întorsătură neașteptată, dar cu toate acestea o oportunitate. *O cale mai scurtă.*

— Tulbură, spuse Kellhus, pentru că arată că o credință este la fel de ieftină ca vorbele. Orice om poate crede până la moarte. Orice om poate afirma ce afirmi tu.

— Deci te temi că sunt la fel cu oricare alt fanatic.

— Tu nu te-ai teme?

Cât de adâncă e convingerea sa?

— Tu *ești* Vestitorul, Kellhus. Dacă ai visa Visul lui Seswatha ca mine...

— Dar n-ar putea Proyas să spună același lucru despre fanatismul lui? N-ar putea spune: „Dacă ai vorbi cu Maithanet cum vorbesc eu"?

Cât de departe ar urma-o? Până la moarte?

Vrăjitorul oftă și încuviință.

— Asta este eterna dilemă, nu-i așa?

— Dar a cui dilemă? A mea sau a ta?

Ar urma-o până dincolo?

Achamian râse, dar în felul acela încordat al celor care își fac un crez din ceea ce-i îngrozește.

— E dilema *lumii*, Kellhus.

— Am nevoie de mai mult de atât, Akka — mai mult decât afirmații îndrăznețe.

Ar urma-o până la capăt?

— Nu sunt sigur...

— Ce vrei de la mine? exclamă Kellhus cu o disperare neașteptată.

Nehotărârea lui Inrau susură prin vocea lui. Groaza lui Inrau îi deschise larg ochii.

Trebuie să fie a mea.

Vrăjitorul se holbă, îngrozit.

— Kellhus, eu...

— Gândește-te la ce-mi spui! Gândește-te, Akka, *gândește-te!* Spui că eu sunt *semnul celei de-a Doua Apocalipse,* că prevestesc extincția omenirii!

Dar desigur, Achamian îl considera mai mult...

— Nu, Kellhus... Nu sfârșitul.

— Atunci ce sunt? Ce crezi că sunt?

— Cred... Cred că ai putea fi...

— Ce, Akka? Ce?

— Totul are un *scop!* strigă exasperat Învățatul. Ai venit la mine cu un *motiv*, chiar dacă nu-l accepți încă.

Kellhus știa că asta este fals. Ca evenimentele să aibă un scop, finalul lor trebuia să le hotărască începutul, și asta era imposibil. Lucrurile erau guvernate de originile lor, nu de destinații. Ceea ce venea mai întâi hotăra ceea ce venea mai apoi. Felul în care îi manipula pe acești oameni născuți în lume o dovedea îndeajuns... Dacă dûnyainii se înșelaseră asupra teoremelor, axiomele lor rămâneau neatinse. Logosul se complicase — atâta tot. Chiar și vrăjitoria, din ce văzuse, urma legi.

— Și care este acest scop? întrebă Kellhus.

Achamian ezită și deși rămase perfect tăcut, totul de la expresia chipului la miros, la puls urla în ghearele panicii. Își linse buzele.

— Cred... ca să salvezi lumea.

Deci se ajungea aici. Mereu aceeași amăgire.

— Deci *eu* sunt cauza ta? întrebă Kellhus neîncrezător. Eu sunt *Adevărul* care îți justifică fanatismul?

Achamian nu putu decât să se holbeze îngrozit. Prădând expresia de pe chipul bărbatului, Kellhus privi deducțiile împroșcând și picurând prin sufletul său, trase de propria lor greutate către o singură și inexorabilă concluzie.

Totul... Din proprie voință, trebuie să ofere totul.

Chiar și Gnoza.

Cât de puternic ai devenit, Tată?

Fără veste, Achamian se ridică și începu să coboare scara monumentală. Făcea fiecare pas cu prudență ostenită, de parcă le număra. Vântul shigeki îi ciufulea părul negru și strălucitor. Când Kellhus îl strigă, îi răspunse doar:

— Mă obosesc înălțimile.

Așa cum Kellhus știuse că va răspunde.

*

Generalul Martemus se considerase mereu un om practic. Era o persoană care își clarifica întotdeauna sarcinile, apoi încerca metodic să-și atingă scopurile. Nu avea niciun drept din naștere, și nici nu avusese o copilărie răsfățată care să-i întunece judecata. Pur și simplu vedea, evalua și acționa. Lumea nu era atât de complicată, le spunea el ofițerilor săi juniori, atâta vreme cât îți păstrai capul limpede și rămâneai necruțător de practic. Privește. Evaluează. Acționează.

Își trăise viața după această filosofie. Cât de ușor fusese ea înfrântă.

Însărcinarea păruse simplă, chiar dacă oarecum neobișnuită, la început. Urmărește-l pe Prințul Anasûrimbor Kellhus de Atrithau și încearcă să-i câștigi încrederea. Dacă omul aduna adepți pentru vreun scop insidios, așa cum bănuia Conphas, atunci un General nanseur într-o criză de credință ar fi trebuit să se dovedească o ocazie irezistibilă.

Nu se dovedise astfel. Martemus participase la cel puțin o duzină de slujbe de seară, sau „improvizațiile" cum erau numite, înainte ca bărbatul să-i arunce măcar un cuvânt.

Desigur, Conphas, care considera mereu că executorii dăduseră greș înainte să-și considere greșite presupunerile,

îl învinovățise pe Martemus. Nu exista nicio îndoială că acest Kellhus era cishaurim, pentru că exista o legătură între el și Skeaös, care era fără îndoială cishaurim. Nu exista nicio îndoială că o făcea pe profetul, nu după incidentul cu Saubon. Și nu avea de unde *ști* că Martemus era o momeală, căci Conphas nu spusese nimănui despre planul său în afară de Martemus. Prin urmare, *Martemus* era cel care dăduse greș, chiar dacă Martemus era prea încăpățânat ca să recunoască.

Dar asta era doar una dintre nenumăratele nedreptăți meschine pe care i le făcuse Conphas de-a lungul anilor. Chiar dacă Martemus s-ar fi deranjat să se simtă insultat, ceea ce era puțin probabil, faptul că îi era frică, îi ocupa prea mult timp.

Nu era sigur când se întâmplase, dar la un moment dat în timpul lungului marș prin Gedea, Generalul Martemus, pe cât de remarcabil de practic era, încetase să creadă că Prințul Kellhus *făcea* pe profetul. Asta nu însemna că încrederea că omul *era* într-adevăr un profet — Martemus rămânea practic în această privință — ci doar că nu mai știa ce să creadă...

Dar în curând avea să știe, iar asta îl îngrozea. Martemus era și un om deosebit de loial și își prețuia poziția de adjutant al lui Ikurei Conphas. Adesea se gândea că *se născuse* ca să servească sub comanda agerului Exalt-General, ca să echilibreze geniul indubitabil al bărbatului cu observațiile sale mai cumpătate, pe care se putea pune bază. *Geniului trebuie să i se reamintească de lucrurile practice,* se gândea el adesea. Indiferent cât de încântătoare erau mirodeniile, nu se putea fără sare.

Dar dacă Kellhus era cu adevărat... Ce se întâmpla atunci cu loialitatea sa?

Martemus se gândea la toate astea în timp ce ședea între miile de oameni asudați care se adunaseră pentru a auzi prima slujbă a Prințului Kellhus de la nebunia din Shigek. Dinaintea lui se profila străvechiul Xijoser, Marele Zigurat, un munte de cornișe din piatră neagră și lustruită, atât de masiv încât i se părea că ar fi trebuit să-și acopere fața și să cadă pe burtă. Câmpiile luxuriante ale

Deltei Sempisului se întindeau în toate direcțiile, împodobite de zigurați mai mici, canale navigabile, mlaștini de trestii și câmpuri nesfârșite de orez. Soarele ardea alb pe cerul deșertului.

Prin mulțime, bărbați și femei vorbeau și râdeau. O vreme Martemus privi cuplul dinaintea lui împărțind o masă modestă din ceapă și pâine. Apoi își dădu seama că cei din jurul său aveau grijă să-i evite privirea. Uniforma și mantia lui albastră îi speriau probabil, se gândi el, făcându-l să arate ca un nobil. Privi de la un vecin neatent la altul, încercând să se gândească la ce-ar fi putut să le spună pentru a-i liniști. Dar nu reuși să rostească niciun cuvânt.

Fu lovit de o senzație de singurătate profundă. Se gândi din nou la Conphas.

Apoi îl văzu pe Prințul Kellhus, mic și îndepărtat, coborând scara monumentală a Xijoserului. Martemus zâmbi ca și cum și-ar fi întâlnit un vechi prieten într-o piață străină.

Ce va spune?

Când începuse să vină la improvizații, Martemus presupuse că discursurile vor fi fie eretice, fie ușor de uitat. Nu erau niciuna nici alta. Într-adevăr, Prințul Kellhus recita cuvintele Vechilor Profeți ale lui Inri Sejenus de parcă erau ale sale. Nimic din ceea ce spunea nu intra în contradicție cu vreuna din nenumăratele slujbe pe care Martemus le auzise de-a lungul vieții sale — deși acele slujbe intrau adesea în contradicție una cu alta. Era ca și cum Prințul ar fi urmărit niște adevăruri mai îndepărtate, implicațiile nebănuite a ceea ce inrithii ortodocși credeau deja.

Se părea că a-l asculta, însemna să înveți ceea ce știai deja fără să știi.

Prințul lui Dumnezeu, așa îl numeau unii. Cel-care-revarsă-lumină-înlăuntru. Cu roba de mătase albă strălucind în soare, Prințul Kellhus se opri pe treptele de jos ale ziguratului și își trecu privirea peste mulțimea agitată. Exista ceva glorios în înfățișarea sa, de parcă nu coborâse din vârf, ci din ceruri. Cu un fior de groază, Martemus își

dădu seama că nu-l văzuse *urcând* zigguratul, nici coborând din străvechea ruină a casei zeului din vârf. Pur şi simplu... îl observase.

Generalul se blestemă pentru neghiobie.

— Profetul Angeshraël, strigă Prinţul Kellhus, a coborât de pe Muntele Eshki, unde postise. Adunarea rămase absolut tăcută, într-atât încât Martemus putea auzi briza lovindu-i urechile.

— Colţul ne spune că Husyelt i-a trimis un iepure ca să poată mânca în sfârşit. Angeshraël a jupuit darul Vânătorului şi a făcut un foc ca să se poată înfrupta. Când mâncase şi era mulţumit, sacrul Husyelt, Sfântul Vânător, i s-a alăturat lângă foc, căci în acele vremuri Zeii nu lăsaseră lumea în grija Oamenilor. Angeshraël, recunoscându-l pe Zeu, căzu pe loc în genunchi dinaintea focului, fără să se gândească unde avea să-şi plece capul. Prinţul rânji pe neaşteptate.

— Ca un tânăr în noaptea nunţii, a greşit în nerăbdarea sa...

Martemus râse împreună cu alţi o mie. Cumva, soarele străluci mai puternic.

— Şi Zeul i-a spus „De ce cade Profetul nostru doar în genunchi? Nu sunt oare Profeţii Oamenilor la fel ca ceilalţi Oameni? Nu se cade oare să se arunce şi chipul în ţărână? La acestea Angeshraël a răspuns „Dinaintea mea este focul." Şi Husyelt cel neasemuit i-a spus „ Focul arde pe ţărână şi tot ce arde devine ţărână. Eu sunt Zeul tău. Aruncă-te cu chipul în ţărână.

Prinţul se opri.

— Şi astfel, ne spune Colţul, Angeshraël şi-a plecat capul *în flăcări.*

În ciuda aerul închis şi umed, Martemus simţi cum i se face pielea de găină. De câte ori, mai ales când era copil, nu se uitase în vreun foc, lovit de un gând rătăcitor de a-şi cufunda capul în flăcări — fie şi numai pentru a simţi ceea ce simţise cândva un Profet?

Angeshraël. Profetul Ars. *Şi-a coborât faţa în foc! În foc!*

— Ca Angeshraël, continuă Prinţul, ne găsim îngenuncheaţi dinaintea unui asemenea foc...

Martemus îşi ţinu răsuflarea. Căldura fulgeră prin el, sau aşa i se păru.

— Adevărul! strigă Prinţul Kellhus ca şi cum ar fi rostit un nume pe care fiecare om îl cunoştea. Focul Adevărului! Adevărul a ceea ce sunteţi...

Cumva, vocea i se dezbinase, devenise un cor.

— Sunteţi plăpânzi. Sunteţi singuri. Cei care vă iubesc nu vă cunosc. Poftiţi la lucruri ruşinoase. Vă temeţi până şi de cel mai *apropiat* frate. Înţelegeţi mult mai puţin decât pretindeţi...

— Voi — *voi* — sunteţi toate astea. Plăpânzi, singuri, neştiuţi, poftiţi, vă e frică şi nu înţelegeţi. Chiar şi *acum* simţiţi aceste adevăruri arzând. Chiar acum — ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să reducă la tăcere oamenii care tăceau deja — *vă devorează.*

Îşi coborî mâna.

— Dar nu vă aruncaţi cu chipul în ţărână. Nu...

Ochii lui scânteietori se opriră asupra lui Martemus, care simţi că i se strâge gâtlejul, simţi micul ciocan al inimii sale pompându-i sânge în faţă.

Vede prin mine. Adevereşte...

— Dar *de ce?* întrebă Prinţul, cu timbrul vocii rănit de o veche şi derutantă durere. În chinul focului se află Dumnezeu. Şi în Dumnezeu se află mântuirea. *Fiecare* din voi deţine cheia propriei mântuiri. *Deja* îngenuncheaţi dinaintea ei! Dar tot nu vă aruncaţi cu chipul în ţărână. *Sunteţi* plăpânzi. *Sunteţi* singuri. Cei care vă iubesc *nu vă cunosc.* Poftiţi la lucruri *ruşinoase.* Vă temeţi până şi de cel mai apropiat *frate.* Şi înţelegeţi cu mult mai *puţin* decât pretindeţi!

Martemus se strâmbă. Cuvintele târâseră o durere din măruntaie lui până în fundul gâtului şi îi făcură gândurile să se învârtă într-o recunoaştere ameţitoare a ceva în acelaşi timp familiar şi străin. *Despre mine... Vorbeşte despre mine!*

— Este printre voi vreunul care *tăgăduieşte* asta?

Tăcere. Undeva, cineva plângea.

— Dar *tăgăduiți* asta! strigă Prințul Kellhus, ca un ibovnic pus dinaintea unei infidelități imposibile. Cu toții. Îngenuncheați, dar în același timp *amăgiți* — vă amăgiți focul din propriile inimi! Spuneți minciună după minciună, vociferați că acest foc *nu* este Adevărul. Că sunteți *puternici*. Că *nu* sunteți singuri. Că cei care vă iubesc vă cunosc. Că *nu* poftiți la lucruri rușinoase. Că *nu* vă temeți în niciun fel de fratele vostru. Că înțelegeți totul!

De câte ori nu mințise astfel Martemus? Martemus cel practic. Martemus cel realist. Cum puteau să fie lucrurile astea așa, dacă *știa atât de bine* despre ce vorbea Prințul Kellhus?

— Dar în clipele de taină — da, în clipele de *taină* — această tăgadă sună a gol, nu-i așa? În clipele de taină zăriți chinul Adevărului. În clipele de taină vedeți că viața voastră este rolul unui actor. Și plângeți! Și vă întrebați unde greșiți! Și strigați „De ce nu pot fi puternic?"

Coborî coteva trepte.

— *De ce nu pot fi puternic?*

Pe Martemus îl durea gâtul! — îl durea de parcă el însuși ar fi răcnit acele cuvinte.

— Pentru că, spuse Prințul cu blândețe, minți.

Și Martemus se gândi înnebunit: *Piele și păr... E doar un om!*

— Sunteți plăpânzi pentru că vă *prefaceți a fi puternici.*

Vocea era ruptă de trup acum și șoptea tainic într-o mie de urechi înroșite.

— Sunteți singuri pentru că *mințiți fără încetare*. Cei care vă iubesc nu vă cunosc pentru că sunteți *actori*. Poftiți la lucruri rușinoase pentru că *tăgăduiți că aveți pofte.* Vă temeți de fratele vostru pentru că vă temeți de *ceea ce vede.* Înțelegeți puține pentru că trebuie să recunoașteți *că nu știți nimic* ca să puteți învăța.

Cum putea fi cuprinsă o viață în căușul unei singure palme?

— Vedeți tragedia? imploră Prințul. Scripturile ne poruncesc să fim asemeni zeilor, să fim *mai mult* decât suntem. Și ce suntem? Oameni plăpânzi, cu inimi ursuze și pizmașe, sufocați de vălul propriilor noastre minciuni.

Oameni care *continuă să fie* plăpânzi pentru că nu își pot *mărturisi becisnicia*.

Și cuvântul acesta, *becisnic*, păru aruncat din ceruri, din Exterior, și pentru o clipă, cel care îl rostise nu mai fu om, cu suprafața lumească a ceva cu mult mai măreț. *Becisnic*... Venit nu de pe buzele unui om, ci de altundeva... Și Martemus înțelese. *Mă aflu în prezența lui Dumnezeu.* Groază și beatitudine.

Iritându-i ochii. Orbindu-i pielea. Peste tot. Prezența lui Dumnezeu.

Să fii în cele din urmă *nemișcat*, să fii sprijinit de ceea ce sprijinea întreaga lume și să vezi în cele din urmă cât de departe te-ai prăbușit. Și lui Martemus i se păru că era *aici* pentru prima dată, de parcă ar fi putut să fie cu adevărat el însuși — *să fie aici!* — doar în curățirea care era Dumnezeu. *Aici*...

Imposibilitatea de a respira aer dulce printre buze sărate. Imposibilitatea de a mișca suflet și intelect ascuns. Eleganța pasiunilor îmbulzite. Imposibilitatea.

Imposibilitatea...

Miracolul lui aici.

— *Îngenunchează cu mine,* spuse o voce de nicăieri. *Ia-mă de mână și nu te teme. Aruncă-te cu fața în flăcări!*

Fusese pregătit un loc pentru aceste cuvinte finale, cuvinte care urmăreau scriptura inimii lui. Un loc al extazului.

Mulțimea strigă și Martemus strigă împreună cu ei. Unii plângeau fără să se ascundă și Martemus plângea cu ei. Alții întinseră mâna încercând să apuce imaginea lui. Martemus ridică două degete ca să îi mângâie chipul îndepărtat.

Câtă vreme a vorbit Prințul Kellhus, n-ar fi putut spune. Dar a vorbit despre multe lucruri și, acolo unde era atinsă de cuvintele lui, lumea se transforma.

— *Ce înseamnă să fii războinic? Nu este oare războiul un foc? Flăcări? Nu este războiul însuși adevărul becisniciei noastre?*

Îi învăță chiar și un imn, care, spuse el, îi venise în vis. Și cântecul îi mișcă așa cum numai un cântec din Exterior

i-ar fi putut mişca. Un imn cântat de Zeii înşişi. Tot restul zilelor lui, Martemus avea să se trezească şi să audă acel cântec.

Şi după aceea, când mulţimile se îmbulziră în jurul Prinţului, căzând în genunchi şi sărutându-i uşor tivul robei albe, el le ceru să se ridice, amintindu-le că era doar un om ca toţi oamenii. Şi în cele din urmă, când apăsarea trupurilor îl duse pe Martemus dinaintea lui, ochii ireal de albaştri îl priviră cu blândeţe, fără să se uite la platoşa lui aurie, la mantia albastră sau la însemnele rangului său.

— Te-am aşteptat, Generale.

Vuietul nerăbdător al celorlalţi deveni îndepărtat, ca şi cum ei doi s-ar fi scufundat sub apă. Martemus nu putu decât să se holbeze năucit, copleşit de veneraţi şi atât de bucuros...

— Conphas te-a trimis. Dar asta s-a schimbat acum, nu-i aşa?

Şi Martemus se simţi ca un copil dinaintea tatălui, incapabil să mintă şi incapabil să spună adevărul.

Profetul încuviinţă ca şi cum i-ar fi vorbit.

— Mă întreb ce se va alege de loialitatea ta.

Undeva în depărtare, aproape prea departe pentru a-i atinge, oamenii strigară. Martemus îl privi pe Profet întorcând capul, întinzând o mână cu aură aurie în spate şi însfăcând un braţ în cădere, care se termina cu un pumn, care încleşta un cuţit lung şi argintiu.

Un asasinat, se gândi el fără îngrijorare.

Bărbatul dinaintea lui nu putea fi ucis. Acum ştia asta.

Mulţimea îl doborî pe asasin la pământ cu pumnii. Martemus zări un chip însângerat care urla.

Profetul se întoarse înapoi spre el.

— Nu vreau să îţi dezbin inima, spuse el. Întoarce-te la mine, când vei fi pregătit.

*

— Te avertizez, Proyas. Trebuie făcut ceva în legătură cu acest om.

Ikurei Conphas spusese aceste cuvinte ceva mai categoric decât intenționase. Dar la urma urmei acestea erau vremuri categorice.

Prințul conriyan se lăsă pe spate în scaunul său de campanie și îl privi cu amabilitate. Își pigulea barba scurtă cu o mână absentă.

— Ce sugestii ai?

În sfârșit.

— Să convocăm un Consiliu complet al Numelor Mari și Mici.

— Și?

— Să aducem acuzații împotriva lui.

Proyas se încruntă.

— Acuzații? Ce acuzații?

— Sub patronajul Colțului. A Vechii Legi.

— Ah, înțeleg. Și de ce anume ai dori să-l acuzi pe Prințul Kellhus?

— De incitare la blasfemie. De ambiții de profet.

Proyas încuviință.

— Cu alte cuvinte, spuse el caustic, că ar fi un Fals Profet.

Conphas râse neîncrezător. Își amintea că odată — cu multă vreme în urmă i se părea acum — crezuse că el și Proyas aveau să devină prieteni buni și grozavi prieteni în timpul Războiului Sfânt. Amândoi erau chipeși. Aveau vârste apropiate. Și amândoi, fiecare în colțul lui din cele Trei Mări, erau considerați genii care promiteau la fel de mult — cel puțin până în clipa în care îi nimicise pe scylvendi în Bătălia de la Kiyuth. *Nu am egali.*

— Există vreo acuzație mai potrivită? întrebă Conphas.

— Am convenit, răspunse acru Proyas, să discutăm moduri de a-l surprinde pe Skauras pe Malul de Sud, nu să discutăm cucernicia cuiva pe care îl consider prieten.

Deși pavilionul lui Proyas era mare și somptuos, era întunecat și înăuntru era intolerabil de cald. Spre deosebire de ceilalți, care schimbaseră prelatele cu marmura vilelor abandonate, Proyas continua să se poarte de parcă erau încă în marș. *Numai un fanatic ar face așa ceva.*

— Ai auzit despre aceste Slujbe la Xijoser? întrebă Conphas gândind: *Martemus, neghiobule...*

Dar de fapt asta era problema. Martemus nu era un neghiob. Conphas nu-și putea imagine pe cineva mai puțin neghiob... Exact asta era problema.

— Da, da, răspunse Proyas, răsuflând exasperat. Am fost invitat să particip de câteva ori, dar am fost ocupat cu treburi militare.

— Îmi imaginez... Știai că mulți dintre soldați și dintre ofițeri — oameni de-ai mei, oameni *de-ai tăi* — îl numesc Profetul Războinic? *Profetul Războinic?*

— Da. Știu și asta... spuse Proyas cu același aer de nerăbdare indulgentă ca și mai devreme, dar sprâncenele i se împreunară de parcă ar fi ciupit un gând neliniștitor.

— Așa cum stau lucrurile, spuse Conphas de parcă ajunsese la limita bunei dispoziții, acesta este Războiul Sfânt al Celui din Urmă Profet... al lui *Inri Sejenus.* Dar dacă acest escroc continuă să adune adepți, va deveni în curând Războiul Sfânt al Profetului Războinic. Înțelegi?

Profeții morți sunt folositori, pentru că puteai domni în numele lor. Dar profeții în viață? Profeții *cishaurimi?*

Poate că ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat cu Skeaös...

Proyas clătină din cap respingând obosit idea.

— Ce vrei să fac, eh, Conphas? Kellhus nu este... ca alți oameni. Nu există urmă de îndoială. Și are visele astea. Dar nu pretinde că ar fi un profet. Și se mânie când e numit astfel de către alții.

— Și ce? Trebuie să *admită* că e un Fals Profet? Faptul că *este* unul nu-i de ajuns?

Cu o expresie îndurerată pe chip, Proyas îl privi cu severitate, din cap până în picioare, ca și cum ar fi evaluat în ce măsură i se potrivea armura.

— De ce te preocupă lucrul ăsta atât de mult, Conphas? Cu siguranță nu ești un om cucernic.

Ce să fac, Unchiule? Să-i spun?

Conphas își înfrână impulsul de a scuipa ca scylvendiul, trecându-și în schimb limba peste dinți. Disprețuia nehotărârea.

— Nu cucernicia mea este problema aici.

Proyas trase aer adânc în piept și răsuflă greu.

— Am petrecut ore lungi în tovărășia acestul om, Conphas. Am citit împreună cu voce tare din *Cronicile Colțului* și din *Tratat* și n-am simțit nici măcar o dată vreo urmă cât de mică de erezie. De fapt, Kellhus este, poate, cel mai cucernic om pe care îl cunosc. Sunt de acord cu faptul că ceilalți au început să-l considere un profet este neliniștitor. Dar nu el a pus-o la cale. Oamenii sunt slabi, Conphas. Te surprinde atât de tare că-l privesc și iau puterea sa drept ceva mai mult decât este de fapt?

Conphas simți dulcele dispreț descolăcindu-i-se pe chip.

— Chiar și pe *tine*... Te-a prins și pe tine.

Ce fel de om? Deși nu vroia să recunoască, scurta lui discuție cu Martemus îl zguduise adânc. Cumva, în câteva săptămâni, acest Prinț Kellhus reușise să facă din cel mai de încredere om al său un idiot bâlbâit. Adevărul! Becisnicia oamenilor! Flăcările!

Ce prostii! Și cu toate acestea, niște prostii care se prelingeau prin Războiul Sfânt ca sângele printr-o țesătură de in. Acest Prinț Kellhus era o rană. Și dacă într-adevăr era un spion cishaurim așa cum se temea dragul Unchi Xerius, se putea dovedi fatal.

Proyas se mâniase și răspunse disprețului cu dispreț.

— Să mă prindă, pufni el. Desigur că *tu* vezi astfel. Oamenii ambițioși nu-i înțeleg niciodată pe cei cucernici. Pentru ei țelurile trebuie să fie lumești ca să fie de bun simț. Răspunsuri la pofte josnice.

Exista ceva forțat, decise Conphas, în aceste cuvinte. *În sfârșit am sădit o sămânță.*

— Sunt multe de spus despre faptul de a fi bine hrănit, se răsti Conphas, apoi se răsuci pe călcâie. Își depășise porția zilnică de idioți.

Vocea lui Proyas îl opri dinaintea perdelelor.

— Încă un lucru, Exalt-Generale.

Conphas se întoarse, cu pleoapele coborâte și sprâncenele înălțate.

— Da?

— Ai auzit de încercarea de asasinat asupra Prințului Kellhus?

— Vrei să spui că mai există un om cu capul pe umeri în lumea asta?

Proyas zâmbi cu acreală. Pentru o clipă, în ochi îi fulgeră o ură adevărată.

— Prințul Kellhus mi-a spus că cel care a încercat să-l omoare era un nansur. Unul din ofițerii tăi, de fapt.

Conphas se holbă la celălalt fără expresie, dându-și seama că fusese prostit. Toate întrebările acelea... Proyas îl întrebase pentru a-l *implica*, pentru a vedea dacă avea vreun motiv să-l ucidă. Conphas se blestemă pentru neghiobia sa. Fanatic sau nu, Nersei Proyas nu trebuia subestimat.

Toate astea încep să devină un coșmar.

— Ce? spuse Conphas. Vrei să mă arestezi?

— Tu ai propus arestarea Prințului Kellhus.

Conphas rânji.

— O să vezi că-i cam greu să arestezi o armată întreagă.

— Nu văd nicio armată, spuse Proyas.

Conphas zâmbi.

— Ba vezi...

Desigur, Proyas nu putea face nimic, chiar dacă asasinul ar fi supraviețuit ca să rostească personal numele lui Conphas. Războiul Sfânt avea nevoie de Imperiu.

Chiar și așa, exista aici o lecție care trebuia învățată. Războiul era intelect. Conphas avea să-l învețe asta pe Prințul Kellhus...

Kidruhilii lui care stăteau degeaba săriră în poziție de drepți când Conphas ieși din pavilion. Drept precauție luase cu el o escortă de două sute de călăreți în armuri grele. Marile Nume erau împrăștiate între Nagogris, din marginea Marelui Deșert, până la Iothiah, din Delta Sempisului, și Skauras debarcase soldați pe Malul de Nord pentru a-i hărțui. Nu se făcea să riște să fie ucis sau luat prizonier pentru limpezirea unei asemenea probleme. Până acum, problema lui Anasûrimbor Kellhus rămânea mai mult teoretică decât practică.

În timp ce însoțitorii lui îi aduceau calul, Exalt-Generalul îl căută pe Martemus și îl găsi învârtindu-se printre soldați. Martemus preferase mereu compania soldaților de

rând decât a ofițerilor, un lucru pe care Conphas îl găsise bizar, dar acum îl găsea iritant — instigator, chiar.

Martemus... Ce s-a întâmplat cu tine?

Conphas încălecă pe murgul său și dădu pinteni spre el. Generalul taciturn îl privi, aparent fără teamă.

Ca un scylvendi, Conphas scuipă pe pământul de sub copitele potcovite ale calului lui Martemus. Apoi aruncă o privire înapoi spre pavilionul lui Proyas, spre vulturii brodați cu negru pe albul ofilit al prelatelor și spre gărzile care îi priveau pe el și oamenii săi cu suspiciune. Flamura cu Vulturul și Colțul a Casei Nersei atârna în briza leneșă, încadrată de coastele neclare ale Malului de Sud.

Se întoarse înapoi spre Generalul său cel nestatornic.

— Se pare, spuse el cu o voce aprigă ce nu se auzi departe, că nu ești singura victimă a vrăjitoriei acestui spion, Martemus... Când îl vei ucide pe acest Profet Războinic pe mulți îi vei răzbuna.

Capitolul XII

Iothiah

... marginile lumii se vor cutremura de urletele celor necurați și idolii vor fi trântiți la pământ și sfărâmați, piatră peste piatră. Și demonii idolatrilor își vor căsca gurile ca niște leproși muritori de foame, căci niciun om în viață nu va da răspuns poftelor lor nelegiuite.

— 16:4:22 MĂRTURIA LUI FANE

Deși îți vei pierde sufletul, vei câștiga lumea.

— CATEHISM AL MANDATULUI

Sfârșitul verii, 4111 Anul-Colțului, Shigek

Lui Xinemus nu-i plăcea în mod deosebit omul și nu avusese niciodată încredere în el, dar cu toate acestea fusese nevoit să vorbească cu el. Bărbatul, Therishut, un baron cu o reputație dubioasă de la hotarul Conriyei cu Ainonul de Sus, îi tăiase calea în timp ce Xinemus se întorcea de la o ședință cu Proyas. La vederea lui Xinemus, chipul cu barbă rară a bărbatului se luminase de ce-a mai bună expresie de „vai-ce-noroc" a sa. Xinemus era răbdător prin natura sa chiar și cu cei pe care nu-i plăcea, dar neîncrederea era cu totul altceva. Și cu toate acestea, aceste mici neplăceri erau cele pe care cucernicul era nevoit să le îndure de obicei.

— Mi se pare că-mi amintesc, Lord Mareşal, spuse Therishut, grăbindu-se pentru a ține pasul, că ai o afinitate pentru cărți.

Mereu politicos, Xinemus încuviință și spuse:

— Un gust care se dobândește.

— Atunci trebuie să fii încântat că faimoasa Bibliotecă Sareotică din Iothiah a fost capturată fără stricăciuni de galeothi.

— De galeothi? Am crezut că de ainoni.

— Nu, răspunse Therishut, întinzându-și buzele într-un zâmbet straniu, întors. Am auzit că despre galeothi e vorba. Oameni din casa lui Saubon, de fapt.

— Într-adevăr, spuse Xinemus, nerăbdător. Ei bine, deci...

— Văd că ești ocupat, Lord Mareșal. Nu-i nimic... O să-mi trimit unul din sclavi să aranjeze o audiență.

Era destul de enervant că dăduse peste Therishut, dar să îndure o vizită formală din partea lui?

— Niciodată nu-s prea ocupat pentru un Baron al Ținutului, Therishut.

— Bine, aproape chelălăi bărbatul. Ei bine... Nu demult, un prieten de-al meu — ei, ar trebui să precizez că nu-i încă prietenul meu, dar... dar...

— E cineva în grațiile căruia speri să intri, Therishut?

Chipul lui Therishut se lumină și se acri în același timp.

— Da! Deși sună cam nedelicat, nu crezi?

Xinemus nu spuse nimic, dar continuă să meargă, cu ochii fixați cu hotărâre pe vârful pavilionului său în dezordinea celorlalte din depărtare. Dincolo de acestea, dealurile Gedeei se întindeau palide în ceață. *Shigek,* se gândi el. *Am cucerit Shigekul!* Dintr-un motiv sau altul, fu cuprins de certitudinea că în curând, cât de curând, va da cu ochii de Shimeh. *Se întâmplă*... Era aproape destul ca să-l facă să fie amabil cu Therishut. Aproape.

— Ei bine, prietenul acesta al meu care tocmai s-a întors din Biblioteca Sareotică m-a întrebat ce era „gnoza". Și cum tu ești persoana cea mai apropiată de un învățat pe care o cunosc, m-am gândit că m-ai putea ajuta să-l lămuresc. Știi ce-i „gnoza"?

Xinemus se opri și-l privi cu atenție pe omuleț.

— Gnoza, spuse el cu grijă, este numele dat vechii vrăjitorii a Străvechiului Nord.

— Ah, da! exclamă Therishut. Are sens!

— De ce-l interesează bibliotecile pe prietenul tău, Therishut?

— Ei bine, știi că există un zvon cum că Saubon ar vinde cărți rare ca să adune mai mulți bani.

Xinemus nu auzise zvonul respectiv și asta îl neliniștea.

— Mă îndoiesc că celelalte Mari Nume ar aproba așa ceva. Și ce, prietenul tău a început deja să facă un inventar?

— Este un suflet foarte întreprinzător, Lord Mareșal. Un om util dacă ești interesat de profituri — dacă știi ce vreau să spun...

— Negustor — din casta câinilor, fără îndoială, spuse prozaic Xinemus. Dă-mi voie să-ți ofer un sfat, Therishut: vezi-ți de treaba ta.

Dar în loc să se simtă jignit, Therishut zâmbi răutăcios.

— Sigur, Lord Mareșal, spuse el pe un ton lipsit de orice respect, *tu* dintre toți.

Xinemus clipi, uimit mai mult de propria sa ipocrizie decât de insolența Baronului Therishut. Un om care cinează cu un vrăjitor criticându-l pe unul care încerca să intre în grațiile unui negustor? Deodată vuietul liniștit al taberei conriyene păru să-i țiuie în urechi. Cu o sălbăticie care-l șocă, Mareșalul Attrempusului îl fixă pe Therishut, îl fixă cu privirea până ce amărâtul, agitat, bolborosi niște scuze nesincere și se îndepărtă în grabă.

În timp ce străbătea restul distanței până la pavilionul său, Xinemus se gândi la Achamian, prietenul lui drag de mulți, mulți ani. Și se gândi la casta lui și fu ușor șocat de golul neliniștit care se căscă în măruntaiele sale când își aminti de vorbele lui Therishut: *Tu dintre toți.*

Câți gândesc la fel?

Xinemus știa că prietenia lor fusese pusă la încercare în ultima vreme. Avea să le facă amândurora bine dacă Achamian ar fi plecat câteva zile.

Într-o bibliotecă. Să studieze blasfemii.

*

— Nu înțeleg, spuse Esmenet, mai mult decât puțin mâniată.

Mă părăsește...

Achamian ridică un sac din pânză grosolană plin de ovăz pe spatele catârului său. Catârul, Zori, o privi grav. Dincolo de el, tabăra în mare parte părăsită se înghesuia pe povârnișuri, prin și printre mici pâlcuri de sălcii negre și plopi. Putea vedea Sempisul în depărtare, lucind ca o incrustație din obsidian sub soarele nemilos. Ori de câte ori privea spre Malul de Sud, încețoșat și năpădit de vegetație, îi simțea pe păgâni la pândă.

— Nu înțeleg, Akka, repetă ea, de data asta tânguindu-se.

— Dar, Esmi...

— Dar *ce?*

Se întoarse spre ea, evident iritat și distrat.

— E o *bibliotecă*. O bibliotecă!

— Și? spuse ea înfierbântată. Cei care nu știu să citească nu-s...

— Nu, se răsti el, încruntându-se. Nu! Uite, am nevoie să fiu singur o vreme. Am nevoie de timp să mă gândesc. Să mă gândesc, Esmi, să mă *gândesc!*

Disperarea din vocea și de pe chipul său o șocară, reducând-o la tăcere pentru o clipă.

— La Kellhus, spuse ea. Pielea capului i se făcu ca de găină.

— La Kellhus, răspunse el, întorcându-se înapoi spre catâr. Își drese vocea și scuipă în praf.

— Te-a întrebat, nu-i așa? I se strânse inima.

Era oare cu putință?

Achamian nu spuse nimic, dar exista o subtilă lipsă de tragere de inimă în mișcările sale, o inexpresivitate aproape imperceptibilă a privirii. Îl învăța, își dădu ea seama, ca pe un cântec cântat de multe ori. Îl cunoștea.

— Ce să mă întrebe? spuse el în cele din urmă, legând rogojina pentru dormit de șa.

— Dacă ai să-l înveți Gnoza.

În ultimele trei săptămâni, de când urmaseră coloanele conriyene în Valea Sempisului, prin nebunia ocupației — încă din noaptea aceea cu Păpușa Wathi — o ciudată înțepeneală părea să-l bântuie pe Achamian, o încordare care părea să-l împiedice să iubească sau să râdă mai mult de câteva clipe. Dar presupuse că cearta cu Xinemus și înstrăinarea care urmase erau de vină.

Cu câteva zile mai devreme îl confruntase pe Mareșal în legătură cu această problemă, povestindu-i despre temerile prietenului său. Da, Achamian comisese o atrocitate, îi explicase ea, dar greșise din neghiobie, nu din lipsă de respect.

— Încearcă să uite, Zin, dar nu poate. În fiecare dimineață îl țin în brațe în timp ce strigă. În fiecare dimineață îi amintesc că Apocalipsa s-a terminat... Crede că Kellhus e Vestitorul.

Dar își dădu seama că Xinemus știa deja toate astea. Vorbea și se purta răbdător — în toate, mai puțin în priviri. Ochii lui nu ascultaseră nicio clipă cu adevărat și ea știuse că ceva mai adânc era în neregulă. Achamian îi spusese cândva că cineva ca Xinemus risca multe având un vrăjitor drept prieten.

Nu insistase pe lângă Achamian cu mai mult de câteva aluzii calde, cum ar fi „Își face griji pentru tine, să știi." Suferințele bărbaților erau fragile și trecătoare. Lui Achamian îi plăcea să spună că bărbații erau simpli, că femeile nu trebuiau decât să le dea mâncare, sex și să-i lingușească pentru a-i face fericiți. Poate că asta era adevărat în cazul unor bărbați, poate că nu, dar cu siguranță nu era adevărat în cazul lui Drusas Achamian. Așa că așteptase, presupunând că timpul și obișnuința avea să readucă buna înțelegere între cei doi vechi prieteni.

Dintr-un motiv sau altul, ideea că *Kellhus* și nu Xinemus era la rădăcina mâhnirii lui nu-i trecuse niciodată prin minte. Kellhus era sfânt — nu avea nicio îndoială acum. Era un profet, fie că el însuși credea asta sau nu. Și vrăjitoria era spurcată...

Ce spusese Achamian că avea să devină?

Un zeu-vrăjitor.

Achamian continua să se agite cu bagajele. Nu spusese nimic. Nu era nevoie.

— Dar cum se poate una ca asta? întrebă ea.

Achamian se opri și privi în gol preț de câteva bătăi de inimă. Apoi se întoarse spre ea cu chipul golit de speranță și groază.

— Cum ar putea un profet să rostească blasfemii? spuse el și ea știu că pentru el aceasta era deja o întrebare veche și amară. L-am întrebat asta...

— Și ce a spus?

— A înjurat și a insistat că nu e un profet. A fost jignit... rănit chiar.

Am un talent pentru asta, spuse tonul vocii sale.

O disperare neașteptată se ridică în gâtul lui Esmenet.

— Nu-l poți învăța, Akka! Nu trebuie să-l înveți! Nu vezi? *Tu ești ispita*. Trebuie să-ți reziste ție și promisiunii tale de putere. Trebuie să se lepede de tine ca să devină ceea ce trebuie să devină!

— Asta crezi? exclamă Achamian. Că sunt Regele Shikol ispitindu-l pe Sejenus cu puteri lumești ca în *Tratat*? Poate că are dreptate, Esmi, te-ai gândit la asta vreodată? Poate nu-i un profet!

Esmenet se uită la el, speriată, năucită, dar în același timp straniu de înviorată. Cum de ajunsese atât de departe? Cum se putea ca o târfă dintr-o mahala din Sumna să se afle *aici*, atât de aproape de inima lumii?

Cum de devenise viața ei scriptură? O clipă nu-i veni să creadă...

— Întrebarea, Akka, este ce crezi *tu?*

Achamian privi spre pământul dintre ei.

— Ce cred eu? repetă el gânditor. Își ridică privirea. Esmenet nu spuse nimic, deși simțea cum i se topește duritatea din priviri. Achamian ridică din umeri și oftă.

— Cred că nu se poate ca cele Trei Mări să fie mai puțin pregătite ca acum de o a Doua Apocalipsă... Sulița Heron e pierdută. Srancii hoinăresc prin jumătate de lume de o sută — de o mie! — de ori mai mulți decât în zilele lui Seswatha. Și Oamenii au doar o fracțiune din Jucărele.

O fixă cu privirea și ochii lui nu păruseră nicicând mai strălucitori.

— Chiar dacă Zeii m-au condamnat, ne-au condamnat pe amândoi, nu cred că ar abandona astfel lumea...

— Kellhus, șopti ea.

Achamian încuviință.

— Ne-au trimis mai mult decât un Vestitor... Asta cred, sau sper — nu știu...

— Dar *vrăjitoria*, Akka...

— E blasfemie, știe. Dar întreabă-te, Emi, *de ce* sunt vrăjitorii hulitori? Și de ce este un profet profet?

Ochii ei se măriră de groază.

— Pentru că unii cântă cântecul lui Dumnezeu, răspunse ea, și ceilalți vorbesc cu vocea lui Dumnezeu.

— Exact, spuse Achamian. Este blasfemie dacă un *profet* rostește vrăjitorie?

Esmenet rămase holbându-se, năucită. *Dacă Dumnezeu Își cântă propriul cântec...*

— Akka...

El se întoarse înapoi spre catârul său și se aplecă să-și ridice tolba din praf. O panică neașteptată se revărsă prin ea.

— Te rog nu mă părăsi, Akka.

— Ți-am spus, Esmi, zise el fără să se întoarcă spre ea. Trebuie să mă gândesc.

Dar gândim atât de bine împreună!

Îl ajutau sfaturile ei. El *știa* asta! Acum se confrunta cu o decizie ca nicio alta... Deci de ce o părăsea? Era vorba de altceva? Ceva ce ascundea?

Și-l aminti zvârcolindu-se sub Serwë... *Și-a găsit o târfă mai tânără*, îi șopti ceva.

— De ce faci asta? întrebă ea cu o voce mai ascuțită decât își dorise.

O pauză exasperată.

— Ce să fac?

— E ca într-un labirint cu tine, Akka. Deschizi porți, mă inviți înăuntru, dar nu vrei să-mi arăți drumul. De ce te ascunzi mereu?

În ochii lui fulgeră o mânie inexplicabilă.

— Eu? râse el, întorcându-se la treaba lui. Mă ascund, zici?

— Da, te ascunzi. Ești atât de *slab*, Akka, și nu trebuie să fii. Gândește-te la ce ne-a învățat Kellhus.

El îi aruncă o privire, cu ochii pendulând undeva între durere și furie.

— Și tu? Hai să vorbim despre fiica ta... Ți-o amintești? Cât timp a trecut de când...

— Asta e altceva! Ea a fost înaintea ta! *Înaintea* ta!

De ce spunea asta? De ce *încerca* s-o rănească?

Fata mea! Fetița mea e moartă!

— Ce discriminări subtile, scuipă Achamian. Trecutul nu-i niciodată mort, Esmi. Râse amar.

— Nu-i nici măcar *trecut.*

— Atunci unde-i fiica mea, Akka?

O clipă rămase năucit. Ea îl uimea adesea astfel.

Neghiob înfrânt!

Degetele ei începură să tremure. Lacrimi fierbinți i se scurgeau pe obraz. Cum de putea gândi astfel de lucruri.

Din cauza a ceea ce spusese... *Cum îndrăznește!*

El deschise gura, de parcă îi citea cumva sufletul.

— Îmi pare rău, Esmi, spuse el nehotărât. N-ar fi trebuit să pomenesc... N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

Vocea i se pierdu și el se întoarse din nou la catârul său, începând să lege cu furie cureluşele.

— Nu înțelegi ce înseamnă pentru noi Gnoza, adăugă el. S-ar pierde mai mult decât bătaia inimii mele.

— Atunci învață-mă! Arată-mi cum să înțeleg!

E vorba de Kellhus! L-am descoperit împreună!

— Esmi... Nu pot vorbi cu tine, despre asta. Nu pot...

— Dar de ce?

— Pentru că știu ce-ai să spui!

— Nu, Akka, spuse ea, simțind vechea răceală a târfei. Nu știi. Habar n-ai.

El apucă funia aspră, din cânepă, care atârna de căpăstrul grosolan al catârului, bâjbâi o clipă cu ea. Un moment, tot ce ținea de el, sandalele, bagajul, roba din in alb,

păru singuratic și sărăcăcios. De ce arăta mereu atât de sărăcăcios?

Se gândi la Sarcellus: îndrăzneț, elegant și parfumat. *Încornorat ponosit!*

— Nu te părăsesc, Esmi, spuse el cu o finalitate bizară. Nu aș putea să te părăsesc. Nu din nou.

— Nu văd decât o rogojină pentru dormit, spuse ea.

El încercă să zâmbească, apoi se întoarse, conducându-l pe Zori cu un umblet stângaci. Ea îl privi, cu măruntaiele clocotindu-i de parcă atârna deasupra unui abis nevăzut. El urmă poteca spre est, trecând pe lângă un șir de corturi rotunde, roase de intemperii. Păru să devină atât de mic atât de repede. Era atât de straniu, felul în care soarele strălucitor făcea ca siluetele îndepărtate să fie întunecate...

— Akka! strigă ea, fără să-i pese cine o auzea. Akka! *Te iubesc.*

Silueta cu catârul se opri, îndepărtată și, pentru o clipă, de nerecunoscut. El îi făcu cu mâna. Apoi dispăru într-un pâlc de sălcii negre.

*

Oamenii inteligenți, aflase Achamian, erau de obicei mai puțin fericiți. Motivul era simplu: erau mai capabili să-și raționalizeze amăgirile. Capacitatea de a digera Adevărul avea puțin de-a face cu inteligența — nimic, de fapt. Intelectul se pricepea mult mai bine să discrediteze adevărurile decât să le găsească. Și de aceea trebuia să fugă de Kellhus și de Esmenet.

Își conduse catârul de-a lungul unei poteci mărginite spre dreapta de întinderea neagră a Sempisului și spre stânga de eucalipți uriași. Cu excepția ocazionalelor fulgerări fierbinți printre ramuri, jumătatea de baldachin îl apăra de soare. Briza se prelingea prin tunica lui de in. Era liniștitor, se gândi el, să fie în sfârșit singur...

Când Xinemus îi spusese că în Biblioteca Sareotică fuseseră găsite cărți care aveau legătură cu Gnoza, își dăduse imediat seama care era aluzia. *Ar trebui să pleci,* îi spusese prietenul său fără să i-o spună. Încă din noaptea cu Păpușa Wathi, Achamian se așteptase să fie alungat de

la focul prietenului său, chiar și numai pentru o vreme. Chiar mai mult, *avea nevoie* să fie alungat, să-i fie luată tovărășia celor care îl copleșeau...

Dar tot îl durea.

Nu contează, își spunea. Încă o sfadă născută din ciudățenia prieteniei lor. Un nobil și un vrăjitor.

— Niciun prieten nu e mai dificil, scrisese unul dintre poeții Colțului, decât cel care este un păcătos.

Și Achamian nu era nimic altceva decât un păcătos.

Spre deosebire de unii vrăjitori, medita rar la damnarea lui. Cam din același motiv, își imagina el, pentru care cei care își băteau nevestele nu meditau la pumnii lor...

Dar existau și alte motive. În tinerețe, fusese unul dintre acei studenți care se delectau cu ireverențe și necucernicie, de parcă blasfemia mortală pe care o învățase îi dădea dreptul la orice blasfemie, mică sau mare. El și Sancla, colegul său de cameră din Atyersus, obișnuiau chiar să citească *Tratatul* cu voce tare și să râdă de absurditățile lui. Pasajul care vorbea despre circumcizia preoților. Și desigur pasajul care vorbea despre riturile de purificare cu bălegar. Dar un pasaj avea să-l bântuie mai mult ca oricare altul de-a lungul anilor: faimosul „Nu Așteptați Avertisment" din *Cartea Preoților*.

— Ascultă! strigase Sancla de pe salteaua lui într-o noapte. „Și Cel din Urmă Profet a spus: cucernicia nu-i ceva pentru schimbătorii de bani. Nu dați mâncare pentru mâncare, adăpost pentru adăpost, iubire pentru iubire. Nu-l puneți pe Dumnezeu în balanță, ci *dați fără să așteptați ceva în schimb*. Dați mâncare pentru nimic, adăpost pentru nimic, iubire pentru nimic. Nu vă împotriviți celui care vă greșește. Pentru că aceste lucruri, doar cei necurați nu le făptuiesc. Nu așteptați nimic și veți găsi gloria fără de sfârșit."

Băiatul mai mare îl fixă pe Achamian cu ochii săi negri, mereu râzători — ochi care aveau să-i facă ibovnicio vreme.

— Îți vine să crezi?

— Ce să cred? întrebă Achamian. Râdea deja pentru că știa că indiferent ce punea Sancla la cale avea să fie nebunește de amuzant. Pur și simplu așa era el. Achamian

avea să fie zdrobit de moartea sa, trei ani mai târziu — fusese ucis de un nobil beat cu o Jucărie.

Sancla bătu cu arătătorul în sul, ceva ce i-ar fi adus o mamă de bătaie în scriptorium.

— În esență, Sejenus spuse: „Dați fără să așteptați vreo recompensă și vă puteți aștepta la o recompensă uriașă!

Achamian se încruntă.

— Nu înțelegi? continuă Sancla. Spune că pioșenia constă în fapte bune în absența unor așteptări egoiste. Spune că nu dai nimic — nimic! — dacă aștepți ceva în schimb... Pur și simplu nu dai.

Achamian își ținu răsuflarea.

— Deci inrithii care se așteaptă să fie slăviți în Exterior...

— Nu dau nimic, spuse Sancla, râzând neîncrezător. Nimic! Dar noi, pe de altă parte, ne dedicăm viețile continuării luptei lui Seswatha... Dăm totul și ne putem aștepta doar la damnare. Noi suntem singurii, Akka!

Noi suntem singurii.

Oricât de ispititoare erau cuvintele acelea, oricât de mișcătoare și de importante fuseseră, Achamian devenise prea sceptic pentru a crede în ele. Erau prea lingușitoare, prea ridicau în slăvi, ca să fie adevărate. Așa că, în schimb, se gândise că pur și simplu *trebuie* să fie îndeajuns să fie un om bun. Și dacă asta nu era îndeajuns, atunci nu era nimic bun în cei care măsurau binele și răul.

Caz care era cel mai probabil.

Dar Kellhus schimbase totul, desigur. Acum Achamian medita mult la propria damnare.

Înainte, problema damnării lui păruse doar o scuză pentru a se canoni. Nu se putea ca *Tratatul* și Colțul să fie mai limpezi de atât, deși Achamian citise multe lucrări eretice care sugerau că multele și evidentele contradicții ale Scripturilor dovedeau că profeții, din zilele vechi și cei din urmă, erau doar oameni — ceea ce erau.

— Întreg Raiul, scrisese cândva Protathis, nu poate străluci printr-o singură crăpătură.

Deci *exista* loc de îndoială în legătură cu damnarea sa. Poate, după cum sugerase Sancla, damnații erau de fapt

cei aleși. Sau poate, așa cum tindea Achamian să creadă, cei *nehotărâți* erau cei Aleși. Se gândise adesea că ispita de a presupune, de a simula certitudinea, era cea mai adormitoare și mai distructivă dintre ispite. A face bine fără certitudine însemna să faci bine fără așteptări... Poate că *îndoiala însăși* era cheia.

Dar atunci, desigur, nu se putea da un răspuns la această întrebare. Dacă adevărata îndoială era de fapt condiția condițiilor, atunci doar cei care nu cunoșteau răspunsul aveau să fie mântuiți. Întotdeauna i se păruse că a medita la problema damnării sale, era o damnare în sine.

Așa că nu se gândea la asta.

Dar acum... *Acum se putea găsi un răspuns.* În fiecare zi trăia cu această posibilitate, vorbea...

Prințul Anasûrimbor Kellhus.

Nu credea că Kellhus îi putea da pur și simplu răspunsul, chiar dacă ar fi găsit vreodată curajul să-l întrebe. Nici nu credea că Kellhus întruchipa sau exemplifica în vreun fel răspunsul. Asta l-ar fi făcut prea neînsemnat. Nu era, după vreo credință mistică a neoamenilor, un semn viu al soartei lui Achamian. Nu. Achamian știa că problema damnării sau a slăvirii sale depindea de ceea ce *el însuși era pregătit să sacrifice.* El însuși avea să răspundă la întrebare... Prin faptele sale.

Și oricât de mult îl îngrozea această înțelegere, îl umplea de asemenea de o bucurie stăruitoare și neîncrezătoare. Teama căreia îi dădea naștere era un veche: o vreme se temuse că soarta întregii lumi atârnase de exact aceleași fapte. Devenise insensibil la consecințe de proporții smintite. Dar bucuria era ceva nou, ceva neașteptat. Anasûrimbor Kellhus făcea ca *mântuirea* să fie cu adevărat posibilă. Mântuire.

Deși îți pierzi sufletul, începea catehismul Mandatului, vei câștiga lumea.

Dar nu era nevoie! Achamian știa asta acum! În cele din urmă înțelegea cât de pustie, *cât de lipsită de speranță,* fusese viața lui înainte. Esmenet îl învățase să iubească. Și Kellhus, Anasûrimbor Kellhus, îl învățase să spere.

Şi avea să le înşface pe amândouă, şi iubirea şi speranţa. Avea să le înşface şi să le ţină strâns.

Trebuia doar să se decidă ce să facă...

— Akka, îi spusese Kellhus cu o noapte înainte, trebuie să te întreb ceva.

Doar ei doi şedeau lângă foc. Fierbeau nişte apă pentru un ceai de noapte.

— Orice, Kellhus, răspunse Achamian. Ce te nelinişteşte?

— Mă nelinişteşte ceea ce trebuie să întreb...

Achamian nu văzuse niciodată o expresie atât de pătrunzătoare, ca şi cum teroarea fusese îndoită până în punctul unde aproape că săruta extazul. Fu aproape copleşit de un impuls nebunesc de a-şi acoperi ochii.

— Ce *trebuie* să întrebi?

Kellhus încuviinţase.

— Cu fiecare zi, Akka, sunt din ce în ce mai puţin eu însumi.

Ce cuvinte! Simpla lor amintire îi tăie suflarea. Într-o insuliţă de soare, Achamian se opri din drum şi îşi apăsă palmele la piept. Un nor de păsări ţâşni spre cer. Umbrele lor pâlpâiră peste el, mute. Clipi în soare.

Să-l învăţ Gnoza?

Se împotrivea ideii până în măduva oaselor — simplul gând de a ceda Gnoza cuiva din afara Şcolii sale îl făcea să pălească. Nici măcar nu era sigur că-l *putea* învăţa pe Kellhus Gnoza, chiar dacă ar fi vrut. Cunoştinţele sale despre Gnoză erau acelea pe care le împărtăşea cu Seswatha, a cărei urmă îi marca fiecare mişcare a sufletului său adormit.

O să-mi dai voie! Vezi ce văd şi eu?

Niciodată — niciodată! — în istoria Şcolii lor nu existase vreun vrăjitor care să trădeze Gnoza. Gnoza era singurul lucru care permitea Mandatului să supravieţuiască. Gnoza era singurul lucru care le permisese să poarte războiul lui Seswatha de-a lungul mileniilor. Dacă o pierdeau deveneau doar o Şcoală Minoră. Achamian ştia că fraţii săi s-ar fi luptat între ei până la exterminare pentru a împiedica acest lucru. Aveau să-i vâneze fără răgaz şi aveau

să-i omoare dacă prindeau ocazia. Nu aveau să asculte motivele... Și numele de Drusas Achamian avea să devină un blestem în sălile întunecate ale Atyersusului.

Dar ce era asta dacă nu lăcomie sau gelozie? A Doua Apocalipsă era iminentă. Nu venise vremea să înarmeze cele Trei Mări? Nu le ceruse însuși Seswatha să le împartă arsenalul lor înainte de căderea umbrei?

Le ceruse...

Și nu făcea asta din Achamian cel mai credincios dintre toți Învățații Mandatului?

Reîncepu să meargă, ca amorțit.

În oasele sale *știa* că Kellhus fusese trimis. Primejdia era prea mare și promisiunea prea cutremurătoare. Îl privise pe Kellhus înghițind în câteva luni cunoștințe cât pentru o viață. Îl ascultase, cu răsuflarea tăiată, rostind adevăruri ale gândirii mai subtile decât Ajencis și adevăruri ale pasiunii mai profunde decât Sejenus. Șezuse în praf cu gura căscată în timp ce Kellhus extindea geometria lui Muretetis până dincolo de limitele înțelegerii, în timp ce *corecta* logica străveche și schița logici *noi* așa cum un copil ar mâzgăli spirale cu un băț.

Ce ar reprezenta Gnoza pentru un astfel de om? O jucărie? Ce ar descoperi? Ce putere ar mânui?

Străfulgerări ale lui Kellhus pășind ca un zeu pe câmpurile de luptă, nimicind oștiri de sranci, doborând dragonii din cer, înfruntându-l pe Non-Zeul înviat, pe temutul Mog-Pharau... *E mântuitorul nostru! O știu!*

Dar dacă Esmenet avea dreptate? Dacă Achamian era doar încercarea? Ca bătrânul și hainul Shikol din *Tratat*, oferindu-i lui Inri Sejenus sceptrul său dintr-un femur, oștirea sa, haremul său, totul cu excepția coroanei, ca să înceteze să mai predice...

Achamian se opri din nou și fu împins doi pași în față de catârul său, Zori. Mângâindu-i botul zâmbi în felul acela în care zâmbesc cei singuri unui animal amărât. Briza străbătu întinderea strălucitoare a Sempisului și șuieră printre copaci. Începu să tremure.

Profet și vrăjitor. Colțul îi numea Șamani pe acești oameni. Cuvântul se înălța ca un zigurat în gândurile lui, neclintit. *Șaman.*

Nu... E o nebunie!

Timp de două mii de ani Învățații Mandatului apăraseră Gnoza. Două mii de ani! Cine era el să se lepede de o asemenea tradiție?

În apropiere, un grup de copii se adunase sub coroana unui sicomor, chirăind și înghesuindu-se ca vrăbiile la pâinea scăpată pe jos. Și Achamian văzu doi băieți, nu mai mari de patru sau cinci ani, făcând declarații, fiecare din ei încleștându-și cu hotărâre o mână de mâna celuilalt. Fu lovit de inocența actului și se trezi întrebându-se cât de mari aveau să fie când aveau să-și dea seama de greșeala de a se ține de mâini.

Sau aveau să-l descopere pe Kellhus?

Un tânguit îi atrase privirea în sus. Aproape strigă din cauza șocului. Un leș despuiat fusese bătut în cuie de ramurile copacului de deasupra, purpuriu și marmorat de verde întunecat. După ce surpriza trecu se gândi să-l dea jos cumva, dar apoi unde să-l ducă? În vreun sat din apropiere? Shigekii erau atât de înspăimântați de inrithi că ar fi fost surprins dacă i-ar fi aruncat măcar o privire, d-apoi să se atingă de el.

Fu străbătut de un junghi de remușcare și, inexplicabil, se gândi la Esmenet. *Să fii în siguranță.*

Conducându-l pe Zori, Achamian trecu pe lângă copii, prin umbra stropită de soare, îndreptându-se către Iothiah, străvechea capitală a Regilor-Zei ai Shikegului, ale cărui ziduri se întindeau în depărtare, brâie de piatră încețoșată întrezărite printre ramuri întunecate de eucalipt. Achamian mergea și se lupta cu imposibilități...

Trecutul era mort. Viitorul, întunecat ca un mormânt în așteptare.

Achamian își șterse lacrimile de un umăr. Ceva de neimaginat era pe cale să se petreacă, ceva despre care istoricii, filosofii și teologii aveau să discute mii de ani — dacă anii sau orice altceva aveau să supraviețuiască.

Faptele lui Drusas Achamian aveau să capete în curând o importanță imensă.

Avea să dea pur și simplu. Fără așteptări.

Școala sa. Vocația sa. Viața sa...

Gnoza avea să fie jertfa sa.

*

Ascuns dinapoia mărețelor lui ziduri, Iothiah era un labirint de clădiri din lut, cu patru etaje, lipite una de alta. Aleile erau înguste, umbrite de marchize din frunze de palmier, astfel încât lui Achamian i se părea că pășește prin tunele părăsite. Îi evita pe kerathotici: nu-i plăcea privirea triumfătoare din ochii lor. Dar când întâlnea Oameni înarmați ai Colțului le cerea indicații și apoi își făcea drum prin alte labirinturi de alei. Era îngrijorat de faptul că cei mai mulți inrithi pe care îi întâlnise erau ainoni. Și o dată sau de două ori, când găsi deschizături destul de mari în pereți ca să poată zări monumentele orașului, i se păru că simte zgârietura adâncă a Turnurilor Stacojii undeva în depărtare.

Dar apoi întâlni o trupă de călăreți norsirai — galeothi — și se simți întrucâtva ușurat. Da, știau cum să ajungă la Biblioteca Sareotică. Da, Biblioteca era în mâinile galeothilor. Achamian minți ca întotdeauna și le spuse că era un învățat venit să scrie cronica isprăvilor Războiului Sfânt. Ca întotdeauna, ochii lor străluciră la gândul de fi menționați cât de puțin în analele istoriei. Îi spuseră să se țină după ei cât de bine reușea pentru că aveau să treacă pe lângă Bibliotecă spre locul unde erau cantonați.

La amiază se afla în umbra Bibliotecii, mai plin de presimțiri negre ca niciodată.

Dacă zvonurile despre existența unor texte Gnostice ajunseseră până la el, nu se putea atunci să fi ajuns și la Turnurile Stacojii? Gândul de a se înghionti cu Învățații în robe roșii pentru suluri îl umplu de groază.

— Tu ce crezi? îl întrebă pe Zori, care pufni și îi atinse palma cu botul.

Ideea că un text Gnostic ar fi zăcut aici în tot acest timp nu era atât de absurdă pe cât părea. Biblioteca era la fel

de veche ca și cele O Mie de Temple, construită și întreținută de Sareoți, un colegiu ezoteric de preoți care își dedicaseră viețile păstrării cunoașterii. Existase o vreme, în timpul Imperiului Ceneian, când era lege în Iothiah ca toți cei care intrau în oraș cu o carte să o predea Sareoților ca să fie copiată. Dar problema era că acest Colegiu Sareotic era o instituție religioasă și, prin urmare, celor Puțini nu li se permitea să intre în faimoasa Bibliotecă.

Când, multe secole mai târziu, sareoții au fost masacrați de fanimi la căderea Shigekului, se spune că Padirajahul însuși intrase în Bibliotecă. Legenda spune că a scos din vestă o copie subțire, legată în piele, a *kipfa'aifan*-ului, *Mărturia lui Fane*, îndoită după forma pieptului său. Ridicând-o în întuneric a declarat: „Aici se află tot adevărul scris. Aici se află singura cale a tuturor sufletelor. Dați foc acestui loc spurcat". În clipa aceea, se spune, un singur sul a căzut din rafturi și s-a rostogolit până la picioarele sale încălțate în cizme. Când Padirajahul l-a deschis, a găsit o hartă detaliată a Gedeei, pe care a folosit-o mai târziu pentru a-i zdrobi pe nansuri într-o serie de lupte disperate.

Biblioteca a fost cruțată, dar dacă a fost închisă pentru Învățați în timpul Sareoților, era ca și cum ar fi încetat să existe sub kianini.

Achamian știa că se putea foarte bine să existe texte Gnostice în această Bibliotecă. Mai fuseseră descoperite și înainte. Dacă exista vreun motiv, în afară de Vechile Războaie, pentru care Învățații Mandatului erau cei mai erudiți dintre Învățați, acela era grija cu care apărau Gnoza. Gnoza le dădea o putere cu mult disproporționată față de dimensiunile Școlii lor. Dacă o altă Școală cum ar fi Turnurile Stacojii ar fi intrat în posesia ei — cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? Mandatului nu avea să-i fie bine, atâta lucru era limpede.

Dar toate astea urmau să se schimbe — acum că un anasûrimbor se întorsese.

Achamian își conduse catârul în mijlocul unei mici curți înconjurate de ziduri. Pavajul fusese de multă vreme măcinat până devenise un praf roșiatic, din care se iveau ici și colo pietre ca niște carapace de țestoasă. Biblioteca

avea fațada pătrată a unui templu ceneian, cu coloane care se înălțau pentru a sprijini un fronton scobit de siluete care fuseseră cândva zei sau oameni. Doi spadasini galeothi înalți se sprijineau în umbră de două coloane, flancând intrarea. Îl observară cu priviri plictisite în timp ce se apropia.

— Salutări, strigă el, sperând că vorbeau sheyică. Sunt Drusas Istaphas, cronicarul Prințului Nersei Proyas din Conriya.

Când cei doi nu răspunseră, se opri. Achamian găsi că cel care îl neliniștea cel mai tare era cel cu cicatricea care îi cresta fața de la linia părului până la bărbie. Nu păreau prietenoși. Dar la urma urmei ce bucurie găsea un războinic în a păzi ceva atât de nefolositor precum cărțile?

Achamian își drese glasul.

— Au mai fost mulți vizitatori ai Bibliotecii?

— Nu, răspunse cel fără cicatrice, ridicând din umeri pe sub platoșă. Câțiva hoți de negustori, atâta tot.

Bărbatul scuipă ceva în praf și Achamian își dădu seama că supsese un sâmbure de piersică.

— Ei bine, pot să vă asigur că nu-s din casta aceea. Cu siguranță nu...

Apoi, cu un amestec de curiozitate și respect:

— Îmi dați voie să intru?

Bărbatul înclină din cap spre catârul său.

— Nu poți lua chestia aia cu tine, spuse el. Nu se poate ca un măgar să se cace în sfintele noastre săli, nu?

Rânji afectat și se întoarse către prietenul său cu cicatricea, care continua să se holbeze la Achamian. Arăta ca un băiat plictisit care nu se putea hotărî dacă să împungă sau nu un pește mort cu un băț.

După ce își luă câteva lucruri de pe catâr, Achamian se grăbi pe treptele dinapoia celor doi paznici. Marile uși erau decorate cu bronz lipsit de lustru și una din ele era întredeschisă destul cât să permită trecerea unui singur om. În timp ce Achamian se afunda în întuneric îl auzi pe unul dintre galeothi — pe cel cu cicatrice, i se păru lui — bombănind „Scoabă mizerabilă."

Dar vechile insulte ale norsirailor nu-l deranjau. În schimb se simțea *entuziasmat*. Fu aproape copleșit de impulsul de a chicoti. I se părea că doar acum înțelegea pe deplin faptul că se afla în *Biblioteca Sareotică*. Blestemații de Sareoți care adunaseră text după text timp de o mie de ani. Ce-ar fi putut găsi? Absolut orice, și nu doar lucrări Gnostice, puteau fi ascunse înăuntru. *Cei nouă clasici*, primele *Dialoguri ale lui Inceruti* — chiar și lucrările pierdute ale lui Ajencis!

Trecu prin întunericul unei anticamere boltite, peste o pardoseală din mozaic ce îl reprezentase cândva, decise el, pe Inri Sejenus cu mâinile aureolate desfăcute — cel puțin înainte ca fanimii, care evident nu se folosiseră niciodată de locul acesta, să-i șteargă chipul. Scoase o lumânare din tolba șeii și o aprinse cu un cuvânt tainic. Ținând micul punct de lumină dinaintea lui, se afundă în sălile sfinte ale Bibliotecii.

Biblioteca Sareotică era un labirint de holuri negre ca smoala care miroseau a praf și a năluci de cărți în putrefacție. Îmbrățișat de lumină, Achamian rătăci prin beznă și își umplu brațele de comori. Niciodată nu văzuse o asemenea colecție. Niciodată nu văzuse atâtea gânduri ruinate.

Achamian avea să fie surprins dacă din miile de volume și din miile de mii de suluri s-ar fi putut recupera mai mult de câteva sute. Nu găsi nimic care să facă măcar o aluzie la Gnoză, dar cu toate aceste găsi câteva lucruri deosebit de interesante.

Găsi o carte de Ajencis pe care nu o mai văzuse vreodată, dar era scrisă în vaparsi, o străveche limbă nilnameshi pe care o știa destul de bine ca să descifreze titlul: *Al patrulea dialog despre mișcările planetelor așa cum au ele de-a face cu...* ceva. Dar faptul că era un dialog era deosebit de important. Foarte puține dintre dialogurile marilor filosofi kyraneeni supraviețuiseră.

Găsi un teanc de tablete din lut cu scrierea cuneiformă a străvechiului Shigek, împodobite de pânze de păianjeni ticsite de praf. Scoase una care părea să se fi păstrat bine și se hotărî să încerce să o scoată pe furiș de acolo, chiar

dacă din câte știa el putea foarte bine să fie inventarul vreunui grânar. Se gândi că avea să fie un dar potrivit pentru Xinemus.

Și găsi și alte volume și suluri — cele mai multe din ele, curiozități. O relatare a Epocii Orașelor Războinice de un istoric de care nu mai auzise până atunci. O carte ciudată, cu pagini din pergament, numită *Templele și nedreptățile lor*, care îl făcu să se întrebe dacă Sareoții deținuseră lucrări eretice. Și alte câteva.

După o vreme, încântarea de a găsi lucruri intacte și ultragiul de a găsi alte lucruri distruse slăbiră. Obosise și, găsind o bancă de piatră într-o nișă, își aranjă descoperirile și modestele lui posesiuni în jurul lui ca și cum ar fi fost niște toteme într-un cerc magic, apoi mâncă niște pâine uscată și bău vin din burduf. Se gândi la Esmenet în timp ce mâncă, se blestemă pentru dorul neașteptat. Făcu tot posibilul să nu se gândească la Kellhus.

Înlocui lumânarea care sfârâia și se hotărî să citească. *Din nou singur cu cărțile.* Deodată zâmbi. *Din nou? Nu, în sfârșit...*

Cărțile nu erau niciodată „citite". Aici, ca oriunde altundeva, limbajul trăda adevărata natură a faptelor. Dacă spuneai că o carte era citită, făceai aceeași greșeală ca jucătorul de noroc care își cânta câștigul de parcă îl obținuse prin forța brațelor sau prin hotărâre. A arunca bețele cu numere însemna a trăi o clipă de neajutorare, atâta tot. Dar deschiderea unei cărți era un joc de noroc cu mult mai profund. A deschide o carte nu însemna doar o clipă de neajutorare, oferirea câtorva bătăi de inimă însemnelor imprevizibile ale penei altuia, însemna să te lași tu însuți *scris*. Căci ce era o carte dacă nu un lung șir de capitulări dinaintea mișcărilor unui alt suflet.

Achamian nu-și putea imagina un abandon mai profund de sine. Citea și era îndemnat să chicotească de ironii moarte de mii de ani și să reflecteze pasiv la afirmații și speranțe care depășiseră cu mult epoca în care avuseseră vreo însemnătate.

Nu avea să-și amintească când adormise.

Visă un dragon, bătrân, cărunt, îngrozitor — și peste măsură de răuvoitor. Skuthula, ale cărui picioare erau ca fierul noduros și ale cărui aripi negre erau atât de largi încât acopereau jumătate de cer atunci când cobora. Uriașa arteziană de foc strălucitor care se revărsă din botul lui Skuthula topi nisipul din jurul Pavezelor sale, transformându-l în sticlă. Și Seswatha căzu într-un genunchi, simți gustul sângelui, dar capul bătrânului vrăjitor era dat pe spate și părul alb îi flutura în șuvițe în suflarea aripilor de dragon, iar cuvântul imposibil bubui ca un râset din gura lui incandescentă. Ace de lumină străpungătoare umplură văzduhul...

Dar colțurile acestei scene erau încrețite și apoi, pe neașteptate, ca și cum visele ar fi fost pictate pe pergament, se mototoli și fu aruncată în beznă...

Bezna ochilor *deschiși*... Gâfâit. Unde era? Biblioteca, da... Probabil că i se stinsese lumânarea.

Dar apoi își dădu seama *ce* anume îl trezise. Pavăza de Dezvăluire, pe care o menținea de când se alăturase Războiului — *Iubite Sejenus... Turnurile Stacojii.*

Bâjbâi prin întuneric, își adună tolba. *Iute, iute*... Se ridică în picioare în beznă și privi în jur cu alți ochi.

Încăperea era lungă cu tavan jos și plină de galerii de șiruri de rafturi și polițe. Intrușii erau undeva în apropiere, grăbindu-se printre rânduri de cunoștințe acoperite de mucegai, apropiindu-se de el din diferite puncte din Bibliotecă.

Veniseră după Gnoză? Cunoașterea se afla mereu în balanța lăcomiei și probabil că nicio cunoaștere din cele Trei Mări nu era mai valoroasă decât Gnoza. Dar să răpească un Învățat al Mandatului în mijlocul unui Război Sfânt? Parcă Turnurile Stacojii aveau griji mai presante — cum ar fi cishaurimii.

Parcă... Dar cum rămânea cu spionii-piele? Cum rămânea cu Sfatul?

Știuseră că avea să cerceteze până și zvonul existenței unui text Gnostic. Și știuseră că într-o Bibliotecă avea să se simtă cel mai în siguranță. Cine avea să riște asemenea

comori? Desigur nu niște semeni Învățați, indiferent cât de murdare le erau scopurile...

Își dădu seama că totul fusese o capcană excesiv de excentrică — o capcană din care făcuse parte și Xinemus. Exista vreo metodă mai bună de a atrage un Învățat mereu bănuitor al Mandatului decât a flutura momeala printre buzele celui mai de încredere prieten al său?

Xinemus? Nu. Nu se poate. Iubite Sejenus... Se întâmpla cu adevărat!

Achamian își înșfăcă tolba și se avântă în întuneric, se lovi de niște rafturi cu suluri și simți papirusul fărâmițându-se între degetele lui ca noroiul care acoperă fundul bălților uscate. Împinse resturile frunzoase cu tolba. *Iute, iute*. Apoi se împletici înapoi în direcția din care venise.

Erau mai aproape acum. Tavanul de deasupra rafturilor negre din fața lui era mânjit de lumini.

Se dădu înapoi în micul alcov unde moțăise, apoi începu să rostească o serie de Paveze, scurte lanțuri de gânduri imposibile. Lumina îi fulgeră de pe buze. Aerul dinaintea lui fu împărțit în straturi de străluciri, ca lumina soarelui în ceață.

Murmure sumbre de undeva dintre rândurile zigzagate — cuvinte furișe, insidioase, ca niște paraziți care rodeau zidurile lumii.

Apoi o lumină sălbatică, transformă, timp de o bătaie de inimă, rafturile din fața lui într-un orizont în zori... Explozie. Un gheizer de cenușă și foc.

Lovitura îi supse aerul din plămâni. Căldura făcu să plesnească piatra zidurilor din jur. Dar Pavezele lui rezistară.

Achamian clipi. O clipă de întuneric relativ...

— Predă-te, Drusas Achamian... Ești depășit!

— Eleäzaras? strigă el. De câte ori ați încercat, nebunilor, să ne smulgeți Gnoza? Ați încercat și ați dat greș!

Răsuflare superficială. Inima îi bubuia.

— Eleäzaras?

— Ești pierdut, Achamian! Vrei să duci la pierzanie și bogățiile din jurul tău?

Oricât de nepreţuite erau, cuvintele făcute sul şi teancuri în jurul lui nu însemnau nimic. Nu acum.

— Nu fă asta, Eleäzaras! strigă el cu voce frântă. *Miza! Miza!*

— E deja...

Dar Achamian îi şoptise taine atacatorului său. Cinci linii licăriră de-a lungul văgăunii din rafturile sfărâmate, prin fum şi pagini duse de aer. Impact. Aerul trosni. Duşmanul lui nevăzut strigă uimit — aşa făceau mereu la prima atingere a Gnozei. Achamian murmură alte cuvinte străvechi, puternice, alte Cânturi. Planurile Bisectoare ale lui Mirsóor, pentru a solicita fără încetare Pavezele adversarului. Cânturile Odaini de Izbire, pentru a-l năuci şi a-i frânge concentrarea. Apoi Ghergheful Cirroi...

Geometrii orbitoare săltară prin fum, linii şi parabole din tăişuri de lumină, trecând prin lemn şi papirus, tăind prin piatră. Apoi Învăţatul Stacojiu ţipă şi încercă să fugă. Achamian îl fierse în propria-i piele.

Întuneric, afară doar de focurile sumbre împrăştiate printre ruine. Achamian îi auzea pe ceilalţi Învăţaţi strigând unul la altul şocaţi şi înspăimântaţi. Îi simţea agitându-se printre rafturi, grăbindu-se să întocmească un Concert.

— Gândeşte-te, Eleäzaras! Câţi ai de gând să sacrifici? *Te rog. Nu fii...*

Vuietul flăcărilor. Tunetul rafturilor prăbuşite. Focul se sparse ca valurile înspumate pe Pavezele lui. Un fulger orbitor, luminând încăperea întinsă dintr-un capăt în altul. Trosnetul tunetului. Achamian se poticni în genunchi. Pavezele îi gemură în minte.

Lovi la rândul său cu Deducţii şi Abstracţii. Era un Învăţat al Mandatului, un Vrăjitor Gnostic, un Maestru al Cânturilor-de-Război. Era o mască dinaintea soarelui. Şi vocea lui lovea depărtările, carbonizându-le şi năruindu-le.

Cunoaşterea adunată de sareoţi fu suflată şi arsă. Convecţiile biciuiră paginile în cicloni de foc. Ca nişte molii tăbăcite, cărţile se învârtejiră în moloz. Focul dragonului se revărsă printre rafturile care supravieţuiseră. Lumina

se împrăştie ca o pânză de păianjen prin aer, troeni pe Pavezele lui. Ultimul rând de rafturi căzu şi, printre ruine, Achamian îşi zări atacatorii: şapte la număr, ca nişte dansatori în mătăsuri stacojii pe un câmp de ruguri funerare: Învăţaţii Turnurilor Stacojii.

Zări furtuni revărsând fulgere de un alb orbitor. Capete de dragoni nălucă aplecându-se şi vomitând flăcări. Zborul vrăbiilor de foc. Marile Analogii, strălucitoare şi masive, sfărâmându-se şi bubuind în Pavezele lui. Şi printre ele, Abstracţiile, licăritoare şi instantanee...

A Şaptea Teoremă Quyană. Elipsa lui Thosolankis... Striga cuvintele imposibile.

Învăţatul Stacojiu din marginea stângă ţipă. Meterezele înceţoşate din jurul lui se sfărâmară sub tainele liniilor ce-l împresuraseră. Dinapoia lui, zidurile Bibliotecii explodară în afară şi el fu suflat ca o bucată de hârtie spre cerul înserării.

O clipă Achamian abandonă Cânturile şi începu să cânte pentru a-şi salva Pavezele.

Cataracte de foc diavolesc. Podeaua cedă. Tavane imense din piatră plesniră în jurul lui ca nişte palme mânioase la rugăciune. Căzu prin foc şi ruine megalitice care se rostogoleau. Dar continuă să *cânte*.

Era un Urmaş al lui Seswatha, un Discipol al lui Noshainrau cel Alb. Era ucigaşul lui Skafra, cel mai mare dintre Wracu. Îşi asmuţise cântecul împotriva temutelor înălţimi ale Golgotterathului. Stătuse mândru şi insolent dinaintea lui însuşi Mog-Pharau...

Impact zguduitor. Sprijin diferit, ca puntea în tangaj a unei corăbii. Zgudui lespezi şi făcu molozul mormane, aruncă pietre ropotind spre cer. Se afundă într-un înţeles întunecat după altul, iar materia dură a lumii se prăvăli, căzu ca hainele unei iubite, totul drept răspuns la cântecul său.

Şi în cele din urmă cerul, atât de răcoros când era zărit din inima unui infern.

Şi acolo: Cuiul Raiului, argintând sânul unui nor întâmplător.

Biblioteca Sareotică era un cuptor în coaja unor ziduri zdrențuite, ce se țineau singure în picioare. Și deasupra, Magii Stacojii atârnau ca ținuți de sfori și îl loveau cu Cânturi nelegiute după Cânturi nelegiuite. Capetele dragonilor năluci se traseră în spate și vomară lacuri de foc. Ridicându-se și scuipând, nimicindu-l cu focuri strălucitoare, ce făceau oasele să se frângă. Soare orbitor după soare orbitor apuseră deasupra lui.

În genunchi, ars, sângerând din gură și din ochi, înconjurat de mormane de piatră și text, Achamian mârâi Pavăză după Pavăză, dar acestea crăpară și se sfărâmară, fură smulse ca pânza putrezită. Se părea că firmamentul însuși întorcea ecoul corului implacabil al Turnurilor Stacojii. Ca niște fierari mânioși, pedepseau nicovala.

Și prin acea nebunie, Drusas Achamian zări soarele ce apunea, imposibil de nepăsător, încadrat de nori împovărați de trandafiriu și portocaliu...

Era, se gândi el, un cântec bun.

Iartă-mă, Kellhus.

Capitolul XIII

Shigek

Oamenii arată mereu spre ceilalți, de aceea mă uit la monturi și nu la unghie.

— ONTILLAS, DESPRE NEBUNIA OAMENILOR

O zi de nămiezi lipsită,
Un an fără de vară,
Dragostea-i mereu-nnoită
Sau dragostea-i fugară.

— ANONIM, ODĂ PENTRU PIERZANIA PIERZANIILOR

Sfârșitul verii, 4111 Anul-Colțului, Shigek

Lumină.

— Esmi...

Ea se trezi. Ce visase? Da... Că înota. Iazul de pe dealurile de deasupra Câmpului de Luptă.

O mână îi prinse umărul gol. O strângere blândă.

— Esmi... Trebuie să te trezești.

Dar era *așa* de cald... Ea clipi, se strâmbă când își dădu seama că era încă noapte. Lumina unui felinar. Cineva avea un felinar. Ce făcea Akka?

Se rostogoli pe spate și îl văzu pe Kellhus îngenuncheat deasupra ei, cu o expresie gravă pe chip. Încruntându-se, ea își trase pătura peste sâni.

— Ce... începu ea, dar se opri să-și dreagă vocea. Ce-i asta?

— Biblioteca Sareoților, spuse el cu voce dogită. Arde.

Ea putu doar să clipească în lumina felinarului.

— Turnurile Stacojii au distrus-o, Esmi.

Ea se întoarse, căutându-l pe Achamian.

*

Ceva din expresia lui Xinemus îl izbi pe Proyas până în măduva oaselor. Își feri privirea și își trecu leneș un deget peste buza bolului său auriu pentru vin, care zăcea gol pe masa dinaintea lui. Fixă cu privirea lucirea vulturilor imprimați pe marginea lui.

— Și ce vrei să fac, Zin?

Incredulitate și nerăbdare.

— Tot ce-ți stă în puteri!

Mareșalul îl informase de răpirea lui Achamian cu două zile în urmă — Proyas nu-l văzuse nicicând atât de înnebunit de griji. La porunca lui, dăduse ordin să fie arestat Therishut, un baron din mlaștinile de sud pe care și-l amintea doar vag. Apoi se dusese călare la Iothiah, unde ceruse și primise o audiență cu Eleäzaras însuși.

Marele Maestru fusese serviabil, dar negase categoric acuzațiile Mareșalului. Pretinse că oamenii săi dăduseră peste un schit ascuns de cishaurimi în vreme ce cercetau Biblioteca Sareotică.

— Suntem îndoliați de pierderea a doi dintre noi, spuse el solemn.

Când Proyas ceru, cu toată politețea cuvenită, să vadă rămășițele cishaurimilor, Eleäzaras spuse:

— Le poți *lua* dacă vrei... Ai un sac? *Înțelegi,* spuneau ochii lui, *zădărnicia a ceea ce vrei să faci.*

Dar Proyas văzuse de la început zădărnicia — chiar dacă îl puteau găsi pe Therishut. În curând Războiul Sfânt avea să traverseze Râul Sempis și să-l atace pe Skauras pe Malul de Sud. Oamenii Colțului aveau nevoie de Turnurile Stacojii — nevoie disperată dacă ceea ce spunea scylvendiul era adevărat. Ce însemna viața unui om — și

încă a unui hulitor — în comparație cu nevoia aceasta? Dumnezeu cerea jertfe...

Proyas vedea zădărnicia — abia de putea să vadă altceva! Greutatea stătea în a-l face pe Xinemus să vadă.

— Tot ce-mi stă în putere? repetă Prințul. Și ce înseamnă asta, mă rog, Zin? Ce putere are un Prinț al Conriyei asupra Turnurilor Stacojii?

Regretă nerăbdarea din tonul vocii, dar nu se putuse abține.

Xinemus continua să stea în poziție de drepți, ca la paradă.

— Poți convoca un Consiliu...

— Da, aș putea, dar ce sens ar avea?

— Sens? repetă Xinemus, în mod limpede îngrozit. Ce *sens* ar avea?

— Da. Poate că este o întrebare dificilă, dar e una cinstită.

— Nu înțelegi? exclamă Xinemus. Achamian nu-i mort și îngropat! Nu îți cer să-l *răzbuni! L-au luat,* Proyas. Chiar acum, undeva în Iothiah, îl țin prizonier. Îl torturează în chipuri pe care noi doi nu ni le putem imagina. Turnurile Stacojii! *Turnurile Stacojii l-au prins pe Achamian!*

Turnurile Stacojii. Pentru cei care trăiau în umbra Ainonului de Sus, acesta era un nume al groazei. Proyas trase adânc aer în piept. Dumnezeu îi hotărâse prioritățile...

Credința întărește.

— Zin... Știu cât te chinuie asta. Știu că te simți răspunzător, dar...

— Pișăcios arogant și nerecunoscător! explodă Mareșalul. Prinse colțurile mesei și se aplecă în față peste foile de pergament. Barba îi era smălțuită de scuipat.

— Atât de puțin ai învățat de la el? Sau inima îți era de cremene și în copilărie? E vorba de *Achamian*, Proyas. Akka! Cel care a ținut la nebunie la tine! Cel care te-a prețuit! Cel care te-a făcut *cine* ești acum!

— Stăpânește-te, Mareșale! Nu voi toler...

— Mă vei asculta! mugi Xinemus, lovind cu pumnul în masă.

Bolul auriu de vin săltă și se rostogoli peste margine.

— Oricât de inflexibil ai fi, scrâșni Mareșalul, știi cum funcționează lucrurile astea. Îți amintești ce-ai spus pe Înălțimile Andiamine? „Jocul nu are început sau sfârșit". Nu îți cer să iei cu asalt tabăra lui Eleäzaras, Proyas. Îți cer doar să *joci jocul!* Să-i faci să creadă că nimic nu te va putea împiedica să-l salvezi pe Akka, că ești dispus să le declari război pe față dacă ar fi ucis. Dacă vor crede că ești dispus să renunți la orice, chiar și la Sfântul Shimeh, pentru a-l recupera pe Achamian, vor ceda. *Vor ceda!*

Proyas se ridică și se dădu înapoi dinaintea înfățișării furioase a fostului său instructor de sabie. *Știa* cum funcționau „lucrurile acestea". Îl *amenințase* pe Eleäzaras cu războiul.

Râse amar.

— Ești *nebun,* Zin? Îmi ceri cu adevărat să-mi pun tutorele din copilărie mai presus de Dumnezeu? Să pun un *vrăjitor* mai presus de Dumnezeu?

Xinemus dădu drumul mesei și se îndreptă.

— După toți acești ani tot nu înțelegi, nu?

— Ce-i de înțeles? strigă Proyas. De câte ori trebuie să purtăm această conversație? Achamian e Necurat! *Necurat!*

O senzație îmbătătoare de convingere îl cuprinse, o certitudine incontestabilă, ca și cum cunoașterea avea propria sa furie.

— Dacă hulitorii se omoară între ei, nu mai trebuie să ardem lemn și ulei.

Xinemus tresări de parcă fusese pălmuit.

— Deci nu vei face nimic.

— *Și nici tu,* Mareșale. Ne pregătim să începem marșul spre Malul de Sud. Padirajahul a chemat toți Sapatișahii de la Girgash la Eumarna. Tot Kianul se adună!

— Atunci renunț la postul meu ca Mareșal al Attrempusului, declară Xinemus cu voce țeapănă. Mai mult, te repudiez pe tine, pe tatăl tău și jurământul meu față de Casa Nersei. Nu mă voi mai numi Cavaler de Conriya.

Proyas simți o amorțeală în față și în mâini. Era imposibil.

— Gândește-te la asta, Zin, spuse el cu răsuflarea tăiată. Totul... Moșiile tale, acareturile, legile castei tale... Tot ce ai, *tot ce ești*, va fi pierdut.

— Nu, Prosha, spuse el, întorcându-se spre perdele. Tu ești cel care renunță la tot.

Apoi dispăru.

Mucul de trestie al lămpii lui cu ulei sfârâi și fâșâi. Întunericul se adânci. Atât de multe! Nesfârșita luptă cu egalii săi. Păgânii. Poverile — nenumăratele poveri! Frica fără sfârșit de ceea ce ar fi putut să urmeze. Și Xinemus fusese mereu acolo. Fusese mereu *cel ales!* Cel care înțelegea, cel care limpezea ceea ce tulbura, cel care lua pe umerii săi ceea ce era peste puteri... *Akka.*

Iubite Seja... Ce făcuse?

Nersei Proyas căzu în genunchi și își încleștă cu mâinile un junghi ascuțit în stomac. Dar lacrimile nu veniră. *Știu că mă încerci! Știu că mă încerci!*

*

Două trupuri, o singură căldură.

Nu asta spusese Kellhus despre iubire?

Esmenet îl privi pe Xinemus care se așeză șovăitor, ca și cum nu era sigur că era bine venit. Își trecu o mână grea peste față. Ea îi văzu disperarea din priviri.

— Am făcut, spuse el cu o voce ca plumbul, ce cercetări am putut.

Voise să spună că existaseră discuții, sporovăiala bărbaților care trebuie să scoată anumite sunete, să mențină anumite aparențe.

— Nu! Trebuie să faci mai mult! Nu poți renunța, Zin! Nu după...

Durerea din ochii ei îi completă fraza.

— Războiul Sfânt va ataca Malul de Sud în câteva zile, Esmi.

Strânse din buze.

Adică problema lui Drusas Achamian fusese uitată în mod convenabil, așa cum trebuia procedat cu toate problemele dificile și stingheritoare. Cum? Cum putea cineva să-l cunoască pe Drusas Achamian, să rătăcească în apro-

pierea lui și apoi gata, suflat ca o foaie pe pielea uscată? Dar ei erau bărbați. Bărbații erau uscați pe dinafară și uzi numai pe dinăuntru. Nu-și puteau amesteca, uni viața de o alta în ambiguitatea fluidelor. Nu cu adevărat.

— Poate... spuse ea, ștergându-și lacrimile și încercând din toate puterile să zâmbească. Poate că Proyas e-e singur... Poate că t-trebuie să vorbească cu...

— Nu, Esmi. Nu.

Lacrimi fierbinți. Ea clătină încet din cap, cu chipul amorțit.

Nu... Trebuie să fac ceva! Trebuie să pot face ceva!

Xinemus privi dincolo de ea la țărâna însorită, ca și cum ar fi căutat cuvinte pierdute.

— De ce nu vrei să stai cu Kellhus și cu Serwë? întrebă el.

Atât de multe se schimbaseră în atât de puțin timp. Tabăra lui Xinemus se dizolvase odată cu postul său. Kellhus o luase pe Serwë ca să i se alăture lui Proyas, lucru care o înspăimânta, deși îi înțelegea motivele — oricât de mult l-ar fi iubit Kellhus pe Akka, datoria sa era față de toți acum. Dar implorase! Se umilise! Încercase chiar, în culmea disperării, să-l seducă, deși el nici nu vru să audă.

Războiul Sfânt. Războiul Sfânt. Totul ținea de nenorocitul de Război Sfânt!

Cum rămânea cu *Achamian?*

Dar Kellhus nu se putea împotrivi Sorții. Trebuia să dea socoteală unei târfe cu mult mai mari...

— Și dacă Akka se întoarce? suspină ea. Dacă se întoarce și nu mă găsește?

Deși o părăsiseră cu toții, cortul ei — cortul lui *Akka* — nu se mișcase. Ea zăbovea în golul unde se aflase cândva bucuria ei. Acum, sub comanda lui Iryssas, attrempanii o tratau cu respect și considerație. O numeau „femeia vrăjitorului"...

— Nu-ți face bine să stai aici singură, spuse Xinemus. Iryssas va pleca în curând în marș cu Proyas, iar shigekii... Ar putea exista represalii.

— O să mă descurc, murmură ea. Mi-am petrecut viața singură, Zin.

Xinemus se ridică în picioare. Întinse o mână spre obrazul ei, șterse o lacrimă blând cu degetul mare.

— Să ai grijă de tine, Esmi.

— Ce ai de gând să faci?

El aruncă o privire în depărtarea dinapoia ei, poate la ziguraţii înceţoşaţi, poate la nimic.

— Să caut, spuse el cu o voce deznădăjduită.

— Vin cu tine, exclamă ea, sărind în picioare.

Vin, Akka! Vin!

Fără niciun cuvânt, Xinemus se îndreptă cu paşi mari spre calul său şi urcă în şa. Scoase un cuţit de la brâu şi îl aruncă sus în aer. Bufni în pământul dezgolit dintre picioarele ei.

— Ia-l, spuse. Să fii în siguranţă, Esmi.

Pentru prima dată Esmenet îi observă pe Dinchases şi pe Zenkappa în depărtare, de asemenea călare, aşteptându-l pe fostul lor lord. Îi făcură cu mâna înainte de a se alinia în spatele lui. Ea căzu în scaunul ei, izbucni în hohote de plâns. Îşi îngropă faţa în braţele fierbinţi.

Când îşi ridică privirea, dispăruseră.

Neajutorare. Dacă speranţa era cel mai vechi tovarăş al femeii, asta era din cauza neajutorării. Desigur, femeile aveau adesea o putere înfiorătoare asupra unei vetre, dar lumea dintre vetre aparţinea bărbaţilor. Şi în această lume dispăruse Achamian: în întunericul rece dintre focuri.

Tot ce putea face era să aştepte... Exista chin mai mare decât aşteptarea? Nimic nu grava forma propriei neputinţe cu mai multă meticulozitate amară decât trecerea timpului. Clipă după clipă, unele şterse de neîncredere, altele încordate de ţipete mute. Clipă scrâşnitoare după clipă scrâşnitoare. Luminate de flăcările întrebărilor agonizate: *Unde e? Ce mă fac fără el?* Întunecate de stingerea speranţei: *E mort. Sunt singură.*

Să aştepte. Asta spunea tradiţie că trebuiau să facă femeile. Să aştepte la marginea vetrei. Să privească şi să privească şi să-şi plece mereu privirile. Să se tocmească mereu cu nimicul. Să se gândească fără vreo speranţă a înţelegerii. Să repete cuvinte spuse şi cuvinte insinuate. Să vâneze indicii până deveneau incantaţii, ca şi cum prin

precizia lor poticnită și simpla culme a durerii mișcările sufletului ei ar fi putut cumva să stăpânească lumea la un nivel mai adânc și să o forțeze să se supună.

Odată cu trecerea zilelor, i se părea că devine un punct nemișcat în roata greoaie a întâmplărilor, singura structură care rămânea după retragerea apelor. Corturile și pavilioanele căzură ca niște văluri desfășurate peste morți. Întinsele caravane de echipament fură încărcate. Oameni în armuri veneau și plecau călare spre zări, purtând misive tainice și ordine apăsătoare. Coloane mari se formară pe pășune și trecură pe lângă ea cântând și strigând. Ca un anotimp.

Și Esmenet ședea singură în mijlocul absenței lor. Privea briza, descâlcea fire din iarba călcată în picioare. Privea albinele săgetând ca niște puncte zumzăitoare peste întinderile zgâriate. Se simțea îmbălsămată de tăcere. Era menținută în nemișcare de către pacea falsă a agitației trecute. Așezată dinaintea cortului lui Achamian, cu spatele întors spre posesiunile lor demne de milă, cu fiecare parte expusă întinderilor căscate, strălucind în soare, plângea — îi striga numele de parcă era ascuns după vreun pâlc de sălcii negre, ale căror ramuri înverzite se legănau independent unele de altele, de parcă erau sub ceruri diferite.

Aproape că-l vedea, ghemuit dinapoia acelui trunchi înnegrit de umbre. *Ieși, Akka... Au plecat cu toții. Ești în siguranță acum, dragostea mea...* Zi. Noapte.

Esmenet își făcea propriile cercetări tăcute, întrebări la care nu spera să găsească răspuns. Se gândea mult la fiica ei cea moartă și făcea comparații interzise între acea lume rece și aceasta. Se plimba în josul Sempisului și își fixa apele negre cu privirea, fără să știe dacă vroia să bea sau să se înece. Se zărea pe sine însăși în depărtare, fluturând brațele...

Un trup, nicio căldură.

Zi. Noapte. Clipă de clipă.

Esmenet fusese o târfă, iar târfele știau să aștepte. Cu răbdare prin lunga înșiruire de pofte, zilele i se succedau ca niște cuvinte pe un sul lung cât o viață, fiecare din ele șoptind același lucru.

Ești în siguranță acum, dragostea mea. Ieși afară. Ești în siguranță.

*

De când părăsise tabăra lui Xinemus, Cnaiür își petrecea zilele la fel ca înainte, fie sfătuindu-se cu Proyas, fie refuzându-i cererile. Skauras nu pierduse vreme în săptămânile care urmaseră înfrângerii lui pe Câmpul de Luptă. Cedase toate ținuturile pe care nu le putea apăra, inclusiv Malul de Nord al Sempisului. Arsese toate bărcile pe care le găsise pentru a împiedica o traversare în masă, ridică turnuri de pază provizorii de-a lungul întregului Mal de Sud și adunase ce mai rămăsese din armata sa. Din fericire pentru shigeki și noii lor lorzi războinici inrithi, nu dăduse foc grânarelor sau câmpurilor și livezilor în timp ce se retrăgea. În Consiliu, Saubon afirmase că asta se datora grabei păgânilor, care se datora la rândul ei groazei lor. Dar Cnaiür era mai cumpătat. Evacuarea kianină a Malului de Nord nu fusese deloc făcută la întâmplare. Știau că Hinnereth avea să-i întârzie pe Oamenii Colțului. Chiar și la Zirkirta, unde scylvendii îi zdrobiseră pe păgâni, cu opt ani în urmă, kianinii își reveniseră repede din debandada inițială. Era o rasă tenace și plină de resurse.

Cnaiür știa că Skauras curățase Malul de Nord pentru că intenționa să-l recucerească.

Acesta nu era un fapt pe care stomacurile inrithiilor îl puteau digera cu ușurință. Chiar și Proyas, care lăsase deoparte nenumăratele aere ale castei sale și acceptase tutela lui Cnaiür, nu putea să creadă că kianinii încă mai reprezentau o amenințare adevărată.

— Ești sigur de victoria ta? îl întrebă Cnaiür într-o noapte în timp ce cina cu Prințul în taină.

— Sigur? răspunse Proyas. Cum să nu.

— De ce?

— Pentru că este voia Dumnezeului meu.

— Și Skauras? N-ar răspunde la fel?

Sprâncenele lui Proyas săltară în sus, apoi se uniră într-o încruntătură.

— Dar nu asta e problema, scylvendi. Câte mii am ucis? Câtă groază am vârât în inimile lor?

— Prea puține mii și mult, mult prea puțină groază. Cnaiür îi explică felul în care amintitorii recitau versuri dedicate fiecăreia dintre Coloanele Nansure, povești care descriau însemnele, armele și temperamentul în luptă astfel încât atunci când Triburile mergeau în pelerinaj sau la război să poată citi alinierea nansurilor.

— De asta a pierdut Poporul la Kiyuth, spuse el. Conphas a schimbat însemnele Coloanelor, ne-a spus o poveste neadevărată...

— Orice neghiob știe cum să citească alinierea dușmanului! scuipă Proyas.

Cnaiür ridică din umeri.

— Spune-mi, zise el, ce poveste ai citit pe Câmpul de Luptă?

Proyas păli.

— De unde naiba să știu? Am recunoscut doar o mână de...

— Eu le-am recunoscut pe toate, afirmă Cnaiür. Dintre toate marile Case Kianine, și sunt multe, doar două treimi ne-au înfruntat pe Câmpia Mengedda. Dintre acestea, câteva erau contingente simbolice probabil, în funcție de câți dușmani are Skauras printre egalii săi. După masacrarea Războiului Sfânt cel Vulgar, mulți dintre păgâni, inclusiv Padirajahul, au început, fără îndoială, să privească cu dispreț amenințarea Războiului Sfânt...

— Dar acum... spuse Proyas.

— Nu vor mai face aceeași greșeală. Vor încheia tratate cu Girgash și cu Nilnamesh. Își vor goli fiecare cazarmă, vor înșeua fiecare cal și vor înarma fiecare fiu... Poți să fii sigur, chiar acum călăresc spre Shigek cu miile. Vor răspunde Războiului Sfânt cu un Jihad.

După această discuție, Proyas capitulase cu totul în fața sfaturilor lui. La următorul Consiliu, după ce celelalte Mari Nume, cu excepția lui Conphas, îl luară în râs pe Cnaiür și avertismentele lui, Proyas puse să fie aduși dinaintea lor captivii prinși în timpul raidurilor de partea cealaltă a râului. Aceștia au confirmat predicțiile lui Cnaiür. De mai bine de o săptămână, spuseră amărâții, Mai Marii de

departe, chiar și din Seleukara și Nenciphon, veniseră călare din deșerturile din sud. Chiar și norsiraii părură să recunoască unele nume: Cinganjehoi, faimosul Sapatișah din Eumarna, Imbeyan, Sapatișahul din Enathpaneah, chiar și Dunjoksha, Sapatișahul tiran care domnea din Shimeh peste guvernoratul Amoteu.

Se căzu de acord. Războiul Sfânt urma să traverseze Râul Sempis cât de repede era omenește posibil.

— Când te gândești, îi mărturisi apoi Proyas, că te-am considerat doar un șiretlic eficient împotriva Împăratului. Acum ești generalul nostru întru totul, mai puțin cu numele. Îți dai seama de asta?

— N-am spus și n-am oferit nimic din ce n-ar fi putut spune sau oferi și Conphas.

Proyas râse.

— În afară de încredere, scylvendi. În afară de încredere.

Cnaiür rânji, deși aceste cuvinte îl tăiară dintr-un motiv sau altul. Ce importanță avea încrederea câinilor și vitelor?

Cnaiür se născuse pentru război așa cum fusese crescut pentru el. Aceasta și numai aceasta era unica certitudine din viața lui. Așa încât se aplecă asupra problemei atacului asupra Malului de Sud cu mulțumire și râvnă neobișnuită. În timp ce Marile Nume orânduiau construirea plutelor și barjelor în număr suficient de mare ca să transporte întregul Război Sfânt pe malul celălalt al Sempisului, Cnaiür supraveghea încercările conriyene de a găsi locul ideal de traversare. Conducea cete de războinici în raiduri de noapte pe Malul de Sud, aducând chiar și cartografi pentru a întocmi hărți ale terenului. Dirija interogarea prizonierilor și îi învăță chiar unele tehnici tradiționale de-ale scylvendilor pe interogatorii lui Proyas. Îi interoga pe cei, cum ar fi Contele Athjeäri, care jefuiseră Malul de Sud pentru pradă, în legătură cu ceea ce văzuseră. Și ținea consilii cu ceilalți, precum Contele Cerjulla, Generalul Biaxi Sompas și Palatinul Uranyanka, care aveau aceeași însărcinare ca și el.

În afară de consiliile lui Proyas, nu-l vedea și nu vorbea cu Kellhus. Dûnyainul era doar un zvon.

Zilele lui Cnaiür treceau la fel. Dar nopțile... Erau cu totul diferite.

Nu-și ridica niciodată cortul în același loc. În cele mai multe seri, după asfințit sau după ce cina cu Proyas și nobilii săi, ieșea călare din tabăra conriyană, trecând printre santinele și îndepărtându-se pe câmpuri. Își făcea propriul foc și asculta vuietul vântului printre copaci. Uneori, atunci când o vedea, fixa cu privirea tabăra conriyană și număra focurile ca un copil idiot.

— Întotdeauna să-ți numeri dușmanii, îi spusese cândva tatăl său, după licărirea focurilor.

Uneori privea stelele și se întreba dacă și ele îi sunt dușmani. Uneori își imagina că își ridicase tabăra în Stepa singuratică. Stepa Sfântă.

Se gândea adesea la Serwë și la Kellhus. Se trezea că își repetă necontenit motivele pentru care i-o lăsase dûnyainului. Era un războinic — un războinic scylvendi! Ce nevoie avea el, Cnaiür ucigașul-de-oameni, de o femeie?

Dar indiferent cât de limpezi îi erau motivele, tot nu se putea împiedica să se gândească la ea. Sferele sânilor ei. Linia arcuită a șoldurilor ei. Atât de perfectă. Cum mai ardea pentru ea, ardea ca un războinic, ca un bărbat! Ea era trofeul lui — dovada lui!

Își amintea cum se prefăcea că doarme în timp ce îi asculta hohotele de plâns în întuneric. Își amintea remușcarea, grea ca zăpada de primăvară, apăsându-l, cutremurându-l cu răceala ei. Ce neghiob fusese! Se gândea la scuzele, la implorările disperate care i-ar fi putut îmblânzi ura, care ar fi putut-o face să înțeleagă. Se gândi cum ar fi să-i sărute umflătura ușoară a pântecelui. Și se gândea la Anissi, prima soție a inimii sale, dormind în bezna străbătută de nechezatul ușor al cailor, lângă vatra lor cea îndepărtată, ținând-o strâns în brațe pe fiica lor, Sanathi, ca și cum ar fi apărat-o de grozăviile vieții de femeie. Și se gândea la Proyas.

În nopțile rele se îmbrățișa în bezna cortului său, țipând și suspinând. Lovea cu pumnii în țărână, înfigea cuțitul în pământ făcând găuri pe care apoi le pângărea. Blestema

lumea. Blestema cerurile. Îi blestema pe Anasûrimbor Moënghus și pe fiul său cel monstruos. Se gândea: *Așa să fie.*

În nopțile bune nu ridica deloc tabăra, ci călărea, în schimb, până la cel mai apropiat sat shigeki, unde lovea cu picioarele în uși și se veselea cu țipete. Dintr-o toană, evita acele uși însemnate cu ceva ce își imagină că era sânge de miel. Dar când găsi toate ușile însemnate astfel, încetă să mai facă deosebiri.

— *Omorâți-mă!* răcnea la ea. *Omorâți-mă și se termină!*

Bărbații strigau. Fetele țipau și femeile tăceau. Lua ce răscumpărări putea.

Trecu o săptămână până când Cnaiür găsi cel mai bun loc de trecere pentru Războiul Sfânt spre Malul de Sud: mlaștinile puțin adânci la hotarul de sud al Deltei Sempisului. Desigur, toate Marile Nume, cu excepția lui Proyas și a lui Conphas, fură dezamăgite la aflarea veștii, mai ales după ce oamenii lor se întoarseră cu descrieri ale terenului. Erau cavaleri, unul și unul, antrenați și educați pentru atac, și după toate aparențele, caii nu puteau decât să pleoscăie prin mlaștini.

Dar, desigur, asta era și scopul.

La Consiliul din Iothiah, Proyas îi ceru să explice planul său inrithiilor adunați acolo. El desfășură o hartă mare a sudului Deltei pe masa la care stăteau Marile Nume.

— La Mengedda, declară el, ați învățat că kianinii sunt mai rapizi. Asta înseamnă că oriunde vă veți aduna ca să treceți Sempisul, Skauras își va aduna oamenii mai repede. Dar la Mengedda ați învățat și forța infanteriei voastre. Și mai important de atât e că ați și *învățat pe alții* acest lucru. Mlaștinile asta sunt puțin adânci. Un om, chiar și în armură grea, poate merge cu ușurință prin ele, dar caii trebuiesc conduși. Oricât de mândri ați fi de caii voștri, kianinii sunt mai mândri de ai lor. Vor refuza să descalece și nu își vor trimite recruții să vă înfrunte. Ce-ar putea face niște recruți împotriva unor bărbați care pot opri un atac al unui Mai Mare? Nu. Skauras va ceda mlaștinile în întregime...

Împunse harta cu un deget bătătorit, la o oarecare depărtare de sudul mlaștinii.

— Se va retrage aici, în fortăreaţa Anwurat. Vă va lăsa toată această pajişte pe care să vă adunaţi. Vă va lăsa şi terenul şi caii.

— Cum poţi fii atât de sigur? strigă Gothyelk. Dintre toate Marile Nume, bătrânul Conte de Agansanor părea cel mai tulburat de moştenirea barbară a lui Cnaiür — cu excepţia lui Conphas, desigur.

— Pentru că Skauras, spuse Cnaiür liniştit, nu-i un neghiob.

Gothyelk lovi cu pumnul în masă. Dar înainte ca Proyas să poată interveni, Exalt-Generalul se ridică din scaunul său şi spuse:

— Are dreptate!

Năucite, Marile Nume se întoarseră spre el. De la căderea Hinnerethului, Conphas îşi ţinuse părerile pentru el în general. Nu mai era o voce binevenită. Dar să-l audă fiind de acord cu scylvendiul într-un lucru atât de îndrăzneţ...

— Câinele are dreptate, oricât de mult m-ar durea s-o spun. Îl privi pe Cnaiür cu ochi care râdeau şi urau în acelaşi timp.

— Ne-a găsit locul de trecere pe Malul de Sud.

Cnaiür îşi imagină că-i retează gâtul îndopat.

După asta, reputaţia Căpeteniei scylvendi fu asigurată. Deveni chiar un fel de modă printre anumiţi nobili inrithi, mai ales ainoni şi nevestele lor. Proyas îl avertizase că s-ar putea întâmpla ceva asemănător.

— Vor fi atraşi de tine, îi explică el, ca nişte lipitori bătrâne de un băiat tânăr.

Cnaiür se trezi asaltat de invitaţii şi propuneri. O femeie, prin simplă perseverenţă, veni chiar în tabăra lui. Aproape o strânsese de gât.

În timp ce Războiul Sfânt împrăştiat până departe începu să se adune lângă Iothiah, pe Cnaiür îl chinuia gândul la Skauras, la fel cum fusese chinuit de gândul la Conphas înainte de Lupta de la Kiyuth. Era limpede că bărbatul era neînfricat. Povestea despre cum stătuse şi se scobise în unghii în timp ce arcaşii agmurdmeni ai lui Saubon împănaseră cu săgeţi ţărâna din jurul lui devenise un fel de legendă. Şi din interogatoriile captivilor kianini

Cnaiür aflase și alte detalii: că impunea o disciplină severă, că avea darul organizării și că le impunea respect chiar și celor care erau mai sus pe scara socială decât el, ca Fanayal, fiul Padirajahului, sau ca faimosul său cumnat, Imbeyan. De asemenea, Cnaiür învățase multe, oarecum fără să vrea, de la Conphas, care își amintea din când în când întâmplări din tinerețea sa ca ostatic al Sapatișahului. Dacă se putea da crezare acestor povești, Skauras era covârșitor de viclean și straniu de răutăcios.

Dintre toate aceste însușiri, aceasta din urmă, răutatea, era cea care îl izbise pe Cnaiür. Se părea că lui Skauras îi plăcea să pună în vinurile oaspeților săi neștiutori narcotice ainoni și nilnameshi — chiar și chanv uneori.

— Toți cei care beau cu mine, îl citase cândva Conphas, beau și cu ei înșiși.

Când Cnaiür auzise pentru prima dată această poveste, o considerase doar o altă dovadă că luxul îneca simțurile bărbătești. Dar acum nu era la fel de sigur. Își dădu seama că scopul narcoticelor era de a-i face pe oaspeții săi *alții* pentru ei înșiși, străini cu care puteau înclina boluri.

Ceea ce însemna că Sapatișahului nu-i plăcea doar să păcălească și să amăgească, îi plăcea și să arate, să *dovedească*...

Pentru Skauras, bătălia iminentă avea să fie mai mult decât o înfruntare, avea să fie o demonstrație. Bărbatul îi subestimase pe inrithi la Mengedda, văzând doar punctele lui tari și slăbiciunile adversarului, la fel cum Xunnurit îl subestimase pe Conphas la Kiyuth. Nu avea să încerce să-i copleșească pe Oamenii Colțului, nu era omul care să facă de două ori aceeași greșeală. În schimb, avea să încerce să-i păcălească, să le arate că erau niște neghiobi...

Deci ce avea să facă bătrânul războinic viclean?

Cnaiür își împărtăși temerile lui Proyas.

— Trebuie să te asiguri, îi spuse el Prințului, că Turnurile Stacojii vor fi mereu cu oastea.

Proyas își dusese mâinile la frunte.

— Eleäzaras se va împotrivi, spuse el obosit. A zis deja că ne vor urma numai *după* ce Războiul Sfânt a traversat râul. Se pare că spionii lui i-au spus că cishaurimii au rămas în Shimeh...

Cnaiür se încruntă și scuipă.

— Atunci avem un avantaj!

— Mă tem că Turnurile Stacojii se păstrează pentru cishaurimi.

— Trebuie să ne însoțească, insistă Cnaiür, chiar dacă rămân ascunși. Trebuie să fie ceva ce le poți oferi.

Prințul zâmbi fără voioșie.

— Sau cineva, spuse el cu o tristețe neobișnuită.

Cel puțin o dată în zi, Cnaiür se ducea călare la râu pentru a urmări pregătirile. Luncile din jurul Iothiahului fuseseră despuiate de copaci, la fel ca malurile Sempisului, unde mii de inrithii cu spinările goale trudeau peste trunchiuri prăbușite, tăiau, băteau, legau. Ar fi putut călări mile întregi, trăgând adânc în piept mirosul de sudoare, smoală și lemn tăiat, înainte de a le vedea capătul. Sute îl salutau în timp ce trecea, strigând „Scylvendi!" — de parcă moștenirea lui devenise renumele și titlul său.

Cnaiür nu trebuia decât să cerceteze cu privirea celălalt mal al Sempisului ca să știe că Skauras îi aștepta acolo. Mărunți ca niște gâze în depărtare, călăreții fanimi patrulau neîncetat linia țărmului — divizii întregi. Uneori le auzea peste apă râsetele ieșite din mii de gâtlejuri, alteori pulsul tobelor.

Ca precauție, flotile de galere Imperiale de război fură postate pe râu.

Războiul Sfânt începu îmbarcarea cu mult înaintea zorilor. Sute de barje grosolane și mii de plute fură întâi împinse cu prăjinile și apoi cu vâslele în Sempis. Când soarele dimineții smălțuia apele, mare parte din numeroasa flotă pornise deja la drum, înțesată de oameni și cai neliniștiți.

Cnaiür traversă cu Proyas și anturajul său. Xinemus lipsea, ceea ce i se păru ciudat lui Cnaiür, până când își dădu seama că Mareșalul avea proprii lui oameni pe care să-i supravegheze. Desigur, Kellhus era la postul său și Prințul stătu alături de el o vreme. Schimbară cuvinte avide și din când în când Proyas râdea cu o îngrijorare care gâdila auzul.

Cnaiür privise cum crește influența dûnyainului. Privise cum îi strunise treptat pe toți cei din jurul focului lui

Xinemus, lucrându-le inimile așa cum tăbăcarii lucrau pielea, argăsind, scobind, modelând. Îl privise cum ademenise din ce în ce mai mulți Oameni ai Colțului cu bobul amăgelii lui. Îl privise înrobind mii — *mii!* — cu simple cuvinte și priviri adânci. Îl privise predicându-i lui Serwë... Privise până când nu mai putuse îndura să privească. Cnaiür știuse mereu de ce era capabil Kellhus, știuse mereu că Războiul Sfânt avea să i se supună. Dar a ști și a vedea erau două lucruri diferite. Nu-i păsa deloc de inrithi. Și cu toate acestea, în timp ce privea minciunile lui Kellhus răspândindu-se precum cancerul pe pielea unei bătrâne, se trezi că *se teme* pentru ei — se temea chiar în timp ce-i disprețuia! Cum se mai înghesuiau, gudurându-se, lingușind, umilindu-se. Cum se mai înjoseau, neghiobi tineri și războinici îndârjiți la fel. Priviri imploratoare și chipuri miloage. Oh, Kellhus... Oh, *Kellhus*... Bețivi împleticiți! Lași nerecunoscători! Cât de *ușor* capitulau.

Și Serwë mai mult ca oricare. Să o privească predându-se iar și iar. Să-i vadă mâna adânc între coapsele dûnyainului...

Târfă de cățea ușuratică și trădătoare! De câte ori trebuia s-o lovească? De câte ori trebuia s-o posede? De câte ori trebuia să se holbeze năucit la frumusețea ei?

Cnaiür ședea cu picioarele încrucișate la prova, privind malul îndepărtat, cercetând umbrele de sub copaci. Vedea cete de călăreți, păreau să fie mii, urmărindu-le deriva ușoară în josul râului.

Aerul era umed. Voci neliniștite răsunau peste ape: inrithii strigau unii la alții între plute, de cele mai multe ori glume. Cnaiür văzu mult prea multe funduri goale.

— Ia uite tâmpiții! strigă un isteț, privindu-i pe kianini înghesuindu-se pe malul opus.

— Mă simt insultat! răcni cineva de pe o plută din apropiere.

— Ce? Ești păgân?

— Nu, sunt un *tâmpit!*

O vreme, Sempisul însuși păru să tune de râsete. Dar dispoziția lor se schimbă când un neghiob se împletici și căzu în râu. Cnaiür chiar văzu când se întâmplă. Bărbatul căzu cu fața înainte în apă și, mulțumită armurii, continuă

pur și simplu să se scufunde până ce fu ascuns de reflexiile tovarășilor lui îngroziți. Batjocuri și huiduieli răsunară de pe malul de sud. Proyas înjură și îi ocărî sănătos pe cei care erau destul de aproape să-l audă.

După aceea, Prințul îl părăsi pe Kellhus și își făcu drum prin înghesuială spre Cnaiür, la prova, cu ochii strălucindu-i în felul acela anume — felul în care îi străluceau mereu după ce vorbea cu Kellhus. De fapt, felul în care străluceau ochii tuturor, de parcă se treziseră dintr-un coșmar și descoperiseră că familiile lor sunt teferе.

Dar exista și altceva în purtarea lui, o caramaderie prea directă care exprima groază.

— Îl eviți pe Kellhus ca pe ciumă, știai asta? pufni Cnaiür.

Proyas îl privi, iar zâmbetul i se topi.

— Lucrurile astea sunt dificile, spuse el.

Ochii îi săgetară de la Cnaiür la păgânii care se înșiruiau și se adunau de-a lungul malului de sud.

— Care lucruri sunt dificile? întrebă Cnaiür.

Proyas se strâmbă, se scărpină la ceafă.

— Kellhus mi-a spus...

— Ce ți-a spus?

— Despre Serwë.

Cnaiür încuviință și scuipă în apele care se rostogoleau pe sub prova. Sigur că dûnyainul îi spusese. Exista vreun mod mai bun de a explica înstrăinarea lor? Exista vreun mod mai bun de a explica înstrăinarea dintre oricare bărbați? O femeie.

Serwë... Trofeul lui. Dovada lui.

Explicația perfectă. Simplă. Plauzibilă. Care să descurajeze cu siguranță alte întrebări...

Explicația unui dûnyain.

Trecu o clipă de tăcere, stânjenitoare din cauza bănuielilor și înțelegerilor greșite.

— Spune-mi, Cnaiür, zise Proyas în cele din urmă. În ce cred scylvendii? Care le sunt Legile?

— În ce cred eu?

— Da... Desigur.

— Cred că strămoșii tăi mi-au ucis Zeul. Cred că rasa ta poartă vina de sânge a acestei fărădelegi.

Vocea nu îi tremura. Expresia chipului nu i se frânse. Dar, ca întotdeauna, auzi corul drăcesc.

— Deci venerezi răzbunarea...

— Venerez răzbunarea.

— Şi de aceea se numesc scylvendii Poporul Războinic?

— Da. Războiul înseamnă răzbunare.

Răspunsul cuvenit? Deci ce era cu mulţimea de întrebări?

— Ca să luaţi înapoi ceea ce v-a fost luat, spuse Proyas cu ochi tulburaţi şi în acelaşi timp strălucitori. Ca Războiul nostru Sfânt pentru Shimeh.

— Nu, răspunse Cnaiür. Ca să-l ucidem pe cel ce a luat.

Proyas îi aruncă o privire alarmată, apoi se uită în altă parte. Cu aerul că făcea o mărturisire, pe care Cnaiür îl găsi efeminat, spuse:

— Îmi placi mult mai mult, scylvendi, când uit cine eşti.

Dar Cnaiür îi întosese spatele, cercetând malul de sud în căutarea altor bărbaţi care l-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia. Nu conta pentru el ce-şi amintea sau ce uita Proyas. Era ceea ce era.

Sunt din Popor!

Într-o lungă coloană plutitoare, flota inrithiilor intră în primul dintre canalele Deltei. Cnaiür nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să gândească Skauras când santinelele lui aveau să-i raporteze că pierduseră Războiul Sfânt din vedere. Anticipase asta? Sau pur şi simplu se temuse de asta? Chiar acum corăbiile de război ale Împăratului îşi ocupau poziţiile de-a lungul celor mai de sud canale navigabile. Sapatişahul avea să afle în curând unde intenţiona Războiul Sfânt să debarce.

Întâmplarea făcu să fie hărţuiţi doar de ţânţari. Dimineaţa, şi apoi după-masa, căpătară acel calm straniu dinaintea unei bătălii iminente. Era mereu la fel. Dintr-un motiv sau altul, aerul era ca plumbul, clipele cădeau ca pietrele şi o plictiseală neliniştită îi apăsa şi îi apăsa, făcându-le gâturile să înţepenească şi dându-le dureri de cap. Cu toţii, oricât de înfricoşaţi erau în zori, se trezeau *tânjind* după luptă, ca şi cum violenţa promisiunii îi apăsa cu mult mai greu decât violenţa luptei în sine. Îşi petrecură noaptea stingheri, în delirul celor care aproape dorm.

Ajunseră la mlaştinile sărate în jurul amiezii zilei următoare: o mare de stuf de un verde închis se întindea de la o zare la alta. Dintr-o dată amorţeala se ridică şi Cnaiür simţi o frenezie neaşteptată, asemănătoare cu cea a atacului. Pleoscăi împreună cu ceilalţi prin mocirlă, trăgând barja cât mai departe posibil, ciopârţind cu sabia papirusul înalt. În curând se trezi că este unul dintre miile care călcau apăsat înainte, netezind stuful într-o întinsă câmpie mlăştinoasă. În cele din urmă fură tăiate drumuri către pământul tare al Malului de Sud. Împreună cu Proyas, Kellhus, Ingiaban şi un grup de călăreţi, Cnaiür avansă cu greu ca să vadă ce-i aşteaptă. Ca întotdeauna, simţea prezenţa dûnyainului ca pe o râie a inimii, ca pe ameninţarea unei lovituri nevăzute.

Către est zăriră valurile îndepărtate ale Meneanorului. Dinaintea lor, spre sud, ţinutul urca în movile pietroase, devenind o mulţime de dealuri de culoarea fierului. Către vest văzură o întindere de păşuni, încreţite ca fruntea unui bătrân căzut pe gânduri, întunecate de livezi îndepărtate. Pe un deal singuratic, abia vizibile prin ceaţă, zăriră meterezele îndesate ale Anwuratului. Cete mici de călăreţi se grăbeau peste întinderea dintre ei şi oraş, dar atâta tot.

Skauras cedase Malul de Sud. Aşa cum prezisese Cnaiür. Proyas aproape dădu un urlet de sărbătoare.

— Ce neghiobi!

Ingiaban strigă.

— Ce neghiobi!

Ignorând torentul de ovaţii, Cnaiür îi aruncă o privire lui Kellhus şi nu fu surprins să-l vadă privind, studiind. Cnaiür scuipă şi îşi feri privirea, ştiind foarte bine ce văzuse dûnyainul. Era prea uşor.

Războiul Sfânt petrecu întreaga după-masă traversând cu paşi apăsaţi mlaştina. Cei mai mulţi îşi ridicară corturile în lumina şovăitoare a amurgului. Cnaiür îi auzi pe inrithi cântând şi îşi râse de ei ca întotdeauna. Îi privi îngenunchind în rugăciune, adunându-se în jurul preoţilor şi idolilor. Îi ascultă râzând şi veselindu-se şi se miră că bucuria lor părea atât de sinceră şi nu forţată, aşa cum ar fi trebuit să fie dinaintea unei bătălii. Pentru ei războiul

nu era sfânt. Pentru ei războiul era un mijloc nu un scop. Un drum către destinație.

Shimeh.

Dar întunericul le gâtui cheful de sărbătoare. Spre sud și vest, întreaga zare licărea de lumini, ca niște cărbuni loviți cu piciorul dintr-un foc și aruncați pe niște falduri de lână albastră. Focuri de tabără, nenumărate mii de focuri, aprinse de războinicii cu inimi tăbăcite ai Kianului. Bătaia tobelor se rostogoli pe coastele dealurilor.

La Consiliul Numelor Mari și Mici, Oamenii Colțului, uluiți de succesul lipsit de vărsare de sânge a debarcării lor, îl aclamară pe Cnaiür Regele lor al Triburilor — ceea ce ei numeau Maestrul Bătăliei. Urmat de generalii și de ofițerii săi, Ikurei Conphas, părăsi furios Consiliul. Cnaiür acceptă fără cuvinte, prea confuz ca să simtă mândrie sau rușine. Sclavii primiră însărcinarea de a-i broda propria flamură de luptă, lucru sacru pentru inrithi.

După aceea, Cnaiür îl găsi pe Proyas singur în întuneric, fixând cu privirea nenumăratele focuri ale păgânilor.

— Atât de multe, spuse Prințul încet. Eh, Maestru al Bătăliei?

Proyas își ridică colțurile buzelor într-un zâmbet, dar Cnaiür îl vedea cum își frânge mâinile în lumina lunii. Barbarul fu izbit de cât de tânăr părea bărbatul, cât de plăpând... Lui Cnaiür i se păru că înțelege pentru prima dată dimensiunile catastrofice a ceea ce urma să se petreacă în curând. Națiuni, credințe și rase.

Unde era locul acestui tânăr, acestui băiat, în toate astea? Cum avea să-i meargă?

Ar putea să-mi fie fiu.

— Îi voi învinge, spuse Cnaiür.

Dar după aceea, în timp ce mergea spre tabăra lui singuratică de pe țărmul bătut de vânturi al Meneanorului, se înfurie pentru aceste cuvinte. Cine era el să ofere asigurări unui prinț inrithi? Ce importanță avea pentru el cine trăia și cine murea? Ce importanță avea atâta timp cât lua parte la măcel?

Sunt din Popor!

Mai târziu în acea noapte, se ghemui dinaintea spumei clocotitoare și își spălă sabia în mare, amintindu-și cum se ghemuise pe țărmul încețoșat al îndepărtatei Mări Jorua cu tatăl său, făcând același lucru. Ascultă tunetul valurilor îndepărtate, șuieratul apei ce spăla nisipul și prundișul. Privi întinderea strălucitoare a Meneanorului și medită la lipsa ei de drumuri. Un altfel de stepă.

Ce spusese tatăl său despre mare?

După aceea, în timp ce ședea și își ascuțea tăișul pentru slujba de a doua zi, Kellhus păși fără zgomot din beznă. Vântul îi răsucea părul în cozi bălaie.

Cnaiür rânji lupește. Dintr-un motiv sau altul nu era surprins.

— Ce te aduce aici, dûnyaine?

Kellhus îi studie chipul la lumina focului și pentru prima dată lui Cnaiür nu-i păsă.

— Crezi că Războiul Sfânt va izbândi? întrebă Kellhus.

— Marele profet, pufni Cnaiür. Au venit și alții la tine cu aceeași întrebare?

— Au venit, răspunse Kellhus.

Cnaiür scuipă în foc.

— Cum îi merge trofeului meu?

— Serwë e bine... De ce îmi eviți întrebarea?

Cnaiür rânji disprețuitor și se întoarse la tăișul său.

— De ce pui întrebări la care cunoști răspunsul?

Kellhus nu spuse nimic, dar rămase ca ceva din altă lume cu spatele la întuneric. Vântul biciuia fumul în jurul său. Marea bubuia și șuiera.

— Crezi că ceva s-a frânt înlăuntrul meu, continuă Cnaiür, trăgând cutea către stele. Dar te înșeli... Crezi că am devenit mai haotic, mai imprevizibil și prin urmare o amenințare pentru misiunea ta...

Își întoarse ochii de la sabie și înfruntă privirea adâncă a dûnyainului.

— Dar te înșeli.

Kellhus încuviință și lui Cnaiür nu-i păsă nici cât negru sub unghie.

— Când va veni lupta aceasta, spuse dûnyainul, trebuie să mă instruiești... Trebuie să mă înveți Războiul.

— Mai degrabă mi-aș tăia gâtul.

O rafală se năpusti asupra focului, suflând scântei de-a lungul malului. Era plăcută, ca degetele unei femei prin părul lui.

— Ţi-o voi da pe Serwë, spuse Kellhus.

Sabia căzu zdrăngănind la picioarele lui Cnaiür. O clipă i se păru că se îneacă cu gheaţă.

— De ce, scuipă el cu dispreţ, aş dori-o eu pe târfa ta însărcinată?

— E trofeul tău, spuse Kellhus. Îţi poartă copilul.

De ce tânjea astfel după ea? Era o vagaboandă vanitoasă şi fără minte — atâta tot! Cnaiür văzuse cum o folosea Kellhus, cum o pregătea. Auzise cuvintele pe care îi cerea să le rostească. Nicio unealtă nu era prea neînsemnată pentru un dûnyain, niciun cuvânt nu era prea simplu, nicio clipire prea scurtă. Se folosise de dalta frumuseţii ei, de ciocanul piersicuţei ei... Cnaiür văzuse toate astea!

Deci cum de se putea gândi să...

Războiul e tot ce am!

Meneanorul se sfărâma şi clocotea pe plaje. Vântul avea miros sărat. Cnaiür îl fixă pe dûnyain cu privirea un timp ce păru lung cât o mie de bătăi de inimă. Apoi, în cele din urmă, încuviinţă, deşi ştia că renunţa la ultimele rămăşiţe ale puterii pe care o avea asupra monstruozităţii. După aceasta avea să-i rămână doar cuvântul unui dûnyain...

Avea să rămână cu nimic.

Dar când închidea ochii o vedea, o simţea moale şi suplă, zdrobită sub trupul său. Ea era trofeul lui! Dovada lui!

Mâine, după slujbă...

Avea să ia ce răscumpărare putea.

Capitolul XIV

Anwurat

Diferența de cunoaștere este cea care impune respect. De aceea adevăratul test al oricărui student este umilirea maestrului său.

— GOTAGGA, PRIMA ARCANATA

Copiii de aici se joacă cu oase în loc de bețe și de câte ori îi văd, nu pot decât să mă întreb dacă oasele humerus pe care le flutură sunt ale credincioșilor sau ale păgânilor. Ale păgânilor cred, căci oasele par îndoite.

— ANONIM, SCRISOARE DIN ANWURAT

Sfârșitul verii, 4111 Anul-Colțului, Shigek

Recitind ultimele rapoarte ale iscoadelor, Ikurei Conphas îl lăsă pe Martemus să stea câteva clipe în picioare, fără să-l ia în seamă. Prelatele care formau pereții pavilionului său fuseseră rulate și legate pentru a ușura traficul. Ofițerii, mesagerii, secretarii și scribii se grăbeau încoace și-ncolo între interiorul luminat de felinare și întunericul taberei nansure dimprejur. Bărbații strigau și murmurau deliberând, cu chipurile aproape lipsite de expresie, cu ochii înmuiați de așteptarea circumspectă a bătăliei. Erau nansuri și niciun alt popor nu pierduse mai mulți fii în fața fanimilor. Ce luptă! Și el — el! Leul din Kiyuth — avea să fie doar un subaltern...

Nu conta, avea să fie sarea schimbată pe miere, așa cum le plăcea ainonilor să spună. Amărăciunea care îndulcea răzbunarea.

— Când se vor ivi zorii și câinele de scylvendi ne va conduce în luptă, spuse Conphas, încă studiind documentele împrăștiate pe masa dinaintea lui, am hotărât ca tu, Martemus, să fii reprezentantul meu.

— Ai vreun ordin anume? întrebă Generalul țeapăn.

Conphas își ridică privirile și îl cercetă binevoitor pe bărbatul cu fălci puternice timp de câteva clipe. De ce îi permisese să păstreze mantia albastră de general? Ar fi trebuit să-l vândă pe neghiob negustorilor de sclavi.

— Crezi că îți dau această însărcinare pentru că am atâta încredere în tine, pe cât mă îndoiesc de scylvendi... Dar te înșeli. Oricât l-aș disprețui pe sălbatic, oricât îmi doresc să-l văd mort, chiar am încredere în el în probleme de război... Și așa și trebuia, se gândi Conphas. Oricât de straniu părea, barbarul îi fusese elev o vreme. Încă de la Lupta de la Kiyuth, dacă nu de mai multă vreme...

Nu era de mirare că se zicea despre Soartă că e târfă.

— Dar în tine, Martemus, continuă Conphas. În tine nu mai am deloc încredere.

— Atunci de ce îmi dai această însărcinare?

Fără proteste de nevinovăție, fără priviri rănite sau pumni încleștați... Doar curiozitate stoică. Cu toate neajunsurile lui, își dădu seama Conphas, Martemus rămânea un om remarcabil. Ce risipă ar fi fost.

— Pentru că ai socoteli neîncheiate. Conphas îi înmână câteva foi secretarului său, apoi își coborî privirea ca și cum ar fi studiat următoarea foaie de pergament.

— Tocmai mi s-a spus că Prințul de Atrithau îl însoțește pe scylvendi.

Îi oferi Generalului un zâmbet strălucitor.

Martemus nu spuse nimic timp de o clipă, cu chipul împietrit.

— Dar ți-am spus... El... El...

— Te rog, se răsti Conphas. Cât timp a trecut de când ai tras ultima dată sabia din teacă? Dacă mă îndoiesc de

loialitatea ta, atunci mă umflă râsul când mă gândes la dibăcia ta... Nu. Vei fi un observator.

— Atunci cine...

Dar Conphas le făcuse deja semn să se apropie celor trei bărbați: asasinii trimiși de unchiul său. Cei doi care erau în mod limpede nansuri nu erau chiar atât de impunători, poate — dar al treilea, zeümiul cu pielea neagră, atrase priviri neliniștite chiar și din partea celor mai distrași dintre ofițerii lui Conphas. Era cu un cap mai înalt decât mulțimea din jur, cu un piept ca de taur și cu ochi galbeni. Purta tunica cu dungi roșii și armura din zale de fier al unui membru al trupelor străine ale armatei imperiale, deși pe spate îi atârna un paloș imens.

Un zeümi dansator-cu-săbii. Împăratul fusese cu adevărat generos.

— Oamenii aceștia, spuse Conphas, fixându-l pe General cu privirea, vor face toată treaba...

Se aplecă înainte și își coborî vocea de parcă nu vroia să fie auzit și de alții.

— Dar *tu*, Martemus, tu vei fi acela care îmi va aduce capul lui Anasûrimbor Kellhus.

Ceea ce văzu în ochii bărbatului era groază? Sau era speranță? Conphas se lăsă pe spate în scaun.

— Poți să-ți folosești mantia pe post de sac.

*

Mugetul prelung al coarnelor inrithiilor străpunse întunericul dinaintea zorilor și Oamenii Colțului se treziră siguri de victoria lor. Se aflau pe Malul de Sud. Își întâlniseră dușmanul și înainte și îl zdrobiseră. Aveau să intre în luptă cu toate forțele. Și cel mai important, Dumnezeu *însuși* pășea în mijlocul lor — Îl vedeau în mii de ochi strălucitori. Li se părea că sulițele și lăncile deveniseră însemne ale Colțului.

Văzduhul era plin de strigătele poruncitoare ale baronilor, nobililor și majordomilor lor. Bărbații se grăbeau să-și îmbrace armurile. Călăreții curgeau printre corturi. Bărbați în armuri îngenuncheau în cercuri, rugându-se. Se împărți vin și pâinea fu devorată la repezeală. Cete de

bărbați rătăceau către locurile lor din formații, unii cântând, alții vigilenți. Mici grupuri de neveste și prostituate fluturau brațe și eșarfe colorate spre trupele și războinicii călare ce treceau pe lângă ele. Preoții intonau cele mai profunde binecuvântări.

La vremea când soarele poleia Meneanorul, inrithii se adunaseră în rânduri splendide după alte rânduri splendide de-a lungul câmpiei. La câteva sute de pași distanță îi aștepta un arc de armuri argintii, straie strălucitoare și cai care băteau din picioare. De la înălțimile sudului până la Sempisul întunecat, fanimii încercuiau zarea. Divizii mari de călăreți tropăiau de-a lungul pășunilor de nord. Armele fulgerau de pe zidurile și din turnurile Anwuratului. Formații adânci de sulițași întunecau digurile scunde din sud. Alți călăreți se adunau pe culmile dealurilor din sud, urmând înălțimile până la mare. Se părea că depărtările se burzuluiau de păgâni.

Frontul inrithi fierbea de obiceiurile și antipatiile națiunilor din care era format. Galeothii cei gălăgioși strigau insulte și aluzii batjocoritoare la măcelul precedent. Magnificii cavaleri din Conriya urlau blesteme prin măștile argintii de război. Thunyerii cei încruntați făceau jurăminte de sânge cu frații lor de scut. Disciplinații nansuri stăteau nemișcați, atenți la strigătele ofițerilor lor. Cavalerii Shriali priveau cerul, cu buzele strânse în rugăciuni fierbinți. Ainonii cei trufași erau tulburați și impasivi sub sulemenelile lor albe de război. Rândurile în armuri negre de tydonni vorbeau posaci despre corciturile pe care urmau să le ucidă.

O sută de sute de flamuri fluturau în vântul dimineții.

Care era schimbul acela pe care îl făcuse? Războiul pentru o femeie...

Cu Kellhus alături, Cnaiür conduse o mică armată de ofițeri, observatori și mesageri în susul coastelor de țărână și pietriș până în vârful unei mici măguri ce domina pajiștea centrală. Proyas îi oferise sclavi și aceștia se grăbeau să-i îndeplinească ordinele, descărcând estacade din căruțe, ridicând baldachine și întinzând rogojini pe pământ. Ridicară un stindard ad-hoc: două fulgere din mătase albă,

fiecare din ele mărginit de dungi laterale roșii și flancate de cozi de cai care foșneau în briza mării.

Inrithii îl numeau deja Stindardul Swazondei. Însemnul Maestrului lor al Bătăliei.

Cnaiür călări până la marginea culmii și privi minunându-se.

Dedesubtul lui, întinzându-se în ambele direcții, Războiul Sfânt întuneca depărtările ca din lână: careuri mari și mulțimi de infanterie, șiruri și rânduri de cavaleri sclipitori. Înfruntându-i, rândurile păgânilor zgâriau dealurile și partea cealaltă a câmpiei, licărind în soarele dimineții. Atât de mică încât putea fi acoperită cu două degete, fortăreața Anwurat se înălța în depărtare, cu zidurile și parapetele decorate cu flamuri lungi de culoarea șofranului.

Văzduhul zumzăia de larma nenumăratelor strigăte. Zvonul slab al coarnelor de luptă îndepărtate fu acoperit de trâmbița ascuțită a celor mai apropiate. Cnaiür trase aer adânc în piept, adulmecă marea, deșertul și râul rece — nimic din spectacolul absurd dinaintea sa. Dacă închidea ochii și își acoperea urechile se putea preface că e singur...

Sunt din Ținut!

Descălecă și aruncă disprețuitor hățurile dûnyainului. Privind întinderea câmpiei, căută puncte slabe în aranjarea inrithiilor. După o milă, stindardele lor deveneau doar cioate în zdrențuiala rândurilor, așa că putea doar să presupună că Marile Nume mai îndepărtate își aliniaseră formațiilor așa cum se discutase. Mai ales ainonii, la extrema de sud, păreau doar niște câmpuri întunecate aliniate de-a lungul pantelor joase ale dealurilor de coastă.

Își ciupi ochii și înțepeni dându-și brusc seama de prezența lui Kellhus alături. Bărbatul purta o robă albă din mătase grea, încinsă într-o coadă după moda conriyană, adică la șale, așa încât talia și picioarele să-i fie nestânjenite. Dedesubt purta un corset kianin — probabil furat de pe Câmpul de Luptă — și un kilt plisat de cavaler conriyan. Coiful îi era nansur, deschis în față, neavând nici măcar o bară care să-i apere nasul. Ca întotdeauna, mânerul prelung al săbiei lui țâșnea peste umărul stâng. Două

cuțite grosolane, cu plăselele lucrate cu simboluri animale de-ale thunyerilor îi fuseseră îndesate în brâul de piele. Pe pieptul țeapăn al robei sale, cineva brodase Colțul Roșu al Războiului Sfânt.

Pe Cnaiür îl furnică pielea la apropierea lui. Ce era schimbul acela pe care îl făcuse?

Cnaiür nu îndurase nicicând o noapte ca cea precedentă. De ce? strigase el la Meneanor. De ce acceptase să-l învețe războiul pe dûnyain? Războiul! Pentru Serwë? Pentru un fleac pe care îl găsise în Stepă? Pentru nimic?

Schimbase multe lucruri de-a lungul ultimelor luni. Onoarea pentru promisiunea răzbunării. Pielea tăbăcită pentru mătăsurile muierești. Yakshul pentru un pavilion de prinț. Sute de utemoți nespălați pentru mii de mii de inrithi...

Maestrul Bătăliei... Regele-Triburilor!

O parte din el se clătina beată de bucurie la gândul acesta. Ce oaste! De la râu până la dealuri, pe o distanță de aproape șapte mile și coloanele tot erau adânci! Poporul n-ar fi putut nicicând să adune o asemenea hoardă, nici dacă goleau fiecare yaksh și urcau fiecare băiat în șa. Și aici, *el*, Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-și-cai, era conducător. Prinți din alte țări, conți și palatini, nobili și baroni cu miile, chiar și un Exalt-General, se aflau sub comanda sa! *Ikurei Conphas*, detestatul autor al Luptei de la Kiyuth!

Ce ar fi gândit Poporul? Ar numi asta glorie? Sau ar scuipa și i-ar blestema numele, chinuindu-l ca pe bătrâni și ologi?

Dar nu erau toate războaiele și toate luptele sfinte? Nu era victoria însemnul celor drepți? Dacă îi zdrobea pe fanimi, dacă îi sfărâma sub călcâiul cizmei, ce avea să creadă atunci Poporul despre el? Ar spune în cele din urmă „Acest bărbat, acest bărbat care a făcut să curgă mult sânge, este cu adevărat al ținutului?

Sau ar șopti cum șopteau întotdeauna? Ar râde cum râdeau întotdeauna?

— Numele tău este un nume de ocară!

Dacă ar face un dar din inrithi? Dacă i-ar duce la pieire? Dacă s-ar întoarce acasă cu capul lui Ikurei Conphas într-un sac?

— Scylvendi, spuse Moënghus de lângă el.

Vocea aceea!

Cnaiür îl privi pe Kellhus, clipi.

Skauras! striga privirea dûnyainului. *Skauras este dușmanul aici!* Cnaiür se întoarse către inrithii care așteptau în spatele lui. Îi auzea murmurând. Cu excepția lui Proyas, toate Marile Nume trimiseră reprezentanți — ca să dea sfaturi și în același timp să-l urmărească, își imagină Cnaiür. Îi recunoscu pe mulți dintre ei de la Consiliile Numelor Mari și Mici: nobilul Ganrikka, Generalul Martemus, Baronul Mimaripal și alții. Dintr-un motiv sau altul, un gol imens i se căscă în pântece... *Trebuie să mă concentrez! Skauras este dușmanul aici!*

Scuipă în ierburile prăfuite. Totul era pregătit. Inrithii se adunaseră cu o iuțeală și o precizie care îi dădeau curaj. Skauras se desfășurase exact așa cum se așteptase Cnaiür. Nu mai era nimic de făcut, deocamdată...

Mai mult timp! Am nevoie de mai mult timp!

Dar nu avea timp. Venise războiul și el acceptase să ofere secretele acestuia în schimbul lui Serwë. Acceptase să cedeze ultima fărâmă de influență pe care o mai avea. După asta nu va mai avea nimic care să-i asigure răzbunarea. Nimic! După asta, nu avea să mai existe niciun motiv pentru care Kellhus să-l lase în viață.

Sunt o amenințare pentru el. Singurul om care îi cunoaște secretul... Deci ce însemna ea, ca el să se ducă la pierzanie pentru ea? Ce însemna ea, ca el să dea *războiul* în schimbul ei?

Ceva nu e în regulă cu mine... Ceva — Nu! Nimic! Nimic!

— Semnalizați avansul general, lătră el, întorcându-se către câmpul de luptă.

Un cor de voci agitate erupse dinapoia lui. Coarnele zgâriară curând văzduhul. Kellhus îl fixa cu ochi strălucitori și goi.

Dar Cnaiür își ferise deja privirea, înapoi la întinderea de vest și la marile rânduri și careuri ale Războiului Sfânt

împrăștiate de-a lungul ei. Șiruri lungi de călăreți în armuri începeau să tropotească înainte, urmați de coloane mai adânci de infanteriști, mergând cu iuțeala cu care și-ar fi întâmpinat un prieten. La jumătate de milă depărtare, poate, fanimii îi așteptau în văi și pe culmi, ținând strâns frâiele cailor pursânge, cocoșați sub scuturi și sulițe. Bubuitul tobelor lor vui pe coastele dealurilor.

Dûnyainul se ivi în apropierea lui, tăios ca o dojană de moarte. Ce schimb era acela pe care îl făcuse? O femeie pentru război. *Ceva nu-i în regulă...* Dinapoia lui, lorzii inrithi începură să cânte.

De-a lungul întregului front, inrithii depășiră iute infanteria. Iepurii săgetau din tufișuri și goneau peste țărâna peticită. Copitele potcovite tocau ierburile uscate. În curând, Oamenii Colțului traversau pășunea zgrunțuroasă, lăsând în urmă pulpane imense de praf. Cerul era întunecat de săgețile păgânilor. Caii nechezau, se prăbușeau. Bărbați în armură se rostogoleau în țărână și erau călcați în picioare de ai lor. Dar Oamenii Colțului pieptănau câmpul cu copitele tunătoare. Vârfurile lăncilor săltau și desenau cercuri în jurul zidului de păgâni din ce în ce mai apropiat ce ghimpa depărtările ca un tufăriș de țepi argintii. Ura încleștă dinții. Strigătele de război deveniră urlete de extaz. Inimile și brațele fremătau de încântare. Exista ceva mai limpede, mai pur? Desfăcuți ca niște imense brațe fluide, războinicii sfinți își îmbrățișară dușmanul.

Slujba era simplă.

Zdrobește.

Mori.

*

Serwë era cu totul singură. Evitase tovărășia preoților și a altor femei care se adunau în rugăciune în diferite locuri din tabără. Se rugase deja Zeului ei. Îl sărutase și plânsese când acesta plecase călare pentru a i se alătura scylvendiului.

Ședea dinaintea vetrei lor, fierbând apă pentru ceaiul prescris de preotul-doctor al lui Proyas. Brațele și umerii ei bronzați ardeau sub soarele ce răsărea. Sub iarba subțire

era nisip și îi simțea asprimea iritându-i pielea moale din spatele genunchilor. Pavilionul se umfla și plesnea ca pânza unei corăbii în vânt — un cântec straniu, cu culmi întâmplătoare și pauze lipsite de sens. Nu se temea, dar era chinuită de confuzii rivale. *De ce trebuie să se primejduiască?*

Pierderea lui Achamian o umpluse de milă pentru Esmenet și cu frică pentru ea însăși. Până la dispariția lui nu i se păruse că trăia în mijlocul unui război. Fusese mai mult ca un pelerinaj — nu unul în care credincioșii călătoresc pentru a vizita un loc sacru, ci mai degrabă unul în care oamenii călătoresc pentru a duce ceva sacru. Pentru a-l duce pe Kellhus. Dar dacă Achamian, un mare vrăjitor, putea să dispară, să devină o victimă, nu se putea să dispară și Kellhus?

Dar acest gând nu o speria atât de mult — posibilitatea era de neimaginat — pe cât o deruta.

Zeii puteau muri. Scylvendii venerau un zeu mort. *Se teme oare Kellhus?* Și asta era de neimaginat.

I se păru că aude ceva — o umbră — dinapoia ei, dar apa începuse să fiarbă. Se ridică să ia ceainicul grosolan cu niște bețe neîndemânatice. Cât de mult îi lipseau sclavii lui Xinemus! Reuși să-l pună pe pământ fără să se ardă — o mică minune. Se ridică, oftând și masându-și șalele, când o mână caldă o cuprinse și îi prinse pântecele ce creștea. Kellhus!

Zâmbind, se întoarse pe jumătate, își apăsă obrazul la pieptul său și îi înconjură gâtul cu brațele.

— Ce faci? râse ea — și se încruntă.

Părea mai scund.

Stătea într-o groapă?

— Războiul este o treabă care îți face foame, Serwë. Trebuie să mă ocup de anumite pofte.

Serwë roși și se minună din nou că ea era cea aleasă — *ea! Îi port copilul.*

— Acum? murmură ea. Cum rămâne cu bătălia? Nu îți faci griji?

Cu ochi surâzători, el o trase spre intrarea pavilionului.

— Îmi fac griji pentru tine.

Escorta lui de inrithi sporovăia și se aclama dinapoia lui. Diferite voci strigară:

— Priviți! Priviți!

Oriunde se întorcea, Cnaiür vedea glorie și onoare. Spre dreapta, valurile de galeothi și tydonni galopau peste pășunile de nord spre masele de călăreți kianini. Dinaintea lui, mii de cavaleri conriyeni goneau sub primejdia înălțimilor Anwuratului. Imediat în stânga sa, thunyeri și, dincolo de ei, Coloanele nansure, mărșăluiau inexorabil spre vest. Doar sudul îndepărtat, acoperit de perdele de praf, rămânea enigmatic.

Inima îi bătu mai repede. Respirația îi deveni mai ascuțită. *Prea repede! Totul se petrece prea repede!*

Saubon și Gothyelk îi împrăștiară pe fanimi și îi urmăriră prin nisipul învârtejit.

Proyas, flancat de sute de cavaleri în zale, se năpusti asupra rândurilor țepoase a unei imense falange shigeki. Infanteriștii lui atacaseră din urmă și acum se îmbulzeau în jurul bastioanelor sudice ale Anwuratului, purtând paveze și scări mari, cu capete din fier. Arcașii răscoleau parapetele cu slave de săgeți, în timp caravane de bărbați și boi trăgeau mașinile de asediu la locurile lor.

Skaiyelt și Conphas avansau de-a lungul pășunii spre sud, ținându-și caii în rezervă. O serie de diguri de pământ, scunde, dar prea abrupte pentru un atac cu cai, punctau câmpul din fața lor. După cum ghicise Cnaiür, Sapatișahul își adunase recruții shigeki de-a lungul lor. Poziția ar fi făcut ca întreg centrul lui Skauras să fie imun la atacuri dacă Cnaiür nu ar fi ordonat să se scoată și să se împartă thunyerilor și nansurilor câteva plute din mlaștini. Chiar acum, sub o grindină de sulițe și lăncii, nansurii ridicau câteva din ele pe post de rampe improvizate.

Generalul Setpanares și zecile lui de mii de cavaleri ainoni rămânea ascuns. Cnaiür putea zări cele mai din spate falange de infanterie — erau doar niște umbre pătrate în depărtate — dar nimic mai mult.

Deja îmi rod câinii în măruntaie!

Îi aruncă o privire lui Kellhus.

— Având în vedere că Skauras și-a protejat flancurile folosindu-se de teren, explică el, aceasta va fi o luptă de *yetrut*, de străpungere, nu una de *unswaza*, învăluire. Oștile, ca și oamenii, preferă să-și înfrunte dușmanul. Dacă le ocolești sau le rupi rândurile, dacă le ataci din flanc sau din spate...

Își lăsă vocea să se piardă. Vântul subțiase praful, făcându-l aproape transparent de-a lungul dealurilor de sud. Încordându-și privirea, văzu șiruri de ceea ce trebuiau să fie cavaleri ainoni retrăgându-se de-a lungul întregii lor secțiuni a frontului de două mile lungime. Păreau să se regrupeze pe coaste. Dinapoia lor, multe rânduri și careuri de infanterie ainoni se înnămoliseră.

Kianinii dominau în continuare înălțimile.

Trebuia să le dau ainonilor centrul! Pe cine a poziționat acolo Skauras? Pe Imbeyan? Pe Swarjuka?

— Și așa, întrebă Kellhus, îți zdrobești dușmanul?

— Ce?

— Atâcându-l din flanc sau din spate...

Cnaiür își scutură coama neagră.

— Nu. Așa îți convingi dușmanul.

— Convingi?

Cnaiür pufni.

— Acest *război*, se răsti el în scylvendi, *e pur și simplu războiul tău purtat în mod cinstit.*

Kellhus nu recunoscu nimic.

— Convingere... Spui că bătălia e o înfruntare a convingerilor... O discuție?

Cnaiür miji ochii, cercetă din nou sudul.

— Amintitorii numesc bătălia *otgai wutmaga*, marea sfadă. Ambele oști intră pe câmpul de luptă considerându-se învingătoare. Una din ele trebuie trezită din această convingere. Atacarea flancurilor sau a spatelui, înspăimântarea, năucirea, șocarea, uciderea: acestea sunt argumentele menite să-l convingă pe dușman că e înfrânt. Cine crede că este înfrânt este înfrânt.

— Deci în luptă, spuse Kellhus, convigerea face realitatea.

— După cum am spus, e cinstită.

Skauras! Trebuie să mă concentrez asupra lui Skauras!

Copleșit de o neliniște neașteptată, Cnaiür smuci armura de zale de parcă l-ar fi chinuit o durere. Lătrând câteva ordine scurte, trimise un călăreț la Generalul Setpanares. Trebuia să știe cine îi alungase pe ainoni de pe dealuri — deși știa că până la întoarcerea lui, lupta avea să-și fi hotărât deja un învingător. Apoi îi ordonă Trâmbițașului să-i amintească Generalului să-și apere flancurile. Datorită promptitudinii, adoptase modul nansur de comunicare, cu baterii de trâmbițași poziționați pe lângă câmpul de luptă, care transmiteau un număr de mesaje codate corespunzătoare câtorva ordine și avertismente diferite. Deși Generalul ainoni i se păruse strașnic, Regele său Regent, Chepheramunni, era un adevărat neghiob.

Și ainonii erau o rasă încrezută și efeminată — ceva ce Skauras nu avea să treacă cu vederea.

Cnaiür privi spre nansuri și thunyeri. Coloanele mai îndepărtate, cele adiacente ainonilor, păreau să ia deja cu asalt rampele. Mai aproape, acolo unde putea să distingă oamenii unul de altul, primele plute erau deja trântite trosnind la locurile lor. Oriunde cădeau, câțiva shigeki dispăreau — zdrobiți. Primii thunyeri năvăliră înainte urlând...

Între timp, Proyas și vitejii lui înaintau cu greu prin rândurile împrăștiate ale shigekilor. Lumina soarelui fulgera pe săbiile lor ce treierau. Dar mai departe spre vest, dincolo de satul din chirpici și de livezile întunecate, imediat în spatele shigekilor, Cnaiür văzu liniile îndepărtate ale călăreților ce se apropiau: rezervele lui Skauras își imagină el. Nu putea distinge niciun însemn prin ceață, dar păreau să fie îngrijorător de mulți... Trimise un mesager ca să-i avertizeze pe conriyeni.

Totul merge conform planului... Cnaiür știuse că shigekii care flancau Anwuratul aveau să cadă sub furia atacului lui Proyas. Iar Skauras, presupuse el, știuse la rândul lui: întrebarea era pe *cine* avea să trimită Sapatișahul ca să acopere breșa... *Probabil pe Imbeyan.*

Apoi privi spre nord, către câmpul deschis unde călăreții fanimi se retrăseseră dinaintea lui Gothyelk și a lui Saubon,

folosindu-se de zidurile înalte ale Anwuratului ca de un pivot neclintit.

— Vezi cum îl păcălește Skauras pe Saubon? întrebă el.

Kellhus cercetă pășunea și încuviință.

— Mai mult îl întârzie decât îl înfruntă.

— Cedează nordul. Cavalerii galeothi și tydonni au avantajul *gaiwut*-ului, al șocului. Dar kianinii au avantajul *utmurzu*-lui, al coeziunii, și al *fira*-ului, al iuțelii. Deși fanimii nu pot rezista atacului inrithiilor, sunt destul de iuți și destul de uniți ca să execute un *malk unswaza*,o învăluire defensivă.

Chiar în timp ce spunea asta, văzu serpentinele de călăreți kianini rapizi scurgându-se în jurul nordicilor.

Kellhus încuviință, cu ochii pironiți asupra dramei îndepărtate.

— Când atacatorul se concentrează prea mult asupra atacului, riscă să-și descopere flancurile.

— Un lucru pe care inrithii îl fac adesea. Doar *angotma*, inima lor, superioară, îi salvează.

Cavalerii inrithii își menținură poziția, atacați deodată din toate părțile. La o oarecare distanță, infanteria galeothă și tydonnă continuă să se târască înainte.

— Convingerea lor, spuse Kellhus.

Cnaiür încuviință.

— Când amintitorii își sfătuiesc Căpeteniile înaintea unei lupte, le cer să-și amintească de faptul că în înfruntare, toți oamenii sunt legați unii de alții, unii cu lanțuri, unii cu funii și alții cu fire, toate de diferite lungimi. Ei numesc aceste legături *mayutafiuri*, ligamentele războiului. Acestea sunt doar moduri de a descrie forța și flexibilitatea pe care le are *angtma* unei formații. Pe acei kianini, Poporul i-ar numi *trutu garothut*, oameni cu lanțuri lungi. Pot fi împrăștiați, dar se vor aduna la loc. Pe galeothi și pe tydonni i-am numi *trutu hirothut*, oameni cu lanțuri scurte. Dacă sunt lăsați în pace, asemenea oameni vor lupta și tot vor lupta. Numai un dezastru sau *utgirkoy*-ul, uzura, îi poate înfrânge pe oamenii aceștia.

În timp ce priveau, fanimii se împrăștiară dinaintea săbiilor cavalerilor norsirai, retrăgându-se pentru a se regrupa și mai departe spre vest.

— Conducătorul, continuă Cnaiür, trebuie să măsoare neîncetat firele, funiile și lanțurile dușmanilor și ale oamenilor săi.

— Deci nu-ți faci griji în privința nordului.

— Nu...

Cnaiür se întoarse către sud, izbit de o neașteptată presimțire a dezastrului. Aparent cavalerii ainoni se retraseră dintr-un motiv sau altul, deși înălțimile erau încă ascunse de prea mult praf ca să-și dea seama cu siguranță. Infanteria își reluase urcușul de-a lungul întregului front. Trimise mesageri la Conphas cerându-i să-și trimită Kidruhilii în spatele ainonilor. Ordonă Trâmbițașului să-i semnalizeze lui Gotian...

— Acolo, îi spuse lui Kellhus. Vezi cum avansează infanteria ainonilor?

— Da... Anumite formații par să se lase... spre dreapta.

— Fără să-și dea seama, oamenii se sprijină de scutul celui din dreapta, căutând apărare. Când fanimii îi vor ataca, se vor concentra pe acele unități, privește...

— Pentru că trădează o slabă disciplină.

— Da, în funcție de cine îi conduce. Dacă ar fi conduși de Conphas, aș zice că se lasă spre dreapta într-adins, ca să-i atragă pe kianini departe de formațiile cu mai puțină experiență.

— Amăgire.

Cnaiür își încleștă strâns brâul placat cu fier. Un tremur îi străbătuse mâinile.

Totul merge conform planului!

— Să știi ce știe dușmanul tău, spuse el, ascunzându-și chipul în depărtări. Ligamentele trebuie apărate cu aceeași înverșunare cu care sunt atacate. Folosește-te de ceea ce știi despre dușman, de înșelăciuni, de teren, chiar și de discursuri despre curaj pentru a apăra și pentru a apăra cu hotărâre. Să nu tolerezi neîncrederea. Întărește-ți oastea împotriva ei și pedepsește toate manifestările ei prin tortură și moarte.

Ce face Setpanares?

— Pentru că se răspândește, spuse Kellhus.

— Poporul, răspunse Cnaiür, are multe povești despre Coloane nansure care au pierit până la ultimul om... Inimile unora nu se frâng niciodată. Dar cei mai mulți caută la ceilalți lucruri în care să creadă...

— Și asta este dezordinea, pierderea întregii convingeri? Ceea ce am văzut pe Câmpul de Luptă?

Cnaiür încuviință.

— De aceea *cnamturu*, vigilența, este cea mai importantă virtute a unui conducător. Câmpul de luptă trebuie citit neîncetat. Semnele trebuie judecate și rejudecate. *Gobozkoy*-ul nu trebuie pierdut!

— Clipa hotărârii.

Cnaiür se încruntă, amintindu-și că pomenise în treacă cuvântul cu câteva luni în urmă, la Consiliul cu Împăratul pe Înălțimile Andiamine.

— Clipa hotărârii, repetă el.

Continuă să fixeze cu privirea dealurile de coastă, cercetând rândurile lungi ale careurilor de infanterie urcând povârnișurile îndepărtate. Generalul Setpanares își *retrăsese* calul... Dar de ce?

Cu excepția sudului, fanimii abandonau toate fronturile. Ce anume îl chinuia atât?

Cnaiür îi aruncă o privire lui Kellhus, îi văzu ochii strălucitori studiind depărtările în felul acela în care adesea cerceta sufletele. O rafală de vânt îi aruncă părul înainte, peste partea de jos a feței.

— Mă tem, spuse dûnyainul, că acea clipă a trecut deja.

*

Printre propriile țipete, Serwë auzi zvonul coarnelor de luptă.

— Cum? icni ea.

Zăcea pe o parte, cu fața îngropată în perne acolo unde o împinsese Kellhus. O pătrundea din spate, cu pieptul ca un cuptor lipit de spatele ei, ținându-i genunchiul ridicat cu o mână. Ce *diferit* îl simțea!

— Cum ce, dulce Serwë?

Intră adânc și ea gemu.

— Atât de diferit, șopti ea. Pari atât de diferit.

— Pentru tine, dulce Serwë... Pentru tine...

Pentru ea! Se împinse în el și savură diferența.

— *Daaa*, șuieră ea.

El se rostogoli pe spate și o trase deasupra lui. Își trecu mâna stângă aureolată peste culmea de fildeș a pântecelui ei, apoi îl coborî făcând-o să strige. Cu dreapta o făcu să ridice capul trăgând-o de păr, întorcând-o în așa fel încât să-i poată șopti în ureche. Niciodată nu o folosise astfel!

— Vorbește-mi, dulce Serwë. Vocea îți este la fel de dulce ca piersicuța.

— C-ce? gâfâi ea. Ce vrei să-ți spun?

El își coborî mâinile și îi ridică fesele de pe coapsele lui — fără efort, ca și cum ar fi fost o monedă. Începu să se miște încet și adânc.

— Vorbește despre mine...

— Kellhhhhusss, gemu ea. Te iubesc... Te *ador!* Da, da, da!

— De ce, dulce Serwë?

— Pentru că ești Dumnezeu încarnat! Pentru că ai fost trimis!

El rămase perfect nemișcat, știind că o adusese la o culme fremătătoare.

Ea gâfâi după aer deasupra lui, îi simți inima bătând lângă coloana ei și prin membrul său, vibrând ca o coardă de arc. Printre genele care se zbăteau, privi în sus la geometria pliurilor prelatelor, privi liniile îndoindu-se și refractându-se printre lacrimi de bucurie.

Îl cuprinse. Până în străfundurile lui era al ei! Simplul gând făcea ca aerul dintre coapsele ei să se îngroașe, până când orice adiere părea palpabilă, ca ceva ce tresărea.

Țipă. Ce extaz! Ce dulce extaz!

Sejenus...

— Și scylvendiul, toarse el cu voce umedă de promisiuni. De ce mă disprețuiește atât?

— Pentru că se teme de tine, murmură ea, zvârcolindu-se lipită de el. Pentru că știe că o să-l pedepsești!

Începu să se mişte din nou, dar cu băgare diavolească de seamă. Ea scânci, îşi încleştă dinţii, se minună de miracolul diferenţei lui. Chiar *mirosea* altfel.

Ca... Ca...

Mâna lui se închise peste ceafa ei... Cât îi plăcea jocul acesta!

— Şi de ce mă numeşte *dûnyain?*

*

— Ce vrei să spui? îi zise Cnaiür dûnyainului. Nu s-a hotărât nimic. Nimic!

Încearcă să mă amăgească! Să mă submineze dinaintea acestor venetici!

Kellhus îl privi cu un calm absolut.

— Am studiat *Cartea însemnelor,* manualul nansur care descrie diferitele persoane importante şi însemnele lor în ordinea kianină a...

— Şi eu la fel!

Paginile ilustrate, cel puţin. Cnaiür nu ştia să citească.

— Cele mai multe însemne sunt prea departe pentru a fi vizibile, continuă Kellhus, dar am reuşit să deduc identitatea celor mai mulţi dintre...

Minciuni! Minciuni! Se teme că devin prea puternic!

— Cum? aproape strigă Cnaiür.

— Forme diferite. Manualul includea o listă a tuturor Mai Marilor vasali ai Sapatişahului... Pur şi simplu am numărat.

Cnaiür îşi desfăcu mâinile ca şi cum ar fi alungat nişte muşte.

— Atunci cine îi înfruntă pe ainoni?

— Deasupra Meneanorului, Imbeyan cu Mai Marii din Enathpaneah. Swarjuka din Jurisada ocupă restul înălţimilor. Dunjoska şi Mai Marii din Sfântul Amoteu deţin terenul în pantă opus dreptei ainonilor şi stângii nansurilor. În centru, shigekii. Chiar dacă flamura lui Skauras flutură în Anwurat, cred că Mai Marii lui, împreună cu Ansacer şi ceilalţi supravieţuitori ai Câmpului de luptă, se luptă pentru păşunile din nord. Călăreţii aceia, de dincolo de sat, cei care sunt pe cale să coboare asupra

lui Proyas, sunt cel mai probabil sub comanda lui Cuăxaji, Mai Marele din Khemema. Sunt și alții cu el, trupe străine sau un fel de aliați... Probabil khirgwii. Mulți călăresc cămile.

Cnaiür se holbă neîncrezător la bărbat, muncindu-și fălcile.

— Dar e imposibil...

Unde era Prințul Încoronat Fanayal și temuții coyauri? Unde era groaznicul Cingajehoi și faimoșii Zece Mii de Mai Mari din Eumarna?

— Asta e adevărul, spuse Kellhus. Doar o fracțiune a Kianului se află dinaintea noastră.

Cnaiür își smuci privirea din nou către dealurile din sud și știu, până în măduva oaselor, că dûnyainul spusese adevărul. Dintr-o dată văzu câmpul de luptă prin ochii kianinilor. Iuții Mai Mari ai Shigekului și Gedeei atrăgându-i pe tydonni și pe galeothi din ce în ce mai departe spre vest. Mulțimea de shigeki murind așa cum și trebuia să facă și fugind așa cum știuse toată lumea că vor face. Anwurat, un punct neclintit amenințând spatele inrithiilor. Dealurile de sud...

— Ne arată, murmură Cnaiür. Skauras ne arată...

— Două armate, spuse Kellhus fără ezitare. Una care apără, una ascunsă, la fel ca pe Câmpul de Luptă.

Chiar atunci Cnaiür văzu primele șiruri lungi de călăreți kianini coborând coastele îndepărtatelor dealuri de sud. Dinapoia lor se ridicau pulpane de praf, ascunzând șirurile care urmau. Chiar și de aici îi putea vedea pe infanteriștii ainoni pregătindu-se... Pe o distanță de mile întregi.

Între timp nansurii și thunyerii atacaseră și își tăiaseră drum până dincolo de ultimele diguri. Rândurile shigekilor se topiră dinaintea măcelului. Nenumărate mii fugeau deja spre vest, urmăriți de thunyerii înnebuniți de luptă. Ofițerii inrithi și nobilii dinapoia lui Cnaiür și a Kellhus începură să chiuie. Neghiobii.

Nu era nevoie ca Skauras să ducă o luptă de străpungere de-a lungul unui singur front. Avea iuțeală și coeziune, *fira* și *utmurzu*. Shigekii erau doar un șiretlic, un sacrificiu strălucit și monstruos — un mod de a-i împrăștia pe inrithi pe câmpiile accidentate. Bătrânul Sapatișah viclean

știa că prea multă convingere putea fi la fel de mortală ca și prea puțină.

O mare durere se revărsă în pieptul lui Cnaiür. Numai strânsoarea puternică a lui Kellhus îl salvă de umilința de a cădea în genunchi.

Mereu rușinea...

*

Nicicând nu fusese mai asaltat de conflicte. Nicicând nu fusese mai dezorientat.

În timpul luptei, în timp ce alții se holbau prostește, exclamau și arătau cu degetul, Generalul Martemus îi privise pe scylvendi și pe Prințul Kellhus, încercând să le audă tachinările. Barbarul purta o armură din zale lustruite, cu mânecile tăiate scurt pentru a-i scoate la vedere brațele acoperite de cicatrici. Un brâu de piele placat cu fier îi încingea stomacul și talia. Un coif ascuțit, kianin, cu argintarea ciobită în nenumărate locuri îi proteja capul. Părul lung și negru îi flutura în jurul umerilor.

Martemus l-ar fi putut recunoaște de la mile întregi depărtare. Era un gunoi scylvendi. Oricât de impresionant îl găsea în timpul Consiliilor și pe câmpul de luptă, faptul că un scylvendi — un *scylvendi!* — conducea Războiul Sfânt era o insultă prea greu de îndurat. Cum de nu puteau ceilalți să vadă scârbavnicul adevăr al moștenirii sale? Fiecare dintre cicatricele bărbatului era dovada unui omor! Martemus și-ar fi dat cu bucurie — *cu bucurie!* — viața ca să-i răzbune pe cei măcelăriți de către sălbatic.

Atunci de ce îi ceruse Conphas să-l ucidă pe *celălalt* bărbat, cel care stătea alături de scylvendi?

Pentru că, Generale, e un spion de-al cishaurimilor...

Dar niciun spion n-ar fi putut rosti astfel de vorbe.

Asta este vrăjitoria lui! Nu uita nicio clipă...

Nu! Nu vrăjitorie, adevăr!

După cum am spus, Generale. Asta e vrăjitoria lui...

Martemus privi, neimpresionat de pălăvrăgeala din jurul lui. Dar indiferent cât de mortală era misiunea lui, nu putea ignora gloria de pe câmpul de luptă. Niciun soldat nu ar fi putut. Atras de strigăte de triumf adevărat, Mar-

temus se întoarse și văzu întreg centrul frontului păgân cedând. Pe o distanță de mile, de la Anwurat până la dealurile de sud, formațiile shigekilor se mototoleau și se împrăștiau spre vest, urmărite de rânduri de infanteriști nansuri și thunyeri în atac. Martemus chiui împreună cu ceilalți. O clipă, se simți mândru de compatrioții lui, ușurat că victoria îi costase atât de puțin. Conphas învinsese din nou!

Apoi privi înapoi la scylvendi.

Era un soldat de prea multă vreme ca să nu recunoască duhoarea dezastrului — chiar și sub parfumul unei aparente victorii. Ceva mersese catastrofic de rău...

Barbarul striga la Trâmbițaș să dea semnalul de retragere. O clipă cei din jurul lui Martemus nu putură decât să se holbeze năuciți. Apoi totul erupse în agitație și dezordine. Baronul Tydonni, Ganrikka, îl acuză pe scylvendi de trădare. Armele fură trase din teacă, fluturate. Barbarul cel smintit continua să răcnească la ei să privească spre sud, dar nu se vedea nimic prin praf. Chiar și așa, violența protestelor scylvendiului îi neliniștise pe mulți dintre ei. Câțiva începură să strige după Trâmbițaș, inclusiv Prințul Kellhus. Dar scylvendiul nu mai rezistă. Se năpusti printre privitorii uluiți și sări pe cal. În câteva bătăi de inimă gonea spre sud-est târând o lungă banderolă de praf în urma lui.

Coarnele sunară, făcând văzduhul să trosnească.

Alții începură și ei să dea fuga la caii lor. Martemus se întoarse, privi la cei trei bărbați pe care i-i dăduse Conphas. Unul dintre ei, zeümiul înalt, cu pielea neagră, îi întâlni privirea, încuviință, apoi privi dincolo de el la Prințul de Atrithau. Nu aveau să fugă nicăieri.

Din nefericire, se gândi Martemus. Ideea de a fugi fusese primul său gând cu adevărat practic de multă vreme.

Timp de o bătaie de inimă, Prințul Kellhus îi prinse privirea. Zâmbi cu asemenea tristețe că Martemus aproape icni. Apoi Profetul se întoarse către depărtările care fierbeau la picioarele lui.

Valuri întinse de călăreți kianini, cu corsetele sclipind de sub straiele multicolore, atacară în josul coastelor și se izbiră de ainonii năuciți. Rândurile din față se ghemuiră

sub scuturi, luptându-se să-și sprijine sulițele lungi de pantă, în timp ce deasupra iataganele fulgerau în soarele dimineții. Praful se întinse peste povârnișurile aride. Coarnele mugiră a panică. Văzduhul bubuia de strigăte, tropot de copite și pulsul tobelor fanime. Alți lăncieri păgâni căzură asupra rândurilor ainonilor.

Vasalii sansori sub comanda Prințului Garsahadutha fură primii care cedară, împrăștiindu-se dinaintea nimeni altuia decât Cingajehoi însuși, faimosul Tigru din Eumarna. Păru că în câteva clipe Mai Marii Eurmarnei tropoteau dinapoia falangelor din frunte. În curând toate falangele din stânga ale ainonilor, cu excepția Kishyatilor, soldați de elită, sub comanda Palatinului Soter, erau fie izolate, fie puse pe fugă. Retrăgându-se disciplinați, Kishyatii respingeau atac după atac, câștigând timp prețios pentru cavalerii ainoni de dedesubt.

Părea că întreaga lume era ascunsă de perdele de praf purtate de vânt. Țepeni în armurile lor elaborate, cavalerii din Karyoti, Hinnath și Moserothu, Antanamera, Eshkalas și Eshganax, bubuiră în susul coastelor, atacând printre miile care fugeau. Îi întâlniră pe fanimi într-o ceață de culoarea ocrului. Lăncile trosniră și caii nechezară. Bărbații strigau la păgânii nevăzuți.

Legănându-și buzduganul pentru două mâini, Uranyanka, Palatinul din umedul Moserothu, răsturna păgân după păgân. Sepherathindor, Contele-Palatin de Hinnant, își conduse cavalerii sulemeniți într-un atac furios, tocând oamenii ca pe lemne. Prințul Garsahadutha și sansorii lui cei viteji continuau să năvălească înainte, căutând sfânta flamură a neamurilor lor. Călăreții kianini cedară și fugiră dinaintea lor, iar ainonii tunară de bucurie.

Vântul începu să împrăștie ceața.

Apoi Garsahadutha, la câțiva pași înaintea egalilor săi, dădu peste Prințul Încoronat Fanayal și coyaurii săi. Străpuns în ochi, Prințul sansori căzu din șa și moartea coborî învârtejită asupra lui. În câteva clipe, toți cei șase sute și patruzeci și trei de cavaleri din Sansor fuseseră fie

Alții se învârteau în jurul baronilor și palatinilor lor, așteptând vântul.

Arcași călare se iviră pe flancuri și dinapoia lor.

*

Serwë se ghemui, scuturată de hohote de plâns, chinuindu-se să se acopere cu pătura.

— Ce-am făcut? țipă ea. Ce-am făcut ca să te nemulțumesc?

Fu lovită de o mână aureolată și se izbi de covoare.

— Te iubesc! strigă ea. *Kellhuuuus!*

Profetul Războinic râse.

— Spune-mi dulce, dulce Serwë, ce planuri am pentru Războiul Sfânt?

*

Stindardul Swazondei se aplecă sub o rafală, fulgerele albe umflându-se și pocnind ca niște pânze de corabie. Martemus se hotărâse deja să trântească monstrul la pământ lovindu-l cu picioarele — după... Cu toții abandonaseră măgura, în afară de el, de Prințul Kellhus și de cei trei asasini ai lui Conphas.

Deși dealurile de sud erau învinețite de mai mult praf ca niciodată, Martemus putea să vadă ceea ce trebuia să fie infanteria ainoni fugind de norii palizi. Îl pierduse de multă vreme din ochi pe scylvendi pe pășunea accidentată. La vest de dezastrul care se întrevedea, vedea Coloanele compatrioților săi regrupându-se. Martemus știa că în curând, Conphas le va ordona să mărșăluiască cât de repede spre mlaștini. Nansurii aveau multă experiență când era vorba să supraviețuiască dezastrelor fanime.

Prințul Kellhus ședea cu spatele la cei patru, cu tălpile lipite una de alta și cu palmele pe genunchi. Dincolo de el, oamenii escaladau și se prăbușeau de pe zidurile fortăreței, șiruri de cavaleri galopau peste pășunile prăfuite, nordicii îi doborau pe amărâții de shigeki cu securile...

Profetul părea să... asculte. Ba nu. Să adeverească. *Nu el,* se gândi Martemus. *Nu pot face una ca asta.* Primul dintre asasini se apropie.

Capitolul XV

Anwurat

Acolo unde cei sfinți îi iau pe oameni drept neghiobi, nebunii pun stăpânire pe lume.

— *PROTHATIS, INIMA CAPREI*

Sfârșitul Verii, 4111 Anul Colțului, Shigek

Albia unui râu secat încrețea inima câmpiei și Cnaiür goni prin ea o vreme, părăsind-o numai când începu să șerpuiască precum venele unui bătrân. Smuci frâiele, făcându-și murgul să se oprească bătând din picioare pe mal. Dealurile de coastă se îngrămădeau deasupra lui, cu înălțimile și povârnișurile dinspre mare încă tivite de praf ca de cretă. Către vest, rămășițele falangelor ainoni se retrăgeau în josul pantelor. Către est, nenumărate mii alergau peste pajiștea accidentată. Nu departe, pe un mic dâmb, văzu o ceată de infanteriști purtând kilturile lungi și negre din piele cusute cu zale de fier, dar fără coifuri sau arme. Unii erau așezați, alții în picioare, scoțându-și armura. Cu excepția celor care plângeau, cu toții priveau dealurile învăluite cu priviri în care se citea o groază năucită.

Unde erau cavalerii ainoni?

Spre extrema estică, acolo unde dungile turcoaz și acvamarin ale Meneanorului dispăreau dinapoia poalelor cenușii ale dealurilor, văzu o cascadă imensă de călăreți

kianini revărsându-se pe țărm. Nu avea nevoie să le vadă însemnele ca să știe: Cingajehoi și Mai Marii Eumarnei, gonind fără să li se împotrivească cineva...

Unde erau rezervele? Gotian și Cavalerii lui Shriali, Gaidekki, Werijen Inimă-Mare, Athjeäri și ceilalți?

Cnaiür simți un junghi ascuțit în gâtlej. Își încleștă dinții.

Se întâmplă din nou...

Kiyuth.

Numai de această dată *el* era Xunnurit. El era catârul cel arogant!

Își șterse sudoarea din ochi, îi privi pe fanimi galopând dinapoia unei perdele îndepărtate de tufișuri și copaci pipernicíți — un val nesfârșit...

Tabăra. Se duc în tabără...

Cu un strigăt dădu pinteni spre el.

Serwë.

•

Zările erau animate de mulțimi de oameni încăierați, izbindu-se în rânduri încăpățânate, clocotind în busculadă. Văzduhul nu bubuia, mai degrabă *șuiera* de zgomotul bătăliei îndepărtate, ca marea auzită printr-o cochilie. O mare furioasă, se gândi Martemus. Abia respirând, îl privi pe primul dintre asasinii lui Conphas apropiindu-se cu pași mari de spatele lui Kellhus, ridicând sabia... Urmă o clipă imposibilă — o inspirație ascuțită. Profetul se întoarse pur și simplu și prinse tăișul care cobora între degetul mare și arătător.

— Nu, spuse el, apoi se răsuci, trântindu-l pe bărbat în țărână cu o lovitură incredibilă de picior.

Cumva sabia asasinului deja ajunsese în mâna lui stângă. Încă ghemuit, Profetul o trecu prin gâtul asasinului, țintuindu-l la pământ. Trecuseră doar câteva bătăi de inimă.

Al doilea asasin nansur se năpusti înainte, lovind. Altă lovitură cu piciorul din poziția ghemuită, și capul bărbatului trosni aruncat pe spate, iar tăișul îi zbură dintre

degetele amorțite. Căzu grămadă ca o robă aruncată — evident mort.

Zeümiul dansator-cu-săbiile își coborî paloșul imens și râse.

— Un bărbat civilizat, spuse el cu o voce adâncă.

Fără veste, roti paloșul în jurul lui, șuierând. Lumina soarelui fulgeră ca pe spițele argintii ale unei roți de car de luptă.

În picioare acum, Profetul își trase sabia stranie cu mâner lung din teaca de pe umăr. Ținând-o în mâna dreaptă, îi coborî vârful spre pământul dinaintea cizmelor lui. Lovi un bulgăre de pământ, aruncându-l în ochii dansatorului-cu-săbii. Acesta se împletici în spate, înjurând. Profetul fandă și își îngropă vârful săbiei adânc în cerul gurii asasinului. Ghidă leșul înalt spre pământ.

Era singur cu spatele la priveliștea de vrajbă și jale, cu barba și părul fierbându-i în vânt. Se întoarse către Martemus, păși peste leșul dansatorului-cu-săbii...

Luminat de soarele dimineții. O viziune umblătoare. Un aspect mișcător...

Ceva prea îngrozitor. Prea strălucitor.

Generalul se împletici în spate, se chinui să tragă sabia.

— Martemus, spuse viziunea. Se întinse și-i prinse încheietura mâinii frenetice de pe sabie.

— Profetule, icni Martemus.

Viziunea zâmbi, rostind:

— Skauras știe că scylvendiul ne conduce. A văzut Stindardul Swazondei.

Generalul Martemus se holbă fără să înțeleagă.

Profetul Războinic se întoarse și înclină din cap spre priveliștea largă.

Nu mai rămăseseră rânduri deslușite. Martemus îi văzu întâi pe Proyas și cavalerii săi, izolați în apropiere de labirintul din chirpici al unui sat îndepărtat. Erupând din umbra livezilor, câteva mii de călăreți kianini goniră pe lângă flancurile lor, conduși de flamura triunghiulară a lui Cuăxaji, Sapatișahul din Khemema. Conriyenii erau pierduți, se gândi Martemus, dar altfel nu înțelegea ce voise Profetul Războinic să spună... Apoi privi spre Anwurat.

— Khirgwi, murmură Generalul.

Cu miile, călare pe cămile înalte, cu pas săltat, trăgând brazde printre rândurile formate în grabă ale infanteriei conriyene, revărsându-se pe flancurile lor, gonind către măgură, către Stindardul Swazondei...

Către ei.

Strigătele lor tânguitoare, neliniștitoare, străpunseră vacarmul.

— Trebuie să fugim! strigă el.

— Nu, spuse Profetul Războinic. Stindardul Swazondei nu trebuie să cadă.

— Dar va cădea! exclamă Martemus. A căzut deja!

Profetul Războinic zâmbi și în ochii lui străluci ceva aprig, de necucerit.

— Convingere, Generale Martemus... Îi prinse umărul cu o mână aureolată.

— Războiul este convingere.

*

În inimile cavalerilor ainoni domneau confuzia și groaza. Dezorientați în praf, se chemau unii pe alții, încercând să hotărască ce să facă mai departe. Cohorte de arcași iuți goneau pe lângă ei, săgetându-le caii împodobiți de sub ei. Cavalerii înjurau și se ghemuiau sub scuturile împănate de cioturi de săgeți. De fiecare dată când Uranyanka, Sepherathindor și ceilalți atacau, kianinii se împrăștiau și se depărtau de ei în timp ce trânteau alți cavaleri în țărâna arsă de soare. Mulți dintre ainoni se rătăciră și fură izolați, hărțuiți din toate părțile. Kusjeter, Contele-Palatin de Gekas, ajunse din greșeală în vârful povârnișurilor și se trezi prins în capcană între valurile de pământ cu țepi care opriseră primele atacuri ale ainonilor și lăncile nemiloase ale coyaurilor de jos. Iar și iar respinse atacurile cavaleriei de elită a kianinilor, doar pentru a fi răsturnat de pe cal și crezut mort de către proprii lui oameni. Cavalerii lui intrară în panică și îl călcară în picioare în timp ce fugeau. Moartea coborî învârtejindu-se.

Între timp, Sapatișahul de Eumarna, Cingajehoi, ataca pe pășunile de jos. Cei mai mulți dintre Mai Mari se

desfăşurau spre nord, nerăbdători să viziteze ruinele taberei inrithi. Tigrul însuşi porni spre vest, gonind iute împreună cu membrii casei lui prin câmpuri de infanterişti ainoni pe fugă. Luă cu asalt comandamentul Generalul Setpanares şi îl năpădi. Generalul însuşi fu ucis, dar Chepheramunni, Regele-Regent al Ainonului de Sus, reuşi să scape ca prin minune.

Departe spre nord-vest, comandamentul lui Cnaiür urs Skiötha, Maestrul Bătăliei al Războiului Sfânt se dizolvă în confuzie şi acuzaţii de trădare. Mulţimile de recruţi shigeki care alcătuiau centrul lui Skauras cedaseră cu totul dinaintea forţelor combinate ale nansurilor şi thunyerilor şi al atacului din flanc al lui Proyas şi al cavalerilor conriyeni. Crezând că Războiul Sfânt a învins, inrithii se năpustiră înainte să-i urmărească, abandonându-şi formaţiile. Frontul de luptă se frânse în mulţimi învălmăşite, despărţite de întinderi strălucitoare de păşune deschisă. Mulţi căzură chiar în genunchi în ţărâna pârjolită, strigându-i mulţumiri lui Dumnezeu. Foarte puţini auziră coarnele semnalizând retragerea generală, în mare parte deoarece foarte puţine coarne dădură semnalul. Cei mai mulţi dintre trâmbiţaşi refuzaseră să creadă că ordinul era adevărat.

Tunetul tobelor păgâne nu şovăi nici măcar pentru o clipă.

Mai Marii din Khemema şi zeci de mii de khirgwi călare pe cămile, triburi aprige din deşerturile de sud, se iviră din mulţimea de shigeki puşi pe fugă şi se năpustiră cu capul înainte asupra Oamenilor Colţului împrăştiaţi. Despărţit de infanteria sa, Proyas se retrase către aleile din chirpici ale unui sat din apropiere, strigând şi către Dumnezeu şi către oamenii săi. Grupându-se în ziduri circulare de scuturi pe păşune, thunyerii luptau cu uluire încăpăţânată, şocaţi că întâlniseră un duşman a cărui furie o egala pe a lor. Prinţul Skaiyelt îşi chema disperat Conţii şi cavalerii lor, dar aceştia erau zădărniciţi de diguri.

O mare bătălie devenise o duzină de bătălii mai mici — mai disperate şi cu mult mai groaznice. Oriunde priveau Marile Nume, cohorte de fanimi călăreau iute peste păşu-

nea deschisă. Acolo unde păgânii depășeau numeric, atacau și copleșeau. Unde nu puteau să lupte, încercuiau și hărțuiau cu temuții lor arcași.

Copleșiți de spaimă, mulți cavaleri atacau singuri, doar pentru a fi răsturnați din șa de săgeți și călcați în picioare în praf.

Cnaiür goni îndârjit, blestemându-se pentru că se rătăcise prin nesfârșitele alei și poteci ale taberei. Smuci de frâie oprindu-și calul într-o încercuire de corturi masive galeothe și cercetă depărtările spre nord căutând vârfurile specifice ale corturilor rotunde preferate de conriyeni. Ca de nicăieri, trei femei săgetară spre nord prin încercuire, apoi dispărură printre corturile mai îndepărtate. O clipă mai târziu, fură urmate de încă una, cu părul negru, țipând ceva de neînțeles în vreo limbă de-a ketyailor. Privi spre sud, văzu zeci de panașuri de fum negru. Vântul șovăi o clipă și prelatele din jur rămaseră tăcute.

Cnaiür zări o mantie albastră abandonată lângă o vatră fumegândă. Cineva se apucase să brodeze un colț roșu pe pieptul ei... Auzi țipete — mii de țipete. Unde era ea?

Știa ce se petrecea și, ceea ce era mai important, știa *de ce* se petrecea. Primele focuri fuseseră semnale pentru inrithii de pe câmpul de luptă — pentru a-i convinge că erau cu adevărat învinși. Altminteri tabăra avea să fie inventariată atent înainte de a fi distrusă. Chiar acum, kianinii încercuiau tabăra, nefiind dispuși să piardă vreun fel de pradă, mai ales cea care se agita și țipa. Dacă nu avea s-o găsească curând pe Serwë...

Dădu pinteni spre nord.

Smucindu-și murgul în jurul unui pavilion acoperit de broderii de totemuri de animale, goni printr-un gang șerpuit și văzu trei kianini pe caii lor împodobiți. Se întoarseră la zgomotul apropierii lui, dar își feriră imediat privirile, luându-l drept unul de-al lor. Păreau să se certe. Trăgând sabia din teacă, Cnaiür își îndemnă calul la galop. Îi ucise pe doi dintre ei la prima trecere. Deși tovarășul lor în straie portocalii strigase în ultima clipă, nici măcar nu-și ridi-

caseră privirile spre el. Cnaiür opri trăgând de frâie, se întoarse pentru o a doua trecere, dar fanimul rămas o luă la fugă. Cnaiür îl ignoră și porni spre est, dându-și seama în sfârșit — sau așa i se păru — unde anume se afla în tabără.

Un țipăt care îi făcu pielea găină, la o depărtare nu mai mare de o sută de pași, îl făcu să o ia la trap. Ridicându-se în scări, întrezări siluete săgetând printre adăposturile pline până la refuz. Alte țipete străpunseră aerul, înspăimântate și foarte apropiate. Pe neașteptate, o hoardă de auxiliari țâșni în fugă din panoplia de corturi și pavilioane din jur. Neveste, târfe, sclavi, scribi și preoți, fie țipând, fie cu fețe golite de expresie, năpustindu-se pur și simplu în direcția în care părea să se năpustească toată lumea. Unii țipară când dădură cu ochii de el și se feriră spre stânga sau dreapta. Alții îl ignorară, fie pentru că-și dădură seama că nu era fanim, fie pentru că știau că nu-i putea ucide pe toți. După o clipă numărul lor scăzu. Cei tineri și viguroși făcură loc celor bătrâni și ologi. Cnaiür îl zări pe Cumor, bătrânul preot al lui Gilgaöl, îndemnat înainte de adepții lui. Văzu zeci de mame frenetice târând copii îngroziți. La o oarecare distanță, un grup de vreo douăzeci de războinici — galeothi după cum arătau — abandonaseră fuga și se pregăteau să lupte. Începură să cânte...

Cnaiür auzi un cor din ce în ce mai puternic de strigăte aspre și triumfătoare, sforăitul și tropotele cailor...

Își struni calul și își trase sabia.

Apoi îi văzu, înghiontindu-se și năvălind printre corturi, pentru o clipă părând o oaste bălăcindu-se prin spuma valurilor. Kianinii din Eumarna...

Cnaiür tresări, își coborî privirea. O femeie tânără, cu un picior lucind de sânge, cu un prunc legat pe spate, se încleșta de genunchiul lui, implorându-l într-o limbă necunoscută. Își ridica cizma ca s-o lovească, apoi, inexplicabil, o coborî. Se aplecă în față și o ridică în șa dinaintea lui. Aproape țipă izbucnind în plâns. Își întoarse murgul și dădu pinteni pe urmele auxiliarilor fugari.

Auzi o săgeată zbârnâindu-i pe la urechi.

Părul lui auriu se desfăcu precum un evantai în vânt. Roba lui albă din mătase flutura.

— Stai jos! porunci Profetul.

Dar Martemus nu putu decât să se holbeze năucit. Câmpurile de dedesubt fierbeau de praf și rânduri întunecate de Khirgwi. Dinaintea lor, Profetul Războinic își smuci întâi un umăr înapoi, apoi pe celălalt. Își coborî capul, se balansă pe spate din talie, se ghemui, apoi sări în picioare. Era un dans curios, în același timp aleator și premeditat, domol și tulburător de iute... Numai când fu lovit în coapsă își dădu Martemus seama că Profetul dansa în calea săgeților.

Generalul căzu la pământ, încleștându-și piciorul. Întreaga lume urla, vocifera.

Printre lacrimi de durere zări Stindardul Swazondei în strălucirea orbitoare a soarelui.

Iubite Sejenus. O să mor.

— Fugi! strigă el. Trebuie să fugi!

*

Murgul său tuși, icni și necheză. Corturile săgetau pe lângă ei unul după altul, prelate pătate și dungate, piele vopsită, colți și iar colți. Femeia fără nume din brațele lui tremura și încerca zadarnic să-și vadă pruncul. Kianinii se apropiau bubuind, galopând în șiruri prin aleile înguste, desfășurându-se în rarele deschideri. Îi auzea strigând între ei, răcnindu-și strategii.

— *Skafadi!* strigau. *Jam til Skafadi!*

În curând mulți dintre ei galopau pe alei paralele. De două ori fu nevoit să-i strivească pe femeie și pe copilul ei de gâtul calului în timp ce săgețile șuierau pe lângă ei.

Dădu pinteni, însângerând și mai tare coastele calului. Auzi țipete și-și dădu seama că ajunsese din urmă mulțimea de auxiliari fugari. Dintr-o dată, oriunde privea vedea bărbați înnebuniți, sontâcâind, mame tânguindu-se și copii cu chipuri ca cenușa. Își smuci calul spre stânga, știind că kianinii aveau să-l urmeze. Era faimosul Căpitan Skafadi care călărea împreună cu idolatrii. Toți captivii pe care îi

interogase auziseră de el. Năvăli într-unul din scuarurile imense pe care nansurii le foloseau pentru antrenamente și murgul său săltă înainte cu furie înnoită. Își scoase arcul, puse o săgeată în el și-l ucise pe kianinul cel mai apropiat dintre cei care tropoteau prin praf dinapoia lui. A doua săgeată găsi gâtul calului următor și o ceată întreagă de fanimi se răsturnară într-un panaș de praf.

— *Zirkirtaaaa!* răcni el.

Femeia țipă de groază. El aruncă o privire în față și văzu zeci de călăreți fanimi năvălind prin intrarea de vest a scuarului.

Nenorociți de kianini.

Își întoarse murgul chinuit și dădu pinteni spre intrarea de nord, mulțumind nansurilor pentru devoțiunea slugarnică pe care o purtau busolei. Văzduhul răsuna de țipete îndepărtate și strigăte răgușite de:

— Dt-ut-ut-ut!

Femeia fără nume plângea de groază.

Corturile cazărmilor nansure se înșiruiau la nord ca un rând de dinți piliți. Golul dintre ele sălta din ce în ce mai aproape. Femeia privea înainte, apoi își smucea capul în spate spre kianini — la fel cum făcea, în mod absurd, și pruncul ei cu părul negru. Cnaiür se gândi cât de straniu era felul în care pruncii știau când trebuie să stea liniștiți. Pe neașteptate, călăreții fanimi erupseră și prin intrarea de nord. Coti abrupt spre stânga și galopă de-a lungul marilor corturi albe, căutând o cale de a da buzna printre ele. Când nu văzu niciuna, goni spre colț. Din ce în ce mai mulți kianini bubuiau prin intrarea de est, desfășurându-se în scuar. Cei dinapoia lui se apropiau tropotind. Alte câteva săgeți țâșniră prin aer în jurul lor. Își întoarse murgul și o aruncă pe femeie cu fața înainte în praf. Pruncul începu în sfârșit să țipe. Îi aruncă un cuțit — ca să taie prin prelate...

Văzduhul zăngănea de bufniturile copitelor și strigătele păgânilor.

— Fugi! lătră el spre ea. Fugi!

Valuri de praf zburară peste el.

Se întoarse, râzând.

Trăgându-și sabia din teacă, feri o lovitură de iatagan, apoi îl împunse pe atacant în axilă. Își roti sabia și sfărâmă tăișul următorului, despicând obrazul bărbatului. Când neghiobul își ridică mâna, Cnaiür îi străpunse corsetul argintat. Sângele izvorî ca vinul din pielea plesnită. Lovi scutul următorului, rotindu-și sabia ca pe un buzdugan. Bărbatul căzu pe spate peste crupa calului, și ateriză cumva pe palme și genunchi. Coiful îi sări din cap printre picioare care băteau din copite. Schimbând priza, Cnaiür își repezi sabia în jos, înfigându-i-o în ceafă.

Se ridică în scări și flutură sabia împroșcându-i cu sângele de pe tăiș pe kianinii buimăciți.

— Cine? mugi el în limba lui sfântă.

Lovi caii fără călăreț care îl despărțeau de dușmanul său. Unul se prăbuși zbătându-se. Altul necheză și începu să lovească din copite în rândurile noduroase de păgâni.

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, răcni el, cel mai violent dintre oameni!

Murgul său păși gâfâind înainte.

— Îi port pe tații și pe frații voștri pe brațe!

Ochii păgânilor fulgerau albi din umbra coifurilor lor argintate. Câțiva dintre ei strigară.

— *Cine*, mugi Cnaiür atât de sălbatic încât întreaga lui piele păru un gâtlej, *mă va ucide?*

Un țipăt pătrunzător, de femeie. Cnaiür aruncă o privire în spate și o văzu pe femeia fără nume clătinându-se la intrarea celui mai apropiat dintre corturi. Strângea în mână cuțitul pe care i-l aruncase și îi făcea semne să o urmeze. O clipă i se păru că o cunoștea dintotdeauna, că erau iubiți de ani întregi. Văzu lumina soarelui fulgerând prin peretele îndepărtat al cortului acolo unde despicase prelata. Apoi zări o umbră de deasupra, auzi ceva nu tocmai...

Câțiva dintre kianini țipară — o altfel de groază.

Cnaiür își înfipse mâna dreaptă în brâu și încleștă Jucăria tatălui său.

O clipă întâlni ochii măriți ai femeii și peste umărul ei pe cei ai pruncului ei... Cumva acum știa — că era un fiu.

Încercă să strige.

Deveniră umbre într-o cascadă de flăcări licărinde.

Un singur spațiu.

Și modurile de a-l traversa erau infinite.

Kellhus avea cinci ani când pusese prima dată piciorul afară din Ishuäl. Pragma Uän îi adunase pe el și pe ceilalți de vârsta lui și le ceru să se țină cu toții de o funie lungă. Apoi, fără nicio explicație, îi conduse în josul teraselor, prin Poarta Părăginită și prin pădure, oprindu-se numai când ajunse într-o dumbravă de stejari măreți. Îi lăsă să hoinărească o vreme — să se sensibilizeze, știa acum Kellhus. La sporovăiala celor o sută șaptesprezece păsări. La mirosul de mușchi pe scoarța de copac, de humus pufăind sub sandale micuțe. La culori și la forme: dungi albe de lumină peste umbrele arămii, pe rădăcini negre.

Dar în ciuda vacarmului și acestei remarcabile noutăți, Kellhus nu se putea gândi decât la Pragma. De fapt, aproape tremura de nerăbdare. Îl văzuseră cu toții pe Pragma Uän cu băieții mai mari. Cu toții știau că îi învăța ceea ce băieții mai mari numeau calea brațelor...

A luptei.

— Ce vedeți? întrebă în cele din urmă bătrânul, privind spre baldachinul de deasupra lor.

Urmară multe răspunsuri nerăbdătoare. Frunze. Ramuri. Soare.

Dar Kellhus văzu mai mult. Observă ramurile moarte, înfruntarea dintre crengi și rămurele rivale. Văzu copaci zvelți, niște tinerei abia, suferind în umbra giganților.

— Conflict, spuse el.

— Cum adică, tinere Kellhus?

Groază și încântare — pasiunile unui copil.

— C-copacii, Pragma, se bâlbâi el. Se războiesc pentru... pentru *spațiu*.

— Într-adevăr, răspunse Pragma Uän, cu vocea golită de orice altceva cu excepția confirmării. Și asta, copii, este ceea ce vă voi învăța. Cum să fiți un copac. Cum să vă luptați pentru spațiu...

— Dar copacii nu se mișcă, spuse un altul.

— Se mișcă, răspunse Pragma, dar sunt lenți. Inima unui copac bate doar o dată în fiecare primăvară, de aceea

trebuie să se războiască în toate direcțiile în același timp. Trebuie să se ramifice și iar să se ramifice până când acoperă cerul. Dar inimile voastre bat de multe, multe ori și nu trebuie să vă luptați decât într-o singură direcție odată. Acesta este felul în care oamenii acaparează spațiul.

Cât de bătrân era, Pragma păru să țâșnească în picioare. Flutură un băț.

— Veniți, spuse el. Cu toții. Încercați să-mi atingeți genunchii.

Și Kellhus se repezi cu ceilalți prin stropii de lumină. Scheuna de frustrare și încântare de fiecare dată când bățul îl lovea sau îl împungea înapoi. Privi cu mirare cum bătrânul dansa și se răsucea, trimițând copiii bufnind pe funduri sau rostogolindu-se ca niște bursuci prin frunze. Nimeni nu îi atinse picioarele. Nici măcar nu puseră piciorul în cercul descris de bățul său.

Pragma Uän fusese un copac triumfător. Deținătorul absolut al unui spațiu.

Înfășurați în straie cafenii, zdrențuite, purtând scuturi din piele lăcuită de cămilă, Khirgwii își băteau cămilele, îndemnându-le înainte, și își fluturau cu sălbăticie iataganele. Văzduhul răsuna de strigătele lor tânguitoare.

Kellhus își ridică oțelul dûnyain.

Ei râseră și rânjiră disprețuitor. Chipuri întunecate de deșert, atât de sigure...

Veneau în galop către cercul descris de sabia lui.

•

Cnaiür lovi cu piciorul șaua și trupul nimicit al calului său. Se împinse din cenușă și clipi din cauza fumului înțepător din ochi. Țiuit. În afară de fum și de duhoarea cărnii pârjolite, întreaga lume era țiuit. Nu putea auzi nimic altceva.

Găsi cojile arse care fuseseră femeia fără nume și copilul ei. Își recuperă cuțitul, ținându-l cu grijă de mânerul carbonizat.

Ardea și nu ardea, în felul acela ciudat în care căldura vrăjitorească picura în lucrurile reale.

Începu să meargă spre nord, trecând printre pavilioanele lăsate, brodate cu blesteme ale ainonilor. Flamurile cu pictograme fluturau în vânt. Dinapoia lui, Învățații Stacojii, pășeau prin văzduh. Coloane de foc șuierau mute. Fulgerele învăluiau depărtările. I se părea că s-ar fi cuvenit să audă țipete.

Și se gândi: *Serwë*...

Oameni voioși, îngroziți, năuciți se îngrămădeau în jurul lui. Deși gurile li se deschideau și limbile le fluturau între dinți, Cnaiür auzea doar țiuit. Îi împinse în lături cu brațe găunoase și continuă să meargă.

Îl durea ceva în mâna stângă. O deschise și văzu Choreea tatălui său. Întunecată, chiar și în lumina soarelui, acoperită de scrieri fără noimă, un ochi tuciuriu din fier. Îl salvase de două ori.

O îndesă înapoi sub brâul său.

Apoi auzi trosnetele fulgerelor. Țiuitul se topi într-un vaiet pătrunzător — aproape inaudibil. Se opri, închise ochii. Țipete și strigăte, unele îndepărtate, altele apropiate, foarte apropiate. Gravau depărtările, ajungând până la orizontul auzului său și în cele din urmă dispărând în vuietul mării și al bătăliei...

După o vreme găsi pavilionul elaborat al lui Proyas pe un dâmb mic. Cât de ofilit părea acum, se gândi el, și tristețea se revărsă prin el. Totul părea atât de istovit.

Nu departe, găsi vechiul pavilion pe care îl împărțise cu Kellhus, scârțâind și fluturând în vânt. Un ibric zăcea lângă vatra înnegrită. Fumul se învârtejea pe pământ, gonind printre corturile învecinate.

Lui Cnaiür îi bătea inima cu putere. Se îngrămădise cu auxiliarii la marginea de est a taberei ca să privească bătălia? O luaseră kianinii? O frumusețe ca ea avea să fie luată cu siguranță, însărcinată sau nu. Era o jucărie pentru prinți. Un dar extraordinar! Un trofeu!

Sunetul vocii ei îl făcu să tresară. Un țipăt...

O clipă stătu buimac, incapabil să se miște. Auzi o voce de bărbat, blândă, lingușitoare și cu toate acestea smintit

Pământul se înmuie la picioarele lui Cnaiür. El se împletici în spate. Un pas. Doi. Pielea îl furnica atât de tare încât aproape îl înțepa.

Dûnyainul.

— Te rog! țipă Serwë. *Te rooog!*

Dûnyainul!

Cum?

Cnaiür se furișă înainte. Coastele păreau să-i fie de piatră. Nu putea să respire! Cuțitul îi tremura în mână. O întinse în față, folosind vârful tremurător al pumnalului pentru a da deoparte prelata de la intrare.

La început înăuntru fu prea întuneric ca să vadă. Zări umbre, auzi hohotele zguduitoare de plâns ale lui Serwë...

Apoi o văzu, îngenunchind goală dinaintea unei umbre înalte. Avea un ochi atât de umflat că era închis cu totul, iar sângele îi izvora din pielea capului și din nas, curgându-i pe gât și pe sâni.

Ce?

Fără să gândească, Cnaiür alunecă în bezna pavilionului. Aerul duhnea a împreunare spurcată. Dûnyainul se răsuci, la fel de despuiat ca și Serwë, cu o mână însângerată încleștată de mădularul lui învârtoșat.

— Scylvendiul, spuse Kellhus tărăgănat, cu ochii arzându-i de un extaz nefiresc. Nu te-am mirosit.

Cnaiür îl lovi în inimă. Cumva, mâna însângerată săgetase în sus, zdrelindu-i încheietura mâinii. Cuțitul se înfipse adânc, chiar sub clavicula dûnyainului.

Kellhus se împletici în spate, își ridică fața spre prelata ca o burtă și țipă ceva ce păru să fie o sută de țipete, o sută de voci legate de un singur gâtlej neomenesc. Și Cnaiür îi văzu chipul *deschizându-se*, ca și cum gura sa ar fi avut o mulțime de încheieturi de la pielea capului până la gât. Prin trăsăturile desfăcute, văzu ochi fără pleoape, gingii fără buze...

Creatura îl lovi și el căzu într-un genunchi. Își eliberă sabia cu o smucitură.

Dar lucrul acela dispăruse prin prelata de la intrarea pavilionului, săltând ca un fel de animal.

În curând, cu caii murind sub ei, mulțimile de cavaleri ainoni împrăștiați nu mai avură de ales decât să lupte. Din ce în ce mai mulți kianini năvăleau, intrau călare urlând în mijlocul lor, făcând ținte din fețele lor pictate în alb în ceața însorită. În bărbile bogate, tăiate drept, se închega sânge. Flamurile cu pictograme erau răsturnate și călcate în picioare. Praful transforma sudoarea în murdărie. Sepherathindor fu cărat din rândurile din față, unde „râdea cu Sarothesser", așa cum năzuiau să facă toți nobilii ainoni când erau siguri că vor muri.

Unii, ca Galgota, Palatin de Eshganax, năvăli în josul povârnișului ca să scape, abandonându-și semenii și vasalii care fuseseră aruncați de pe cai. Unii, precum crudul Zursodda, își sângerau soldații cu contra-atacuri nesăbuite până ce abia de mai rămăseseră câțiva oameni călare. Dar alții, ca Uranyanka, cel cu inima aprigă, sau bălaiul Chinjosa, Contele-Palatin de Antanamera, așteptau pur și simplu fiecare măcel păgân. Răcneau încurajări către oamenii lor și se luptau pentru fiecare pas în praf. Kianinii atacară iar și iar. Caii nechezau. Lăncile trosneau. Oamenii strigau și se văitau. Iataganele și săbiile zăngăneau pe coastele dealurilor. Și de fiecare dată fanimii se împleticeau înapoi, buimăciți de acești bărbați înfrânți care refuzau să se lase înfrânți.

Spre nord-vest, Khirgwii îi atacau pe inrithi cu furie neobosită și, uneori, smintită. Mulți dintre ei săreau chiar de pe cămilele lor mai înalte ca să-i răstoarne pe cavalerii năuciți din șeile lor. Kushigas, Palatinul conriyan din Annand, fu ucis astfel, la fel ca Inskarra, Contele thunyeri de Skagwa. Proyas era încercuit, la fel ca mii de thunyeri dinapoia zidurilor de scuturi. Khirgwii trecură gonind pe lângă Anwurat și căzură asupra asediatorilor conriyeni, punându-i pe fugă. Și atacară măgura înaltă unde Maestrul Luptei își ridicase Stindardul Swazondei.

Între timp, Mai Marii din Eumarna se dezlănțuiră prin aleile șerpuite și străzile lungi ale taberei inrithi, dând foc corturilor și pavilioanelor, trecând preoții prin sabie, trântind la pământ nevestele care țipau și violându-le. La vederea panașurilor de fum ridicându-se din tabăra inde-

părtată, mulţi dintre cei din statul-major al lui Skauras căzură în genunchi şi plânseră, slăvindu-l pe Zeul Solitar. Câţiva îl aclamară pe Sapatişah, sărutând pământul de la picioarele lui.

Apoi, spre est, văzduhul se umplu de lumini strălucitoare. Glorioşii călăreţi ai lui Cingajehoi dăduseră peste Turnurile Stacojii... Şi peste dezastru.

Cei care supravieţuiseră primului atac al Învăţaţilor fugiră cu miile, cei mai mulţi de-a lungul plajelor largi ale Meneanorului, unde fură opriţi de Marele Maestru Gotian, Contele Cerjulla şi Contele Athjeäri, care conduceau rezervele Războiului Sfânt. Vreo nouă mii de cavaleri inrithi căzură asupra lor, hăcuindu-i în nisip, împingându-i în valurile înspumate. Foarte puţini scăpară.

Între timp, Kidruhilii Imperiali, sparseră gulerul zbârlit din jurul cavalerilor Ainonului de Sus. Imbeyan şi Mai Marii din Enathpaneah fură împinşi în spate. Pentru prima dată există un răgaz în ceea ce avea să se numească Bătălia Povârnişurilor. Praful începu să se subţieze... Când situaţia pajiştilor de dedesubt deveni limpede, strigăte de bucurie izbucniră din rândurile lungi şi zdrenţuite ale cavalerilor ainoni. Ca unul, atacară înălţimile împreună cu Kidruhilii.

Spre nord, impulsul sălbatic al Khirgwiilor fu mai întâi încetinit de împotrivirea miraculoasă a Prinţului Kellhus de Atrithau sub Stindardul Swazondei şi apoi oprit cu totul de atacurile pe flanc ale cavalerilor aughlishi şi ingraulishi sub comanda Contelui Goken şi a Contelui Ganbrota.

Apoi tobele fanimilor tăcură. Departe spre nord-vest, Prinţul Saubon şi Contele Gothyelk îi înfrânseră în cele din urmă pe Mai Marii Shigekului şi Gedeei, pe care îi vânau de-a lungul malurilor Sempisului. Deşi era cu mult depăşit numeric, Contele Finaöl şi cavalerii săi canutishi atacară Gărzile Padirajice care apărau tobele sacre. Contele Finaöl însuşi fu împuns în axilă de o suliţă, dar semenii lui biruiră şi-i trecură prin sabie pe toboşarii fugari. În curând, infanteriştii galeothi şi tydonni cu răsuflările tăiate vânau femei şi sclavi prin lăbărţata tabără kianină.

Marea oaste fanimă se dezintegră. Prințul Încoronat Fanayal și coyaurii săi fugiră spre sud, urmăriți de Kidruhili de-a lungul plajelor nesfârșite. Imbeyan cedă înălțimile ainonilor și încercă să se retragă pe dealuri. Dar Ikurei Conphas îi anticipase mișcarea și acesta fu nevoit să fugă împreună cu o mână de membri ai casei sale în timp ce Mai Marii lui sângerau atacându-i pe veteranii neînduplecați ai Coloanei Selial. Deși Generalul Bogras fu ucis de o săgeată kianină rătăcită, nansurii nu cedară și enathpaneenii fură trecuți prin sabie până la ultimul. Khirgwii fugiră spre sud-est, urmăriți de oamenii de fier spre deșertul lipsit de drumuri.

Sute de inrithii fură pierduți pentru că îi urmăriră pe oamenii din triburi prea departe.

•

Cnaiür își văzu cuțitul carbonizat pe rogojini.

Încleștând o pătură pătată de sânge, Serwë se poticni după Kellhus, țipând ca o smintită. Când Cnaiür o opri, ea începu să-i zgârie ochii. O împinse la pământ.

— Are nevoie de mineeee, se văită ea. *E rănit!*

— Nu era el, murmură Cnaiür.

— L-ai ucis! L-ai ucis!

— Nu era el!

— Ești bolnav! Ești nebun!

Cumva incredulitatea îi fu înecată de vechea lui furie. O înșfăcă de braț și o smuci printre prelatele de la intrare.

— Te iau cu mine! Ești trofeul meu!

— Ești nebun! țipă ea. Mi-a spus totul despre tine! Totul!

O lovi, trimițând-o la pământ.

— Ce-a spus?

Ea își șterse sângele de pe buză și pentru prima dată păru să nu-i fie frică.

— De ce mă bați. De ce gândurile nu îți alunecă niciodată departe de mine, ci se întorc, se întorc mereu furioase la mine. Mi-a spus totul.

Ceva se cutremură în el. Ridică pumnul, dar degetele refuzară să se strângă.

— Ce-a spus?

— Că sunt doar un semn, o dovadă. Că nu mă lovești pe mine, ci pe tine!

— O să te strâng de gât! O să-ți rup gâtul ca pe al unei pisici! O să te lovesc până o să-ți sângereze pântecul!

— Atunci fă-o! țipă ea. Fă-o și termină cu asta!

— Ești trofeul meu! Trofeul meu! Pot face cu tine ce doresc!

— Nu! Nu! Nu sunt trofeul tău! Sunt rușinea ta! El mi-a spus asta!

— Rușine? Ce rușine? Ce-a spus?

— Că mă bați pentru că mă supun așa cum te-ai supus și tu! Că mi-o trag cu el așa cum *ți-ai tras-o tu cu tatăl lui!*

Zăcea pe pământ cu picioarele piezișe. Atât de frumoasă. Chiar și bătută și frântă. Cum se putea ca ceva omenesc să fie atât de frumos?

— Ce a spus? întrebă el fără intonație.

El. Dûnyainul.

Ea suspina acum. Cumva cuțitul îi apăruse în mâini. Îl ridică la gâtul ei și el văzu reflexia curbei perfecte a gâtului ei. Zări unica swazondă de pe antebrațul ei.

A ucis!

— Ești nebun, plânse ea. O să mă omor! O să mă omor! Nu sunt trofeul tău! Sunt a lui! A LUI!

Serwë...

Pumnul ei se încovoie spre interior. Lama taie în carne.

Dar cumva el îi prinse încheietura. Îi smulse cuțitul din mână.

O lăsă plângând dinaintea pavilionului dûnyainului. Își fixă privirea pe întinderea fără drumuri a Meneanorului în timp ce rătăcea printre corturi, prin mulțimile din ce în ce mai dese de inrithi veseli.

Marea, se gândi el, e atât de nefirească...

*

Când Conphas îl găsi pe Martemus, soarele era un glob mocnind la vest pe cerul fără nori, auriu pe albastru palid — culori pecetluite în inimile tuturor. Exalt-Generalul, împreună cu o mică unitate de gărzi de corp și ofițeri,

călărise spre măgura unde își stabilise comandamentul afurisitul de scylvendi. Pe culme, îl găsi pe General așezat cu picioarele încrucișate sub stindardul înclinat al scylvendiului, înconjurat de cercuri din ce în ce mai mari de morți Khirgwi. Bărbatul se holba la apus de parcă spera să orbească. Își scosese coiful și părul său scurt, grizonat, flutura în adierea brizei. Conphas se gândi că bărbatul arăta mai tânăr și în același timp mai părintesc fără coif.

Conphas dădu liber anturajului său, apoi descălecă. Fără niciun cuvânt, se îndreptă cu pași mari spre general, își scoase sabia și lovi Stindardul Swazondei de pe parul de lemn. O dată, de două ori... Cu un trosnet, vântul purtă flamura obscenă încet spre pământ.

Satisfăcut, Conphas rămase în picioare deasupra Generalului capricios, uitându-se lung la asfințit ca și cum ar fi vrut să împărtășească prostiile pe care Martemus avea impresia că le vedea.

— N-a murit, spuse Martemus.

— Păcat.

Martemus nu spuse nimic.

— Îți amintești, întrebă Conphas, de ziua în care am mers călare pe câmpurile de scylvendi morți, după Kiyuth?

Ochii lui Martemus fulgerară spre el. Încuviință.

— Îți amintești ce ți-am spus?

— Ai spus că războiul este intelect.

— Ești o victimă a acestui război, Martemus?

Generalul voinic se încruntă și își strânse buzele. Clătină din cap.

— Nu.

— Mă tem că ești, Martemus.

Martemus se întoarse de la soare și îl studie cu ochi îngustați.

— Și eu m-am temut... Dar nu mă mai tem.

— Nu te mai temi... Cum așa, Martemus?

— L-am privit, spuse Generalul. L-am văzut ucigând toți acești păgâni. A ucis și a ucis până ce au fugit îngroziți.

Martemus se întoarse înapoi spre apus.

— Nu-i om.

— Nici Skeaös n-a fost, răspunse Conphas.

Martemus își privi palmele bătătorite.

— Sunt un om practic, Lord Exalt-General.

Conphas studie măcelul ce lucea în soare, gurile deschise și ochii neînchiși, mâinile ca niște talismane din labe de maimuță. Urmări fumul care se ridica din Anwurat — nu chiar atât de departe. Nu chiar atât de departe.

Privi înapoi spre soarele lui Martemus. Ce deosebire, se gândi el, între frumusețea care lumina și frumusețea care era luminată.

— Așa e, Martemus. Așa e.

*

Skauras ab Nalajan își concediase subordonații, servitorii și sclavii, lungul șir de oameni care definea orice poziție de putere, și ședea singur la o masă din mahon lustruit bând vin shigeki. I se părea că gustă pentru prima dată cu adevărat dulceața lucrurilor pe care le pierduse.

Deși era bătrân, Sapatișahul-Guvernator era încă în putere. Părul lui alb, lins cu ulei pe cap după moda kianină, era la fel de des ca cel al oricărui tânăr. Avea un chip distins, pe care mustața lungă și barba rară, împletită, îl făceau să pară sever și înțelept. Ochii îi luceau întunecați de sub o frunte gânditoare.

Ședea într-o încăpere înaltă dintr-un turn al Anwuratului. Prin fereastra îngustă auzea sunetele luptei disperate de dedesubt, vocile prietenilor dragi și strigătele adepților.

Deși era un om cucernic, Skauras făcuse multe fărădelegi la viața lui — fărădelegile erau un accesoriu de neînlăturat al puterii. Medita la ele cu regret și țintea la o viață mai simplă, una cu mai puține plăceri, dar și cu mai puține poveri. Cu siguranță lipsită de ceva atât de zdrobitor ca asta...

Mi-am dus la pierzare poporul... credința.

Fusese un plan bun, reflectă el. Să le dea idolatrilor iluzia unui singur front fix. Să-i convingă că avea să lupte ca ei. Să le atragă flancul drept spre nord. Să le se rupă frontul nu prin atacuri zadarnice, ci prin *rupere* — aparentă

— a centrului său. Apoi să le zdrobească flancul stâng cu Cingajehoi și Fanayal. Cât de glorios ar fi trebuit să fie.

Cine ar fi putut ghici un asemenea plan? Cine ar fi putut să-i anticipeze acțiunile?

Probabil Conphas.

Un dușman vechi. Un prieten vechi — dacă un asemenea om putea fi prietenul cuiva.

Skauras băgă mâna sub haina brodată cu șacali și scoase pergamentul pe care i-l trimisese Împăratul Nansur. De câteva luni era lipit la pieptul său și acum, după dezastrul acestei zile, era probabil ultima speranță de a-i opri pe idolatri. Sudoarea îl rotunjise după curbele trupului său și îl făcuse moale ca pânza. Cuvântul lui Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului.

Un vechi dușman. Un vechi prieten.

Skauras nu-l citi. Nu avea nevoie. Dar idolatri — ei nu trebuiau să-l citească vreodată.

Îi apropie colțul de lacrima strălucitoare a lămpii lui. Îl privi răsucindu-se și luând foc. Privi firele prelungi de fum înălțându-se înainte de a fi trase afară pe fereastră.

Pe Zeul Solitar, era încă zi!

„Și ei își înălțară privirile și văzură că iată, ziua nu se dusese și că rușinea lor era dată în vileag, în ochii tuturor...

Cuvintele Profetului. Fie să aibă milă de ei.

Dădu drumul pergamentului când fu cuprins de o fluturare a aripilor de flacără. Se zbătu slab, ca ceva viu. Dedesubt, finisajul mesei se bășică și se înnegri.

Un însemn potrivit, se gândi Sapatișahul-Guvernator. Un indiciu. Un mic oracol al pierzaniei ce avea să vină.

Skauras sorbi din vin. Idolatrii izbeau ușa cu berbeci. Bărbați iuți, mortali.

Suntem morți cu toții? se întrebă el.

Nu. Doar eu.

Adâncit în ultima și cea mai cucernică dintre rugăciunile către Zeul Solitar, nu auzi trosnetul fibros al lemnului. Numai trosnetul final și zgomotul vreascurilor alunecând pe pardoseala de lespezi îi spuseră că venise timpul să tragă sabia din teacă.

Se întoarse pentru a înfrunta năvala necredincioșilor voinici, înnebuniți de bătălie. Avea să fie o luptă scurtă.

*

Se trezi cu capul în poala lui. El îi ștergea obrajii cu fruntea cu o cârpă udă. La lumina felinarului, în ochi îi sclipeau lacrimi.

— Copilul? icni ea.

Kellhus închise ochii și încuviință.

— E bine.

Ea zâmbi și începu să plângă.

— De ce? Ce-am făcut ca să te mânii pe mine?

— N-am fost eu, Serwë.

— Dar tu ai fost! Te-am văzut!

— Nu... Ai văzut un demon. Un surogat cu chipul meu...

Și dintr-o dată ea *știu*. Ceea ce fusese cunoscut deveni străin. Ceea ce fusese inexplicabil deveni limpede.

M-a vizitat un demon! Un demon...

Ea îl privi. Alte lacrimi fierbinți i se revărsară pe obraji. Cât de mult putea să plângă? *Dar eu... El...*

Kellhus clipi încet. *Ai fost a lui.*

Ea se înecă. Își rostogoli obrazul pe coapsa lui. Fu scuturată de convulsii, dar nu putu să vomite.

— Eu... hohoti ea. Eu...

— Ai fost credincioasă.

Ea se întoarse spre el cu chipul mototolit. *Dar nu erai tu!*

— Ai fost înșelată. Ai fost credincioasă.

Îi șterse lacrimile și ea zări sânge pe cârpa lui. Rămaseră tăcuți o vreme, privindu-se pur și simplu în ochi. Ea simți că usturimea pielii îi era alinată, că suferințele păleau, devenind o durere stranie, zumzăitoare. Cât timp, se întrebă ea, cât timp putea privi în acei ochi? Cât timp putea inima ei să se scalde în privirea lor atotcunoscătoare? *Pe veci! Da, pe veci.*

— A venit scylvendiul, spuse ea în cele din urmă. A încercat să mă ia.

— Știu, răspunse Kellhus. I-am spus că poate.

Și cumva ea știu și asta.

Dar de ce?

El zâmbi glorios.
— Pentru că am știut că n-o să-i dai voie.

*

Cât de mult au aflat?

În lumina singuratică a unicului felinar, Kellhus îi vorbea lui Serwë cu voce gângurită, potrivindu-și ritmurile cu ale ei, bătaie de inimă cu bătaie de inimă, răsuflare cu răsuflare. Cu o răbdare pe care niciun om născut în lume n-ar fi putut-o înțelege, o atrase încet în transa pe care dûnyainii o numeau Scufundarea, către locul unde vocea putea rescrie o altă voce. Provocând un lung șir de răspunsuri reflexe, revăzu interogatoriul ei în mâinile spionului-piele. Apoi răzui treptat violul creaturii de pe pergamentul sufletului ei. La venirea dimineții avea să se trezească nedumerită de tăieturile și juliturile ei, nimic mai mult. La venirea dimineții, avea să se trezească purificată.

După aceea se înghesui pe aleile zgomotoase și vesele ale taberei, îndreptându-se către Meneanor, către tabăra de pe malul mării a scylvendiului. Îi ignoră pe toți cei care-l salutau, adoptând un aer de neatenție meditativă care nu era departe de adevăr... Cei care insistau se fereau din calea privirii sale mânioase. Îi mai rămăsese un singur lucru de făcut...

Dintre toate cercetările sale, niciuna nu fusese mai adâncă sau mai periculoasă decât cea a scylvendiului. Exista mândria bărbatului care, la fel ca pe Proyas și pe celelalte Mari Nume, îl făcuse extrem de sensibil la relații de dominare. Și mai era inteligența lui nenaturală, capacitatea lui nu numai de a înțelege și de a pătrunde, ci și de a reflecta la mișcările propriului suflet — de a se întreba care sunt originile gândurilor lui.

Dar mai mult ca orice era ceea ce *știa* — ceea ce știa despre dûnyain. Moënghus oferise prea multe adevăruri în încercarea sa de a scăpa de utemoți cu mulți ani urmă. Subestimase ceea ce avea să facă Cnaiür cu frânturile pe care i le dezvăluise. Prin repetarea obsesivă a evenimentelor din jurul morții tatălui său, câmpeanul ajunsese la multe concluzii tulburătoare. Și acum, dintre toți oamenii

născuți în lume, numai el știa adevărul despre dûnyain. Dintre toți oamenii născuți în lume, numai Cnaiür urs Skiötha era treaz...

Și de aceea trebuia să moară.

Aproape până la ultimul, Oamenii din Eärwa aderau fără să gândească sau să cunoască la obiceiurile poporului lor. Conriyenii nu se bărbiereau pentru că obrajii despuiați erau muierești. Nansurii nu purtau jambiere pentru că erau grosolane. Tydonni nu se întovărășeau cu popoarele cu piele întunecată — sau scoabele, cum îi numeau — pentru că erau stricate. Pentru oamenii născuți în lume, asemenea obiceiuri pur și simplu *erau*. Ofereau mâncare valoroasă unor statui din piatră moartă. Sărutau genunchii unor oameni mai slabi ca ei. Trăiau înfricoșați de inimile lor nestatornice. Fiecare din ei se considera măsura absolută a tuturor celorlalți. Simțeau rușine, dezgust, respect, venerație...

Și niciodată nu se întrebau de ce.

Cnaiür era altfel. Acolo unde alții urmau din necunoașterea alternativelor, el era mereu nevoit să aleagă și, mai important de atât, să *susțină* un gând din infinitul număr de gânduri posibile, o acțiune din numărul infinit de acțiuni posibile. De ce să certe o nevastă pentru că plângea? De ce să nu o lovească în schimb? De ce să nu râdă, să o ignore sau să o consoleze? De ce să nu plângă cu ea? Ce făcea un răspuns mai adevărat decât altul? Era sângele lui? Înțelepciunea altuia? Zeul lui? Sau era, așa cum afirmase Moënghus, *scopul* lui? Înconjurat de poporul său, născut din ei și sortit să moară printre ei, Cnaiür își alesese sângele. Timp de treizeci de ani încercase să-și îndese gândurile și pasiunile pe căile înguste ale utemoților. Dar în ciuda străruinței sale inumane, în ciuda darurilor sale native, frații lui de trib puteau mereu să adulmece că ceva era în neregulă cu el. În relațiile dintre oameni, fiecare mișcare era constrânsă de așteptările celorlalți. Era un fel de dans și prin urmare nu admitea ezitări. Utemoții întrezăreau pâlpâirile lui de îndoială. Au înțeles că *se străduia*, iar cine se străduia să fie din Popor, nu putea fi din Popor.

Așa că l-au pedepsit cu șoapte și priviri ferite — timp de mai bine de o sută de anotimpuri.

Treizeci de ani de rușine și tăgadă. Treizeci de ani de chin și groază. O viață de ură canibală... În cele din urmă, Cnaiür își tăiase o cale a sa, un drum singuratic de nebunie și omoruri.

Făcuse din sânge apa sa purificatoare. Dacă războiul era venerație, atunci Cnaiür avea să fie cel mai cucernic dintre scylvendi — nu doar *din* Popor, ci cel mai mare dintre ei. Își spunea că brațele erau gloria sa. Era Cnaiür urs Skiötha, cel mai violent dintre oameni.

Și continuă să-și spună asta, chiar dacă swazondele nu erau însemnul onoarei sale, ci al morții lui Anasûrimbor Moënghus. Căci ce era nebunia dacă nu un fel de *nerăbdare* copleșitoare, o nevoie de a captura ceea ce lumea refuzase să-i ofere? Nu numai că Moënghus trebuia să moară, trebuia să moară *acum* — fie că era Moënghus sau nu.

În furia sa, Cnaiür făcuse din întreaga lume un surogat. Și se răzbuna pe acesta.

În ciuda acurateței, analiza aceasta nu îi fusese lui Kellhus de niciun folos în încercările sale de a o poseda pe Căpetenia utemoților. Faptul că bărbatul îl cunoștea pe dûnyain îi bloca trecerea. O vreme, Kellhus se gândise chiar la posibilitatea că Cnaiür nu avea să cedeze vreodată.

Apoi o găsiseră pe Serwë — un altfel de surogat. Încă de la început, scylvendiul o făcuse calea sa, dovada că urma drumul Poporului. Serwë îl ștergea pe Moënghus, de a cărui prezență îi amintea atât de mult înfățișarea lui Kellhus. Era incantația care avea să desfacă blestemul lui Moënghus. Și Cnaiür se îndrăgostise, nu de ea, ci de *ideea* de a fi îndrăgostit de ea. Pentru că o iubea, nu-l putea iubi pe Anasûrimbor Moënghus... Sau pe fiul său.

Ce venea mai apoi era aproape elementar.

Kellhus începu s-o seducă pe Serwë, știind că-i evocă barbarului propria sa seducere de către Moënghus cu treizeci de ani mai devreme. În curând, ea devenise și ștergerea *și repetarea* urii obidite a lui Cnaiür. Câmpeanul începu s-o bată, nu doar pentru a dovedi disprețul lui de scylvendi pentru femei, ci și pentru a se lovi mai puternic pe sine. O pedepsea pentru că repeta păcatele *lui*, deși o

iubea și în același timp disprețuia iubirea considerând-o o slăbiciune...

Și așa cum intenționase Kellhus, contradicțiile se îngrămădiră peste alte contradicții. Descoperise că oamenii născuți în lume erau curios de vulnerabili la contradicții, mai ales cele care duceau la pasiuni rivale. Se părea că nimic nu le ancora mai puternic inimile. Nimic nu îi obseda mai mult.

O dată ce Cnaiür îi cedase fetei, Kellhus o luă pur și simplu de lângă el, știind că bărbatul avea să ofere orice în schimbul ei și că avea să o facă fără ca măcar să înțeleagă de ce.

Și acum nu mai avea niciun folos de pe urma lui Cnaiür urs Skiötha. Călugărul se cățără pe creștetul cu ierburi rare al unei dune. Vântul îi biciuia părul, îi flutura roba albă din mătase grea în jurul taliei. Dinaintea lui, Meneanorul se întindea până în punctul unde pământul părea să se verse în marele gol al nopții. Dedesubt, văzu cortul simplu, rotund, al scylvendiului. Fusese trântit la pământ și călcat în picioare. Niciun foc nu ardea dinaintea lui.

O clipă Kellhus se gândi că era prea târziu, apoi auzi strigăte aspre purtate de vânt și zări o siluetă printre valurile umflate. Traversă ruinele taberei, îndreptându-se către marginea apei, simțind scrâșnetul scoicilor și al prundișului sub sandale. Lumina lunii arginta rostogolirea apelor. Pescărușii țipau, atârnând ca niște zmeie în vântul nopții.

Kellhus privi valurile lovind trupul gol al scylvendiului.

— Nu există drumuri! striga bărbatul, lovind valurile cu pumnii. Unde sunt...

Pe neașteptate, înțepeni. Apele întunecate se umflau în jurul lui, acoperindu-l până aproape de umeri, apoi se rostogoleau mai departe în nori de spumă cristalină. Întoarse capul și Kellhus îi văzu chipul veștejit, încadrat de șuvițe lungi de păr negru și ud. Nu exista niciun fel de expresie.

Absolut nicio expresie.

Cnaiür începu să pășească cu greu prin apă spre țărm. Valurile se spărgeau în jurul lui, la fel de imateriale ca fumul.

— Am făcut tot ce-ai vrut, strigă el peste tunetele din jur. Mi-am făcut tatăl de rușine ca să se lupte cu tine. L-am trădat pe el, mi-am trădat rasa...

Apa îi picura de pe pieptul solid spre planul concav al stomacului și al vintrelor. Un val se sparse de coapsele sale albe, trăgând de falusul său lung. Kellhus filtră vacarmul Meneanorului, concentrându-și toate simțurile pe barbarul care se apropia. Puls regulat. Paloare. Chip indiferent...

Ochi inerți.

Și Kellhus își dădu seama: *Nu-l pot citi pe bărbatul acesta.*

— Te-am urmat peste Stepa lipsită de drumuri.

Plesnet de picioare goale pe nisipul înmuiat de apă. Cnaiür se opri dinaintea lui, trupul lui imens lucind ca smălțuit în lumina lunii.

— Te-am iubit.

Kellhus întinse mâna în spate, trase sabia lui dûnyaină, o coborî dinaintea lui.

— Îngenunchează, spuse el.

Scylvendiul căzu în genunchi. Își întinse brațele, trăgându-și degetele prin nisip. Își dădu capul pe spate, cu fața spre stele, dându-și la vedere gâtul. Meneanorul tălăzuia și fierbea dinapoia lui.

Kellhus stătea nemișcat deasupra lui.

Ce-i asta, Tată? Milă?

Privi lung la nefericitul războinic scylvendi. Din ce întuneric venise această pasiune?

— Lovește! strigă bărbatul.

Imensul trup acoperit de cicatrice tremura de groază și încântare.

Dar Kellhus tot nu se putea mișca.

— Ucide-mă! strigă Cnaiür către bolta nopții.

Cu o iuțeală stranie înșfăcă tăișul lui Kellhus și îi smuci vârful spre gâtul lui.

— Ucide! Ucide!

— Nu, spuse Kellhus. Un val se sparse și vântul îi biciui cu stropi mărunți și reci.

Aplecându-se înainte, desfăcu cu blândețe tăișul din încleștarea puternică a bărbatului.

Brațele lui Cnaiür îi țâșniră de-o parte și de alta a capului, smucindu-l în nisipul rece.

Kellhus rămase nemişcat. Fie dintr-o întâmplare norocoasă, fie din instinct, barbarul îl salvă în ultima secundă de la moarte. Kellhus ştia că cea mai mică tresărire îi putea rupe gâtul.

Cnaiür îl trase atât de aproape încât îi simţea căldura umedă a corpului.

— *Te-am iubit!* şopti şi în acelaşi timp strigă.

Apoi îl împinse în spate pe Kellhus, aproape aruncându-l înapoi în picioare. Precaut acum, Kellhus îşi roti bărbia ca să scape de un cârcel din gât. Cnaiür se holba cu speranţă şi groază...

Kellhus băgă sabia în teacă.

Scylvendiul se clătină înapoi, ridicându-şi pumnii la cap. Încleştă şuviţe groase de păr, şi le smulse.

— Dar ai spus! urlă el, ţinând smocuri însângerate de păr. *Ai spus!*

Kellhus îl privi, cu totul neînduioşat. Existau alte foloase. Mereu existau alte foloase.

Lucrul numit Sarcellus urma o cărare îngustă de-a lungul zăgazurilor dintre câmpuri. În ciuda umezelii neobişnuite, era o noapte senină şi luna grava în albastru pâlcurile de eucalipţi şi sicomori dimprejur. Încetini când trecu pe lângă primele ruine, şi îşi ghidă calul printr-o lungă galerie de coloane care ţâşneau dintr-o adunătură de movile acoperite de iarbă. Dincolo de coloane, Sempisul zăcea nemişcat ca un lac, oglindind luna albă şi contururile întunecate ale costişelor din nord. Sarcellus descălecă.

Locul acesta fusese cândva străvechiul oraş Girgilioth, dar lucrul acesta nu prea conta pentru lucrul numit Sarcellus. Era o creatură a clipei prezente. Ceea ce conta era că reprezenta un reper, iar reperele erau locuri bune pentru discuţiile dintre spioni şi superiorii lor — umani sau nu.

Sarcellus se aşeză cu spatele sprijinit de una dintre coloane, pierdut în gânduri prădalnice şi impenetrabile. Pe coloanele palide în lumina lunii se înălţau frize cilindrice cu leoparzi stând în două picioare ca oamenii. Fluturarea

unor aripi îl trezi din visare şi îşi ridică ochii mari şi căprui, amintindu-şi de alte coloane.

O pasăre de mărimea unui corb ateriză pe genunchiul lui — o pasăre care arăta ca orice corb, mai puţin capul ei alb.

Un cap alb, omenesc.

Chipul tresări cu neliniştea unei păsări, îl privi pe Sarcellus cu ochişori de culoarea turcoazului.

— Simt miros de sânge, spuse ea cu voce subţire.

Sarcellus încuviinţă.

— Scylvendiul... Mi-a întrerupt interogarea fetei.

— Eficacitatea ta?

— E intactă. Mă vindec.

Ochişorii clipiră.

— Bine. Deci ce ai aflat?

— Nu e cishaurim. Creatura vorbea încetişor, ca şi cum nu ar fi vrut să rănească timpanele micuţe.

O întoarcere curioasă, de pisică, a capului.

— Într-adevăr, spuse Sinteza după o clipă. Atunci ce este?

— Dûnyain.

O mică grimasă. Dinţii micuţi, sclipitori, ca nişte fire de gheaţă, fulgerară printre buzele ei.

— Toate jocurile se termină cu mine, Gaörtha. Toate jocurile.

Sarcellus rămase foarte nemişcat.

— Nu-i un joc. Bărbatul acesta e dûnyain. Aşa îl numeşte scylvendiul. Ea a spus că nu există nicio îndoială.

— Dar nu există niciun ordin al dûnyainilor în Atrithau.

— Nu. Dar ştim că nu e un Prinţ de Atrithau.

Vechiul Nume făcu o pauză, ca şi cum ar fi învârtit gândurile mari, omeneşti, prin intelectul mititel al unei păsări.

— Poate că, spuse el în cele din urmă, nu-i o coincidenţă că numele acestui ordin vine din străvechea kûniürică. Poate că până la urmă numele bărbatului, Anasûrimbor, nu-i o minciună grosolană de-a cishaurimilor. Poate că *este* din Vechea Sămânţă.

— A fost oare instruit de neoameni?

— Poate... Dar avem spioni — chiar și în Ishterebinth. Nin-Ciljirasul face puține lucruri de care să nu prindem veste. Foarte puține.

Chipul micuț chicoti. Împături și desfăcu aripile de obsidian.

— Nu, continuă ea, încruntându-și fruntea micuță, acest dûnyain nu este sub tutela neoamenilor... Când focul străvechiului Kûniüri a fost călcat în picioare, mulți cărbuni încăpățânați au reușit să supraviețuiască. Mandatul este un asemenea cărbune. Poate că dûnyainii sunt un altul, la fel de încăpățânat...

Ochii albaștrii pâlpâiră — clipise din nou.

— Dar mult mai tainic.

Sarcellus nu spuse nimic. Speculațiile pe marginea unor asemenea probleme erau dincolo de puterile lui, dincolo de alcătuirea lui.

Dinții micuți țăcăniră o dată, de două ori, ca și cum Vechiul Nume le încerca rezistența.

— Da... Un *cărbune*... și încă în umbra Sfântului Golgoterath...

— I-a spus femeii că Războiul Sfânt va fi al său.

— Și nu e cishaurim! Ce mister, Gaörtha! Cine sunt dûnyainii? Ce treabă au cu Războiul Sfânt? Și cum se face, frumosul meu copil, că acest om poate vedea prin fața ta?

— Dar nu...

— Vede *îndeajuns*... Da, mai mult decât îndeajuns...

Își înclină capul spre dreapta, clipi, apoi se îndreptă.

— Păsuiește-l pe Prințului Kellhus încă o vreme, Gaörtha. Acum că vrăjitorul Mandatului a fost scos din joc, nu e o amenințare atât de mare. Păsuiește-l... Trebuie să aflăm mai multe despre acești „dûnyaini".

— Dar puterea lui continuă să crească. Din ce în ce mai mulți dintre oameni îl numesc „Profetul Războinic" sau „Prințul lui Dumnezeu". Dacă o ține tot așa, va deveni foarte greu de îndepărtat.

— Profetul Războinic... chicoti Sinteza. E foarte viclean dûnyainul ăsta. Îi leagă pe fanaticii ăștia cu funii pe care le-au făcut ei înșiși... Ce predică, Gaörtha? Amenință în vreun fel Războiul Sfânt?

— Nu. Încă nu, Părinte al Sfatului.

— Cântărește-l, apoi fă cum crezi de cuviință. Dacă duce Războiul Sfânt de râpă, trebuie să-l reduci la tăcere — cu orice preț. Nu e decât o curiozitate. Cishaurimii sunt dușmanul nostru!

— Da, Bătrân Părinte.

Licărind ca marmura udă, capul alb săltă de două ori, ca mânat de un instinct copleșitor. O aripă coborî spre genunchiul lui Sarcellus, se afundă între coapsele lui întunecate... Gaörtha înțepeni.

— Ești rănit grav, dulcele meu copil?

— Daaaa, icni lucrul numit Sarcellus.

Capul micuț se lăsă pe spate. Ochi întredeschiși urmăriră vârful aripii mișcându-se în cercuri și mângâind, mângâind și mișcându-se în cercuri.

— Ah, dar imaginează-ți... Imaginează-ți o lume în care niciun pântec nu-i însuflețit, în care niciun suflet nu nădăjduiește!

Sarcellus înghiți, desfătându-se.

Capitolul XVI

Shigek

Oamenii nu seamănă nicicând mai mult unii cu alții decât atunci când sunt adormiți sau morți.

— OPPARITHA, DESPRE CARNAL

Aroganța inrithiilor a devenit orbitoare în zilele care au urmat bătăliei de la Anwurat. În ciuda faptului că cei cumpătați le cereau să continue atacul, marea majoritate vocifera cerând un răgaz. Îi credeau pierduți pe fanimi, așa cum îi crezuseră pierduți după Mengedda. Dar în timp ce Oamenii Colțului zăboveau, Padirajahul plănuia. Avea să facă din lume scutul său.

— DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Începutul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Iothiah

Achamian era chinuit de vise...

Vise trase din teacă.

Burnița încețoșa depărtările, ascunzând Munții Inel dinapoia unor perdele de un cenușiu ca de lână, îngăduind nebuniei din fața lui să se întindă cât vedea cu ochii. Mulțimi de sranci, acoperite de țepii armelor din bronz negru. Rânduri de bashragi, bătând noroiul cu ciocanele lor masive. Și dincolo de ei, meterezele Gogotterathului.

Turnuri încețoșate deasupra unor costișe abrupte, cele două mari coarne ale Arcei crescând în întunericul de nepătruns, curbate și aurii pe fondul cenușiului nesfârșit, târând pulpane de apă.

Căruntul Golgotterath, înălțat deasupra celei mai mari grozăvii care căzuse vreodată din ceruri.

Pe cale să fie înfrânt...

Un geamăt răsunător vui de pe parapete peste câmpia mohorâtă.

Ca un val de păianjeni, srancii năvăliră înainte, urlând prin bălțoace, săltând prin noroi. Se ciocniră de falangele de aorsi războinici, bastioanele cu părul lung ale Nordului. Clocotiră împotriva rândurilor strălucitoare ale kûniûrilor, culmea gloriei norsirailor. Prinții-Căpetenii ale Norsiraiului de Sus dădură bice carelor de luptă și totul pierea dinaintea lor. Flamurile Ishterebinthului, ultimul din Conacele neoamenilor, se năpustiră adânc într-o mare de monstruozități, lăsând în urma lor rămășițe scăldate în sânge negru. Marele Nil'gikas rezista ca un punct de lumină strălucitoare a soarelui în mijlocul fumului și al umbrelor sălbatice. Și Nymeric sufla în Cornul Lumii, iar și iar, până ce srancii nu mai auziră decât zvonul propriei lor pierzanii.

Seswatha, Marele Maestru al Sohoncului, își ridică chipul în ploaie și gustă dulcea bucurie, pentru că se întâmpla, se întâmpla cu adevărat! Spurcatul Golgotterath, străvechiul Min-Uroikas, era pe punctul de a cădea. Îi avertizase la timp!

Achamian avea să retrăiască toți cei optsprezece ani ai acestei iluzii.

Vise trase din teaca unui cuțit.

Și când se trezea, în zgomot de strigăte aspre sau la răpăitul apei reci pe chipul său, i se părea doar că o grozăvie luase locul alteia. Clipea în lumina torțelor, observa amorțit mușcătura lanțurilor, gura în care i se îndesase o cârpă rânced și siluetele întunecate, în robe stacojii, din jurul lui. Și se gândea, înainte de a cădea din nou în Vise: *Vine... Vine Apocalipsa...*

— Straniu, nu-i așa, Iyokus?
— Ce anume?
— Că oamenii pot fi făcuți neputincioși atât de ușor.
— Oamenii și Școlile...
— Ce insinuezi?
— Nimic, Mare Maestru.
— Uite! Ne privește!
— Da... Face asta din când în când. Dar trebuie să se mai înzdrăvenească înainte să putem începe...

*

Esmenet țipă când îi văzu ducându-și caii de hățuri, venind spre ea pe câmpie. Kellhus și Serwë, trași la față ca după o călătorie lungă, în care nu dormiseră. O rupse la fugă pe pășunea accidentată, ca trasă de o frânghie lungă și irezistibilă. Către ei. Nu, nu către ei — *către el.*

Zbură spre el, îl strânse mai puternic decât credea că-i sunt în stare brațele. El mirosea a praf și a uleiuri parfumate. Barba și părul său îi atinseră pielea cu cârlionți moi. Își simțea lacrimile alunecând de pe obrazul ei pe gâtul lui într-o linie neîntreruptă.

— Kellhus, suspină ea. Oh, Kellhus... Cred că *înnebunesc!*

— Nu, Esmi... E suferința.

El părea un stâlp de alinare. Pieptul lui pătrat turtindu-i sânii. Brațele lui lungi, protectoare în jurul spatelui și taliei ei înguste.

El o împinse înapoi și ea se întoarse spre Serwë, care plângea și ea. Se îmbrățișară, apoi se îndreptară împreună către cortul singuratic de pe coastă. Kellhus ducea caii de frâie.

— Ne-a fost *dor* de tine, Esmi, spuse Serwë, ciudat de agitată.

Esmenet o privi pe fată cu amărăciune. Ochiul ei stâng era julit, negru și vișiniu, și o tăietură de un roșu furios ieșea de sub linia părului. Chiar dacă Esmenet ar fi îndrăznit — și nu îndrăznea — avea să o lase pe Serwë să explice în loc să întrebe ce se întâmplase. Cu asemenea semne, întrebările cereau minciuni și tăcerea aducea

adevărul. Așa erau majoritatea femeilor — mai ales cele ușoare...

Cu excepția fetei, fata părea sănătoasă, radioasă aproape. Sub hasasul ei, pântecul i se umflase, iar șoldurile îi rămăseseră înguste într-un fel pe care Esmenet nu putea decât să-l invidieze. Fu asaltată de o sută de întrebări. O durea spatele? Cât de des urina? Sângerase? Pe neașteptate își dădu seama cât de îngrozită trebuie să fie fata — chiar și în tovărășia lui Kellhus. Esmenet își amintea de propria-i groază încântată. Dar ea fusese singură. Absolut singură.

— Trebuie să fii moartă de foame! exclamă ea.

Serwë scutură din cap într-o negare anemică și Esmenet și Kellhus râseră amândoi. Lui Serwë îi era mereu foame — așa cum trebuie să-i fie unei femei însărcinate.

O clipă, Esmenet simți vechea strălucire însorită fulgerând din ochii ei. — Mă bucur atât de mult că vă văd, spuse ea. N-am jelit numai pierderea lui Achamian.

Venise amurgul, așa că aduse lemne — în cea mai mare parte rămășițe plutitoare de culoarea osului pe care le găsise pe lângă râu — ca să le arunce pe foc. Kellhus se așeză cu picioarele încrucișate dinaintea flăcărilor pipernicite. Serwë își lăsă capul pe umărul lui, cu părul aproape albit de soare, cu nasul roșu și jupuit ca întotdeauna.

— Este același foc, spuse Kellhus. Cel pe care l-am aprins când am ajuns în Shigek.

Esmenet se opri, cu brațele înfășurate în jurul lemnelor.

— Așa este! exclamă Serwë. Privi în jur la povârnișurile despuiate, se întoarse către dunga neagră a râului din apropiere.

— Dar a dispărut totul... Toate corturile. Toți oamenii...

Esmenet puse cu grijă un lemn după altul pe foc. În ultima vreme era obsedată de focurile ei. Nu exista nimeni altcineva de care să se îngrijească.

Putea să simtă cercetarea blândă a lui Kellhus.

— Unele vetre nu mai pot fi aprinse din nou, spuse el.

— Arde destul de bine, murmură Esmenet.

Clipi ca să alunge lacrimile, își trase nasul și apoi și-l șterse.

— Dar ce înseamnă o vatră, Esmi? Focul este cel care o întreține, sau familia?

— Familia, spuse ea în cele din urmă.

Fusese copleșită de un gol straniu.

— Noi suntem acea familie... Știi asta.

Kellhus își lăsase capul pe-o parte ca să-i poată privi chipul plecat.

— Achamian știe și el asta.

Picioarele îi deveniră niște străini și ea se poticni și căzu în fund. Începu să plângă din nou.

— D-dar t-trebuie s-să rămân... T-trebuie s-să-l aștept... să vină *acasă.*

Kellhus îngenunche lângă ea și îi ridică bărbia. Ea zări dâra strălucitoare a unei lacrimi pe obrazul său stâng.

— Noi suntem acea casă, spuse el și cumva asta fu tot.

În timpul cinei, Kellhus îi explică tot ce se întâmplase în săptămâna care trecuse. Era un povestitor extraordinar — era dintotdeauna — și o vreme Esmenet se trezi pierdută în Bătălia de la Anwurat și în complexitatea ei smintită. Inima îi pulsă în gât când el îi descrise incendierea taberei și atacul khirgwiilor și bătu din palme și râse la fel de tare ca Serwë când îi descrise felul în care apărase Stindardul Swazondei, care, după părerea lui, fusese doar o înșiruire de gafe norocoase ale veneticilor. Și se trezi mirându-se că un om atât de miraculos — un profet! căci nu putea să fie altceva — se interesa de *ea,*de Esmenet, o târfă din castele de jos din Sumna.

— Ah, Esmi, spuse el, îmi aduci pace în suflet când te văd zâmbind.

Ea își mușcă buza și râse printr-un chip înlăcrimat.

El continuă, mai serios, să explice evenimentele care urmară bătăliei. Cum fuseseră alungați păgânii în deșert. Cum ridicase Gotian capul retezat al lui Skauras dinaintea focurilor victoriei. Cum își consolida Războiul Sfânt, chiar în acele clipe, poziția pe Malul de Sud. Din Deltă până în adâncul deșertului, altarele erau în flăcări...

Esmenet văzuse fumul.

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând cum focul înfuleca lemnul. Ca întotdeauna, cerul era senin și bolta înstelată părea nesfârșită. Lumina lunii arginta Sempisul cel etern.

Câte nopți se gândise la aceste lucruri? Cer și priveliște întinsă. Făcând-o să se simtă mică, îngrozind-o cu nepăsarea lor monstruoasă, amintindu-i că inimile nu erau decât zdrențe în vânt. Un vânt prea puternic le putea arunca în marele întuneric. Un vânt prea slab le făcea indolente.

Ce șanse avea Akka?

— Am primit vești de la Xinemus, spuse Kellhus în cele din urmă. Încă mai caută...

— Deci există speranță?

— Mereu există speranță, spuse el cu o voce care încuraja și în același timp amorțea sufletul. Nu putem decât să așteptăm să vedem ce găsește.

Esmenet nu putea să vorbească. Îi aruncă o privire lui Serwë, dar fata îi evită ochii.

Ei cred că a murit.

Știa că nu trebuia să spere. Așa era lumea. Dar *moartea* părea un gând atât de absurd. Cum să te gândești la sfârșitul gândirii?

Akka ar...

— Vino, spuse Kellhus în felul iute și deschis al cuiva sigur de noul său drum. Veni cu pași mari spre ea, înconjurând focul micuț, și se așeză lângă ea, cu genunchii în nisip. Cu un băț scrijeli un semn ciudat de cunoscut în pământul din fața lor.

— Între timp hai să te învăț să citești.

I se păru că toate lacrimile fuseseră stoarse din ea, dar cumva...

Esmenet îl privi pe Kellhus și zâmbi printre lacrimi. Vocea îi păru mică și frântă.

— Întotdeauna am vrut să învăț să citesc.

*

Trecea de la o agonie la alta — de la tortura lui Seswatha în măruntaiele Dagliashului cu două mii de ani în urmă la *acum*... Durerea rănilor încrețite, a încheieturilor jupuite, contorsionate de distribuția greșită a greutății trupului său.

La început Achamian nu-și dădu seama că era treaz. I se păru doar că fața lui Mekeritrig se transformase în cea a lui Eleäzaras — chipul de o frumusețe neomenească a Trădătorului Oamenilor devenise cel al Marelui Maestru, brăzdat, cu favoriți.

— Ah, Achamian, spuse Eleäzaras, mă bucur să te văd că vezi — lucruri din lumea asta, cel puțin. O vreme ne-am temut că nu o să te mai trezești. Aproape ai fost ucis, să știi. Biblioteca a fost distrusă cu totul... Toace acele cărți, făcute scrum, numai din cauza încăpățânării tale. Cum trebuie să mai urle Sareoții în Exterior. Bietele lor cărți.

Lui Achamian i se pusese căluș, era despuiat și înlănțuit cu mâinile deasupra capului și gleznă una lângă alta, așa că atârna suspendat deasupra unei mari pardoseli din mozaic. Încăperea era boltită, dar nu putea să vadă vârful tavanului, și nici capătul zidurilor care încadrau anturajul în robe stacojii din fața lui. Spațiul din jur se pierdea în întuneric. Trei tripoduri încruntate ofereau lumină și el, atârnând la intersecția cercurilor lor de lumină, era scăldat în aceasta.

— Ah, da... continuă Eleäzaras, privindu-l cu un zâmbet subțire. Locul acesta. Întotdeauna e bine să îți cunoști temnița, nu? O veche capelă inrithi, după cum arată. Construită de ceneieni, cred.

Dintr-o dată, înțelese.

Turnurile Stacojii! Sunt mort... Sunt mort.

Pe obraji i se revărsară lacrimi. Trupul său, bătut, atârnând amorțit, îl trădă și simți năvala urinei și a fecalelor de-a lungul piciorului gol, auzi plesnetul acestora pe șerpii mozaicului de la picioarele sale.

Nuuu! Nu se poate întâmpla una ca asta!

Eleäzaras râse subțire și răutăcios.

— Și acum, spuse el, pe un ton jnanic și nostim, urlă și un arhitect ceneian, mort de multă vreme.

Suita lui râse neliniștită.

Cuprins de o panică animalică, Achamian se zbătu în lanțuri, tuși încercând să-și scoată cârpa din gură. Fu lovit de spasme și rămase moale. Se legăna în cercuri mici, pedepsit de valuri de durere.

Esmi...

— Există multă *certitudine* aici, spuse Eleäzaras, ridicându-și o basma spre față, nu crezi, Achamian? Știi *de ce* ai fost răpit. Și mai știi și care va fi inevitabilul sfârșit. O să te torturăm pentru Gnoză și tu, condiționat de anii de instrucție ai Mandatului, ne vei zădărnici toate încercările. Vei muri în agonie cu secretele tale încleștate strâns lângă inimă și noi vom rămâne doar cu un alt leș inutil de-al Mandatului. Așa ar *trebui* să se întâmple, nu?

Achamian nu făcu decât să se holbeze cu groază pustie, un pendul chinuit legănându-se încet înainte și înapoi, înainte și înapoi...

Ceea ce spusese Eleäzaras era adevărat. Trebuia să moară pentru ceea ce știe, pentru Gnoză.

Gândește, Achamian, gândește! Te-rog-te-rog-Dumnezeule-trebuie-să-gândești!

Lipsite de îndrumarea Quyei neoamenilor, Școlile Anagogice din cele Trei Mări nu învățaseră niciodată cum să depășească ceea ce se numeau Analogiile. Toată vrăjitoria lor, indiferent cât de puternică sau ingenioasă, își trăgea puterea din asocierile oculte, din rezonanțele dintre cuvinte și *evenimente* concrete. Aveau nevoie de ocolișuri — dragoni, fulgere, sori — pentru a arde lumea. Nu putea conjura, ca Achamian, *esența* acestor lucruri, Pârjolul însuși. Nu știau nimic despre Abstracții.

Acolo unde ei erau niște poeți, el era un *filosof*. Erau bronzul, iar el era ca fierul, și avea să le-o arate.

Achamian pufni pe nări. Cu ochi încețoșați, îl privi furios pe Marele Maestru.

Vei arde în focurile mele! Vei arde în focurile mele!

— Dar *aici*, spunea Eleäzaras, în aceste vremuri tumultoase, nu e nevoie ca trecutul să fie un tiran pentru noi. Aici, chinul tău, moartea ta, nu sunt asigurate... Aici, nimic nu este sigur...

Eleäzaras se îndepărtă de ceilalți — cinci pași eleganți, măsurați — și se opri foarte aproape de Achamian.

— Ca să ți-o dovedesc, o să-ți scot călușul. Te voi lăsa să *vorbești*, în loc să te torturez, ca pe tovarășii tăi Învățați

din trecut, cu Constrângeri fără sfârșit. Dar te avertizez, Achamian, e inutil să încerci să ne ataci.

Scoase o mână zveltă din mâneca sa brodată cu glife și făcu un semn spre mozaicul pardoselii.

Achamian văzu un cerc mare, pictat cu roșu, peste animalele stilizate ale pardoselii de mozaic: reprezentarea unui șarpe cu solzi din pictograme care își devora propria coadă.

— După cum vezi, spuse Eleăzaras cumpătat, ești înlănțuit deasupra unui Cerc Uroborian... Dacă începi un Cânt doar, vei aduce dureri nemăsurate asupra ta, te asigur. Am mai văzut așa ceva...

Și Achamian mai văzuse. Se părea că Turnurile Stacojii aveau multe instrumente poetice.

Marele Maestru se retrase și un eunuc hodorogit se ivi din umbre. Cu degete grase, dar vioaie, îi scoase călușul. Achamian trase aer pe gură, gustă duhoarea trădării de mai devreme a propriului trup. Își întinse capul în față și scuipă cât de bine putu.

Învățații Stacojii îl priveau așteptând, temători chiar.

— Ei bine? întrebă Eleăzaras.

Achamian clipi, își săltă gâtul din cauza durerii.

— Unde suntem? cârâi el.

Un zâmbet larg despică bărbuța rară și căruntă a Marelui Maestru.

— Vai, în Iothiah, desigur.

Achamian se strâmbă și încuviință. Își coborî privirile spre Cercul Uroborian, își văzu urina prelingându-se de-a lungul mortarului dintre lespezile mozaicului...

Nu păru o problemă de curaj, doar o clipă amețitoare de deconectare, o ignorare voită a consecințelor.

Rosti două cuvinte.

Agonie.

Îndeajuns ca să-l facă să țipe și să-și golească din nou măruntaiele.

Fire incandescente șerpuiau și se ramificau sub pielea lui de parcă prin vene îi curgea lumina soarelui în loc de sânge.

Țipă și țipă până ce i se păru că ochii ar fi trebuit să-i plesnească, dinții să-i crape și să se reverse pe pardoseala de mozaic, zornăind ca porțelanul pe porțelan. Și apoi din nou coșmarurile unui chin mult mai vechi și mult mai puțin efemer.

*

Când țipetele încetară, Eleäzaras fixă cu privirea silueta inconștientă. Chiar și așa, înlănțuit și despuiat, cu falusul stafidit împungându-i părul pubian, bărbatul părea... amenințător.

— Încăpățânat, spuse Iyokus pe un ton care afirma insolent: *La ce te așteptai?*

— Într-adevăr, răspunse Eleäzaras, înfuriat.

Întârziere după întârziere. Gnoza ar fi fost un lucru atât de încântător pe care să-l smulgă de la acest câine tremurător, dar ar fi fost un dar neașteptat. Ceea ce *trebuia* să știe era ceea ce se petrecuse în acea noapte în Catacombele Imperiale de sub Înălțimile Andiamine. Trebuia să afle ce știa acest bărbat despre spionii-piele ai cishaurimilor. Ai cishaurimilor!

Direct sau indirect, acest câine al Mandatului le desființase avantajul pe care îl obținuseră în Bătălia de la Mengedda. Mai întâi prin faptul că ucisese doi vrăjitori în Biblioteca Sareotică, printre care pe Zutirames, un vechi și puternic aliat de-al lui Eleäzaras. Apoi, prin faptul că-i oferise o pârghie fanaticului de Proyas. Dacă n-ar fi fost amenințările lui cu răzbunarea „dragului său tutore", Eleäzaras n-ar fi permis nicicând Turnurilor Stacojii să se alăture Războiului Sfânt pe Malul de Sud. Șase! Șase vrăjitori fuseseră doborâți de arcașii fanimi înarmați cu Choree în Bătălia de la Anwurat. Ukrummu, Calasthenes, Naïn... Șase!

Și Eleäzaras știa că exact asta era ceea ce vroiau cishaurimii... Să-i sângereze în timp ce-și păzeau cu strășnicie propriul sânge!

Oh, cât de mult râvnea Gnoza. Atât de mult încât aproape că egala în greutate celălalt cuvânt — „cishaurim". Aproape. În seara aceea, în Biblioteca Sareotică, privindu-l

pe acest bărbat înfruntând de unul singur opt vrăjitori cu lumini licăritoare, abstracte, Eleäzaras îl invidiase cum nu mai invidiase niciodată pe nimeni. Ce putere miraculoasă! Ce aranjamente fără cusur. Cum? se întrebase el. Cum?

Nenorociții de porci ai Mandatului.

După ce avea să afle tot ce avea nevoie să știe despre cishaurimi, avea să aranjeze ca acest câine să fie torturat după vechile metode. Totul în lumea asta era o loterie, și cine știe, poate că răpirea acestui bărbat avea să se dovedească un lucru la fel important ca nimicirea cishaurimilor — în cele din urmă.

Aceea, hotărî Eleäzaras, era problema lui Iyokus. El nu-și putea imagina faptul că, pentru anumite recompense, merita să pui chiar și cele mai disperate rămășaguri. Nu știa nimic despre speranță.

Dependenții de chanv nu păreau să știe vreodată ceva despre speranță.

*

Sempisul păru mai mult decât un râu la traversare.

Esmenet călărise în spatele lui Serwë până la un bac inrithi din apropiere, îngrozită de ideea de a pluti pe spatele animalului și uimită de îndemânarea nativă a fetei la călărit. Era cepalorană, îi explică Serwë. Se născuse călare.

Ceea ce însemna, se gândi Esmenet într-un moment de amărăciune neobișnuită, că se născuse cu picioarele desfăcute.

După aceea, stând în umbra frunzelor șuierătoare, privi de partea cealaltă a râului, la despuiatul Mal de Nord. Pustietatea o întristă, îi aminti de inima ei și de motivele pentru care trebuia să plece. Dar depărtarea... O senzație înspăimântătoare de finalitate îi încleștă inima, și certitudinea că Sempisul, ale cărui ape le crezuse blânde, era de fapt nemilos de răzbunător și nu avea să admită întoarcere.

Pot înota... Știu să înot!

Kellhus îi puse o mână pe umăr.

— Lumea privește spre sud, spuse el.

Întoarcerea în tabăra conriyană era mult mai puțin dificilă decât se temuse. Proyas își ridicase tabăra dincolo de zidurile înalte ale Ammegnotiseului, singurul mare oraș de pe Malul de Sud. Din această cauză se treziră în mijlocul unui râu de trafic spre și dinspre piață: cete de călăreți, căruțe, penitenți în picioarele goale, îngrămădindu-se cu toții pe acea parte a drumului unde umbra era mai deasă. Dar în loc să se piardă în mulțime, se treziră asaltați, în mare parte de Omeni ai Colțului, dar și de câțiva auxiliari, cu toții implorând să fie atinși sau binecuvântați de Profetul Războinic. Vestea luptei sale cu khirgwii, îi explică Serwë, îl adeverise în inimile multora. Erau aproape copleșiți când ajunseră în tabără.

— Nu-i mai dojenește, spuse Esmenet, privind uimită.

Serwë râse.

— Nu-i minunat?

Și așa era — *așa era!* Acela era Kellhus, cel care o tachinase de atâtea ori lângă focul lor, pășind în mijlocul mulțimii adoratoare, zâmbind, atingând obraji, rostind cuvinte calde și încurajatoare. Acela era *Kellhus!*

Profetul Războinic.

El își ridică privirea spre ele, rânji și le făcu din ochi. Lipită în șa de spatele fetei, Esmenet o simțea pe Serwë tremurând de încântare și pentru o clipă simți un junghi de gelozie sălbatică. De ce pierdea mereu? De ce o urau astfel Zeii? De ce nu urau pe altcineva, pe cineva care să *merite?* De ce nu pe Serwë?

Dar aceste gânduri fură urmate de o rușine nemiloasă. Kellhus venise după *ea*. Kellhus! Acest bărbat pe care alții îl venerau venise pentru că își făcea griji pentru ea.

Face asta pentru Achamian. Pentru profesorul său...

Proyas postase gărzi în jurul taberei conriyene — mai ales din cauza agitației din jurul lui Kellhus, îi explică Serwë — și în curând se treziră mergând fără să fie deranjați pe lungile alei de prelate.

Esmenet își spusese că se temea să se întoarcă din cauză că asta i-ar fi stârnit prea multe amintiri. Dar de fapt se temea de pierderea acestor amintiri. Refuzul de a părăsi vechea tabără fusese pripit, disperat, patetic... Kellhus îi

arătase toate astea. Dar faptul că rămăsese o *întărise* cumva — sau așa i se părea când se gândea la acest lucru. Exista o senzație puternică de *apărare*, certitudinea că trebuie să protejeze împrejurimile lui Achamian. Refuzase până și să se atingă de bolul ciobit din lut din care își băuse ceaiul în acea ultimă dimineață. I se părea că, descriindu-i absența în detalii atât de tulburătoare, aceste lucruri deveniseră fetișuri, talismane care aveau să-i asigure întoarcerea. Și mai exista acea senzația de mândrie pustie. Fugiseră cu toții, dar ea rămânea — *ea rămânea!* Privea peste câmpurile abandonate, la vetrele care se transformau în țărână, la potecile zgâriate printre ierburi și întreaga lume i se părea o nălucă. Doar pierderea ei era reală... Doar Achamian. Nu exista un fel de glorie, un fel de îndurare în toate astea?

Acum mergea mai departe — indiferent de ceea ce spusese Kellhus despre vetre și familii. Însemna oare asta că îl lăsa și pe Achamian în urmă?

Plânse în timp ce Kellhus o ajuta să ridice cortul lui Achamian, atât de mic și de ros, în umbra măreţului pavilion cu brocarturi pe care îl împărțea cu Serwë. Dar era recunoscătoare. Era atât de recunoscătoare.

Crezuse că primele nopți aveau să fie stângace, dar se înșelase. Kellhus era prea generos, iar Serwë prea inocentă, ca ea să se simtă altfel decât binevenită. Din când în când, Kellhus o făcea să râdă, pur și simplu pentru a-i aminti, bănuia Esmenet, că încă mai putea simți bucurie. Altfel, fie îi împărtășea durerea, fie se retrăgea, ca ea să poată suferi în singurătate.

Serwë era... ei bine, Serwë. Uneori părea să uite cu totul de durerea lui Esmenet și se purta de parcă nimic nu se schimbase, de parcă Achamian ar fi putut să apară oricând de pe aleile șerpuite, râzând sau certându-se cu Xinemus. Și deși atunci când se gândea la acest lucru, Esmenet îl găsea jignitor, descoperi că în practică era deosebit de liniștitor. Era plăcut să le prefaci.

Alte ori, Serwë părea cu totul devastată, pentru ea, pentru Achamian și de asemenea pentru ea însăși. Esmenet știa că asta se datora în parte sarcinii — și ea plânsese și

râsese ca o nebună când își purtase fiica în pântece — dar i se păru deosebit de greu de îndurat. O întreba îndatoritoare pe Serwë ce era în neregulă, era mereu cu băgare de seamă, dar gândurile o umpleau de rușine. Dacă Serwë spunea că plânge pentru Achamian, Esmenet se întreba de ce. Fuseseră amanți mai mult de o singură noapte? Dacă Serwë spunea că plângea pentru *ea*, Esmenet era indignată. Ce? Atât de patetică era? Și dacă Serwë părea pur și simplu să se vaite, Esmenet era dezgustată. Cum de putea cineva să fie atât de egoist?

După aceea, Esmenet se mustra pe sine însăși. Ce ar fi crezut Achamian despre aceste gânduri amare și pizmașe? Cât de dezamăgit ar fi fost!

— Esmi! ar fi spus el. Esmi, *te rog*...

Și petrecea ore întregi fără să poată adormi amintindu-și toate cuvintele groaznice pe care le rostise, toate răutățile ei meschine și implora iertarea Zeilor. Nu fusese *serioasă*. Cum ar fi putut să fie?

În cea de-a treia noapte, auzi o bătaie ușoară în prelata de la intrarea cortului. Când o trase deoparte, Serwë se grăbi să intre, mirosind a fum, portocale și iasomie. Fata pe jumătate dezbrăcată îngenunche în întuneric, plângând. Esmenet știa deja că Kellhus nu se întorsese, pentru că ascultase. Trebuia să ia parte la consilii și, desigur, să se ocupe de congregația lui din ce în ce mai mare.

— Serchaa? o întrebă ea, copleșită de osteneala unei mame care trebuia să-i consoleze pe cei care sufereau mult mai puțin decât ea. Ce este, Serchaa?

— Te rog, Esmi. Te rog, te implor!

— *Ce* mă rogi, Serchaa? Ce vrei să spui?

Fata șovăi. Ochii ei erau doar două puncte licărind în beznă.

— Nu-l fura! strigă pe neașteptate Serwë. Nu mi-l fura!

Esmenet râse, dar cu blândețe ca să nu rănească sentimentele fetei.

— Să-l fur pe Kellhus, spuse ea.

— Te rog, Esmi! E-ești atât de frumoasă... Aproape la fel de frumoasă ca mine! Dar ești și isteață! Vorbești cu el așa cum îi vorbesc ceilalți bărbați! Te-am auzit!

— Serchaa... Îl iubesc pe *Akka*. Îl iubesc și pe Kellhus, dar nu... nu așa cum te temi tu. Te rog, nu trebuie să te temi! N-aș putea îndura să te temi de mine, Serchaa!

Esmenet crezuse că era sinceră, dar după aceea, în timp ce se cuibărea lipită de spatele zvelt al lui Serwë, se trezi exultând la gândul temerilor lui Serwë. Răsuci părul bălai al fetei printre degete, gândindu-se la felul în care îl trecuse peste pieptul lui Achamian... Cât de ușor, se întrebă ea, ar fi să i-l smulgă din cap? *De ce te-ai culcat cu Akka? De ce?*

În dimineața următoare, Esmenet se trezi cuprinsă de remușcări. Ura, după cum ziceau cei din Sumna, era un oaspete lacom și zăbovea doar în inimile pline de înfumurare. Inima lui Esmenet devenise foarte goală. O fixă cu privirea pe fată în lumina palidă. Serwë se rostogolise în somn și acum zăcea cu chipul ei angelic întors spre Esmenet. Cu mâna dreaptă își cuprindea umflătura stomacului. Respira ușor ca un prunc.

Cum se putea ca o asemenea frumusețe să sălășluiască într-un chip adormit? O vreme, Esmenet medită la ceea ce i se părea că vede. Exista o senzație stranie de *furișare*, încântarea de a vedea fără să fii văzut atât de cunoscută copiilor. Asta o făcu pe Esmenet să surâdă. Dar era mai mult de atât: aura vieții adormite, premoniția morții, mirarea de a vedea carnavalul sălbatic al expresiilor omenești cuprins în nemișcarea unui singur punct. Era o senzație de adevăr, o înțelegere că *toate chipurile* aveau acest punct în comun. Esmenet știu că acesta era chipul ei, la fel cum era al lui Achamian sau chiar al lui Kellhus. Dar mai mult ca orice era o vulnerabilitate glorioasă. Gâtlejul adormit, spunea un proverb nilnameshi, era ușor de retezat. Nu asta era iubirea? Să fii privit în timp ce dormi... Plângea atunci când se trezi Serwë. O văzu pe fată clipind, focalizându-și privirea și încruntându-se.

— De ce? întrebă Serwë.

Esmenet zâmbi.

— Pentru că ești atât de frumoasă, spuse ea. Atât de perfectă.

Ochii lui Serwë străluciră de bucurie. Se rostogoli pe spate, întinzându-și brațele în aerul înăbușitor.

— *Știu!* strigă ea, rotindu-și umerii într-un mic dans.

O privi pe Esmenet, își săltă sprâncenele în sus și în jos.

— Toată lumea mă vrea! râse ea. Chiar și tu!

— Cățea mică! icni Esmenet, ridicându-și mâinile de parcă ar fi vrut să-i zgârie ochii.

Kellhus era deja lângă foc când ele se rostogoliră din cort, râzând și chițăind. Clătină din cap — așa cum poate că se cuvenea să facă un bărbat.

Din acea zi, Esmenet se îngriji cu și mai multă bunăvoință de Serwë. Ce stranie, ce tulburătoare era prietenia pe care o găsise la această fată, la această copilă însărcinată, al cărei amant era un profet.

Chiar și înainte ca Achamian să plece spre Bibliotecă, se întrebase ce anume vedea Kellhus la Serwë. Cu siguranță trebuia să fie mai mult decât frumusețea ei — pe care Esmenet o considera adesea nelumească. Kellhus vedea inimi, nu piele, indiferent cât de netedă sau de albă ca marmura era aceasta. Și inima lui Serwë părea atât de plină de cusururi. Era veselă și deschisă, desigur, dar era și vanitoasă, certăreață, mofturoasă și ușoară.

Dar acum Esmenet se întreba dacă nu cumva aceste cusururi erau secretul perfecțiunii inimii. Pentru că întrezărise acea perfecțiune în timp ce o privise dormind. O clipă întrezărise ceea ce numai Kellhus putea să vadă... Frumusețea fragilității. Splendoarea imperfecțiunii. Își dădu seama că fusese martoră. Fusese martora adevărului. Nu putu găsi cuvintele potrivite, dar se simțea mai bine datorită acestui lucru, mai înviorată cumva. În dimineața aceea Kellhus o privise și încuviințase din cap în felul acela deschis, admirativ, care îi amintea de Xinemus. Nu spusese nimic pentru nu fusese nevoie să spună ceva — sau așa i se păru. Poate, se gândi ea, adevărul e ca vrăjitoria, într-un fel. Poate că cei care vedeau adevărul se vedeau pur și simplu unul pe altul.

Mai târziu, înainte de a pleca împreună cu Serwë să se plimbe prin bazarele pe jumătate abandonate din Ammegnotis, Kellhus o ajută cu lecțiile de citire. În ciuda protestelor ei, îi dăduse *Cronicile Colțului* ca abecedar.

Numai faptul de a ține în mâini manuscrisul legat în piele o umplea de groază. Felul cum arăta, cum mirosea, chiar și scârțâitul aspru al cotorului ei emana dreptate și judecată irevocabilă. Paginile păreau scrise cu fier. Fiecare cuvânt pe care îl rostea avea o neliniște a lui. Fiecare coloană ca urmele lăsate de o pasăre o prevestea pe următoarea.

— Nu am nevoie, îi spuse ea lui Kellhus, să citesc promisiunea propriei mele damnări!

— Ce spune? întrebă Kellhus ignorându-i toanele.

— Că sunt un gunoi!

— Ce *spune*, Esmi?

Ea se întoarse la încercarea istovitoare de a smulge sunete din semne și cuvinte din sunete.

Ziua era fierbinte ca deșertul în oraș, unde piatra și chirpiciul se îmbibau de soare și păreau să-i dubleze căldura. Esmenet se retrase devreme în acea noapte, și pentru prima dată după multe zile, adormi fără să plângă după Achamian.

Se trezi în ceea ce nansurii numeau „dimineața nerodului". Deschise pur și simplu ochii și își dădu seama că e perfect trează, chiar întunericul și temperatura îi spuneau că dimineața era la multe ore distanță. Se încruntă spre intrarea cortului, care dusese trasă deoparte. Picioarele ei goale țâșniră de sub pături. Erau scăldate în lumina lunii împreună cu picioarele încălțate în sandale ale unui bărbat...

— Ce tovarăși interesanți ai, spuse Sarcellus.

Nu-i trecu deloc prin minte să țipe. O clipă sau două, prezența lui părea tot atât de *cuvenită* pe cât părea de imposibilă. Zăcea lângă patul ei, cu capul sprijinit de un cot, cu ochii mari, căprui, lucind amuzați. Sub veșmintele albe, cu înflorituri din aur, purta o robă shrială cu un Colț brodat pe piept. Mirosea a lemn de santal și a alte parfumuri ritualice pe care nu reuși să le identifice.

— Sarcellus, murmură ea. De câtă vreme o privea?

— Nu i-ai spus niciodată vrăjitorului despre mine, nu-i așa?

— Nu.

El clătină din cap cu batjocură tristă.

— Târfă obraznică.

Senzația de irealitate se scurse și fu străbătută de primul junghi adevărat de frică.

— Ce vrei, Sarcellus?

— Pe tine.

— Pleacă...

— Profetul tău nu este ceea ce crezi că este... Știi asta.

Frica deveni teroare. Știa foarte bine cât de crud putea să fie cu cei care nu făceau parte din micul cerc al celor pe care îi respecta, dar crezuse mereu că făcea parte din cercul acela — chiar și după ce plecase din cortul lui. Dar se întâmplase ceva... Cumva, înțelese că nu însemna nimic, absolut *nimic* pentru bărbatul care o privea acum.

— Pleacă acum, Sarcellus.

Cavalerul-Comandant râse.

— Dar am nevoie de tine, Esmi. Am nevoie de ajutorul tău... E vorba de aur...

— O să țip. Te avertiz...

— *E vorba de viață!* mârâi Sarcellus.

Cumva mâna lui se închisese peste gura ei. Nu avea nevoie să simtă înțepătura ca să știe că îi pusese un cuțit la gât.

— Ascultă, târfă. Ți-ai făcut un obicei din a cerși la masa greșită. Vrăjitorul e mort. Profetul tău îl va urma în curând. Te întreb acum, ce se va alege de tine?

Trase păturile deoparte, dezgolind-o în aerul cald al nopții. Ea tresări, plânse în timp ce vârful cuțitului alunecă pe pielea ei scăldată de lumina lunii.

— Eh, târfă *bătrână*? Ce-ai să faci când or să se tocească pliurile piersicuței tale, hmm? Cu cine o să te culci atunci? Cum ai să sfârșești, mă întreb? O să ți-o tragi cu leproșii? Sau vei suge băieței speriați pentru câteva firimituri de pâine?

Făcu pe ea de groază.

Sarcellus inspiră adânc, de parcă ar fi savurat aroma umilinței ei. Ochii lui râdeau.

— Îmi miroase oare a încuviințare?

Plângând, Esmenet aprobă sub degetele de fier. Sarcellus rânji cu dispreț și își retrase mâna. Ea țipă și țipă până când i se păru că-i sângerează gâtlejul.

Apoi era în brațele lui Kellhus, trasă din cort spre cărbunii care licăreau în vatră. Auzi strigăte, văzu bărbați înghesuindu-se cu torțe în jurul lor, auzi voci vuind în coriyană. Cumva le explică ce se întâmplase, cutremurându-se și hohotind de plâns între brațele puternice ale lui Kellhus. După ceea ce i se părură a fi câteva clipe și în același timp câteva zile, agitația trecu. Oamenii se întoarseră la somnul care le mai rămăsese. Groaza se topi, înlocuită de pulsul istovit al rușinii. Kellhus îi spuse că avea să i se plângă lui Gotian, dar că nu se putea face mare lucru.

— Sarcellus este un Cavaler-Comandant, spuse Kellhus.

Și ea era doar târfa unui vrăjitor mort.

Târfă obraznică.

Esmenet refuză oferta lui Serwë de a rămâne cu ea și cu Kellhus în pavilionul lor, dar acceptă propunerea de a se spăla în scăldătoarea ei. După aceea, Kellhus o urmă până la cortul ei,

— Serwë l-a curățat pentru tine, spuse el. A schimbat așternuturile.

Esmenet începu din nou să plângă. Când devenise atât de slabă? Atât de demnă de milă?

Cum ai putut să mă părăsești? De ce m-ai părăsit?

Se târî în cortul ei de parcă s-ar fi aruncat într-o vizuină. Își ascunse fața în păturile curate de lână. Mirosea a lemn de santal...

Ducând un felinar, Kellhus o urmă și se așeză cu picioarele încrucișate deasupra ei.

— S-a dus, Esmenet... Sarcellus n-o să se mai întoarcă. Nu după seara asta. Chiar dacă n-o să se întâmple nimic, întrebările îl vor stânjeni. Ce om nu-i bănuiește pe ceilalți că s-au supus poftelor lor?

— Nu înțelegi, icni ea. Cum să-i spună? În tot acest timp se temuse pentru Achamian, îndrăznise chiar să-l plângă, și totuși...

— L-am mințit! exclamă ea. *L-am mințit pe Akka!*

Kellhus se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— După ce m-a părăsit în Sumna, Sfatul a venit la mine. *Sfatul,* Kellhus! Și am știut că moartea lui Inrau nu

a fost o sinucidere. Am știut! Dar nu i-am spus niciodată lui Akka. Iubite Sejenus, *nu i-am spus niciodată!* Și acum s-a dus, Kellhus! S-a dus!

— Respiră, Esmi. *Respiră*... Ce legătură are asta cu Sarcellus?

— Nu știu... Asta e partea nebunească. Nu știu!

— Ați fost amanți, spuse Kellhus și ea înțepeni, ca un copil pus în fața unui lup. Kellhus îi știuse mereu secretul, încă din noaptea aceea din Altarul de deasupra Asgiliochului când îi întrerupsese pe ea și Sarcellus. Deci de unde venea groaza ei de acum?

— O vreme ai crezut că-l iubești pe Sarcellus, continuă Kellhus. L-ai comparat chiar pe Achamian cu el... L-ai judecat și i-ai găsit lipsuri lui Achamian.

— Am fost o proastă! strigă ea. O proastă!

Cum de putuse să fie atât de proastă?

Niciun bărbat nu este pe măsura ta, iubire! Niciun bărbat!

— Achamian era slab, spuse Kellhus.

— Dar l-am iubit *pentru* slăbiciunile lui! Nu înțelegi? De asta l-am iubit!

L-am iubit cu adevărat!

— Și de aceea n-ai putut să te duci la el... Dacă te-ai fi dus la el în timp ce împărțeai patul cu Sarcellus ar fi însemnat să-l acuzi de acele slăbiciuni pe care nu le putea îndura. Așa că ai stat deoparte, te-ai amăgit cu gândul că îl căutai când de fapt te-ai ascuns de el în tot acel timp.

— De unde știi lucrurile astea? suspină ea.

— Dar indiferent cât de mult te-ai mințit, *știai*... Și de aceea n-ai putut să-i spui niciodată lui Achamian despre ceea ce s-a întâmplat în Sumna — indiferent cât de mult avea nevoie să afle! Pentru că știai că nu avea să înțeleagă și te temeai că de ceea ce ar fi putut să vadă...

Josnicie, egoism, ură...

Murdărie.

Dar Kellhus vedea... Văzuse dintotdeauna.

— Nu te uita la mine! strigă ea.

Uită-te la mine...

— Dar mă uit, Esmi. Chiar mă uit. Și ceea ce văd mă umple de *mirare*.

Și cuvintele acestea narcotice, atât de calde și de apropiate — atât de apropiate! — o liniștiră. Perna îi rănea obrazul și pământul tare de sub rogojină o julea, dar totul era cald și totul era în siguranță. El suflă în felinar și ieși în tăcere din cortul ei. Amintirea caldă a degetelor lui continuă să-i mângâie părul.

*

Evident înfometată, Serwë începuse să mănânce devreme. O oală cu orez fierbea pe foc, iar Kellhus îi ridica și îi cobora periodic capacul, adăugând ceapă, mirodenii și piper shigeki. De obicei Esmenet era cea care gătea, dar Kellhus îi ceruse să citească cu voce tare din *Cronicile Colțului*, râzând la bâjbâielile ei ocazionale și acoperind-o de încurajări.

Citea Imnurile, vechile „Legi ale Colțului", din care multe fuseseră anulate din *Tratat* de către Cel din Urmă Profet. Împreună se minunară de faptul că, dacă își loveau părinții, copiii erau condamnați să fie omorâți cu pietre sau că dacă un om ucidea pe fratele cuiva, *propriul* frate era executat.

Apoi citit:

— Să nu lași vreo...

Recunoscu cuvintele datorită simplei repetiții. Rostind cuvântul următor, spuse: „târfă..." și se opri. Îl privi pe Kellhus și recită furioasă:

— Să nu lași vreo târfă în viață, căci își fac morminte din pântece... Urechile îi ardeau... Zdrobi un impuls neașteptat de a azvârli cartea în flăcări.

Kellhus îi întoarse privirea, deloc surprins. *A așteptat să ajung la acest pasaj. De la început...*

— Dă-mi cartea, spuse el pe un ton indescifrabil.

Ea se supuse.

Cu o mișcare fluidă, aproape negândită, își trase cuțitul din teaca ceremonială pe care o purta legată în jurul taliei. Prinzând tăișul de aproape de vârf, începu să scrijelească de pe pergament cerneala frazei jignitoare. Timp de câteva

bătăi de inimă, Esmenet nu reuși să înțeleagă ce făcea. Pur și simplu se holba, un martor împietrit.

Când coloana fu curățată, se lăsă spate pentru a studia rezultatul.

— Mai bine, spuse el, de parcă tocmai răzuise mucegaiul de pe pâine.

Se întoarse și îi întinse cartea.

Esmenet nu putu să-l atingă.

— Dar... Dar nu poți face una ca asta!

— Nu?

El îi apăsă cartea în mâini. Ea aproape că o aruncă departe în praf.

— Asta-i *Scriptura*, Kellhus. Colțul. Sfântul Colț!

— Știu. Chezășia damnării tale.

Esmenet se holbă ca o proastă.

— Dar...

Kellhus se încruntă și clătină din cap, ca și cum ar fi fost uluit că putea fi atât de obtuză.

— Esmi, cine crezi că sunt eu?

Serwë ciripi de râs, bătu chiar din palme.

— C-cine? se bâlbâi Esmenet.

Era mai mult decât putea duce. În afara câtorva ocazii în care fusese furios sau glumise, nu-l auzise pe niciodată pe Kellhus vorbind cu... cu o asemenea infatuare.

— Da, repetă Kellhus, *cine?*

Vocea sa părea să fie un tunet din mătase. Părea la fel de etern ca un cerc.

Apoi Esmenet o văzu: strălucirea aurie din jurul mâinilor lui...Fără să gândească, se ridică în genunchi dinaintea lui și își apăsă chipul în praf.

Te rog! Te rog! Sunt un nimic!

Apoi Serwë sughiță. Dintr-o dată, în mod absurd, dinaintea ei era doar Kellhus, râzând, ridicând-o din praf, invitând-o la masa de seară.

— Mai bine? spuse el în timp ce ea își reluă amorțită locul lângă el.

Toată pielea o ardea și o furnica. El încuviință din cap către cartea deschisă în timp ce își umplea gura de orez.

Năucită, îmbătată, ea roşi şi îşi coborî privirea. Încuviinţă din cap către bolul ei.

Am ştiut asta! Am ştiut-o dintotdeauna!

Deosebirea era că acum ştia şi Kellhus. Prezenţa lui ardea lângă ea.

În toată viaţa ei văzuse lucruri şi oameni distincţi. Ea era Esmenet, şi acesta era bolul ei, argintul Împăratului, oamenii Shriahului, pământul lui Dumnezeu şi aşa mai departe. Ea era aici, iar acele lucruri erau *acolo*. Nu mai era aşa. I se părea că totul radia căldura pielii lui. Pământul de sub picioarele ei goale. Rogojina de sub fesele ei. Şi pentru o clipă nebunească, fu sigură ca dacă şi-ar fi dus degetele la propriul obraz avea să simtă buclele moi ale unei bărbi bălaie, că dacă s-ar fi întors spre stânga ar fi văzut-o pe Esmenet plutind nemişcată deasupra unui bol de orez.

Cumva, totul devenise *aici* şi totul devenise *el*. Kellhus!

Ea trase aer în piept. Inima îi bubuia în piept. *A şters pasajul!*

Cu o singură expiraţie, i se păru că o întreagă viaţă de condamnare se scurse din ea şi se simţi iertată, *iertată cu adevărat*. O răsuflare şi era iertată! Încercă o senzaţie de luciditate, ca şi cum gândurile i-ar fi fost curăţate, ca apa trecută prin pânză de un alb strălucitor. Se gândi că s-ar fi *cuvenit* să plângă, dar lumina soarelui era prea intensă şi aerul prea curat pentru plâns.

Totul devenise atât de *sigur*. *A şters pasajul!* Apoi se gândi la Achamian.

*

Aerul mirosea a vin, vomă şi axile. Prin întuneric pâlpâiau torţe, pictând pereţii din chirpici în negru şi portocaliu, luminând frânturi din războinicii beţi care se înghesuiau în beznă: aici o falcă bărboasă, acolo o frunte încruntată, un ochi scânteietor, un pumn însângerat pe mânerul vreunei săbii. Cnaiür urs Skiötha pălea printre ei, pe aleile înguste din Heppa, străvechiul cartier de petreceri al Ammegnotisului. Îşi făcea drum împingând cu umerii, mişcându-se hotărât, de parcă avea o destinaţie. Râsete şi lumini bubuiau prin uşile larg deschise. Fetele

shigeki chicoteau și strigau într-o sheyică stricată. Copiii înfulecau portocale furate. *Râsete*, se gândi el. *Râd cu toții... Nu ești din ținut!*

— Tu! auzi pe cineva strigând.

Plângăciosule! Poponar plângăcios!

— *Tu*, spuse un tânăr galeoth lângă el.

De unde apăruse? Ochii lui străluceau de admirație, dar lumina frântă îi dădea chipului un aer prevestitor de rele. Buzele îi erau lascive și feminine, iar golul negru al gurii promițător.

— Ai călătorit împreună cu el. Tu ești primul lui discipol! Primul!

— Al cui?

— Al lui. Al Profetului Războinic.

Mă bați, strigă bătrânul Bannut, fratele tatălui său, *pentru că mi-o trag cu el așa cum ți-ai tras-o tu cu tatăl lui!*

Cnaiür îl înșfăcă pe bărbat și îl smuci mai aproape.

— *Cine?*

— Prințul Kellhus de Atrithau... Tu ești scylvendiul care l-a găsit în Stepă. Care ni l-a adus!

Da... Dûnyainul. Cumva, uitase ceva legat de el. Zări un chip desfăcându-se ca ierburile din Stepă sub o rafală de vânt. Simți o palmă, moale și caldă pe coapsa lui. Începu să tremure.

Ești mai mult... Mai mult decât Poporul!

— Sunt din Popor! scrâșni el.

Bărbatul își smucea zadarnic încheieturile mâinilor.

— Te rooog! șuieră el. Am crezut... Am crezut...

Cnaiür îl aruncă la pământ, se uită mânios la procesiunea întunecată de trecători. Râdeau?

Te-am privit în noaptea aceea! Am văzut cum te uitai la el!

Cum ajunsese pe drumul acesta? Unde se ducea?

— Cum mi-ai spus? strigă la bărbatul doborât.

Își aminti că fugise cât de tare putuse, departe de potecile negre tocite prin ierburi, departe de yaksh și de furia atotștiutoare a tatălui său. Găsi un pâlc de sumac și își făcu un luminiș în mijlocul lui. Ierburile verzi se împleteau

cu cenușiul. Miros de pământ și de gândaci târându-se prin găuri umede și întunecate. Miros de singurătate și taină, sub cerul liber, dar apărat de vânt. Scoase bucățile sparte din brâu și le împrăștie cu o mirare care îi tăia suflarea. Era atât de tristă. Și atât de frumoasă. Imposibil de frumoasă.

Cineva. Uita să urască pe cineva.

Capitolul XVII

Shigek

Când sunt îngroziți, toți oamenii își ridică mâinile și își întorc chipurile. Nu uita, Tratta, întotdeauna ferește-ți chipul! Căci acolo te afli tu.

— THROSEANIS, TRIAMIS IMPERATOR

Poetul va renunța la stilul lui doar atunci când Geometricianul va putea explica cum se face că viața poate fi în același timp un punct și o linie. Cum se face că timpul și întreaga creație se reduc la momentul de față? Nu vă faceți iluzii: acest moment, clipa acestei răsuflări, este firul firav de care atârnă întreaga creație.
Și oamenii îndrăznesc să fie nesăbuiți...

— TERES ANSANSIUS, ORAȘUL OAMENILOR

Începutul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Shigek

Într-o zi, întorcându-se de la râu cu hainele lor spălate, Esmenet îi auzi fără să vrea pe câțiva Oameni ai Colțului vorbind despre pregătirile Războiului Sfânt de a continua marșul. Kellhus petrecu o parte a după-amiezii cu ea și cu Serwë, explicându-le că, înainte de a se retrage în deșert, kianinii măcelăriseră toate cămilele de pe Malul de Sud, așa cum dăduseră foc tuturor bărcilor înainte de a se retrage de partea cealaltă a Sempisului. De atunci, în

incursiunile în deşertul Khemema din sud dăduseră numai peste fântâni otrăvite.

— Padirajahul, spuse Kellhus, speră să facă din deşert ceea ce Skauras a sperat să facă din Sempis.

Marile Nume nu erau, desigur, intimidate. Plănuiau să mărşăluiască de-a lungul dealurilor de coastă, urmate de Flota Imperială, care avea să le asigure toată apa de care aveau să aibă nevoie. Drumul avea să fie greu — aveau să fie nevoiţi să trimită mii de soldaţi peste dealuri ca să aducă apa — dar avea să îi ducă în siguranţă în Enathpaneah, mlaştinile Ţinutului Sfânt, cu mult înainte ca Padirajahul să-şi poată reveni după înfrângerea de la Anwurat.

— În curând voi două veţi lipăi prin nisip, spuse Kellhus cu acea tachinare caldă pe care Esmenet învăţase s-o iubească cu multă vreme în urmă. Ţie o să-ţi fie greu, Serwë, însărcinată cum eşti şi cărând în spate pavilionul nostru.

Fata îi aruncă o privire mustrătoare şi în acelaşi timp încântată. Esmenet râse, dându-şi în acelaşi timp seama că avea să se îndepărteze şi mai mult de Achamian...

Vroia să-l întrebe pe Kellhus dacă avea veşti de la Xinemus, dar era prea înspăimântată. În plus, ştia că Kellhus avea să-i spună imediat ce soseau alte veşti. Şi ştia ce veşti aveau să fie acelea. Le zărise de multe, multe ori în ochii lui Kellhus.

Se adunaseră din nou de aceeaşi parte a focului pentru a evita fumul şerpuitor, Kellhus în mijloc, Serwë la dreapta şi Esmenet la stânga. Găteau bucăţi mici de miel înfipte în ţepuşe, pe care le mâncau cu bucăţi mici de pâine şi brânză. Acesta devenise un prilej de desfătare pentru ei — unul din lucrurile mărunte care păstrau promisiunea unei familii.

Kellhus se întinse pe lângă ea pentru a mai lua nişte pâine, continuând s-o tachineze pe Serwë.

— Ai mai ridicat vreodată un pavilion pe nisip?

— Kellhusss, se plânse Serwë, fiind în acelaşi timp încântată.

Esmenet trase adânc în piept mirosul lui uscat și sărat. Nu se putu abține.

— Se spune că durează o *veșnicie*, o dojeni el, retrăgându-și mâna și atingând din greșeală sânul drept al lui Esmenet.

Furnicături de intimitate întâmplătoare. Înflăcărarea unui trup stăpânit pe neașteptate de o înțelepciune care transcendea intelectul.

Tot restul după-amiezii, Esmenet își dădu seama că ochii îi erau îmbolnăviți de un neastâmpăr sâcâitor. Dacă înainte privirea ei căutase doar chipul lui Kellhus, acum rătăcea pe întregul său trup. Era ca și cum ochii ei ar fi devenit samsari, intermediari între trupul ei și al lui. Când îi vedea pieptul, sânii o furnicau de perspectiva de a fi zdrobiți. Când îi zărea șoldurile înguste și fesele tari, interiorul coapselor îi zumzăia anticipând căldura. Uneori palmele o mâncau la propriu!

Era, desigur, o nebunie. Esmenet trebuia doar să prindă privirea vigilentă a lui Serwë ca să dea înapoi.

Mai târziu în acea noapte, după ce Kellhus plecase, se întinseră amândouă pe rogojinile lor, cu capetele aproape atingându-se, cu trupurile formând un unghi de-o parte și de alta a focului. Făceau asta adesea când Kellhus era plecat. Priveau la nesfârșit în flăcări, uneori vorbind, dar în cea mai mare a timpului fără să scoată niciun sunet, cu excepția unor țipete scurte atunci când focul scuipa cărbuni.

— Esmi? întrebă Serwë pe un ton ciudat, gânditor.

— Da, Serchaa?

— Aș *face-o*, să știi.

Lui Esmenet îi tresăltă inima.

— Ce-ai face?

— L-aș împărți, spuse fata.

Esmenet înghiți.

— Nu... Niciodată, Serwë... Ți-am spus să nu-ți faci griji.

— Dar asta încerc să-ți spun... Nu mă tem că am să-l pierd, nu mă mai tem de nimeni.

Esmenet zăcea cu răsuflarea tăiată, privind printre bucățile de lemn în cuptorul pulsând de cărbuni.

— Vrei să spui... Vrei să spui că el... *mă vrea*...

Serwë râse uşor.

— Sigur că nu, spuse ea.

— Sigur că nu, repetă Esmenet.

Ridicând în sinea ei din umeri, se scutură de aceste gânduri nebuneşti şi înnebunitoare. Ce făcea? El era Kellhus! *Kellhus!*

Se gândi la Akka, clipi două lacrimi fierbinţi.

— Niciodată, Serwë.

Kellhus se întoarse numai noaptea următoare, când intră călare în mica lor tabără însoţit de Proyas însuşi. Prinţul conriyan părea deosebit de istovit de călătorie şi era foarte tras la faţă. Purta o tunică albastră simplă — hainele lui de călărie, presupuse Esmenet. Doar încâlceala de broderii de aur de pe tivuri îi indicau rangul. Barba, pe care de obicei o tăia scurt, după contururile fălcii, crescuse şi semăna cu bărbile tăiate drept ale nobililor săi.

La început Esmenet îşi feri privirile, temându-se că Proyas ar fi putut să ghicească cât de mult îl ura dacă i-ar fi zărit ochii. Cum să nu-l urască? Nu numai că refuzase să-l ajute pe Achamian, nu-l lăsase nici pe Xinemus să-l ajute şi îl privase pe Mareşal de rangul şi de poziţia lui când acesta insistase. Dar ceva din vocea lui, o disperare nobilă, poate, îi atrase atenţia. Păru stingher — însingurat chiar — când se aşeză la locul lui lângă foc alături de Kellhus, într-atât încât ea îşi dădu seama că antipatia îi şovăia. Şi el îl iubise cândva pe Achamian. I-o spusese Xinemus.

Poate că de aceea suferea. Poate că nu era atât de diferit de ea.

Ştia că asta ar spune Kellhus.

După ce le turnă tuturor vin îndoit cu apă şi le oferi bărbaţilor rămăşiţele mesei pe care o pregătise pentru ea şi pentru Serwë, Esmenet se aşeză de partea cealaltă a focului.

Bărbaţii vorbeau despre probleme de război în timp ce mâncau şi Esmenet fu izbită de contradicţia dintre felul în care Proyas ţinea cont de sfaturile lui Kellhus şi purtarea lui în general rezervată. Dintr-o dată înţelese de ce le interzicea Kellhus adepţilor lui i se alăture în tabără. Kellhus

i-ar fi neliniștit pe cei ca Proyas, ca oricare dintre Marile Nume, presupuse ea. Cei care se aflau în centrul lucrurilor erau întotdeauna mai puțin flexibili, mai implicați, decât cei de la marginea lor. Și Kellhus promitea un nou centru...

Era ușor să te miști de la o margine la alta.

Bărbații tăcură ca să își termine mielul, ceapa și pâinea. Proyas puse farfuria alături și își clăti cerul gurii cu o înghițitură de vin. Îi aruncă o privire lui Esmenet, ca din întâmplare, apoi își aținti ochii în depărtare. Lui Esmenet i se păru dintr-o dată că tăcerea era sufocantă.

— Cum o duce scylvendiul? întrebă ea, neștiind ce altceva să spună.

El o privi din nou. O clipă ochii lui zăboviră pe mâna ei tatuată...

— Îl văd rar, spuse bărbatul cel chipeș, aținlindu-și privirea în flăcări.

— Dar am crezut că era sfătuitorul...

Se opri, dintr-o dată nesigură de buna cuviință a cuvintelor ei. Achamian se plânsese mereu de purtarea ei obraznică față de nobili...

— Sfătuitorul meu în probleme de război?

Proyas clătină din cap și o clipă ea înțelese de ce îl iubise Achamian. Era atât de straniu să se afle în tovărășia celor pe care el îi cunoscuse cândva. Cumva, absența lui devenea mai palpabilă și în același timp mai ușor de îndurat.

Era adevărat. Își lăsase amprenta. Lumea își amintea.

— După ce Kellhus ne-a explicat ce s-a întâmplat la Anwurat, continuă Prințul, Consiliul l-a ovaționat pe Cnaiür ca autor al victoriei noastre. Preoții lui Gilgaöl l-au proclamat Sărbătorit al Luptei chiar. Dar el nici n-a vrut să audă...

Prințul sorbi din nou adânc din vin.

— Cred că i se pare de neîndurat....

— Să fie un scylvendi printre inrithi?

Proyas clătină din cap și își așeză bolul gol curios de aproape de piciorul lui drept.

— Să ne placă, spuse el.

Fără alte cuvinte se ridică și își ceru scuze. Se înclină spre Kellhus, îi mulțumi lui Serwë pentru vin și pentru

compania ei binevoitoare, apoi se îndepărtă în întuneric fără să arunce măcar o privire spre Esmenet.

Serwë o fixa cu privirea. Kellhus părea pierdut în gânduri din altă lume. Esmenet rămase tăcută o vreme, cu chipul arzând, iar brațele și gândurile străbătute de un vuiet straniu. Întotdeauna era straniu, chiar dacă i se părea că-l cunoaște la fel de bine ca gustul propriei guri.

Rușine.

Oriunde se ducea. Era duhoarea ei caracteristică.

— Îmi pare rău, le spuse celor doi.

Ce căuta aici? Ce putea ea să ofere în afară de umilință? Era stricată — stricată! Și ea stătea cu Kellhus? Cu *Kellhus*? Cât de proastă era? Nu putea să schimbe ceea ce era așa cum nu putea să-și spele tatuajul de pe dosul mâinii! Putea să se spele de sământă, dar nu și de păcate! De păcate nu!

Și era... Era...

— Îmi pare rău, suspină ea. Îmi pare rău!

Esmenet fugi de lângă foc și se târî în întunericul singuratic al cortului ei. Al cortului *lui! Al lui Akka!*

Kellhus veni la ea nu după multă vreme și ea se blestemă pentru că sperase că așa avea să facă.

— Îmi doresc să mor, șopti ea, zăcând cu fața în jos pe pământ.

— La fel ca mulți alții.

Întotdeauna o sinceritate implacabilă. Ar fi putut oare să-l urmeze acolo unde se ducea? Avea destulă putere?

— N-am iubit decât doi oameni în toată viața mea, Kellhus...

Prințul nu-și feri nicio clipă privirea.

— Și amândoi au murit. Ea încuviință, clipi lacrimi.

— Nu-mi cunoști păcatele, Kellhus. Nu cunoști întunericul pe care îl port în inimă.

— Spune-mi-le, atunci.

Vorbiră până târziu în noapte și ea fu cuprinsă de un calm straniu, care îi făcea extremitățile vieții — moarte, pierdere, umilință — curios de inerte.

Târfă. Câți o îmbrățișaseră? Câte bărbii aspre îi atinseseră obrajii? Întotdeauna exista ceva care trebuia îndu-

rat. Cu toții o pedepseau pentru nevoile lor. Monotonia îi făcea să pară ridicoli, o lungă înșiruire de bărbați slabi, plini de speranță, rușinați, mânioși, primejdioși. Cât de ușor un trup lua mormăind locul celui dinaintea lui, până ce deveniră lucruri abstracte, clipe dintr-o ceremonie grotescă, vărsând libații fierbinți asupra ei, mânjind-o cu vopseaua lor lipsită de sens. Niciunul din ei altfel decât cel dinaintea lui.

O pedepseau și pentru asta.

Câți ani avusese când tatăl ei o vânduse primului dintre prietenii lui? Unsprezece? Doisprezece? Când începuse pedeapsa? Când se culcase pentru prima dată cu un bărbat? Și-o amintea pe mama ei plângând într-un colț... dar nimic mai mult.

Și fiica ei... Ea câți ani avusese?

Gândise ca tatăl ei, explică ea. Încă o gură. Să se hrănească singură. Monotonia îi amorțise groaza, făcuse din înjosire ceva ridicol. Schimbau arginți pe sămânță lăptoasă — neghiobii. Să învețe Mimara neghiobia bărbaților. Niște animale stângace, în călduri. Nu trebuia decât să ai puțină răbdare, să le oglindești pasiunile, să aștepți și în curând se termina. Dimineața puteau cumpăra mâncare... Mâncare de la neghiobi, Mimara. Nu înțelegi, copilă? Șșșș. Nu mai plânge. Uite! Mâncare de la neghiobi!

— Așa o chema? întrebă Kellhus. Mimara?

— Da, spuse Esmenet.

Oare de ce putea rosti acest nume acum, când nu-l putuse rosti niciodată când era cu Achamian? Era straniu felul acela în care durerile vechi puteau amuți junghiurile unor lucruri de neimaginat.

Primele hohote de plâns o luară prin surprindere. Fără să gândească, se sprijini de Kellhus și brațele lui se închiseră în jurul ei. Ea se văită și îl lovi încet cu pumnii în piept, se opinti și plânse. El mirosea a lână și a piele arsă de soare. Erau morți. Singurii oameni pe care îi iubise vreodată. După ce respirația i se potoli, Kellhus o împinse în spate și mâinile ei căzură moi în poala lui. Timp de câteva bătăi de inimă îl simți întărindu-se lipit de dosul încheieturii mâinii ei, ca un șarpe care se încovoia sub lână.

Ea nu suflă și nu se mișcă. Văzduhul, tăcut ca o lumânare, vuia... Își trase mâinile.

De ce? De ce să otrăvească o noapte ca asta? Kellhus clătină din cap, râse ușor.

— Intimitatea cere intimitate, Esmi. Atâta timp cât nu uităm care ne este locul, nu există motiv de rușine. Cu toții suntem becisnici.

Ea își coborî privirea la palme, la încheieturi. Zâmbi.

— Nu uit... Îți mulțumesc, Kellhus.

El își ridică mâna la obrazul ei, apoi se aplecă și ieși din cortul ei mic. Ea se rostogoli pe o parte, își strânse mâinile cu palmele lipite între genunchi și murmură blesteme până adormi.

*

Mesajul sosise pe mare, spuse bărbatul. Era un galeoth și după mantia lui, un membru al casei lui Saubon.

Proyas cântări în mână cutiuța pentru suluri. Era mică, rece la atingere și lucrată splendid cu Colți micuți. O lucrătură ingenioasă, se gândi Proyas. Nenumărate reprezentări micuțe, fiecare figurină fiind definită de alte figurine, astfel încât nu exista niciun loc liber care să le reliefeze, doar colți și iar colți. Chiar și în acest recipient, medită Proyas, exista o predică.

Dar la urma urmei așa era Maithanet: predici până la capăt. Prințul conriyan îi mulțumi bărbatului și îl concedie, după care se întoarse în scaunul lui de la masa de campanie. Pavilionul său era înăbușitor și umed, într-atât încât se trezi că urăște felinarele pentru căldura lor suplimentară. Se dezbrăcase rămânând doar într-o tunică subțire din in alb și se hotărâse deja să doarmă gol — după ce avea să cerceteze această scrisoare.

Folosindu-se de cuțitul lui, rupse cu grijă sigiliul de ceară al cutiuței. O înclină și micul sul alunecă afară, lipit de un alt sigiliu, acesta purtând însemnul Shrialului însuși.

Oare ce-ar putea să vrea!

Proyas medită o clipă la privilegiul de a primi asemenea scrisori de la un asemenea om. Apoi rupse sigiliul de ceară și desfășură sulul de pergament.

Lord Prinț Nersei Proyas,
Fie ca Zeii lui Dumnezeu să te apere și să te păzească.
Ultima ta misivă...

Proyas se opri, cuprins de o senzație de vinovăție și umilire. Cu câteva luni în urmă, îi scrisese lui Maithanet în numele lui Achamian, întrebând de moartea unui fost student de al lui — Paro Inrau. La vremea aceea, nu crezuse cu adevărat că avea s-o trimită. Fusese sigur că dacă scria scrisoarea avea să-i fie imposibil s-o trimită. Exista vreo modalitatea mai bună de a te achita și de te despovăra de o obligație? *Dragă Maithanet, un prieten de-al meu vrăjitor vrea ca* eu *să te întreb dacă l-ai ucis pe unul din spionii lui...* Era o nebunie. Nu putea să trimită o asemenea scrisoare...

Și totuși.

Cum să nu simtă un fel de rudenie față de acest Inrau, alt student pe care Achamian îl iubise? Cum să nu-și amintească totul despre neghiobul hulitor, zâmbetul lui pieziș, licărirea din ochii lui, după-amiezile leneșe în care se antrenau în grădini? Cum să nu-l *compătimească*, un om bun, un om binevoitor care vâna povești și închipuiri pe drumul damnării lui eterne?

Proyas trimisese scrisoare, crezând că problema tutorelui Mandatului putea fi, în sfârșit, înmormântată. Nu se așteptase la un răspuns — nu cu adevărat. Dar el era un Prinț, un moștenitor, și Maithanet era Shriahul celor O Mie de Temple. Scrisorile acestor oameni ajungeau la destinație indiferent cât de înverșunată era lumea dintre ei.

Proyas citi mai departe, ținându-și răsuflarea ca să amorțească rușinea. Rușine pentru că trimisese o problemă atât de trivială celui care avea să purifice cele Trei Mări. Rușine pentru că-i scrisese acestui om la picioarele căruia plânsese. Și rușine pentru îi era rușine că îndeplinise rugămintea unui vechi profesor.

Lord Prinț Nersei Proyas,
Fie ca Zeii lui Dumnezeu să te apere și să te păzească.
Ultima ta misivă, ne temem, ne-a încurcat până când ne-am amintit că tu însuți ai avut cândva niște — cum să

zicem? — tovarăşi necuraţi. Am fost informaţi că moartea acestui tânăr preot, Paro Inrau, a fost o sinucidere. Colegiul Luthymae, preoţii însărcinaţi cu această investigaţie, au raportat că acest Inrau a studiat cândva vrăjitoria Mandatului şi că fost văzut recent în compania unui anume Drusas Achamian, vechiul său profesor. Ei cred că Achamian a fost trimis să facă presiuni asupra lui Inrau pentru ca aceasta să facă anumite servicii Şcolii lui. Pe scurt, pentru a spiona. Ei cred că, prin urmare, tânărul preot s-a trezit într-o situaţie fără ieşire. Triburile 4:8: „Răsuflarea îl istoveşte pe cel care nu are loc să răsufle."

Ne temem că răspunderea pentru moartea nefericită a acestui bărbat este întru totul a hulitorului, Achamian. Asta e tot. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui. Imnurile 6:22: „Pământul plânge la vorbe ce nu cunosc mânia Zeilor."

Dar ne temem că, aşa cum ultima ta misivă ne-a nedumerit, această misivă te va lăsa la fel de derutat. Aliindu-ne cu Turnurile Stacojii, deja am cerut multe în numele Compromisului de la oameni pioşi. Dar sperăm că este limpede că în acest caz Nevoia ne-a forţat mâna. Fără Turnurile Stacojii, Războiul Sfânt nu are nicio nădejde de a izbândi împotriva cishaurimilor. „Nu răspundeţi cu blasfemie la blasfemie" spune Profetul nostru şi versetul acesta a fost recitat adesea de duşmanii noştri. Dar ca răspuns la acuzaţiile Preoţilor Cultici, Profetul mai spune şi: „Mulţi sunt care se curăţă pe calea nedreptăţilor. Căci Lumina trebuie să urmeze mereu întunericului, dacă e să fie Lumină, iar Sacrul trebuie să urmeze mereu stricăciunii, dacă e să fie Sacru." Aşa se face că Războiul Sfânt trebuie să urmeze Turnurile Stacojii, dacă e să fie Sfânt. Erudiţii 1:3: „Fie ca Soarele să urmeze Nopţii, după legea arcului Cerurilor."

Acum trebuie să îţi cerem încă un Compromis, Lord Nersei Proyas. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în puteri pentru a-l sprijini pe acest Învăţat al Mandatului. Poate că nu va fi atât de greu pe cât ne temem, având în vedere că acesta ţi-a fost cândva profesor în Aöknyssus. Dar cunoaştem adâncimea pietăţii tale şi, spre deosebire de cazul Turnurilor Stacojii, nu există nicio Nevoie pe care să o invocăm pentru

a ușura inima tulburată de tovărășia păcatului. Hintarates 28:4: „Vă întreb, nu este prietenul care păcătuiește cel mai anevoios dintre toți?"

Sprijină-l pe Drusas Achamian, Proyas, chiar dacă e un hulitor, căci pe urmele stricăciunii sale va merge și Războiul Sfânt. Totul va fi limpede la sfârșit. Și va fi glorios. Erudiții 22:36: „Căci inima neîmpăcată va osteni și se va întoarce către lucrări mai blânde. Și pacea zorilor va fi cu Oamenii la truda zilei." Fie ca Dumnezeu și toate Formele Lui să te apere și să te păzească.

Maithanet

Proyas lăsă scrisoarea în poală.

„Sprijină-l pe Drusas Achamian..."

Oare ce vroia să spună Shriahul? Ce putea oare să fie în joc, pentru a-l face să îi ceară un asemenea lucru?

Și ce să facă el cu cererea aceasta, acum că era prea târziu?

Acum că Achamian murise.

L-am omorât...

Și Proyas își dădu dintr-o dată seama că se folosise de vechiul lui profesor ca de un reper, ca de o măsură a propriei cucernicii. Exista vreo dovadă mai puternică de credință decât jertfirea voită a unei persoane iubite? Nu asta era lecția lui Angeshraël pe Muntele Kinsureah? Și exista vreo cale mai potrivită decât ura de a sacrifica o persoană iubită?

Sau de a-l da în mâinile dușmanilor lui...

Se gândi la târfa de la focul lui Kellhus — iubita lui Achamian, Esmenet... Cât de părăsită păruse. Cât de înspăimântată. Oare el era cauza acelei priviri?

E doar o târfă!

Și Achamian era doar un vrăjitor. Doar.

Oamenii nu erau egali. Desigur, Zeii erau binevoitori cu cine vroiau ei, dar asta nu era totul. *Acțiunile* hotărau vrednicia fiecărui puls. Viața era întrebarea pe care Dumnezeu o pusese oamenilor, iar acțiunile erau răspunsul lor. Și ca toate răspunsurile, greșeau sau aveau dreptate, erau binecuvântați sau blestemați. Achamian se condamnase singur, se damnase prin propriile sale acțiuni! La fel și

târfa... Asta nu era judecata lui Nersei Proyas, era judecata Colțului, a Celui din Urmă Profet!

Inri Sejenus...

Atunci de unde această rușine? Acest chin? De unde această îndoială necruțătoare care îi sfâșia inima?

Îndoiala. Într-un fel, aceasta fusese singura lecție a lui Achamian. Geometria, logica, istoria, matematica cu numere nilnameshi, chiar și filosofia! — toate acestea erau pleavă în fața îndoielii, afirma Achamian.

Îndoiala, spunea el, îi eliberează pe oameni... Îndoiala, nu adevărul!

Credințele erau fundația acțiunilor. Cei care credeau fără să se îndoiască, spunea el, acționau fără să gândească. Și cei care acționau fără să gândească erau înrobiți.

Asta spunea Achamian.

O dată, după ce îl ascultase pe iubitul său frate mai mare, Tirummas, descriindu-și pelerinajul sfâșietor în Ținutul Sfânt, Proyas îi spusese lui Achamian cât de mult își dorea să devină un Cavaler Shrial.

— De ce? întrebase Învățatul cel solid.

Se plimbaseră prin grădini — Proyas își amintea că sărise de pe o frunză căzută pe alta doar ca să le audă trosnind sub sandale. Se opriră lângă imensul stejar care domina inima grădinii.

— Ca să pot ucide păgâni la hotarul Imperiului!

Achamian își aruncase mâinile spre cer, consternat.

— Copil neghiob! Câte credințe există? Câte credințe rivale? Și tu ai vrea să *omori* pe cineva pentru slaba speranță că a ta este *unica?*

— Da! *Cred!*

— Credință, repetă Învățatul, ca și cum și-ar fi amintit numele unui dușman detestat. Întreabă-te, Prosha... Și dacă alegerea nu este între certitudini, între o credință sau alta, ci între credință și *îndoială?* Între a te lepăda de mister și a-l primi?

— Dar îndoiala înseamnă slăbiciune! strigă Proyas. Credința este putere! Putere!

Niciodată, era sigur de asta, nu se simțise atât de sfânt ca în acel moment. Lumina soarelui părea să strălucească prin el, să-i scalde inima.

— Oare? Ai privit în jurul tău, Prosha? Fii atent, băiete. Observă și spune-mi câți oameni *cad* în îndoială din cauza slăbiciunii. Ascultă-i pe cei din jurul tău și spune-mi ce vezi...

Făcu exact ceea ce îi spusese Achamian. Timp de câteva zile, privise și ascultase. Văzu multă șovăială, dar nu era atât de nesăbuit ca s-o confunde cu îndoiala. Îi auzi pe nobili gâlcevindu-se și pe preoții ereditari plângându-se. Trase cu urechea la soldați și la cavaleri. Cercetă ambasadă după ambasadă pozând dinaintea tatălui său, făcând afirmații înflorite după afirmații înflorite. Îi ascultă pe sclavi glumind în timp ce spălau rufe și sfădindu-se în timp ce mâncau. Și în mijlocul nenumăratelor lăudăroșenii, declarații și acuzații, foarte rar auzi acele cuvinte pe care Achamian le făcuse foarte familiare, foarte obișnuite... Cuvintele care i se păreau atât de dificile și lui Proyas! Și chiar și atunci, veneau de obicei de la cei pe care Proyas îi considera înțelepți, nepărtinitori, miloși, și foarte rar de la cei pe care îi considera proști sau răutăcioși.

— *Nu* știu.

De ce erau cuvintele astea atât de dificile?

— Pentru că oamenii vor să ucidă, îi explica mai apoi Achamian. Pentru că oamenii vor aur și glorie. Pentru că vor credințe care să *răspundă* temerilor, dușmăniilor și poftelor lor.

Proyas își amintea de uimirea care îi făcea inima să-i bubuie în piept, înviorătoarea senzație că se abătea...

— Akka? Trase o răsuflare adâncă, îndrăzneață.

— Vrei să spui că Colțul minte?

O privire îngrozită.

— Nu știu...

Dificile cuvinte, atât de dificile că din cauza lor Achamian se trezi surghiunit din Aöknyssus și Charamemas, faimosul erudit Shrial, deveni tutorele lui Proyas. Iar Achamian știuse că avea să se întâmple una ca asta... Proyas își dădea acum seama de asta.

De ce? De ce ar sacrifica Achamian, care era deja damnat, atât de mult pentru atât de puține cuvinte?

A crezut că îmi oferă ceva... Ceva important.

Drusas Achamian îl iubise. Ba chiar îl iubise atât de mult că își primejduise poziția, reputația — chiar și vocația, dacă era adevărat ceea ce spusese Xinemus. Achamian dăduse fără nădăjduiască vreo răsplată.

A vrut să fiu liber.

Și Proyas îl dăduse pe mâinile altora, gândindu-se doar la răsplată.

Gândul era prea greu de îndurat.

Am făcut-o pentru Războiul Sfânt! Pentru Shimeh!

Și acum scrisoarea asta — de la Maithanet.

Înșfăcă pergamentul și il cercetă din nou, de parcă scrisul de bărbat al Shriahului ar fi putut să-i ofere vreun răspuns...

„Sprijină-l pe Drusas Achamian..."

Ce se petrecuse? Înțelegea Turnurile Stacojii, dar ce folos putea trage Shriahul celor O Mie de Temple de pe urma unui Învățat? Și încă un Învățat de-al *Mandatului*...

Fu străbătut de un fior neașteptat. Achamian argumentase cândva, sub zidurile negre ale Momemnului, că Războiul Sfânt nu era ceea ce părea... Era oare scrisoarea aceasta o dovadă?

Ceva îl speria, sau măcar îl îngrijora, pe Maithanet. Dar ce?

Auzise oare zvonuri despre Prințul Kellhus? De câteva săptămâni bune, Proyas intenționa să-i scrie Shriahului în legătură cu Prințul de Atrithau, dar dintr-un motiv sau altul nu reușea să aștearnă cerneala pe hârtie. Ceva îl silea să aștepte, dar nu se putea hotărî dacă era speranță sau frică. Pur și simplu, Kellhus i se părea una din acele taine care puteau fi dezlegate numai cu răbdare. Și în plus, ce avea să spună? Că Războiul Sfânt pornit *pentru* Cel din Urmă Profet era martor la nașterea unui Profet care îi *urma* Celui din Urmă?

Oricât îi displăcea să recunoască, Conphas avea dreptate: noțiunea era pur și simplu prea absurdă!

Nu. Dacă Sfântul Shriah avea rețineri în ceea ce-l privea pe Prințul Kellhus, Proyas era destul de sigur că avea pur și simplu să întrebe. În fapt, nu exista nici măcar o aluzie, cu atât mai puțin o menționare a Prințului de Atrithau în scrisoarea lui. Probabil că Maithanet habar n-avea de existența lui Kellhus, cu atât mai puțin de faima lui din ce în ce mai mare.

Nu, decise Proyas. Trebuie să fie altceva... Altă cauză pe care Shriahul o găsea dincolo de îngăduința sau de cunoașterea lui. Altfel, de ce nu și-ar fi explicat motivele.

Se putea oare să fie vorba de Sfat?

— Visele, spusese Achamian la Momemn. Au devenit atât de intense în ultima vreme.

— Ah, înapoi la coșmaruri din nou...

— Se petrece ceva, Proyas. O știu. O *simt!*

Nicicând nu vorbise cu asemenea disperare.

Era oare posibil?

Nu. Era absurd. Chiar dacă exista, cum să-l găsească Shriahul, când Mandatul însuși nu reușea?

Nu... Trebuia să aibă legătură cu Turnurile Stacojii. La urma urmei, asta fusese misiunea lui Achamian, nu-i așa? Să stea cu ochii pe Turnurile Stacojii... Proyas se trase de păr și mârâi în șoaptă.

De ce?

De ce nu putea acest unic lucru să fie pur? De ce trebuia ca tot ce era sfânt — totul! — să fie ciuruit de intenții ieftine și mârșave?

Rămase nemișcat, trăgând o răsuflare tremurătoare după alta. Își imagină cum ar fi să tragă sabia din teacă, să taie și să ciopârțească cu sălbăticie prin încăperile sale, să urle și să țipe... Apoi adună în ritmul propriului puls.

Nimic nu era pur... Iubirea devenea trădare. Rugăciunile se răsuceau în acuzații.

Asta voise Maithanet să spună, nu? Sacrul urma stricăciunea.

Proyas se considerase conducătorul spiritual al Războiului Sfânt. Dar acum își schimbase părerea. Acum știa că nu e decât o altă piesă pe o tablă de benjuka. Poate că jucătorii îi era cunoscuți — cele O Mie de Temple, Casa

Ikurei, Turnurile Stacojii, cishaurimii, poate chiar și Kellhus — dar regulile, care erau cel mai perfid element al oricărui joc de benjuka, îi erau cu siguranță ascunse.

Nu știu. Nu știu nimic.

Războiul Sfânt nu făcuse decât să triumfe și cu toate acestea nu se simțise niciodată atât de disperat. Atât de neputincios. *Ți-am spus eu, bătrâne tutore. Ți-am spus eu...*

Ca trezit din amorțire, Proyas îl chemă pe Algari, bătrânului sclav cironji, și îi ceru să-i aducă sipetul pentru scris. Cât era de obosit, trebuia să-i răspundă acum Shriahului. A doua zi Războiul Sfânt avea să pornească marșul prin deșert.

Dintr-un motiv sau altul, după ce deschisese sipetul din fildeș și mahon și își trecuse degetele peste pene și sulurile de pergament, Nersei Proyas se simți din nou ca un băiat, pe cale să-și înceapă lecțiile de scriere sub ochii lui Achamian, cărora nu le scăpa nimic, dar care iertau totul. Aproape că simțea umbra prietenoasă a vrăjitorului atârnând peste umerii lui zvelți de băiat.

„Ce băiat zănatic ieșise din Casa Nersei!"

„Ce tutore orb îi trimisese Mandatul!" Proyas aproape că râse cu râsul atotînțelept al tutorelui său. Și lacrimile îi închegară ochii în timp ce termina de scris primul rând din răspunsul lui derutat către Maithanet.

...dar, Eminența Voastră, se pare că Drusas Achamian e mort.

*

Esmenet zâmbi și Kellhus văzu prin pielea ei măslinie, prin jocul mușchilor pe oase, până în punctul abstract care îi descria sufletul.

Știe că o văd, Tată.

Tabăra forfotea de activitate și vuia de conversații volubile. Războiul Sfânt era pe cale să-și înceapă marșul prin deșertul Khemema și Kellhus îi invitase pe toți cei paisprezece zaudunyaini, cuvânt care însemna „Tribul Adevărului", la focul lui. Își cunoșteau deja misiunea. Kellhus trebuia doar să le reamintească promisiunile pe care li le făcuse. Credințele nu erau singurele care controlau acțiu-

nile oamenilor. Mai exista și *dorința* și în oamenii aceștia, apostolii lui, dorința trebuia să strălucească. Căpeteniile Profetului Războinic.

Esmenet ședea dinaintea lui, de partea cealaltă a focului, râzând și sporovăind cu vecinii ei, Arweal și Persommas, cu chipul îmbujorat de o bucurie pe care nu îndrăznise să și-o imagineze și pe care nu îndrăznea să o accepte. Kellhus îi făcu din ochi, apoi privi spre ceilalți, zâmbind, râzând, strigând...

Cercetând. Dominând.

Fiecare din ei era un izvor tumultos de semnificații. Ochii întredeschiși, inima zorită și cuvintele bâjbâite ale lui Ottma exprimau prezența copleșitoare a lui Serwë, care bârfea veselă lângă el. Rânjetul de o clipă dinaintea zâmbetului lui Ulnarta însemna că încă nu era de acord cu Tshuma din cauză că se temea de pielea lui negricioasă. Felul în care își îndreptau Kasalla, Gaymakri și Hilderath umerii spre Werjau, chiar și atunci când vorbeau cu alții, însemna că încă îl considerau cel mai de seamă dintre ei. Și într-adevăr, înclinația lui Werjau de a striga din ce în ce mai des către cei de pe partea cealaltă a focului, aplecându-se înainte cu palmele în jos, exprima revendicările inconștiente ale relațiilor de dominare și supunere. Werjau își împinse bărbia în față, chiar...

— Spune-mi, Werjau, strigă Kellhus. Ce vezi în inima ta?

Asemenea intervenții erau inevitabile. Aceștia erau oameni născuți în lume.

— Veselie, spuse Werjau, zâmbind.

O slabă amorțeală în jurul ochilor. O pâlpâire a pulsului. Îmbujorare reflexă.

Vede și nu vede.

Kellhus strânse din buze, întristat și îndurerat.

— Și eu ce văd?

Asta știe...

Sunetul celorlalte voci se pierdu în tăcere.

Werjau își plecă ochii.

— Mândrie, spuse tânărul Galeoth. Vezi mândrie, Stăpâne.

Kellhus rânji și neliniștea se scurse din ei.

— Nu, spuse el, dacă faci fața aia, Werjau.

Cu toții, inclusiv Serwë și Esmenet, hohotiră de râs, iar Kellhus privi în jurul focului, mulțumit. Nu putea îngădui niciun fel de atitudini de paradă printre ei. Absența totală a infatuării era ceea ce făcea ca tovărășia sa să fie unică, ceea ce le făcea inimile să tresalte și măruntaiele să tremure la gândul că aveau să-l vadă. Povara păcatului se găsea în taină și condamnare. Dacă le lua lucrurile acestea, dacă le tăgăduia amăgelile și judecățile, rușinea lor și sentimentul de netrebnicie dispăreau pur și simplu.

Se simțeau mai măreți în prezența lui, puri și în același timp *aleși*.

*

Pragma Meigon privi prin chipul tânărului Kellhus și îi văzu frica.

— Sunt inofensivi, spuse el.

— Ce sunt ei, Pragma?

— Imperfecți caracteristici... Specimene. Îi păstrăm în scopul educației. Pragma simulă un zâmbet.

— Pentru studenți ca tine, Kellhus.

Se aflau adânc sub Ishuäl, într-o încăpere hexagonală din mărețele galerii ale celor O Mie de Mii de Săli. Pereții, cu excepția intrării, erau acoperiți de grilaje cu lumânări noduroase, scăldate în pâraiașe de ceară, care împrăștiau o lumină lipsită de umbre, la fel de strălucitoare ca soarele la nămiezi. Asta făcea ca încăperea să fie neobișnuită — lumina era interzisă în orice alt loc din Labirint — dar ceea ce o făcea extraordinară erau numeroșii oameni înlănțuiți în centrul ei adâncit.

Cu toții erau despuiați, palizi ca țesătura de in și legați cu chingi coclite de aramă de planșe care se înclinau ușor pe spate. Planșele fuseseră aranjate într-un cerc larg, fiecare dintre oameni fiind țintuit la o lungime de braț de tovarășii lui și plasat la marginea depresiunii centrale a încăperii, astfel încât un băiat de statura lui Kellhus putea să stea pe buza pardoselii din jur și să privească specimenele drept în față... Dacă acestea ar fi avut fețe.

Capetele le erau împinse înainte în cadre deschise de fier, unde erau ținute nemișcate de niște bare. Dinapoia capetelor lor, la baza fiecărui cadru fuseseră fixate niște fire. Acestea se desfășurau radial, terminându-se cu niște cârlige mici și argintii care ancorau pielea ce ascundea vederii chipurile lor. Mușchii lunecoși luceau în lumină. Lui Kellhus i se părea că fiecare dintre ei se aruncase cu capul înainte într-o pânză de păianjen care îi cojise fața. Pragma Meigon o numise Camera Demascării. Pentru început, spuse bătrânul, vei studia și vei memora fiecare din aceste chipuri. Apoi vei reproduce pe pergament ceea ce ai văzut. Arătă din cap către o mulțime de mese pentru scris aliniate lângă peretele de sud.

Cu brațe și picioare ușoare ca frunzele toamnei, Kellhus păși înainte. Auzi mestecatul gurilor cleioase, un cor de gemete și icnete mute.

— Le-au fost scoase laringele, îi explică Pragma. Ca să nu deranjeze concentrarea.

Kellhus se opri dinaintea primului specimen.

— Fața are patruzeci și patru de mușchi, continuă Pragma. Lucrând împreună, sunt capabili să exprime fiecare permutare a pasiunilor. Toate acele permutări, tinere Kellhus, derivă din cele cincizeci și șapte tipuri de bază și derivate aflate în această încăpere.

În ciuda absenței pielii, Kellhus recunoscu imediat groaza de pe chipul jupuit al specimenului legat dinaintea lui. Ca niște viermi lați, încăierându-se între ei, mușchii delicați din jurul ochilor se încordau spre exterior și spre interior în același timp. Mușchii mai mari, cât niște șobolani, de pe partea de jos a feței, îi smulgeau gura într-un etern rânjet înspăimântat. Ochii fără pleoape se holbau. Răsuflările iuți șuierau...

— Te întrebi cum reușim să menținem această configurație a expresiei, spuse Pragma. Cu secole în urmă, am descoperit că putem limita spectrul comportamentelor dacă împungeam creierul cu ace — prin ceea ce acum numim neuropunctură.

Kellhus privea paralizat. Fără veste, un asistent se ivi deasupra lui, ținând un pai îngust de trestie între dinți.

Înmuie trestia în bolul cu lichid pe care îl ducea cu el, apoi suflă și împroșcă specimenul cu o ceață fină, portocalie. Apoi se îndreptă spre următorul.

— Neuropunctura, continuă Pragma, a făcut posibilă reabilitarea imperfecților în scopuri educative. Specimenul dinaintea ta, de exemplu, afișează mereu frică la o derivare de ordin doi.

— Groază? întrebă Kellhus.

— Exact.

Kellhus simți că propria lui groază copilărească pălește în cale înțelegerii. Privi de-o parte și de alta, văzu rândurile de specimene curbându-se și dispărând din vedere, șiruri de ochi strălucind dintre mușchii roșii. Erau doar niște imperfecți — nimic mai mult. Își întoarse privirea către omul din fața lui, la frica derivată de ordin doi, și încredință memoriei ceea ce vedea. Apoi trecu la următoarea înghesuială gâfâindă de mușchi.

— Bine, spuse Pragma lângă el. Foarte bine.

*

Kellhus se întoarse din nou spre Esmenet și îi descifră expresia cu cârligele privirii sale.

Făcuse deja două drumuri între foc și cort — plimbări pentru a-i atrage atenția și pentru a-i măsura interesul. Privea periodic dintr-o parte în alta, prefăcându-se amuzată de alte lucruri ca să vadă dacă o privește. De două ori o lăsă să-l prindă. De fiecare dată el rânjise cu o bună dispoziție băiețească. De fiecare dată ea își plecase privirile, cu pupilele dilatate, clipind iute, cu trupul emanând moscul unui început de excitație. Chiar dacă Esmenet nu venise încă în patul lui, parte din ea tânjea după el, îl curta chiar. Și ea nici măcar nu își dădea seama.

Cu toate darurile ei native, Esmenet rămânea o femeie născută în lume. Și la toți cei născuți în lume, bărbați sau femei, două suflete împărțeau același trup, aceeași față și aceiași ochi. Animalul și intelectul. În fiecare sălășluiau două entități.

Imperfecți.

Una dintre cele două Esmenet se lepădase deja de Drusas Achamian. În curând avea s-o urmeze și cealaltă.

*

Esmenet clipi spre cerul de turcoaz, ridică o mână în soare. Ori de câte ori îl vedea, era năucită.

Războiul Sfânt.

Se oprise împreună cu Kellhus și cu Serwë pe culmea unei ridicături ca Serwë să-și poată potrivi ranița. O mare de inrithi și auxiliari trecea pe lângă ei, către coastele năruite ale povârnișurilor de sud. Esmenet privi de la un bărbat în armură la altul, fiecare mai îndepărtat decât cel de dinaintea lui, peste cete și rânduri din ce în ce mai dese, până ce îi pierdu roind în depărtare, unde luceau în soare ca niște fire de metal. Se întoarse și văzu zidurile de culoarea nisipului ale Ammegnotisului dinapoia lor, din ce în ce mai mici pe fondul negru și verde al râului și al malurilor lui înverzite.

Shigek.

Adio, Akka.

Cu ochii în lacrimi, o porni de una singură, făcând doar un semn cu mâna când Kellhus strigă după ea.

Pășea printre străini, simțindu-se ținta ochilor pe jumătate închiși și a cuvintelor șoptite — ca întotdeauna. Unii chiar o acostară, dar îi ignoră. Unul din ei o înșfăcă chiar de mâna tatuată, cu furie, ca și cum ar fi vrut să-i amintească de ceva ce le datora tuturor bărbaților. Ierburile uscate deveniră din ce în ce mai rare, fiind înlocuite de nisipul care ardea degetele de la picioare și înfierbânta aerul. Asuda și suferea și cumva știa că ăsta era doar începutul.

În acea seară îi găsi destul de ușor pe Kellhus și pe Serwë. Chiar dacă nu prea aveau combustibil, reușiră să aprindă un foc mic. Aerul se răcea odată cu apropierea nopții și se bucurară de primul lor amurg în deșert. Pământul radia căldură ca o piatră scoasă din vatră. Spre est, dealurile sterpe încercuiau depărtările, ascunzând marea. Către sud și vest, dincolo de zarva taberei, zarea era o linie perfectă de marnă care se înroșea în timp ce se apropia de

soare. Către nord, Shigekul încă era vizibil printre corturi, verdele său înnegrindu-se în amurgul din ce în ce mai întunecat.

Serwë moțăia deja, încovrigată pe rogojina ei de lângă limbile micuțe ale focului lor.

— Deci cum a fost plimbarea? întrebă Kellhus.

— Îmi pare rău spuse ea, rușinată. Eu...

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, Esmi... Te duci unde vrei.

Ea își plecă privirile, simțindu-se ușurată și în același timp îndurerată.

— Deci? întrebă Kellhus. Cum a fost plimbarea?

— Bărbați, spuse ea cu voce de plumb. Prea mulți bărbați.

— Și te mai numești o târfă, spuse Kellhus, rânjind.

Esmenet continuă să-și fixeze cu privirea picioarele prăfuite. Un surâs timid i se furișă pe chip.

— Lucrurile se schimbă...

— Poate, spuse el într-un fel care îi aminti lui Esmenet de un topor mușcând din lemn. Te-ai întrebat vreodată de ce Zeii îi prețuiesc mai mult pe bărbați decât pe femei?

Esmenet ridică din umeri.

— Noi stăm în umbra bărbaților, răspunse ea, la fel cum bărbații stau în umbra Zeilor.

— Deci crezi cu *tu* stai în umbra bărbaților?

Ea zâmbi. Nu existau niciun fel de amăgeli în prezența lui Kellhus, oricât de meschine. Asta era ceea ce făcea din el un miracol.

— A *unor* bărbați, da...

— Dar nu a multora?

Ea râse, prinsă cu mâța în sac.

— Nu, deloc, recunoscu ea.

Nici măcar, își dădu ea cu răsuflarea tăiată, în umbra lui Akka...

Doar a ta.

— Și bărbații? Nu stau toți bărbații într-un fel în umbra cuiva?

— Da, cred că da...

Kellhus își întoarse palmele în sus — un gest curios de dezarmant.

— Deci de ce ești tu mai prejos decât un bărbat?

Esmenet râse din nou, cu siguranță că el juca vreun joc.

— Pentru că oriunde am fost — și în orice loc de care am *auzit* — femeile îi servesc pe bărbați. Pur și simplu așa este. Cele mai multe femei sunt...

Se opri, tulburată de curgerea propriilor gânduri. Îi aruncă o privire lui Serwë, chipului ei perfect în lumina tremurătoare a focului.

— Ca ea, spuse Kellhus.

— Da, răspunse Esmenet, coborând ochii în pământ sub imperiul unei defensive stranii. Ca ea... Cele mai multe femei sunt simple.

— Și cei mai mulți bărbați?

— Ei bine, desigur că există mai mulți bărbați învățați decât femei... Înțelepți.

— Și asta este din cauză că bărbații sunt *mai mult* decât femeile?

Esmenet se holbă la el, buimăcită.

— Sau, continuă el, e din cauză că bărbaților li se *oferă* mai mult decât femeilor în lumea asta?

Ea se holbă, cu gândurile învârtejindu-se. Trase aer adânc în piept, își așeză cu grijă palmele pe genunchi.

— Spui că femeile sunt... sunt de fapt *egale?*

Kellhus își înălță sprâncenele cu amuzament chinuit.

— De ce, întrebă el, sunt bărbații de acord să ofere aur pentru a se culca cu femei?

— Pentru că ne doresc... Poftesc.

— Și nu este o fărădelege ca bărbații să cumpere plăcere de la femei?

— Ba da...

— Atunci de ce o fac?

— Nu se pot abține, răspunse Esmenet. Ridică tristă dintr-o sprânceană.

— Sunt *bărbați.*

— Deci nu își pot controla dorințele?

Ea rânji așa cum obișnuia să o facă.

— Uită-te la târfa bine hrănită dinaintea ta.

Kellhus râse, dar cu blândețe, într-un fel care îi despărți cu ușurință durerea de amuzament.

— Atunci de ce, spuse el, cresc bărbații vite?

— Vite? se încruntă Esmenet. De unde veniseră gândurile astea absurde?

— Păi... ca să le măcelărească...

Vocea i se pierdu în înțelegerea neașteptată. Pielea i se făcu de găină. Din nou ședea în umbră și Kellhus prindea soarele șovăitor, arătând în ochii întregii lumi ca un idol de bronz. Soarele părea mereu să-l părăsească pe el ultimul...

— Bărbații, spuse Kellhus, nu-și pot stăpâni poftele, așa că stăpânesc, domesticesc, *obiectele* poftelor lor. Fie că e vorba de vite...

— Sau de femei, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Înțelegerea făcea ca aerul să usture.

— Când o rasă, continuă Kellhus, plătește tribut alteia, așa cum cepaloranii plătesc tribut nansurilor, ce limbă vorbesc ambele rase?

— Limba cuceritorului.

— Și tu ce limbă vorbești?

Ea înghiți.

— Limba bărbaților.

De fiecare dată când clipea, vedea un bărbat după altul, arcuiți ca niște câini deasupra ei...

— Te vezi pe tine însăți, spuse Kellhus, așa cum te văd bărbații. Te temi de bătrânețe pentru că bărbații poftesc fete. Te îmbraci nerușinat pentru că bărbații poftesc pielea ta. Te crispezi când vorbești pentru că bărbații poftesc tăcerea ta. Te prostituezi. Pozezi. Te gătești și te dichisești. Îți scâlciezi gândurile și îți scorojești inima. Distrugi și refaci, tai și iar tai, toate ca să poți răspunde pe limba cuceritorului.

I se părea că niciodată nu stătuse atât de nemișcată. Aerul din gâtlej, chiar și sângele din inimă, păreau absolut neclintite... Kellhus devenise o voce care se auzea de undeva dintre lacrimi și lumina focului.

— Spui: „Lăsați-mă să mă înjosesc pentru voi! Să vă îndur! Vă implor, *vă rog!*"

Și cumva, Esmenet știu unde trebuie să ducă aceste cuvinte, așa că se gândi la alte lucruri, cum ar fi cât de curate păreau pielea și țesăturile uscate...

Mizeria, își dădu ea seama, avea nevoie de apă la fel ca oamenii.

— Și îți spui, continuă Kellhus, „Nu voi merge pe această cale!" Poate că refuzi anumite perversiuni. Poate că refuzi să săruți. Te prefaci că ai scrupule, că discriminezi, deși lumea te-a împins într-un ținut fără drumuri. Monede! Monede! Monede pentru orice și orice pentru monede! Pentru chirie. Pentru funcționari, atunci când vin să-și primească mita. Pentru negustorii care te hrănesc. Pentru huliganii cu pumni bătătoriți. Și te întrebi în taină: „Ce poate fi de neînchipuit dacă sunt deja damnată? Ce faptă e dincolo de puterile mele, dacă sunt lipsită de demnitate?"

— „Ce iubire e dincolo de sacrificiu?"

Fața îi era udă. Când își luă mâna de la obraz, buricele degetelor îi erau negre.

— Vorbești limba cuceritorilor tăi... șopti Kellhus. Spui: „Mimara, vino cu mine, copilă."

Un fior trecu prin ea, ca și cum ar fi fost pielea de pe tobă...

— Și o duci...

— E moartă! strigă o femeie. E *moartă!*

— La negustorii de sclavi din port...

— *Taci!* șuieră femeia. *Am spus nu!*

Icnete, ca niște cuțite.

— Și o vinzi.

Își aminti brațele lui închizându-se în jurul ei. Își aminti că-l urmase în pavilionul lui. Își aminti că zăcuse lângă el, plângând și plângând, în timp ce vocea lui îi limpezea durerea, în timp ce Serwë îi ștergea lacrimile de pe obraji și își trecea degetele reci prin părul ei. Își aminti cum le povestise ceea ce se petrecuse. Despre vara de foamete, când îi înghițise pe bărbați fără plată, doar pentru sământa lor. Despre cum o urâse pe fetiță — pe cățeaua mică și murdară! — care plângea și cerea și iar cerea, care îi mânca mâncarea, care o trimitea pe străzi, totul în numele iubirii!

Despre nebunia cu ochi goi. Cine ar fi putut înțelege foametea? Despre negustorii de sclavi, ale căror cămări se umpleau din cauza foametei. Despre țipetele Mimarei, țipetele fetiței ei! Despre monedele otrăvite... Mai puțin de o săptămână! Îi ajunseseră mai puțin de o săptămână!

Își aminti că țipase.

Și își aminti că plânse așa cum nu mai plânsese vreodată pentru că vorbise, iar el *auzise*. Își amintea că se lăsase purtată de încrederea lui, de poezia lui, de cunoașterea lui zeiască a ceea ce era drept și adevărat...

De iertarea sa.

— Ești iertată, Esmenet.

Cine ești tu ca să ierți?

— Mimara.

Se trezi cu capul pe brațul lui. Nu era deloc confuză, deși i se părea că ar fi trebuit să fie. Știa unde era, și deși o parte din ea era cuprinsă de frică, o altă parte exulta. Dormise cu Kellhus. *Nu m-am împreunat cu el... Doar am plâns.*

Își simțea fața julită după seara trecută. Noaptea fusese fierbinte și dormiseră fără pături. Multă vreme, i se păru, zăcu nemișcată, savurând pur și simplu apropierea pielii lui albe. Puse o mână pe pieptul lui gol. Era cald și neted. Putea să-i simtă bătăile rare ale inimii. Degetele o furnicau, de parcă atingea nicovala unui fierar în timp ce acesta o lovea cu ciocanul. Se gândi la apăsarea lui, roși...

— Kellhus... spuse ea.

Își ridică privirea către profilul chipului său, cumva știind că era treaz.

El se întoarse și o privi cu ochi surâzători.

Ea pufni jenată, apoi își feri privirea.

Kellhus spuse:

— E straniu, nu-i așa, să fim întinși atât de aproape unul de altul...

— Da, răspunse ea zâmbind, ridicându-și ochii spre el și apoi ferindu-și privirea. Foarte straniu.

El se rostogoli cu fața spre ea. Esmenet o auzi pe Serwë gemând nemulțumită în partea cealaltă a cortului, încă adormită.

— Şşş, spuse el, râzând încet. Iubeşte somnul mai mult decât mă iubeşte pe mine.

Esmenet îl privi şi râse, clătinând din cap, radiind o încântare neîncrezătoare.

— E aşa de ciudat! şuieră ea.

Nu-şi simţise nicicând ochii atât de strălucitori.

Îşi strânse neliniştită genunchii unul lângă altul. El era atât de aproape.

El se aplecă spre ea şi gura ei se înmuie, ochii i se închiseră pe jumătate.

— Nu, icni ea.

Kellhus îi aruncă o încruntătură prietenească.

— Tocmai mi s-a pleoştit pânza de pe şolduri, spuse el.

— Oh, răspunse ea.

Izbucniră amândoi în râs.

Ea îi simţea din nou apăsarea...

Era un bărbat care o făcea să se simtă mică, aşa cum trebuia să facă un bărbat.

Apoi mâna lui era sub hasasul ei, alunecându-i între coapse şi ea se trezi gemând între buzele lui dulci. Şi când o pătrunse o ţintui aşa cum Cuiul Raiului ţintuia cerurile, lacrimile îi umplură ochii şi apoi i se revărsară din ei şi nu putu să gândească decât: *În sfârşit! În sfârşit o lua!*

Şi nu i se părea, *se întâmpla*.

Nimeni nu avea s-o mai numească târfă.

Capitolul XVIII

Khemema

Dacă te pişi pe apă, te pişi pe propria ta reflexie.

— PROVERB KHIRGWI

Începutul toamnei, 4111 Anul-Colţului,
în sudul Shigekului

Asudând în soare, Oamenii Colţului porniră spre sud, şerpuind peste povârnişurile poticnite ale Malului de Sud şi peste întinderea ca un cuptor a Deşertului Carathay sau, aşa cum îl numeau Khirgwii, „Marea Sete". În prima noapte se opriră în apropiere de Tamiznai, un depozit pentru caravane care fusese prădat de fanimi în timp ce se retrăgeau.

La scurtă vreme după aceea, Athjeäri, care fusese trimis în recunoaştere pe drumul spre Enathpaneah, se întoarse din pustiul de sud. Oamenii lui aveau ochii goi de sete şi istoveală. Erau într-o dispoziţie neagră. Le spuse Marilor Nume că nu găsise nicio fântână cu apă curată şi că fusese nevoit să călătorească noaptea, atât de puternică era căldura. Păgânii, spuse el, se retrăseseră de partea cealaltă a Iadului. Marile Nume îi spuseră despre nesfârşitele caravane de catâri pe care le aduseseră cu ei şi despre flota Împăratului care avea să-i urmeze încărcată de apă proaspătă din Sempis. Îi explicară planul lor elaborat de a transporta apa peste dealurile de coastă.

— Nu ştiţi, spuse tânărul Conte de Gaenri, în ce ţinuturi vă aventuraţi.

În seara următoare coarnele galeothilor, nansurilor, thunyerilor, conriyenilor, tydonnilor şi ainonilor dădură zvon în văzduhul arid.

Pavilioanele fură dărâmate în mijlocul strigătelor soldaţilor şi sclavilor. Catârii fură încărcaţi şi mânaţi în şiruri lungi. Preoţii Cultici ai lui Gilgaöl aruncară un uliu în focul zeului, apoi îi dădură altuia drumul în soarele înserării. Pedestraşii îşi legănau raniţele din vârful suliţelor, glumind şi tânguindu-se la gândul unui marş de noapte. Imnuri răsunau şi şovăiau prin vacarmul miilor de oameni trebăluind.

Aerul se răcori şi primele coloane porniră peste umerii de vest ai dealurilor de coastă.

Primii khirgwii veniră după miezul nopţii, urlând de pe spinările cămilelor cu paşi săltaţi, aducând adevărul Zeului Solitar pe tăişurile cuţitelor ascuţite. Atacurile fură scurte şi sălbatice. Căzură asupra celor răzleţiţi, scăldară nisipul în ape roşii. Scăpară de pichetele inrithii şi se năvăliră urlând asupra caravanelor de bagaje, unde despicară toate burdufurile nepreţuite de apă pe care le găsiseră. Uneori, mai ales când se rătăceau pe câmpii de pietriş tare, erau copleşiţi şi trecuţi prin sabie în încăierări furioase. Altfel, scăpau de urmăritori şi dispăreau printre dunele scăldate în lumina lunii.

A doua zi, primele caravane de catâri se târâră peste dealurile de coastă către Meneanor şi găsiră un golf, ca argintul viu în lumina soarelui, presărat de pânzele roşii ale flotei nansure. Primele bărci încărcate cu apă fură întâmpinate cu salutări cordiale în timp ce erau trase pe ţărm. Se auziră cântece când începu apăsătoarea muncă de a încărca apa din bărci pe spinările catârilor. Bărbaţii se dezbrăcară până la brâu şi mulţi dintre ei se aruncară în valuri ca să scape de căldură. Şi în acea seară, când oamenii Războiului Sfânt se treziră în corturile înăbuşitoare, fură întâmpinaţi de apă proaspătă din Sempis.

Războiul Sfânt îşi continuă marşurile de noapte. În ciuda raidurilor care le îngheţau sângele în vene, mulţi erau

copleșiți de frumusețea Carathayului. Nu existau niciun fel de insecte, cu excepția ocazionalilor gândaci înnebuniți care împingeau bile de bălegar prin nisip. Inrithii râdeau de ei și îi numeau „vânătorii de căcat". Și nu exista niciun fel de animal, cu excepția vulturilor care se roteau la nesfârșit deasupra capului, desigur. Unde nu exista apă, nu exista viață, și în afară de burdufurile aruncate peste umerii Războiului Sfânt, nu exista apă în Carathay. Era ca și cum soarele ar fi pârjolit întreaga lume, lăsând doar oase sterpe din ea. Oamenii Colțului nu erau una cu soarele, piatra și nisipul și acestea erau frumoase, ca un coșmar povestit de altcineva. Era frumos pentru că nu trebuiau să îndure urmările a ceea ce vedeau.

La cea de-a șaptea întâlnire hotărâtă între Războiul Sfânt și Flota Imperială, Oamenii Colțului își făcură drum prin trecătorile uscate și se adunară pe plajă. Priviră spre Meneanor, care era marmorată de bucle mari de un verde gălbui și turcoaz, și nu văzură urmă de corăbii. Soarele răsărea, poleind marea în alb. Vedeau valurile îndepărtate, ca niște linii de diamante înspumate. Dar nici urmă de corăbii.

Așteptară. Trimiseră mesageri înapoi în tabără. Saubon și Conphas li se alătură după scurt timp, se scăldară o vreme în apa mării, se certară o oră întreagă și apoi se întoarseră călare la Războiul Sfânt. Consiliul se întruni și Numele Mari și Mici se certară până în amurg, încercând să hotărască ce era de făcut. I se aduseră acuzații lui Conphas, dar fură uitate repede când Exalt-Generalul le aminti că viața lui era în joc la fel ca ale lor.

Războiul Sfânt așteptă o noapte și o zi și când flota Împăratului tot nu sosi, se hotărâră să continue marșul. Se vehiculau multe teorii. Poate, le sugeră Ikurei Conphas, flota fusese lovită de o furtună și navigase spre sud, către următorul punct de întâlnire ca să economisească timp. Sau poate, le sugeră Prințul Kellhus, kianinii avuseseră un *motiv* ca să aștepte atât se mult să atace pe mare. Poate că uciseseră cămilele și își ascunseseră flota ca să ademenească Războiul Sfânt în Carathay.

Poate Khemema era o capcană.

Două zile mai târziu, majoritatea Numelor Mari și Mici însoțiră caravanele de catâri peste dealuri, către mare, și se holbară buimăciți la frumusețea ei pustie. Când se întoarseră dintre dealuri, deveniseră una cu deșertul. Soarele, piatra și nisipul îi chemau la ei.

Apa fu sever raționalizată, în funcție de castă. Se declară că oricine era prins că își păstra sau își depășea rația avea să fie executat.

În Consiliu, Ikurei Conphas desfășură hărți a căror cerneală fusese așternută de Cartografii Imperiali pe vremea când Khemema aparținuse Imperiului și își înfipse degetul într-un loc numit Subis. Oaza Subis, insistă el, era mult prea mare că păgânii s-o poată otrăvi. Cu apa care le mai rămăsese, Războiul Sfânt putea ajunge neștirbit la Subis, dar numai dacă lăsa în urmă totul — catâri, sclavi, auxiliari...

— Să-i lăsăm în urmă... spuse Proyas. Cum propui să facem asta?

Deși ordinele fură date în ce mai mare taină, vestea se împrăștie repede prin tabăra vlăguită. Mulți fugiră către propria lor pierzanie în deșertul deschis. Unii puseră mâna pe armă. Restul așteptară pur și simplu să fie trecuți prin sabie: sclavi, târfe, negustători, chiar și negustori de sclavi. Țipetele răsunară peste dune.

Câteva revolte și răscoale izbucniră printre inrithi. La început, mulți dintre ei refuzară să-și ucidă semenii. Războiul Sfânt, le explicară Marile Nume oamenilor lor, trebuia să supraviețuiască. *Ei* trebuiau să supraviețuiască. În cele din urmă, nenumărate mii fură uciși de îndurerații Oameni ai Colțului. Numai preoții, soțiile și meșteșugarii folositori fură cruțați.

În acea noapte, inrithii mărșăluiră cu ochi lipsiți de expresie prin ceea ce părea să fie un cuptor care se răcea — îndepărtându-se de grozăvia din spatele lor, îndreptându-se către promisiunea Subisului... Soldații, caii de război și inimile, cu toții deveniseră animale de povară.

Când Khirgwii găsiră întinderea presărată cu maldăre de cadavre și posesiuni împrăștiate, căzură în genunchi și

strigară exultând către Zeul Solitar. Începuse încercarea idolatrilor.

•

Coloanele enorme ale Războiului Sfânt rătăceau și se împrăștiau în graba lor spre sud. Khirgwii masacrară sute de răzleți. Câteva triburi își tăiară drum până în inima coloanei, nimicind cât puteau înainte de a fugi în pustiu. Un grup nimeri peste Turnurile Stacojii și fu spulberat de focuri.

În dimineața următoare Numele Mari și Mici se întâlniră deznădăjduite. Știau că trebuia să se găsească apă peste tot în jurul lor, altfel Khirgwii nu ar fi avut cum să-i hărțuiască. Deci unde le erau fântânile? Dintre ei, îi chemară pe cei care se pricepeau cel mai bine la incursiuni — Athjeäri, Thampis, Detnammi și alții — și le dădură sarcina de a duce lupta la triburile deșertului cu scopul de a le găsi fântânile ascunse. În fruntea a mii de cavaleri inrithi, aceștia porniră călare peste dunele prelungi și dispărură în zarea tremurătoare.

Cu excepția lui Detnammi, Palatinul ainon de Eshkal, se întoarseră cu toții în noaptea următoare, înfrânți de ferocitatea Khirgwiilor și de căldura nemiloasă a Carathayului. Nu găsiseră nicio fântână. Și chiar de le-ar fi găsit, spuse Athjeäri, habar n-avea cum ar fi putut să le regăsească, atât de lipsit de trăsături era deșertul.

În timp, apa aproape se terminase. Cum Subisul nu se vedea nicăieri, Marile Nume se hotărâră să ucidă toți caii, cu excepția celor ai nobililor. Câteva mii de pedestrași cengemi, tributari ketyai de-ai tydonnilor, se răzvrătiră și cerură ca *toți* caii să fie măcelăriți și excesul de rații să fie împărțit între Oamenii Colțului. Gothyelk și alți Conți de Ce Tydonn reacționară cu o iuțeală nemiloasă. Conducătorii revoltei fură arestați, spintecați și atârnați de sulițe deasupra nisipului.

Foarte puțină apă mai rămăsese în noaptea ce urmă și Oamenii Colțului, cu pielea ca pergamentul, doborâți de nervozitate și istoveală, începură să-și arunce mâncarea. Nu le mai era foame. Le era *sete*, sete cum nu le mai fusese

vreodată. Sute de cai se prăbușiră și fură lăsați să-și sforăie ultima suflare în praf. O apatie stranie coborî asupra oamenilor. Când fură atacați de Khirgwi, mulți dintre ei continuară să meargă, fără să audă sau fără să le pese că în spate piereau semenii lor.

Subis, se gândeau ei și numele acesta promitea mai mult ca orice Zeu.

Când veniră zorii și tot nu ajunseră la Subis, se luă hotărârea de a continua. Lumea deveni un cuptor încețoșat de pietre coapte și dune bronzate și rotunjite ca pielea încântătoare a unei târfe. Depărtările scânteiau de lacuri închipuite și mulți alergau mereu, convinși că vedeau oaza promisă, că vedeau Subisul.

Subis... Numele unei ibovnice.

*

Oamenii Colțului se împleticiră în rânduri lungi în josul coastelor de cremene, înșiruindu-se printre aflorimentele de gresie care semănau cu niște imense ciuperci cu tulpini subțiratice. Se cățărară pe dune cât munții.

Satul arăta ca o fosilă cu numeroase încăperi dezgropată de vânt. Verdele adânc și argintiul însorit al oazei îi chemau cu imposibilitatea lor...

Subis.

Rândurile zdrențuite năvăliră peste nisipurile bătute de soare. Oamenii goniră prin satul abandonat, printre curmalii care târau fuste de frunze moarte și arborii acacia încărcați de cuiburi de păsări țesătoare. Se îmbrânciră, alunecară pe praful bătătorit, căzură împroșcând și râzând în apele sclipitoare...

Unde dădură peste Detnammi.

Mort, umflat, plutind prin verdele cristalin împreună cu toți cei patru sute cincizeci și nouă de oameni ai săi.

Promisiunea Subisului fusese otrăvită. Khirgwii găsiseră o cale.

Dar Oamenilor Colțului nu le mai păsa. Sorbiră apa și râgâiră și apoi sorbiră din nou. Vuiră în josul dunelor cu miile și căzură asupra oazei. Se împinseră și se opintiră în mulțimile dinaintea lor, doar ca să se trezească încon-

jurați. Sute muriră zdrobiți. Alte sute se înecară chiar, fiind împinși către mijlocul iazului. Trecu ceva vreme înainte ca Marile Nume să poată impune ordine. Căpeteniile și cavalerii îi îndepărtară pe oameni de oază cu vârfurile săbiilor. Fură nevoiți să dea mai mult de câteva exemple. În cele din urmă se organizară relee întinse care să umple și să împartă burdufuri cu apă. Înotătorii începură să scoată morții din iaz. Leșurile fură aruncate unele peste altele în soare.

Marile Nume interziseră oficierea ritualurilor de îngropăciune pentru Detnammi și pentru oamenii lui, dându-și seama că pornise spre sud în căutarea Subisului în loc să-i caute pe Khirgwi — evident pentru a se salva pe sine. Chepheramunni, Regele-Regent al Ainonului de Sus, îl condamnă în public pe Palatinul de Eshkalas și îl lipsi postum de rang și avere. Blesteme rituale anione fură tăiate în trupul său, care apoi fu aruncat la vulturi.

Între timp Oamenii Colțului băură pe săturate. Mulți se retraseră în umbra de sub palmieri, sprijinindu-se de trunchiuri și întrebându-se cum se făcea că frunzele lor semănau atât de mult cu niște aripi de vultur. Acum că setea li se potolise, începură să-și facă griji din cauza bolii. Preoții-doctori Cultici ai temutei Molime, Akkeägni, fură chemați dinaintea Marilor Nume și enumerară acele boli asociate cu băutul apei spurcate de morți. În rest, cu pharmaka și cu relicvariile abandonate în deșert, nu puteau decât să murmure rugăciuni de prevenire.

*

Dumnezeu nu se mulțumi cu atât.

Cu toții fură afectați cumva — friguri, crampe, greață — dar mii de oameni căzură greu bolnavi, loviți de vomă convulsivă și diaree. În dimineața următoare, cei mai bolnavi dintre ei erau încovoiați de dureri de burtă, iar pielea le era acoperită de pete roșii.

În Consiliu, Marile Nume se holbau iar și iar la hărțile lui Ikurei Conphas. Știau că Enathpaneah era pur și simplu prea departe. Trimiseră câteva zeci de expediții către diferite puncte de pe coasta Meneanorului, sperând în ciuda

tuturor așteptărilor că ar putea să găsească Flota Imperială. I se aduseră acuzații Împăratului și de două ori Conphas și Saubon trebuiră împiedicați fizic să se ia la bătaie. Când expedițiile de cercetare se întoarseră dintre dealuri cu mâna goală, Marile Nume hotărâră solemn să continue marșul spre sud.

Și într-un caz și în celălalt, spuse Prințul Kellhus, Dumnezeu avea să se îngrijească de ei. Oamenii Colțului părăsiră Subisul în seara următoare, cu burdufurile pline ochi de apă spurcată. Câteva sute dintre ei, cei prea bolnavi ca să poată merge, rămaseră în urmă în așteptarea khirgwiilor.

Boala se răspândi printre oameni și cei fără prieteni sau neamuri fură abandonați. Războiul Sfânt deveni o mare armie de bărbați care își târau picioarele și de cai care se împleticeau, mărșăluind peste priveliștea albastră de pietre crăpate de soare și nisip presărat cu cremene. În jurul Cuiului Raiului, norii de stele se roteau deasupra lor, numărându-le morții. Cei prea bolnavi ca să țină pasul rămaseră în urmă, plângând istoviți în praf, temându-se la fel de tare și de soarele zilei de mâine, și de Khirgwii.

— Enathpaneah, își spuneau pedestrașii unul altuia, căci Marile Nume mințiseră, spunându-le că Enathpaneah era la o depărtare de doar trei zile, când de fapt era la mai mult de șase zile distanță. Dumnezeu ne va îndruma spre Enathpaneah.

Numele unei promisiuni... Ca Shimehul.

Pentru cei bolnavi de diaree, rația de apă pur și simplu nu era de ajuns. Deja slăbiți, se prăbușeau gâfâind în nisipul rece. Mulți dintre mai bolnavi muriră astfel — cu miile.

După două zile, apa începu să se termine. Setea reveni. Buzele crăpară, ochii deveniră curios de catifelați și pielea se strânse, devenind la fel de uscată ca papirusul și plesnind la încheieturi.

Existau câțiva, foarte puțini, care părură să fie imposibil de puternici în timpul acestei încercări. Nersei Proyas fu unul dintre puținii nobili care refuzară să-și adape caii în vreme ce oamenii lor mureau. Pășea printre cavalerii și soldații dârji ai Conriyei, oferind cuvinte de încurajare,

amintindu-le că înainte de toate credința însemna încercare.

Urmat de două femei frumoase, Prințul Kellhus oferea și el cuvinte de îmbărbătare. Nu sufereau pur și simplu, le spunea el, sufereau *pentru*... Pentru Shimeh. Pentru Adevăr. Pentru Dumnezeu! Și a suferi pentru Dumnezeu însemna a-ți asigura glorie în Exterior. Era adevărat că mulți aveau să cadă în acest cuptor, dar cei care aveau să supraviețuiască aveau să-și cunoască firea inimii. Aveau să fie, pretinse el, ca nimeni alții. Aveau să fie *mai mult*...

Cei Aleși.

Oriunde mergeau Prințul Kellhus și femeile lui, oamenii se îngrămădeau în jurul lor, implorând să fie atinși, vindecați, iertați. Colorat de praf în nuanțele deșertului, cu chipul bronzat și cu părul curgător albit aproape cu totul, părea să fie însăși încarnarea soarelui, pietrei și nisipului. El era singurul care putea să privească în nesfârșirea Carathayului să *râdă*, întinzându-și brațele către Cuiul Raiului și mulțumind pentru chinurile lor.

— Dumnezeu alege! striga el. Dumnezeu!

Și cuvintele pe care le rostea erau ca *apa*.

În cea de-a treia noapte, se opri într-o adâncitură largă dintre dune. Însemnă un loc în nisipul călcat în picioare și le ceru celor mai apropiați adepți ai săi, zaudunyainii lui, să înceapă să sape. Când fură cuprinși de disperare pentru că nu găsiseră nimic, le porunci să continue. Foarte curând simțiră că nisipul era umed... Apoi el se îndepărtă și le ceru celor care treceau în grabă pe lângă el să sape alte gropi în diferite locuri. Pe alții îi organiză într-un perimetru înarmat. Ținuți la distanță de un gard viu de sulițe coborâte, mii de oameni mirați se adunară la buza depresiunii, curioși să vadă ce se petrecea. După câteva ore vreo paisprezece bălți de apă întunecată sclipeau în lumina lunii. Fântâni alimentate de izvoare...

Apele erau tulburi, dar erau dulci, nemânjite de gustul morților.

Când primele dintre Marile Nume își făcură în cele din urmă drum zbierând și lovind către fundul depresiunii, îl găsiră pe Prințul Kellhus în fundul unei gropi, stând până

la genunchi în apă împreună cu încă o duzină de oameni, ridicând burdufuri pline ochi către mâinile care bâjbâiau deasupra.

— Mi-a arătat, râse el, când îl aclamară. Dumnezeu mi-a arătat!

La porunca Marilor Nume, alte fântâni fură săpate și se organizară din nou relee de apă. Cum cea mai mare parte a Războiului Sfânt era grav deshidratată, Marile Nume hotărâră să mai zăbovească câteva zile. Ultimii cai fură măcelăriți și mâncați cruzi din lipsă de combustibil. În Consilii, Prințul Kellhus fu felicitat pentru descoperirea sa, dar atât. Mulți dintre cei din Războiul Sfânt, mai ales din castele de jos, îl aclamau pe față ca Profet Războinic. În întâlnirile lor tainice, Marile Nume se certau în legătură cu Prințul de Atrithau, dar nu reușeau să ajungă la vreun acord. Deșertul, îi avertiză Ikurei Conphas, făcuse și din Fane un Profet Fals.

Între timp, triburile Khirgwi se adunau în adâncul deșertului, crezând că Războiul Sfânt, precum un șacal, își găsise un loc în care să moară. În noapte următoare atacară în masă, năvălind sălbatic cu miile, revărsându-se de pe crestele dunelor, încrezători că aveau să doboare mai mult leșuri decât oameni. Deși fură luați prin surprindere, Oamenii Colțului, cu carnea înviorată și credința înnoită, îi încercuiră și îi măcelăriră pe oamenii deșertului. Triburi întregi, dintre cele care sângeraseră mult în timpul nesfârșitelor hărțuieli din Khemema, fură exterminate. Supraviețuitorii se retraseră către căminele lor din oazele ascunse.

Mâncare se termină. Burdufurile fură din nou umplute și aruncate peste spinări puternice. Prin peisajul deșertic întunecat răsunară cântece, multe din ele imnuri pentru Profetul Războinic. Războiul Sfânt își reluă marșul spre sud, neînfrânt și sfidător. Mengedda, Anwurat și deșertul uciseseră aproape o treime din ei, dar imensele lor coloane continuau să se întindă cât toată zarea.

Traversară ravine adânci și uscate, săpate de rarele ploi de iarnă, și se cățărară pe dunele rostogolitoare. Râseră din nou la vânătorii de căcat care se grăbeau cu baliga lor

prin nisipuri. Veni ziua și ei își ridicară prelatele în soarele aprig ca să poată dormi în timpul cât avea să dureze căldura neîndurătoare.

Când veni seara celei de-a doua zile și tabăra fu din nou pregătită pentru marș, mulți dintre ei observară nori pe cerul de vest — părându-li-se primii nori pe care îi vedeau de când plecaseră din Gedea. Mânjeau zarea, purpuriu închis, și se încolăceau în jurul soarelui care apunea, făcându-l să semene cu un ochi roșu și mânios. Fără textele lor cu semne prevestitoare, preoții nu puteau decât să-i ghicească înțelesul.

Aerul licărea de căldură și se rostogolea ca apa peste depărtările arse de soare. Și era nemișcat — foarte nemișcat. Tăcerea cobori peste întinderea Războiului Sfânt. Bărbații priveau orizontul, se uitau neliniștiți la ochiul furios, dându-și seama că norii erau ai *pământului* și nu ai cerului. Și atunci înțeleseră.

Furtună de nisip.

*

Cu eleganța leneșă a unei eșarfe încolăcindu-se în vânt, nori doborâtori de praf se rostogoliră spre ei dinspre vest. Încă rămăsese ură în Bătrânul Carathay. Marea Sete încă mai putea să pedepsească.

Pale de vânt care răzuiau pielea. Rafale cu milioane de dinți întepători. Oamenii Colțului urlau unii la alții fără să fie auziți. Încercau să privească, să zărească poate, siluetele întunecate ale celorlalți prin ceața cafenie, dar erau orbiți. Se adunară în cete sub vântul mușcător, simțind nisipul absorbindu-i în timp ce li se aduna în jurul picioarelor. Adăposturile lor temporare fură smulse și aruncate ca niște bucăți de hârtie printre rafalele uriașe. O nouă caligrafie de dune fu mâzgălită în jurul lor. Burdufurile uitate fură îngropate.

Furtuna de nisip turbă până în zori și după ce vânturile se îmblânziră, Oamenii Colțului rătăciră ca niște copii năuciți printr-un ținut schimbat. Salvară ce se mai putea salva din rămășițele bagajelor și găsiră câțiva morți îngropați în nisip. Numele Mari și Mici se întâlniră în

Consiliu. Își dădură seama că nu aveau destul adăpost împotriva soarelui ca să petreacă acolo ziua. Trebuiau să pornească marșul — asta era limpede. Dar unde să se ducă? Cei mai mulți spuneau că ar trebui să se întoarcă la izvorul descoperit de Prințul Kellhus — așa cum era încă numit în Consiliu, atât din cauza insistențelor lui, cât și din cauză că unii urau numele de „Profet Războinic". Cel puțin aveau destulă apă ca să ajungă până acolo.

Dar disidenții, conduși de Ikurei Conphas, insistară că izvorul era probabil pierdut sub nisipuri. Arătară către dunele dinjur, atât de strălucitoare în soare că ardeau ochii, și insistară că ținutul din jurul fântânilor era cu siguranță la fel de desfigurat, dacă nu mai mult. Dacă Războiul Sfânt se folosea de apa care îi mai rămăsese ca să se îndepărteze de Enathpaneah și fântânile nu erau de găsit, atunci erau pierduți. Așa, afirmă din nou Conphas bazându-se pe harta sa, Războiul Sfânt se găsea la două zile de marș de apă. Dacă porneau acum aveau să sufere, desigur, dar aveau să supraviețuiască.

Spre surprinderea unora, Prințul Kellhus fu de acord:

— Desigur, spuse el, că este mai bine să suferi ca să eviți moartea decât să mori ca să eviți suferința.

Războiul Sfânt porni în marș spre Enathpaneah.

Trecură dincolo de marea de dune și intrară într-un ținut ca o farfurie încinsă, o întindere de piatră plată unde aerul aproape sfârâia de căldură. Apa fu din nou raționalizată cu strictețe. Oamenii începură să amețească de sete și unii începură să arunce armura, armele și hainele, rătăcind ca niște nebuni despuiați până ce se prăbușeau, cu pielea înnegrită de sete și bășicată de soare. Ultimii dintre cai muriră și pedestrașii, care îi pizmuiseră mereu pe lorzi pentru că se îngrijiseră de cai mai mult decât de oamenii lor, înjurau și loveau pietrișul cu picioarele împroșcând leșurile înlemnite pe lângă care treceau. Bătrânul Gothyelk se prăbuși și fu legat de o targă făcută de fiii lui, care își împărțeau rația de apă cu el. Lordul Ganyatti,

Palatinul conriyan de Ankirioth, al cărui cap pleșuv semăna cu un deget bășicat ce țâșnea dintr-o mănușă ruptă, fu legat ca un sac de calul lui.

În cele din urmă, când se lăsă noaptea, Războiul Sfânt continuă marșul spre sud, împleticindu-se din nou pe spinările dunelor nisipoase. Oamenii Colțului mergeau și mergeau, dar noaptea răcoroasă din deșert nu le aduse mare alinare. Nimeni nu vorbea. Alcătuiau o procesiune nesfârșită de năluci tăcute, trecând peste faldurile Carathayului. Mergeau prăfuiți, chinuiți, cu ochii goi și pi-cioare bete. Ca o picătură de nămol în apă, se fărâmițară, se rătăciră unii de alții, până ce Războiul Sfânt deveni un nor de siluete dezbinate, de picioare care scrâșneau prin praf și pietriș.

Soarele dimineții veni ca o mustrare mușcătoare, căci deșertul nu se terminase. Războiul Sfânt devenise o armie de stafii. Morți și muribunzi zăceau împrăștiați cu miile în urma lui, și în timp ce soarele urca pe cer, cădeau și alții. Unii își pierdeau pur și simplu voința și se așezau în praf, cu gândurile și trupurile vuind de sete și istoveală. Alții se forțau până ce trupurile lor ruinate îi trădau. Se zbăteau slab în nisip, clătinându-și capul ca viermii, strigând, poate, cu glasuri răgușite, după ajutor, după sprijin.

Dar numai moartea venea asupra lor, învârtejindu-se.

Limbile se umflau în guri. Pielea ca pergamentul se înnegrea și se strângea până ce plesnea peste carnea purpurie, făcând ca morții să fie de nerecunoscut. Picioarele se poticneau, se îndoiau, refuzând să asculte de voința oamenilor de parcă le fusese frântă coloana. Și soarele îi bătea, pârjolind pielea crăpată, pârlind buzele până ce deveneau ca pielea tăbăcită, cenușie.

Nu se auzeau plânsete, vaiere sau țipete năucite. Frații își abandonau frații și soții își abandonau soțiile. Fiecare om devenise un cerc singuratic de suferință care mergea și mergea.

Dusă era promisiunea apei dulci din Sempis. Dusă era promisiunea Enathapaneei.

Dusă era vocea Profetului Războinic.

Doar încercarea le mai rămăsese, trăgând inimile pulsânde pe un drum de agonie, uscat ca deșertul — simplu ca deșertul.

Oamenii mureau cu miile, icnind, fiecare răsuflare fiind mai nesigură decât cea dinaintea ei, în aerul de cuptor, trăgându-și ultimele clipe de viață dureroasă, fantomatică, prin gâtlejuri de lemn carbonizat. Dogoare ca un vânt răcoros. Degete negre tresărind în nisipul arzător. Ochi serbezi, ca de ceară ridicați spre soarele orbitor.

Tăcere tânguitoare și singurătate fără sfârșit.

*

Esmenet se împletici lângă el, lovind nisipul și pietrișul fierbinte ca focul cu picioare pe care nu le mai simțea. Deasupra ei, soarele țipa și țipa, dar încetase cu multă vreme în urmă să se mai mire că lumina putea scoate sunete.

El o purta pe Serwë în brațe și lui Esmenet i se părea că nu mai văzuse nicicând ceva atât de triumfător.

Apoi el se opri dinaintea unei priveliști întinse și întunecate.

Ea se clătină și soarele tânguitor se învârteji deasupra ei, dar cumva el era acolo, lângă ea, sprijinind-o. Ea încercă să-și lingă buzele crăpate, dar limba îi era prea umflată. Îl privi și el surâse, imposibil de viguros...

El se lăsă pe spate și strigă către îndepărtatele valurile încețoșate și verzi, către cotiturile unui râu strălucitor. Și cuvintele lui răsunară în tot cuprinsul zărilor.

— Tată! Venim, Tată!

Începutul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Iothiah

Încruntătura fioroasă a lui Xinemus îl reduse la tăcere și cei trei bărbați se retraseră într-o grotă de întuneric, acolo unde zidul ciupea una din clădirile complexului. Târau cu ei leșul unui sclav-războinic.

— Am crezut întotdeauna că ticăloșii ăștia sunt duri, șopti Dinch Sângerosul, cu ochii încă amețiți de omor.

— Sunt, spuse Xinemus încet.

Cercetă curtea întunecată de sub ei — o cutie de spații deschise, ziduri goale și fațade elaborate.

— Turnurile Stacojii își cumpără Javrehii din Minele srance. Sunt bărbați îndârjiți și ar fi bine să nu uitați asta.

Zenkappa rânji în întuneric și adăugă:

— Ai avut noroc, Dinch.

— Pe Boașele Profetului! șuieră Dinch Sângerosul. Eu...

— *Șșșș!* scuipă Xinemus.

Xinemus știa că Zenkappa și Dinch erau bărbați buni, aprigi, dar fuseseră antrenați să lupte în câmp deschis, nu să se furișeze prin umbre, ca acum. Și faptul că nu păreau în stare să înțeleagă importanța a ceea ce încercau să facă îl rănea pe Xinemus într-un fel straniu. Își dădu seama că viața lui Achamian nu însemna mare lucru pentru ei. Era un vrăjitor, o monstruozitate. Dispariția lui Achamian, își închipui Mareșalul, era o mare ușurare pentru cei doi. Hulitorii nu aveau ce căuta în tovărășia celor cucernici.

Dar chiar dacă nu reușeau să înțeleagă importanța sarcinii lor, își dădeau foarte bine seama de cât de primejdioasă era. Era destul de chinuitor că se piteau ca niște hoți printre bărbați înarmați, darămite în mijlocul *Turnurilor Stacojii*...

Xinemus își dădu seama că amândoi erau înspăimântați — de aici amuzamentul forțat și bravada goală.

Xinemus arătă către o clădire din apropiere, de partea cealaltă a unei porțiuni înguste a curții. Parterul consta într-un lung șir de colonade care încadrau bezna de nepătruns a interiorului gol.

— Grajdurile alea abandonate, spuse el. Cu puțin noroc, vor fi legate de cazărmile acelea.

— Cazărmi *goale*, sper, șopti Dinch, cercetând încâlceala întunecată a clădirilor.

— Așa par.

O să te salvez, Achamian... O să desfac ceea ce-am făcut.

Turnurile Stacojii se stabiliseră într-un complex întins, semi-fortificat, care părea să dateze de pe vremea Ceneiului — palatul solid al vreunui Guvernator ceneian mort de multă vreme, presupunea Xinemus. Supravegheaseră complexul mai bine de două săptămâni, așteptând în vreme

ce marile caravane de bărbați înarmați, provizii și litiere purtate de sclavi ieșeau prin porțile înguste și șerpuiau prin labirintul de străzi al Iothiahului pentru a se alătura marșului prin Khemema. Xinemus nu știa exact cât de mare era contingentul Turnurilor Stacojii, dar bănuia că număra câteva mii de oameni. Asta însemna că acel complex trebuia să fie imens, un labirint de cazărmi, hambare, locuințe și încăperi oficiale. Și asta însemna că atunci când cea mai mare parte a Școlii avea să pornească spre sud, celor câțiva rămași avea să le fie greu să se apere de intruși.

Asta era bine... Dacă Achamian era într-adevăr închis aici.

Xinemus era sigur că Turnurile Stacojii nu ar fi îndrăznit să-l ia pe Achamian cu ei. O călătorie nu era un moment potrivit pentru interogarea unui vrăjitor al Mandatului, mai ales unul care mărșăluia alături de un prinț ca Proyas. Și faptul că Turnurile Stacojii lăsaseră o *misiune* aici însemna că Școala avea o treabă neîncheiată în Iothiah. Xinemus pusese prinsoare că Achamian era acea treabă.

Dacă nu era aici, atunci era aproape sigur că murise.

E aici! O simt!

Când cei trei bărbați ajunseră înăuntrul grajdurilor, Xinemus își încleștă Jucăria de la gât de parcă era mai sfântă decât Colțul de aur atârnat alături de ea. Lacrimile lui Dumnezeu. Singura lor speranță în fața vrăjitorilor. Xinemus moștenise trei Jucărele la moartea tatălui său și acesta era motivul pentru care făcea asta numai cu Dinchases și Zenkappa. Trei Jucărele pentru trei bărbați pe cale să intre în vizuina monstruozităților. Dar Xinemus se ruga să nu aibă nevoie de el. Oricare le-ar fi fost păcatele, vrăjitorii erau oameni, iar oamenii dormeau.

— Să le țineți în pumnii goi, ordonă Xinemus. Țineți minte că trebuie să vă atingă pielea ca să vă apere. Orice-ar fi, *nu* le dați drumul din mână... Locul acesta este cu siguranță apărat de Paveze și dacă Jucăria se desprinde de pielea voastră, chiar și pentru o singură clipă, veți fi nimiciți...

Își smulse propria Jucărie de la gât și se liniști simțind în palmă greutatea rece a fierului ei și contururile runelor adânci.

Staulele nu fuseseră curățate și grajdul mirosea a balegă uscată de cal și a paie. După câteva clipe de bâjbâială găsiră un pasaj care îi duse la barăcile abandonate.

Își începură călătoria de coșmar prin labirint. Complexul era atât de imens pe cât sperase și în același timp se temuse Xinemus, și oricât de ușurat era de nesfârșita înșiruire de încăperi și coridoare *goale*, era disperat să-l găsească pe Achamian. O dată sau de două ori auziră voci îndepărtate vorbind în ainonă și se ghemuiră în umbrele de smoală sau dinapoia mobilei exotice kianine. Trecură prin săli de audiență pline de praf, în care pătrundea destulă lumină de-a lunii ca să se poată minuna la vederea marilor fresce geometrice de pe tavanele boltite. Se strecurară prin bucătării și auziră sclavii sforăind în întunericul umed. Se furișară în susul scărilor și prin holurile de-a lungul cărora se înșiruiau încăperi. Fiecare ușă pe care o deschideau părea să dea spre un abis: de partea cealaltă se găsea fie Achamian, fie o moarte sigură. Fiecare clipă, fiecare suflare, părea un risc imposibil.

Și pretutindeni își închipuiau nălucile Magilor Stacoji, ținând conferințe oculte, invocând demoni sau studiind cărți hulitoare chiar în încăperile pe lângă care alunecau.

Unde îl țineau?

După o vreme, Xinemus începu să se simtă cutezător. Oare așa se simțeau hoții sau șobolanii care umblau după pradă chiar dincolo de lucrurile văzute sau cunoscute? Exista un fel de înviorare și, straniu, un fel de *alinare* în a te furișa nevăzut prin măduva din oasele dușmanilor tăi. Xinemus fu cuprins de o certitudine neașteptată: *Vom face asta! Îl vom salva!*

— Ar trebui să verificăm pivnițele... șuieră Dinch. Chipul îi era acoperit de o peliculă de sudoare și barba lui sură, tăiată drept, era încâlcită.

— Probabil că l-ar închide undeva unde țipetele sale să nu fie auzite de vizitatori, nu?

Xinemus se strâmbă, din cauză că bătrânul majordom vorbise cam tare și din cauza adevărului din vorbele sale. Achamian fusese torturat, și încă multă vreme... Era un gând de neîndurat. *Akka...*

Se întoarseră la un șir de trepte de piatră pe lângă care trecuseră și coborâră în bezna de smoală.

— Avem nevoie de lumină! exclamă Zenkappa. N-o să ne putem vedea nici mâinile aici jos!

Se împleticiră orbește într-un coridor acoperit de covoare, strânși atât de aproape unul de altul că-și puteau mirosi frica unul altuia. Nu aveau nicio șansă!

Dar apoi văzură o mică sferă de lumină *mișcându-se* pe coridor...

Coridorul în care se găseau era îngust, cu tavan rotunjit — acum puteau vedea toate astea — și excesiv de lung, de parcă străbătea întreaga lungime a complexului. Prin el pășea un vrăjitor.

Silueta era subțiratică, dar înveșmântată în robe voluminoase din mătase stacojie, cu mâneci adânci brodate cu egrete aurii. Chipul îi era cel mai limpede, pentru că era scăldat în lumină imposibilă. Obraji brăzdați, pierduți în buclele lucioase ale unei bărbi, ochi bulbucați, plictisiți de corvoada de a umbla dintr-un loc în altul, toate luminate de o picătură de lumină de lumânare atârnându-i la un cot dinaintea frunții, *fără lumânare*.

Xinemus îl auzea pe Dinch răsuflând șuierător printre dinții încleștați. Silueta și lumina fantomatică se opriră la o răscruce a coridorului, de parcă ar fi dat peste un miros ciudat. Chipul bătrân se încruntă o clipă și vrăjitorul păru să privească prin întuneric spre ei. Rămaseră nemișcați ca niște stâlpi de sare. Trei bătăi de inimă... Era de parcă Moartea însăși îi căuta cu privirea.

Încruntătura bărbatului pieri înapoi în plictiseală și apoi coti la răscrucea coridorului, târând pulpane de zidărie luminată și covor ornamentat în urma sa, pentru o clipă. Și apoi beznă. Sanctuar.

— Scump și iubit Sejenus... icni Dinch.

— Trebuie să-l urmărim, șopti Xinemus, simțind cum i se calmează treptat neliniștea.

Acum că văzuseră fața aceea și lumina vrăjitorească, fiecare pas părea să vibreze de pericol. Xinemus știa că singurul lucru care îi făcea pe Dinchases și pe Zenkappa să rămână dinapoia lui era o loialitate care depășea frica de moarte. Dar aici, în acest loc, în măruntaiele unei fortărețe de-a Turnurilor Stacojii, loialitatea aceea era pusă la încercare mai mult ca niciodată, mai mult chiar decât în mijlocul celor mai disperate lupte. Nu numai că se jucau cu cei respingător de stricați, dar aici nu existau *reguli*, și asta, la care se adăuga frica de moarte, era îndeajuns pentru a frânge pe oricine.

Găsiră răscrucea, dar nu văzură nicio lumină în josul coridorului, așa că se târâră orbește înainte ca și mai devreme, pipăind pereții din calcar cu degetele.

Ajunseră la o ușă masivă. Xinemus nu văzu nicio lumină în jurul ei. Înșfăcă zăvorul de fier, șovăi. *E pe-aproape! Sunt sigur!*

Xinemus deschise ușa.

După curentul care trecu peste pielea lor umedă știură că ușa dădea spre o încăpere mare, dar întunericul era în continuare impenetrabil. Se simțeau ca înmormântați în noaptea înspăimântătoare.

Cu o mână întinsă în față, Xinemus păși în întuneric, șuieră către ceilalți să-l urmeze.

O voce rupse tăcerea, împietrindu-le inimile.

— Dar nu se poate așa.

Apoi luminile, orbitoare, înțepător de strălucitoare și năucitoare. Xinemus își smulse sabia din teacă.

Clipind și mijindu-și ochii, privi siluetele adunate în jurul lor. O duzină de Javrehi, în semicerc, complet echipați de luptă dedesubtul straiele albastre și roșii. Șase din ei cu arcuri coborâte.

Buimăcit, cu gândurile învârtejindu-i-se panicate, Xinemus lăsă în jos sabia cea mare a tatălui său.

Suntem pierduți...

Dinapoia lor se găseau trei dintre Magii Stacojii. Cel pe care îl văzuseră mai devreme, altul care semăna cu primul, dar care avea o barbă vopsită cu henna galbenă,

și un al treilea pe care Xinemus îl recunoscu de la început ca fiind seniorul.

Pe fondul robei sale stacojii, bărbatul era mai mult decât palid, era cu totul lipsit de pigmenți. Un dependent de chanv, fără îndoială. O mică obscenitate adăugată la celelalte. În jurul taliei purta o eșarfă lată, albastră, și peste ea un brâu auriu, tras în jos de un pandantiv greu care îi atârna între coapse — niște șerpi încolăciți în jurul unui corb.

Ochii roșii îi cercetară, mâhniți de amuzament.

— Ts,|ts, ts...

Buze translucide ca viermii înecați. *Ceva! Trebuie să fac ceva!* Dar pentru prima dată în viață, Xinemus paralizase de groază.

— Lucrurile acelea, continuă dependentul-vrăjitor, pe care le încleștați ca să vă apărați de noi... Jucărelele alea. Le *putem* simți, să știți... Mai ales când sunt aproape. E o senzație greu de descris... Cam ca o bilă de piatră care adâncește o bucată subțire de pânză. Cu cât sunt mai multe bile, cu atât mai mare e adâncitura.

Ochii translucizi pâlpâiră.

— Aproape că vă puteam *adulmeca.*

Xinemus reuși să vorbească sfidător.

— Unde-i Drusas Achamian?

— Întrebare greșită, prietene. Dacă aș fi în locul tău, m-aș întreba mai degrabă: „Ce-am făcut?"

Xinemus simți o izbucnire de furie îndreptățită.

— Te avertizez, vrăjitorule. Dă-mi-l pe Achamian.

— Mă avertizezi pe *mine*? Râsete amuzate. Obrajii bărbatului fluturară ca branhiile de pește.

— În afară de cazul în care vorbești de vremea frumoasă de afară, Lord Mareșal, cred că nu există multe lucruri despre care să mă avertizezi. Prințul tău e în marș prin pustiul Khemema. Te asigur că ești singur aici.

— Dar încă fac voia lui.

— Nu, nu o faci. Ți s-au luat rangul și averea. Dar oricum ar fi, realitatea este că *ne-ai încălcat* proprietatea, prietene. Noi, Învățații, luăm asta foarte în serios și nu ne pasă deloc de voia unui Prinț.

Groază umedă. Xinemus simţi cum i se ridică perii pe gât. Totul fusese în zadar...

Dar calea mea este cea dreaptă...

Vrăjitorul zâmbi subtil.

— Spune-le vasalilor tăi să arunce Jucărelele. Desigur, şi tu poţi să faci acelaşi lucru, Lord Mareşal... Cu grijă.

Xinemus aruncă o privire temătoare la arcurile coborâte, la chipurile împietrite ale Javrehilor care le mânuiau şi i se păru că viaţa îi atârnă de un fir de păr.

— Acum! se răsti magul.

Toate cele trei Jucărele bufniră ca nişte prune pe covor.

— Bine... Ne place să adunăm Choree. E bine de ştiut unde se află...

Apoi bărbatul rosti ceva care îi transformă irişii roşii în doi sori gemeni.

Xinemus fu aruncat în genunchi de o rafală de căldură venită din spate. Auzea ţipete...

Ţipetele lui Dinch şi Zenkappa.

Până se întoarse spre el, Dinch căzuse deja, o grămadă de cărbune zvârcolindu-se printre flăcări incandescente. Zenkappa îşi flutura braţele şi continua să ţipe, jertfit într-o coloană de foc înfoiat. Se împletici doi paşi pe coridorul întunecat şi se prăbuşi pe podea. Ţipetele se pierdură în sfârâitul grăsimii.

În genunchi, Xinemus se holba la cele două focuri. Fără să-şi dea seama, îşi acoperise urechile cu mâinile.

Drumul meu...

Se simţi înşfăcat de mâini în mănuşi de zale, proptit în genunchi de braţe puternice. Fu întors cu o smucitură spre dependentul de chanv. Vrăjitorul era foarte aproape acum, atât de aproape încât Mareşalul simţea mirosul parfumurilor lui ainone.

— Oamenii noştri ne-au spus, zise dependentul pe un ton care sugera că era mai bine să nu spui lucruri obraznice în tovărăşia unor oameni politicoşi, că eşti cel mai apropiat prieten al lui Achamian — de pe vremea când aţi fost amândoi tutorii lui Proyas.

Ca un om care nu reușea să se trezească pe de-a-ntregul dintr-un coșmar, Xinemus pur și simplu se holbă, cu chipul amorțit. Pe obrajii lați îi curgeau lacrimi.

Am dat greș din nou, Akka.

— Vezi tu, Lord Mareșal, ne temem că Drusas Achamian ne spune minciuni. Mai întâi vom vedea dacă ceea ce ți-a spus ție se potrivește cu ceea ce ne-a spus nouă. Și apoi vom vedea dacă pune Gnoza mai presus de prietenul lui cel mai apropiat. Dacă prețuiește cunoașterea mai mult decât viața *și* decât iubirea...

Chipul translucid tăcu, ca și cum ar fi dat peste un gând delicios.

— Ești un om cucernic, Mareșale. Știi deja ce înseamnă să fii un instrument al adevărului, nu?

Da. Știa. Suferință.

*

Grămezi de zidărie se cuibăreau în cenușă. Ziduri ciuntite, împrejmuite de moloz, desenând linii la întâmplare pe cerul nopții.

Crăpăturile se ramificau ca niște crengi oarbe pornite pe urmele unui soare evaziv. Coloane răsturnate, tăiate în două de lumina lunii. Piatră pârjolită.

Biblioteca Sareoților de multă vreme morți, transformată în ruine de lăcomia Turnurilor Stacojii.

Tăcută, cu excepția unui hârșâit slab, ca cel făcut de un copil plictisit jucându-se cu o lingură.

Cât timp fugise ca un șobolan prin goluri sau se târâse ca prin labirintul de galerii, tăiat de căderea întâmplătoare a mortarului și a pietrelor? Pe lângă texte îngropate, lemn înnegrit și acoperit de solzi ca de crocodil din cauza flăcărilor, și o dată pe lângă o mână omenească lipsită de viață. Printr-o mină micuță al cărei unic minereu erau rămășițele cunoașterii. În sus, mereu în sus, săpând, scobind, târându-se. Cât timp? Zile? Săptămâni?

Știa prea puține despre timp.

Își făcu drum cu umerii prin pagini rupte, din piele de animal, strânse între suprafețe solide de piatră. Împinse deoparte o cărămidă cât o palmă și își ridică chipul de

mătase către norii de stele. Apoi se cățără și se cățără și în cele din urmă își ridică trupul micuț, de păpușă pe vârful ruinelor.

Înălță un cuțit micuț, nu mai mare decât o limbă de pisică.

Ca și cum ar fi vrut să atingă Cuiul Raiului.

O Păpușă Wathi, furată de la un descântător Sansori mort...

Cineva îi rostise numele.

Capitolul XIX

Enathpaneah

Ce fel de răzbunare e asta! El să doarmă în timp ce eu pătimesc? Sângele nu înmoaie nicio ură, nu curăță niciun păcat. Ca sămânța, curge din propria lui voie și lasă doar durere în urma lui.

— HAMISHAZA, REGELE TEMPIRAS

... și se spune că soldații mei își fac idoli din săbii. Dar nu aduce sabia certitudine? Nu face sabia ca lucrurile să fie simple? Nu scoate sabia bunătatea din cei îngenuncheați în umbră? Nu-mi trebuie alt zeu.

— TRIAMIS I, JURNALE ȘI DIALOGURI

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Enathpaneah

Primul sunet pe care îl auzi Proyas fu adierea vântului printre frunze, sunetul spațiului deschis. Apoi, imposibil, auzi susurul apei — sunetul vieții.

Deșertul...

Se trezi tresărind, clipi în lumina soarelui cu ochi înlăcrimați de durere. I se părea că dinapoia frunții îi ardea un cărbune înroșit în foc. Încercă să-l strige pe Algari, sclavul său, dar nu putut decât să șoptească. Buzele îl usturau, îl ardeau de parcă sângerau.

— Sclavul tău e mort.

Proyas își aminti ceva... O mare vărsare de sânge peste nisipuri.

Se întoarse către sunetul vocii și îl văzu pe Cnaiür ghemuit în apropiere, aplecat peste ceva ce părea să fie un brâu. Bărbatul era gol până la brâu și Proyas observă pielea bășicată de pe spatele lui masiv și roșul înțepător al brațelor cu cicatrici. Buzele lui senzuale erau umflate și crăpate. În spatele lui un pârâu se revărsa printr-un făgaș ce rătăcea printre pământ și piatră. Verdele lucrurilor vii încețoșa depărtările.

— Scylvendi?

Cnaiür își ridică privirea și pentru prima dată Proyas îi observă vârsta: ridurile ramificate din jurul ochilor de un albastru ca gheața, primele fire de păr cărunt în coama lui neagră. Își dădu seama că barbarul era cam de-o vârstă cu tatăl lui.

— Ce s-a întâmplat? hârâi Proyas.

Scylvendiul continuă să împungă pielea înfășurată în jurul monturilor.

— Te-ai prăbușit, spuse el. În deșert...

— Tu... Tu m-ai salvat?

Cnaiür se opri fără să-și ridice privirea. Apoi continuă să lucreze.

*

Rătăciră ca niște tâlhari ieșiți dintr-un cuptor, bărbați înăspriți de încercările soarelui, și căzură asupra satelor și luară cu asalt forturile și vilele din nordul Enathpaneei. Dădură foc fiecărei clădiri. Loviră fiecare bărbat cu tăișul sabiei, până ce nu mai suflă nimeni. La fel trecură prin cuțitele ascuțite toate femeile și toți copiii pe care îi găsiră ascunși.

Nu existau nevinovați. Acesta era secretul pe care îl aduceau cu ei din deșert.

Erau vinovați cu toții.

Rătăciră spre sud, cete împrăștiate de călători, veniți de pe câmpiile morții ca să tortureze ținutul așa cum fuseseră și ei torturați, ca să aducă suferințe ca cele pe care

le induraseră. Grozăviile deșertului se reflectau în ochii lor teribili. Cruzimea ținuturilor pustii era înscrisă în trupurile lor jigărite. Și săbiile erau judecata lor.

Aproape trei sute de mii de suflete, dintre care vreo trei cincimi erau luptători, intraseră sub Colț în Khemema. Numai o sută de mii, aproape cu toții luptători, aveau să mai iasă. În ciuda pierderilor niciunul dintre cei Mari nu murise, cu excepția Palatinului Detnammi. Folosindu-se de nobilii inrithi drept vârfuri de compas, moartea trasase cercuri în jurul lor, fiecare mai îngust decât cel dinaintea lui, luând sclavii și auxiliarii, apoi soldații din castele de jos și așa mai departe. Viața fusese raționalizată în funcție de castă și rang. Două sute de mii de leșuri însemnau drumul Războiului Sfânt de la oaza Subis la hotarul Enathpaneei. Două sute de mii de morți, înnegrindu-se în bătaia soarelui.

Timp de generații întregi, khirgwii aveau să numească drumul lor *saka'ilrait*, „Dâra Craniilor".

Drumul prin deșert făcuse cuțite din sufletele lor. Oamenii Colțului aveau să pornească într-un alt drum, la fel de îngrozitor și mult, mult mai furios.

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Iothiah

Cât timp îl torturaseră?

Câtă suferință îndurase?

Dar indiferent cum îl chinuiau, cu țepușe grosolane sau cu cele mai subtile amăgeli vrăjitorești, nu putea fi frânt. Țipă și țipă, până ce i se păru că urletele erau ceva îndepărtat, chinul purtat de vânt al vreunui străin. Dar nu cedase. Nu avea nicio legătură cu tăria. Achamian nu era tare. Dar Seswatha...

De câte ori nu supraviețuise Achamian Zidului Caznelor din Dagliash? De câte ori nu sărise din chinul somnului său, plângând pentru că încheieturile îi era libere, pentru că brațele nu îi erau străpunse de cuie? În ceea ce privea tortura, Turnurile Stacojii erau doar niște imitații în comparație cu Sfatul.

Nu. Achamian nu era puternic.

În ciuda vicleniei lor nemiloase, ceea ce Magii Stacojii nu înțeleseseră niciodată era că torturau *doi* oameni, nu unul. Atârnând despuiat de lanțuri, cu chipul amorțit sprijinit de un umăr și de piept, Achamian își putea vedea cea mai din față dintre umbre desfășurată pe podeaua de mozaic. Și oricât de violente erau agoniile care îl cutremurau, umbra rămânea neclintită, neatinsă. Îi șoptea, fie că se tânguia, fie că se sufoca...

Orice ar face, eu rămân neatins. Inima unui mare copac nu arde niciodată. Inima unui mare copac nu arde niciodată.

Doi bărbați, ca un cerc și umbra sa. Caznele, Cânturile de Constrângere, narcoticele — totul dăduse greș pentru că trebuiau să silească *doi* oameni, și unul din ei, Seswatha, se găsea cu mult în afara cercului prezentului. Oricare ar fi fost chinul, oricât de obscen, umbra lui șoptea: *Dar eu am suferit mai mult...*

Timpul trecu, suferințele se adunară peste alte suferințe, și apoi dependentul de chanv, Iyokus, târî dinaintea lui un bărbat, pe care îl aruncă în genunchi chiar la marginea Cercului Uroborian, cu brațele legate la spate, despuiat, cu excepția lanțurilor. Un chip, sfărâmat și bărbos își ridică ochii spre el, păru să plângă și să râdă.

— Akka! strigă străinul cu gura stropită de sânge. Saliva i se scurgea de pe buze.

— Te 'og, Akka! *Te 'og spune-le!*

Era ceva cu el, un fel de familiaritate supărătoare...

— Am epuizat metodele convenționale, spuse Iyokus, așa cum bănuiam că se va întâmpla. Te-ai dovedit la fel de încăpățânat ca predecesorii tăi. Ochii cu irișii roșii săgetară spre străin.

— A venit vremea să încercăm ceva nou...

— Nu mai pot îndura, hohoti bărbatul. Nu mai pot...

Maestrul Spionilor își strânse buzele lipsite de sânge, cu regret prefăcut.

— A venit sperând să te salveze, să știi.

Achamian îl cercetă pe bărbat de parcă era ceva ce zărise din greșeală — ceva ce abia se afla acolo.

Nu.

Nu se putea. Nu avea să permită una ca asta.

— Deci întrebarea este, spunea Iyokus, până unde se întinde indiferența ta? Trece de schilodirea celor dragi? *Nu!*

— Mi se pare că gesturile dramatice sunt mai eficiente la început, înainte ca subiecții să se obișnuiască prea mult... Așa că m-am gândit să începem prin a-i scoate ochii.

Făcu un gest circular cu degetul arătător. Unul dintre sclavii-soldați din spatele lui Xinemus îl înșfăcă de păr și îi smuci capul pe spate, apoi ridică un cuțit strălucitor.

Iyokus îi aruncă o privire lui Achamian, apoi încuviință către Javrehul său. Bărbatul înjunghie în jos, aproape cu blândețe, de parcă împungea o prună de pe o farfurie.

Xinemus țipă, cu adâncitura ochiului încleștată în jurul oțelului lustruit.

Achamian icni în fața acestei imposibilități. Chipul acela atât de cunoscut și de îndrăgit, încrețindu-se într-o mie de încruntături prietenoase, despicat de o mie de surâsuri triste, un adăpost în mijlocul atâtor acuzații, acum, acum...

Javrehul ridică tăișul.

— ZIN! strigă Achamian.

Dar mai exista și umbra suspendată, mânjită peste sticla prinsă în mortar, șoptind: *Nu-l cunosc pe acest om.*

Iyokus vorbea.

— Achamian. Achamian! Trebuie să mă asculți cu atenție, Achamian, ca un Învățat pe altul. Amândoi știm că n-ai să ieși în viață din încăperea aceasta. Dar prietenul tău de aici, Krijates Xinemus...

— Te 'oooooog! se tângui Mareșalul. *Te 'ooooog!*

— Eu sunt, continuă Iyokus, Maestrul Spionilor al Turnurilor Stacojii. Nici mai mult nici mai puțin. Nu vă port pică nici ție, nici prietenului tău. Spre deosebire de alții, nu trebuie să-mi urăsc subiecții ca să fac ceea ce fac. Tu și prietenul tău sunteți doar niște mijloace pentru atingerea unui scop. Dacă îmi dai lucrul de care Școala mea are nevoie, Achamian, prietenul tău nu îmi va mai fi de niciun folos. Voi porunci să i se scoată lanțurile și îl voi elibera. Ai cuvântul meu de Învățat...

Achamian îl crezu și i-ar fi oferit orice dacă ar fi putut. Dar un vrăjitor mort de două mii de ani privea prin ochii lui, veghind cu o detașare cumplită...

Iyokus îl studie, cu pielea lui membranoasă, umedă în lumina nestatornică. Șuieră și clătină din cap.

— Ce fanatism încăpățânat! Ce tărie!

Vrăjitorul în robă roșie se întoarse, încuviință către sclavul-soldat care îl ținea pe Xinemus.

— Nuuuuu! strigă o voce vrednică de milă.

Un străin era scuturat de convulsiile unei agonii oarbe, scăpându-se pe el.

Nu-l cunosc pe acest om.

*

Pisica vărgată fără nume îngheță și se ghemui cu urechile ciulite în față și ochii pironiți asupra aleii presărate cu moloz dinaintea lui. Ceva se târa prin umbre, încet ca o șopârlă în frig... Pe neașteptate țâșni prin lumina prăfuită a soarelui. Pisica vărgată sări.

Timp de cinci ani se furișase prin aleile și prin șanțurile Iothiahului, hrănindu-se cu șoareci, vânând șobolani și, când putea, curățând ocazionalele resturi aruncate de oameni. O dată mâncase chiar și din leșul unei alte pisici pe care niște băieți o aruncaseră de pe un acoperiș.

Numai de curând începuse să mănânce morți. În fiecare zi, cu o evlavie născută din sângele lui, mergea tiptil, se furișa și își căuta prada de-a lungul aceluiași traseu. Prin aleile din spatele Pieței Angtoma, unde șobolanii amușinau prin gunoaie, de-a lungul zidului în ruină, unde șoarecii erau ademeniți de buruienile moarte și de scaieți, în spatele birturilor de pe Pannas, printre ruinele templului, apoi prin labirintul de crăpături dintre locuințele ceneiene pe cale să se surpe, unde copiii îl scărpinau după ureche câteodată.

De-o vreme, în drumul lui începuseră să apară morți. Și acum asta...

Strecurându-se printre obstacole, se târî către cuibul de umbre în care dispăruse în fugă lucrul acela. Nu îi era foame. Vroia doar să vadă. În plus, îi era dor de gustul unei prăzi vii, care să *sângereze*... Ghemuit lângă un zid de

cărămidă arsă, își întinse gâtul după colț. Se opri, perfect nemișcat, în timp ce lumea dinaintea lui îi murmura prin mustăți...

Nu auzea nicio bătaie de inimă, niciun scheunat șuierat de șobolan. Dar ceva se mișca...

Sări asupra unei forme întunecate, cu ghearele scoase din teci. Doborî silueta la pământ, îngropându-și ghearele în spinarea ei și dinții în moliciunea gâtului. Gustul nu se potrivea. Mirosul nu se potrivea. Simți prima tăietură, apoi a doua. Îi smuci gâtul, căutând carne, năvala splendidă a sângelui. Dar nu găsi nimic. O altă tăietură.

Pisica dădu drumul lucrului, încercă să fugă, dar picioarele din spate se zbătură, șovăiră. Miorlăi și țipă, zgâriind piatra murdară de pavaj.

Brațe mici, de păpușă se închiseră în jurul gâtului pisicii. Gust de sânge.

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Caraskand

Situat pe marele traseu continental care lega națiunile din sudul Carathayului de Shigek și Nansur, Caraskandul era un străvechi și strategic punct de trecere. Toate mărfurile pe care negustorii nu vroiau să le încredințeze mării capricioase — mătăsurile zeümi, scorțișoara, piperul și magnificele tapițerii din Nilnamesh, lâna de Galeoth și delicatele vinuri din Nansur — treceau prin marile bazare ale Caraskandului și făceau asta de mii de ani.

Un avanpost al Shigekului în vremea Vechii Dinastii, Caraskandul crescuse odată cu trecerea secolelor și pentru scurtele perioade dintre ridicarea marilor națiuni dominase peste propriul lui mic imperiu. Enathpaneah era un ținut semi-muntos care avea și verile aride ale Carathayului și iernile ploioase ale Eumarnei. Inima Caraskandului se întindea pe nouă dealuri. Marile lui ziduri de apărare fuseseră ridicate de Triamis I, cel mai mare dintre Împărații-Aspect ai Ceneiului. Piețele lui întinse fuseseră construite de Împăratul Boksaris când Caraskandul devenise unul dintre cele mai bogate guvernorate din Imperiul Ceneian. Turnurile încețoșate și marile cazărmi din Citadela Câinelui, care puteau fi zărite de pe oricare dintre

cele nouă dealuri, fuseseră ridicate de războinicul Xetantius, Împăratul Nansurului, care făcuse din Caraskand capitala lui provizorie pentru nesfârșitele lui războaie cu Nilnameshul. Și magnificul palat din marmură albă al Sapatișahului, care transformase Înălțimile Îngenuncherii într-o acropolă, fusese ridicat de Pherokar I, cel mai aprig și mai cucernic dintre primii Padirajahi ai Kianului.

Deși era tributar, Caraskandul era un oraș mare ca Momemnul, Nenciphonul sau chiar Carythusalul. Și deși fusese un trofeu pentru nenumărate războaie, era mândru.

Orașele mândre nu se predau.

În ciuda proclamațiilor Padirajahului, Războiul Sfânt supraviețuise cumva traversării Khememei. Oamenii Colțului nu mai erau doar un zvon înfricoșător din nord. Apropierea lor putea fi măsurată după panașurile de fum care pătau zarea de nord. Refugiații se înghesuiau la porți, vorbind despre măcelurile unor oameni inumani. Războiul Sfânt, spuneau ei, era mânia Zeului Solitar, care îi trimisese pe idolatri ca să-i pedepsească pentru fărădelegile lor.

Caraskandul fu cuprins de panică și nici măcar asigurările gloriosului lor Sapatișah-Guvernator, Imbeyan Atotcuceritorul, nu putură liniști orașul. Nu fugise Imbeyan ca un câine bătut de la Anwurat? Nu omorâseră idolatrii trei sferturi din Mai Marii Enathpaneei? Nume stranii erau rostite pe străzi. Saubon, fiara blondă a barbarilor galeothi, care putea să facă un om să se scape pe el cu o singură privire. Conphas, marele tactician care îi zdrobise chiar și pe scylvendi cu geniul lui militar. Athjeäri, mai mult lup decât om, care cutreiera dealurile, prădând orice urmă de speranță. Turnurile Stacojii, vrăjitorii obsceni dinaintea cărora fugeau până și cishaurimii. Și Kellhus, Demonul care pășea în mijlocul lor ca un Fals Profet, îndemnându-i să facă fapte nebunești și diabolice. Aceste nume erau repetate adesea, cu grijă, ca orice sunet de pierzanie, ca gongurile care anunțau execuțiile de seară.

Dar nu se vorbea de supunere pe străzile și prin bazarurile Caraskandului. Foarte puțini fugiră. Un acord tăcut se stabili între ei: trebuiau să se împotrivească idolatrilor, asta era voia Zeului Solitar. Nu puteau fugi de

mânia Zeului, așa cum un copil nu putea fugi de mâna ridicată a tatălui său.

Soarta credincioșilor era să fie pedepsiți.

Se înghesuiau în marile lor altare. Plângeau și se rugau, pentru ei, pentru avutul lor, pentru orașul lor.

Venea Războiul Sfânt...

Sfârșitul Toamnei, 4111 Anul-Colțului, Iothiah

Îl lăsaseră în capelă o vreme, atârnat de lanțuri, sufocându-se încet. Tripozii se stinseseră, reduși la grămăjoare de cărbuni mânioși, astfel încât întunericul din jur își lua forma din linii și suprafețe vagi de piatră portocalie. Achamian își dădu seama că Iyokus i se alăturase numai când dependentul de chanv vorbi.

— Ești curios, fără îndoială, să afli cum o mai duce Războiul Sfânt.

Achamian nu-și înălță capul din piept.

— Curios? hârâi el.

Vrăjitorul cu pielea ca țesătura de in era doar o voce undeva în apropierea lui.

— Se pare că Padirajahul este un om foarte viclean. În loc să presupună pur și simplu că va învinge, și-a făcut planuri și pentru după Bătălia de la Anwurat. Asta este semnul intelectului, să știi. Capacitatea de a plănui în *ciuda* speranțelor tale. Știa că Războiul Sfânt trebuia să traverseze pustiurile Khememei ca să-și continue marșul spre Shimeh.

O tuse slabă.

— Da... Știu.

— Ei bine, atunci când Războiul Sfânt a asediat Hinnerethul s-a pus întrebarea de ce refuza Padirajahul să lupte pe mare. Flota kianină este departe de a domni peste Meneanor, dar nici neputincioasă nu e. S-a pus aceeași întrebare și după cucerirea Shigekului, apoi a fost uitată. Kascamandri, au presupus cu toții, considera că flota lui era inferioară — și de ce nu? De-a lungul secolelor, dintre toate victoriile Kianului împotriva Imperiului, foarte puține au fost pe mare... Se pare că s-au înșelat cu toții.

— Ce vrei să spui?

— Războiul Sfânt a hotărât să traverseze Khemema folosindu-se de Flota Imperială pentru a-și transporta apa. Acum se pare că Padirajahul a prevăzut asta. Îndată ce Războiul Sfânt a ajuns prea departe în deșert ca să se mai poată întoarce, flota Kianină a căzut asupra nansurilor...

Iyokus rânji cu amărăciune sardonică.

— S-au folosit de cishaurimi.

Achamian clipi, văzu corăbiile cu pânze roșii arzând în luminile nebunești ale Psûkhei. O pâlpâire neașteptată de îngrijorare — trecuse dincolo de frică de-acum — îl făcu să ridice capul și să-l fixeze cu privirea pe Învățatul Stacojiu. Bărbatul părea o nălucă în mătăsurile lui de un alb strălucitor.

— Războiul Sfânt? hârâi Achamian.

— Aproape nimicit. Nenumărați morți zac în nisipurile Khememei.

Esmenet? Nu se mai gândise de multă vreme la numele ei. La început, fusese un refugiu pentru el, dulcele nume oferindu-i un răgaz, dar odată ce în aduseseră pe Xinemus, odată ce începuseră folosească iubirea lui ca instrument de tortură, încetase să se mai gândească la ea. Se îndepărtase de orice fel de iubire...

Către lucruri mai profunde.

— Se pare, continuă Iyokus, că și frații mei Învățați au suferit amarnic. Misiunea noastră aici a fost anulată.

Achamian se holbă în jos la el, fără să-și dea seama că obrajii umflați îi fuseseră udați de lacrimi. Iyokus îl privi cu atenție, stând chiar la marginea blestematului de Cerc Uroborian.

— Ce înseamnă asta? scrâșni Achamian. *Esmenet? Dragostea mea...*

— Înseamnă că supliciul tău s-a terminat...O pauză șovăitoare.

— Vreau să știi, Drusas Achamian, că am fost împotriva răpirii tale. Am mai condus interogatorii ale Învățaților Mandatului și știu că sunt obositoare și zadarnice... Și neplăcute... foarte neplăcute.

Achamian îl fixa cu privirea, nu spuse nimic, nu simți nimic.

— Știi, continuă Iyokus, nu am fost surprins când Mareșalul Attreampusului ți-a confirmat versiunea asupra evenimentelor de sub Înălțimile Andiamine. Chiar crezi că sfetnicul Împăratului, Skeaös, a fost un spion al Sfatului, nu-i așa?

Achamian înghiți chinuit.

— Știu că era. Și în curând vei ști și tu.

— Poate. Poate... Dar deocamdată, Marele meu Maestru a hotărât că spionii trebuie să fie cishaurimi. Nu poți înlocui ceea ce cunoști cu legende.

— Înlocuiești ceea nu cunoști cu ceea ce te înspăimântă, Iyokus.

Iyokus îl privi cu ochi îngustați, ca și cum ar fi fost surprins că cineva atât de neajutorat, atât de înjosit, putea încă să rostească vorbe aprige.

— Poate. Dar cu toate acestea, timpul pe care l-am petrecut împreună s-a terminat. Chiar în clipa aceasta ne pregătim să ne alăturăm fraților noștri de dincolo de Khemema...

Atârnând ca un sac de lanțurile lui, cu trupul amorțit de amintirea agoniei, Achamian îl privi pe vrăjitor ca dintr-un loc de neclintit, ca dintr-o cală din adâncul corăbiei frânte a trupului său. Un loc care nu se afla pe mare.

Iyokus devenise neliniștit.

— Știu că cei ca noi nu au... înclinații religioase, spuse el, dar m-am gândit să îți fac măcar această unică favoare. În câteva zile un sclav va fi trimis în pivniță cu o Jucărie și cu un cuțit. Jucăria va fi pentru tine și cuțitul pentru prietenul tău... Îți ofer acest timp ca să te pregătești pentru călătorie.

Ce cuvinte ciudate pentru un Învățat Stacojiu. Dintr-un motiv sau altul, Achamian știu că acesta nu era vreun alt joc sadic.

— Îi vei spune asta și lui Xinemus?

Chipul translucent se întoarse tăios spre el, dar apoi se îmblânzi inexplicabil.

— Cred că da, spuse Iyokus. Măcar el are un loc asigurat în Viața de Apoi...

Vrăjitorul se întoarse, apoi se îndepărtă palid în beznă. O ușă îndepărtată se deschise către un coridor luminat și Achamian zări profilul fetei lui Iyokus. O clipă aceasta arătă ca orice altă ființă umană.

Achamian se gândi la legănarea sânilor, la sărutul pielii pe piele în iubirea trupurilor.

Supraviețuiește-mi, dulcea mea Esmi. Supraviețuiește-mi.

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Caraskand

Îmbujorați de atrocitățile lor în timpul rătăcirii spre sud, Oamenii Colțului se adunară în jurul zidurilor imense ale Caraskandului. În cortegii uriașe, se înșiruiră în josul povârnișurilor și își văzură furia domolită de fortificațiile înalte. Meterezele zgâriau dealurile din jur, imense brâie de gresie în culoarea arămii, ridicându-se și coborând peste ceața versanților îndepărtați.

Inrithii aflară că, spre deosebire de zidurile orașelor din Shigek, acestea erau apărate.

Flamurile fură înfipte în pământul pietros. Nobilii vasali, care fuseseră aruncați departe de suferințele deșertului, își găsiră nobilii seniori. Se ridicară corturi și pavilioane temporare. Preoții Shriali și Cultici îi adunară pe credincioși și cântară elegii lungi pentru cei care pieriseră în deșert. Se ținură Consilii ale Numelor Mari și Mici și, după ritualuri lungi de binecuvântare pentru că supraviețuiseră Khememei, se plănui investitura Caraskandului.

Nersei Proyas se duse călare să-l întâlnească pe Imbeyan la Poarta de Fildeș, numită așa pentru că imensul ei turn de pază era construit din calcar alb și nu din piatra roșiatică din carierele Enathpaneei. Printr-un interpret, Prințul conriyan îi ceru Sapatișahului să se predea și făcu promisiuni în legătură cu eliberarea familiei lui Imbeyan și în legătură cu viețile locuitorilor orașului. Înveșmântat în straie magnifice, albastre și galbene, Imbeyan râse și spuse că zidurile îndărătnice ale Caraskandului aveau să termine ceea ce începuse deșertul.

Înălțate în cea mai mare parte pe coaste abrupte, zidurile Caraskandului se întindeau pe teren drept numai de-a lungul secțiunii de nord-est, acolo unde, pe o distanță

de câteva mile, dealurile făceau loc unei câmpii aluvionare, înțesată de ogoare și crânguri, presărată de ferme și moșii abandonate — Câmpia Tertae. Aici își ridicară inrithii cea mai mare dintre tabere și se pregătiră să ia porțile cu asalt.

Geniștii începură să-și sape tunelurile. Echipe de oameni și boi fură trimise pe dealuri ca să aducă cherestea pentru mașinăriile de asediu. Cercetașii fură trimiși în recunoaștere și după pradă prin satele din jur. Fețele bășicate se vindecau. Brațele roase de deșert se îngroșau de muncă grea și prada consistentă din Enathpaneah. Inrithii începură din nou să-și cânte cântecele. Preoții conduceau procesiuni în jurul hotarelor largi ale zidurilor Caraskandului, măturând cu trestii pământul dinaintea lor și blestemând piatra fortificațiilor. De pe ziduri, păgânii îi batjocoreau și aruncau în ei cu proiectile, dar nu erau luați în seamă.

Pentru prima dată după luni de zile, inrithii văzută nori, nori adevărați, închegându-se pe cer ca laptele în apă.

Noaptea, când inrithii se adunau în jurul focurilor, poveștile de jale și mântuire din Khemema erau înlocuite treptat de mirarea că supraviețuiseră și de speculații nesfârșite despre *Shimeh*. Caraskandul era un nume pomenit adesea în *Tratat*, îndeajuns ca să îl facă să pară poarta către Ținutul Sfânt. Binecuvântatul Amoteu, țara Celui din Urmă Profet, era foarte aproape.

— După Caraskand, spuneau ei, vom purifica Shimehul.

Shimeh. Prin rostirea acestui nume se reaprinse fervoarea Războiului Sfânt.

Mulțimile migrau pe dealuri pentru a asculta slujbele Profetului Războinic, despre care mulți credeau că izbăvise Războiul Sfânt de deșert. Mii de oameni își zgâriau brațele cu colți și deveneau zaudunyainii lui. În Consiliile Numelor Mari și Mici, lorzii Războiului Sfânt îi ascultau tremurând sfaturile. Prințul de Atrithau se alăturase sărac Războiului Sfânt, dar acum conducea un contingent la fel de mare ca o armată.

Apoi, în timp ce Oamenii Colțului se pregăteau pentru primul atac împotriva turnurilor Caraskandului, cerurile se întunecară și începu să plouă. Trei sute de tydonni fură

uciși într-o inundați fulger la sud de oraș. Alte zeci muriră când se surpă unul din turnurile geniștilor. Albiile uscate deveniră torente. Ploua și ploua, așa încât pielea uscată începu să putrezească și platoșele de zale trebuiau să fie învârtite mereu prin butoaie de pietriș ca să nu fie cotropite de rugină. În multe locuri pământul deveni moale și alunecos ca perele putrede și când inrithii încercară să-și ridice marile turnuri de asediu, descoperiră că erau de neclintit.

Veniseră ploile de iarnă.

*

Primul care muri de ciumă fu un prizonier kianin. După aceea trupul lui fu aruncat dintr-o catapultă peste zidurile orașului — la fel ca cei care urmară.

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Iothiah

Mamaradda se hotărî să-l ucidă întâi pe vrăjitor. Deși nu era sigur de ce, Căpitanul Javreh găsea că ideea de a ucide un *vrăjitor* era pasionantă, excitantă chiar. Nu-i trecu nicio clipă prin cap că aceasta ar putea avea vreo legătură cu faptul că stăpânii lui erau la rândul lor vrăjitori.

Intră iute în capelă, încleștând și descleștând pumnul în care avea Jucăria pe care i-o dăduseră stăpânii lui. Vrăjitorul atârna ca trofeul unui vânător în capătul celălalt al încăperii, cu trupul sfărâmat scăldat în strălucirea portocalie a celor trei tripozi care îl flancau. În timp ce se apropia, Mamaradda observă că bărbatul se legăna încet înainte și înapoi, ca într-o adiere blândă. Apoi auzi scrâșnetul ascuțit, ca fierul pe sticlă.

Se opri la jumătatea drumului dedesubtul cupolei fantomatice și privi instinctiv către pardoseala de sub vrăjitor — la caligrafia neagră și roșie a Cercului Uroborian.

Văzu ceva mic ghemuit la marginea Cercului... O pisică? Zgâriind ca să-și îngroape pișatul? Înghiți, miji ochii. Rafalele iuți de scrâșnete îi scânceau cu putere în urechi, ca și cum cineva i-ar fi pilit dinții cu un cuțit ruginit. Ce?

Era un *omuleț*, își dădu el seama. Un omuleț aplecat peste Cercul Uroborian, răzuind vopseaua ocultă...

O păpușă?

Mamaradda șuieră, cuprins pe neașteptate de groază, și își încleștă mâna pe cuțit.

Scrâșnetul încetă. Vrăjitorul atârnat își ridică chipul încețoșat și bărbos și îl fixă pe Mamaradda cu ochi scânteietori. O clipă de teroare desperată.

Cercul e rupt!

Auzi niște murmure imposibile...

Lumină solară scăpără în ochii și în gura vrăjitorului.

Lumini imposibile, încovoiate ca tăișurile khirgwiilor, dansă în jarul lui ca niște picioare de păianjen. Gheizere de praf și așchii izbucniră din podeaua de mozaic. Aerul însuși părea să *trosnească*.

Mamaradda își ridică brațele și urlă, fu orbit de o rafală de incandescență nepământească.

Dar apoi luminile se stinseră și el rămase neatins — *teafăr*...

Își aminti de Jucăria pe care o încleșta în pumn. Mamaradda, Căpitanul Străjii Javreh, râse.

Tripozii se răsturnară, ca și cum ar fi fost loviți de umbre. O ploaie de cărbuni îl lovi pe Mamaradda în față. Câțiva dintre aceștia îi nimeriră în gură și îi sfărâmară dinții cu dogoarea lor. Scăpă Jucăria și țipă, acoperind murmurele...

Inima îi explodă în piept. Focul fierse în afară, răbufnind prin orificiile și prin unghiile lui. Mamaradda căzu, nimic mai mult decât niște cărbuni îmbrăcați în piele udă.

*

Răzbunarea cutreiera prin încăperile complexului — ca un Zeu.

Și el își cânta cântecul cu furia oarbă a unei fiare, despărțind zidurile de fundație, suflând tavanele spre cer, de parcă lucrările omului erau făcute din nisip.

Și când îi găsi pe *ei*, pitiți sub Analogiile lor, îi despuie de Paveze ca un violator care smulge o cămașă de noapte. Îi izbi cu ciocanul luminilor, le ridică trupurile ca țipau de parcă ar fi fost niște lucruri curioase, zbaterea idioată a unei insecte între degetul mare și arătător...

Moartea coborî asupra lor învârtejindu-se.

Îi simți alergând pe coridoare, încercând cu disperare să organizeze vreun fel de apărare comună. Știa că sunetul agoniei și trosnetul pietrei le amintea de propriile lor fapte. Groaza lor avea să fie groaza celor *vinovați*. Moartea scăpărătoare venise să le îndrepte fărădelegile.

Plutind deasupra pardoselilor acoperite de covoare, înconjurat de Pavezele lui șuierătoare, își făcea propriile lui încăperi ruinate. Întâlni o cohortă de Javrehi. Săgețile lor furioase se făcură cenușă în jocul luminilor dinaintea lui. Apoi țipară, zgâriindu-și ochii care deveniseră cărbuni încinși. Trecu cu pași mari pe lângă ei, lăsând în urmă numai oase carbonizate și carne unsuroasă. Întâlni o adâncitură în țesătura ontei și știu că îl așteptau alții, înarmați cu Lacrimile lui Dumnezeu. Dărâmă clădirea peste ei.

Și râse alte cuvinte smintite, îmbătat de distrugere. Lumini dogoritoare se sfărâmară de Pavezele lui și el se întoarse, clocotind de umor întunecat, și le vorbi celor doi Magi Stacojii care îl atacaseră, rosti adevăruri intime, Abstracții fatale, iar lumea din jurul lor fu nimicită până la esența ei.

Le sfârtecă Pavezele Anagogice șubrede, îi ridică din ruine ca pe niște păpuși care țipau și îi izbi de piatra care sfărâma oase.

Seswatha era liber și pășea pe drumurile prezentului ducând cu el amintirea pierzaniei străvechi.

Avea să le arate el Gnoza.

*

Când primul tremur străbătu fundațiile, Iyokus se gândi: *Trebuia să-mi închipui.*

Apoi, inexplicabil, se gândi la Eleäzaras.

I-am spus eu că o se ajungă aici.

Pentru îndeplinirea sarcinii, Eleäzaras îi lăsase numai șase Învățați, dintre care trei vrăjitori în toată legea, și vreo două sute și cincizeci de Javrehi. Mai rău era că erau împrăștiați prin tot complexul. Într-o vreme crezuse că aceștia ar fi fost mai mult decât suficienți ca să se ocupe

de un vrăjitor al Mandatului, dar după furia din Biblioteca Sareotică nu mai era sigur... Chiar și dacă ar fi fost pregătiți. *Suntem pierduți.*

De-a lungul anilor, chanvul îi făcuse pasiunile la fel de lipsite de culoare ca și pielea. Ceea ce simțea acum era mai degrabă amintirea pasiunii decât pasiunea însăși. Amintirea fricii.

Dar încă mai exista o speranță. Javrehii aveau măcar o duzină de Jucărele și, în plus, *el*, Heramari Iyokus, era aici.

Ca și frații lui, invidia Mandatul din cauza Gnozei, dar spre deosebire ei, el nu-i ura. Iyokus respecta Mandatul. Înțelegea mândria cunoașterii tainice.

Vrăjitoria nu era decât un labirint imens și timp de mii de ani Turnurile Stacojii îl cartografiaseră, săpând, săpând mereu, extrăgând cunoaștere înfiorătoare și dezastruoasă. Și chiar dacă nu descoperiseră încă domeniile glorioase ale Gnozei, existau anumite ramuri, anumite răspântii, pe care *numai* ei le cartografiaseră. Iyokus era un învățat al acestor răspântii interzise, un student al Daimosului.

Un vrăjitor Daimotic.

În cele mai tainice dintre conferințele lor, se întrebau uneori: Cum s-ar termina o înfruntare dintre Cânturile-de-Război ale Străvechiului Nord și Daimos?

Sunetul țipetelor străbătu încăperile. Zidurile fură cutremurate de reverberațiile exploziilor din ce în ce mai apropiate. Iyokus, care era precaut și calculat chiar și în împrejurări la fel de înspăimântătoare ca acestea, înțelese că venise timpul să dea un răspuns acestei întrebări.

Trase deoparte covoarele strălucitoare și pictă cercurile peste lespezi cu mișcări iscusite, exersate. Lumina se revărsa de pe buzele lui lipsite de culoare în timp ce murmura Cânturile Daimotice. Și, în timp ce furtuna se apropia, își termină în cele din urmă cântecul interminabil. Îndrăzni să rostească *numele* Ciphrangului.

— Ankaryotis! Ia aminte la mine!

De la adăpostul cercului său de simboluri, Iyokus privi cu mirare la fâșiile de lumină din Exterior. Privea o

monstruozitate zbuciumată — cu solzi ca niște cuțite, cu picioare ca niște stâlpi de fier...

— Te doare? întrebă el peste tunetele ei tânguitoare.

— *Ce-ai făcut, muritorule?*

Ankaryotis, o furie a adâncului, un Ciphrang invocat din Abis.

— Te-am legat!

Ești damnat! Nu-l recunoști pe cel care te va întemnița pentru Eternitate?

Un demon...

— Oricum, strigă Iyokus, asta mi-e soarta!

*

Javrehii săltau ca niște dansatori în flăcări, țipând, împleticindu-se, zbătându-se pe luxoasele covoare kianine.

Achamian pășea printre ei, sfărâmat, despuiat.

— IYOKUS!, tună el.

Fâșii de stuc căzură pe Pavezele lui și se făcură scrum.

— IYOKUS!

Praful tremura în aer.

Rosti cuvinte care smulseră zidurile dinaintea lui. Păși peste spații deschise, peste o podea prăbușită. Zidăria cădea din tavan. Privi prin norii umflați de cărămizi prăfuite.

Și fu înghițit de focul strălucitor al unui dragon.

Se întoarse spre dependentul de chanv și râse. Înconjurat de ziduri fantomatice, Maestrul Spionilor stătea ghemuit pe un fragment plutitor de pardoseală, chipul său palid intonând cântecul lui sacadat. Vulturi mai strălucitori decât soarele se năpustiră în Pavezele lui Achamian. Lavă scânteietoare explodă de dedesubt, se revărsă peste ele. Fulgerele dansau din toate cele patru colțuri ale încăperii...

— EȘTI ÎNFRÂNT, IYOKUS!

Lovi cu un Gherghef Ciroi, însfăcând Pavezele dependentului cu geometrii de lumină.

Apoi cădea, purtat în jos de un demon furios, cocoțat pe Pavezele lui, lovind în ele cu pumni imenși.

La fiecare lovitură tușea sânge.

Se prăbuși peste grămezile de cărămizi, izbi cu un Cânt Odaini de Lovire, aruncându-l pe Ciphrang înapoi prin

ruinele întunecate. Își ridică privirea, căutându-l pe Iyokus. Îl zări fugind printr-o spărtură din peretele îndepărtat. Cântă un Pieptene Weara și o mie de linii de lumină fulgerară în exterior. Peretele se prăbuși, ciuruit de nenumărate găuri, la fel ca tavanul de dincolo de el. Firele incandescente se desfășurară peste Iothiah și spre cerul nopții.

Se ridică în picioare.

— IYOKUS!

Urlând, demonul sări din nou asupra lui, scăldându-l în lumină diavolească.

Achamian îi pârjoli pielea ca de crocodil, îi sfâșie carnea nelumească, îi lovi capul elefantin cu reteveie imense de piatră și creatura sângeră din mii de răni. Dar tot refuza să cadă. Urla obscenități care sfărâmară piatra și sfâșiară abisuri în pământ. Alte tavane se prăbușiră și se încăierară în pivnițele întunecate luminate de strălucirea furiei lor.

Vrăjitor și demon.

Necuratul Ciphrang, un suflet chinuit aruncat în agonia Lumii, înhămat de cuvinte ca un leu de funii, înrobit de însărcinarea care avea să-l elibereze.

Achamian îi îndura sălbăticia nelumească, adăugând rană după rană la agonia lui.

Și în cele din urmă, acesta se târî sub cântecul lui, se ghemui ca un animal bătut, apoi se pierdu în întuneric...

*

Achamian rătăci despuiat prin ruinele fumegânde, o coajă animată de un scop amorțit. Se împletici în josul povârnișurilor de moloz și se miră că el fusese catastrofa care cauzase această distrugere. Văzu leșurile mutilate ale celor pe care îi pârjolise sau pe care îi frânsese. Scuipă pe ele amintindu-și pe neașteptate ura.

Noaptea era răcoroasă și el savură sărutul aerului pe piele. Piatra îi mușca tălpile goale.

Trecu lipsit de expresie prin clădirile neatinse, ca o stafie care se întorcea acolo unde amintirile ardeau cel mai strălucitor. Îi luă ceva vreme, dar până la urmă îl găsi pe

Xinemus înlănțuit, ghemuit în propriile-i excremente, plângând în timp ce își încleșta brațele și genunchii peste goliciune. O vreme Achamian nu făcu decât să șadă alături de el...

— Nu văd! se tânguia Mareșalul. Iubite Sejenus, nu pot să văd!

Căută bâjbâind și apoi înșfăcă obrajii lui Achamian.

— Îmi pare rău, Akka. Îmi pare atât de rău...

Dar singurele cuvinte pe care și le putea aminti Achamian erau cele care ucideau.

Care damnau.

Când în cele din urmă ieșiră șontâcăind dintre ruinele complexului Turnurilor Stacojii și intrară în aleile Iothiahului, privitorii buimăciți — shigeki, kerathotici înarmați și cei câțiva inrithi din garnizoana orașului — se holbară cu uluire și groază. Dar nu îndrăzniră să-i întrebe nimic. Și nici nu-i urmăriră pe cei doi bărbați în timp ce aceștia își târau picioarele prin întunericul orașului.

Capitolul XX

Caraskand

Vulgul și-l închipuie pe Dumnezeu prin analogie cu omul și Îl venerează sub forma Zeilor. Învățații și-l închipuie pe Dumnezeu prin analogie cu principiile și Îl venerează sub forma Iubirii sau a Adevărului. Dar înțelepții nu și-l închipuie deloc pe Dumnezeu. Ei știu că gândirea, care este finită, nu poate fi decât o brutalitate pentru Dumnezeu, care este infinit. Este destul, spun ei, că Dumnezeu și-i închipuie pe ei.

—MEMGOWA, CARTEA ACTELOR DIVINE

... căci păcatul idolatrilor nu stă în aceea că venerează piatra, ci în aceea că venerează o piatră mai mult decât pe altele.
—8:9:4 MĂRTURIA LUI FANE

Începutul iernii, 4111 Anul-Colțului, Caraskand

Turnurile imense de asediu, din cherestea și piele tăbăcită, se rostogoleau către zidurile de vest ale Caraskandului, trase de atelaje mari de boi stropiți de noroi și bărbați istoviți. Catapultele aruncau piatră și smoală aprinsă. Arcașii inrithi răscoleau parapetele. Din turnurile de pe flancuri și de pe străzile de jos, se înălțau nori de săgeți de-ale păgânilor. Prin rândurile înghesuite ale inrithiilor, bărbații strigau, se rostogoleau prin mâzgă încleștându-și brațele sau picioarele rănite. Turnurile se apropiau gemând, cu laturile acoperite de păcură în flăcări.

Bărbații se înghesuiau în vârfurile lor, ghemuiți sub scuturi, străduindu-se să vadă prin fum, așteptând semnalul.

Un corn sună prin vacarm.

Podurile de cherestea căzură pe metereze. Cavalerii în armuri de fier năvăliră peste ele strigând: „Victorie sau moarte!" Fluturându-și săbiile, săltară în mijlocul sulițelor și iataganelor kianinilor de dedesubt, iar alte mii năvăliră înainte, înălțând scări cu cârlige de fier. Pietre și leșuri cădeau asupra lor. Uleiul încins îi făcea să fugă țipând de pe trepte. Dar cumva, reușiră să ajungă în vârf, să se urce printre metereze și să sară asupra fanimilor. Sub cerul de lână se dădeau lupte deschise. Păgâni și credincioși cădeau de pe înălțimi.

Nangaelii, anpleianii și câinoșii gesindalmeni reușiră cu toții să captureze secțiuni din zid. Alți și alți inrithi se revărsau din turnuri sau se cățărau pe parapete, oprindu-se doar pentru a arunca o privire plină de uimire la marele oraș ce se ivea dedesubt. Unii atacară turnul cel mai apropiat. Alții fură nevoiți să se ghemuiască sub scuturile lor în formă de lacrimă când arcurile păgânilor începură să împroaște înălțimile de pe acoperișurile din apropiere. Bărbații căzură țipând, târând flamuri de fum. Unul dintre turnurile de asediu erupse într-un infern. Celelalte fumegau atât de intens că zeci de cavaleri nangaelishi căzură de pe pod, împinși să gonească nebunește de sufocarea ce-i aștepta în spate.

Apoi Imbeyan și Mai Marii lui atacară din turnuri. Bărbații se luptau, hăcuiau și răcneau.

Lipsiți de turnurile de asediu și expuși unui baraj șuierător de proiectile de pe partea interioară a zidului, inrithii începură să cadă mai repede decât îi puteau înlocui scările. În câteva clipe se părea că fiecare bărbat avea o duzină de săgeți țâșnindu-i din scut sau din armură. Cavalerii care luptau împotriva lui Imbeyan se treziră împinși înapoi printre țipetele și leșurile semenilor lor. În cele din urmă, Iyengar, văzând disperarea din ochii cavalerilor lui, sună retragerea. Supraviețuitorii fugiră înapoi spre scări. Foarte puțini reușiră să ajungă jos în viață.

Inrithii atacară de încă două ori zidurile Caraskandului în săptămânile care urmară și de ambele ori sălbăticia și viclenia kianinilor îi împinseră înapoi cu pierderi cumplite.

Asediul era purtat în continuare prin ploaie și molimă.

În doar câteva zile de la identificarea bolii pe care cei din castele de jos o numeau „scofâlcire" și nobilii „hemoplexie", preoții-doctori se treziră copleșiți de sute de oameni care se plângeau de dureri de cap și friguri. Când Hepma Scaralla, Înaltul Preot al lui Akkeägni, Boala, le anunță pe Marile Nume că zvonurile erau adevărate, că temutul Zeu bâjbâia într-adevăr printre ei cu Mâna lui hemoplectică, Războiul Sfânt fu cuprins de panică. Chiar și după ce Gotian îi amenință pe dezertori cu Ocara Shrială, sute de oameni fugiră pe dealurile Enathpaneei, atât de mare era groaza de hemoplexie.

În timp ce cei sănătoși luptau și mureau sub zidurile Caraskandului, mii de oameni rămâneau în corturile lor temporare, îmbibate de apă, vomitând salivă, arzând de febră, scuturați de fiori convulsivi. După o zi sau două, ochii li se întunecau și, cu excepția crizelor de delir, oamenii erau cu totul goliți de spirit. După patru sau cinci zile, pielea se decolora — bice ridicate de Mâna Zeului, explicară preoții-vindecători. Cea mai puternică febră îi cuprindea după o săptămână și se continua să se dezlănțuie timp de încă una, lăsându-i fără puteri chiar și pe bărbații cu brațe de fier. Fie înceta de la sine, fie bolnavul cădea într-un somn asemănător morții din care foarte puțini se mai trezeau.

În tabere, preoții-vindecători organizară lazarete pentru cei fără cortegii sau tovarăși care să se îngrijească de ei. Preotesele supraviețuitoare ale lui Yatwer, Anagkë, Onkis, chiar și Gierra, la fel ca și alți servitori cultici ai celor o Sută de Zei, se ocupau de o saltea de bolnavi prostrați după alta. Și oricât lemn parfumat ar fi ars, duhoarea morții și a excrementelor îi îngrețoșa pe trecători. Se părea că nu exista loc în care să nu se audă țipetele delirante sau să se simtă mirosul putreziciunii hemoplectice. Duhoarea era atât de groaznică încât mulți dintre Oamenii Colțului începură să meargă prin tabără ținând la nas cârpe

înmuiate în urină — după obiceiul ainonilor în timpul molimelor.

Molima se întinse și Mâna Bolii nu cruță pe nimeni, nici măcar pe membrii castelor binecuvântate. Cumos, Proyas, Chepheramunni și Skaiyelt căzură cu toții bolnavi la câteva zile unul de altul. Uneori se părea că există mai mulți bolnavi decât oameni sănătoși. Preoții Shriali rătăceau prin aleile prăpădite ale taberei, pleoscăind prin noroi de la un cort la altul, căutând morții. Rugurile funerare ardeau fără oprire. Într-o noapte amarnică, muriră trei sute de inrithi, printre ei și Imrothas, Palatinul Conriyan de Aderot.

Și ploile abjecte cădeau din ce în ce mai dese, putrezind pânza, funiile și speranța.

Apoi se întoarse Contele Gaenri, cu vești de pierzanie.

Mereu nerăbdător, Athjeäri abandonase Caraskandul în primele zile ale asediului, șarjând prin Enathpaneah cu cavalerii lui gaenrishi și încă vreo mie de kirigalderi și agmundrmeni oferiți de unchiul lui, Prințul Saubon. Luă cu asalt vechea fortăreață ceneiană Bokae de la hotarul de vest al Enathpaneei, cucerind-o cu puține pierderi. Apoi cutreieră spre sud, zdrobind Mai Marii de prin partea locului care îndrăzneau să-l înfrunte pe un câmp de luptă și jefuind hotarele de nord ale Eumarnei, unde cavalerii lui se înviorară la găsirea pământurilor bune, înverzite.

O vreme asedie imensa fortăreață a Misaratului, dar se retrase când veni vestea că Cingajehoi însuși venea să elibereze fortăreața. Athjeäri porni spre nord-est. Scăpă de Tigru în ravinele din pădurile de cedru din Munții Betmulla, apoi coborî spre Xerash, unde întâlni și puse pe fugă mica armată a lui Utgarangi, Sapatișahul Xerashului. Sapatișahul se dovedi un captiv cooperant și, în schimbul a cinci sute de cai și al unor informații, Athjeäri îl duse nevătămat în străvechea lui capitală, Gerotha, orașul ocărât de *Tratat* ca fiind „târfa Xerashului". Apoi călări ca vântul spre Caraskand.

Fu înspăimântat de ceea ce găsi.

Își povesti călătoria acelor Mari Nume care erau în stare să ia parte la Consiliu, trecât repede la informațiile oferite

de Utgarangi. Potrivit Sapatişahului, Padirajahul însuşi, măreţul Kascamandri, pornise din Nenciphon cu supravieţuitorii Anwuratului, cu Mai Marii Chianadyniului — ţinutul de baştină al kianinilor — şi cu războinicii girgashi, fanimii din Nilnamesh.

În noaptea aceea Prinţul Skaiyelt muri şi thunyerii umplură văzduhul care continua să toarne apă peste ei cu bocetele lor ciudate. În ziua următoare veni vestea că Cerjulla, Contele tydonni de Warnute, căzuse şi el, în tabăra lui de lângă zidurile Jokthei. La scurt timp după aceea, Sepherathindor, Contele-Palatin ainoni de Hinnath, încetă să mai respire. Şi, potrivit preoţilor-vindecători, Proyas şi Chepheramunni aveau să-l urmeze în curând...

Conducătorii supravieţuitori ai Războiului Sfânt fură cuprinşi de o mare frică. Caraskandul continua să-i respingă, Akkeăgni îi asuprea cu moarte şi suferinţe şi Padirajahul însuşi mărşăluia spre ei cu încă o oaste păgână.

Erau departe de casă, într-un ţinut duşmănos, în mijlocul unui popor nelegiuit şi Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ei. Erau disperaţi.

Şi pentru asemenea oameni întrebarea „de ce" devenea mai devreme sau mai târziu *„cine"*...

*

Ploaia bătea darabana pe pavilionul lui, umplându-l de un vuiet ambiental.

— Şi ce anume vrei Cavalere-Comandant? întrebă Conphas.

Se încruntă.

— Sarcellus, nu-i aşa?

Deşi Sarcellus îl însoţea adesea pe Gotian la consilii, Conphas nu-i fusese prezentat niciodată — nu în mod formal. Părul negru îi era încâlcit şi picura apă peste ceea ce în copilărie trebuie să fi fost un chip ştrengăresc încântător. Mantia albă pe care o purta peste platoşă era neverosimil de curată, într-atât încât arăta ca un anacronism, ceva din vremea în care Războiul Sfânt se afla încă sub zidurile Momemnului. Toţi ceilalţi, inclusiv Conphas,

ajunseseră să poarte zdrențe sau veșminte jefuite de la kianini.

Cavalerul Shrial își înclină capul fără să-și desprindă ochii de ai lui Conphas.

— Vreau doar să vorbesc despre lucruri neliniștitoare, Exalt-General.

— Te asigur că întotdeauna-s doritor de vești neliniștitoare, Cavalere-Comandant.

Conphas rânji, adăugând:

— Sunt oarecum masochist, n-ai observat?

Sarcellus zâmbi fermecător.

— Consiliile au lămurit extrem de bine acest lucru, Exalt-General.

Conphas nu avusese niciodată încredere în Cavalerii Shriali. Prea multă devoțiune. Renunțau la prea multe... Considerase mereu că sacrificiul de sine era mai mult o nebunie decât o neghiobie.

Ajunsese la această concluzie în adolescență, după ce înțelesese cât de des — și ce fericiți — se răneau sau se distrugeau alții în numele credinței sau sentimentelor. Era de parcă, își dădu el seama, cu toții primeau indicații de la o voce pe care el nu o putea auzi — o voce de nicăieri. Se sinucideau când își pierdeau onoarea, se vindeau în sclavie ca să-și hrănească odraslele. Se purtau de parcă în lume existau lucruri *mai rele* ca moartea sau sclavia, de parcă n-ar fi putut să mai trăiască cu ei înșiși dacă alții erau loviți de nenorociri...

Oricât își muncea mintea, Conphas nu putea nici să înțeleagă sensul și nici să-și închipuie senzația. Desigur, existau Dumnezeu și Scripturile și toate prostiile acelea. Putea să înțeleagă vocea *aceea*. Amenințarea damnării eterne putea da un sens până și celui mai ridicol sacrificiu. Vocea *aceea* venea de undeva. Dar vocea cealaltă...

Dacă auzeai voci însemna că ești nebun. Nu trebuia decât să te plimbi prin piețele din partea locului și să-i auzi pe pustnici strigând „Ce? Ce?" ca să îți dai seama de asta. Și în ceea ce-i privea pe Cavalerii Shriali, faptul că auzeai voci însemna că ești și fanatic.

— Deci ce te neliniștește? întrebă Conphas.

— Acest bărbat care este numit Profetul Războinic.

— Prințul Kellhus, spuse Conphas.

Se aplecă înainte în scaunul lui de campanie și îi făcu un semn lui Sarcellus să ia loc. Putea simți mirosul mucegaiului acoperit de aburul parfumat care ieșea din cădelnițele din pavilionul lui. Ploaia se potolise și acum părea doar să bată ușor cu degetele în prelatele de deasupra.

— Da... Prințul Kellhus, spuse Sarcellus, storcându-și apa din păr.

— Ce-i cu el?

— Știm că...

— Noi?

Cavalerul Shrial clipi iritat. Conphas se gândi că, în ciuda aerului de cucernicie, exista ceva în purtarea lui, un iz de îngâmfare poate, care nu se potrivea cu colțul brodat la piept... Poate că îl judecase greșit pe acest Sarcellus. *Poate că e un bărbat cu judecată.*

— Da, continuă bărbatul. Eu și câțiva dintre frații mei...

— Dar nu și Gotian?

Sarcellus se strâmbă într-un fel pe care Conphas îl găsi extrem de agreabil.

— Nu, nu și Gotian... Deocamdată, măcar.

Conphas încuviință.

— Te rog, continuă...

— Știm că ai încercat să-l asasinezi pe Prințul Kellhus.

Exalt-Generalul pufni, în același timp amuzat și ofensat. Bărbatul era fie exagerat de curajos, fie insuportabil de impertinent.

— *Știți*, deci?

— *Credem*... se corectă Sarcellus. Mă rog... Ceea ce contează este să înțelegi că *îți împărtășim punctul de vedere*. Mai ales după nebunia din deșert...

Conphas se încruntă. Știa ce vroia omul să spună: uneori se părea că Prințul Kellhus ieșise din Carathay venerat de mii și admirat de toți, mai puțin de el însuși. Dar Conphas se așteptase ca un Cavaler Shrial să discute despre semne și proorociri, nu despre putere...

Deșertul *fusese* o nebunie. La început Conphas își târșâise picioarele prin nisip la fel ca toți ceilalți, bleste-

mându-l pe neghiobul de Sassotian, pe care îl investise ca General al Flotei Imperiale, și meditând fără încetare la scenarii smintite prin care s-ar fi putut salva. Apoi, după ce se mistui speranța care îi alimenta aceste gânduri, se trezi hărțuit de o neîncredere stranie. O vreme, perspectiva morții păruse ceva ce tolerase doar de dragul etichetei, ca asigurările pline de sine cu negustorii își acopereau mărfurile:

— Da, da, vei muri! Garantez!

Te rog, se gândi el. *Drept cine mă iei?*

Apoi, cu lâncezeala sumbră care caracterizase mare parte din acel marș, îndoielile lui deveniră certitudini și simți o uimire aproape intelectuală — uimirea de a găsi capătul vieții. Își dădu seama că nu exista vreo ultimă pagină, vreun ultim cot de pergament. Cerneala se termina pur și simplu și totul rămânea gol și alb ca deșertul.

Deci aici, se gândea el, privind dunele unduite de vânt, *se află destinația vieții mele. Acesta este locul care m-a așteptat încă din ziua în care m-am născut...*

Dar apoi îl găsise pe *el*, pe Prințul Kellhus, scoțând apă dintr-o groapă nisipoasă — *pleoscăind prin ea*, în timp ce el, Ikurei Conphas, murea de sete! Dintre toate posibilitățile bolnave la care se gândise, niciuna nu părea atât de smintită ca asta: să fie salvat de cel pe care nu reușise să-l ucidă. Exista ceva mai amar? Mai ridicol?

Dar în momentul acela... În momentul acela, inima i se oprise în piept — încă o simțea zbătându-se când își aducea aminte! — și pentru o clipă, Conphas se întrebase dacă nu cumva Martemus avusese dreptate... Poate că acest om *era* mai mult. Acest Profet Războinic.

Într-adevăr. Deșertul fusese nebunie.

Conphas îl fixă pe Cavalerul Shrial cu o privire cercetătoare.

— Dar a salvat Războiul Sfânt, spuse el. Viața ta... Viața mea...

Sarcellus încuviință.

— Într-adevăr și aș spune că *asta* este problema.

— Cum așa? se răsti Conphas, chiar dacă știa exact ce vroia bărbatul să spună.

Cavalerul-Comandant ridică din umeri.

— Înainte de deșert, Prințul Kellhus era doar un alt fanatic care pretindea că Vede. Dar acum... Mai ales acum când Zeul cel Temut pășește printre noi...

Oftă și se aplecă înainte, cu mâinile împreunate, cu antebrațele pe genunchi.

— Îmi fac griji pentru Războiul Sfânt, Exalt-Generale. *Ne* facem griji pentru Războiul Sfânt. Jumătate din frații mei îl întâmpină pe acest escroc ca pe un alt Inri Sejenus, ca pe mântuirea noastră, iar cealaltă jumătate îl condamnă ca pe o afurisenie, cauza suferințelor noastre.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă blajin Conphas. De ce ești *aici*, Cavalere-Comandant?

Sarcellus rânji strâmb.

— Pentru că vor urma revolte în masă, răscoale, poate chiar război deschis... Avem nevoie de cineva cu priceperea și cu puterea de a minimaliza sau de a zădărnicio asemenea eventualitate, cineva care dispune de loialitatea oamenilor lui. Avem nevoie de cineva care poate apăra Războiul Sfânt.

— După ce îl vei fi ucis pe Prințul Kellhus... spuse Conphas batjocoritor. Clătină din cap, de parcă ar fi fost dezamăgit de faptul că nu era surprins.

— Își ridică tabăra împreună cu adepții lui acum și aceștia îl apără de parcă ar fi Colțul. Se spune că în deșert sute dintre ei le-au dat apa lor — și-au dat viața — lui și femeilor lui. Și acum sute dintre ei s-au oferit să-i fie gărzi de corp și au jurat cu toții să moară pentru Profetul Războinic. Nici măcar Împăratul nu poate pretinde o asemenea protecție! Și tu crezi că-l poți ucide!

Sarcellus clipi leneș din ochi, iar Conphas fu sigur — în mod absurd — că Sarcellus avea surori frumoase.

— Nu cred, Exalt-Generale... Știu.

*

Țipătul lui Serwë era ceva animalic, un mormăit și un plânset de durere în același timp. Esmenet era aplecată peste ea, trecându-și degetele prin părul asudat al fetei. Ploaia pulsa pe tavanul burtos al pavilionului lor temporar și ici și colo prin încăpere sclipea câte un firicel de apă,

plesnind pe rogojinile împletite. Lui Esmenet i se părea că se ghemuiau în inima luminată a unei peşteri, presărată de haine mucegăite şi trestii intrate în putrefacţie.

Femeia kianină pe care o chemase Kellhus îi gângurea lui Serwë într-o limbă pe care numai Kellhus părea s-o înţeleagă. Esmenet găsea că sunetele guturale ale femeii erau liniştitoare. Se găseau, îşi dădu ea seama, într-un loc unde deosebirile de limbă şi credinţă nu mai contau. Serwë era pe cale să nască.

Moaşa şedea cu picioarele încrucişate între genunchii desfăcuţi ai lui Serwë, Esmenet îngenunchease lângă chipul ei chinuit şi Kellhus stătea în picioare deasupra lor, vigilent, înţelept şi trist. Esmenet îl privi îngrijorată. *Totul va fi aşa cum trebuie să fie,* spuneau ochii lui. Dar zâmbetul lui nu-i înlătură teama.

Există lucruri mai mari, îşi aminti ea. *Mai mari ca mine.* Cât timp trecuse de când o părăsise Achamian? Poate că nu foarte mult, dar acum între ei se întindea deşertul. I se părea că nu exista niciun drum mai lung ca acesta. Carathayul o violase, bâjbâind cu nodurile şi cataramele, vârându-şi mâinile tăbăcite sub roba ei, trecându-şi degetele netede peste sânii şi coapsele ei. O despuiase — dincolo de piele, până la lemnul oaselor. O răsturnase şi o răscolise prin nisipuri, ca pe scoici. I-o oferise lui Kellhus.

La început abia observase deşertul. Fusese prea beată, prea necugetată, din cauza voioşiei. Când Kellhus mergea împreună cu ea şi cu Serwë, râdea şi vorbea ca întotdeauna, dar părea o prefăcătorie, un fel de a ascunde minunata intimitate pe care o împărtăşeau acum. Uitase cum fusese în adolescenţa ei, înainte ca viaţa de târfă să scoată goliciunea şi împreunarea dincolo de cercul lucrurilor personale şi tainice. Făcând dragoste cu Kellhus — şi cu Serwë — ceea ce fusese cândva necuviincios, devenise sfios. Se simţea ascunsă şi se simţea întreagă.

Când Kellhus mergea cu zaudunyainii lui, ea şi Serwë mărşăluiau ţinându-se de mână, vorbind despre tot şi despre orice atâta timp cât discuţia ajungea cumva înapoi la el. Chicoteau şi roşeau, se foloseau de glume pentru a plănui plăceri. Îşi mărturiseau resentimentele şi temerile,

știind că în patul pe care îl împărțeau nu exista loc pentru amăgeli. Visau la palate și la armate de sclavi. Ca niște băieței, se lăudau cu regii care aveau să sărute pământul de la picioarele lor.

Dar în tot acest timp, nu pășise prin Carathay, ci *în jurul* lui. Dunele, ca încâlceala trupurilor bronzate dintr-un harem. Câmpiile care sfârâiau în lumina soarelui. Deșertul păruse doar un ținut potrivit pentru iubirea ei și înălțarea din ce în ce mai apropiată a Profetului Războinic. Numai când apa începu să se împuțineze, numai când sclavii și auxiliarii fuseseră masacrați... Numai atunci începu să traverseze cu adevărat Marea Sete.

Trecutul se sfărâmă și viitorul se evaporă. I se părea că fiecare bătaie de inimă aparținea inimii altcuiva. Își amintea cum se adunaseră semnele morții, ale prăpădului, de parcă trupul îi era o lumânare pe care erau însemnate ceasurile — o lumină la care să citești. Își amintea că se mira de Serwë, care devenise o străină în brațele lui Kellhus. Își amintea că se mirase de străina care mergea cu picioarele ei.

Nimic nu se ramifica în Carathay. Totul rătăcea fără rădăcini sau origini. Moartea copacilor: asta, se gândi ea, era secretul deșertului.

Apoi Kellhus îi ceru să-i dea apa. *Serwë. O să piardă copilul...*

Ochii lui limpezi îi amintiră cine era: Esmenet. Își scoase burduful de apă și i-l întinse cu mâini neșovăitoare. Îl privise turnând viața ei tulbure în gura unei străine. Și când ultimele picături lăsară o dâră ca de salivă, înțelese — *presimțise* — cu o strălucire la fel de nemiloasă ca a soarelui. *Există lucruri mai mari ca mine.*

Kellhus aruncă burduful ei în praf.

Tu ești cea dintâi, spuneau ochii lui și privirea lui era ca apa — ca viața. Pietrișul îi opărea picioarele. Părul îi era acoperit de praf. Buzele i crăpaseră din cauza soarelui. I se părea că fiecare suflare era ca lâna fierbinte în gâtlejul și în pieptul ei. Și apoi, imposibil, ajunseră într-un ținut bun, verde. În Enathpaneah. Se împleticiră în valea unui râu, în umbra sălciilor stranii. În timp ce Serwë moțăia,

el o dezbrăcă pe Esmenet și o purtă spre apele străvezii. O îmbăie și îi spălă praful catifelat de pe brațe. *Tu ești soția mea*, spuse el. *Tu, Esmi...*

Ea clipi și soarele străluci printre genele ei ude. *Am traversat deșertul*, spuse el.

Și eu, se gândi ea, *sunt soția ta.*

El râse și îi cuprinse fața în mâini ca și cum ar fi fost stingherit, iar ea îi prinse și îi sărută palma aureolată de soare... Apa care se scurgea din buclele bălaie ale părului și bărbii lui fusese cafenie — culoarea sângelui închegat.

Kellhus construi un adăpost din pietre și ramuri pentru Serwë. Prinse iepuri, dezgropă tuberculi și aprinse focul frecând două bețe. O vreme păru că numai ei supraviețuiseră, ceilalți, și nu doar din Războiul Sfânt, ci din întreaga lume, pieriseră cu toții. Doar ei vorbeau. Doar ei priveau și înțelegeau *că* priveau. Doar ei iubeau, peste pământ și ape, până la hotarul lumii. Se părea că întreaga simțire și întreaga cunoaștere se aflau aici, cântând un penultim cântec. Nu exista nicio cale de a descrie sau de a înțelege această senzație. Nu era ca o floare. Nu era ca râsul lipsit de griji al unui copil.

Deveniseră măsura... Absolutul. Fără limite.

Când făceau dragoste în râu i se părea că sfințeau marea.

Tu, Esmenet, ești soția mea.

Arzând, scufundați în apele limpezi — unul în altul... Durerea care ancora.

Deșertul schimbase totul.

— Kelhuuus! gâfâi Serwë între două contracții. Kellhus, mi-e frică!

Gemu și țipă.

— Ceva nu-i bine! Ceva nu-i bine!

Kellhus schimbă câteva vorbe cu matroana kianină, care spăla interiorul coapselor lui Serwë cu apă aburindă, încuviință din cap și surâse. Îi aruncă o privire lui Esmenet, apoi îngenunche lângă fata epuizată și îi cuprinse în palmă obrazul lucios. Ea îi înșfăcă mâna și își apăsă gura peste ea, icnind, cu sprâncenele înnodate de panică, cu chipul disperat, rugător.

— *Kellhuuusss!*

— Totul, spuse el cu ochi strălucitori de uimire, este așa cum trebuie să fie, Serwë.

— Tu, exclamă fata, înghițind aerul. *Tu!*

El încuviință ca și cum ar fi auzit mai mult decât acel unic cuvânt enigmatic. Zâmbind, îi șterse lacrimile din ochi cu buricul degetului mare.

— Eu, șopti el.

O clipă, Esmenet se zări pe sine ca din depărtare. Cum să nu-și țină răsuflarea? Îngenunchea împreună cu *el*, cu Profetul Războinic, deasupra femeii care dădea naștere primului său copil...

Lumea avea obiceiurile ei. Uneori întâmplările ciupeau, gâdilau sau dezmierdau — uneori zdrobeau — dar cumva întotdeauna se scurgeau spre monotonia lucrurilor pe jumătate anticipate. Atâtea întâmplări obscure! Atâtea clipe care nu împrăștiau niciun fel de lumină, care nu însemnau nicio cotitură, care nu anunțau nimic, cu excepția unei pierderi elementare. Toată viața, Esmenet se simțise ca un copil dus de mână de un străin, trecând printr-o mulțime sau alta, îndreptându-se către un loc în care știa că nu ar fi trebuit să ajungă, dar fiind prea înspăimântată ca să întrebe sau să lupte. *Unde mă duci?*

Nu îndrăznise niciodată să întrebe, nu pentru că se temea de răspuns, pentru că se temea de ceea ce ar fi putut face răspunsul cu viața ei. *Nicăieri. Nicăieri unde să fie bine.*

Dar acum, după deșert, după apele din Enathpaneah, știa răspunsul. Cu toți bărbații cu care se culcase, se culcase pentru el. Fiecare păcat comis, fusese comis pentru el. Fiecare bol pe care îl ciobise. Fiecare inimă pe care o rănise. Chiar și Mimara. Chiar și *Achamian*. Fără să-și dea seama, Esmenet își trăise întreaga viață pentru el — pentru Anasûrimbor Kellhus.

Tristețe pentru compasiunea lui. Amăgiri pentru revelațiile lui. Păcate pe care să le poată ierta. Umilire din care să o poată ridica. El era originea. El era destinația. El era *de unde* și *până unde*, și era aici! Aici!

Era nebunesc, era imposibil, era adevărat.

Când se gândea la asta, Esmenet nu putea decât să râdă cu mirare încântată. Cât de îndepărtat i se păruse mereu divinul, ca fețele regilor și împăraților de pe monedele după care tânjea atât. Înainte de Kellhus, tot ce știuse despre divin era că o găsea mereu în cea mai neagră suferință și înjosire. La fel ca tatăl ei, venea la orele mici ale nopții, șoptind amenințări, cerând supunere, promițând că totul va trece repede, că va veni mângâierea, și oferind doar groază și rușine fără sfârșit.

Cum să nu-l urască? Cum să nu se teamă de el? Fusese o târfă în *Sumna* și nu era lucru ușor să fii o târfă într-un oraș sfânt. Unele dintre celelalte își spuneau în glumă „pungașele de la porțile Raiului". Își spuneau unele altora nenumărate povești batjocoritoare despre pelerinii care ajungeau atât de des să plângă în brațele lor. — Toată truda asta ca să vadă Colțul, glumise cândva bătrâna Pirasha, și sfârșesc prin a-l *arăta* pe al lor!

Și Esmenet râsese împreună cu ele, chiar dacă știa că acei pelerini plângeau pentru că dăduseră greș, pentru că sacrificaseră recolte, bani puși deoparte și tovărășia celor dragi pentru a veni în Sumna. Nimeni din castele de jos nu era atât de nesăbuit încât să *aspire* la avere sau fericire — lumea era mult prea capricioasă. Puteau atinge doar mântuire, doar sfințenia. Și ea stătea în fereastră legănându-și genunchii, ca unul dintre acei leproși smintiți care se aruncau asupra celor sănătoși numai pentru că îi pizmuiau.

Cât de îndepărtată părea acum femeia aceea — *târfa*. Cât de aproape părea Divinul...

Serwë se văită și țipă, cu trupul încleștat în jurul agoniei pântecelui ei.

Femeia kianină îi striga încurajări, se strâmba și zâmbea. Serwë își dădu capul pe spate pe genunchii lui Esmenet, pufnind, holbându-se cu ochi înnebuniți, țipând. Esmenet o privi, cu răsuflarea tăiată, cu brațele și picioarele amorțite de uimire, cu gândurile tulburate de faptul că ceva atât de miraculos se potrivea atât de perfect în banalitatea vieții de zi cu zi.

— *Heba serrisa!* strigă femeia kianină. *Heba serrisa!*

Pruncul trase prima lui răsuflare și dădu glas primei lui rugăciuni tânguitoare.

Esmenet se holbă la nou-născut, dându-și seama că era răsplata pentru apa la care renunțase. Suferise pentru ca Serwë să poată bea și iată-l acum pe acest prunc care scâncea, acest fiu al Profetului Războinic.

Până la urmă existaseră ramuri...

Plângând, privi în jos spre Serwë.

— Un fiu, Serchaa. Ai un fiu! Și nu-i albastru!

Mușcându-și buza, Serwë zâmbi, suspină și râse. Schimbară o privire înțeleaptă și încântată pe care niciun bărbat în afară de Kellhus n-ar fi putut s-o înțeleagă.

Râzând, el ridică pruncul care țipa din brațele moașei, îl privi cercetător. Acesta tăcu și, pentru o clipă, păru să-l studieze la rândul lui pe Kellhus, buimăcit așa cum numai un prunc poate fi. El îl ridică sub un firicel sclipitor de apă și îi spălă sângele și mucusul de pe față. Când acesta începu din nou să țipe, strigă prefăcându-se surprins, și își întoarse ochii duioși spre Serwë.

Pentru o clipă, pentru o singură clipă, lui Esmenet i se păru că auzise vocea cuiva detestat.

El lăsă copilul jos și i-l dădu lui Serwë, care îl legănă și continuă să plângă. Esmenet fu copleșită de o jale neașteptată, mustrarea bucuriei altuia. Cu chipul plecat, se ridică și fugi fără niciun cuvânt din cort.

Afară, bărbații din cele O Sută de Stâlpi, sacrele gărzi de corp ale lui Kellhus, o priviră alarmați cu ochi de fier, dar nu încercară să o oprească. Chiar și așa, nu rătăci prea departe printre adăposturile improvizate, știind că altfel ar fi fost hărțuită de vreun adept frământat. Zaudunyainii, credincioșii, mențineau mereu un perimetru înarmat în jurul taberei — pentru a-i apăra de păgâni și în același timp de ceilalți Oameni ai Colțului, recunoscuse Kellhus.

Încă un lucru care se schimbase în deșert...

Ploaia se oprise și văzduhul era răcoros și supărător din cauza apei care picura de pe lucruri. Norii se despărțiseră și ea văzu Cuiul Raiului, ca un buric ieșind la iveală de sub niște robe din lână ridicate. Dacă își ridica

fața și privea numai Cuiul, știa că își putea închipui că se afla oriunde: în Sumna, în Shigek, în deșert sau chiar într-unul din visele vrăjite ale lui Achamian. Cuiul Raiului era singurul lucru, se gândi ea, căruia nu-i păsa de loc sau de timp.

Doi bărbați — galeothi după înfățișare — își târau picioarele către ea prin întuneric și mâzgă.

— Adevărul strălucește, mormăi unul dintre ei, cu chipul încrețit încă de ceea ce trebuiau să fie niște arsuri grave cu care se alesese în deșert, în timp ce se apropiau.

Apoi o recunoscură...

— Adevărul strălucește, răspunse Esmenet, coborându-și chipul.

Le evită privirile tulburate în timp ce treceau.

— *Doamnă*... șopti unul dintre ei, ca și cum ar fi fost sugrumat de uimire.

Erau din ce în ce mai servili și mai sfioși în prezența ei, de parcă ea însăși creștea din ce în ce mai mult. Deși o stingherea, respectul lor, o și încânta. Și odată cu trecerea zilelor, se părea că o stingherea din ce în ce mai puțin și îi făcea din ce în ce mai multă plăcere. Nu era un vis.

În zarea întunecată se auzi un scârțâit. Știa că undeva Preoții Shriali suflau în coarnele de rugăciune și inrithii ortodocși îngenuncheau dinaintea altarelor temporare. O clipă sunetul îi aminti de țipetele lui Serwë auzite din depărtare.

Jalea se transformă în regrete. De ce nu-i putea oferi acest moment de bucurie lui Serwë, când în deșert îi dăduse de bună voie apa, când aproape că-și dăduse viața? Oare ceea ce simțea era gelozie? Nu. Gelozia făcea buzele să se strângă într-o linie amară. Nu simțise amărăciune...

Nu-i așa?

Kellhus are dreptate... Nu știm ce ne mișcă. Exista mai mult, întotdeauna exista mai mult.

Noroiul de sub degetele ei era rece — atât de diferit de cuptorul nisipurilor.

Tresări auzind niște strigăte dintr-un cort din apropiere. Își dădu seama că era cineva care suferea de scofâlcire. Chiar în timp ce se dădea înapoi, se luptă cu impulsul a se duce să vadă despre cine era vorba, să-i ofere alinare.

— Te roooog... icni o voce subțire. Am nevoie... Am nevoie...

— Nu pot, spuse ea, holbându-se îngrozită la coliba întunecată, din ramuri și piele tăbăcită, care adăpostea vocea.

Kellhus îi izolase pe bolnavi, permițând numai celor care supraviețuiseră îmbolnăvirilor precedente să se ocupe de cei care sufereau încă. Zeul cel Temut, spuse el, transmitea boala prin păduchi.

— Zac în propriile mele excremente!

— Nu pot...

— Cum? întrebă vocea chinuită. Cum?

— Te rog, strigă încet Esmenet. Trebuie să înțelegi. E interzis.

— Nu te poate auzi...

Kellhus. Sunetul vocii lui părea ceva inevitabil. Îi simți brațele cuprinzând-o, barba mătăsoasă mângâindu-i gâtul dezgolit. Acestea nu păreau inevitabile, erau aproape surprinzătoare...

— Își aud doar propria suferință, explică el.

— Ca mine, răspunse Esmenet, cuprinsă dintr-o dată de remușcări.

De ce fugise?

— Trebuie să fii tare, Esmenet.

— Uneori mă simt tare. Uneori mă simt *nouă*, dar apoi...

— *Ești* nouă. Tatăl meu ne-a plămădit din nou pe toți. Dar trecutul tău rămâne trecutul tău, Esmenet. Cine ai fost cândva, rămâne cine ai fost cândva. E nevoie de timp ca doi străini să se ierte unul pe altul.

Cum reușea să facă asta? Cum de putea să pună atât de ușor în cuvinte ceea ce era în inima ei?

Dar știa răspunsul la această întrebare — sau așa credea.

Oamenii, îi spusese Kellhus cândva, erau ca monedele: aveau două fețe. Una din fețele lor *vedea*, cealaltă față *era văzută*, și deși oamenii erau amândouă fețele în același timp, puteau cunoaște cu adevărat acea față a lor care vedea și acea față care era văzută a celorlalți — cunoșteau

jumătatea interioară din ei și jumătatea exterioară din ceilalți.

La început toate astea i se păruseră absurde. Nu era jumătatea interioară *întregul*, lucrul care pe care ceilalți nu îl înțelegeau pe deplin? Dar Kellhus îi ceru să se gândească la tot ceea ce văzuse la ceilalți. Câte greșeli neintenționate? Câte cusururi de caracter? Îngâmfare ascunsă în remarci trecătoare. Temeri rostite sub forma judecăților...

Neajunsurile oamenilor — limitele lor — erau scrise în ochii celor care îi priveau. Și de aceea păreau cu toții disperați să-și asigure o părere bună din partea celorlalți — de aceea se jucau toți de-a actorii. Știau fără să știe că partea din ei pe care o puteau vedea era doar jumătate din ceea ce erau. Și erau disperați să fie întregi.

Măsura înțelepciunii, spusese Kellhus, era distanța dintre aceste două euri.

Numai după aceea se gândise la *Kellhus* în acest fel. Cu un fel de șoc lipit de surpriză, își dădu seama că nicio dată — nicio dată! — nu zărise neajunsuri în cuvintele sau în faptele lui. Și înțelese că asta era ceea ce îl făcea să pară nemărginit, ca pământul, care se întindea de la micul cerc din jurul picioarelor ei până la imensul cerc din jurul soarelui. El devenise orizontul ei.

Pentru Kellhus, nu exista niciun gol între a vedea și a fi văzut. El singur era întreg. Și mai mult, stătea cumva în afară și *vedea înăuntru*. El *plămădea* întregul.

Ea își lăsă capul pe spate și privi în ochii lui.

Ești aici, nu-i așa? Ești împreună cu mine... înăuntru.

— Da, spuse Kellhus și ei i se păru că era vegheată de un zeu.

Clipi două lacrimi de uimire.

Sunt soția ta! Soția ta!

— Și trebuie să fii tare, spuse el peste vocea vrednică de milă a bolnavului. Dumnezeu curăță Războiul Sfânt, ne purifică pentru marșul spre Shimeh.

— Dar ai spus că nu trebuie să ne temem de boală.

— Nu de boală — de Marile Nume. Mulți dintre ei încep să se teamă de mine... Unii cred că Dumnezeu pedepsește

Războiul Sfânt din cauza mea. Alții se tem pentru puterea și privilegiile lor.

Se temea de un atac, un război înlăuntrul Războiului Sfânt?

— Atunci trebuie să vorbești cu ei, Kellhus. Trebuie să-i faci să înțeleagă!

El clătină din cap.

— Oamenii prețuiesc lingușelile și își bat joc de mustrări — știi asta. Înainte, când era vorba doar de sclavi și de soldați, își puteau permite să nu mă ia în seamă. Dar acum că cei mai de încredere sfetnici și vasali ai lor primesc Scufundarea, încep să înțeleagă adevărul puterii lor și, odată cu acesta, propriul lor punct vulnerabil.

Mă ține în brațe! Bărbatul acesta mă ține în brațe!

— Și care este acesta?

— Credința.

Esmenet îl privi stăruitor în ochi.

— Tu și cu Serwë, continuă el, nu trebuie să călătoriți neînsoțite în nicio împrejurare. Vă vor folosi împotriva mea dacă vor avea ocazia...

— Atât de disperată a devenit situația?

— Încă nu. Dar ar putea deveni în curând. Atâta timp cât Caraskandul continuă să ni se împotrivească...

O groază neașteptată, fără fund. Cu ochii minții zări asasini trimiși în puterea nopții, conspiratori în găteli de aur încruntându-se la lumina lumânării.

— Vor încerca să te ucidă?

— Da.

— Atunci trebuie să-i ucizi tu pe ei!

Fu șocată de sălbăticia nesocotită a acestor cuvinte. Dar nu se căi pentru ele.

Kellhus râse.

— Ce lucruri poți spune într-o noapte ca asta! o dojeni el.

Remușcările de mai devreme se năpustiră din nou asupra ei. Serwë născuse în noaptea asta! Kellhus avea un fiu! Și ea nu făcea decât să se tăvălească în propriile-i lipsuri și necazuri. *De ce m-ai părăsit, Akka?*

Scoase un suspin dureros.

— Kellhus, murmură ea. Kellhus, mi-e atât de ruşine! Am pizmuit-o! Am pizmuit-o atât de mult!

El chicoti şi îşi frecă nasul de părul ei.

— Tu, Esmenet, eşti lentila prin care voi arde. *Tu*... Tu eşti pântecul triburilor şi naţiunilor, focul născător. Tu eşti nemurirea, speranţa şi istoria. Eşti mai mult decât un mit, mai mult decât scriptura. Eşti mama acestor lucruri! Tu, Esmenet, vei da naştere la ceva mai mult...

Trăgând adânc în piept lumea întunecată şi ploioasă, ea îi încleştă braţele strâns în jurul ei. Ştiuse toate astea, încă din primele zile în deşert, ştiuse toate astea. De aceea îşi aruncase în nisip scoica târfei, vraja contraceptivă pe care o vindeau descântătorii. *Tu eşti focul născător*... Nu avea să mai alunge sământa din pântecele ei.

Începutul iernii, 4111 Anul-Colţului, pe coasta Meneanorului, lângă Iothiah

SPUNE-MI...

Un vârtej imens, unind pământul înarmat cu cerurile cărunte, suflând sranci şi praf în văzduh.

CE VEZI?

Achamian se trezi fără să strige. Rămase nemişcat, încercând să-şi recapete suflul. Clipi lacrimi, dar nu plânse. Soarele strălucea prin fereastra sa roasă, luminând covorul cu dungi purpurii din inima încăperii. Se cuibări adânc în scobitura aşternuturilor sale, uimit de cât de paşnice îi erau dimineţile.

Luxul i se părea imposibil. Cumva, după distrugerea complexului Turnurilor Stacojii din Iothiah, el şi Xinemus se treziră oaspeţi de onoare ai Baronului Shanipal, reprezentantul pe care Proyas îl lăsase în Shigek. Se părea că unul dintre cavalerii vasali ai Baronului îi găsise rătăcind despuiaţi prin oraş. Recunoscându-l pe Xinemus, îi predase pe amândoi lui Shanipal, care îi adusese aici — într-o vilă kianină luxoasă de pe coasta Meneanorului — ca să se înzdrăvenească.

Trecuseră câteva săptămâni de când se bucurau de protecţia şi ospitalitatea Baronului, îndeajuns ca să-şi uite uimirea că scăpaseră şi să înceapă să fie obsedaţi de

pierderile lor. Achamian învățase repede că supraviețuirea era ea însăși un lucru căruia trebuia să-i supraviețuiești.

Tuși și își eliberă picioarele din pături. Servitorul lui shigeki, unul dintre cei doi sclavi pe care i-i dăduse Baronul Shanipal, se ivi de dinapoia unei despărțituri acoperite de brocarturi înflorate. Baronul, care era unul din acei oameni ciudați a căror amabilitate sau hainie depindeau de convingerea cu care îi erau respectate excentricitățile, hotărâse că trebuiau să trăiască la fel ca Mai Marii morți cărora le aparținuse vila. Se părea că kianinii dormeau cu sclavi în cameră — la fel ca norsiraii cu câinii lor.

După ce se îmbăie și se îmbrăcă, Achamian hoinări prin încăperile vilei, căutându-l pe Xinemus, care, evident, nu petrecuse noaptea în camera lui. Kianinii lăsaseră destule în urma lor — mobilă placată cu lemn de mahon, covoare moi și decorațiuni albastre ca cerul pe pereți — ca Achamian să-și poată închipui că era oaspetele unui adevărat Mai Mare fanim și nu al unui inrithi care se întâmpla să trăiască și să se îmbrace ca unul.

Se trezi blestemându-l pe Mareșal în timp ce cerceta încăperile. Cei sănătoși le purtau mereu pică celor bolnavi: nu era ușor să fii înlănțuit de neputința altuia. Dar resentimentele lui Achamian erau curios de încâlcite, aproape la fel de complexe ca un labirint. Xinemus făcea ca fiecare zi să pară mai greu de îndurat decât ce dinaintea ei.

În multe feluri, Mareșalul era cel mai vechi și cel mai adevărat prieten al lui — și asta era de ajuns ca să-l facă răspunzător pe Achamian. Faptul că bărbatul sacrificase ceea ce sacrificase și îndurase ceea ce îndurase ca să-l *salveze* pe Achamian nu făcea decât să întărească această răspundere. Dar Xinemus suferea încă. În ciuda luminii soarelui, în ciuda mătăsurilor și a sclavilor supuși, încă mai țipa în pivnițele acelea, încă mai trăda secrete, încă își mai scrâșnea dinții de durere... În fiecare zi se părea că își pierde ochii din nou. Și din cauza asta nu numai că-l considera pe Achamian răspunzător, îl *acuza*...

— Uite cu ce m-a răsplătit devotamentul! strigase el o dată. Îmi lacrimează orbitele, căci îmi simt obrajii uscați.

Mi se vestejesc pleoapele, eh, Akka? Descrie-mi-le, că nu eu nu mai pot să văd!

— Nu ţi-a cerut nimeni să mă salvezi! strigase Achamian. De câte ori trebuia să răsplătească favoruri pe care nu le ceruse?

— Nimeni nu ţi-a cerut să fii nesăbuit!

— Esmi, îi răspunsese Xinemus. Esmi mi-a cerut-o.

Oricât de mult încerca Achamian să ierte aceste toane, otrava lor pătrundea adânc. Se trezea adesea gândindu-se la limitele responsabilităţii lui, de parcă era un lucru care trebuia dezbătut. Ce datora mai exact? Uneori îşi spunea că Xinemus, adevăratul Xinemus, murise şi că acest tiran orb nu era decât un străin. Să cerşească la marginea drumului împreună cu ceilalţi! Alteori se convingea singur că Xinemus *avea nevoie* să fie abandonat, fie şi numai ca să se cureţe de blestemata lui de mândrie de nobil.

— Te agăţi de ceea ce trebuie să lepezi, îi spusese o dată Mareşalului, şi lepezi ceea de care trebuie să te agăţi... Nu poţi continua aşa, Zin! Trebuie să-ţi aminteşti cine eşti!

Dar Xinemus nu era singurul. Şi Achamian se schimbase — irevocabil.

Nu plânsese nici măcar o dată pentru prietenul său. El, plângăciosul. Şi nici nu striga când se trezea din vise — nu strigase niciodată de când scăpase. Dintr-un motiv sau altul, pur şi simplu nu se simţea... în stare. Îşi amintea senzaţiile, vuietul din urechi, ochii care îl ardeau şi junghiul din gât, dar toate acestea păreau lipsite de rădăcini, abstracte, ca ceva ce citise, nu ceva ce trăise.

Straniu era că Xinemus părea să *aibă nevoie* de lacrimile lui, de parcă cel mai cumplit dintre chinuri, chiar mai cumplit decât orbirea, era faptul că *el*, şi nu Achamian, devenise cel slab. Încă şi mai ciudat era că, cu cât avea Xinemus mai multă nevoie de lacrimile lui, cu atât Achamian era mai incapabil să plângă. Adesea i se părea că se luau la trântă în timp ce vorbeau, de parcă Xinemus era un părinte slăbit care se umilea încercând să se impună în faţa fiului său.

— Eu sunt cel puternic! răcnise el o dată cu o amorţeală de beţiv. Eu!

Privindu-l cu răsuflarea tăiată, Achamian nu reuși decât să-l compătimească. Oare asta însemna că și el fusese lipsit de ceva esențial? Sau că recuperase ceva? Nu se simțea nici puternic, nici hotărât, dar cu toate acestea, cumva, devenise și una și alta. „Chinul ne învață", scria poetul Prothatis, „ceea ce iubirea a uitat." Fusese acesta darul Turnurilor Stacojii? Arseseră vreo lecție în sufletul lui? Sau pur și simplu îl chinuiseră până amorțise?

Oricare ar fi fost răspunsul, avea să-i mistuie în flăcări — mai ales pe Iyokus. Avea să le arate răsplata noii sale certitudini. Poate că acesta fusese darul lor. Ura.

După ce întrebă câțiva sclavi, îl găsi pe Xinemus bând singur pe una din terasele care dădeau spre mare. Soarele dimineții promitea piele fierbinte în adieri răcoroase — o senzație pe care Achamian o găsise întotdeauna încurajatoare. Trosnetul valurilor și mirosul sărat îi gâdilau amintiri din tinerețe. Meneanorul se întindea în zare, turcoazul din apropierea malului coborând într-un albastru fără fund.

Răsuflând adânc, se apropie de Mareșal, care se lăsase pe spate cu un bol în mâini și cu picioarele ridicate pe balustrada din cărămidă smălțuită. Noaptea trecută Shanipal se oferise să le plătească o călătorie pe mare până la Joktha, orașul port al Caraskandului. Achamian avea de gând — ba nu, avea *nevoie* — să plece cât mai curând, dar nu putea s-o facă fără Xinemus. Dintr-un motiv sau altul, știa că Xinemus avea să moară dacă nu-l lua cu el. Jalea și amărăciunea omorâseră oameni mai puternici ca el.

Se opri, adunându-și argumentele, oțelindu-și nervii... Fără veste, Xinemus exclamă:

— Tot întunericul ăsta!

Era beat, își dădu seama Achamian observând petele de un roșu palid de pe pieptul tunicii sale din in alb. Mort de beat.

Achamian deschise gura, dar nu ieși niciun cuvânt. Ce-ar fi putut spune? Că Proyas avea nevoie de el? Proyas îi luase pământurile și titlurile. Că Războiul Sfânt avea nevoie de el? Avea să fie o povară — știa asta...

Shimeh! A venit ca să vadă...

Xinemus își lăsă picioarele jos și se aplecă înainte în scaun.

— Unde duci tu, eh, Întunericule? Care este *înțelesul* tău?

Achamian își fixă prietenul cu privirea, studie petele de lumină de pe profilul lui bărbos. Ca întotdeauna, își ținu răsuflarea la vederea orbitelor goale. I se părea că Xinemus avea să aibă mereu cuțite înfipte în ochi.

Mareșalul întinse o palmă spre soare, ca și cum ar fi vrut să se asigure de vreun aspect al distanțelor.

— Eh, Întunericule? Ai fost mereu așa? Ai fost mereu *aici?*

Achamian își coborî privirile, cuprins de remușcări. *Spune ceva!*

Dar cuvintele nu vroiau să vină. Ce să spună? Că nu avea de ales, că trebuia s-o găsească pe Esmenet?

Atunci du-te! Du-te și caută-ți târfa! Lasă-mă în pace!

Xinemus chicoti, împleticindu-se, așa cum fac adesea bețivii, dintr-o pasiune în alta.

— Ți se pare că vorbesc cu amărăciune, Întunericule? Oh, știu că nu ești chiar așa de rău. Mă scutești de mârșăvia feței lui Achamian! Și când mă piș, nu trebuie să mă conving că am mâinile mari! Când mă gândesc...

La început, Achamian fusese disperat să afle vești despre Războiul Sfânt, într-atât încât abia de putea să jelească pentru Xinemus și pentru ceea ce pierduse. Cât timp duraseră chinurile lui, i se păruse imposibil să se gândească la Esmenet, de parcă o parte din el înțelesese punctul slab pe care îl reprezenta. Dar din clipa în care își revenise în simțiri, nu se putuse gândi la nimeni altcineva — în afară de Kellhus poate. Ar fi dat orice ca s-o țină în brațe, ca s-o sufoce cu râsete, lacrimi și sărutări! Cât s-ar fi bucurat s-o vadă bucuroasă, s-o vadă plângând fără să-și creadă ochilor!

Vedea atât de limpede... Cum avea să fie.

— Nu vreau decât să știu, strigă Xinemus în felul mieros al unui bețiv, *cine naiba ești!*

Deși la început avusese motive să se teamă de ce era mai rău, Achamian *știa* că ea era în viață. Potrivit zvonu-

rilor, Războiul Sfânt aproape pierise traversând Khemema. Dar potrivit lui Xinemus, ea călătorea împreună cu *Kellhus*, și nu-și putea imagina vreun loc mai sigur. Kellhus *nu putea să moară*, nu-i așa? Era *Vestitorul*, trimis să mântuiască omenirea de a Doua Apocalipsă.

Încă o certitudine născută din chinul lui.

— Te simt ca vântul! strigă Xinemus cu voce mai ascuțită. Miroși ca marea!

Kellhus avea să salveze lumea. Iar el, Drusas Achamian, avea să-i fie sfetnic, îndrumător.

— Deschide ochii, Zin! strigă Mareșalul cu voce spartă.

Achamian zări salivă sclipind în soare.

— *Deschide blestemații de ochi!*

Un val puternic se sfărâmă de stâncile negre de dedesubt. O ceață sărată se împrăștie prin aer.

Xinemus scăpă bolul de vin și își flutură nebunește palmele spre cer, strigând:

— Huhh! Huhh!

Achamian goni doi pași înainte. Se opri.

— Fiecare sunet, icni Mareșalul. Fiecare sunet mă face să tresar! Niciodată nu am îndurat o asemenea frică! Niciodată nu am îndurat o asemenea frică! Te rog, Dumnezeule... Te rog!

— Zin, șopti Achamian.

— Am fost bun! Atât de bun!

— Zin!

Mareșalul rămase absolut nemișcat.

— Akka?

Brațele îi căzură unul spre altul și el se încleștă strâns, ca și cum ar fi vrut să se furișeze în întunericul pe care numai el îl putea vedea.

— Akka, nu! Nu!

Fără să gândească, Achamian se grăbi spre el și-l îmbrățișă.

— Din cauza ta s-a întâmplat asta! țipă Xinemus la pieptul lui. *Tu ai făcut asta!*

Achamian își strânse cu putere în brațe prietenul care plângea. Fu surprins cât de lați păreau umerii lui Xinemus în brațele sale.

— Trebuie să plecăm, murmură el. Trebuie să-i găsim pe ceilalți.

— Știu, icni Mareșalul Attrempusului. Trebuie să-l găsim pe Kellhus!

Achamian își lăsă bărbie pe creștetul prietenului său. Se miră că obrajii îi erau uscați.

— Da... Pe Kellhus.

Începutul iernii, 4111 Anul-Colțului, în apropierea Caraskandului

Centrul moșiei abandonate fusese construit de străvechii ceneieni. La prima sa vizită, Conphas se amuzase vizitând clădirile în funcție de proveniența lor istorică, terminând cu micul altar de marmură ridicat de vreun Mai Mare kianin în urmă cu generații întregi. Nu-i plăcea să nu cunoască planul clădirilor care îl adăposteau. Era un obicei de-al generalilor, presupuse el, să se gândească la toate locurile ca la niște câmpuri de luptă.

Nobilii inrithi începură să sosească după-amiaza, trupe de călăreți acoperiți de pelerine care să-i apere de burnița nesfârșită. Stând împreună cu Martemus în întunericul unei verande acoperite, Conphas îi privi grăbindu-se să traverseze curtea. I se părea că se schimbaseră atât de mult din acea după-amiază din Grădina Personală a unchiului său. Dacă închidea ochii putea încă să-i vadă, împrăștiați printre tamariscul și chiparoșii ornamentali, cu chipuri deschise și pline de speranță, purtându-se arogant și teatral, podoabele lor indicând națiunile din care se trăgeau. Când privea înapoi, totul i se părea atât de... *neîncercat*. Și acum, după luni de război, deșert și molimă, arătau necruțători și îndârjiți, ca acei veterani din Coloane care își tot reînnoiau termenele — veteranii cu inima de cremene pe care recruții îi admirau și de care tinerii ofițeri se temeau ca de moarte. Păreau un alt popor, o nouă rasă, ca și cum diferențele care îi separau pe conriyeni de galeothi sau pe ainoni de tydonni fuseseră zdrobite în ei cu ciocanul, ca impuritățile din oțel.

Și, desigur, cu toții călăreau cai kianini, purtau straie kianine... Nu trebuia să treci niciodată cu vederea superficialul: cobora prea adânc.

Conphas îi aruncă o privire lui Martemus.

— Arată mai păgâni decât păgânii.

— Deșertul i-a plămădit pe kianini, spuse Generalul, ridicând din umeri, și ne-a re-plămădit pe noi.

Conphas îl privi gânditor, tulburat dintr-un motiv sau altul.

— Ai fără îndoială dreptate.

Martemus îl fixă cu o privire lipsită de expresie.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba? De ce ai chemat Numele Mari și Mici?

Exalt-Generalul întoarse spatele dealurilor negre, acoperite de perdele de ploaie, ale Enathpaneei.

— Ca să salvez Războiul Sfânt, desigur.

— Credeam că ne pasă numai de Imperiu.

Conphas își scrută din nou subordonatul, încercând să descifreze mai mult omul decât remarca. De la dezastrul cu Prințul Kellhus, se trezea mereu *dorind* să-l bănuiască pe General de trădare. Îl dușmănea mult pe Martemus pentru ceea ce se întâmplase în Shigek. Dar, ciudat, nu și tovărășia sa.

— Imperiul și Războiul Sfânt merg pe același drum, Martemus.

Deși în curând — se trezise el gândindu-se — aveau s-o ia pe căi diferite. Avea să fie atât de tragic...

Mai întâi Caraskand, apoi Prințul Kellhus. Războiul Sfânt trebuie să aștepte. Toate lucrurile trebuiau luate într-o anumită ordine.

Martemus nici nu clipise măcar.

— Și dacă...

— Haide, îl întrerupse Conphas. E vremea să îmblânzim leii.

Exalt-Generalul își instruise servitorii — după traversarea deșertului fusese nevoit să angajeze soldați care să facă munca sclavilor — să-i conducă pe nobilii inrithi într-o încăpere pentru călărie, adiacentă grajdurilor. Conphas și Martemus îi găsiră împrăștiați în cete prin

întunericul fantomatic, încălzindu-se deasupra strălucirii portocalii a vaselor de cărbuni, murmurând cu voce scăzută ca niște oameni uzi până la piele — cincizeci sau șaizeci de oameni cu totul. O clipă, nimeni nu-i observă sosirea și Conphas rămase nemișcat la intrarea boltită, studiindu-i, de la ochii care păreau strălucitori ca deșertul în lumina cenușie, până la paiele lipite de cizmele lor ude. Cât de mult, se întrebă el într-o doară, ar fi plătit Padirajahul pentru această încăpere? Vocile șovăiră în timp ce din ce în ce mai mulți dintre cei prezenți îi observau prezența.

— Unde-i Anasûrimbor? strigă Palatinul Gaidekki, privind la fel de tăios și de cinic ca întotdeauna.

Conphas rânji.

— Oh, e aici, Palatine. Ca *subiect de discuție*, dacă nu ca invitat.

— Nu lipsește numai Prințul Kellhus, spuse Contele Gothyelk. Lipsesc și Saubon, și Athjeäri... Proyas e bolnav, desigur, dar nu-i văd aici pe niciunul dintre apărătorii mai înfocați ai lui Kellhus...

— O întâmplare fericită, desigur...

— Am crezut că va fi vorba despre Caraskand, spuse Palatinul Uranyanka.

— Sigur că da! Caraskandul rezistă. Suntem aici să ne întrebăm *de ce*.

— Și de ce rezistă? întrebă Gotian pe un ton obraznic.

Conphas își dădu seama, și nu pentru prima dată, că îl disprețuiau — aproape până la ultimul. Toți oamenii îi urau pe cei mai buni ca ei.

Își desfăcu brațele și păși în mijlocul lor.

— De ce? strigă el, aruncându-le priviri furioase, provocându-i. Asta e întrebarea, nu-i așa? De ce cade ploaia fără încetare, făcându-ne picioarele, corturile, *inimile* să putrezească? De ce ne doboară hemoplexia fără discriminare? De ce atâția dintre noi mor zbătându-se în propriile fecale?

Râse de parcă era uimit.

— Și toate astea *după* deșert! Ca și cum Carathayul nu ne-ar fi adus destulă jale! Atunci *de ce?* E nevoie să-l punem

pe bătrânul Cumor să-și consulte textele despre semne prevestitoare?

— Nu, spuse Gotian încordat. E limpede. Dumnezeu ne mistuie cu furia lui.

Conphas zâmbi în sinea lui. Sarcellus insistase că așa-numitul Profet Războinic avea să fie mort în câteva zile. Dar fie că reușea, fie că nu — iar Conphas bănuia că nu — aveau să aibă nevoie de aliați după atentat. Nimeni nu știa exact câți zaudunyaini se aflau sub comanda Prințului Kellhus, dar erau măcar câteva zeci de mii... Aparent, cu cât Oamenii Colțului sufereau mai mult, cu atât se întorceau către diavol.

Dar la urma urmelor, se spunea că niciun câine nu-și iubește stăpânul mai mult decât atunci când e bătut.

Conphas aruncă priviri fioroase lorzilor de față, se opri în cel mai bun stil oratoric al său.

— Cine ar putea să fie de altă părere? Dumnezeu ne mistuie *într-adevăr* cu mânia lui. Și așa și trebuie...

Își trecu privirea peste adunare.

— Având în vedere că adăpostim și sprijinim un Fals Profet.

Izbucniră strigăte, mai multe proteste decât consimțăminte. Dar Conphas se așteptase la așa ceva. În acest punct, important era să-i facă pe neghiobii aceia să *vorbească*. Habotnicia lor avea să facă restul.

Capitolul XXI

Caraskand

Și îi vom da pe toți, uciși, Copiilor Eännei. Și veți tăia picioarele cailor lor și veți trece carele lor de luptă prin foc. Vă veți scălda picioarele în sângele necuraților.

—TRIBURILE 21:13, CRONICILE COLȚULUI

Iarna, 4111 Anul-Colțului, Caraskand

Coithus Saubon săltă prin ploaie, patină printr-o băltoacă, sări într-o mică ravină și se cățără pe partea cealaltă. Își ridică fața către cerul cenușiu și râse.

E al meu! Pe Zei, va fi al meu!

Dându-și seama că acest moment cerea un minim de jnan, stăpânire de sine măcar, încetini, traversând cu pas energic roiurile de adăposturi improvizate. Când zări în cele din urmă pavilionul lui Proyas de lângă un pâlc de sicomori mohorâți în ploaie, se grăbi către el.

Rege! Da, voi fi Rege!

Prințul galeoth se opri dinaintea pavilionului, nedumerit de absența străjilor. Proyas era cam îngăduitor cu oamenii lui — poate că le ceruse să stea înăuntru ca să nu-i ude nenorocita de ploaie. Peste tot în jur, noroiul sfârâia de apă. Țărâna era scobită de brazde inundate și bălți. Ploaia duruia pe prelatele lăsate din fața lui.

Rege al Caraskandului!

— Proyas! strigă el peste vuietul înconjurător. Simțea că ploaia îi trecuse în cele din urmă prin pâsla groasă de sub platoșă. Părea un sărut dulce pe pielea lui.

— Proyas! Naiba să te ia, omule, trebuie să vorbesc cu tine! Știu că ești acolo!

Într-un târziu auzi o voce înăbușită blestemând înăuntru. Când prelata de la intrare se dădu în cele din urmă deoparte, Saubon fu luat pe nepregătite. Dinaintea lui stătea Proyas, slab, tras la față, cu o pătură din lână de culoare întunecată înfășurată în jurul trupului tremurător.

— Mi ș-a spus că ți-ai revenit, spuse Saubon, rușinat.

— Sigur că mi-am revenit, idiotule. Stau în picioare.

— Unde ți-s străjile? Medicul?

O tuse aspră îl scutură pe Prințul suferind. Își drese vocea și scuipă fire lungi de salivă.

— I-am trimis pe toți de aici, spuse el, ștergându-și buzele cu mâneca. Trebuie să dorm, adăugă el, ridicând o sprânceană îndurerată.

Saubon hohoti de râs și aproape că-l strânse pe bărbat în brațele sale îmbrăcate în zale.

— Acum n-ai să mai poți dormi, prietenul meu cel cucernic!

— Saubon. Prințe. Te rog, treci la subiect. Sunt bolnav amarnic.

— Am venit să îți pun o întrebare, Proyas... O singură întrebare.

— Atunci întreabă.

Saubon se calmă pe neașteptate și deveni foarte serios.

— Dacă vă dau Caraskandul, mă vei susține ca Rege al lui?

— Cum adică să ni-l „dai"?

— Adică să-i deschid porțile în fața Războiului Sfânt, răspunse Prințul galeoth, fixându-l cu ochi albaștri, pătrunzători.

Întreaga ființă a lui Proyas păru să se transforme. Paloare i se topi de pe chip. Ochii lui întunecați deveniră lucizi și vigilenți.

– Vorbești serios?

Saubon chicoti ca un moșneag lacom.

— Niciodată n-am vorbit mai serios.

Prinţul conriyan îl cercetă cu privirea câteva clipe, ca şi cum ar fi cântărit alternativele.

— Nu-mi place jocul ăsta pe care...

— Răspunde la întrebare, la naiba! Ai să mă susţii ca Rege încoronat al Caraskandului?

Proyas rămase tăcut o clipă, dar apoi încuviinţă încet.

— Da... Dacă ne dai Caraskandul, te asigur, îi vei fi Rege.

Saubon îşi ridică faţa şi braţele către cerul ameninţător şi răcni strigătul său de luptă. Ploaia cădea peste el, spălându-l cu răcoarea liniştitoare, căzând între buzele şi dinţii săi, dulce ca mierea. Se rostogolise printre valurile împrejurărilor, atât de violent încât numai cu câteva luni în urmă crezuse că va muri. Apoi îl întâlnise pe Kellhus, pe Profetul Războinic, cel care îi arătase drumul spre propria sa inimă, şi supravieţuise unor nenorociri care ar fi frânt zece oameni mai slabi ca el. Şi acum asta, momentul pe care îl aştepta de-o viaţă venise în sfârşit. Părea ceva ameţitor, imposibil.

Părea un dar.

Ploaia, atât de tulburător de dulce după Khemema. Picăturile îi răpăiau pe frunte, obraji şi ochii închişi. Îşi scutură apa din părul încâlcit.

Rege... În sfârşit voi fi rege.

•

— Ce-i, întrebă Proyas, cu toată tăcerea asta?

Cnaiür îl privi din inima întunecoasă a pavilionul. Îşi dădu seama că Prinţul conriyan nu stătuse degeaba în timpul convalescenţei. Chibzuise.

— Nu înţeleg, spuse Cnaiür.

— Ba da, scylvendi... S-a întâmplat ceva cu tine la Anwurat. Trebuie să ştiu ce.

Proyas era bolnav — amarnic de bolnav, după toate aparenţele. Şedea îngrămădit sub pături de lână în scaunul său de campanie, iar chipul său, de obicei vioi, era tras şi palid. Dacă ar fi fost oricine altcineva, lui Cnaiür această slăbiciune i s-ar fi părut dezgustătoare, dar Proyas nu era

oricine altcineva. De-a lungul lunilor tânărul prinț ajunsese să stârnească ceva neliniștitor înlăuntrul său, un respect nepotrivit nici pentru un alt scylvendi, darămite pentru un venetic. Chiar și bolnav avea un aer princiar.

E doar un câine inrithi!

— Nu s-a întâmplat nimic la Anwurat, spuse Cnaiür.

— Cum adică *nimic?* De ce ai fugit? De ce ai dispărut?

Cnaiür se încruntă. Ce era să spună?

Că înnebunise?

Petrecuse treaz multe nopți încercând să găsească un înțeles pentru ceea ce se petrecuse la Anwurat. Își amintea de bătălia care îi scăpase din mâini. Își amintea că omorâse un Kellhus care nu era Kellhus. Își amintea că șezuse pe plajă, privind Meneanorul care bătea țărmul cu pumni de spumă albă. Își amintea o mie de lucruri, dar toate păreau furate, ca niște povești spuse de un prieten din copilărie.

Cnaiür trăise mare parte din viață cu nebunia. Auzea felul în care vorbeau frații lui, înțelegea cum gândeau, dar în ciuda reproșurilor nesfârșite, în ciuda anilor de rușine vuitoare, nu putu să-și însușească acele gânduri și cuvinte. Era un suflet capricios și răzvrătit. Mereu un gând, o poftă, în plus! Dar oricât de departe ar fi rătăcit sufletul său de calea cuvenită, era mereu martorul trădării ei — *cunoscuse* mereu măsura depravării sale. Dar dezorientarea lui fusese cea a cuiva care privește nebunia altuia. *Cum?* striga el. *Cum se poate ca aceste gânduri să-mi aparțină mie?*

Își stăpânise mereu nebunia.

Dar la Anwurat toate acestea s-au schimbat. Vigilența din el se sfărâmase și pentru prima dată nebunia îl stăpânise pe el. Săptămâni întregi nu fusese nimic mai mult decât un leș legat de un cal înnebunit. Cum îi mai galopase sufletul!

— Ce-ți pasă de unde vin și unde mă duc? aproape strigă Cnaiür. Își înfipse degetele mari în brâul placat cu fier.

— Nu-s vasalul tău.

Chipul lui Proyas se întunecă.

— Nu... Dar ești unul dintre cei mai prețuiți sfetnici ai mei. Privi în sus cu ochi șovăitori.

— Mai ales de când Xinemus...

Cnaiür se strâmbă.

— Mă iei drept mai mu...

— M-ai salvat în deșert, spuse Proyas.

Cnaiür își înăbuși dorul neașteptat care îl cuprinse. Dintr-un motiv sau altul, îi *lipsea* deșertul — mult mai mult decât Stepa. Oare de ce? Din cauza anonimatului pașilor săi, din cauza imposibilității de a trasa o potecă sau de a lăsa urme? Din cauza respectului? Carathayul ucisese mult mai mulți oameni decât el... Sau inima lui se recunoscuse reflectată în pustietate?

Atâtea blestemate de întrebări! Taci din gură! Taci...

— Sigur că te-am salvat, spuse Cnaiür. Amintește-ți că prestigiul meu ți se datorează ție.

Își regretă aproape imediat remarca. Voise să sune ca o negare, dar în schimb sunase ca o recunoaștere.

O clipă, Proyas păru gata să strige de frustrare. În schimb își plecă fața și studie rogojinile de la picioarele sale. Când își ridică privirea, expresia lui era jalnică și în același timp provocatoare.

— Ai aflat de consiliul pe care Conphas l-a convocat în taină ca să discute despre Kellhus?

Cnaiür clătină din cap.

— Nu.

Proyas îl privea foarte atent.

— Deci tu și Kellhus tot nu vorbiți unul cu altul.

— Nu, clipi Cnaiür și întrezări o imagine a dûnyainului al cărui chip crăpa și se deschidea în timp ce urla. O amintire? Când se întâmplase?

— De ce nu vorbiți, scylvendi?

Cnaiür se luptă să-și ascundă sarcasmul.

— Din cauza femeii.

— Adică Serwë?

Și-o amintea pe Serwë țipând, plină de sânge. Și asta se întâmplase la Anwurat? Se întâmplase măcar cu adevărat? *Ea a fost greșeala mea.*

Oare ce-l făcuse s-o ia în ziua în care el și Kellhus îi omorâseră pe munuäti? Ce îl făcuse să ia o femeie — o *femeie*! — la drum? Frumusețea ei? Era un trofeu — nu exista nicio îndoială. Căpetenii mai mici s-ar fi împăunat cu ea de câte ori ar fi avut ocazia, ar fi discutat oferte doar ca să vadă câte vite le-ar fi putut aduce, știind de fiecare dată că ea era dincolo de târguieli. Dar cu toate acestea, *Moënghus* era cel pe care îl vâna! Moënghus! Nu. Răspunsul era simplu: o luase din cauza lui Kellhus. Nu-i așa?

Ea era dovada mea.

Înainte s-o găsească, petrecuse săptămâni singur cu bărbatul acela — săptămâni singur cu un *dûnyain*. Acum, după ce îl privise pe diavolul neomenesc devorând inimile inrithiilor una după alta, abia de-i venea să creadă că supraviețuise. Cercetarea fără fund. Vocea ca un drog. Adevărurile demonice... Cum să n-o ia pe Serwë după ce îndurase un asemenea chin? Nu era doar frumoasă, era simplă, cinstită, pasională — tot ceea ce Kellhus nu era. Se lupta cu un păianjen. Cum să nu tânjească după tovărășia musculițelor?

Da... Asta era! O luase ca un *reper*, ca pe ceva care să-i reamintească de ceea ce era omenesc. Ar fi trebuit să știe că avea să devină un câmp de luptă. *S-a folosit de ea ca să mă înnebunească!*

— Iartă-mi scepticismul, spunea Proyas. Mulți bărbați sunt ciudați când vine vorba de femei... Dar tu?

Cnaiür se zbârli. Despre ce vorbea?

Proyas își coborî privirea spre teancurile de pe masa de lângă el, ale căror colțuri se răsuceau din cauza umezelii. Încercă absent să îndrepte unul dintre ele între degetul mare și arătător.

— Toată nebunia asta cu Kellhus m-a pus pe gânduri, spuse el. Mai ales în legătură cu *tine*. Se înghesuie cu miile în jurul lui, se pleacă dinaintea lui. Cu *miile*... Și cu toate acestea tu, cel care îl cunoaște cel mai bine, nu-i poți suferi tovărășia. De ce, Cnaiür?

— După cum ziceam, din cauza femeii. Mi-a furat trofeul.

— Ai iubit-o?

Amintitorii spuneau că adesea bărbații își lovesc fiii pentru a-și pedepsi tații. Dar de ce își loveau nevestele? Iubitele?

De ce o bătuse pe Serwë? Ca să-l rănească pe Kellhus? Ca să facă rău unui dûnyain?

Acolo unde Kellhus mângâia, Cnaiür lovise. Când Kellhus șoptea, Cnaiür țipase. Cu cât stârnea dûnyainul mai multă iubire, cu atât oferea el mai multă groază și fără să înțeleagă cu adevărat ceea ce făcea. La vremea aceea, ea pur și simplu *meritase* furia lui. *Târfă neînfrânată!* se gândea el. *Cum ai putut? Cum ai putut?*

O iubea? Era capabil?

Poate într-o lume fără Moënghus...

Cnaiür scuipă pe podeaua acoperită de rogojini a Prințului.

— Mi-a aparținut! Era a mea!

— Și asta e tot? întrebă Proyas. Astea sunt toate motivele pentru care îl dușmănești pe Kellhus?

Toate motivele pentru care îl dușmănea... Cnaiür aproape chicoti. Nu exista o sumă pentru ceea ce simțea.

— Tăcerea ta mă neliniștește, spuse Proyas.

Cnaiür scuipă din nou.

— Și pe mine mă jignește interogatoriul tău. Mergi prea departe, Proyas.

Fața trasă, dar chipeșă, tresări.

— Poate, spuse Prințul, oftând adânc. Poate nu... Cu toate acestea, Cnaiür, vreau să-mi dai un răspuns. Trebuie să știu adevărul!

Adevărul? Ce să facă acești câini cu adevărul? Cum ar reacționa Proyas?

Vă devorează și nici măcar nu vă dați seama. Și când va termina, vor rămâne doar oasele...

— Și la ce adevăr te referi? se răsti Cnaiür. Este sau nu Kellhus un Profet inrithi? Crezi că pot să răspund la așa o întrebare?

Proyas se aplecase agitat în față. Acum se prăbuși pe spate în scaun.

— Nu, icni el, ducându-și o mână la frunte. Am sperat doar să... Lăsă vocea să i se piardă, clătinând obosit din cap.

— Dar nimic din toate astea nu e la subiect. Te-am chemat aici să vorbim despre alte probleme.

Cnaiür îl cercetă cu atenție pe bărbat, neliniștit de felul în care acesta își ferea privirea.

Conphas a vorbit cu el... Plănuiesc să facă o mișcare împotriva lui Kellhus. De ce să continue să mintă pentru dûnyain? Nu mai credea că avea să onoreze pactul dintre ei... Deci ce anume credea?

— Saubon a venit la mine, continuă Proyas. A făcut schimb de scrisori — și acum chiar și de ostatici — cu un ofițer kiahin pe nume Kepfet ab Tanaj. Se pare că acest Kepfet și tovarășii lui îl urăsc pe Imbeyan atât de mult încât sunt gata să sacrifice orice ca să-l vadă mort.

— Caraskand, spuse Cnaiür. Vă oferă Caraskandul.

— O porțiune din zid, mai exact. Spre vest, lângă o mică posternă[2].

— Deci vrei sfatul meu? Chiar și după Anwurat?

Proyas clătină din cap.

— Vreau mai mult decât sfatul tău, scylvendi. Ai spus mereu că inrithii vânează onoruri așa cum alții vânează cerbi și cazul de față e la fel. Am îndurat multe. Cel care înfrânge Caraskandul va fi nemuritor...

— Și tu ești prea bolnav.

Prințul conriyan pufni.

— Întâi scuipi la picioarele mele, apoi îmi enumeri neputințele... Uneori mă întreb dacă nu cumva ai căpătat cicatricele alea ucigând bunele maniere și nu oameni!

Lui Cnaiür îi veni să scuipe, dar se abținu.

— Am căpătat cicatricele astea omorând neghiobi.

Proyas începu să râdă, dar sfârși tușind flegmă din plămâni. Se lăsă pe spate și scuipă fire de mucus într-o scuipătoare din umbrele dinapoia scaunului său. Buza ei de alamă lucea în lumina incertă.

— De ce eu? întrebă Cnaiür. De ce nu Gaidekki sau Ingiaban?

---

[2] Poartă secretă a fortificațiilor castelelor care dădea spre șanțul împrejmuitor (n.t.)

Proyas gemu și se cutremură sub pături. Se aplecă în față cu coatele pe genunchi și își prinse capul în mâini. Dregându-și vocea, își ridică ochii spre Cnaiür. Pe obraji i se scurgeau două lacrimi, relicve ale crizei de tuse.

— Pentru că tu ești — înghiți — mai capabil.

Cnaiür înțepeni, simți un mârâit încrețindu-i buzele. *Vrea să spună ca sunt mai ușor de înlocuit!*

— Crezi că te mint, spuse iute Proyas. Dar nu-i așa. Dacă Xinemus ar fi încă... încă... Clipi, clătină din cap.

— I-aș cere-o lui.

Cnaiür îl studie cu atenție.

— Te temi că e o capcană... Că s-ar putea ca Saubon să fie înșelat.

Proyas își mestecă interiorul obrazului, încuviință.

— Un oraș întreg pentru viața unui om? Nicio ură nu poate fi atât de puternică.

Cnaiür nu se deranjă să-l contrazică.

Exista o ură care îl eclipsa pe cel care ura, o foame care încercuia însăși temelia poftelor.

*

Aplecat, cu sabia în față, Cnaiür urs Skiötha se furișă pe culmea zidului către poternă, gândindu-se la Kellhus, la Moënghus și la omor.

Nevoie... Trebuie să-l fac să aibă nevoie de mine!

Da... Nebunia se limpezea.

Cnaiür se opri cu spatele împlătoșat lipit de zidul ud. Saubon se înghesuia nu departe dinapoia lui, urmat de cincizeci de bărbați unul și unul. Respirând adânc și regulat, Cnaiür încercă să-și liniștească zbuciumul brațelor. Aruncă o privire în jos către valul imens de clădiri scăldate în lumina lunii. I se părea straniu să vadă orașul care li se împotrivise atât de amarnic, atât de expus, era aproape ca și cum ar fi ridicat fusta unei femei adormite.

O mână grea se lăsă pe umărul lui și Cnaiür se întoarse și-l văzu pe Saubon rânjind în întuneric, cu chipul aprig încadrat de coiful lui de zale. Lumina lunii trasa conturul coifului său de luptă. Deși îi respecta dibăcia Prințului galeoth pe câmpul de luptă, Cnaiür nu-l plăcea și nici nu

avea încredere în el. La urma urmei, bărbatul stătea în același coteț cu ceilalți câini ai dûnyainului.

— Aproape că pare desfrânat... șopti Saubon, încuviințând din cap către orașul de jos. Își întoarse ochii strălucitori spre el.

— Încă de îndoiești de mine?

— Nu m-am îndoit niciodată de tine. Numai de încrederea ta în acest Kepfet.

Rânjetul Prințului galeoth se lărgi.

— Adevărul strălucește, spuse el.

Cnaiür își înăbuși impulsul de a surâde cu dispreț.

— La fel și dinții porcilor.

Scuipă pe zidăria străveche. Nu mai putea să scape de dûnyain. Uneori i se părea că monstruozitatea vorbește din fiecare gură, privește din spatele tuturor ochilor. Și situația se înrăutățea. Ceva... *Trebuie să pot face ceva!*

Dar ce anume? Pactul lor de a-l ucide pe Moënghus era o bătaie de joc. Dûnyainii nu se țineau de cuvânt numai de dragul de a se ține de cuvânt. Pentru ei nu conta decât scopul și orice altceva, de la națiile războinice până la privirile sfioase, era o unealtă — ceva ce trebuia folosit. Și Cnaiür nu mai avea nimic folositor. Își risipise toate avantajele. Nu-i mai pute oferi nici măcar reputația lui printre inrithii, nu după umilința de la Anwurat... Nu. Nu avea nimic de care Kellhus să aibă nevoie. Nimic în afară de... Cnaiür icni de-adevăratelea. *În afară de tăcerea mea.*

Cu coada ochiului, îl zări pe Saubon răsucindu-se alarmat.

— Ce s-a întâmplat?

Cnaiür îi aruncă o privire obraznică.

— Nimic, spuse el.

Nebunia se limpezea.

Înjurând în galeothă, Saubon trecu pe lângă el, târându-se printre meterezele scobite. Cnaiür îl urmă, cu răsuflarea scrășnindu-i mult prea tare în urechi. Apa de ploaie se adunase în crăpăturile dintre lespezile de piatră, reflectând lumina lunii. Pleoscăi prin ele, cu degetele îndurerare de frig. Cu cât se furișa mai departe de-a lungul parapetului, cu atât i se părea că se înclină balanța vulne-

rabilităţii. Înainte Caraskandul păruse expus, dar acum, în timp ce turnurile poternei se întrezăreau din ce în ce mai aproape, ei păreau să fie cei vulnerabili. În vârful turnului ardeau torţe.

Se opriră dinaintea unei uşi legate în fier, se priviră unul pe altul cu presimţiri negre, de parcă şi-ar fi dat seama că aceasta era dovada definitivă a urii improbabile a lui Kepfet. Saubon arăta aproape îngrozit în lumina palidă. Cnaiür se încruntă şi smuci zăvorul de fier. Uşa se deschise scârţâind.

Prinţul galeoth şuieră şi râse, ca şi cum s-ar fi amuzat de îndoiala lui trecătoare. Şoptind: „Victorie sau moarte!" se strecură pe lângă zidărie în deschizătura neagră. Cnaiür aruncă o ultimă privire spre întinderea scăldată de lumina lunii a Caraskandului şi apoi îl urmă, cu inima bubuindu-i în piept.

*

În şiruri întunecate, mortale, se revărsară prin coridoare şi în josul scărilor. Cnaiür se ţinea aproape de Saubon, aşa cum îi ceruse Proyas, înghesuindu-se în spatele lui prin holurile înguste. Ştia că planul porţii trebuia să fie unul simplu, dar încordarea şi graba o făceau să pară un labirint.

Mâna întinsă a lui Saubon îl opri în beznă, făcându-l să se lipească de zidul crăpat. Prinţul galeoth se oprise dinaintea unei uşi al cărei contur era trasat de fire de lumină aurie. Lui Cnaiür i se făcu pielea de găină la auzul unor strigăte mute.

— Dumnezeu, şopti Saubon, mi-a oferit locul acesta, scylvendi. Caraskand va fi al meu!

Cnaiür îl cercetă cu privirea prin întuneric.

— De unde ştii?

— Ştiu!

I-o spusese dûnyainul. Cnaiür era sigur de asta.

— L-ai dus pe Kepfet la Kellhus... Nu-i aşa?

L-a lăsat pe dûnyain să-i citească faţa.

Saubon rânji şi pufni. Fără să răspundă, se întoarse cu spatele la Cnaiür şi bătu în uşă cu mânerul săbiei.

Lemnul scrâşni pe piatră — cu sunetul unui scaun împins în spate. Se auziră râsete înfundate, voci vorbind în kianină. Dacă limba norsirailor suna ca mormăitul unui porc, se gândi Cnaiür, atunci cea a kianinilor suna ca gâgâitul gâştelor.

Saubon îşi răsuci sabia, înşfăcând-o ca pe un pumnal şi ridicând-o sus. O clipă nebunească, arătă ca un băiat care se pregătea să străpungă un peşte dintr-un râu. Uşa se deschise brusc, un chip omenesc îşi facă apariţia...

Saubon înşfăcă bărbuţa împletită a bărbatului şi înjunghie cu sabia. Kianinul muri înainte să cadă zdrăngănind pe podea. Urlând, Prinţul galeoth săltă în lumina fantomatică de dincolo de uşă.

Cnaiür se aruncă după el împreună cu ceilalţi şi se trezi într-o încăpere îngustă, lucind în lumina lumânărilor. Un cabestan cu spiţe se desluşea dinaintea lui, lucrat din lemn străvechi, înfăşurat de lanţuri care cădeau din nişte deschideri din tavan. Dincolo de el, zări câţiva soldaţi kianini repezindu-se după arme. Doi dintre ei pur şi simplu stăteau năuciţi, unul din ei cu o bucată de pâine în mână, la o masă grosolană din colţul îndepărtat.

Saubon îşi învârti sabia în mijlocul lor. Unul din ei căzu ţipând, încleştându-şi faţa.

Cnaiür sări în încăierare, răcnind în scylvendi. Lovi sabia din mâna moale şi panicată a străjerului păgân dinaintea lui: un adolescent cu umeri aplecaţi care afişa doar un smoc de bărbuţă. Cnaiür se ghemui şi hăcui picioarele unui al doilea străjer care îl atacase din flanc. Bărbatul căzu şi Cnaiür se răsuci înapoi spre băiat doar ca să-l vadă dispărând printr-o uşă din celălalt capăt al încăperii. Un cavaler galeoth pe care nu-l recunoscu îl străpunse cu suliţa pe bărbatul doborât.

În apropiere, Saubon hăcui doi kianini, fluturându-şi sabia ca pe o ţeavă, mârâind obscenităţi la fiecare lovitură. Îşi pierduse coiful şi părul său blond era pătat de sânge. Cnaiür năvăli alături de el. Cu prima lovitură sfărâmă scutul rotund, galben şi negru, al celui mai apropiat dintre străjeri. Păgânul alunecă pe sânge şi în timp ce braţele i se deschideau din reflex, Cnaiür îşi înfipse sabia prin

platoşa de zale a bărbatului. Ţipătul lui fu un sunet convulsiv, gâlgâit. Aruncând o privire spre stânga, îl văzu pe Saubon retezând falca oponentului său. Sângele fierbinte îl împroşcă în faţă pe Cnaiür. Păgânul se poticni, bătu aerul cu braţele. Saubon îl reduse la tăcere cu o lovitură care aproape îi reteză capul.

— Deschideţi poarta! mugi Prinţul galeoth. Deschideţi poarta!

Războinicii inrithii, cei mai mulţi dintre ei galeothi cu chipuri rumene, se înghesuiau acum în încăpere. Câţiva dintre ei se repeziră la spiţele de lemn. Sunetul lanţurilor scrâşnind pe piatră înecă murmurele lor înfrigurate. Aerul duhnea a măruntaie străpunse.

Căpitanii şi căpeteniile lui Saubon se adunară în jurul lui.

— Hortha! Dă semnalul! Mearji, atacă al doilea turn! Trebuie să-l cucereşti, fiule! Trebuie să-ţi faci strămoşii mândri!

Ochii lui albaştri, radioşi se opriră asupra lui Cnaiür. În ciuda pârâiaşelor de sânge care i se scurgeau pe faţă, arăta maiestuos, emanând o încredere paternă care îi dădu fiori lui Cnaiür. Coithus Saubon era deja rege şi îi aparţinea lui Kellhus.

— Asigură maşiculiul[3], spuse Prinţul Galeoth. Ia toţi oamenii de care ai nevoie... Îşi trecu privirea peste cei adunaţi în jurul lui.

— Caraskandul cade, fraţii mei! Pe Dumnezeu, *Caraskandul cade!*

Încăperea răsună de chiote care se pierdură în strigăte răguşite şi în sunetul cizmelor care făceau o mâzgă din bălţile roşii şi lucioase.

— Victorie sau moarte! strigau bărbaţii. Victorie sau moarte!

După ce se înghesui printr-un coridor îndepărtat, Cnaiür dădu buzna printr-o uşă potrivită şi găsi maşiculiul,

[3] Elemente de apărare constând în „scobituri" în ziduri sau deasupra porţilor prin care apărătorii unei cetăţi puteau arunca peste asediatori pietre, nisip fierbinte, ulei incins etc.

dar bezna era atât de adâncă încât trecură câteva clipe până i se obișnuiră ochii. Nu departe, un unic punct de lumină de lumânare sfârâia în cercuri. Auzea hersa ridicându-se scârțâind în străvechea mașinărie a încăperii. Simțea mirosul întunericului umed din exterior, simțea aerul revărsându-se în sus printre picioarele lui. Își dădu seama că stătea pe un grilaj mare așezat peste pasajul dintre cele două porți. Obiecte și suprafețe se desprinseră din beznă: lemn clădit de-a lungul pereților, șiruri de amfore umplute fără îndoială cu ulei care să fie turnat prin grilaj, două cuptoare nu mai înalte de genunchiul lui, fiecare din ele ticsite de vreascuri, prevăzute cu foale și încărcate de oale de fier pentru încingerea uleiului...

Îl văzu pe băiatul kianin pe care îl dezarmase mai devreme, ghemuit lângă peretele îndepărtat, cu ochii căprui mari ca talanții de argint. Timp de o bătaie de inimă, Cnaiür nu-și putu desprinde privirea de el. Ecoul strigătelor răsună prin coridoare nevăzute.

— *P'pouada't'fada*, scânci adolescentul. *Os-osmah... Pipiri osmah!*

Cnaiür înghiți.

Ca de nicăieri, o căpetenie galeothă — cineva pe care Cnaiür nu-l recunoscu — trecu cu pași mari pe lângă el și se îndreptă către băiat cu sabia ridicată. Chiar atunci, lumina licări din pasajul de dedesubt și, prin grilajul de sub picioarele lui, Cnaiür văzu o ceată de galeothi cu torțe năvălind către ușile exterioare ale poternei. Își ridică privirea și văzu căpetenia coborându-și sabia ca și cum ar fi ciomăgit un cățelandru nedorit. Băiatul își ridică mâinile. Tăișul alunecă de pe încheietură și taie de-a lungul antebrațului, retezând o halcă de carne cât un pește. Băiatul țipă.

Dedesubt ușile săriră în lături. Strigăte triumfătoare răsunară prin încăpere, urmate de aerul rece și lumina strălucitoare a torțelor. Primii din miile de galeothi pe care Saubon îi ascunsese pe pantele accidentate de sub poartă începură să năvălească prin pasajul de dedesubt. Căpetenia îl hăcui pe adolescent o dată, de două ori...

Țipetele încetară.

Pătrate de lumină goneau peste silueta stropită de sânge a căpeteniei. Bărbatul cu ochi albaștri privi uimit spectacolul de dedesubt. Îi aruncă o privire lui Cnaiür, rânji și își cuprinse în palme obrajii înlăcrimați.

— Adevărul strălucește! strigă el convulsiv. Adevărul strălucește!

Ochii lui strigau glorioși.

Fără să gândească, Cnaiür lăsă să-i cadă sabia și îl înșfăcă, aproape ridicându-l de la podea. Pentru o bătaie inimă, se încăierară. Apoi Cnaiür izbi cu fruntea în fața căpeteniei. Sabia bărbatului căzu din degetele amorțite. Cnaiür lovi din nou cu fruntea, simți dinții trosnind. Vacarm și strigăte reverberară prin poarta de fier. La fiecare năvală a torțelor peste ei treceau zăbrele de umbre. Din nou, osul lovi ca un ciocan alt os, un chip se frânse sub un alt chip. Rădăcina nasului bărbatului se sfărâmă, apoi dispăru de pe obraz. Iar și iar, zdrobindu-i chipul până îl făcu terci. *Sunt mai puternic!*

Lucrul se gârbovi zvâcnind pe jos și sângele curse din el peste Oamenii Colțului.

Cnaiür se îndreptă, gâfâind, cu pârâiașe de sânge curgând peste solzii de fier ai armurii sale. Întreaga lume părea să se miște, atât de mare era năvala de arme și bărbați de sub el.

Da, nebunia se limpezea.

Coarnele dădură zvon peste marele oraș. Coarne de luptă.

*

Nu ploua în dimineața aceea, dar o ceață subțire învăluia ostenită depărtările, golind hotarele Caraskandului de contrast și culoare, transformând cartierele mai îndepărtate în năluci. Deși cerul era acoperit, puteai simți soarele arzând dinapoia norilor.

Fanimii, enathpaneeni și kianini deopotrivă, se înghesuiră pe acoperișuri și se chinuiră să vadă ce se petrecea. În timp ce priveau un giulgiu din ce în ce mai mare de fum ridicându-se din cartierele de est ale orașului, femeile își încleștau copiii care plângeau, bărbații cu chipuri

ca cenușa își crestau antebrațele cu unghiile și mamele bătrâne se tânguiau spre cer. Sub ei, călăreții kianini își făceau drum pe străzi lovind în stânga și în dreapta, călcându-și semenii în picioare, străduindu-se să răspundă chemării tobelor Sapatișahului și să ajungă la fortăreața înaltă din nord-vestul orașului, la Citadela Câinelui. Și apoi, după o vreme, privitorii îngroziți putură chiar să-i vadă, din acele străzi îndepărtate unde unghiul le-o permitea, pe Oamenii Colțului — umbre micuțe și nelegiuite prin fum. Siluetele înveșmântate în fier năvăleau pe străzi, săbiile se ridicau și cădeau și sub ele se prăbușeau trupuri mici și nenorocite. Unora dintre privitori li se făcu rău, atât de mare le era groaza. Unii se năpustiră pe străzile aglomerate ca să se alăture celorlalți într-o încercare nebunească și lipsită de speranță de a evada. Alții rămâneau și priveau apropierea coloanelor de fum. Se rugau Zeului Solitar, își smulgeau bărbile, își sfâșiau hainele și se gândeau panicați la toate lucrurile pe care urmau să le piardă.

*

Saubon își adunase oamenii și își făcea drum pe străzi către măreața Poartă a Coarnelor. Turnul masiv de apărare căzu după o luptă sălbatică, dar galeothii se treziră strâmtorați amarnic de călăreții fanimi pe care ofițerii Sapatișahului reușiseră să-i adune. Pe străzile înguste, cete de oameni se întâlniră în zeci de bătălii dezlănțuite. Chiar și cu șirul constant de întăriri care veneau pe poarta puternă, galeothii se treziră cedând cu îndărătnicie teren.

Dar măreața Poartă a Coarnelor fu în cele din urmă deschisă și Athjeäri împreună cu cavalerii lui gaenrishi intrară tropotind în oraș călare pe caii lor furați, urmați de rând după rând de conriyeni, invincibili și inumani dinapoia măștilor zeiești. În urma lor, Prințul lor, suferindul Nersei Proyas, fu purtat în Caraskand pe o litieră.

Kianinii fură puși pe fugă de acest nou atac și pierdură ultima șansă de a-și salva orașul. Rezistența organizată se nărui și fu redusă la grupuri mici împrăștiate prin Caraskand. Inrithii se despărțiră în cete rătăcitoare și începură să jefuiască orașul.

Casele fură prădate. Familii întregi fură trecute prin cuțitul ascuțit. Sclavele nilnameshi cu piele neagră fură târâte de păr, în lacrimi, din ascunzișurile lor, violate și apoi trecute prin sabie. Tapițeriile fură smulse de pe pereți, făcute sul sau legate în saci care fură mai apoi umpluți cu farfurii, statuete și alte obiecte din aur sau argint. Oamenii Colțului prădară străvechiul Caraskand, lăsând în urma lor haine împrăștiate și piepturi zdrobite, moarte și foc. În unele locuri jefuitorii răzlețiți fură măcelăriți și puși pe fugă de cete de kianini înarmați, sau ținuți pe loc până ce vreun baron sau vreo căpetenie aduna destui oameni ca să isprăvească cu păgânii.

Cele mai grele lupte se purtară în marile piețe ale Caraskandului și în cele mai magnifice dintre clădiri. Numai Marile Nume reușiră să adune destui oameni ca să dărâme ușile înalte și apoi să-și taie drum prin coridoarele lungi, acoperite de covoare. Dar în aceste locuri se găseau cele mai bogate prăzi — pivnițe răcoroase pline cu vinuri eumarnane și jurisadi, relicvarii de aur dinapoia altarelor ornamentate, statuetele unor lei și lupi de deșert din alabastru și jad, lespezi cu detalii complicate din calcedonie transparentă. Strigătele lor răgușite răsunau pe sub domurile fantomatice. Lăsau urme de noroi și sânge pe pardoselile din lespezi mari, albe. Bărbații își băgau săbiile în teci și bâjbâiau cu brăcinarii, intrând în nișele marmorate din haremul vreunul Mai Mare ucis.

Ușile marilor temple fură dărâmate și Oamenii Colțului avansară prin mulțimea de fanimi îngenuncheați, hăcuind și ciomăgind până ce pardoselile de lespezi fură acoperite de morți și muribunzi. Sfărâmară ușile care dădeau spre clădirile adiacente, aventurându-se în interioarele slab luminate, cu podele acoperite de covoare. Fură întâmpinați de umbre domoale și de mirosuri stranii. Lumina se revărsa asupra lor prin ferestre micuțe din sticlă colorată. La început fură temători. Acestea erau vizuinile Necuraților, locurile în care luau naștere grozăviile monstruoșilor cishaurimi. Pășeau în tăcere, amorțiți de groază. Dar în cele din urmă beția țipetelor de stradă îi cuprindea din nou. Cineva se întindea și răsturna o carte

de pe un pupitru de fildeș și când nu se întâmpla nimic aura prevestitoare de rău se împrăștia, înlocuită de o furie dreaptă, năprasnică. Râdeau, strigau numele lui Inri Sejenus și al Zeilor în timp ce jefuiau sanctuarele tainice ale Profetului Fals. Îi torturau pe preoții fanici pentru secretele lor. Dădeau foc splendidelor altare susținute de coloane ale Caraskandului.

Oamenii Colțului aruncau leșurile de pe acoperișuri. Jefuiau grămezile de morți, trăgând inele de pe degetele cenușii sau tăind pur și simplu încheieturile ca să economisească timpul. Copiii erau smulși în țipete din brațele mamelor, aruncați prin încăperi și prinși în vârfurile săbiilor. Mamele erau bătute și violate în timp ce soții lor spintecați se tânguiau lângă măruntaiele lor. Inrithii erau ca niște fiare cu ochi rătăciți, îmbătați de urlete de omor. Mânați de furia lui Dumnezeu însuși, nimiciră tot ce găsiră în oraș, bărbați și femei, tineri și bătrâni, vite, oi și măgari, cu tăișul ascuțit al săbiei.

Furia strălucitoare a lui Dumnezeu mistuia poporul din Caraskand.

Lumina soarelui se răsfrângea asupra orașului, rece și strălucitoare pe fondul zărilor întunecate. Cu aripile întinse, Vechiul Nume plutea pe vânturile fierbinți din vest. Caraskandul se înălța și se căsca sub el, o priveliște de clădiri cu acoperișuri plate, incrustând în coastele dealurilor, învăluind distanțele într-o dezordine de cărămizi din lut, deschizându-se în jurul piețelor largi și complexelor monumentale.

Spre est ardeau focuri, ascunzând cartierele îndepărtate. Se înălță în jurul panașurilor imense.

Îi văzu pe caraskanzi înghesuindu-se în grădinile de pe acoperișurile din cartierul negustorilor, urlând fără să-și creadă ochilor. Văzu cete de inrithi înarmați cutreierând străzile abandonate, împrăștiindu-se prin clădiri. Văzu primul dintre templele boltite arzând în flăcări. De la depărtarea aceea, arătau ca niște castroane răsturnate peste vetre aprinse. Văzu călăreți năvălind prin piețele

mari și falange de infanteriști luptându-se pe bulevardele largi către meterezele albastre, încețoșate, ale Citadelei Câinelui.

Și îl văzu pe bărbatul care își zicea dûnyainul alergând peste acoperișurile dărăpănate, gonind ca vântul, urmat de salturile și rostogolirile lui Gaörtha și ale celorlalți. Îl văzu pe bărbat sărind și răsucindu-se pe un al treilea etaj, sprintând, apoi sărind dincolo de marginea îndepărtată a unei clădiri adiacente cu două etaje. Ateriză ghemuit în mijlocul unei cete de pedestrași kianini, apoi se îndepărtă săltând, luând cu el patru vieți. Soldații abia reușiseră să-și scoată armele când căzură asupra lor Gaörtha și ceilalți.

Ce era acest om? Cine erau dûnyainii?

Trebuia găsit un răspuns la aceste întrebări. Potrivit lui Gaörtha, zaudunyainii bărbatului, „tribul lui al adevărului", numărau mai bine de câteva zeci de mii de oameni. În doar câteva săptămâni, insistase Gaörtha, întregul Război Sfânt avea să i se supună. Dar întrebările ridicate de aceste împrejurări erau cu mult depășite de primejdii. Nu trebuia să intervină nimic în misiunea Războiului Sfânt. Shimehul trebuia cucerit. Cishaurimii trebuiau nimiciți!

În ciuda întrebărilor, existența acestui bărbat nu mai putea fi îngăduită. Trebuia să moară și asta din motive care treceau mult dincolo de războiul lor împotriva cishaurimilor. Mai tulburător decât abilitățile supranaturale ale bărbatului, mai tulburător chiar și decât cotropirea lentă a Războiului Sfânt, era *numele* lui. Un Anasûrimbor se întorsese — un *Anasûrimbor!* Și deși Golgotterathul își bătuse multă vreme joc de Mandat și de trăncănelile lor despre Profeția Celmomiană, nu-și puteau permite să riște. Erau atât de aproape! Atât de aproape! În curând Copiii aveau să se adune și aveau să reverse distrugere peste această lume vrednică de dispreț. Venea Sfârșitul Sfârșiturilor... Aceste lucruri nu trebuiau lăsate la voia întâmplării. Aveau să-l ucidă pe Anasûrimbor Kellhus și apoi aveau să pună mâna pe ceilalți, pe scylvendi și pe femei, ca să afle ceea ce aveau nevoie să știe.

Silueta îndepărtată a dûnyainului săgetă într-un fel de clădire — și dispăru. Sinteza își întinse micul gât omenesc,

se înclină pe întinderea cerului și își privi sclavii dispărând în urma lui.

Bine. Gaörtha și frații lui se apropiau.

Profetul Războinic... Vechiul Nume se hotărâse deja să se împreuneze cu leșul lui.

*

Plesnetul percutant al sandalelor, gâfâitul ritmic al plămânilor neobosiți, de animal, plesnetul țesăturii pe brațele încârligate. *Sunt prea rapizi!*

Kellhus fugi. Trecătoare ca amintirile, încăperile năvăleau pe lângă el, fiecare din ele având eleganța sobră a popoarelor deșertice. Dinapoia lui, Sarcellus și ceilalți se împrăștiară prin coridoarele din jur. Kellhus lovi o ușă cu piciorul, se rostogoli în josul unor trepte de piatră și se ridică în picioare în întuneric. Îl urmară, la doar câteva bătăi de inimă în spate. Auzi sunetul oțelului trecut peste lemn — o teacă. Se aplecă spre dreapta și se rostogoli. Un cuțit fulgeră în stânga lui, ciobi piatra cernită, zdrăngăni pe podea. Kellhus plonjă în josul altor trepte, într-un întuneric ca smoala. Dădu buzna printr-o ușă fragilă din lemn, simți aerul desfăcându-se în întuneric în jurul lui, adulmecă mirosul rezervoarelor de apă stătută.

Spionii-piele ezitară.

Toți ochii au nevoie de lumină.

Kellhus se învârti prin cameră, cu fiecare suprafață trează, citind urzeala și țesătura curenților, scrâșnetul și scârțâitul sandalelor lui pe piatră, fluturarea hainelor lui. În câteva clipe degetele lui întinse atinseră o masă, scaune, un cuptor de cărămidă și sute de alte suprafețe. Se postă în colțul îndepărtat al camerei. Își trase sabia din teacă.

Nemișcat.

O așchie de lemn trosni undeva în beznă.

Îi simțea alunecând prin intrare, unul după altul. Se împrăștiară de-a lungul zidului îndepărtat, cu inimile bubuind în ritmuri concurente. Kellhus le putea adulmeca mirosul de mosc care se rostogolea prin încăpere.

— Ți-am gustat ambele piersicuțe, spuse cel pe nume Sarcellus — ca să ascundă zgomotele făcute de ceilalți, își

dădu seama Kellhus. Le-am gustat mult și bine — și știi ceva? Le-am făcut să scâncească...

— Minți! strigă Kellhus mimând o furie disperată.

Îi auzi pe spionii-piele oprindu-se și apoi apropiindu-se de colțul unde își aruncase vocea.

— Amândouă au fost dulci, strigă Sarcellus, și foarte zemoase... Se spune că bărbatul coace piersica.

Kellhus își trecuse vârful săbiei prin urechea creaturii care aluneca dinaintea lui și o coborî făcând cât de puțin zgomot putu.

— Eh, dûnyaine? întrebă Sarcellus. Asta te face de două ori încornorat!

Unul din ei se lovi de un scaun.

Kellhus făcu un salt, îl spintecă, apoi se rostogoli sub masă în timp ce creatura scâncea și țipa.

— Se joacă cu noi! strigă unul din ei. *Vnza, pophara tokuk!*

— Adulmecați-l! strigă creatura pe nume Sarcellus. Tăiați tot ce miroase ca el!

Creatura eviscerată se zbătea și flutura din brațe, țipând cu glasuri demonice — așa cum sperase Kellhus. Ieși aplecat de sub masă și se lipi cu spatele de zidul de la stânga intrării. Își scoase roba din mătase grea și o aruncă pe spătarul unui scaun pe care nu-l vedea — dar pe care și-l amintea...

Kellhus rămase nemișcat. Curenții de aer veneau spre el, murmurând. Le simțea bătăile animalice de inimă, le gusta căldura sălbatică a trupurilor. Doi dintre ei săriră spre roba din fața lui. Săbiile căzură și trosniră pe scaun. Fandând, îl străpunse pe cel din stânga în gâtlej, doar ca tăișul să-i fie smuls din mână în timp ce creatura cădea pe spate. Kellhus se aplecă pe spate și spre stânga, simți oțelul biciuind aerul. Prinse un braț, sfărâmă cotul, opri pumnul încleștat pe cuțit. Se întinse spre gâtul creaturii și-i smulse traheea.

Sări înapoi. Sabia lui Sarcellus șuieră prin întuneric. Lăsându-se în mâini, Kellhus prinse spătarul unui scaun și săltă aterizând ghemuit la marginea îndepărtată a mesei în formă de estacadă.

Spionul-piele spintecat se zbătea chiar sub el. Chiar și așa, îl auzi pe lucrul numit Sarcellus ieșind în salturi din pivniță. *Fuge...*

Kellhus rămase nemișcat câteva clipe, răsuflând adânc și prelung. Țipetele neomenești răsunau prin beznă. Suna ca o creatură — multe creaturi — arzând de vie.

Cum de sunt posibile asemenea ființe? Ce știi despre ele, Tată? Recuperându-și sabia cu mâner lung, Kellhus reteză capul spionului-piele. Tăcere subită. Îl înfășură, încă sângerând, în roba lui sfârtecată.

Apoi urcă spre măcel și lumina zilei.

Marea fortăreață neagră pe care Oamenii Colțului o numeau Citadela Câinelui domina cel mai estic dintre cele nouă dealuri ale Caraskandului. O numeau astfel deoarece felul în care zidurile ei de apărare, exterior și interior, se închideau în jurul imensului donjon central semăna cu felul în care s-ar încovriga un câine în jurul piciorului stăpânului. Fanimii o numeau pur și simplu „Il'huda", „Bastionul". Ridicată de marele Xatantius, cel mai războinic dintre primii împărați ai Nansurului, Citadela Câinelui reflecta măreția și ingeniozitatea unui popor care reușise să înflorească în umbra scylvendilor: turnuri rotunde, barbacane masive, porți exterioare și interioare decalate. Apărarea fortăreței era organizată în trepte astfel încât fiecare din inelele concentrice se înălța deasupra următorului. Iar zidurile ei exterioare erau acoperite cu o carapace de bazalt lucios, aproape impenetrabil.

Știind că fortăreața — pe care nansurii o numeau „Insarum", numele ei original — era cheia orașului, Ikurei Conphas o atacase aproape imediat, sperând să cucerească zidurile înainte ca Imbeyan să-și poată organiza apărarea. Soldații din Coloana Selial, ajunseră pe înălțimile din sud, numai pentru a fi respinși cu pierderi cumplite. În curând, pe pantele abrupte, li se alăturară galeothii și apoi tydonnii: Saubon și Gothyelk nu erau atât de nesăbuiți încât să lase un asemenea trofeu pe mâna Exalt-Generalului. Fură ridicate mașinăriile de asediu construite pentru a ataca

zidurile de apărare ale Caraskandului. Catapultele aruncau smoală aprinsă peste fortificații. Mașinile de război revărsau o ploaie de bolovani de granit și leșuri de fanimi. Scări înalte, cu cârlige de fier, fură sprijinite de ziduri, iar kianinii începură să arunce pietre și ulei încins peste creneluri pentru a-i zdrobi pe cei care le urcau. Apărat de mantale din piele, un berbece cu cap de fier fu adus sub barbacana imensă și, sub o grindină de foc și proiectile, începu să izbească porțile. Nori de săgeți se înălțau în văzduh. Saubon însuși fu purtat de acolo cu coapsa străpunsă de o săgeată kianină.

Prin forța numărului și sălbăticiei, warnutishmenii din Ce Tydonn ajunseră pe vârful zidului de vest. Cavalerii înalți și bărboși, vasali de-ai Contelui Cerjulla care murise, hăcuiră prin mulțimile de păgâni care veniră roind ca să-i alunge. Arcașii din complexul interior îi copleșiră cu săgeți, dar acestea, dacă reușeau să străpungă armura solidă, rămâneau înfipte în straturile groase de pâslă de dedesubt. Mulți dintre ei răcneau și luptau cu câteva săgeți țâșnindu-le din spinări. Morții și muribunzii erau aruncați cu capul înainte de pe ziduri și se zdrobeau de stâncile sau de oamenii înghesuiți dedesubt. Tydonii își proptiră picioarele și refuzară să cedeze teren în timp ce în spate din ce în ce mai mulți veri de-ai lor, agnasi sub comanda celui mai tânăr dintre fiii lui Gothyelk, Gurnyau, se cățărau pe vârf. La ordinele rănitului Saubon, arcașii din Agmundr răscoliră creasta zidului interior, forțându-i pe arcașii kianini și enathpaneeni să se adăpostească dinapoia crenelurilor. Cineva înălță Însemnul Agansanorului, Cerbul Negru, pe unul dintre turnurile de apărare. Inrithii de pe înălțimi dădură un răcnet puternic.

Apoi veni o lumină mai orbitoare decât soarele. Oamenii țipară, arătând către siluetele demente, în robe de culoarea șofranului, care atârnau între turnurile donjonului negru. Cishaurimi lipsiți de ochi, fiecare din ei cu doi șerpi înfășurați în jurul gâtului.

Fire de incandescență necurată vălurira peste zidul exterior ca niște funii prin apă. Piatra trosni sub dogoarea fulgerătoare. Armurile fură sudate de piele. Tydonnii se

ghemuiră sub scuturile lor în formă de lacrimă, aplecați spre lumină, strigând de groază și furie înainte de a fi măturați. Agmundrmenii săgetară în van monstruozitățile plutitoare. Brigăzile de Arcași cu Choree priviră săgeată după săgeată ratându-și de departe ținta din cauza distanței.

Cavalerii înalți din Ce Tydonn fură decimați. Mulți dintre ei, înțelegând zădărnicia poziției lor, își fluturară săbiile și răcniră blesteme până la sfârșit. Alții fugiră. Cei care puteau se repeziră în josul scărilor. Câțiva războinici săriră deÿpe metereze, cu părul și bărbile în flăcări. Un torent necurat mistui Stindardul lui Gothyelk.

Apoi luminile se stinseră.

Urmă o tăcere de-o clipă, ruptă doar de țipetele celor care rămăseseră pe înălțimi. Apoi kianinii de pe ziduri izbucniră în urale. Năvăliră pe crestele furate și îi aruncară pe tydonni care mai trăiau încă de pe ziduri, printre ei și pe fiul cel mai tânăr al lui Gothyelk, Gurnyau. Înnebunit de durere, bătrânul Conte trebui târât cu forța de acolo.

Oamenii Colțului se retraseră în dezordine. Câțiva călăreți fură trimiși în căutarea Turnurilor Stacojii, care nu intraseră încă în Caraskand. Duceau cu ei un singur mesaj: „Citadela Câinelui e apărată de cishaurimi."

*

Încă purtând trofeul asupra lui, Kellhus ieși cu pași mari pe terasa unui complex somptuos abandonat. Trecu printr-o grădină micuță cu flori de iarnă și arbuști sculptați. Trupul unei femei moarte, cu roba trasă peste cap, zăcea nemișcat între doi ienuperi. Pășind peste ea, Kellhus străbătu marmura strălucitoare până la balustrada terasei. Briza purta un buchet de duhori și arome dulci — mirosul lucrurilor prețioase arzând.

Citadela Câinelui domina o zonă nu prea îndepărtată a orașului, neagră și încețoșată, înălțându-se ca un munte din încâlceala de ziduri și acoperișuri din valea de dedesubt. Zări soldați kianini micuți năpustindu-se de-a lungul înălțimilor, cu coifurile argintate sclipind când treceau

printre creneluri. Văzu leşuri de inrithi aruncate de pe ziduri.

Spre nord şi sud, Caraskandul continua să moară. Privind prin perdele de fum, studie răzmeriţa clădirilor îndepărtate şi văzu zeci de drame în miniatură: lupte dezlănţuite, atrocităţi meschine, trupuri de pe care se smulgeau hainele, femei tânguindu-se, chiar şi un copil sărind de pe un acoperiş. Un ţipăt neaşteptat îl făcu să-şi coboare privirile şi văzu o ceată de thunyeri în armuri negre năvălind prin grădina complexului de dedesubtul terasei. Îi pierdu repede din vedere. Râsete aspre ajunseră la el purtate de briză.

Privi dincolo de Citadelă, spre sud, către dealurile de dincolo de zidurile îndepărtate ale Caraskandului. Spre Shimeh.

Sunt aproape, Tată. Foarte aproape.

Legănă sacul însângerat pe care îl făcuse din roba sa şi capul retezat al creaturii se rostogoli pe pardoseala de marmură. Îi studie faţa, care părea o încâlceală de şerpi cu piele omenească. Un ochi lipsit de pleoapă lucea în umbrele de dedesubt. Kellhus ştia deja că acestea creaturi nu erau artefacte vrăjitoreşti. Învăţase destule de la Achamian ca să-şi dea seama că acestea erau arme lumeşti, făcute de străvechii Inchoroi, aşa cum Oamenii făceau săbii. Dar cu chipurile desfăcute, faptul acesta părea şi mai remarcabil.

Arme. Şi Sfatul le stăpânea în sfârşit.

Războaie în interiorul altor războaie. S-a ajuns şi la asta.

Kellhus se întâlnise deja cu câţiva dintre zaudunyainii lui. Chiar în clipa aceea, instrucţiunile lui erau răspândite prin oraş. Serwë şi Esmenet trebuiau evacuate din tabără. În curând cei O Sută de Stâlpi ai lui aveau să pună mâna pe acest palat al unui negustor necunoscut. Îi căutau pe zaudunyainii pe care îi însărcinase cu supravegherea spionilor-piele pe care îi identificase până atunci. Dacă reuşea să se organizeze înainte ca haosul să ia sfârşit...

Războiul Sfânt trebuie curăţat.

Chiar atunci, o lumină fulgeră peste Citadelă. Un trosnet bubui peste oraș, ca un tunet care se ridica din pământ. Un cor de dezacorduri răsună în urma lui. Alte fulgere de lumină și Kellhus văzu perdele de zidărie zdrobindu-se de fundațiile Citadelei. Molozul se rostogolea pe coastele dealurilor.

Atârnând în văzduh, vrăjitorii Turnurilor Stacojii formaseră un semicerc larg în jurul barbacanei imense a citadelei. Printr-o ploaie de săgeți, focul sclipitor se revărsa asupra turnurilor și chiar de la depărtarea aceea Kellhus îi putea vedea pe fanimii în flăcări sărind în curțile interioare. Fulgerul cădea din norii fantomatici, sfârtecând zidărie și trupuri deopotrivă. Stoluri de vrăbii incandescente roiau pe deasupra meterezelor, zdrobindu-se una după alta de chipurile care urlau.

În ciuda prăpădului, un Învățat Stacojiu, apoi încă unul și apoi încă unul se prăbușiră pe acoperișurile de dedesubt, transformați în sare de loviturile Choreelor păgâne. Ochii îi fură atrași de un fulger orbitor și Kellhus văzu un vrăjitor zdrobindu-se de coasta dealului, unde se frânse și se rostogoli ca și cum ar fi fost făcut din piatră. Luminile diavolești scăldau meterezele. Vârfurile turnurilor izbucniră în flăcări. Toate ființele vii fură mistuite.

Cântecul Învățaților Stacojii se stinse. Tunetul vuia în depărtare. Timp de câteva bătăi de inimă, întregul Caraskand rămase nemișcat. Zidurile fortăreței abureau de fumul care se ridica din leșurile în flăcări. Câțiva dintre vrăjitori pășiră în față. Achamian îi spusese cândva lui Kellhus că vrăjitorii nu zburau cu adevărat, ci pășeau pe o suprafață care nu era o suprafață — ecoul pământului în cer. Învățații avansară prin perdelele de fum până ce ajunseră să atârne peste curțile înguste ale donjonului. Kellhus zări conturul Pavezelor lor fantomatice. Păreau să aștepte... sau să caute.

Pe neașteptate, din câteva puncte împrăștiate prin Citadelă, șapte linii de un albastru pătrunzător străpunseră fumul și văzduhul și se intersectară pe Învățatul din centru...

Cishaurimi, își dădu seama Kellhus. *În Citadelă se adăpostesc cishaurimi.*

Cercul de siluete stacojii, niște puncte în depărtare, răspunseră dușmanului lor nevăzut. Kellhus își ridică o mână ca să-și apere ochii de strălucire. Văzduhul tremura de lovituri. Unul din turnurile de vest se poticni sub greutatea flăcărilor, apoi se răsturnă greoi. Frângându-se de zidul exterior de apărare, plonjă spre povârnișurile de dedesubt, unde se nărui într-o avalanșă de moloz și praf.

Kellhus privi minunându-se la spectacol și la promisiunea unor dimensiuni mai adânci ale înțelegerii. Vrăjitoria era singura cunoaștere nesubjugată, ultimul bastion al secretelor celor născuți în lume. El era unul dintre cei Puțini — așa cum Achamian se temuse și sperase în același timp. Ce fel de putere ar fi stăpânit?

Și tatăl său, care era cishaurim, ce fel de putere stăpânea *deja?*

Învățații Stacojii loveau Citadela fără oprire sau remușcări. Nu se vedea nici urmă de cishaurimii care îi atacaseră cu câteva clipe mai devreme. Fumul se ridica în valuri acoperind crestele zidurilor negre. Lumini vrăjitorești fulgerau acolo unde văzduhul era încă limpede, în rest pulsând și pâlpâind ca prin niște văluri negre și diafane.

Pe Kellhus îl dureau urechile din cauza imnurilor stranii. Cum de se puteau rosti asemenea lucruri? Cum se putea ca vorbele să vină mai întâi?

Alt turn se prăbuși în sud, năruindu-se peste fundațiile lui, umflându-se într-un nor negru care se rostogoli peste locuințele dimprejur. Kellhus zări o siluetă în mătăsuri galbene înălțându-se din umbrele clocotitoare, cu brațele pe lângă trup, cu picioarele încălțate în sandale îndreptate în jos. Războinicii inrithi se împrăștiară din calea ei.

Un cishaurim supraviețuitor.

Kellhus privi silueta planând la joasă înălțime deasupra acoperișurilor în pantă, coborând spre bulevarde. O clipă i se păru că bărbatul ar fi putut să evadeze — fumul și praful îi învăluiseră aproape cu totul pe Învățații Stacojii. Apoi își dădu seama că...

Cishaurimul se îndrepta spre el.

În loc să continue spre sud, silueta coti spre vest, folosindu-se de clădiri ca să-și ascundă trecerea de Învățați.

Kellhus îl urmări avansând, zigzagând printre străzi, făcând o medie a cotiturilor lui abrupte ca să-i afle adevărata traiectorie. Oricât de improbabil — de imposibil — ar fi părut, nu exista nicio îndoială: bărbatul se îndrepta spre el. Era oare cu putință? *Tată?*

Kellhus se îndepărtă de balustradă și se aplecă să înfășoare capul spionului-piele înapoi în roba lui distrusă. Apoi înșfăcă una din cele două Choree pe care i le oferiseră zaudunyainii lui... Potrivit lui Achamian, avea să-l apere de Psûkhe așa cum îl apărau și de vrăjitorie...

Cishaurimul urca povârnișurile spre terasă, lovind cu picioarele frunzele când trecea, ici și colo, peste vârful unui copac. În urma lui, păsările țâșneau în văzduh. Kellhus îi vedea orbitele negre și cei doi șerpi întinși din jurul gâtului, unul privind înainte, celălalt cercetând prăpădul care continua în Citadelă.

Urletul unui dragon răsună în depărtare, urmat de un alt tunet. Marmura vibră sub picioarele lui. Alți nori negrii înfloriră în jurul Citadelei...

Tată? Nu se poate!

Cishaurimul pluti la mică înălțime deasupra complexului unde Kellhus îi văzuse pe thunyeri ceva mai devreme, apoi se năpusti în sus. Kellhus auzi fâlfâitul robelor lui din mătase.

Sări înapoi, trăgând sabia din teacă. Preotul-vrăjitor pluti peste balustradă, cu mâinile împreunate în vârfurile degetelor.

— Anasûrimbor Kellhus! strigă silueta în timp ce cobora.

Văzând expresia de pe chipul lui, cishaurimul se opri brusc. Fărâme de moloz clănțăniră pe marmura lustruită.

Kellhus rămase nemișcat, strângând cu putere Choreea.

E prea tânăr...

— Sunt Hifanat ab Tunukri, spuse bărbatul fără ochi cu răsuflarea tăiată, un Dionorate din tribul Indara-Kishauri... Aduc un mesaj de la tatăl tău. Îți spune: „Pășești pe Calea Cea Mai Scurtă. În curând vei înțelege Gândul cu O Mie de Fețe."

Tată?

Vârând sabia în teacă, Kellhus se deschise către toate semnele exterioare pe care le oferea bărbatul. Văzu disperare și scop. *Scopul înainte de toate...*

— Cum m-ai găsit?

— Te vedem. Cu toții.

Dinapoia bărbatului, fumul care se ridica din Citadelă se deschise ca un imens trandafir catifelat.

— Noi?

— Noi, cei care îl servim pe *el* — Posesorii celui de-al Treilea Ochi.

El... Tata. Controla o facțiune din interiorul cishaurimilor...

— Trebuie, spuse Kellhus cu emfază, să știu care îi sunt intențiile.

— Nu mi-a spus nimic... Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu avem destul timp.

Deși încordarea luptei și absența ochilor îl făceau mai greu de citit, Kellhus vedea că omul era sincer. Dar de ce, după ce îl chemase atât de departe, îl lăsa tatăl lui în întuneric acum?

Știe că Pragma m-au trimis să-l ucid... Trebuie să fie sigur de mine mai întâi.

— Trebuie să te avertizez, spunea Hifanat. Padirajahul însuși vine împreună cu Sudul. Chiar în clipa aceasta, cercetașii lui se gândesc la fumul pe care îl văd la orizont.

Existaseră zvonuri despre marșul Padirajahului... Se putea oare să fi ajuns atât de aproape? Planuri, probabilități și alternative fulgerară prin intelectul lui Kellhus — în zadar. Venirea Padirajahului. Atacul Sfatului. Comploturile Marilor Nume...

— Se petrec prea multe... Trebuie să-i spui tatălui meu!

— Nu-i...

Șarpele care privea Citadela se dădu năprasnic înapoi și șuieră. Kellhus zări trei Învățați Stacojii pășind prin văzduh. Chiar și jerpelite cum erau, robele lor purpurii scânteiau în soare.

— Vin Târfele, spuse bărbatul fără ochi. Trebuie să mă ucizi.

Dintr-o singură mişcare, Kellhus îşi trase sabia din teacă. Bărbatul părea să nu-şi dea seama, dar năpârca cea mai apropiată se dădu înapoi ca trasă de un fir.

— Logosul, spuse Hifanat cu voce tremurătoare, e fără început sau sfârşit.

Kellhus îl decapită pe cishaurim. Trupul se prăvăli pe-o parte şi capul sări înapoi. Retezat în două, unul din şerpi se zbătea pe pardoseală. Încă întreg, al doilea viermui iute în grădină.

*

Înălţându-se acolo unde fusese Citadela Câinelui, o mare coloană de fum negru se contura deasupra oraşului pustiit, părând să ajungă până la ceruri.

Toate cartierele Caraskandului ardeau acum, de la „Bol" — numit astfel pentru că se găsea între cinci dintre cele nouă dealuri ale Caraskandului — până la Oraşul Vechi, însemnat de bucăţi sparte din zidul kyranean care împrejmuise pe vremuri străvechiul Caraskand. Coloane de foc înceţoşau şi întunecau depărtările — niciuna pe măsura turnului de cenuşă care domina sud-vestul.

Departe spre sud, de pe vârful unui deal, Kascamandri ab Tepherokar, Înaltul Padirajah al Kianului şi al Ţinuturilor Purificate, privea fumul, iar ochii, de obicei tăioşi, îi erau înlăcrimaţi. Când înaintaşii îi aduseseră vestea dezastrului, Kascamandri refuzase să-i creadă, insistând că erau doar semnalele lui Imbeyan, ginerele său sălbatic şi plin de resurse. Dar nu putea să tăgăduiască ceea ce vedea cu ochii. Caraskandul, un oraş care rivaliza cu Seleukara, cea cu ziduri albe, căzuse în mâinile blestemaţilor de idolatri.

Sosise prea târziu.

— Ce nu putem salva, le spuse el Mai Marilor săi strălucitori, trebuie să răzbunăm.

*

Chiar în timp ce Kascamandri se întreba ce avea să-i spună fiicei sale, o trupă de Cavaleri Shriali îi prinseră pe Imbeyan şi escorta sa încercând să fugă din oraş. În seara

aceea, Gotian le porunci Marilor Nume să-și pună picioarele încălțate în cizme pe obrazul lui și să rostească: „Prețuiește puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o asupra dușmanilor noștri." Era un ritual străvechi, din zilele Colțului.

După aceea îl spânzurară pe Sapatișah de un copac.

*

— Kellhus! strigă Esmenet, alergând printr-o galerie de pilaștri din marmură neagră.

Niciodată nu pusese piciorul în clădiri atât de mari sau atât de luxoase.

El se întoarse de la războinicii adunați în jurul lui și zâmbi cu caramaderia ironică și emoționantă care îi trimitea mereu un junghi din gâtlej până în inimă. Ce iubire sălbatică și nebunească!

Ea fugi la el. Brațele lui îi cuprinseră umerii, învăluind-o într-o senzație aproape narcotică de siguranță. Părea atât de puternic, unicul lucru de neclintit...

Fusese o zi a îndoielii și groazei — și pentru ea și pentru Serwë. Bucuria pe care o încercaseră la căderea Caraskandului se topise repede. Întâi, aflară de încercarea de asasinat. Niște diavoli, spuseseră câțiva zaudunyaini cu ochi rătăciți, îl atacaseră pe Kellhus în oraș. La scurtă vreme după aceea, bărbații din cei O Sută de Stâlpi veniseră să evacueze tabăra. Nimeni, nici măcar Werjau sau Gaymakri, nu părea să știe dacă Kellhus mai era în viață. Văzuseră grozăvii după grozăvii în timp ce goneau prin orașul pustiit. Lucruri de negrăit. Femei. Copii... Fusese nevoită să o lase pe Serwë în curte. Fata era de neconsolat.

— Se spune că ai fost atacat de demoni! țipă ea la pieptul lui.

— Nu, chicoti el. Nu de către demoni.

— Ce se petrece?

Kellhus o împinse cu blândețe înapoi.

— Am îndurat multe, spuse el, dezmierdându-i obrazul.

Părea să privegheze mai degrabă decât să privească... Ea înțelese întrebarea pe care o implicau aceste cuvinte: *Cât de puternică ești?*

— Kellhus?

— Încercarea e pe cale să înceapă, Esmi. Adevărata încercare.

Ea fu scuturată de o groază cum nu mai simţise niciodată. *Nu tu!* strigă ea în sinea ei. *Niciodată tu!*

Păruse înspăimântat.

Iarnă, 4111 Anul-Colţului, Golful Trantis

Chiar dacă vântul încă mai umfla când şi când pânzele, golful era nenatural de calm. Puteai ţine o Choree în cumpănă pe un scut răsturnat, atât de nemişcată era *Amortanţa*.

— Ce este? întrebă Xinemus, întorcându-şi faţa înspre şi dinspre soare. Ce vede toată lumea?

Achamian îi aruncă o privire prietenul său, apoi îşi întoarse ochii înapoi către ţărm.

Un pescăruş ţipă cu agonie prefăcută, ca toţi pescăruşii.

În timpul vieţii sale era vizitat din când în când de asemenea clipe — clipe de mirare tăcută. Se gândea la ele ca la nişte „vizite" pentru că păreau să vină din proprie voinţă. Era cuprins de acalmie, de o senzaţie de detaşare, câteodată caldă, câteodată rece, şi se gândea: *„Cum se face că trăiesc viaţa asta?"* Timp de câteva bătăi de inimă, lucrurile cele mai apropiate — vântul care îi atingea părul de pe braţ, poziţia umerilor lui Esmenet în timp ce se agita cu avutul lor sărăcăcios — păreau foarte îndepărtate. Şi lumea, de la gustul dinţilor lui până la orizontul nevăzut, abia părea posibilă. *Cum?* murmura el în tăcere. *Cum de există aşa ceva?*

În afară de mirare, nu exista niciodată vreun alt răspuns.

Ajencis numise aceste experienţe *umresthei om aumreton*, „să ai fără să ai". În cea mai faimoasă dintre lucrările lui, *Al treilea analitic al oamenilor*, afirmase că acestea erau miezul înţelepciunii, cel mai de încredere semn al unui suflet iluminat. La fel cum adevăratele posesiuni aveau nevoie să fie pierdute şi recuperate, adevărata existenţă, dezbătea el, avea nevoie de *umresthei om aumreton*. Altfel pur şi simplu te împleticeai printr-un vis...

— Corăbii, îi spuse Achamian lui Xinemus. Corăbii arse.

Mare ironie era, desigur, că *umresthei om aumreton* făcea ca totul să pară un vis — sau un coșmar, după caz.

Înălțimile lipsite de viață ale dealurilor de coastă din Khemema încercuiau circumferința golfului. La poalele povârnișurilor în trepte, țărmul era trasat de plaje înguste. Nisipurile erau albe ca țesătura de in, dar cât vedeau cu ochii, pantele erau mânjite de o crustă de resturi înnegrite, ca sarea care contura axilele tunicii unui sclav de câmp. Pretutindeni, Achamian vedea corăbii și resturi de corăbii, toate spintecate de foc. Erau sute, acoperite de legiuni de pescăruși cu gâtul roșu.

Țipetele răsunau peste puntea *Amortaneei*. Căpitanul, un nansur pe nume Meümaras, dăduse ordin de ancorare.

La o oarecare distanță de țărm, câteva epave pe jumătate arse se îngrămădeau pe un banc de nisip — trireme după cum arătau. Dincolo de ele, o duzină de prove se înălțau din apă, cu pintenii de fier înroșindu-se de rugină, cu ochii pictați în culori strălucitoare crăpați și cojiți. Majoritatea corăbiilor erau înghesuite pe țărm ca niște balene eșuate, evident, aruncate acolo de vreo furtună uitată. Câteva erau doar niște coaste înnegrite în jurul unei chile. Altele erau corăbii întregi, culcate pe-o coastă sau răsturnate cu susul în jos. Divizii de vâsle rupte țâșneau spre cer. Algele atârnau ca niște funii păroase de pe laturile lor. Și oriunde își întorcea privirile, Achamian vedea pescăruși, rotindu-se deasupra prin văzduh, gâlcevindu-se pentru epavele mai mici și înghesuindu-se pe burțile corăbiilor chinuite.

— Aici au nimicit kianinii Flota Imperială, explică Achamian. Aici aproape că a distrus Padirajahul Războiul Sfânt...

Și-l amintit pe Iyokus descriindu-i dezastrul în timp ce el atârna neajutorat în pivnițele Turnurilor Stacojii. Atunci încetase să se mai teamă pentru el și începuse să se teamă pentru Esmenet. *Kellhus. Kellhus a protejat-o.*

— Golful Trantis, spuse Xinemus posomorât.

De-acum, toată lumea aflase de locul acesta. Bătălia de la Trantis fusese cea mai mare înfrângere maritimă din istoria Imperiului. După ce-i ademenise pe Oamenii Colțu-

lui adânc în deșert, Padirajahul le atacase unica sursă de apă, Flota Imperială. Deși nimeni nu știa exact ce se întâmplase, părerea generală era că Padirajahul Kascamandri reușise să tăinuiască un mare număr de cishaurimi la bordul flotei sale. Potrivit zvonurilor, kianinii pierduseră numai două galere în luptă, pe amândouă într-o furtună.

— Ce vezi? insistă Xinemus. Cum arată?

— Cishaurimii au ars totul, răspunse Achamian.

Se opri, aproape copleșit de o împotrivire viscerală de a mai adăuga ceva. I se părea o blasfemie, cumva, să pună un asemenea lucru în cuvinte — un sacrilegiu. Dar așa se întâmpla mereu când cineva descrie pierderea altcuiva. Nu puteai ocoli cuvintele.

— Pretutindeni sunt corăbii carbonizate... Arată ca niște foci care au ieșit la soare pe țărm. Și pescăruși — mii de pescăruși... Cei pe care în Nron îi numim *gopas*. Știi tu, cei care arată de parcă li s-a retezat gâtlejul. Niște brute obraznice.

Chiar atunci, Căpitanul *Amortaneei*, Meümaras, se desprinse de oamenii săi și veni să li se alăture lângă balustradă. De prima dată când îl întâlnise în Iothiah, Achamian îl plăcu pe bărbat. Era ceea ce nansurii numeau un *tesperari*, un antreprenor privat care fusese cândva comandantul unei galere de război. Părul lui era tuns scurt, de un argintiu patrician și chipul, în ciuda faptului că era tăbăcit de mare, avea o delicatețe gânditoare. Era bărbierit, desigur, ceea ce îl făcea să arate băiețește. Dar la urma urmei toți nansurii arătau băiețește.

— Nu e în drumul nostru, să știi, explică bărbatul. Dar a trebui să văd cu ochii mei.

— Ai pierdut pe cineva, spuse Achamian, observându-i ochii umflați.

Căpitanul încuviință și privi neliniștit văgăunile carbonizate presărate pe plajă.

— Pe fratele meu.

— Ești sigur că a murit?

O ceată de pescăruși țipă deasupra capului. O ambasadă oferind condiții.

— Alții, spuse Meümaras, cunoștințe de-ale mele care s-au dus la țărm, spun că oasele și leșurile uscate acoperă mile întregi de nisip — spre nord și spre sud. Oricât de catastrofic a fost atacul kianinilor, mii, poate zeci de mii, de oameni au supraviețuit pentru că Generalul Sassotian a aruncat ancora atât de aproape de țărm... Nu simți mirosul? întrebă el aruncându-i o privire lui Xinemus. Praful... precum creta amară. Suntem la marginea Marelui Carathay.

Căpitanul se întoarse spre Achamian și îi înfruntă privirea cu ochi căprui, hotărâți.

— N-a supraviețuit nimeni.

Achamian înțepeni, cuprins de ceea ce era de-acum o veche frică. În ciuda aerului deșertic, o răceală umedă i se târî pe piele.

— Războiul Sfânt a supraviețuit, spuse el.

Căpitanul se încruntă, ca și cum l-ar fi îndurerat ceva din tonul lui Achamian. Deschise gura să riposteze, dar șovăi și ochii îi deveniră dintr-o dată gânditori.

— Și tu te temi că ai pierdut pe cineva.

Îi aruncă o altă privire lui Xinemus.

— Nu, spuse Achamian.

Trăiește! Kellhus a salvat-o!

Meümaras oftă și își feri privirea din milă și stingherealä.

— Îți urez noroc, spuse el către apele șlefuite. Din toată inima. Dar acest Război Sfânt...

Încheie cu o tăcere misterioasă.

— Ce-i cu Războiul Sfânt? întrebă Achamian.

— Sunt un marinar bătrân. Am văzute destule corăbii rătăcite, destule naufragii, ca să știu că Dumnezeu nu oferă niciun fel de garanții indiferent cine este căpitanul sau ce încărcătură poartă.

Privi înapoi spre Achamian.

— Un singur lucru e sigur în legătură cu Războiul Sfânt: nicicând n-a existat o mai mare vărsare de sânge.

Achamian era de altă părere, dar se abținu să o spună cu voce tare. Își reluă studiul flotei nimicite, ofensat pe neașteptate de tovărășia Căpitanului.

— De ce spui asta? întrebă Xinemus.

Își întorcea capul dintr-o parte în alta, ca întotdeauna când vorbea. Dintr-un motiv sau altul, Achamian găsea această priveliște din ce în ce mai greu de îndurat.

— Ce-ai aflat?

Meümaras ridică din umeri.

— Nebunie, în cea mai mare parte. Se aud zvonuri despre hemoplexie, despre înfrângeri dezastruoase, despre Padirajah, care a pornit în marș împreună cu toată forța care i-a mai rămas.

— Pfah, scuipă Xinemus cu o amărăciune neobișnuită. Toată lumea știe asta.

De-acum, Achamian auzea groază în fiecare cuvânt rostit de Xinemus. Era ca și cum ceva groaznic s-ar fi ascuns în întuneric, ceva de care se temea că i-ar fi putut recunoaște vocea. Odată cu trecerea săptămânilor devenise din ce în ce mai evident că Turnurile Stacojii nu-i luaseră doar ochii. Îi luaseră și lumina și viclenia care existaseră cândva în ei. Prin Cânturile de Constrângere, Iyokus mișcase sufletul lui Xinemus în moduri perverse, îl forțase să trădeze și demnitatea și iubirea. Achamian încercase să-i explice că nu a fost *el* cel care gândise acele gânduri, cel care rostise acele cuvinte, dar nu avusese nicio importanță. Așa cum zicea Kellhus, oamenii nu puteau să vadă lucrurile care îi mișcau. Becisnicia pe care o văzuse Xinemus era becisnicia lui. Confruntat cu adevăratele dimensiuni ale ticăloșiei, dăduse vina pe neputința lui.

— Și apoi, continuă Căpitanul, aparent netulburat de mânia lui Xinemus, mai sunt poveștile despre noul profet.

Achamian își întoarse capul atât de brusc că-și scrânti gâtul.

— Ce-i cu el? întrebă el precaut. Cine ți-a spus asta? Pur și simplu trebuia să fie vorba de Kellhus. Și dacă supraviețuise Kellhus... *Te rog, Esmi. Te rog fii teafără!*

— Galeonul cu care am schimbat dana în Iothiah, spuse Meümaras. Căpitanul lui tocmai se întorsese din Joktha. Spune că Oamenii Colțului se întorc spre cineva pe nume Kelah, un făcător de minuni care poate scoate apă din nisipul deșertului.

Achamian își apăsă pieptul cu mâna. Inima îi bubuia.

— Akka? murmură Xinemus.

— El este, Zin... Trebuie să fie el.

— Îl cunoașteți? întrebă Meümaras rânjind fără să-i vină a crede.

Bârfa era un fel de aur pentru marinari.

Dar Achamian nu putea vorbi. În schimb, se încleștase de balustrada de lemn, luptându-se cu o amețeală curios de euforică.

Esmenet era în viață. *Trăiește!*

Dar își dădu seama că ușurarea lui era încă și mai profundă... Inima îi tresălta și când se gândea la Kellhus.

— Ușurel! strigă Căpitanul, înșfăcându-l pe Achamian de umeri.

Achamian îl fixă pe bărbat cu o privire încețoșată. Aproape leșinase...

Kellhus. Ce stârnea bărbatul acela înlăuntrul lui? Îl îndemna să fie mai mult decât era? Dar dacă nu un vrăjitor, cine altul să cunoască gustul acelor lucruri care transcend condiția omului? Dacă vrăjitorii îi disprețuiau pe credincioși, o făceau pentru că credința îi transformase în proscriși și pentru că li se părea că credința nu știa nimic despre acea transcendență asupra căreia pretindea monopolul. De ce să te supui când puteai subjuga?

— Hai, spunea Meümaras. Stai jos o clipă.

Achamian împinse deoparte mâinile părintești ale bărbatului.

— N-am nimic, icni el.

Esmenet și Kellhus. Trăiau! Femeia care îi putea salva inima și bărbatul care putea salva lumea...

Simți alte mâini, mai puternice, sprijinindu-i umerii. Xinemus.

— Dă-i pace, îl auzi pe Mareșal spunând. Voiajul acesta nu-i decât o părticică din călătoria noastră.

— Zin! exclamă el.

Vru să chicotească, dar nu reuși din cauza junghiului din gât.

Căpitanul se retrase, dar Achamian nu avea să afle vreodată dacă o făcuse din compasiune sau din stinghereală.

— Trăiește, spuse Xinemus. Gândește-te ce-o să se bucure!

Dintr-un motiv sau altul, cuvintele acestea îi tăiară răsuflarea. Xinemus, care suferea mai mult decât își putea el închipui, își lăsase durerea deoparte ca să...

Durerea lui. Achamian înghiți, încercă să alunge o imagine a lui Iyokus, cu ochii lui cu irişi roșii înmuiați de regret nepăsător.

Se întinse și încleștă mâna prietenului său. Strânseră fiecare pe măsura disperării lor.

— Va fi foc când mă voi întoarce, Zin.

Își trecu ochii uscați peste epavele corăbiilor de război ale Flotei Imperiale. Dintr-o dată arătau mai degrabă ca un punct de trecere și mai puțin ca o destinație — precum carapacele unor gândaci monstruoși.

Pescărușii cu gâturi roșii vegheau cu străşnicie.

— Foc, spuse el.

Capitolul XXII

Caraskand

Toate lucrurile au un preț. Plătim cu răsuflări și punga ni se golește degrabă.

— CÂNTURILE 57:3, CRONICILE COLȚULUI

Ca mulți tirani bătrâni, îmi iubesc la nebunie nepoții. Mă încântă toanele lor, răsetele lor, capriciile lor ciudate. Îi răsfăț intenționat cu prăjituri cu miere. Și mă trezesc mirându-mă de ignoranța lor binecuvântată în ceea ce privește lumea și nenumărații ei dinți rânjiți. Ar trebui, oare, să fac precum tatăl meu și să scot copilăria din ei? Sau să le păsuiesc iluziile? Chiar acum, când umbra morții se întinde peste mine, mă întreb: De ce trebuie ca inocența să dea socoteală în fața lumii? Poate că lumea ar trebui să dea socoteală în fața inocenței... Da, mi-ar plăcea asta. M-am săturat să fiu cel care poartă vina.

— STAJANAS II, REFLEXII

Iarnă, 4111 Anul-Colțului, Caraskand

În dimineața următoare un văl de fum atârna deasupra Caraskandului. Orașul căptușea depărtările, împuns ici și colo de imense clădiri sfârtecate. Morții zăceau pretutindeni, adunați în grămezi lângă templele fumegânde, răschirați prin palatele jefuite, împrăștiați prin faimoasele

bazaruri ale Caraskandului. Pisicile lipăiau sânge din dărâmături. Corbii ciuguleau ochii orbi.

Un singur corn dădu zvon de jale peste acoperișuri. Încă amețiți din cauza dezmățului din ziua precedentă, Oamenii Colțului se treziră, așteptându-se la o zi de căință și de sărbătoare sumbră. Dar din diferite cartiere ale orașului alte coarne sunară, anunțând chemarea la arme.

Cei care se urcaseră pe zidurile de sud văzură divizii de călăreți multicolori revărsându-se pe creste și în josul coastelor abia împădurite. În sfârșit, Kascamadri I, Padirajahul Kianului, venise să-i înfrunte pe inrithi. Marile Nume încercară cu disperare să-și adune căpeteniile și baronii, dar cum oamenii lor erau împrăștiați prin oraș, totul fu în zadar. Gothyelk, încă înnebunit de pierderea celui mai tânăr dintre fiii lui, nu putu fi trezit și tydonni refuzară să părăsească orașul fără preaiubitul lor Conte de Agansanor. După moartea recentă a Prințului Skaiyelt, thunyerii cu părul lung se dezintegraseră în clanuri și, inexplicabil, începuseră din nou să prade orașul. Și Palatinii ainoni, cu Chepheramunni pe patul de moarte, începuseră să se sfădească între ei. Coarnele chemau și chemau, dar prea puțini răspunseră.

Călăreții fanimi coborâră atât de repede încât cele mai multe dintre taberele de asediu ale Războiului Sfânt trebuiră abandonate, împreună cu mașinile de asediu și rezervele lor de mâncare. În timp ce se retrăgeau, cavalerii dădură foc câtorva tabere ca acestea să nu cadă în mâinile păgânilor. Sute dintre cei prea bolnavi ca să fugă fură lăsați masacrului. Cetele de cavaleri inrithi care îndrăzniseră să înfrunte înaintarea Padirajahului fură iute puse pe fugă sau înfrânte, înconjurate de valuri de călăreți care urlau. Până la jumătatea dimineții Marile Nume îi chemară agitați pe cei care rămăseseră în afara Caraskandului și se concentrară pe apărarea vastului circuit al zidurilor orașului.

Sărbătoarea se transformase în groază și neîncredere. Erau prizonieri într-un oraș care fusese asediat timp de săptămâni. Marile Nume ordonară o măsurare grabnică a rezervelor de mâncare rămase. Căzură pradă disperării

după ce aflară că Imbeyan dăduse foc hambarelor orașului când își dăduse seama că pierduse Caraskandul. Și desigur, marile cămări ale ultimei redute a orașului, Citadela Câinelui, fuseseră nimicite de Turnurile Stacojii. Fortăreața frântă încă ardea, un far pe dealul cel mai estic al Caraskandului.

Așezat pe o canapea generoasă, înconjurat de sfetnici și de numeroșii lui copii, Kascamandri ab Tepherokar privea de pe terasa unei vile de coasta unui deal în timp ce marile coarne ale armatei sale se închideau inexorabil în jurul Caraskandului. Sprijinite de burta lui imensă, încântătoarele lui fiice îl copleșeau cu întrebări despre ceea ce se petrecea. Timp de luni de zile urmărise Războiul Sfânt din sanctuarele de plăceri din Korasha, exaltatul Palat al Soarelui Alb din Nenciphon. Avusese încredere în ingeniozitatea și firea războinică a subordonaților lui. Și îi batjocorise pe idolatrii de inrithi, considerându-i niște barbari și niște neajutorați în ceea ce privea războiul. Până acum.

Ca să-și îndrepte neglijența, adunase o oaste demnă de strămoșii lui care purtaseră jihaduri: supraviețuitorii de la Anwurat, vreo șaizeci de mii de bărbați în putere, sub comanda lui Cingajehoi cel fără pereche, care lăsase deoparte dușmănia pe care o purta Padirajahului, Mai Marii din Chianadyn, ținutul de baștină al kianinilor, cu patruzeci de mii de călăreți sub comanda lui Fanayal, nemilosul și strălucitul fiu al Padirajahului însuși, și vechiul tributar al lui Kascamandri, Regele Pilasakanda al Girgashului, ai cărui Hatmani vasali veniseră cu treizeci de mii de fanimi cu pielea neagră și o sută de mastodonți din păgânul Nilnamesh. Padirajahul era mândru mai ales de aceștia din urmă, căci fiarele greoaie le făceau pe fiicele lui să chicotească și să se uite cu gura căscată.

La căderea serii, Padirajahul porunci atacul asupra zidurilor Caraskandului, sperând să se folosească de dezordinea din rândul idolatrilor în avantajul său. Scările făcute de tâmplarii inrithi fură ridicate, la fel și turnul de

asediu pe care îl capturaseră intact, și lupta se dezlănțui de-a lungul zidurilor de-o parte și de alta a Porților de Fildeș. Mastodonții fură înjugați la un berbece zdravăn, cu cap de fier, făcut de Oamenii Colțului, și în curând bubuitul tunător și țipetele elefanților se auzeau peste vuietul soldaților. Dar oamenii de fier refuzară să cedeze înălțimile și kianinii și girgashii suferiră pierderi cumplite — inclusiv paisprezece mastodonți, arși de vii de smoala aprinsă. Cea mai mică dintre fiicele lui Kascamandri, frumoasa Sirol, plânse.

În cele din urmă, la apusul soarelui, Oamenii Colțului întâmpinără întunericul cu ușurare și groază deopotrivă. Căci erau salvați și erau pierduți.

*

Tunetul adânc și sacadat al tobelor.

Alături de Cnaiür, Proyas se sprijinea de un crenel de calcar de pe vârful Porții de Fildeș, privind printr-o ambrazură la câmpiile noroioase de dedesubt. Kianinii roiau în lungul și-n latul priveliștii, târând calabalâcurile și adăposturile inrithiilor către focuri imense de tabără, ridicând pavilioane strălucitoare, întărind palisadele și valurile de pământ. Cete de călăreți cu coifuri argintii patrulau crestele, galopând prin livezi sau peste câmpurile dintre staule.

Inrithii aleseseră aceleași câmpuri ca loc din care să-și lansase atacul: resturile unui turn de asediu ars se găseau nu mai departe de o aruncătură de piatră de locul unde se afla Proyas. Închise strâns ochii care îl usturau. *Nu se poate întâmpla una ca asta! Nu una ca asta!*

Mai întâi euforia — extazul! — căderii Caraskandului. Apoi Padirajahul, care în tot acest timp nu fusese decât un zvon de putere teribilă în sud, se materializase pe dealurile din jurul orașului. La început Proyas avu impresia că cineva făcuse o greșeală catastrofală, că totul avea să se rezolve după ce avea să se termine haosul jefuirii orașului. Diviziile acelea înveșmântate în mătăsuri nu puteau fi călăreți kianini... Păgânii fuseseră răniți de moarte la Anwurat — nimiciți! Războiul Sfânt luase mărețul

Caraskand, marea poartă a Xerashului și a Amoteului și acum era pe cale să intre în Ținuturile Sfinte! Erau *atât de aproape*...

Atât de aproape că era sigur că din Shimeh se vedea în zare fumul Caraskandului.

Dar călăreții *fuseseră* kianini. Călărind sub Leul Alb al Padirajahului, se revărsaseră în jurul zidurilor, dând foc taberelor sărăcite ale inrithiilor, măcelărindu-i pe bolnavi și doborându-i din șa pe cei care erau atât de nesăbuiți încât să stea în calea lor. Venise Kascamandri. Dumnezeu și speranța îi părăsiseră.

— Câți crezi că sunt? îl întrebă Proyas pe scylvendiul care stătea cu brațele acoperite de cicatrici încrucișate peste armură.

— Are vreo importanță? îi răspunse barbarul.

Neliniștit de privirea de turcoaz a bărbatului, Proyas se întoarse înapoi spre priveliștea de un cenușiu fumuriu. Ieri, în vreme ce dezastrul lua proporții, se trezise întrebându-se iar și iar „de ce". Ca un copil nedreptățit, gândurile lui se învârtiseră în jurul evlaviei sale. Cine dintre Marile Nume trudise cât trudise el? Cine arsese mai multe sacrificii sau intonase mai multe rugăciuni? Dar acum nu mai îndrăznea să-și pună aceste întrebări.

Se ocupaseră de asta gândurile despre Achamian și Xinemus.

— *Tu ești cel,* îi spusese Mareșalul Attrempusului, *care renunță la toate...*

Dar în numele lui Dumnezeu! Pentru slava lui Dumnezeu!

— Sigur că are importanță, șuieră Proyas. Știa că scylvendiul avea să se zburlească la tonul lui, dar nu-și făcea griji și nici nu-i păsa.

— Trebuie să găsim o cale de scăpare!

— Întocmai, spuse Cnaiür, aparent netulburat. Trebuie să găsim o cale de scăpare... Oricât de mare ar fi oastea Padirajahului.

Încruntându-se, Proyas se întoarse din nou spre ambrazură. Nu avea chef să fie corectat.

— Și Conphas? întrebă el. E vreo șansă să fi mințit în legătură cu mâncarea?

Barbarul ridică din umerii masivi.

— Nansurii știu să numere.

— Și știu și să mintă! exclamă Proyas. De ce nu putea bărbatul să-i răspundă pur și simplu la întrebări? Oare Conphas spune adevărul?

Cnaiür scuipă pe zidăria străveche.

— Va trebui să așteptăm... Să vedem dacă rămâne gras în timp ce noi slăbim.

Naiba să-i ia! Cum de putea să-l chinuie în asemenea clipe, la asemenea strâmtoare?

— Sunteți asediați, continuă războinicul scylvendi, în orașul pe care l-ați înfometat săptămâni întregi. Chiar dacă Conphas ascunde mâncare, nu are nicio importanță. Aveți o alternativă și numai una. Trebuie mobilizate Turnurile Stacojii, acum, înaintea ca Padirajahul să-și adune cishaurimii. Războiul Sfânt trebuie să înceapă lupta.

— Crezi că nu-s de acord cu tine? strigă Proyas. I-am cerut-o deja lui Eleäzaras — și știi ce spune? Spune că „Turnurile Stacojii au suferit deja prea multe pierderi inutile"... Pierderi inutile! Poftim? Vreo duzină morți la Anwurat — nici măcar! Încă o mână morți în deșert — nu prea rău în comparație cu cele o sută de mii de suflete *credincioase* pe care le-am pierdut! Și ce? Încă vreo cinci loviți de Choree ieri — doamne ferește! Omorâți în timp ce nimiceau singurele rezerve de mâncare care mai rămăseseră în Caraskand... De-ar curge atâta sânge în toate războaiele!

Proyas se opri, dându-și seama că gâfâia. Se simțea înnebunit și dezorientat, de parcă suferea de vreo rămășiță a febrei. Marile pietre roase de vremuri ale barbacanei păreau să se rotească în jurul lui. De-ar fi construit Triamis acestea ziduri, se gândi el furios, din pâine!

Scylvendiul îl privi rece.

— Atunci sunteți pierduți, spuse el.

Proyas își duse mâinile la față, își zgârie obrajii. *Nu se poate! Ceva... Îmi scapă ceva!*

— Suntem blestemați, murmură el. Au dreptate... Dumnezeu ne pedepsește!

— Ce vrei să spui?

— Că poate Conphas și ceilalți au dreptate în privința lui!

Chipul feroce se înăspri încruntându-se.

— A lui?

— Kellhus... exclamă Proyas. Își încleștă mâinile tremurătoare, frământându-și o palmă de alta. *Șovăi... Dau greș!*

Proyas citise multe istorii despre oameni care se poticneau în momente de criză, și în mod absurd, își dădu seama că asta — asta! — era clipa lui de slăbiciune. Dar în ciuda așteptărilor sale, nu reuși să găsească niciun fel de sprijin în faptul că își dădea seama de asta. Ba chiar, faptul că știa că șovăie amenința să-i grăbească prăbușirea. Era prea bolnav... Prea ostenit.

— Se aliază împotriva lui, explică el cu glas răgușit. Mai întâi Conphas, iar acum până și Gothyelk și Gotian. Proyas dădu drumul unei răsuflări tremurătoare.

— Pretind că e un Fals Profet.

— Nu-i un zvon? Ți-au spus ei asta?

Proyas încuviință.

— Cu sprijinul meu, ei cred că ar putea să i se împotrivească deschis.

— Vrei să riști un război *între* aceste ziduri? Inrithi contra inrithi?

Proyas înghiți, se luptă să-și stăpânească privirea.

— Dacă asta e voia lui Dumnezeu.

— Și de unde știi care e voia Dumnezeului tău?

Proyas se holbă îngrozit la scylvendi.

— E doar...

Un junghi i se înfipse în fundul gâtlejului. Pe obraji i se revărsară lacrimi fierbinți. Blestemă în sinea sa, deschise gura din nou, dar suspină în loc să vorbească... *Te rog, Dumnezeule!*

Trecuse prea mult timp. Povara fusese prea mare. Totul! Fiecare zi, fiecare cuvânt o luptă! Și sacrificiile — tăiau prea adânc. Deșertul, chiar și hemoplexia, nu însemnaseră nimic. Dar Achamian — ah, asta era ceva! Și Xinemus, pe care îl abandonase. Renunțase la cei doi

oameni pe care îi respecta cel mai mult din întreaga lume în numele Războiului Sfânt... Şi tot nu era de ajuns!

Nimic... Niciodată nu-i de ajuns!

— Spune-mi, Cnaiür, spuse el răguşit.

Un zâmbet straniu, care îi dezgolea dinţii, puse stăpânire pe chipul lui şi el suspină din nou. Îşi acoperi ochii şi obrajii cu mâinile, se nărui lângă parapet.

— Te rog! strigă el către piatră. Cnaiür... Trebuie să-mi spui ce să fac!

Acum scylvendiul era cel care arăta îngrozit.

— Du-te la Kellhus, spuse barbarul. Dar te avertizez — ridică un pumn zdravăn, plin de cicatrici căpătate în luptă — apără-ţi inima. Pecetluieşte-o bine!

Îşi plecă bărbia şi privi furios, ca un lup...

— Du-te, Proyas. Du-te şi întreabă-l tu însuţi.

*

Precum ceva tăiat din piatră vie, patul se ridica pe un podium aşezat în inima încăperii. Vălurile, care de obicei atârnau între cele cinci picioare ale patului, fuseseră ţintuite de baldachinul de culoarea smaraldului şi a aurului. Întins, cu un picior ieşindu-i de sub aşternuturi, Kellhus mângâia obrazul lui Esmenet, privind dincolo de pielea ei îmbujorată, dincolo de bătăile inimii, urmând semnele până la pântecele ei.

Sângele nostru, Tată... Într-o lume de suflete stângace şi bovine, nu exista nimic mai de preţ.

Casa Anasûrimbor.

Dûnyainii nu vedeau doar până în adâncuri, vedeau şi până departe. Chiar dacă Războiul Sfânt avea să supravieţuiască asediului Caraskandului, chiar dacă Shimehul era recucerit, războaiele erau doar începutul... Achamian îl învăţase măcar atâta lucru.

Şi în cele din urmă, doar fiii puteau înfrânge moartea.

De asta m-ai chemat? Eşti pe moarte?

— Ce este? întrebă Esmenet, trăgându-şi aşternuturile peste sâni.

Kellhus sărise în faţă, aşezat pe pat cu picioarele încrucişate. Privi de partea cealaltă a camerei luminate de

lumânări, urmărind sunetele înfundate ale unei încăierări de dincolo de uşă. *Ce vrea...*

Fără veste, uşile duble săriră în lături şi Kellhus îl văzu pe Proyas, încă slăbit în urma convalescenţei, luptându-se cu doi dintre cei O Sută de Stâlpi.

— Kellhus! lătră Prinţul conriyan. Cheamă-ţi câinii sau, pe Dumnezeu, va curge sânge!

La un singur cuvânt şi gărzile îl eliberară, reluându-şi poziţiile de-o parte şi de alta a uşii. Bărbatul se îndreptă, gâfâind, cercetând din priviri umbrele dormitorului generos. Kellhus îl cuprinse cu simţurile... Bărbatul striga de disperare prin toţi porii, dar sălbăticia pasiunii făcea dificilă precizarea detaliilor. Se temea că Războiul Sfânt era pierdut, la fel ca toţi ceilalţi, şi că, într-un fel sau altul, Kellhus era de vină — la fel ca mulţi dintre ceilalţi.

Trebuie să ştie ce sunt.

— Ce se petrece, Proyas? Ce te face să suferi într-atât încât să comiţi un asemenea ultragiu?

Dar ochii Prinţului o găsiseră pe Esmenet şi înţepeniseră din cauza şocului. Kellhus văzu imediat primejdia.

Caută scuze.

În jurul uşilor fusese ridicată un portic interior. Proyas făcu un pas nesigur către balustradă.

— Ce face ea aici? Clipi dezorientat.

— Ce caută ea *în patul tău?*

Nu vrea să înţeleagă.

— E soţia mea... Ce treabă...

— Soţie? exclamă Proyas.

Duse o mână pe jumătate deschisă la frunte.

— E *soţia* ta?

A auzit poveştile... Dar în tot acest timp s-a îndoit de ele.

— Deşertul, Proyas. Deşertul ne-a însemnat pe toţi. El clătină din cap.

— Ce deşert, murmură el, apoi îşi ridică privirea pe neaşteptate înfuriată. Ce deşert? Ea e... Ea e... Iubita lui Akka! *Akka!* Nu-ţi aminteşti? *Prietenul* tău...

Kellhus îşi coborî privirile cu tristeţe pocăită.

— Am crezut că el ar fi vrut asta.

— Să vrea? Să vrea ca cel mai bun prieten al lui să și-o tragă cu fe...

— Cine, scuipă Esmenet, ești tu ca să-mi vorbești de Akka!

— Ce zici? spuse Proyas, pălind. Ce vrei să zici?

Strânse din buze, ochii i se înmuiară. Își duse mâna dreaptă la piept.

Groaza deschisese un punct nemișcat în învălmășeala pasiunilor lui — o oportunitate...

— Dar știi deja, spuse Kellhus. Dintre toți, tu ești cel care nu are niciun drept să judece.

Prințul conriyan tresări.

— Ce vrei să spui?

Acum... Oferă-i un răgaz. Arată-i înțelegere. Curăță-i păcatele...

— Te rog, spuse Kellhus, atingându-l cu vocea, inflexiunile ei și fiecare nuanță a expresiei. Te lași doborât de groază... Iar eu uit de bunele maniere. Proyas! Ești unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei...

Dădu așternuturile deoparte și își lăsă picioarele pe podea.

— Haide, hai să bem și să vorbim.

Dar Proyas se agățase de comentariul său precedent — așa cum intenționase Kellhus.

— Vreau să știu de ce nu am niciun drept să judec. Ce vrea să însemne asta, „prieten drag"?

Kellhus își strânse buzele într-o linie îndurerată.

— Înseamnă că *tu*, Proyas, ești cel care l-a trădat pe Achamian, nu noi.

Fața chipeșă se înmuie de groază. Pulsul îi bubuia. *Trebuie să mă mișc cu grijă.*

— Nu, spuse Proyas.

Kellhus închise ochii ca și cum ar fi fost dezamăgit.

— Ba da. Îi acuzi pe alții pentru că simți că ești responsabil.

— Responsabil? Responsabil pentru ce?

Pufni ca un adolescent speriat.

— N-am făcut nimic.

— Dar ai făcut totul, Proyas. Ai avut nevoie de Turnurile Stacojii, iar Turnurile Stacojii au avut nevoie de Achamian.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Achamian!

— Dar *tu* știi... Văd această cunoaștere înlăuntrul tău.

Prințul conriyan se împletici în spate.

— Nu vezi nimic!

Atât de aproape...

— Sigur că văd, Proyas. După tot acest timp, cum ai putea încă să te îndoiești?

Dar în timp ce privea se întâmplă ceva: o fulgerare neprevăzută de recunoaștere, o cascadă de inferențe, prea rapidă ca să fie oprită. *Cuvântul acela...*

— Să mă îndoiesc? aproape strigă Proyas. Cum să nu mă îndoiesc? Războiul Sfânt e pe marginea abisului, Kellhus!

Kellhus zâmbi așa cum zâmbise cândva Xinemus la lucruri mișcătoare și nesăbuite deopotrivă.

— Dumnezeu ne *încearcă*, Proyas. Nu a hotărât încă! Spune-mi, cum poate exista încercare fără îndoială?

— Ne încearcă... repetă Proyas cu chipul lipsit de expresie.

— *Desigur*, spuse Kellhus rugător. Deschide-ți inima, doar, și vei vedea!

— Să-mi deschid...Proyas își lăsă vocea să se piardă cu ochii plini de o groază incredulă.

— Mi-a spus! șopti el brusc. Asta a vrut să-mi spună!

Aleanul din ochii lui, durerea care se luptase cu îndoielile lui, se năruiră toate în suspiciune și neîncredere.

Cineva l-a avertizat... Scylvendiul? S-a aventurat atât de departe?

— Proyas...

Ar fi trebuit să-l omor.

— Și tu, *Kellhus*? scuipă Proyas. Tu te îndoiești? Se teme marele Profet Războinic pentru viitor?

Kellhus o privi pe Esmenet, o văzu plângând. Se întinse și îi încleștă mâinile reci.

— Nu, spuse el.

Nu mă tem.

Proyas ieșea deja pe ușile duble, în lumina mai strălucitoare din anticameră.

— Te vei teme.

*

Timp de mai bine de o mie de ani, marile ziduri din calcar ale Caraskandului au vegheat asupra ținutului accidentat al Enathpaneei. Când Triamis I, poate cel mai mare dintre Împărații-Aspect, le-a ridicat, clevetitorii din Ceneiul Imperial și-ai bătut joc de această cheltuială, spunând că cel care își înfrânge toți dușmanii nu are nevoie de ziduri. Triamis, scriu cronicarii, i-a concediat spunând: „Nimeni nu poate înfrânge viitorul." Și într-adevăr, de-a lungul secolelor, „Zidurile Triamice" ale Caraskandului, după cum erau numit", aveau să știrbească de multe ori năvala istoriei, sau chiar s-o devieze cu totul. Și uneori, o luau prizonieră.

Se părea că, zi după zi, coarnele inrithi dădeau zvon de pe turnurile înalte, chemându-i pe Oamenii Colțului la metereze, căci Padirajahul își dezlănțuia poporul cu furie oarbă asupra mărețelor fortificații ale lui Triamis, convins de fiecare dată că puterea idolatrilor înfometați avea să șovăie. Trași la față și flămânzi, galeothii, conriyenii și tydonnii armau mașinile de război abandonate de apărătorii de odinioară ai Caraskandului, aruncând oale cu smoală aprinsă din catapulte și săgeți mari din fier din baliste. Thunyerii, nansurii și ainonii se adunau pe ziduri, înghesuindu-se dinapoia crenelurilor și ghemuindu-se sub scuturi ca să se ferească de salvele de săgeți care întunecau uneori soarele. Și se părea că zi după zi îi făceau pe păgâni să dea înapoi.

Chiar în timp ce îi blestemau, kianinii nu puteau decât să se minuneze de furia lor disperată. De două ori, tânărul Athjeäri conduse două ieșiri pe câmpia brăzdată, o dată capturând tranșeele geniștilor și năruindu-le tunelele, a doua oară năvălind peste valurile neîngrijite de pământ și jefuind o tabără izolată. Întreaga lumea vedea că-s pierduți, dar ei luptau de parcă n-ar fi știut-o.

Dar știau — așa cum doar oamenii urmăriți de foamete puteau ști.

Hemoplexia, sau scofâlceala, își urma cursul. Mulți, ca Chepheramunni, Regele-Regent al Ainonului de Sus, zăboveau la hotarul morții, în vreme ce alții, ca Zursodda, Palatinul-Guvernator al Koeapheei, sau Cynnea, Contele de Agmundr, sucombau în cele din urmă. Rugurile funerare ardeau încă, dar consumau din ce în ce mai multe victime și nu bolnavi. În timp ce flăcările îl mistuiră pe Contele de Agmundr, faimoșii lui arcași lansară săgeți aprinse peste ziduri și kianinii se minunară de sminteala idolatrilor. Cynnea avea să fie printre ultimii mari lorzi inrithi uciși de Molimă.

Dar chiar în timp ce ciuma se domolea, amenințarea înfometării creștea. Temuta Foamete, Bukris, Zeița care devora oameni și scuipa piele și oase, cutreiera străzile și sălile Caraskandului.

Prin oraș, oamenii începură să vâneze câini, pisici și în cele din urmă chiar și șobolani ca să aibă ce mânca. Nobilii mai săraci începură să deschidă venele cailor lor. Caii înșiși mâncare iute acoperișurile de paie pe care le putuseră găsi. Multe cete începură să tragă la sorți ca să hotărască cine avea să-și sacrifice calul. Cei care nu aveau cai începură să zgârie țărâna în căutare de tuberculi. Fierbeau vițe de vie și chiar și scaieți ca să-și potolească nebunia sâcâitoare a burților. Pielea — de pe șei, din veste sau altundeva — era fiartă și mâncată. Atunci când coarnele chemau, armurile multora fluturau ca niște fuste, căci își pierduseră chingile în vreo oală aburindă. Oameni costelivi rătăceau pe străzi, căutând ceva, orice, de mâncare, cu chipuri lipsite de expresie, cu mișcări lente, de parcă mergeau prin nisip. Circulau zvonuri despre oameni care se înfruptau din leșurile umflate ale kianinilor sau ucideau în puterea nopții ca să-și potolească foamea smintită.

În urma Foametei se întoarse spurcata Molimă, chinuindu-i pe cei slabi. Oamenii, mai ales cei din castele de jos, începură să-și piardă dinții din cauza scorbutului. Alții erau pedepsiți de dizenterie cu crampe și diaree cu

sânge. În multe cartiere puteau fi văzuți războinici rătăcind fără pantaloni, văitându-se, așa cum obișnuiesc unii, în depravarea lor.

Între timp, furorile din jurul lui Kellhus, Prințul de Atrithau, și tensiunea dintre cei care îl aclamau și cei care îl condamnau luau amploare. În Consiliu, Conphas, Gothyelk, chiar și Gotian îl acuzau fără încetare, pretinzând că ar fi un Fals Profet, un cancer care trebuia extirpat din Războiul Sfânt. Cine se putea îndoi de faptul că Dumnezeu îi pedepsea? Războiul Sfânt, insistau ei, nu putea avea decât un singur Profet, iar numele lui era Inri Sejenus. Proyas, care pe vremuri îl apărase cu elocvență pe Kellhus, se retrase din toate aceste dezbateri și refuză să scoată vreun cuvânt. Numai Saubon mai vorbea în favoarea lui, dar o făcea fără tragere de inimă, nevrând să-i îndepărteze pe cei de aprobarea cărora avea nevoie ca să urce pe tronul Caraskandului.

Totuși nimeni nu îndrăznea să facă vreo mișcare împotriva așa numitului Profet Războinic. Adepții lui, zaudunyainii, erau cu zecile de mii, deși erau mai puțini numeroși în castele de sus. Mulți își aminteau încă de Miracolul Apei din deșert, de felul în care salvase Kellhus Războiul Sfânt, inclusiv pe ticăloșii care îl anatemizau acum. Izbucniră vrajbe și răscoale și, pentru prima dată, săbiile inrithi vărsară sânge inrithi. Cavalerii își părăsiră lorzii. Frații își abandonară frații. Compatrioții se întoarseră unii împotriva celorlalți. Se părea că numai Gotian și Conphas aveau parte de loialitatea oamenilor lor.

Cu toate acestea, când sunau coarnele, inrithii își lăsau neînțelegerile deoparte. Se trezeau din amorțeala bolii și a slăbiciunii și se luptau cu o fervoare pe care numai cei cu adevărat chinuiți de Dumnezeu o puteau cunoaște. Și păgânilor care îi atacau li se părea că zidurile sunt apărate de morți. În siguranță în jurul focurilor lor, kianinii șopteau povești despre creaturi și suflete damnate, despre un Război Sfânt care pierise deja, dar continua să lupte, într-atât de mare îi era ura.

Caraskandul, se părea, nu era numele unui oraș, ci al însăși suferinței. Înseși zidurile lui — ziduri ridicate de Triamis cel Mare — păreau să geamă.

*

Luxul îi amintea lui Serwë de zilele ei indolente în care fusese o concubină în Casa Gaunum. Prin colonada deschisă din cealaltă parte a încăperii vedea Caraskandul rătăcind peste dealurile de sub cer. Se lăsase pe spate pe o canapea verde, cu brațele trase din mânecile togii ei, astfel încât acesta atârna de eșarfa splendidă din jurul taliei. Fiul ei cel roz se zvârcolea la pieptul ei gol și tocmai începuse să-l hrănească când auzi zăvorul. Se aștepta să fie unul dintre sclavii kianini, așa că icni de surpriză și încântare când simți mâna Profetului Războinic pe gâtul ei gol. Cealaltă îi atinse sânul dezgolit când el se întinse să mângâie cu un deget spatele durduliu al pruncului.

— Ce faci aici? întrebă ea în timp ce își ridică buzele prin barba sa ca să-l sărute.

— Se întâmplă multe, spuse el cu blândețe. Am vrut să mă asigur că ești în siguranță... Unde-i Esmi?

Întotdeauna i se părea atât de straniu să-l audă punând întrebări atât de simple. Își amintea că Dumnezeu era totuși un om.

— Kellhus, spuse ea gânditoare, cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Moënghus.

Serwë se încruntă. — Credeam că-l cheamă... Aethel sau așa ceva.

— Aethelarius, spuse Profetul Războinic. În Atrithau, Regii își iau numele unui mare strămoș când urcă pe tron. Moënghus este numele lui adevărat.

— Atunci, spuse ea, trecându-și un degete peste puful de pe capul pruncului, acesta îi va fi numele când va fi uns: Moënghus. Nu era o afirmația. În prezența Profetului Războinic toate declarațiile deveneau întrebări.

Kellhus rânji.

— Așa ne vom numi copilul.

— Ce fel de om este tatăl tău, Profetul meu?

— Unul foarte misterios, Serwë.

Serwë râse ușor.

— Știe că a dat naștere vocii lui Dumnezeu?

Kellhus își strânse buzele, prefăcându-se concentrat.

— Poate.

Serwë, care se obișnuise cu aceste conversații criptice, zâmbi. Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi. Cu copilul cald lipit de sân și cu răsuflarea Profetului încă și mai caldă pe gâtul ei, Lumea părea un cerc închis, de parcă jalea fusese în sfârșit alungată din bucurie. Acum că nu mai era chinuită de lucruri nemiloase și îndepărtate, vatra răspundea inimii.

Simți un junghi neașteptat de vinovăție.

— Știu că ești mâhnit, spuse ea. Suferă atât de mulți...

El își plecă fața. Nu spuse nimic.

— Dar n-am fost nicicând atât de fericită, continuă ea. Atât de întreagă... E asta un păcat? Să găsești extazul acolo unde alții suferă?

— Nu pentru tine, Serwë. Nu pentru tine.

Serwë icni și își coborî privirea spre pruncul pe care îl alăpta.

— Lui Moënghus îi e foame, râse ea.

*

Bucuroși că lunga lor căutare se terminase, Rash și Wrigga se opriră pe creasta zidului. Lăsându-și jos scutul, Rash se așeză cu spatele la parapet, în timp Wrigga rămase în picioare, sprijinindu-se de zidărie, privind printr-o ambrazură la focurile dușmanului împrăștiate pe Câmpia Tertae. Niciunul dintre ei nu luă în seamă silueta întunecată, ghemuită ceva mai departe între creneluri.

— Am văzut copilul, spuse Wrigga, continuând să privească în întuneric.

— Da? întrebă Rash cu interes sincer. Unde?

— Dinaintea porților de jos ale Palatului Fama. Ungerea a fost publică... N-ai știut, așa-i?

— Pentru că nimeni nu-mi spune nimic!

Wrigga începu din nou să cerceteze noaptea.

— Mi s-a părut că e surprinzător de întunecat.

— Ce?

— Copilul. Copilul părea atât de întunecat.

Rash pufni.

— Păr de nou-născut... O să cadă în curând. Jur că cea de-a doua dintre fiicele mele avea perciuni!

Râsete prietenești.

— Într-o bună zi, când toate astea se vor fi sfârșit, am să vin să le fac curte fiicelor tale păroase.

— Te rog... Începe cu nevasta mea cea păroasă!

Alte râsete, înecate de o realizare subită.

— Oh-ho! Deci așa ți-ai căpătat porecla[4]!

— Ticălos obraznic! strigă Rash. *Nu*, pielea mea e doar...

— Copilul, scrâșni o voce din întuneric. Cum îl cheamă?

Amândoi bărbații tresăriră și se întoarseră către spectrul înalt al scylvendiului. Îl mai văzuseră — erau puțini acei Oameni ai Colțului care nu o făcuseră — dar niciunul dintre ei nu mai fusese atât de aproape de barbar. Chiar și în lumina lunii, înfățișarea lui îi neliniștea. Părul negru și sălbatic. Sprâncenele înfuriate deasupra ochilor ca niște așchii de gheață. Umerii puternici, puțin aplecați de parcă erau îndoiți de forța supranaturală a spinării lui. Talia îngustă, de adolescent. Brațele acoperite de cicatrici rituale și întâmplătoare, înfășurate în mușchi, fără urmă de grăsime. Părea ceva făcut din piatră, străvechi și înfometat.

— P-poftim? se bâlbâi Rash.

— Numele! mârâi Cnaiür. Ce nume i-au dat?

— Moënghus! îi scăpă lui Wrigga. L-au uns cu numele de Moënghus...

Aerul amenințător dispăru pe neașteptate. Barbarul deveni curios de lipsit de expresie, atât de nemișcat încât părea lipsit de viață. Ochii lui înnebuniți priveau prin ei, către locuri îndepărtate și oprite.

Trecu un moment încordat, apoi fără niciun cuvânt, scylvendiul se întoarse și se îndepărtă în întuneric.

Oftând, cei doi bărbați se priviră unul pe altul un timp care li se păru îndelungat, apoi, ca să fie siguri, își reluară conversația dinainte hotărâtă.

Așa cum fuseseră instruiți.

---

[4] Rash — 1. nechibzuit, nesocotit; 2. spuzeală, urticarie

O altă cale, Tată. Trebuie să existe.

Nimeni nu venea la Citadela Câinelui, nici măcar cei mai disperați dintre mâncătorii de șobolani.

Stând sus pe creasta în ruine a unui zid, Kellhus privea întinderea întunecată a Caraskandului, cu miile lui de puncte de lumină mocnindă. Dincolo de ziduri, mai ales pe câmpiile de nord, putea să vadă nenumăratele focuri ale armatei Padirajahului.

Calea, Tată... Unde-i calea?

Indiferent de câte ori se supunea rigorilor Transei Probabilistice, toate liniile dispăreau, fie în dezastru, fie sub greutatea permutărilor excesive. Variabilele erau prea numeroase, posibilitățile prea prăpăstioase.

De-a lungul ultimelor săptămâni se folosise de influența pe care o avea, sperând să ocolească ceea ce acum părea din ce în ce mai inevitabil. Dintre Marile Nume, numai Saubon continua să-l apere deschis. Deși Proyas refuzase până acum să se alăture coaliției de nobili a lui Conphas, Prințul conriyan continua să refuze toate propunerile lui Kellhus. Printre Oamenii Colțului din castele de jos, ruptura dintre zaudunyaini și Ortodocși, cum își spuneau acum, se adâncea. Și amenințarea unor alte atacuri, mai hotărâte, din partea Sfatului îl împiedica să se miște în voie printre ei — așa cum trebuia ca să se asigure de loialitatea celor pe care îi poseda deja și ca să-i cucerească pe ceilalți.

Între timp, Războiul Sfânt murea.

Mi-ai spus că merg pe Calea cea Mai Scurtă... Retrăise de mii de ori scurta întâlnire cu mesagerul cishaurim, analizând, evaluând, cântărind interpretări alternative — totul în zadar. Fiecare pas era întunecat acum, indiferent de ceea ce îi spusese tatăl său. Fiecare cuvânt era un risc. I se părea că, în multe feluri, nu se deosebea de oamenii născuți în lume...

Ce este Gândul cu O Mie de Fețe?

Auzi clănțănitul pietrei peste piatră, apoi o cascadă mică de pietriș și nisip. Privi prin umbrele înghesuite la poalele ruinelor. Zidul năruit forma un labirint neacoperit în care lumina palidă a Cuiului Raiului nu reușea să ajungă. O

umbră mai întunecată se cățăra pe grămezile de moloz. Zări un chip rotund în lumina lunii...

Strigă în jos spre ea.

— Esmenet? Cum m-ai găsit?

Rânjetul ei era leit cel al unui drăcușor, dar Kellhus văzu îngrijorare dinapoia lui.

N-a iubit niciodată pe nimeni așa cum mă iubește pe mine. Nici măcar pe Achamian.

— Mi-a spus Werjau, spuse ea, căutându-și drum în susul și de-a lungul zidului ciuntit.

— Ah, da, spuse Kellhus, înțelegând pe dată. Se teme de femei.

Esmenet se clătină o clipă, își aruncă brațele în lături. Își recăpătă echilibrul, dar nu înainte ca Kellhus să se trezească nedumerit că pentru o clipă i se tăiase răsuflarea. Căderea ar fi fost mortală.

— Nu...

Ea se concentră o clipă cu limba între dinți. Apoi dansă în susul distanței rămase.

— Se teme de mine!

Se aruncă în brațele lui, râzând. Se îmbrățișară strâns pe înălțimile întunecate și bătute de vânturi, înconjurați de un oraș și de o lume — de Caraskand și de cele Trei Mări.

Știe... Știe că sunt zbuciumat.

— Cu toții ne temem de tine, spuse Kellhus, mirat că pielea îi era rece și umedă.

A venit să mă aline.

— Ce minciuni delicioase spui, murmură ea, ridicându-și buzele către ale lui.

*

Sosiră la scurtă vreme după amurg, cei nouă Nascenti, discipolii seniori ai Profetului Războinic. O masă magnifică, din tec și mahon, nu mai înaltă de genunchii lor, fusese trasă pe terasa palatului pe care Kellhus îl alesese drept baza și refugiul lor în Caraskand. Stând neobservată în umbrele grădinii, Esmenet îi privi în timp ce îngenuncheau sau se așezau cu picioarele încrucișate pe pernele din jurul

mesei. În acele zile, grija încrețea aproape toate chipurile, dar aceștia nouă păreau deosebit de răvășiți. Nascenti își petreceau timpul în oraș, organizându-i pe zaudunyaini, consfințind noi Judecători și punând bazele Ministratului. Cunoșteau mai bine decât mulți, își imagină ea, strâmtoarea în care se găsea Războiul Sfânt.

Înălțată pe latura de nord a Înălțimilor Taurului, terasa domina o mare parte din oraș. Labirintul de străzi și alei al Bolului, care forma inima Caraskandului, se ridica în depărtări, atârnând de înălțimile din jur ca o bucată de pânză întinsă între cinci cioturi. Carapacea de ruine a Citadelei se ridica spre est, cu contururile ei rătăcitoare gravate de lumina lunii. Spre nord-vest, Palatul Sapatișahului se râșchira peste Înălțimile Îngenuncherii, care erau destul de joase pentru a permite privitorilor să zărească siluete scăldate în lumina felinarelor pe fondul pereților din marmură trandafirie. Cerul nopții era brăzdat de nori negri, dar Cuiul Raiului se vedea limpede, strălucitor, scânteind din abisul întunecat al firmamentului.

O tăcere neașteptată se lăsă peste Nascenti. Ca unul își lăsară bărbiile în piept și, întorcându-se, Esmenet îl văzu pe Kellhus venind cu pași mari din interiorul apartamentelor alăturate. Aruncă un evantai de umbre înaintea lui în timp ce trecea pe lângă un șir de vase aprinse de cărbuni. Era flancat de doi băieți kianini cu piepturile dezgolite care duceau cădelnițe din care se revărsa un fum de un albastru oțeliu. Serwë pășea în urma lui, împreună cu câțiva bărbați care purtau armuri și coifuri de luptă.

Esmenet se blestemă că își ținuse răsuflarea. Cum de putea să-i facă inima să bubuie atât de tare? Aruncând o privire în jos, își dădu seama că își acoperise cu mâna dreaptă tatuajul care îi pâta dosul palmei stângi.

Zilele acelea s-au terminat.

Ieși din grădină și îl întâmpină în capul mesei. El zâmbi și, prinzându-i degetele de la mâna stângă, o așeză imediat de-a dreapta lui. Roba lui de mătase albă flutura ușor în briza care îi atingea pe toți și, dintr-un motiv sau altul, Iataganele Gemene brodate pe tivurile și pe manșetele lui nu păreau deloc nepotrivite. Cineva, probabil Serwë, îi

înnodase părul într-o cosiță galeothă de război. Barba lui, pe care acum o purta împletită și tăiată drept precum ainonii, lucea în culoarea bronzului în lumina vaselor de cărbuni din apropiere. Ca întotdeauna, mânerul lung al săbiei lui îi țâșnea deasupra umărului stâng. Enshoiya, așa o numeau acum zaudunyainii: Certitudinea.

Ochii îi licăreau sub sprâncenele dese. Când zâmbi, o rețea de riduri îi apăru la colțurile ochilor și ale gurii — un dar al soarelui din deșert.

— Voi, spuse el, sunteți ramuri din mine.

Vocea îi era profundă, cu multe timbre, și cumva părea să vorbească de la pieptul ei.

— Dintre toți oamenii, numai voi știți ceea ce vine mai întâi. Numai voi, Căpeteniile Profetului Războinic, știți ce vă mișcă.

În timp ce îi punea la curent pe Nascenti cu acele probleme pe care le discutase deja cu ea, Esmenet se trezi gândindu-se la tabăra lui Xinemus, la deosebirile dintre întrunirile acelea și acestea. Trecuseră doar câteva luni, dar i se părea că trăise o întreagă viață de atunci. Se încruntă dându-și seama cât de ciudat i se părea: Xinemus ținând sfat, strigând vesel și răutăcios, Achamian strângând-o prea tare de mână, așa cum făcea uneori, căutându-i prea des ochii, și Kellhus împreună cu Serwë... doar o promisiune, deși lui Esmenet i se părea că-l iubise chiar și atunci — în taină.

Dintr-un motiv straniu, fu copleșită de o dorință neașteptată de a-l vedea pe Căpitanul cel ironic al Mareșalului, pe Sângerosul Dinch. Își aminti cum arăta când îl văzuse ultima dată, în timp îl aștepta pe Xinemus, împreună cu Zenkappa, cu părul lui tăiat scurt lucind argintiu în soarele din Shigek. Cât de negre păreau acum acele zile. Cât de nemiloase și de crude.

Ce se întâmplase cu Dinchases? Și cu Xinemus...

Îl găsise pe Achamian?

O clipă fu cuprinsă de o groază căscată... Vocea melodioasă a lui Kellhus o aduse înapoi.

— Dacă ar fi să se întâmple ceva, spunea el, veți asculta de Esmenet așa cum ascultați de mine...

Căci eu sunt instrumentul lui.

Cuvintele declanșară un schimb de priviri îngrijorate. Esmenet le putea citi ușor sentimentele: ce avea de gând Stăpânul, punând o femeie mai presus de Sfintele lui Căpetenii? Chiar și după tot acest timp, încă se mai luptau cu întunericul originilor lor. Nu îl acceptaseră întru totul, așa cum îl acceptase ea...

Vechile habotnicii mor greu, se gândi ea cu indignare.

— Dar, Stăpâne, spuse Werjau, cel mai îndrăzneț dintre ei, vorbești de parcă urmează să fii luat dintre noi!

Trecu o bătaie de inimă înainte să-și dea seama de greșeală: erau îngrijorați de ceea ce *implicau* acele vorbe, nu de perspectiva de a se supune Consoartei.

Kellhus rămase tăcut o clipă îndelungată. Privi grav de la un chip la altul.

— Ne paște războiul, spuse el în cele din urmă, și din interior și din exterior.

Chiar dacă ea și Kellhus discutaseră deja despre primejdiile de care vorbea, fiorii îi făcură pielea de găină. În jurul mesei izbucniră strigăte. Esmenet simți mâna lui Serwë încleștând-o pe a sa. Se întoarse ca s-o liniștească pe fată, doar ca să-și dea seama că Serwë îi prinsese mâna ca s-o liniștească pe *ea*. *Ascultă doar*, spuneau ochii frumoși ai fetei. Dimensiunile smintite ale credinței lui Serwë o năuciseră și o neliniștiseră mereu pe Esmenet. Convingerea fetei era mai mult decât monumentală — părea una cu pământul într-atât era de neclintită.

M-a primit în patul ei, se gândi Esmenet. *Din dragoste pentru el.*

— Cine ne atacă? striga Gayamakri.

— Conphas, scuipă Werjau. Cine altul? Uneltește împotriva noastră încă din Shigek...

— Atunci trebuie să lovim! strigă Kasaumki, cel cu părul alb. Războiul Sfânt trebuie purificat înainte să putem sparge încercuirea! Purificat!

— Curată nebunie! lătră Hilderath. Trebuie să negociem... Trebuie să te duci la ei, Stăpâne.

Kellhus îi reduse la tăcere cu o simplă privire.

Uneori o înspăimânta felul lipsit de efort în care le poruncea acestor bărbați. Dar la urma urmei nu se putea altfel. Acolo unde alții se împleticeau între o clipă și alta, abia înțelegându-și propriile dorințe, dureri sau speranțe, cu atât mai puțin cele ale altora, Kellhus prindea fiecare clipă — fiecare suflet — ca pe o muscă. Lumea lui, își dădu seama Esmenet, era una lipsită de suprafețe, una în care toate — de la cuvinte și chipuri la războaie și națiuni — erau sticlă fumurie, ceva *prin* care trebuia privit...

El era Profetul Războinic... Adevărul. Iar Adevărul poruncea tuturor celorlalte lucruri.

Își înăbuși un impuls neașteptat de a se cuprinde în brațe de bucurie și uimire. Era aici — *aici!* — de-a dreapta celui mai glorios suflet care pășise vreodată prin această lume. Săruta Adevărul. Îl primea între coapsele ei, îl simțea pătrunzând adânc în pântecele ei. Era mai mult decât o binefacere, mai mult decât un dar...

— Zâmbește, exclamă Werjau. Cum poate să zâmbească în asemenea clipe?

Esmenet îi aruncă o privire galeothului voinic și roși stânjenită.

— Pentru că, spuse Kellhus cu indulgență, ea vede ceea ce tu nu poți vedea, Werjau.

Dar Esmenet nu era atât de sigură... Visa pur și simplu cu ochii deschiși, nu-i așa? Werjau o prinsese pur și simplu când se lăsase pradă închipuirilor ca o tânără zăpăcită...

Dar atunci de ce vibra astfel pământul? Și stelele... Ce *vedea* ea?

Ceva... Ceva fără pereche.

Pielea o furnica. Căpeteniile Profetului Războinic o urmăreau cu privirea și ea văzu prin chipurile lor, le zări inimile pline de dor. Când te gândești! Atâtea suflete amăgite, trăindu-și viețile iluzorii în lumi ireale! Atât de multe! O făcea să șovăie și îi frângea inima.

Și în același timp, era triumful ei.

Ceva absolut.

Inima i se zbătu, țintuită de privirea strălucitoare a lui Kellhus. Se simți în același timp fum și carne dezgolită — ceva străveziu și ceva dorit.

Există lucruri mai mari ca mine... Mai mari decât atât — da!

— Spune-ne, Esmi, șuieră Kellhus printre buzele lui Serwë. Spune-ne ce vezi!

Există lucruri mai mari decât ei.

— Trebuie să ducem lupta la ei, spuse ea, vorbind așa cum știa că vroia Stăpânul ei să vorbească. Trebuie să le arătăm demonii din mijlocul lor.

Atât de mari!

Profetul Războinic zâmbi cu buzele ei.

— Trebuie să-i ucidem, spuse vocea ei.

*

Lucrul numit Sarcellus se grăbea pe străzile întunecate către dealul unde erau încartiruiți Exalt-Generalul și Coloanele sale. Scrisoarea pe care i-o trimisese Conphas era simplă: *Vino repede. Ne pândește primejdia.* Bărbatul uitase să semneze scrisoarea, dar nici nu era nevoie. Scrisul său meticulos era imposibil de confundat.

Sarcellus coti pe stradă îngustă care mirosea a Oameni nespălați și a grăsime de animal. Alți inrithi abandonați, își dădu el seama. În timp ce Războiul Sfânt suferea de foame, din ce în ce mai mulți Oameni ai Colțului ajungeau să trăiască precum animalele, vânând șobolani, mâncând ceea ce nu ar fi trebuit să fie mâncat și cerșind...

Nenorociții înfometați se ridicară în picioare în timp ce trecea printre ei. Se adunară în jurul lui, întinzând palme jegoase, trăgându-l de mâneci.

— Îndurare, gemeau și bolboroseau ei. Îndurareeee.

Sarcellus îi împingea înapoi, făcându-și drum mai departe. Îi lovi pe câțiva dintre cei mai insistenți. Nu că i-ar fi pizmuit, se dovediseră de folos atunci când foamea devenea prea puternică. Nimeni nu ducea dorul cerșetorilor.

În plus, îi reaminteau de ceea ce erau de fapt Oamenii.

Mâini palide se întindeau din mătăsuri furate. Strigăte demne de milă clocoteau în beznă. Apoi, cu vocea răgușită a unui bețiv, un bărbat îmbrăcat în zdrențe din fața lui spuse:

— Adevărul strălucește.

— Poftim? se răsti Sarcellus, oprindu-se.

Îl înșfăcă de umeri pe cel care vorbise și îi smuci capul pe spate. Deși era roasă, fața bărbatului nu devenise umilă în urma loviturilor îndurate — ba chiar departe de asta. Ochii lui păreau duri ca fierul. Acesta, își dădu seama Sarcellus, era un om care *iovea*.

— Adevărul, spuse bărbatul, nu moare.

— Ce-i asta? întrebă Sarcellus, dând drumul războinicului. Un jaf?

Bărbatul cu ochi de fier clătină din cap.

— Ah, spuse Sarcellus, înțelegând pe neașteptate. Ești de-al lui. Cum vi se spune?

— Zaudunyaini. Bărbatul zâmbi și, pentru o clipă, păru cel mai înfiorător zâmbet pe care îl văzuse vreodată Sarcellus: buze palide, strânse într-o linie subțire și rece.

Sarcellus își aminti scopul creării sale. Cum ar fi putut să uite ceea ce era? Falusul i se întări în pantaloni...

— Sclavi ai Profetului Războinic, spuse el, rânjind cu dispreț. Spune-mi, știi *ce* sunt eu?

— Mort, spuse cineva din spate.

Sarcellus râse, trecându-și privirea peste gâturile pe care avea să le rupă. Oh, extazul! Cât de fierbinte avea să-și dea drumul pe coapsă! Era sigur de asta!

Da! Cu atât de mulți! De data asta...

Dar amuzamentul i se topi când privirea îi reveni la bărbatul cu ochi de fier. Chipul de sub chipul său zvâcni într-o încruntătură rudimentară... *Nu se tem...*

Ceva se revărsă peste el de sus... Dintr-o dată se trezi ud până la piele. Ulei! Îl stropiseră cu ulei! Privi dintr-o parte în alta, scuipând lichidul de pe buze, scuturându-l de pe vârfurile degetelor. Văzu că și cei care vroiau să-l asasineze fuseseră stropiți.

— Neghiobilor! exclamă el. Dacă îmi dați foc o să ardeți și voi. În ultima clipă, Sarcellus auzi zbârnâitul unei corzi de arc și șuieratul săgeții aprinse. Se smuci într-o parte. Săgeata îl lovi pe bărbatul cu ochi de fier. Flăcările îi cuprinseră roba murdară, i se încolăciră pe glugă.

Dar în loc să se prăbușească, bărbatul sări în față, cu ochii pironiți asupra lui Sarcellus, închizându-și brațele

într-o îmbrățișare. Pieptul în flăcări întâlni celălalt piept în flăcări.

Focul îi mistui pe amândoi. Lucrul numit Sarcellus urlă și țipă cu întregul său chip. Se holbă îngrozit la ochii de fier, încununați acum de flăcările strălucitoare...

— Adevărul... șopti bărbatul.

*

Ikurei Conphas. Cât de copilăresc arăta, cu trupul despuiat, pe jumătate răsucit în așternuturi, cu chipul aplecat puțin pe spate, ca și cum ar fi privit spre vreun cer îndepărtat din visele lui. Generalul Martemus stătea în umbre, privind în jos spre trupul adormit al Exalt-Generalului, repetând în tăcere ordinul care îl adusese aici — cu un cuțit în mână. *„În această noapte, Martemus, voi întinde mâna..."* Era un ordin ca niciun altul pe care îl primise până acum.

Martemus își petrecuse cea mai mare parte a vieții urmând ordine și, deși se străduise să le execute pe toate fără deosebire, chiar și pe cele care aveau să se dovedească dezastruoase, originile lor îl bântuiseră mereu. Indiferent cât de chinuite sau cât de auguste erau sursele, ordinele pe care le urmase veniseră mereu de *undeva*, dintr-un loc din această lume frântă și desfrânată: de la ofițeri acri, de la funcționari disprețuitori, de la generali îngâmfați... Prin urmare gândise adesea gândul acela, atât de catastrofic pentru cineva care fusese crescut să servească: *Sunt mai mult decât ordinului căruia mă supun.* Dar ordinul pe care îl primise în această seară... *„În noaptea asta, Martemus..."*

Nu venise de nicăieri dintre hotarele acestei lumi. *„Voi lua o viață."*

A îndeplini un asemenea ordin, hotărâse el, nu era doar un fel de venerație — era venerația încarnată. I se părea acum că toate lucrurile însemnate erau doar forme de rugăciune. Lecții ale Profetului Războinic.

Martemus ridică tăișul argintiu într-o rază de lună și, timp de o clipă scânteietoare, păru să se *potrivească* gâtlejului lui Conphas. Cu ochii minții îl văzu pe Moștenitorul Imperial mort, cu buzele frumoase desfăcute în amintirea

ultimei răsuflări, cu ochii sticloși privind departe în Exterior. Văzu sângele adunat între așternuturile încrețite, ca apa între petalele unui nufăr. Generalul privi prin dormitorul luxos, la frescele înnegurate care săltau pe pereți, la covoarele întunecate care înotau pe pardoseală. Se întrebă dacă locul avea să pară mai modest când avea să-i fie descoperit leșul în așternuturile însângerate.

Ordine. Prin ele o voce putea să devină o armată, o răsuflare putea să devină sânge.

Gândește-te cât de mult ți-ai dorit asta!

Groază și înviorare.

Ești un om practic. Lovește și termină treaba!

Conphas gemu și se foi în așternut ca o fecioară despuiată. Ochii i se deschiseră. Se holbară cu dezorientare tâmpă. Fulgerară spre cuțitul acuzator.

— Martemus? icni bărbatul cel tânăr.

— Adevărul, scrâșni Generalul, lovind.

Dar urmă o fulgerare și, deși brațul continuă să coboare, mâna i se rostogoli în afară, iar cuțitul alunecă dintre degetele lipsite de nervi. Buimăcit, își ridică brațul și se holbă îngrozit la ciotul încheieturii. Sângele îi curgea pe dosul antebrațului și picura ca urina de pe cot.

Se răsuci spre umbre, văzu demonul scânteietor, cu pielea încrețită de un foc diavolesc, cu fața întinsă în chip imposibil, încleștând aerul ca un crab...

— Nenorocitul de dûnyain, mârâi creatura.

Ceva trecu prin gâtul lui Martemus. Ceva ascuțit...

Capul lui Martemus ricoșă de margine saltelei în umbre, cu trăsăturile întinse de o expresie încă vie. Prea îngrozit ca să strige, Conphas sări din încâlceala așternuturilor, îndepărtându-se de silueta care îi omorâse Generalul. Creatura se dădu înapoi în bezna unui colț îndepărtat, dar pentru o clipă Conphas zări ceva dezgolit, de coșmar, ceva imposibil.

— Cine? strigă el.

— Tăcere! șuieră o voce cunoscută. *Eu* sunt!

— Sarcellus?

Groaza se mai înmuie întrucâtva. Dar buimăceala rămânea... *Martemus ucis?*

— Asta e un coșmar! exclamă Conphas. Încă mai dorm!

— Te asigur că nu dormi. Dar a fost cât pe ce să nu te mai trezești vreodată...

— Ce se petrece? strigă Conphas.

În ciuda picioarelor găunoase, înconjură cu pași mari piciorul din mahon al patului său și se opri despuiat deasupra trupului năruit al Generalului său. Bărbatul încă purta uniforma de luptă.

— Martemus?

— Îi aparținea *lui*, spuse vocea din colțul întunecat.

— Prințului Kellhus, spuse Conphas începând să înțeleagă.

Dintr-o dată pricepu tot ceea ce trebuia să știe: tocmai se dăduse — și se câștigase — o luptă. Rânji de ușurare — și de admirație mirată. Bărbatul se folosise de Martemus! De *Martemus!*

Și eu care credeam că aveam să câștig lupta pentru sufletul său!

— Am nevoie de un felinar, se răsti el, recuperându-și ținuta poruncitoare. Ce era mirosul acela?

— Nu aprinde nicio lumină! strigă vocea lipsită de trup. În noaptea asta m-au atacat și pe mine.

Conphas se încruntă. Salvator sau nu, Sarcellus nu avea niciun drept să latre ordine superiorilor săi.

— După cum vezi, spuse el amabil, ca să nu pară nerecunoscător, cel mai de încredere General al meu e mort. Vreau lumină. Se întoarse să-și cheme străjile.

— Nu fi neghiob! Trebuie să acționăm repede, altfel Războiul Sfânt e pierdut!

Conphas se opri și privi spre colțul care îl ascundea pe Cavalerul Shrial, înclinând capul cu curiozitate morbidă.

— Ți-au dat foc, nu-i așa?

Făcu doi pași spre umbre.

—Miroși a carne de porc.

Se auzi un răpăit, ca cel al unui animal săltând, și ceva lucios săgetă prin dormitor și dispăru pe balcon...

Răcnind după străjile lui, Conphas goni după el, năvălind pe lângă așternuturile diafane. Deși nu văzu nimic în noaptea Caraskandului, observă că brațele îi erau

împroșcate cu sângele lui Martemus. Îi auzi pe străjeri dând buzna în camera dinapoia lui, rânji la strigătele lor îngrozite.

— Generalul Martemus, strigă el, părăsind aerul răcoros și îndreptându-se către bărbații buimăciți, a fost un trădător. Duceți-i trupul la catapulte. Să fie aruncat la păgâni, acolo unde îi este locul. Apoi chemați-l pe Generalul Sompas.

Armistițiul se încheiase.

— Și capul Generalului, întrebă cu voce nesigură Triaxeras, Căpitanul său cel falnic, dorești să-l aruncăm și pe acesta la păgâni?

— Nu, spuse Ikurei Conphas, strecurându-se într-o robă pe care i-o întindea unul din haeturii lui.

Râse de capul absurd al bărbatului, care zăcea ca o varză lângă piciorul patului.

— Generalul e mereu cu mine, Triah. Știi asta.

•

Fustaras era un soldat zelos. Ca Proadjunct în a treia falangă a Coloanei Selial, era ceea ce ceilalți din Armata Imperială numeau un „Treiar", cineva care semnase un al treilea înscris — un contract pe paisprezece ani — în loc să accepte Pensia Imperială. Deși erau adesea urgia ofițerilor juniori, Treiarii ca Fustaras erau apreciați de generalii lor, într-atât încât adesea primeau mai multe titluri decât superiorii lor. Toată lumea știa că Treiarii erau inima îndârjită a Coloanelor. Erau bărbații care duceau lucrurile până la capăt.

De aceea, presupunea Fustaras, Generalul Sompas îi alesese pe el și câțiva dintre tovarășii lui pentru această misiune.

— Când copiii o iau pe căi greșite, spusese bărbatul, trebuiesc bătuți.

Îmbrăcați ca majoritatea Oamenilor Colțului, în robe kianine furate, Fustaras și ceata lui colindau strada cunoscută sub numele de Galeriile — numită astfel, presupuse Fustaras, din cauza nenumăratelor aleii de locuințe care șerpuiau pe lângă ea. Aflată în cartierul de sud al Bolului,

era un faimos loc de adunare pentru zaudunyaini — blestemații de eretici. Mulți dintre ei se înghesuiau pe acoperișurile locuințelor și strigau rugăciuni către Înălțimile Taurului din apropiere, unde se ascundea escrocul acela obscen, Prințul Kellhus de Atrithau. Alții îi ascultau pe entuziaștii smintiți — pe care îi numeau Judecătorii — predicând din gura aleilor.

Urmând întocmai instrucțiunile, Fustaras se opri și acostă un Judecător acolo unde erau mai mulți eretici.

— Spune-mi prietene, întrebă el pe un ton amical. Ce se spune despre Adevăr?

Bărbatul scofâlci se întoarse, cu creștetul lucindu-i roz printr-o spumă de păr alb și sălbatic. Îi răspunse fără ezitare:

— Se spune că strălucește.

Ca și cum s-ar fi întins după niște bani de aramă pe care să-i arunce unui cerșetor, Fustaras încleștă bâta de frasin care îi atârna sub pelerină.

— Ești sigur? întrebă el, pe un ton nonșalant și în același timp amenințător.

Ridică mânerul lustruit.

— Poate că sângerează.

Privirea scânteietoare săgetă de la ochii lui Fustaras la bâtă și înapoi.

— Și asta, spuse el în felul acela țeapăn al cuiva hotărât să-și stăpânească inima cuprinsă de teamă.

Ridică vocea astfel încât să fie auzit de cei din apropiere.

— Ce altceva ne învață Războiul Sfânt?

Ereticul acesta, hotărî Fustaras, era mult prea isteț. Ridică bâta sus și lovi. Bărbatul căzu într-un genunchi. Pe tâmpla dreaptă și pe obraz îi picura sânge. Ridică două degete lucitoare spre Fustaras ca și cum ar fi vrut să spună: *Vezi...*

Fustaras îl lovi din nou. Judecătorul se prăbuși pe caldarâmul crăpat. Strigăte răsunară pe stradă și Fustaras zări oameni pe jumătate morți de foame venind în fugă din toate părțile. Cu bâtele scoase la vedere, trupa lui se închise în formație în jurul lui. Chiar și așa se trezi îndoindu-se

de meritele planului Generalului... Erau atât de mulți. Cum de puteau să fie atât de mulți?

Apoi își aminti că era un Treiar.

Își șterse stropii de sânge de pe față cu o mânecă murdară.

— Pentru toți cei care ascultă de așa numitul Profet Războinic, strigă el. Aflați că noi, Ortodocșii, vă vom duce la pieire așa cum ați dus voi la pieire...

Ceva îl izbi în falcă. Fu aruncat înapoi, încleștându-și fața, și se poticni de trupul inert al Judecătorului. Se rostogoli pe pământul tare, simți sângele pulsându-i peste vârfurile degetelor. O piatră... Cineva aruncase o piatră!

Cu urechile țiuindu-i în vacarmul vuitor din jur, se ridică într-un genunchi și apoi în picioare. Încleștându-și falca, se îndreptă, privi în jur... și își văzu oamenii trecuți prin sabie. Fu săgetat de groază. *Dar generalul a spus...*

Un thunyeri cu ochi sălbatici, cu trei capete stafidite de sranci legănându-i-se între coapse, se întinse și-l înșfăcă de gât. O clipă bărbatul abia păru o ființă omenească, atât de înalt și de slab era.

— *Ream thuning praussa!* mugi barbarul cu păr bălai, scuturându-l.

Fustaras zări umbrele înarmate din spatele lui, își simți strigătul înecat într-o tuse de degetul mare care îi zdrobea traheea.

— *Fraas kaumrut!*

Există o clipă în care chiar putu să simtă în șale vârful rece, din fier, al suliței. O senzație ca și cum ar fi tras adânc în piept aer înghețat. Chipuri care urlau. Năvala fierbinte a sângelui.

•

Un animal care gâfâia mânios îi stăpânea inima, scâncind de durere și furie. Lucrul numit Sarcellus își târa picioarele prin împrejurimile ruinate ale unui templu fără nume. Timp de trei zile se furișase prin cotloanele întunecate ale orașului, incapabil să-și închidă fața din cauza durerii. Acum, lovind cu picioarele prin strânsoarea unor cranii omenești înnegrite, se gândea la zăpada care șuiera

peste Câmpia Agongorea, la întinderea albă înnegrită de smoală. Își amintea cum săltase prin rafalele reci, prin vântul înghețat care îl alina în loc să-l muște. Își amintea de sângele care împroșcase albul neatins, pălind în linii trandafirii.

Dar zăpada era atât de îndepărtată — la fel de îndepărtată ca Sfântul Golgotterath — și focul strălucea chiar lângă pielea lui bășicată. Focul încă ardea!

Blestemat-să-fie-Blestemat-să-fie-Blestemat-să-fie-Bleste mat-să-fie! Vreau să-i smulg limba! Să-i fut rănile!

— Suferi, Gaörtha?

Creatura tresări ca o pisică, privi printre degetele încovoiate ale feței ei exterioare.

Nemișcată și de un negru lucios ca o statuie de diorit, Sinteza îl privea de pe vârful unei grămezi de leșuri carbonizate. În beznă, chipul îi părea alb și umed și inscrutabil ca ceva sculptat dintr-un cartof.

Cochilia Bătrânului Părinte... Aurang, Marele General al Sfărâmătorului-de-Lumi, străvechiul Prinț al Inchoroilor.

— *Doare*, Bătrân Părinte! *Doare atât de tare!*

— Savurează-o, Gaörtha, căci este doar o sclipire a ceea ce va urma.

Lucrul numit Sarcellus sforăi și plânse, întorcându-și chipul interior și cel exterior către stelele nemiloase.

— *Nu*, gemu el, lovind molozul de la picioarele lui cu degete arțăgoase. *Nuuu!*

— Ba da, rostiră buzele micuțe. Războiul Sfânt e pierdut... Ai dat greș. *Tu,* Gaörtha.

O groază sălbatică îi fulgeră prin gândurile slugarnice: știa ce însemna eșecul, dar nu se putea mișca. În fața Arhitectului, a Creatorului, nu exista decât supunere.

— Dar nu-i vina mea! E a *lor!* Cishaurimii îi poruncesc Padirajahului! Ei sunt...

— *De vină*, Gaörtha? spuse Bătrânul Părinte. Însăși otrava pe care o vom smulge din această lume?

Lucrul numit Sarcellus își ridică mâinile ca o pavăză disperată. Întreaga glorie monstruoasă și monumentală a Sfatului păru să se prăbușească asupra lui.

— Te rog, îmi pare rău!

Ochii micuți se închiseră, dar lucrul numit Sarcellus nu-și putu da seama dacă de oboseală sau în contemplare. Când se deschiseră erau albaștri ca două cataracte.

— Încă o însărcinare, Gaörtha. Încă o însărcinare în numele *dușmăniei*.

Creatura se aruncă pe burtă dinaintea Sintezei, se zvârcoli și se târî agonizând. — Orice! icni ea. Orice! Voi străpunge orice inimă! Voi scoate orice ochi! Voi târî întreaga lume în uitare!

— Războiul Sfânt e pierdut. Va trebui să găsim un alt mod de a ne răfui cu cishaurimii...

Ochii se închiseră din nou.

— Trebuie să te asiguri că acest Kellhus va muri împreună cu Oamenii Colțului. Nu trebuie să scape.

Și lucrul numit Sarcellus uită de zăpadă. Răzbunare! Răzbunarea avea să fie balsamul pielii lui pârjolite!

— *Acum*, scrâșni chipul cât o palmă și Gaörtha simți imensa putere, străveche și căruntă, împinsă cu forța printr-un gâtlej subțire ca trestia. Ici și colo, mici avalanșe de praf se târau în josul zidurilor sfărâmate.

— Închide-ți chipul.

Gaörtha se supuse așa cum trebuia, țipă așa cum trebuia.

*

Cu misiva lui Proyas mototolită în mâna dreaptă, Cnaiür traversă cu pași mari coridorul vilei modeste, dar amplasată strategic, în care conriyanul hotărâse să-și sechestreze casa — sau ce mai rămăsese din ea. Se opri înainte să intre în curtea pătrată, strălucitoare, aplecându-se pe sub bolțile cu arcade duble, înflorate, specifice arhitecturii kianine. O coajă uscată de portocală, nu mai mare decât degetul său, zăcea încrețită în praful din jurul poalei de marmură neagră a coloanei din stânga. Fără să gândească, o băgă în gură și se crispă la gustul ei amar.

Odată cu trecerea zilelor i se făcea din ce în ce mai foame.

Fiul meu! Cum a putut să-l numească astfel pe fiul meu?

Îl găsi pe Proyas așteptându-l lângă unul dintre cele trei iazuri sălcii din mijlocul curții, zăbovind în tovărășia

a doi bărbați pe care nu-i recunoscu: un ofițer imperial și un Cavaler Shrial. Norii de la jumătatea dimineții străbăteau cerul într-o procesiune greoaie, târându-și umbrele peste dezordinea luminată de soare a dealurilor care se întrezăreau deasupra porticurilor umbrite ale curții, mai ales spre sud și spre vest.

Caraskand. Orașul devenise mormântul lor. *Face asta ca să mă amărască. Să-mi amintească de obiectul urii mele!* Proyas fu primul care îl văzu.

— Cnaiür, bine...

— Nu știu să citesc, mârâi ei, aruncând foaia mototolită la picioarele Prințului. Dacă vrei să te sfătuiești cu mine, trimite *vorbă*, nu mâzgălituri.

Chipul lui Proyas se întunecă.

— Desigur, spuse el încordat.

Încuviință din cap către cei doi străini, ca și cum ar fi încercat să salveze vreo urmă de bună-cuviință jnanică.

— Oamenii aceștia au făcut o afirmație — într-un fel — într-o încercare de a-și asigura sprijinul meu. Vreau ca tu să-mi confirmi.

Cuprins de o groază neașteptată, Conphas se holbă la ofițerul imperial, recunoscând însemnele întipărite pe gulerul platoșei lui. Și desigur, mai exista și mantia albastră...

Bărbatul se încruntă și schimbă o privire zâmbitoare, plină de înțelesuri, cu tovarășul său.

— Îi slăbește și istețimea, spuse ofițerul cu o voce pe care Cnaiür o cunoștea prea bine.

Pe neașteptate, și-o aminti plutind peste leșurile semenilor lui — la Bătălia de la Kiyuth. Ikurei Conphas... Exalt-Generalul se afla dinaintea lui! Dar cum de nu-l recunoscuse?

Dar nebunia se limpezește! Se limpezește!

Cnaiür clipi, se văzu așezat pe pieptul lui Conphas, crestându-i nasul ca un copil care desenează în țărână.

— Ce vrea? lătră el la Proyas.

Îi aruncă o privire Cavalerului Shrial, dându-și seama că și pe acesta îl mai văzuse, dar nu-și putea aminti numele lui. Un Colț mic, din aur, atârna în jurul gâtului Cavalerului-Comandant, cuprins între faldurile hainelor lui albe.

Conphas răspunse în locul lui Proyas.

— Ceea ce vreau, bădăran barbar ce eşti, este *adevărul*.

— Adevărul?

— Lordul Sarcellus, spuse Proyas, pretinde că are veşti din Atrithau.

Cnaiür se holbă la bărbat, observând pentru prima dată bandajele din jurul mâinilor şi reţeaua stranie de linii de un roşu furios de pe chipul lui splendid. — Atrithau? Dar cum se poate una ca asta?

— Trei oameni au mărturisit, spuse Sarcellus, din cuvioşia inimilor lor. Jură că un bărbat — un veteran al caravanelor din nord, care a pierit în deşert — le-a spus că nu se poate ca Prinţul Kellhus să fie cine pretinde că este.

Cavalerul Shrial zâmbi într-un mod ciudat — era limpede că arsurile, sau ce-o fi fost ceea ce-i păta chipul, erau foarte dureroase.

— Se pare că zarva legată de Atrithau, continuă Sarcellus inexorabil, este că Regele lui, Athelarius, nu are *niciun moştenitor în viaţă*. Casa Morghund este pe cale să se stingă — pe veci, se spune. Şi asta înseamnă că Anasûrimbor Kellhus este un impostor.

Tăcerea fu ruptă de pusul slab al tobelor kianinilor. Cnaiür se întoarse către Proyas.

— Ai spus că vor sprijinul tău... Pentru ce?

— Răspunde la blestemata de întrebare şi gata! exclamă Conphas.

Ignorându-l pe Exalt-General, Cnaiür şi Proyas schimbară o privire sinceră, de confirmare. În ciuda certurilor, asemenea priviri deveniseră înspăimântător de obişnuite de-a lungul ultimelor săptămâni.

— Cu sprijinul meu, spuse Proyas, ei cred că-l pot acuza pe Kellhus fără să stârnească un război între blestematele astea de ziduri.

— Să-l acuze pe Kellhus?

— Da... Că e un Fals Profet, potrivit Legii Colţului. Cnaiür se încruntă.

— Şi de ce ai nevoie de cuvântul meu?

— Pentru că am încredere în tine.

Cnaiür înghiți. *Câini venetici!* turba cineva. *Vite!*

Dintr-un motiv sau altul, o privire alarmată licări pe chipul lui Conphas.

— Se pare că ilustrul Prinț de Conriya, spuse Sarcellus, nu vrea să aibă nimic de-a face cu zvonuri...

— Nu, se răsti Proyas, când e vorba de lucruri care prevestesc atâtea nenorociri!

Muncindu-și falca, Cnaiür îi aruncă o privire furioasă Cavalerului Shrial, întrebându-se ce i-ar fi putut provoca niște arsuri atât de straniu dispuse pe chip. Se gândi la Bătălia de la Anwurat, la satisfacția cu care înfipsese cuțitul în pieptul lui Kellhus — sau al lucrului care arătase ca el. Se gândi la Serwë icnind sub el și un junghi îi umezi ochii. Numai ea îi cunoștea inima. Numai ea îl înțelegea atunci când se trezea plângând...

Serwë, prima soție a inimii lui.

Va fi a mea! plânse cineva dinlăuntrul lui. *Ea este a mea!*

Atât de frumoasă... *Dovada mea!* Dintr-o dată totul păru să se pleoștească, de parcă întreaga lume fusese înmuiată în amorțeală și plumb. Și își dădu seama — fără durere, fără amărăciune — că Anasûrimbor Moënghus era peste puterile lui. În ciuda urii sale, în ciuda furiei care îl făcea să scrâșnească din dinți, dâra de sânge pe care o urmase se sfârșea aici... Într-un oraș. *Suntem morți. Cu toții...*

Dacă orașul Caraskand avea să le fie mormânt, atunci avea să se asigure că sângele cuiva va curge mai întâi.

Dar Moënghus, strigă cineva. *Moënghus trebuie să moară!* Și cu toate acestea nu-și mai putea aminti chipul detestat. Vedea doar un prunc scâncind....

— Ceea ce spui e adevărat, rosti el în cele din urmă. Se întoarse spre Proyas și îi înfruntă ochii căprui, năuciți. I se părea că simte din nou gustul cojii de portocală, atât de amare erau aceste cuvinte.

— Cel pe care îl numiți Prințul Kellhus este un impostor... Un prinț al nimicului.

*

I se părea că niciodată nu-și simțise inima atât de slabă și de rece.

Sala de audiențe cu multe coloane din Palatul Sapatișahului era la fel de imensă precum galeria umedă a Regelui Eryeat din Moraör, străvechea Sală a Regilor din Oswenta, și cu toate acestea gloria Profetului Războinic o făcea să pară încăperea cu vatră a unei cocioabe. Așezat pe tronul din fildeș și os al lui Imbeyan, Saubon îi privi frământat apropierea. Cuprinse în boluri uriașe din fier, Focurile-Regelui trosneau în apropierea lui. Chiar și după tot acest timp păreau să jignească splendoarea din jur — impostura unui popor grosolan și înapoiat.

Dar cu toate aceste, era Rege! Rege al Caraskandului.

Înveșmântat în mătase albă, bărbatul care fusese cândva Prințul Kellhus se opri dinaintea lui, pe covorul rotund, purpuriu, pe care kianinii îl folosiseră pentru plecăciune. Nu îngenunche, nu păru nici măcar să clipească.

— De ce m-ai chemat?

— Ca să te avertizez... Trebuie să fugi. Consiliul se va întruni în curând...

— Dar Padirajahul stăpânește toate intrările, domnește peste ținut. În plus, nu-i pot abandona pe cei care mă urmează. Nu te pot abandona pe tine.

— Dar trebuie! Te vor condamna. Chiar și Proyas!

— Și tu, Coithus Saubon? Tu mă vei condamna?

— Nu... Niciodată!

— Dar le-ai oferit deja asigurările tale.

— Cine a spus asta? Ce mincinos îndrăznește...

— Tu. Tu spui asta.

— Dar... Dar trebuie să înțelegi!

— Înțeleg. Au cerut o răscumpărare pentru orașul tău. Nu trebuie decât să plătești.

— Nu! Nu-i așa. Nu e!

— Atunci cum?

— Este... Este... Este așa cum este!

— Toată viața ta, Saubon, ai tânjit după asta, după gătelile unui tiran — după averea bătrânului Eryeat, tatăl tău. Spune-mi, la cine alergai, Saubon, după ce te bătea tatăl tău? Cine îți acoperea tăieturile cu lână? Mama ta? Sau Kussalt, ofițerul tău?

— Nimeni nu mă bătea! El... El...

— Kussalt, deci. Spune-mi, Saubon, ce a fost mai greu pentru tine? Să-l pierzi pe Câmpia Mengedda sau să afli că te-a urât toată viața?

— Tăcere!

— În toată viața ta, nimeni nu te-a cunoscut.

— Tăcere!

— Întreaga ta viața ai suferit, te-ai îndoit...

— Nu! Nu! Tăcere!

— ... și i-ai pedepsit pe cei care au vrut să te iubească.

Saubon își duse mâinile masive la urechi.

— Încetează! Îți poruncesc!

— Așa cum l-ai pedepsit pe Kussalt, așa cum pedepsești...

— *Tăcere-tăcere-tăcere!* Mi-au spus că ai să faci asta! M-au avertizat!

— Într-adevăr. Te-au avertizat în privința *adevărului*. Te-au avertizat să nu cazi în plasa Profetului Războinic.

— De unde știi asta? strigă Saubon, copleșit de o jale neîncrezătoare. *De unde?*

— Știu pentru că e Adevărul.

— Atunci mi-e scârbă! *Mi-e scârbă de adevăr!*

— Și sufletul tău nemuritor?

— Să fie damnat, atunci! mugi el, sărind în picioare. O accept — accept totul! Damnare în viața asta! Damnare în *toate celelalte!* Chinuri după chinuri! Le-aș îndura pe toate să fiu Rege pentru o zi! Am să te frâng și am să-ți vărs sângele dacă asta înseamnă că acest tron va fi al meu! *Voi scoate ochii lui Dumnezeu însuși!*

Ultimul strigăt răsună prin nișele goale ale sălii de audiențe și se întoarse la el ca un ecou obsedant: *scot-scot-ochii-ochii*...

Căzu în genunchi dinaintea tronului, simți căldura Focurilor-Regelui mușcându-i obrajii uzi de lacrimi. Se auziră strigăte și zăngănitul armelor și armurilor. Străjerii veneau în fugă...

Dar Profetul Războinic nu era nicăieri.

— N-nu-i adevărat, bolborosi Saubon către cotloanele curții lui. Nu există!

Dar pumnii cu inele de aur continuau să cadă. Nu aveau să înceteze vreodată.

*

Petrecuse zile întregi așezat pe terasă, pierdut în lumile pe care le căuta în transele lui. La răsărit și la apus, Esmenet venea la el și îi lăsa un bol de apă așa cum îi poruncise. Îi aducea și mâncare, deși el îi ceruse să n-o facă. Îi fixa cu privirea spatele lat și nemișcat, părul care unduia în adierea brizei și lumina soarelui muribund de pe chip, și se simțea ca o fetiță care îngenunchea dinaintea unui idol, oferind tribut unei creaturi monstruoase și insațiabile: pește sărat, prune uscate și smochine, pâine nedospită — destul cât să stârnească o mică răscoală în oraș.

El nu se atinse de nimic din toate astea.

Apoi, într-o dimineață se duse la el și nu-l găsi acolo.

După ce năvălise disperată prin galeriile palatului, îl găsi în încăperile lor, ciufulit și zvelt, glumind cu Serwë, care abia se trezise.

— Esmi-Esmi-Esmi, își țuguie buzele fata cu ochii umflați. Ai putea să mi-l aduci pe micul Moënghus?

Prea ușurată ca să se supere, Esmenet intră în odaia de alături, a copilului, și culese pruncul cu păr negru din leagănul lui. Deși privirea lui buimăcită o făcu să zâmbească, găsi că albastrul ca iarna al ochilor lui o neliniștește.

— Tocmai spuneam, zise Kellhus în timp ce ea îi dădea copilul lui Serwë, că am fost chemat de Marile Nume...

Îi întinse o mână aureolată.

— Vor să negociem.

Desigur, nu pomeni nimic despre meditația lui. Nu pomenea niciodată.

Esmenet îi luă mâna și se așeză alături de el pe patul lor, abia atunci înțelegând implicațiile cuvintelor pe care tocmai le rostise.

— Negocieri? strigă ea pe neașteptate. Kellhus, te-au chemat ca să *te condamne!*

— Kellhus? întrebă Serwë. Ce vrea să spună?

— Că aceste negocieri sunt o capcană, exclamă Esmenet.

Îl privi stăruitor pe Kellhus.

— Știi asta!

— Ce spui? exclamă Serwë. Îl iubesc cu toții pe Kellhus... Știu cu toții acum.

— Nu, Serwë. Mulți îl urăsc — foarte mulți. Foarte mulți îl vor mort!

Serwë râse în felul acela neatent de care numai ea părea să fie capabilă.

— Esmenet... spuse ea, clătinând din cap așa cum ar fi făcut cu un neghiob care îi era drag.

Îl ridică pe micul Moënghus în aer.

— Mătușica Esmi uită, gânguri ea spre prunc. Daaaa. Uită cine e tatăl tău!

Esmenet o privi uluită. Uneori nu vroia decât să-i sucească fetei gâtul. Cum? Cum de putea el să iubească o asemenea neghioabă fandosită?

— Esmi... spuse Kellhus cu asprime.

Avertizarea din vocea lui îi îngheță inima. Se întoarse spre el și strigă *Iartă-mă!* cu ochii.

Dar în același timp nu se putea potoli, nu după tot ce aflase.

— Spune-i Kellhus! Spune-i ce-i pe cale să se petreacă! *Nu din nou. Nu din nou!*

— Ascultă-mă, Esmi. Nu există altă cale. Zaudunyainii și Ortodocșii nu trebuie să înceapă un război.

— Nici măcar pentru tine? strigă ea. Războiul Sfânt, orașul, sunt o nimica toată pe lângă tine! Nu înțelegi, Kellhus?

Disperarea ei se umflă devenind pe neașteptate spaimă și mâhnire, iar ea își șterse cu furie lacrimile. Aceste lucruri erau prea importante pentru suferința ei egoistă! *Dar am pierdut atât de mult!*

— Nu înțelegi că ești neprețuit? Gândește-te ce-a spus Akka! Dacă ești singura speranță a lumii?

El îi cuprinse obrazul în palmă și îi mângâie fruntea cu degetul mare, pe care îl lipi cald de tâmpla ei.

— Uneori, Esmi, trebuie să trecem dincolo de moarte ca să ajungem la destinație. Ea se gândi la Regele Shikol din *Tratat*, Regele xerashi cel smintit care poruncise

execuția Celui din Urmă Profet. Se gândi la femurul aurit, instrumentul judecății, care, pentru inrithi, rămăsese până în ziua aceea cel mai puternic simbol al răului.

Dar e o nebunie!

— Calea cea mai Scurtă, spuse ea, îngrozită de disprețul înlăcrimat din tonul ei.

Dar chipul acoperit de o barbă blondă zâmbi.

— Da, spuse Profetul Războinic. Logosul.

*

— Anasûrimbor Kellhus, intonă Gotian cu glasul lui puternic, te denunț ca Profet Fals și ca pretendent la casta războinicilor. Judecata Consiliului Numelor Mari și Mici este să fii pedepsit așa cum cere Scriptura.

Serwë auzi un vaier străpungând strigătele tunătoare și își dădu seama numai după aceea că era al ei. Moënghus scâncea în brațele ei și ea începu să-l legene din reflex, deși era prea înspăimântată ca să-i gângurească cuvinte liniștitoare. Cei O Sută de Stâlpi își traseră săbiile din teacă și se îmbulzeau acum în stânga și în dreapta lor, schimbând priviri furioase cu Cavalerii Shriali.

— *Nu judecați voi pe nimeni!* răcnea cineva. Profetul Războinic este singurul care rostește judecata Zeilor! Voi sunteți cei care ați greșit dinaintea lor! Voi veți fi pedepsiți!

— Fals! Fals...

Părea că o mie de chipuri pe jumătate moarte de foame strigau o mie de lucruri flămânde. Acuzații. Blesteme. Tânguieli. Văzduhul fierbea de țipetele umede. Sute de oameni se adunaseră între ruinele Citadelei Câinelui ca să audă răspunsul Profetului Războinic la acuzațiile Numelor Mari și Mici. Înfierbântate în soare, ruinele negre se înălțau deasupra lor: ziduri cărora le lipseau bolțile, fundații ascunse de grămezile de resturi, coasta unui turn prăbușit, dezgolită și rotunjită deasupra molozului, precum coasta unei balene ieșind la suprafață dintr-o mare agitată. Oamenii Colțului se adunaseră pe fiecare povârniș smolit și sub fiecare rămășiță monolitică. Pe fiecare

bucățică de teren curat se înghesuiau chipuri care fluturau pumni.

Strângând instinctiv pruncul la piept, Serwë aruncă priviri îngrozite în jur. *Esmi a avut dreptate... N-ar fi trebuit să venim!* Își ridică ochii spre Kellhus și nu fu surprinsă de calmul divin cu care cerceta mulțimile. Chiar și aici, părea cuiul dumnezeiesc care țintuia ceea ce se petrecea de ceea ce *ar fi trebuit* să se petreacă. *O să-i facă să înțeleagă!*

Dar vuietul se înteți, reverberă prin trupul ei. Câțiva bărbați își trăseseră cuțitele din teacă, de parcă sunetul furiei era un temei suficient pentru o răscoală ucigașă.

Atât de multă ură.

Chiar și Marile Nume, adunate în centrul degajat al curții fortăreței, priveau cu teamă în jur. Contemplau cu chipuri golite de expresie mulțimile tunătoare, aproape ca și cum ar fi numărat. Deja izbucniseră câteva încăierări. Vedea fulgerarea oțelului și brațele ca de maimuță lovind în mijlocul mulțimilor înghesuite — credincioșii atacați de necredincioși.

Un fanatic înfometat cu un cuțit reuși să se strecoare pe lângă cei O Sută de Stâlpi și se năpusti asupra Profetului Războinic...

... care îi culese cuțitul din mână de parcă era un copil, îi încleștă gâtul cu o mână și-l săltă de la pământ, ca pe un câine care icnea.

Pământul plin de cicatrici se potoli treptat în timp ce din ce în ce mai mulți oameni își întorceau ochii îngroziți către Profetul Războinic și povara lui care se zbătea — până ce în curând se auzeau doar icnetele asasinului. Lui Serwë i se făcu pielea de găină de groază. *De ce fac asta? De ce îndrăznesc să abată furia lui asupra lor?*

Kellhus îl aruncă pe bărbat la pământ, unde rămase inert, ca o grămadă de membre lipsite de vlagă.

— De ce vă temeți? întrebă Profetul Războinic.

Vocea sa era poruncitoare și tânguitoare deopotrivă — nu aroganța unui Rege sigur de puterea lui, ci vocea despotică a Adevărului.

Gotian își făcu drum cu coatele printre privitorii dintre ei.

— De mânia lui Dumnezeu, strigă el, care ne pedepsește pentru că adăpostim o monstruozitate!

— Nu.

Ochii lui strălucitori îi găsiră în mulțime: Saubon, Proyas, Conphas și ceilalți.

— Vă temeți că în timp ce puterea mea crește, a voastră va scădea. Faceți ceea ce faceți nu în numele lui Dumnezeu, ci în numele lăcomiei. Nu i-ați îngădui nici lui Dumnezeu să vă conducă Războiul Sfânt. Și cu toate acestea, în inima fiecăruia din voi există o dorință, o întrebare îndurerare pe care numai eu o pot vedea: *Și dacă este cu adevărat Profetul? Ce pierzanie ne paște atunci?*

— TĂCERE! mugi Conphas, împroșcând salivă de pe buzele contorsionate.

— Și tu, Conphas? Tu ce ascunzi?

— Cuvintele lui sunt sulițe! le strigă Conphas celorlalți. Însăși vocea lui e o insultă!

— Dar asta e întrebarea *voastră: Dacă vă înșelați?*

Până și Conphas fu uluit de forța acestor cuvinte. Era ca și cum Profetul Războinic ar fi rostit această întrebare cu vocea lui Dumnezeu însuși.

— Vă întoarceți spre furie în lipsa certitudinii, continuă el întristat. Atât vă întreb: Ce vă mișcă sufletele? Ce vă îndeamnă să mă condamnați? Dumnezeu? Dumnezeu sălășluiește în inimile oamenilor alături de certitudine, de *glorie!* Sălășluiește Dumnezeu în voi? *Sălășluiește Dumnezeu în voi?*

Tăcere. Șoapte amare de groază, de parcă erau o adunare de copii depravați puși dintr-o dată dinaintea mustrărilor tatălui lor dumnezeiesc. Serwë simți lacrimile revărsându-i-se pe obraji.

Înțeleg! Înțeleg în sfârșit!

Dar apoi un Cavaler Shrial, cel pe nume Sarcellus, singurul al cărui chip rămăsese cucernic și cu totul golit de șovăială, îi răspunse Profetului Războinic cu un glas limpede și puternic.

— Toate cele sfinte și cele netrebnice, spuse Cavalerul-Comandant, citând din Colț, vorbesc inimilor Oamenilor și ei sunt zăpăciți și întinzând mâinile spre întuneric, *îl numesc lumină.*

Profetul Războinic îl fixă cu o privire tăioasă și cită la rândul lui:

— „Dați ascultare Adevărului, căci se arată cu înverșunare printre voi și nu poate fi tăgăduit."

Stăpânit de un calm beatific, Sarcellus îi răspunse:

— „Temeți-vă de el, căci e amăgitorul, Minciuna Încarnată, venit printre voi ca să spurce apa inimii voastre."

Și Profetul Războinic zâmbi mâhnit.

— Minciuna încarnată, Sarcellus?

Serwë îi privi ochii căutând prin mulțime și oprindu-se în apropiere, asupra scylvendiului.

— Minciuna încarnată, repetă el, privind chipul crestat al diavolului. Vânătoarea nu trebuie să se termine... Nu uita de asta când îți amintești secretul bătăliei. Cei Mari încă te mai ascultă.

— Un Profet Fals, continuă Sarcellus. Un prinț al *nimicului.*

Ca și cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal, Cavalerii Shriali se năpustiră asupra celor O Sută de Stâlpi, și se auzi zăngănitul furios al armelor. Cineva țipă și unul dintre Cavalerii Shriali căzu în genunchi, încleștând cu mâna stângă ciotul sângerând unde ar fi trebuit să fie mâna lui dreaptă. Alt țipăt și apoi încă unul și apoi mulțimile înfometate năvăliră înainte, ca trezite dintr-o amorțeală de bețiv de priveliștea sângelui.

Serwë țipă, se încleștă de mâneca albă a Profetului Războinic, își strânse pruncul cu disperare cruntă. *Nu se poate întâmpla așa ceva...*

Dar era în zadar. După câteva clipe de măcel și urlete, Cavalerii Shriali căzură asupra lor. Cu o groază de coșmar, privi cum Profetul Războinic prinse un tăiș în palme, îl rupse și apoi atinse gâtul atacatorului. Bărbatul se prăbuși grămadă. Pe altul îl prinse de braț, care se înmuie pe loc ca o cârpă, și apoi își trecu pumnul prin fața lui ca și cum capul bărbatului ar fi fost un pepene.

Undeva, imposibil de departe, îl auzi pe Gotian răcnind la oamenii lui, urlând la ei să înceteze.

Ea văzu un Cavaler cu chipul înnebunit năpustindu-se asupra ei, cu sabia ridicată în soare, dar apoi acesta se prăbuși la pământ, bâjbâind cu mâinile printr-un izvor de sânge care îi înflorise între coaste, și apoi fu cuprinsă de un braț aspru, dungat ca un tigru și imposibil de puternic.

Scylvendiul? Scylvendiul o salvase?

Struniți într-un sfârșit de Marele lor Maestru, Cavalerii Shriali se potoliră și se dădură înapoi. Erau sfrijiți și nemiloși în armurile lor. Colții pe care îi purtau pe straiele lor pătate și zdrențuite arătau jerpeliți și haini.

Părea că întreaga lume izbucnise într-un cor de gâtlejuri urlătoare.

Gotian ieși din mulțimile tunătoare și asudate din spatele oamenilor săi și, după ce-i aruncă o privire sumbră lui Cnaiür, se întoarse către Profetul Războinic. Chipul său cândva aristocratic arăta ostenit și îndârjit, chipul cuiva care fusese chinuit de o lume dușmănoasă.

— Predă-te, Anasûrimbor Kellhus, spuse el cu voce răgușită. Vei fi pedepsit potrivit Scripturii.

Serwë se zbătu în brațele câmpeanului până ce acesta îi dădu drumul. El se holbă la ea cu groază sălbatică, iar ea nu simți decât ură — o ură care ar fi putut face oasele să plesnească. Se împletici lângă Kellhus și își îngropă fața și copilul în roba lui.

— *Predă-te!* suspină ea. Lord și stăpân al meu, trebuie să te predai! Nu muri aici! Nu trebuie să mori!

Simțea ochii blânzi ai Profetului ațintiți asupra ei, îmbrățișarea lui divină învăluind-o. Își ridică privirea spre chipul lui și văzu iubirea strălucind în ochii lui aproape aurii. Iubirea lui Dumnezeu pentru ea! Pentru *Serwë*, prima soție și iubită a Profetului Războinic. Pentru fata care nu era nimic...

Pe obrajii ei se scurgeau lacrimi sclipitoare.

— Te iubesc! strigă ea. Te iubesc și nu poți muri!

Își coborî privirea către pruncul care țipa între ei.

— Fiul nostru! scânci ea. ***Fiul nostru are nevoie de Dumnezeu!***

Simţi nişte mâini aspre trăgând-o înapoi şi o durere cum nu mai îndurase vreodată în timp ce o trăgeau din îmbrăţişarea lui. *Inima mea! Mă rup de inima mea!*

— El este Dumnezeu! ţipă ea. Nu vedeţi? *El este Dumnezeu!*

Se luptă cu bărbatul care o ţinea, dar era prea puternic.

— *Dumnezeu!*

Bărbatul care o ţinea vorbi:

— Potrivit Scripturii?

Era Sarcellus.

— Potrivit Scripturii, răspunse Marele Maestru, dar acum în vocea lui se simţea milă.

— Dar are un copil nou-născut! strigă altcineva — scylvendiul...

Ce vroia să spună? Ea privi spre el, dar nu era decât o umbră întunecată pe fondul congregaţiei de războinici, întrezărit printre lacrimi şi raze de soare.

— Nu contează, spuse Gotian, vocea înăsprindu-i-se cu hotărâre nebunească.

— Copilul meu! Era cumva disperare, durere în vocea scylvendiului?

Nu... Nu-i copilul tău. Kellhus? Ce s-a întâmplat?

— Atunci ia-l. Scurt, căutând să înăbuşe alte chinuri.

Cineva îi smulse din braţe fiul care plângea. Încă o inimă dusă. Încă o durere.

Nu... Moënghus? Ce se petrece?

Serwë ţipă până ce i se păru că ochii trebuie să-i ia foc şi chipul să se năruiască în praf.

Lumina soarelui fulgeră pe lama unui cuţit. Cuţitul lui Sarcellus. Sunete. De sărbătoare şi de groază.

Serwë simţi viaţa revărsându-i-se peste sâni. Îşi mişcă buzele ca să-i vorbească bărbatului dumnezeiesc care se aflat atât de aproape de ea, ca să rostească nişte cuvinte finale, dar nu ieşi niciun sunet, nicio răsuflare. Îşi ridică mâinile şi picături de vin întunecat căzură de pe degetele ei întinse...

Profetul meu, dragostea mea, cum de se poate una ca asta?

Nu ştiu, dulce Serwë...

Și în vreme ce văzduhul și chipurile care urlau dedesubtul lui se întunecau, își aminti de cuvintele pe care i le spusese cândva.

— Tu ești inocența, Serwë, singura inimă pe care nu trebuie să o învăț.

O ultimă fulgerare a luminii soarelui, leneșă, zărită ca prin ochii unui copil trezit din visare sub un copac vaporos. *Inocența, Serwë.* Baldachinul boltit din brațe omenești se întuneca, moale și cald ca un văl.

Soarele se stinse.

Tu ești îndurarea pe care o cauți.

Dar copilul meu, copilul...

Capitolul XXIII

Caraskand

Pentru Oameni niciun cerc nu este închis. Ne învârtim mereu în spirale.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Aduceți-l pe cel ce a rostit profeția dinaintea judecății preoților, și de-i judecată dreaptă profeția lui, atunci aclamați-l, căci e curat, iar de-i judecată falsă profeția lui, atunci legați-l de leșul soției sale și atârnați-l la un cot deasupra pământului, căci e necurat, o afurisenie a Zeilor.

—CHEZĂȘIILE 7:48, CRONICILE COLȚULUI

Sfârșitul iernii, 4112 Anul-Colțului, Caraskand
I se păru cineva îl lovise cu un băț în spatele genunor. Eleăzaras se împletici înainte, dar fu prins de brațele ernice ale Lordului Chinjosa, Contele-Palatin de ;anamera.
Nu... Nu.
— Știi ce înseamnă asta? șuieră Chinjosa.
Eleăzaras îl împinse pe Palatin și mai făcu doi pași de iv către trupul lui Chepheramunni. Bezna din încăperea ıavului era îndulcită de un pâlc de lumânări de la capul ului generos, așezat între patru coloane de marmură

care sprijineau boltele joase ale tavanului, dar duhnind a fecale, sânge și ciumă.

Capul lui Chepheramunni zăcea dedesubtul lumânărilor înghesuite, dar chipul lui...

Nu era de găsit.

Acolo unde *ar fi trebuit* să-i fie fața zăcea ceva ce semăna cu un păianjen cu burta în sus, cu picioarele încleștate în moarte deasupra abdomenului. Ceea ce fusese chipul lui Chepheramunni zăcea desfăcut peste încheieturile și oasele membrelor mlădioase. Eleăzaras văzu frânturi cunoscute: o nară singuratică, brazda păroasă a unei sprâncene. Dedesubt zări ochii lipsiți de pleoape și sclipirea dinților omenești, rânjiți și lipsiți de buze.

Și exact așa cum spusese neghiobul de Skalateas, nicăieri nu se vedea vreo zgârietură a vrăjitoriei.

Chepheramunni — un spion-piele cishaurim. Imposibil.

Marele Maestru al Turnurilor Stacojii tuși, clipi ca să alunge lacrimile neobișnuite din ochi. Era prea mult. Văzduhul însuși părea un coșmar de implicații smintite. Pământul se clătină sub picioarele lui. Se simți din nou sprijinit de Chinjosa.

— Mare Maestru! Ce înseamnă asta?

Că suntem pierduți. Că mi-am duș Școala la pieire. Un șir de catastrofe. Pierderile dezastruoase din lupta de la Anwurat. Generalul Setpanares ucis. Cincisprezece vrăjitori morți în deșert și din cauza molimei. Și dezastrul de la Iothiah, care luase încă două vieți. Războiul Sfânt asediat și înfometat.

Și acum asta... Să-și găsească dușmanul aici, stând alături de el pe culme. Cât de multe știau cishaurimii?

— Suntem pierduți, bolborosi Eleăzaras.

— Nu, Mare Maestru, răspunse Chinjosa, cu vocea lui adâncă încă încordată de groază.

Eleăzaras se întoarse spre el. Chinjosa era un bărbat înalt și voinic, echipat pentru război în armura sa din zale, peste care purta o robă kianină deschisă, din mătase roșie. Cosmeticalele albe făceau ca fața lui cu trăsături puternice să pară țeapănă sub barba lui neagră, tăiată drept.

Chinjosa se dovedise neîmblânzit în luptă, un comandant priceput, şi, în lipsa lui Iyokus, un sfetnic viclean.

— *Am fi fost* pierduţi dacă monstruozitatea asta ne-ar fi condus în luptă. Poate că Zeii ne-au făcut un bine cu nenorocirile lor.

Eleăzaras se holbă amorţit la chipul lui Cinjosa, izbit de un gând înfiorător.

— Tu eşti cine eşti, Cinjosa?

Palatinul Antanamerei, provincia care se dovedise de atâtea ori şira spinării Ainonului de Sus, îl privi grav.

— *Eu sunt*, Mare Maestru.

Eleăzaras îl studie pe nobil şi i se păru că forţa bărbatului, simplă şi războinică, îl trase din braţele disperării. Cinjosa avea dreptate. Asta nu era o catastrofă, era... un fel de binecuvântare. Dar dacă Chepheramunni putea fi înlocuit... Trebuiau să existe şi alţii.

— Nimeni nu trebuie să afle despre asta, Chinjosa. *Nimeni.*

Palatinul încuviinţă în lumina palidă. *De-ar fi cedat ingratul acela al Mandatului!*

— Taie-i capul, spuse Eleăzaras scurt din cauza ultragiului care creştea în el, apoi aruncă-i leşul pe rug.

*

Achamian şi Xinemus mergeau prin crepuscul, între lumină şi întuneric, pe căile umbrelor. Nu exista mâncare în acest loc, nici apă dătătoare de viaţă, iar trupurile lor, pe care le purtau ca pe nişte leşuri, sufereau cumplit.

Căile crepusculului. Căile umbrei. Din Joktha, oraşul port, până în Caraskand.

Când trecură pe lângă taberele duşmanului, simţiră ochii scoşi ai cishaurimilor — strălucitori, limpezi, ca lumina unui felinar pus dinaintea unei oglinzi — căutându-i de dincolo de zare. De multe ori Achamian simţise că în lumina aceea nelumească umbrele lor aruncau alte umbre. De multe ori Achamian crezuse că-s pierduţi. Dar întotdeauna ochii aceia îşi încetau cercetarea neomenească, amăgiţi sau... Achamian nu putea spune de ce.

Ajungând la ziduri, ieșiră la iveală lângă o mică poternă. Era noapte și între crenelurile de deasupra sclipeau torțe. Cu Xinemus căzut pe umărul lui, Achamian strigă spre străjerii buimăciți:

— Deschideți porțile! Sunt Drusas Achamian, un Învățat al Mandatului, și acesta este Krijates Xinemus, Mareșalul Attrempusului... Am venit să ne alăturăm vouă!

— Orașul acesta-i pierdut și damnat, strigă cineva de sus. Cine caută să intre într-așa un loc? Numai nebunii și trădătorii.

Achamian șovăi înainte să răspundă, izbit de convingerea mohorâtă din vocea bărbatului. Își dădu seama că Oamenii Colțului își pierduseră orice speranță.

— Și cei care vor să fie alături de cei dragi, spuse el. Până la moarte.

După o pauză, ușile exterioare se deschiseră și ei fură înșfăcați de o trupă de tydonni cu obrajii supți. În cele din urmă intraseră în groaza numită Caraskand.

*

Esmenet îi auzise pe unii spunând despre complexul de temple al Csokisului că ar fi fost la fel de vechi ca Marele Zigurat al lui Xijoser din Shigek. Acesta se găsea în inima Bolului și de pe întinderea pavată cu calcar a campusului central, Kalaulul, puteau fi văzute toate cele cinci înălțimi dimprejur. În mijlocul campusului se înălța un copac uriaș, un eucalipt străvechi pe care Oamenii îl numeau, din vremuri imemoriale, Umiaki. Esmenet plângea în umbrele lui cavernoase, cu privirea pironită pe trupurile atârnate ale lui Kellhus și Serwë. Pruncul Moënghus moțăia în brațele ei — fără să știe nimic.

— Te rog... Te rog trezește-te, Kellhus, te rog!

Dinaintea mulțimilor vuitoare, Incheiri Gotian îl despuiase pe Kellhus de veșminte, apoi îl biciuise cu ramuri de cedru până ce sângerase dintr-o sută de răni. După aceea, trupul îi fusese legat de leșul dezgolit al lui Serwë, gleznă lângă gleznă, palmă lângă palmă, față lângă față. Apoi îi legaseră pe amândoi, cu brațele și picioarele desfăcute, de un mare inel de bronz, pe care îl ridicaseră și îl

înlănțuiseră — cu capul în jos — de cea mai de jos și cea mai puternică dintre ramurile șerpuite ale Umiakiului. Esmenet se tânguise în zadar.

Acum se roteau încet în cercuri, părul lor auriu amestecându-se în adierea brizei, cu brațele și picioarele întinse precum cele ale dansatorilor. Esmenet zări sânii cenușii zdrobiți de un piept lucios, părul de sub braț răsucit în formă de coarne, apoi apăru spatele zvelt al lui Serwë, aproape bărbătesc din cauza adânciturii profunde a coloanei. Îi zări sexul, dezgolit între picioarele desfăcute, apăsat de dezordinea vintrelor lui Kellhus...

Serwë... Chipul i se înnegrea de sângele care i se scurgea în cap, membrele și trunchiul păreau să-i fie sculptate din marmură cenușie, perfecte ca o lucrare de artă. Și Kellhus...

Cu chipul lucindu-i de sudoare, cu spatele puternic licărind alb printre liniile de un roșu furios. Cu ochii umflați și închiși.

— Dar ai spus! se tângui Esmenet. Ai spus că Adevărul nu poate să moară!

Serwë era moartă. Kellhus era pe moarte. Oricât de mult ar fi privit, oricât de adânc ar fi raționat, oricât de ascuțite i-ar fi fost amenințările...

Rotindu-se mereu, moarta și muribundul. Un pendul smintit.

Strângându-l pe Moënghus, Esmenet se încovrigă pe covorul moale de frunze. Miroseau amar acolo unde erau zdrobite de trupul ei.

*

„Nu uita când îți amintești secretul bătăliei...

Inrithii tăceau când trecea pe lângă ei, urmărindu-l din ochi așa cum îi urmăreau pe regi. Cnaiür cunoștea bine efectul pe care prezența sa îl avea asupra celorlalți. Chiar și sub cerurile înstelate, nu avea nevoie de aur, de heralzi sau de flamuri ca să anunțe cine era. Își purta gloria pe pielea brațelor. Era Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-și-cai. Ceilalți nu trebuiau decât să-l vadă ca să se teamă de el.

„Vânătoarea nu trebuie să se sfârșească..."

Taci! Taci!

Csokis, marele campus central al Kalaulului, fierbea de oameni mizerabili și vrednici de milă. În capătul campusului, inrithii se înghesuiau pe treptele monumentale ale templelor care, în ochii lui Cnaiür, păreau la fel de străvechi ca oricare altele pe care le văzuse în Shigek sau în Nansur. Alții se furișau pe sub fațadele cu coloane ale căminelor și ale mănăstirilor pe jumătate distruse. Pe margini, inrithii ședeau pe rogojini și bolboroseau unii către alții. Unii îngrijeau chiar focuri mici, arzând lemn și rășini parfumate — fără îndoială jertfe pentru Profetul lor Războinic. În timp ce se apropia de marele copac din inima Kalaulului mulțimile se îndeseau. Văzu oameni care purtau doar o cămașă, cu fundurile mânjite de căcat. Alții păreau să aibă burțile lipite de șira spinării. Întâlni un neghiob cu pieptul dezgolit care sălta în sus și în jos scuturându-și mâinile împreunate deasupra capului ca pe o sunătoare. Când Cnaiür îl îmbrânci cu umărul pe imbecil, ceva ca niște pietricele se împrăștie pe pietrele de pavaj. Îl auzi pe nebun în urma sa jelindu-se în legătură cu niște dinți.

„... secretul bătăliei...."

Minciuni! Alte minciuni!

Neluând în seamă amenințările și blestemele care îi însoțeau trecerea, Cnaiür continuă să-și facă drum înainte, înghesuindu-se prin ceea ce părea o mare urât mirositoare de capete, coate și umeri. Se opri numai atunci când putu să vadă limpede mărețul copac pe care oamenii îl numeau Umiaki. Ca o imensă rădăcină întoarsă, acesta se înălța negru și lipsit de frunze spre cerul nopții, învăluindu-și poalele într-un întuneric de nepătruns.

„Cei Mari încă te ascultă..."

Oricât de mult își încordă privirile, Cnaiür nu reuși să-l vadă pe dûnyain — sau pe Serwë.

— Mai suflă? strigă el. Îi mai bate inima?

Inrithii adunați în jurul lui se întoarseră unii spre alții, schimbând priviri de uimire neliniștită.

Bețivi cu ochi de câine.

Își croi drum printre ei, dezgustat, smucind oamenii deoparte ca să poată înainta. În cele din urmă ajunse la

perimetrul Cavalerilor Shriali și unul dintre aceștí își apăsă palma de pieptul lui ca să-l oprească. Cnaiür se încruntă până ce bărbatul își retrase mâna, apoi privi din nou către întunericul de sub Umiaki.

Nu putu să vadă nimic.

O vreme se gândi să-și taie drum cu sabia către copac. Apoi, de partea cealaltă a Umiakiului trecu o procesiune de Cavaleri Shriali purtând torțe și, pentru o clipă trecătoare, Cnaiür zări silueta lui răşchirată — sau era a ei? — în luminile scânteietoare.

Inrithii din rândurile din față începură să strige, unii în extaz, alții în batjocură. Prin vacarm, Cnaiür auzi o voce catifelată, vorbind pe tonuri pe care numai inima lui le putea auzi.

„E bine că ai venit... E potrivit."

Cnaiür se holbă îngrozit la silueta din inel. Apoi șirul de torțe trecu mai departe și întunericul își recăpătă teritoriul de sub Umiaki. Vacarmul din jur încetă, spart în țipete individuale.

— *Toți oamenii*, spuse vocea, *ar trebui să-și cunoască lucrarea.*

— Am venit să te văd cum suferi! strigă Cnaiür. Am venit să te văd cum mori!

Cu coada ochiului zări oameni întorcându-se spre el alarmați.

— *Dar de ce? De ce ți-ai dori una ca asta?*

— Pentru că m-ai trădat!

— *Cum? Cum te-am trădat?*

— Nu trebuie decât să *vorbești!* Ești dûnyain!

— *Crezi că sunt mai mult decât sunt de fapt... Mai mult chiar decât cred aceşti inrithi.*

— Pentru că știu! *Numai* eu știu cine ești! Numai eu te pot nimici!

Râse așa cum doar o Căpetenie utemotă care vărsase mult sânge ar fi putut să râdă, apoi făcu un gest spre întunericul de sub Umiaki.

—Privește...

— *Și tatăl meu? Vânătoarea nu trebuie să se sfârșească — știi asta.*

Lui Cnaiür i se tăie răsuflarea și rămase la fel de nemișcat precum o piatră din ierburile Stepei, din acelea care schilodeau cai.

— Am făcu un schimb, spuse el liniștit. M-am supus urii mai mari.

— *Oare?*

— Da! Da! Uite la ea! Uite ce i-ai făcut!

— *Ce i-am făcut eu, scylvendi? Sau ce i-ai făcut tu?*

— E moartă. Serwë a mea! Serwë a mea e moartă! Trofeul meu!

— *Oh, da... Ce vor mai șușoti acum, acum că dovada ta s-a stins? Cum te vor măsura?*

— Au omorât-o din cauza ta!

Râse, bogat și degajat, ca un unchi favorit după ce băuse câteva pahare.

— *Ai vorbit ca un adevărat Fiu al Stepei!*

— Îți bați joc de mine?

O mână grea îl însfăcă de umăr.

— Ajunge! striga cineva. Stăpânește-ți nebunia! Nu mai vorbi în limba aia spurcată!

Dintr-o singură mișcare, Cnaiür însfăcă mâna și o răsuci, scrântind tendoane și oase. Îl trase cu ușurință dintre ceilalți pe neghiobul care îl însfăcase. Îl doborî la pământ pe ingratul cu față de vită.

— *Să-mi bat joc? Cine ar îndrăzni să-și bată joc de un ucigaș?*

— Tu! țipă Cnaiür la copac.

Își întinse brațele care puteau frânge gâturi.

— Ai omorât-o!

— *Nu, scylvendi. Tu ai omorât-o... Când m-ai vândut.*

— Ca să-mi salvez fiul!

Și Cnaiür o văzu, îngrozită și lipsită de vlagă în brațele lui Sarcellus, cu sângele țâșnindu-i pe robă, cu ochii înecându-se în întuneric... Întunericul! Câți ochi privise pierzându-se acolo?

Auzi un prunc zbierând în beznă.

— Trebuiau s-o omoare pe târfă! țipă Cnaiür.

Mai mulți inrithi strigau acum la el. Simți o lovitură în obraz, zări fulgerarea oțelului. Îl însfăcă pe bărbat de

cap și își înfipse degetele mari în ochii lui. Ceva ascuțit îl împunse în coapsă. Spatele îi era bătut de pumni. Ceva — o bâtă sau un mâner de sabie — îi trosni la tâmplă. Dădu drumul bărbatului și se clătină în spate. Zări Umiakiul cel negru și îl auzi pe dûnyain râzând așa cum râseseră utemoții.

— *Plângăciosule!*

— Tu! mugi el, lovind oamenii din jur cu pumnii lui ca piatra. TU!

Dintr-o dată, mulțimea care îl înșfăca și-l tăia se dădu înapoi din fața unei siluete care făcea tărăboi în dreapta sa. Câțiva strigară cerându-și iertare. Cnaiür îl privi pe bărbat, care era aproape la fel înalt ca el, dar nu la fel de lat în umeri.

— Ți-ai pierdut mințile, scylvendi? Eu sunt! Eu!

— *Tu ai ucis-o pe Serwë.*

Și pe neașteptate, străinul deveni Coithus Saubon, îmbrăcate în robe ponosite de penitent. Ce fel de viclenie era și asta?

— Cnaiür, exclamă Prințul galeoth, cu vine vorbești?

— *Cu tine*... chicoti întunericul.

— Scylvendi?

Cnaiür se scutură de priza fermă a bărbatului.

— Asta-i o veghe pentru neghiobi, scrâșni el.

Scuipă, apoi se întoarse și începu să-și croiască drum ca să iasă din duhoare.

*

Esmi...

Inima îi tresălta la acest gând.

Vin, dulceața mea. Sunt atât de aproape!

I se părea că poate simți mirosul ei de mosc și de portocală. I se părea că o aude icnind fierbinte, lipită de obrazul lui, că o simte frecându-se de vintrele lui, cu disperare, ca și cum ar fi vrut să stingă un foc primejdios. I se părea că o vede aruncându-și părul pe spate — o străfulgerare de ochi aprinși și buze întredeschise.

Atât de aproape!

Tydonnii — cinci cavaleri numaineiri și un amestec de soldați — îi escortară prin străzile întunecate. Tydonnii fuseseră destul de amabili, având în vedere împrejurările în care sosiseră, dar refuzară să povestească ce se petrecea înainte ca cineva cu autoritate să garanteze pentru ei. Achamian văzu alți Oameni ai Colțului în drumul lor, cei mai mulți dintre ei la fel de nenorociți ca străjerii de la poartă. Fie că ședeau în ferestre sau că se sprijineau de coloane împreună cu alții, aceștia se holbau, cu chipuri palide și lipsite de expresie, cu ochi imposibil de strălucitori, de parcă adăposteau focurile ce le mistuiau trupurile.

Achamian mai văzuse astfel de priviri. Pe Câmpia Elenöt, după moartea lui Anasûrimbor Celmomas. În marele Trysë, privind cum cade Poarta Shinoth. Pe Câmpia Mengedda, așteptând venirea temutului Tsurumah. Privirile de groază și furie ale Oamenilor care nu puteau decât să ceară, niciodată să biruie.

Privirea Apocalipsei.

De câte ori le înfrunta Achamian privirea, nu se schimbau niciun fel de amenințări sau de provocări, doar înțelegerea negândită a fraților istoviți. Ceva — demon sau reptilă — se târa în craniile celor care îndurau lucruri de neîndurat și când, inevitabil, privea prin ochii lor, se recunoștea pe sine în ceilalți. Achamian își dădu seama că locul lui era aici. Nu doar aici în Caraskand, cu cei dragi lui, ci aici în *Războiul Sfânt*. Locul lui era cu acești oameni — până la moarte.

Împărtășim aceeași pierzanie.

Mișcându-se încet de dragul lui Xinemus, se târâră printre două înălțimi ale căror nume Achamian nu le cunoștea și intrară într-o zonă pe care numaineirii o numeau Bolul — unde li se spuse că locuiau Proyas și servitorii lui. Trecură printr-un adevărat labirint de străzi și alei și nu o singură dată cavalerii fură nevoiți să ceară indicații de la trecători. În ciuda tuturor lucrurilor — perspectiva de a-i găsi pe Kellhus și pe Esmenet, de a-l vedea pe Proyas după atâtea luni amare — Achamian se trezi gândindu-se la neglijența din declarația pe care o

făcuse sub zidurile Caraskandului: *„Sunt Drusas Achamian, un Învățat al Mandatului..."*

Cât timp trecuse de când rostise ultima oară aceste cuvinte cu voce tare?

Un Învățat al Mandatului...

Asta era el? Și dacă da, atunci de ce se sfiia să contacteze Atyersusul? Probabil că aflaseră că fusese răpit. Cu siguranță aveau informatori de care el nu știa, măcar în contingentul conriyan. Își imagina că-l credeau mort.

Atunci de ce să nu-i contacteze? Amenințarea celei de-a Doua Apocalipse nu se stinsese în lipsa lui. Și Visele îl chinuiau ca întotdeauna...

Pentru că nu mai sunt unul dintre ei.

În ciuda ferocității cu care apărase Gnoza — fiind până pe punctul de a-l sacrifica pe Xinemus! — se lepădase de Mandat. Își dădu seama că se lepădase de ei chiar dinainte să fie răpit de Turnurile Stacojii. Se lepădase de ei pentru Kellhus...

Aveam de gând să-l învăț Gnoza.

Numai gândul era îndeajuns ca să-i taie răsuflarea, amintindu-i că nu numai Esmenet îl aștepta între aceste ziduri. Vechile mistere din jurul lui Maithanet. Amenințarea Sfatului și spionilor-piele. Promisiunea și enigma lui Anasûrimbor Kellhus. Premonițiile celei de-a Doua Apocalipse!

Dar chiar în timp ce pielea i se făcea ca de găină din cauza groazei, ceva dinlăuntrul lui se împotrivea, ceva vechi și îndărătnic, învârtoșat ca un crocodil. *Să putrezească misterele!* se trezi el gândindu-se. *Să se năruie lumea în jurul nostru!* Căci el era Drusas Achamian, un bărbat ca niciun altul, și avea să-și capete iubita, soția — pe Esmenet. Ca atâtea alte lucruri de după Iothiah, restul părea copilăresc, ca figurile de stil dintr-o carte citită de prea multe ori. *Știu că trăiești. Știu!*

În cele din urmă, mica lor trupă se opri dinaintea unei clădiri cu pereți goi. Lângă Xinemus, Achamian privi în vreme ce doi dintre cavalerii numaineiri începură să se certe cu gărzile postate dinaintea porții clădirii. Se întoarse când auzi vocea prietenului său.

— Akka, spuse Xinemus, încruntându-se în felul acela straniu, lipsit de ochi. Când am mers ca niște umbre...

Mareșalul șovăi și, pentru o clipă, Achamian se temu că va fi asaltat de reproșuri. Înainte de Iothiah, lui Xinemus i s-ar fi părut de negândit să folosească vrăjitoria pentru a se furișa pe lângă dușmani. Și cu toate acestea, nu se plânsese aproape deloc când Achamian îi sugerase această posibilitate în Joktha. Se căia? Sau și el, la fel ca Achamian, fusese golit de grijile din trecut?

— Sunt orb, continuă Xinemus. Cât se poate de orb, Akka! Și totuși *i-am* văzut... Pe cishaurimi. I-am văzut cum *vedeau!*

Achamian strânse din buze, tulburat frica de a spera din intonația vocii Mareșalului.

— Într-adevăr, ai văzut, spuse el cu grijă, într-un fel... Sunt multe moduri de a vedea. Și noi toți avem ochi care nu trec niciodată prin piele. Oamenii se înșeală când cred că nu există nimic între orbire și vedere.

— Și cishaurimii? insistă Xinemus. Așa... Așa au...

— Cishaurimii stăpânesc acest interval. Se spune că se orbesc singuri ca să vadă mai bine Lumea Din Mijloc. Unii spun că asta este cheia metafizicii lor.

— Deci... începu Xinemus, neputându-și stăpâni emoția din voce.

— Nu acum, Zin, spuse Achamian, privindu-l pe cel mai în vârstă dintre cavalerii tydonni, o căpetenie colerică pe nume Anmergal, venind cu pași mari dinspre poarta clădirii. Altă dată...

Într-o sheyică stricată, dar inteligibilă, Anmergal le spuse că oamenii lui Proyas acceptaseră să-i primească — cu toate că nu prea îi trăgea inima.

— Nimeni nu se furișează *în* Caraskand, explică el. Doar afară.

Apoi, fără să ia în seamă niciun răspuns pe care l-ar fi putut primi din partea lor, dădu buzna pe lângă ei, răcnind la oamenii lui. În același timp, din întuneric se iviră niște soldați îmbrăcați ca precum kianinii, dar purtând Vulturul Negru al Casei Nersei pe scuturi. În câteva clipe, Achamian și Xinemus se treziră conduși în clădire.

Fură întâmpinați de un majordom scofâlcit, îmbrăcat în livreaua albă și neagră, roasă, dar strălucitoare, a Casei lui Proyas. Cu soldații pe urmele lor, bărbatul îi conduse în josul unui coridor acoperit de covoare. Trecură pe lângă o femeie kianină — o sclavă, fără îndoială — îngenuncheată în pragul unei încăperi alăturate și Achamian fu șocat, nu de groaza ei evidentă, ci de faptul că era primul kianin pe care îl vedea de când intrase în Caraskand... Nu era de mirare că orașul părea un mormânt.

Dădură colțul și se treziră într-o anticameră înaltă. Așezată între două coloane trupeșe — nilnameshe după cum arătau — se găsea o ușă din bronz coclit pe jumătate deschisă. Majordomul își vârî capul înăuntru. Încuviințând spre cineva nevăzut, deschise ușa și, după ce-i aruncă o privire neliniștită lui Xinemus, le făcu un semn să-l urmeze. Achamian își blestemă nodul din stomac...

Apoi se trezi dinaintea lui Nersei Proyas.

Deși era mai tras la față și mult mai slab — tunica din pânză de in îi atârna de pe umerii ca două mânere de sabie — Prințul Încoronat al Conriyei arăta aproape la fel. Claia de păr negru și creț, pe care mama sa o blestemase și o adorase. Barba tăiată scurt, gravând o gură care, deși nu mai era la fel tânără ca pe vremuri, păstra aceleași trăsături. Sprâncenele vioaie. Și, desigur, ochii lucizi, căprui, care păreau să fie destul de adânci ca să adăpostească orice amestec de pasiuni, oricât de contradictoriu.

— Ce este? întrebă Xinemus. Ce se petrece?

— Proyas... spuse Achamian.

Își drese vocea.

— E Proyas, Zin.

Prințul conriyan se holbă la Xinemus cu un chip lipsit de expresie. Făcu doi pași dinspre masa lucrată cu dare de mână din ceea ce trebuia să fi fost dormitorul lui. Ca din amorțeală, spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Achamian nu spuse nimic, buimăcit de o năvală de emoții neașteptate. Își simți chipul înfierbântat de furie. Xinemus stătea lângă el, absolut nemișcat.

— Vorbește, porunci Proyas, iar vocea îi răsună de disperare. Ce s-a întâmplat?

— Turnurile Stacojii i-au luat ochii, spuse Achamian liniștit. Ca să... Ca să...

Fără veste, tânărul Prinț zbură spre Xinemus și îl încleștă într-o îmbrățișare sălbatică, nu obraz lângă obraz ca între bărbați, ci așa ca un copil, cu fruntea lipită de gâtul Mareșalului. Fu scuturat de hohote de plâns. Xinemus îi încleștă ceafa cu degetele groase și își apăsă barba de creștetul lui.

Trecu o clipă de tăcere aprigă.

— Zin, șuieră Proyas. Te rog iartă-mă! Te rog, *te implor!*

— Șșșș... Îmi ajunge să-ți simt îmbrățișarea... Să-ți aud vocea.

— Dar Zin! Ochii tăi! Ochii tăi!

— Șșșșș, acum... Akka o să mă facă bine. Ai să vezi.

Achamian tresări la aceste cuvinte. Speranța nu era niciodată atât de otrăvitoare ca atunci când îi amăgea pe cei dragi.

Icnind, Proyas își apăsă obrazul de umărul Mareșalului. Ochii lui scânteietori îl găsiră pe Achamian și, pentru o clipă, se priviră unul pe altul fără să clipească.

— Și tu, Bătrâne Profesor, spuse tânărul cu voce răgușită. Este loc în inima ta pentru iertare?

Deși Achamian auzi limpede cuvintele, acestea păreau să ajungă la el ca de la o mare distanță, cel care le rostise fiind prea departe ca să conteze cu adevărat.

Nu, își dădu el seama, nu putea să ierte, nu pentru că inima i se înăsprise, ci pentru că i se îndepărtase. Îl văzu pe Prosha, băiatul pe care îl iubise cândva, dar văzu și un străin, un om care pășea pe căi îndoielnice și rivale. Un credincios.

Un fanatic ucigaș.

Cum de putuse să creadă că oamenii aceștia erau frații lui?

Achamian își goli cât putu chipul de expresie și spuse:

— Nu mai sunt un profesor.

Proyas închise ochii strâns. Când îi deschise, erau pe jumătate ascunși de pleoape ca pe vremuri. Oricare ar fi

fost încercările prin care trecuse Războiul Sfânt, Proyas Judecătorul supraviețuise.

— Ei unde sunt? întrebă Achamian.

Cercurile erau mult mai limpezi acum. În afară de Xinemus, numai Esmenet și Kellhus mai aveau loc în inima lui. În întreaga lume, ei erau singurii care contau.

Proyas înțepeni vizibil, se îndepărtă de pieptul lui Xinemus.

— Nu ți-a spus nimeni?

— Nimeni n-a vrut să ne spună nimic, zise Xinemus. S-au temut că suntem spioni.

Achamian nu putea să respire.

— Esmenet? icni el.

Prințul înghiți, cu o expresie înspăimântată pe chip.

— Nu... Esmenet e în siguranță.

Își trecu o mână prin părul scurt, cu un aer de neliniște și de rău augur.

Undeva, un fitil sfârâia într-o lumânare brăzdată.

— Și Kellhus? întrebă Xinemus. Ce-i cu el?

— Trebuie să înțelegeți. S-au întâmplat multe, foarte multe.

Xinemus pipăi aerul dinaintea lui, de parcă avea nevoie să-i atingă pe cei cu care vorbea.

— Ce vrei să spui, Proyas?

— Kellhus e mort.

*

Din întregul Caraskand, doar marele bazar îi amintea de Stepă și chiar și așa, era doar oasele unei asemenea amintiri: netezimea lui lucrată de zidari, deschiderea lui înconjurată de fațade cu ferestre întunecate. Niciun fel de ierburi nu creșteau printre lespezile care îl pavau.

— *Swazondă*, spusese el. Bărbatul pe care l-ai ucis s-a dus din lumea aceasta, Serwë. Există doar aici, o cicatrice pe brațul tău. Este însemnul *absenței* lui, al tuturor felurilor în care sufletul lui nu se mai mișca, al tuturor faptelor pe care nu le mai făptui. Un însemn a cărui greutate o porți acum.

Iar ea îi răspunsese:

— Nu înțeleg...

Ce prostuță adorabilă era fata aia. Atât de inocentă.

Cnaiür zăcea cu spatele sprijinit de burta și de coastele unui cal mort, înconjurat de cercuri din ce în mai largi de leșuri kianine — victime ale glorioasei jefuiri a orașului cu trei săptămâni în urmă.

— Te voi purta, îi spuse el beznei.

Și i se păru că nicicând nu rostise un jurământ mai măreț.

— Nu-ți va lipsi nimic, cât voi fi în putere.

Cuvintele tradiționale, rostite de mire în timp ce amintitorii îi împleteau părul pentru nuntă.

Își ridică tăișul la gât.

*

Legat de un cerc, legănându-se de ramura unui copac întunecat.

Legat de Serwë.

Rece și lipsită de viață lângă el.

Serwë.

Învârtindu-se încet în cercuri.

O muscă se târî pe obrazul ei, oprindu-se dinaintea unei nări lipsite de suflare. El suflă peste pielea ei moară și musca pleacă. *Trebuie să o țin curată.*

Ochii ei pe jumătate deschiși, uscați ca papirusul.

Serwë! Respiră fată, respiră! Îți poruncesc!

Am fost înaintea ta. Am fost mai întâi!

Legat cu pielea lipită de pielea lui Serwë.

Ce am f... Ce? Ce?

Un fel de convulsie.

Nu... Nu! Trebuie să mă concentrez. Trebuie să estimez...

Ochii care nu clipeau, holbându-se în josul obrajilor negri, spre stele.

Nu există circumstanțe dincolo de... Nicio circumstanță nu-i dincolo de...

Logos.

Sunt unul dintre Condiționați!

O simțea, de la fluierele picioarelor până la obraz, radiind o răceală care-i pătrundea până în oase.

Respiră! Respiră!

Uscată... Și atât de nemișcată! Atât de imposibil de nemișcată!

Tată, te rog! Fă-o să respire!

Nu... Nu pot merge mai departe.

Chipul atât de întunecat, marmorat ca ceva scos din mare... Cum de zâmbise vreodată?

Concentrează-te! Ce se petrece?

Totul e dezordine. Și au ucis-o. Mi-au ucis soția.

Tu le-ai dat-o.

Ce-ai spus?

Tu le-ai dat-o.

De ce? De ce aș face una ca asta?

Pentru tine...

Pentru ei.

Ceva se prăbuși înlăuntrul lui și el se rostogoli spre somn, apă rece spălând pielea crăpată.

Urmară visele. Tunele întunecate, pământ ostenit.

O culme, curbată ca șoldul unei femei adormite, pe fondul cerului nopții.

Și pe aceasta, două siluete, negre pe fondul norilor de stele imposibil de strălucitoare.

Silueta unui bărbat așezat, cu umerii căzuți ca ai unei maimuțe, cu picioarele încrucișate ca ale unui preot.

Și un copac cu crengi care se întindeau în sus și în afară, ramificându-se pe bolta nopții.

Și stelele se roteau în jurul Cuiului Raiului, ca niște nori gonind pe ceruri de iarnă.

Și Kellhus își pironi privirea asupra siluetei, asupra copacului, dar nu se putu mișca. Firmamentul se rotea, de parcă nopțile ar fi trecut una după alta fără zile.

Încadrată de cerurile rotitoare, silueta vorbi, un milion de gâtlejuri în gâtlejul ei, un milion de guri în gura ei...

CE VEZI?

Silueta se ridică, cu mâinile încleștate ca un călugăr și cu picioarele îndoite ca un animal.

SPUNE-MI...

Lumi întregi se tânguiau de groază.

Profetul Războinic se trezi, cu pielea furnicându-l lipită de obrazul unei moarte...

Alte convulsii.

Tată! Ce se petrece cu mine?

Junghi după junghi, strâmbându-i chipul, făcându-l de nerecunoscut.

Plângi.

Zaudunyainii de pe Înălțimile Taurului îl recunoscură imediat ca prieten al Profetului Războinic și Achamian se trezi într-o salon strălucitor clipind spre plăcile de fildeș prinse în marmură neagră, lucioasă. După câteva clipe, sosi un nobil ainoni pe nume Gayamakri — unul dintre Nascenti după cum îi spuseseră ceilalți — și îl escortă pe coridoarele întunecate. Când Achamian îl întrebă ce era cu războinicii înveșmântați în alb pe care îi văzuse postați prin palat, bărbatul începu să se vaite în legătură cu revoltele și cu uneltirile malefice alte Ortodocșilor. Dar Achamian își auzea numai inima tresăltândă...

În cele din urmă se opriră dinaintea a două uși grandioase — din lemn de cireș cu decorațiuni din bronz — și Achamian se trezi gândindu-se la glumele pe care i le-ar fi putut spune ca s-o facă să râdă...

„Din cortul unui vrăjitor în locuința unui nobil... Hmm." Aproape că o auzea râzând, aproape că-i vedea ochii, în care se jucau iubirea și viclenia.

„Deci unde o să ajungi data viitoare când o să mor? Pe Înălțimile Andiamine?

— Probabil doarme, spuse Gayamakri ca și cum și-ar fi cerut scuze. I-a fost deosebit de greu.

Glume... Ce era în capul lui? Avea să aibă nevoie de el, o nevoie înverșunată, dacă ceea ce spusese Proyas era adevărat. Serwë era moartă, iar Kellhus era pe moarte. Războiul Sfânt era înfometat... Avea să aibă nevoie de îmbrățișarea lui. Cum avea s-o mai îmbrățișeze! Pe neașteptate, Gayamakri se răsuci și îi încleștă mâinile.

— Te rog! șuieră el. Trebuie să-l salvezi! Trebuie!

Bărbatul căzu în genunchi și îi strânse mâna cu atâta ardoare că i se albiră încheieturile degetelor.

— Ești profesorul lui!

— O-o să fac ce-mi stă în puteri, se bâlbâi Achamian. Îți dau cuvântul meu.

Pe obrajii bărbatului se revărsară lacrimi, pierzându-i-se în barbă. Își apăsă fruntea de mâinile lui Achamian.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc!

Rămas fără cuvinte, Achamian îl trase pe Nascenti în picioare. Bărbatul se foi patetic cu robele sale galbene și albe, de parcă și-ar fi amintit că o viață întreagă fusese obsedat de jnan.

— N-o să uiți? icni el.

— Sigur că nu, îi răspunse Achamian. Dar mai întâi trebuie să mă sfătuiesc cu Esmenet. Singur... Înțelegi?

Gayamakri încuviință. Se dădu trei pași înapoi, după care se întoarse și fugi pe coridor.

Rămase dinaintea ușilor înalte, răsuflând.

Esmi.

Avea s-o țină în brațe în timp ce ea plângea. Avea să-i povestească fiecare gând, să-i spună ce însemnase ea pentru el cât fusese prizonier. Avea să-i spună că el, un Învățat al Mandatului, avea s-o ia de soție — de soție! Și ochii ei aveau să lăcrimeze de mirare... Aproape că râse de bucurie.

În sfârșit.

În loc să bată, intră pe uși așa cum ar fi făcut un soț. Fu întâmpinat de întuneric și de parfum de vanilie și balsam. Numai șase lumânări împrăștiate luminau încăperea largă, cu tavane boltite și împodobită cu covoare, paravane și draperii. Așezat pe un podium, un mare pat pentagonal domina inima camerei, cu așternuturile și păturile mototolite ca după o noapte de pasiune. Către stânga, pereții lambrisați se deschideau spre ceea ce părea să fie o grădină privată. Afară, cerul strălucea de stele.

Un adevărat cort de vrăjitor!

Ieși de pe aleea desenată de lumina ce intra printre uși, privind în adâncul încăperii. Prin plasă văzu că patul era gol. Ușile se închiseră cu zgomot dinapoia lui, făcându-l să tresară.

Unde era?

Apoi privirile lui o găsiră de partea cealaltă a camerei, încovrigată pe o canapea, cu spatele la ușă —la el. Părul ei părea mai lung, aproape purpuriu în întuneric. Roba ei largă căzuse, dând la iveală un umăr zvelt, cafeniu și palid în același timp. Fu stârnit pe loc, de bucurie și disperarea deopotrivă.

De câte ori sărutase pielea aceea?

Sărutare. Așa avea s-o trezească, plângând în timp ce-i săruta umărul gol. Avea să tresară, crezând că visează. *„Nu... Nu se poate să fii tu. Ai murit."* Apoi avea s-o pătrundă, cu tandrețe lentă și sălbatică, să o cutremure de extaz voluptos. Și ea avea să știe că în cele din urmă inima ei se întorsese.

M-am întors pentru tine, Esmi... Din moarte și agonie. Coborî de pe platforma din fața ușilor, oprindu-se când ea sări dintr-o dată în capul oaselor. Privi alarmată în jur, apoi se holbă la el cu ochi umflați, fără să-i vină să creadă.

O clipă i se păru o străină. O văzu cu aceiași ochi tineri și înfocați care o descoperiseră în Sumna cu atâția ani în urmă. Frumusețe tinerească. Obraji pistruiați. Buze pline și dinți perfecți. Trecu o clipă în care amândoi își ținură răsuflarea.

— Esmi... șopti el, nereușind să spună altceva. Uitase cât de frumoasă...

Timp de o bătaie de inimă, ea radie teroare abjectă, de parcă vedea un strigoi. Dar apoi, ca prin miracol, fugi spre el, picioarele ei mici și goale zburând de disperare.

Apoi erau împreună, încleștându-se nebunește unul pe celălalt. Părea atât de mică și de zvelt în brațe lui!

— Oh, Akka! suspină ea. Ai fost mort! *Mort!*

— Nu-nu-nu, dulceața mea, murmură el și lăsă să-i scape o răsuflare tremurată.

— Akka, Akka, oh Akka!

El își trecu o mână tremurătoare peste ceafa ei. Îi simți părul ca mătasea în palmă, ca mătasea liniștitoare. Și mirosul ei — tămâie delicată și mosc de femeie.

— Șșș, Esmi, șopti el. Totul va fi bine. Suntem împreună din nou!

Te rog, lasă-mă să te sărut.

Dar ea plânse mai tare.

— Trebuie să-l salvezi, Achamian! *Trebuie să-l salvezi!*

O ușoară confuzie, agitându-se ca vermina.

— Să-l salvez? Esmi... Ce vrei să spui?

Brațele îi se înmuiară. Ea se desprinse din îmbrățișarea lui și se împletici îngrozită în spate, ca și cum și-ar fi amintit un adevăr oribil.

— Kellhus, spuse ea cu buze tremurătoare.

Achamian își înăbuși frica tânguitoare care fulgeră prin el.

— Ce vrei să spui, Esmi?

Își simți obrajii golindu-i-se de sânge.

— Nu înțelegi? Îl *omoară!*

— Pe Kellhus? Da... Sigur că voi face tot ce pot ca să-l salvez! Dar te rog, Esmi! Lasă-mă să te țin în brațe! *Am nevoie să te țin în brațe!*

— Trebuie să-l salvezi, Achamian! *Nu-i poți lăsa să-l omoare!*

O pâlpâire de groază, de această dată de neconfundat. *Nu. Trebuie să fiu rezonabil. A suferit la fel de mult ca mine. Nu-i la fel de puternică.*

— N-o să las pe nimeni să-i facă nimic. Jur. Dar doar... te rog... *Esmi... Ce-ai făcut?*

Chipul ei se nărui sub greutatea unui fapt imposibil. Suspină.

— El e... *E-el e...*

O senzație curioasă — ca și cum ar fi fost scufundat în apă cu plămânii goliți de aer.

— Da, Esmi... El e Profetul Războinic. Și eu cred asta! O să fac tot ce pot ca să-l salvez.

— Nu, Achamian...

Chipul ei era mort acum, ca al celor care trebuie să cioplească depărtările, să deschidă larg ceea ce a fost cândva închis.

N-o spune! Te rog, n-o spune!

Privi prin încăperea extravagantă, făcând un gest cu mâinile. Încercă să râdă, apoi spuse:

— Ce mai cort de vrăjitor, eh?

Un suspin îl înjunghie în fundul gâtului.

— U-unde-o să fii data viitoare când am să mor? Pe Înă... P-pe Înălțimile Andiamine...

Încercă să zâmbească.

— Akka, șopti ea. Îi port copilul.

Până la urmă, o târfă.

*

Achamian trecu printre grupurile de inrithi, printre focurile semnal ale Cavalerilor Shriali, niște umbre aruncate de un soare din altă lume. Își aminti de țipetele și de zidurile sfărâmate ale Iothiahului. Își aminti că aruncase în aer coridoarele prin piatră și cărămidă arsă. Oh, își cunoștea puterea cântecului, tunetul vocii care putea frânge lumi!

Și cunoștea extazul amar al răzbunării.

Un copac imens se înălța spre cerul nopții, un eucalipt bătrân și cărunt, prea străvechi ca să poarte un nume. Primul său gând fu să-i dea foc, să-l transforme într-o făclie a mâniei sale — într-un rug funerar pentru trădător, pentru seducător! Dar simțea absențele care îl înconjurau pe bărbat, cele trei Choree pe care Oamenii Colțului le legaseră de inelul de bronz. Și îl vedea că suferă...

Achamian se furișă sub copac, pe covorul de frunze căzute. Își cuprinse genunchii și se legănă înainte și înapoi în întuneric. Iat-o, încarnarea unui lucru cu neputință.

Serwë era moartă.

Și iată-l și pe el, atârnând împreună cu ea, membre lipite de membre, piept lipit de piept...

Kellhus... Despuiat, rotindu-se încet, de parcă inelul îi desfășura lungul fir al vieții.

Cum de se puteau petrece asemenea lucruri?

Achamian încetă să se mai legene și rămase nemișcat. Ascultă cânepa scârțâind în adierea brizei. Simți mirosul de eucalipt și moarte. Trupul i se liniști, deveni vasul rece care îi adăpostea furia și mâhnirea.

Dincolo de Cavalerii Shriali care încercuiau copacul, mii de oameni se înghesuiau în campusul din jur, cântând

imnuri și elegii pentru Profetul lor Războinic. Țipătul unui flaut străpunse larma, rătăcind, pierzându-se, înălțându-se în crescendouri cuprinse de jale, strigând una și aceeași rugăciune fără de dumnezeu, un urlet, aproape animalic în intensitatea lui...

Achamian se îmbrățișă în întuneric.

Cum de se puteau petrece...

Degetul mare și arătătorul îi apăsau ochii. Tremura. Îi era frig. Își simțea inima ca o cârpă înfășurată pe o piatră.

Își ridică fața, își ridică bărbia și fruntea către ura sa. Pe obraji i se scurgeau lacrimi.

— Cum? Cum ați putut să mă trădați astfel? Voi... Voi! Cei doi oameni — singurii! Ș-știați cât de goală mi-a fost viața. Știați! N-nu pot să înțeleg... Încerc și încerc, dar nu pot să înțeleg! *Cum ați putut să-mi faceți una ca asta!*

Imagini îi clocotiră prin gânduri... Esmenet icnind sub cufundarea fierbinte a șoldurilor lui Kellhus. Atingerea buzelor cu răsuflarea tăiată. Țipătul ei surprins. Orgasmul ei. Amândoi despuiați, încolăciți sub pături, cu privirile pironite pe lumina unei singure lumânări și Kellhus întrebând:

— Cum ai putut să înduri un bărbat ca el? Cum de ai ajuns să te culci cu un vrăjitor?

— Mă hrănea. Era o pernă moale și caldă cu buzunarele pline de aur... Dar nu era ca tine, dragostea mea. Nimeni nu-i ca tine.

Gura i se deschise smucită de un țipăt slab, nearticulat... Cum. De ce.

Apoi sălbăticia.

— Te-aș putea sfâșia, Kellhus. Aș putea să-ți dau *foc! Să arzi* până-ți plesnesc ochii! *Câine!* Câine trădător! O să te fac să țipi până ce-ți scuipi inima din tine, până ce or să-ți crape oasele de agonie! Pot *s-o fac!* Pot să ard *oști* întregi cu cântecul meu! Pot să înghesui durerea unei mii de oameni în pielea ta! Cu limba și cu dinții, *pot să te jupoi până nu mai rămâne nimic din tine! Să-ți macin leșul până rămâne numai praful!*

Începu să plângă. Lumea întunecată din jurul lui zumzăia și ardea.

— Naiba să te ia... icni el.

Nu putea respira... Unde era aerul?

Își rostogoli capul, ca un băiat al cărui mânie devenise goală din cauza durerii... Lovi stângaci cu pumnul în frunzele moarte.

— *Naiba-să-te-ia-naiba-să-te-ia-naiba-să-te-ia...*

Privi amorțit în jur și își șterse chipul cu mâneca, fără tragere de inimă. Își trase nasul și simți gustul sărat al lacrimilor în fundul gâtlejului...

— Ai făcut o târfă din ea, Kellhus... Ai făcut o târfă din Esmi a mea...

Se roteau în cercuri sumbre. Vântul nopții purtă până la ei sunetul râsetelor. Copacul întunecat păru să dea drumul unei răsuflări nesfârșite, ambientale.

— *Achamian*... șopti Kellhus.

Cuvintele îi tăiară răsuflarea, îl copleșiră de groază. *Nu... N-are voie să vorbească...*

— *A spus că vei veni.*

Cuvinte rostite de lângă obrazul unei femei moarte. Kellhus privea ca prin suprafața unei monede, cu ochii întunecați scânteietor, cu chipul lipit de cel al lui Serwë, al cărei cap fusese tras pe spate în rigoarea morții, cu gura căscată plină de dinți prăfoși. Pentru o clipă păru că zăcea răşchirat pe o oglindă, iar Serwë era doar reflexia lui.

Achamian se cutremură. *Ce v-au făcut?*

În chip imposibil, inelul își încetă revoluția greoaie.

— *Îi văd, Achamian. Pășesc printre noi, ascunși în feluri pe care tu nu le poți vedea.*

Sfatul.

I se zburli părul de pe ceafă. Sudoare rece îi făcu pielea să ardă.

— *Non-Zeul se întoarce, Akka... L-am văzut! E așa cum ai spus. Tsurumah. Mog-Pharau...*

— Minciuni! strigă Achamian. Minciuni care să te ferească de furia mea!

— *Nascenții mei... Spune-le să-ți arate ce se găsește în grădină.*

— Ce? Ce-i în grădină?

Dar ochii strălucitori erau închiși.

Un urlet amarnic răsună peste Kalaul, făcând sângele să înghețe în vine și atrăgând bărbați cu torțe în întunericul de sub Umiaki. Inelul continua să se învârtă la nesfârșit.

*

Lumina zorilor se revărsa peste balcon și prin perdea, gravând dormitorul în suprafețe strălucitoare și cuiburi de umbre negre. Trezindu-se în patul său, Proyas se încruntă în lumină, ridică o mână ca să se apere de ea. Timp de câteva bătăi de inimă zăcu perfect nemișcat, încercând să înghită durerea din fundul gâtului — ultima rămășiță a hemoplexiei. Apoi rușinea și remușcările din noaptea care trecuse îl copleșiră din nou.

Achamian și Xinemus se întorseseră. Akka și Zin... Amândoi transformați irevocabil. *Din cauza mea.*

O briză rece de dimineață se zvârcoli prin perdeaua diafană. Proyas se ghemui, strângând toată căldura pe care i-o ofereau așternuturile. Încercă să ațipească, dar în schimb se trezi asaltat de griji și mâhnire. În copilăria sa iubise lenea senzuală a acestor dimineți. Plutea printre legende și închipuiri, visând la toate marile fapte pe care era destinat să le împlinească. Studia umbrele aruncate de soarele dimineții și se mira de felul în care se furișau pe pereți. În dimineți reci ca aceasta, se înfășura în păturile din jurul lui, savurându-le așa cum bătrânii savurează băile fierbinți. Căldura nu refuzase niciodată să-i pătrundă în oase, ca acum.

Trecu ceva vreme înainte ca Proyas să-și dea seama că era privit. La început clipi doar, prea uimit ca să se miște sau să strige. Decorațiunile și alcătuirea încăperii erau nilnameshe. Pe lângă imaginile detaliate și extravagante, încăperea mai avea un tavan scund, sprijinit de coloane îndesate, aduse fără îndoială de la invishi sau de la sappathurai. Aproape invizibilă în strălucirea orbitoare a dimineții, o siluetă ședea sprijinită cu spatele de una dintre coloanele care flancau balconul... Proyas sări înainte în așternut.

— Achamian?

Trecură câteva bătăi de inimă înainte ca ochii să i se obişnuiască destul cât să-l recunoască.

— Ce faci, Achamian? Ce vrei?

— Esmenet, spuse vrăjitorul. Kellhus a luat-o de soţie... Ştiai?

Proyas se holbă cu gura căscată la Învăţat, ultragiul fiindu-i alungat de ceva din vocea lui: un fel de beţie stranie, o nesăbuinţă, născută din suferinţă şi nu din băutură.

— Ştiam, recunoscu el, mijind ochii spre silueta lui Achamian. Dar am crezut că...

Lăsă vocea să se piardă şi înghiţi.

— Kellhus va fi mort în curând.

Se simţi pe loc ca un prost: suna de parcă îi oferea o despăgubire.

— Am pierdut-o pe Esmenet, spuse Achamian.

Expresia vrăjitorului era doar o umbră pe fondul luminii strălucitoare, dar cumva Proyas putu să-i vadă hotărârea istovită.

— Dar cum poţi să spui una ca asta? Nu...

— Unde-i Xinemus? îl întrerupse Învăţatul.

Proyas îşi ridică sprâncenele şi îşi înclină capul spre stânga.

— De partea cealaltă a peretelui, spuse el. În camera de alături.

Achamian strânse din buze.

— Ţi-a spus?

— Despre ochii lui? Proyas îşi privi conturul picioarelor de sub aşternuturile rumene.

— Nu. N-am avut curajul să-l întreb. Am presupus că Turnurile...

— Din cauza mea, Proyas. L-au orbit ca să mă constrângă pe mine.

Mesajul era evident. *Nu-i vina ta*, spunea ea.

Proyas îşi ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi ciupească ochii ca să alunge somnul din ei. În schimb îşi şterse lacrimile.

La naiba, Akka... N-am nevoie de protecţia ta!

— Pentru Gnoză? întrebă el. Asta au vrut?

Krijates Xinemus, un Mareșal al Conriyei, orbit în numele blasfemiei.

— În parte... Au mai vrut și informații despre cishaurimi.

— Despre cishaurimi?

Achamian pufni.

— Turnurile Stacojii sunt îngrozite, știai? Îngrozite de ceea ce nu pot vedea.

— Are sens: n-au făcut decât să se ascundă. Eleäzaras încă refuză să lupte, chiar dacă mi s-a spus că au început să-și fiarbă cărțile de foame.

— Mă îndoiesc că se aventurează departe de latrinele lor, spuse Achamian, vechea licărire ieșind la iveală prin istoveala din vocea lui, la ce putregaiuri citesc.

Proyas râse și fu străbătut de o senzație aproape uitată de mângâiere. Așa, își dădu el seama, vorbeau cândva, îndreptându-și grijile și preocupările în afară și nu unul spre celălalt. Dar în loc să se simtă însuflețit de această realizare, Proyas se simți și mai descurajat, dându-și seama că ceea ce le oferise cândva camaraderia, puteau acum obține numai din partea groazei și a istovelii.

O lungă tăcere se așternu între ei, alimentată de năruirea neașteptată a bunei lor dispoziții. Proyas se trezi că privirile îi rătăcesc pe alaiurile de petrecăreți priapici, cu piele cafenie și pe jumătate despuiați, care mărșăluiau pe pereții pictați, cu brațele pline de tot felul de bogății. I se părea că tăcerea zumzăia din ce în ce mai tare cu fiecare bătaie de inimă.

Apoi Achamian spuse:

— Kellhus nu poate să moară.

Proyas strânse din buze.

— Desigur, spuse el amorțit. Eu spun că trebuie să moară, așa că *tu* spui că trebuie să trăiască.

Aruncă o privire neliniștită către masa lui de lucru din apropiere. Pergamentul era la vedere, cu colțurile îndoite, translucide în lumina soarelui: scrisoarea lui Maithanet.

— Asta n-are nicio legătură cu tine, Proyas. Am trecut peste tine.

Atât tonul cât și cuvintele îi dădură lui Proyas fiori până în măduva oaselor.

— Atunci de ce ești aici?

— Pentru că, dintre toate Marile Nume, numai tu poți înțelege.

— Să înțeleg, repetă Proyas, simțind vechea nerăbdare dându-i curaj. Ce să înțeleg? Nu, lasă-mă să ghicesc... Numai eu pot să înțeleg importanța numelui „Anasûrimbor". Numai eu pot să înțeleg primejdia...

— Destul! strigă Achamian. Nu înțelegi că atunci când îți bați joc de lucrurile astea, *îți bați joc de mine*? Când am luat vreodată Colțul în râs? Când mi-am bătut eu joc vreodată de Cel din Urmă Profet? Când?

Proyas se simți atins de riposta lui, care fusese cu atât mai aspră pentru că vorbele lui Achamian erau adevărate.

— Kellhus, spuse el, a fost judecat deja.

— Ai grijă, Proyas. Amintește-ți de Regele Shikol.

Pentru inrithi, numele „Shikol", Regele xerashi care îl condamnase pe Inri Sejenus, era sinonim cu ura și îngâmfarea tragică. Proyas se îngrozi la gândul că propriul său nume ar fi putut să însemne aceeași otravă într-o bună zi.

— Shikol s-a înșelat... Eu am dreptate!

Totul se reducea la Adevăr.

— Mă întreb, spuse Achamian, ce-ar zice Shikol...

— Ce? exclamă Proyas. Marile sceptic crede că există un nou profet în mijlocul nostru? Haide, Akka... E prea absurd!

Astea sunt cuvintele lui Conphas... Alt gând nemilos.

Achamian tăcu, dar Proyas nu-și putu da seama dacă era preocupat sau ezita.

— Nu sunt sigur ce este... Tot ce știu este că e prea însemnat ca să moară.

Stând țeapăn pe pat, Proyas privi spre soare, încercând să-și vadă vechiul profesor. În afară de conturul său pe fondul coloanei albastre, mai putu discerne cele cinci linii albe care îi dungau barba neagră. Proyas oftă tare pe nări și își coborî privirea spre degetele mari de la mâini.

— Și eu eram de aceeași părere nu de mult, recunoscu el. Îmi făceam griji că ceea ce spuneau Conphas și ceilalți

era adevărat, că el era motivul pentru care ne mistuia furia lui Dumnezeu. Dar am închinat prea multe pahare cu acest bărbat ca să nu... ca să nu-mi dau seama că e mai mult decât remarcabil...

— Dar atunci...

Ca de nicăieri, un nor mare se târî dinaintea soarelui și o răcoare ușoară pătrunse în cameră. Pentru prima dată, Proyas reuși să-l vadă limpede pe fostul său profesor: chipul tras, ochii deznădăjduiți și fruntea gânditoare, bluza albastră și robele de călătorie din lână, murdărite cu negru în dreptul genunchilor...

Atât de sărăcăcios. De ce arăta Achamian întotdeauna așa de sărăcăcios?

— Atunci? întrebă Învățatul, aparent netulburat de faptul că devenise dintr-o dată vizibil.

Proyas scăpă un alt oftat, aruncă încă o privire spre pergamentul de pe masă. Vântul aduse până la ei sunetul unui tunet îndepărtat, care se rostogoli peste cedrii negri de jos.

— Ei bine, continuă el, întâi a fost scylvendiul... Ura lui pentru Kellhus. M-am gândit: „Cum se poate ca bărbatul acesta, care îl cunoaște pe Kellhus mai bine ca oricine, să-l disprețuiască atât de mult?"

— Serwë, spuse Achamian. Kellhus mi-a spus cândva că barbarul o iubea pe Serwë.

— Cnaiür a spus același lucru când l-am întrebat prima dată... Dar a existat ceva în purtarea lui, ceva care m-a făcut să cred că mai exista și altceva. E un bărbat atât de sălbatic și de melancolic. Și complicat — foarte complicat.

— Are pielea prea subțire, spuse Achamian. Dar presupun că cicatricele se văd bine.

Proyas putu să-i ofere doar un surâs amar.

— Mai ai multe de învățat despre Cnaiür urs Skiötha, Akka. În unele feluri e la fel de remarcabil ca și Kellhus. Fii bucuros că-i de partea noastră și nu a Padirajahului.

— Treci la subiect, Proyas.

Prințul conriyan se încruntă.

— Vreau să spun că l-am întrebat din nou despre Kellhus, la scurtă vreme după ce am fost asediați...

— Și?

— Și mi-a spus să mă duc să-l întreb eu însumi pe Kellhus. Atunci...

Ezită, bâjbâind în zadar după niște cuvinte delicate cu care să continue. Alte tunete pătrunseră pe ușa balconului.

— Atunci am găsit-o pe Esmenet în patul lui.

Achamian închise o clipă ochii. Când îi deschise din nou, privirea îi era neșovăitoare.

— Și presimțirile tale au devenit îndoieli în toată regula... Sunt mișcat.

Proyas se hotărî să ignore sarcasmul.

— După aceea, nu am mai respins pur și simplu argumentele lui Conphas. Am meditat o vreme la aceste lucruri, chinuit de tot ce s-a petrecut — și încă se mai petrece! — și îngrozit că dacă treceam de partea lui Conphas și a celorlalți, aveam să pun paie pe foc.

— Te-ai temut de un război între Ortodocși și zaudunyaini.

— Și încă mă tem! aproape strigă Proyas. Deși nu pare să aibă prea multă importanță având în vedere că Padirajahul ne așteaptă alături de lupii lui deșert.

Cum se ajunsese la asta? Ce întâmplare!

— Deci ce te-a făcut să te hotărăști?

— Scylvendiul, spuse Proyas ridicând din umeri. Conphas a adus martori care pretindeau că au cunoscut un om din caravanele din nord, care, înainte de a muri în deșert, le-a spus că Atrithau nu are niciun prinț.

— Zvonuri, spuse Achamian. N-au nicio valoare... Știi asta. Probabil a fost o manevră de-a lui Conphas. Morții au obiceiul de a spune cele mai convenabile povești.

— Asta am crezut și eu până când scylvendiul a confirmat povestea.

Achamian se aplecă înainte cu sprâncenele încruntate de surprindere mânioasă.

— A confirmat? Ce vrei să spui?

— L-a numit pe Kellhus un prinț al nimicului.

Învățatul rămase țeapăn o vreme, cu ochii pierduți în spațiul dintre ei. Știa care era pedeapsa pentru încălcarea castelor. Toți oamenii știau. Nobilii din cele Trei Mări

puneau mai mare preț pe pergamentele strămoșilor lor decât pe motive spirituale sau sentimentale.

— E posibil să mintă, cugetă Achamian. Ca să o recapete pe Serwë, poate?

— Se poate... Având în vedere cum a reacționat la execuția ei...

— Serwë executată! exclamă vrăjitorul. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Proyas? Cum ai putut să *lași* să se întâmple una ca asta? Era, era doar...

— Întreabă-l pe Gotian! izbucni Proyas. A fost ideea lui să-i judece după Colț — a lui! A crezut că asta face ca totul să pară îndreptățit, să semene mai puțin cu... cu...

— Cu ce? strigă Achamian. Cu o conspirație de-a unor nobili înspăimântați care încearcă să-și apere puterea și privilegiile?

— Depinde, răspunse țeapăn Proyas, pe cine întrebi... Oricum, trebuia să împiedicăm un război. Și până acum...

— Ferească cerul, se răsti Achamian, să se omoare oamenii unii pe alții pentru credință.

— Și ferească cerul să moară neghiobii din neghiobia lor. Și ferească cerul să piardă mamele pruncii nenăscuți, să-și scoată copiii ochii. Ferească cerul să se întâmple ceva groaznic! Sunt foarte de acord cu tine, Akka...

Zâmbi sarcastic. Când se gândea că aproape că-i fusese dor de nenorocitul de hulitor bătrân!

— Dar revenind la discuția noastră. Nu l-am condamnat dintr-o dată pe Kellhus. Multe lucruri — multe! — m-au făcut să votez alături de ceilalți. Profet sau nu, Anasûrimbor Kellhus e mort.

Achamian îl studiase cu chipul lipsit de expresie.

— Cine a spus că e un profet?

— Ajunge, Akka, te rog... Tocmai ai spus că e prea însemnat ca să moară.

— Este, Proyas! *Este!* E singura noastră speranță!

Proyas își frecă colțurile ochilor ca să alunge somnul. Lăsă să-i scape o răsuflare prelungă, exasperată.

— Și? A Doua Apocalipsă, nu? Kellhus e a doua venire a lui Seswatha?

Clătină din cap.

— Te rog... Te rog, spune-mi...

— E mai mult! strigă Învățatul cu patimă neliniștitoare. Mult mai mult decât Seswatha, așa cum și trebuie să fie... Sulița Heron s-a pierdut, distrusă când scylvendii au prădat străvechiul Cenei. Dacă Sfatul va reuși încă o dată, dacă Non-Zeul va trăi din noi...

Achamian se holbă, cu ochii rotunjiți de groază.

— N-ar mai exista nicio speranță pentru oameni.

Proyas îndurase multe asemenea declamații încă din copilărie. Ceea ce le făcea atât de ciudate și uneori atât de intolerabile, era felul în care vorbea Achamian: ca și cum și-ar fi amintit în loc să presupună. Chiar atunci soarele dimineții fulgeră din nou printr-o încrețitură a norilor din ce în ce mai deși. Dar tunetul continuă să vuiască peste Caraskandul îndurerat.

— Akka...

Învățatul îl reduse la tăcere cu o mână întinsă.

— M-ai întrebat cândva, Proyas, dacă temerile mele au vreun alt temei în afara Viselor. Îți amintești?

Mult prea bine. Fusese aceeași noapte în care Achamian îl rugase să-i scrise lui Maithanet.

— Da, îmi amintesc.

Fără veste, Achamian se ridică și ieși în balcon. Dispăru în strălucirea dimineții, ca să se întoarcă după câteva clipe, ridicând ceva întunecat în mâini.

Printr-o coincidență, soarele dispăru în clipa în care Proyas își ridică mâna ca să-și apere ochii.

Se holbă la legătura mânjită de țărână și de sânge. O miasmă înțepătoare umplea încet camera.

— Uită-te! îi porunci Achamian, fluturând lucrul acela. Uite! Apoi trimite-ți cei mai iuți călăreți la Marile Nume!

Proyas se dădu înapoi, încleștă așternuturile din jurul genunchilor. Pe neașteptate își dădu seama de ceva ce știuse de la început: Achamian nu avea să se potolească. Sigur că nu: era un Învățat al Mandatului.

Maithanet... Preasfinte Shriah. Asta îmi ceri să fac? Asta?

Certitudine în îndoială. Asta era ceea ce era sfânt! Asta!

— Păstrează-ți dovada pentru ceilalți, bolborosi Proyas.

Cu o mișcare largă se eliberă din așternuturi și se îndreptă despuiat către masa din apropiere. Podeaua era destul de rece ca să-l indurereze. Pielea îi fu străbătută de fiori.

Înșfăcă misiva lui Maithanet și i-o întinse vrăjitorului încruntat.

— Citește-o, murmură el.

Fulgerele se împleteau pe cer, dincolo de ruinele Citadelei Câinelui.

Achamian puse jos legătura lui duhnitoare, înșfăcă bucata de pergament și o cercetă cu atenție. Proyas observă semilunile negre de sub unghiile lui. În loc să-și ridice năucit privirile, așa cum se așteptase Proyas, vrăjitorul se încruntă și își miji ochii spre foaie. O ridică chiar în lumina care mai rămăsese. Încăperea vibră de bubuitul tunetului.

— Maithanet? întrebă vrăjitorul, cu ochii încă ațintiți asupra scrisului fără cusur al Shriahului. Proyas știa la ce se gândea. Imposibilul lăsa întotdeauna cele mai adânci semne în suflet.

Sprijină-l pe Drusas Achamian, chiar dacă e un hulitor, căci pe urmele stricăciunii sale va merge și Războiul Sfânt...

Achamian puse foaia în poală, dar continua să-i ciupească unul din colțuri între degetul mare și arătător. Cei doi bărbați schimbară o privire gânditoare... În ochii vechiului său profesor se înfruntau ușurarea și confuzia.

— În afară de sabie, armură și strămoși, spuse Proyas, scrisoarea este singurul lucru pe care l-am adus din deșert. Singurul lucru pe care l-am salvat.

— Cheamă-i, spuse Achamian. Cheamă-i pe ceilalți la Consiliu.

Dusă era dimineața aurie. Ploaia cădea șiroaie din cerurile negre.

Capitolul XXIV

Caraskand

Îi lovesc pe cei slabi și o numesc dreptate. Își arată vintrele și o numesc despăgubire. Ascultă precum câinii și o numesc rațiune.

— ONTILLAS, DESPRE NESĂBUINȚA OAMENILOR

Sfârșitul iernii, 4112 Anul-Colțului, Caraskand

Ploaia cădea în falduri cenușii, bătute de vânt. Sfârâia pe acoperișuri și pe străzi. Gâlgâia prin șanțuri, spălând stropii de sânge uscat. Duruia pe craniile cu piele înțepenită ale morților. Săruta rămurelele din vârful străvechiului Umiaki și se arunca în cele mai întunecate scorburi ale lui. Un milion de picături de apă. Convergând la răspântiile dintre ramuri, împletindu-se în șiroaie, înșirând linii de un alb scânteietor prin întuneric. În curând, pârâiașele se încolăceau pe funia din cânepă și picurau ca marmura pe inelul de bronz, de unde se ramificau pe pielea vie și moartă deopotrivă.

În Kalaul, mii de oameni fugeau la adăpost, ferindu-se sub pelerine și mantii din lână. Alții se văitau și își întindeau mâinile, implorând, întrebându-se ce prevestea ploaia. Fulgerul îi orbea. Apa le mușca obrajii. Și tunetul murmura taine pe care nu le puteau înțelege.

Își întindeau mâinile, implorând.

Somnul îi fu agitat, bântuit de vise despre cuvinte și fapte de-ale dûnyainilor. *Marile Nume*, spunea monstruozitatea, *încă te mai ascultă.* Serwë fără vlagă în brațele lui Sarcellus, împroșcând sânge. *Amintește-ți secretul bătăliei — amintește-ți!*

Cnaiür se trezi în sunetul ploii și al șoaptelor. *Secretul bătăliei... Cei Mari încă te ascultă.*

Nu-l găsise pe Proyas în locuința sa și călări cu toată graba cuvenită către Palatul Sapatișahului de pe Înălțimile Îngenuncherii, unde avea să-l găsească pe Prinț, după cum îi spusese majordomul îngrozit al acestuia. Ploaia începuse să se potolească la vremea când ajunse la primele eșeloane de locuințe de la poalele înălțimilor. Pentru o clipă, soarele aruncă degete de lumină strălucitoare peste orașul întunecat. În timp ce-și îndemna calul înfometat în susul pantei, Cnaiür aruncă o privire peste umăr și zări soarele chinuindu-se să răzbată prin norii negri, uriași. De la o culme la alta, peste dezordinea Bolului, până la linia întunecată și încețoșată a Zidurilor Triamice, bălțile de apă de ploaie fulgerau albe, ca o mie de monezi de argint.

Descălecă în anarhia din curtea exterioară a palatului. I se părea că la fiecare bătaie de inimă o ceată de călăreți înarmați intra tropotind pe porți. Cu excepția străjerilor galeothi și a câtorva sclavi kianini aproape scheletici, cu toții aveau fie însemnele fie purtarea unor nobili. Cnaiür îi recunoscu pe mulți dintre ei de la celelalte Consilii, dar dintr-un motiv sau altul niciunul din ei nu îndrăzni să-l salute. Îi urmă pe inrithi în umbrele Salonului de Intrare, unde aproape se ciocni de Gaidekki, îmbrăcat în robe purpurii.

Palatinul se opri și se holbă la el cu gura căscată.

— Iubite Sejenus! exclamă el. Ești bine? S-au mai dat lupte pe ziduri?

Cnaiür își coborî privirile spre piept: albul tunicii sale era înmuiat în roșu până aproape de brâul său placat cu fier.

— Ți-a fost tăiat gâtul! spuse Gaidekki, minunându-se.

— Unde-i Proyas? se răsti Cnaiür.

— Cu ceilalți morți, spuse Palatinul sumbru, făcând un semn către șirurile de bărbați care dispăreau în sanctuarele acoperite de fresce din măruntaiele palatului.

Cnaiür se trezi urmând o ceată de thunyeri sălbatici conduși de Yalgrota Sfarmă-Sranci, al cărui păr bălai era decorat cu cuie de fier îndoite ca niște colți și cu capete micșorate de păgâni. La un moment dat, uriașul își întoarse capul și îi aruncă o privire fioroasă. Cnaiür îi înfruntă privirea, cu gânduri de omor fierbându-i în suflet.

— Ushurrutga! pufni bărbatul și se întoarse, zâmbind la râsetele guturale ale compatrioților săi.

Cnaiür scuipă pe pereți, apoi privi furios în jur. I se părea că oriunde se uita vedea bărbați ferindu-și privirile. *Cu toții! Cu toții!*

Undeva, îi auzea pe cei din tribul Utemot șoptind... *Plângăciosule...*

Coridorul boltit se termina cu o ușă de bronz deschisă, proptită de două busturi răsturnate cu fața în jos pe covoare. Bătrânul Sapatișah sculptat în diorit, își imagină Cnaiür, sau relicve ale ocupației nansure. Dincolo de uși, se trezi într-o mare încăpere, făcându-și drum cu coatele printr-o mulțime de nobili care se învârteau în cercuri. Aerul vibra de ecourile vocilor. *Căcănar plângăcios!*

Încăperea era circulară și fusese construită cu mult înaintea palatului mai mare — kyraneană sau poate shigeki. O masă sculptată din ceva ce părea să fie ghips alb domina centrul pardoselii, care era acoperită de un covor magnific, cu broderii arămii și aurii. Dincolo de franjurile covorului se înălțau o serie de trepte concentrice, ca un amfiteatru, de unde priveliștea de jos putea fi văzută fără probleme. Construite din blocuri monumentale, pereții din jur se înălțau deasupra ultimei trepte, presărate de candelabre și decorate cu tapițeriile ca niște flamuri preferate de kianini. Un dom ascuțit, din piatră și brăzdat de nișe, se contura deasupra, părând să atârne fără luxul mortarului sau al boltelor. Câteva scobituri de la baza lui ofereau o lumină albă și difuză, în timp ce sus deasupra mesei, flamurile păgânilor se legănau în curenți nevăzuți.

Cnaiür îl găsi pe Proyas în picioare în apropierea mese, cu capul înclinat în timp ce-l asculta concentrat pe un bărbat îndesat îmbrăcat în albastru și cenușiu. Roba bărbatului era murdară în dreptul genunchilor și, în comparație cu trupurile istovite din jurul lui, părea aproape obscen de gras. Cineva strigă de pe trepte și bărbatul se întoarse spre sursa sunetului, dând la iveală cele cinci linii albe care îi pătau barba despletită. Cnaiür se holbă fără să-i vină să creadă.

Era vrăjitorul. Vrăjitorul cel mort...

Ce se petrecea aici?

— Proyas! strigă el, dintr-un motiv sau altul nefiind dispus să se apropie mai mult. Trebuie să vorbim!

Prințul conriyan privi în jur și când dădu cu ochii de el se încruntă la fel ca Gaidekki. Dar vrăjitorul continuă să vorbească și Cnaiür se trezi concediat cu un gest chinuit.

— Proyas! lătră el, dar Prințul îi aruncă doar o privire furioasă.

Neghiobul! se gândi Cnaiür. Încercuirea putea fi spartă! Știa ce trebuiau să facă!

Secretul bătăliei. Își amintea...

Găsi un loc pe trepte alături de celelalte Nume Mici și de alaiurile lor și privi cum Marile Nume încep să se certe ca de obicei. În Caraskand, foametea ajunsese atât de amarnică încât până și cei mai puternici dintre inrithii erau nevoiți să mănânce șobolani și să bea sângele cailor lor. Conducătorii Războiului Sfânt ajunseseră sfrijiți, cu obraji supți, și platoșele multora din ei, mai ales ale celora care fuseseră grași, le atârnau pe trupuri, făcându-i să arate ca niște puștani care se jucau cu armurile taților lor. Arătau caraghios și în același timp tragic, formând spectacolul târșâit al domnitorilor muribunzi.

Ca rege titular al Caraskandului, Saubon ședea pe un scaun mare, negru și lăcuit, în capul mesei. Se apleca înainte cu mâinile încleștate de brațele scaunului, ca și cum s-ar fi pregătit să se folosească de superioritatea pe nimeni altcineva nu părea s-o recunoască. La dreapta sa, Conphas se lăsa pe spate, care privea în jur cu nerăbdarea tolănită a cuiva nevoit să-și trateze inferiorii ca pe niște egali. La

stânga sa şedea fratele supravieţuitor al Prinţului Skaiyelt, Hulwarga Ologul, care reprezenta Thunyerusul de când murise Skaiyelt de hemoplexie. Lângă Hulwarga şedea Gothyelk, căruntul Conte de Agansanor, cu barba lui sârmoasă la fel de neîngrijită ca întotdeauna, cu privirile războinice mai ameninţătoare. La stânga lui şedea Proyas, precaut şi gânditor deopotrivă. Deşi vorbea cu vrăjitorul, care şedea pe un scaun mai mic lângă el, ochii lui continuau să cerceteze chipurile celor adunaţi în jurul mesei. Şi în cele din urmă, între Proyas şi Conphas şedea cuviinciosul Palatin de Antanamera, Chinjosa, care, potrivit zvonurilor, fusese instalat de Turnurile Stacojii ca Rege-Regent interim în urma morţii lui Chepheramunni — tot din cauza hemoplexiei.

— Unde-i Gotian? îi întrebă Proyas pe ceilalţi.

— Poate, spuse Ikurei Conphas cu un sarcasm bizar, Marele Maestru a aflat că ne-ai chemat să ascultăm vorbele unui vrăjitor. Mă tem că aceşti Cavaleri Shriali au tendinţa de a fi destul de *Shriali*...

Proyas îl strigă pe Sarcellus, care şedea pe treapta cea mai de jos, înveşmântat de la glezne la încheieturile mâinilor în straiele albe Shriale pe care le purta de obicei în Consiliu. Făcând o plecăciune adâncă spre Marile Nume, Cavalerul-Comandant spuse că nu ştia unde se află Marele Maestru. Cnaiür îşi coborî privirile spre antebraţ în timp ce acesta vorbea, nu atât ascultându-l, cât mai degrabă memorând timbrul odios al vocii bărbatului. Privi venele şi cicatricele unduind în timp ce încleşta şi descleşta pumnul.

Când clipea, vedea cuţitul cavalerului retezând gâtul lui Serwë şi revărsarea de un roşu strălucitor...

Cnaiür abia auzi argumentele procedurale care urmară: ceva în legătură cu valabilitatea Consiliului în absenţa reprezentantului Sfântului Shriah. În schimb, îl privi pe Sarcellus. Ignorându-le pe Marile Nume şi dezbaterea lor, câinele era absorbit într-o discuţie cu un alt Cavaler Shrial. Reţeaua fină de linii roşii încă îi păta chipul senzual, dar pălise mult de ultima dată când îl văzuse Cnaiür, împreună cu Proyas şi Conphas. Expresia lui părea liniştită, dar

ochii lui mari și căprui păreau tulburați și îndepărtați, ca și cum ar fi cugetat la lucruri care făceau ca acest spectacol să fie irelevant. Ce spusese dûnyainul? Minciuna încarnată.

Lui Cnaiür îi era foame, foarte foame — nu mai avusese parte de o masă adevărată de câteva zile — și junghiurile din burtă făceau ca tot ce vedea să fie curios de limitat, ca și cum sufletul lui ar fi fost lipsit de luxul gândurilor și impresiilor consistente. Simțea gustul sângelui calului său proaspăt pe buze. O clipă nebunească, se trezi întrebându-se ce gust avea sângele lui Sarcellus. Oare avea gust de minciuni? Oare minciunile aveau gust?

După uciderea lui Serwë, totul păruse neclar și oricât încerca, Cnaiür nu reușea să deosebească noaptea de zi.

Totul dădea pe-afară, se revărsa peste tot restul. Totul fusese mânjit — mânjit! Și dûnyainul nu vroia să tacă din gură!

Și apoi în dimineața aceea, din senin, pur și simplu înțelesese. Își amintise secretul bătăliei... *I-am spus! I-am arătat secretul!*

Și cuvintele criptice pe care le rostise Kellhus pe înălțimile în ruine ale Citadelei deveniră limpezi ca apa. *Vânătoarea nu trebuie să se termine!*

Înțelese planul dûnyainului — o parte din el... De l-ar fi ascultat Proyas!

Dintr-o dată, strigătele din jurul mesei se pierdură, împreună cu vuietul de pe trepte. O tăcere uimită se lăsă peste încăperea străveche și Cnaiür îl văzu pe vrăjitor, pe Achamian, ridicându-se în picioare lângă Proyas, aruncând priviri furioase în jur cu neînfricarea aprigă a celor istoviți.

— Având în vedere că vă jicnesc prin prezența mea, spuse el cu voce puternică și limpede, nu o să mă joc cu cuvintele. Ați făcut o greșeală înspăimântătoare, o greșeală care *trebuie* corectată, pentru binele Războiului Sfânt și pentru binele Lumii.

Se opri cântărind chipurile încruntate.

— Trebuie să-l eliberați pe Anasûrimbor Kellhus.

Cei de la masă și cei de pe trepte izbucniră deopotrivă în strigăte ultragiate și reproșuri. Cnaiür privi, țintuit la

locul lui, înțepenit în postura lui marțială. Până la urmă se părea că nu era nevoie să vorbească cu Proyas.

— *ASCULTAȚI-L!* țipă Prințul conriyan, acoperind înfruntarea vocilor.

Uimiți de sălbăticia izbucnirii lui, toți cei din încăpere părură să-și țină răsuflarea. Dar lui Cnaiür i se tăiase deja suflul. *Caută să-l elibereze!*

Oare asta însemna că și el cunoștea planul dûnyainului? În Consiliile Războiului Sfânt, Proyas fusese mereu vocea cumpătată care se opunea pasiunilor exagerate ale celorlalte Mari Nume. Să-l audă țipând astfel era pentru ei ceva descurajator. Celelalte Mari Nume tăcură, ca niște copii pedepsiți nu de tatăl lor, ci de ceea ce îl obligaseră pe tatăl lor să facă.

— Nu-i o batjocură, continuă Proyas. Nu-i o glumă care să vă amărască sau să vă insulte. Mult mai mult decât viețile noastre depinde de decizia pe care o vom lua azi aici. Vă cer să decideți împreună cu mine, așa cum ar face orice om care are argumente. Dar vă poruncesc — *vă poruncesc!* — să ascultați înainte de a lua acea decizie! Și cred că porunca aceasta nu-i una adevărată, având în vedere că a asculta cu imparțialitate, fără habotnicie, este pur și simplu ceea ce ar face orice înțelept.

Cnaiür privi prin încăpere și observă că Sarcellus privea drama la fel de concentrat ca toți ceilalți. Făcu chiar și semn furioase suitei lui să păstreze liniștea.

În picioare dinaintea marilor lorzi inrithi, vrăjitorul arăta tras la față și sărăcit în hainele lui murdare, și părea să șovăie, de parcă numai acum își dădea seama cât de mult se îndepărtase de elementul lui. Dar era bine hrănit și sănătos, arătând ca un rege în hainele unui cerșetor. Pe de altă parte, Oamenii Colțului arătau ca niște strigoi în găteli de regi.

— Ați întrebat, strigă Achamian, de ce pedepsește Dumnezeu Războiul Sfânt. Ce cancer ne spurcă? Ce boală a spiritului a stârnit furia lui Dumnezeu împotriva noastră? Dar sunt multe cancere. Pentru cei credincioși, Învățații ca mine sunt un astfel de cancer. Dar Shriahul însuși a sancționat prezența noastră în mijlocul vostru. Deci ați

căutat în altă parte și l-ați găsit pe cel pe care îl numiți „Profetul Războinic" și v-ați întrebat: „Dar dacă bărbatul e un escroc? N-ar fi asta destul ca Dumnezeu să ne mistuie cu mânia sa? Un Fals Profet?"

Se opri și Cnaiür putu să-l vadă înghițind cu buzele strânse.

— N-am venit să vă spun dacă Prințul Kellhus e într-adevăr un Profet și nici dacă este măcar un prinț. În schimb, am venit să vă avertizez de existența unui altfel de cancer... Unul pe care l-ați trecut cu vederea, deși unii din voi știați de existența lui. Există spioni printre voi, lorzii mei... — un murmur colectiv umplu pentru o clipă încăperea — monstruozități care poartă fețe false din piele.

Vrăjitorul se aplecă sub masă și ridică un fel de sac mânjit. Dintr-o singură mișcare, îl răsturnă pe masă. Ceva ca niște țipari argintii încolăciți pe o varză înnegrită se rostogoli pe suprafața lustruită și se opri deasupra unei reflexii imposibile. Un cap retezat?

Minciuna încarnată...

O cacofonie de exclamații răsună sub domul încăperii.

— ... *Înșelătorie! Înșelătorie de-a hulitorilor!...*

— ... *e o nebunie! Nu putem...*

— ... *dar ce-ar putea să...*

Înconjurat de strigăte buimăcite și pumni agitați, Cnaiür îl văzu pe Sarcellus ridicându-se în picioare și apoi grăbindu-se prin vacarm spre ieșire. Cnaiür zări din nou liniile inflamate care pătau chipul Cavalerului-Comandant... Dintr-o dată își dădu seama că mai văzuse acel model... Dar unde? Unde?

Anwurat... Serwë însângerată, țipând. Kellhus despuiat, cu vintrele mânjite de roșu, cu chipul desfăcându-se brusc, precum degetele din jurul unui cărbune... Un Kellhus care nu era Kellhus.

Copleșit de o foame tremurătoare, de lup, Cnaiür se ridică și se grăbi să-l urmeze. În sfârșit înțelegea tot ce-i spusese dûnyainul în ziua când fusese denunțat de Marile Nume — în ziua morții lui Serwë. Amintirea vocii lui Kellhus străpunse tunetul adunării inrithiilor.

Minciuna încarnată.

Un nume.
Numele lui Sarcellus.

*

Sinerses căzu în genunchi imediat dinapoia pragului ridicat al intrării, apoi își apăsă fruntea de covorul fals sculptat în piatră. Kianinii, ca multe alte popoare, considerau că anumite praguri erau sacre, dar în loc să le ungă în zilele cuvenite, ca ainonii, le decorau cu covoare din trestie împletită minuțios sculptate. Era, decise Hanamanu Eleäzaras, un obicei onorabil. Trecerea dintr-un loc în altul, se gândi el, ar fi trebuit să fie însemnată în piatră. Trebuiau oferite înștiințări.

— Mare Maestru! icni Sinerses, dându-și capul pe spate. Aduc vești de la Lordul Chinjosa!

Eleäzaras îl așteptase pe bărbat, dar nu se așteptase la agitația lui. Înfiorat, se întoarse către secretarii lui și le porunci să iasă din încăpere cu o fluturare vagă a mâinii. Ca majoritatea potentaților din Caraskand, Eleäzaras era foarte interesat de situația proviziilor împuținate.

I se părea că totul uneltise împotriva lui în aceste ultime luni. Înfometarea lentă a Caraskandului ajunsese pe asemenea culmi încât până și vrăjitorii flămânzeau — cei mai disperați dintre ei începuseră să fiarbă legăturile de piele și paginile din pergament ale acelor cărți care supraviețuiseră deșertului. Cea mai glorioasă Școală din cele Trei Mări ajunsese să-și mănânce propriile cărți! Turnurile Stacojii sufereau la un loc cu restul Războiului Sfânt, într-atât încât acum se gândeau să se întâlnească cu Marile Nume și să declare că de acum înainte Turnurile Stacojii aveau să se lupte deschis alături de inrithi — ceva care fusese de negândit doar cu câteva săptămâni în urmă.

Riscurile cereau alte riscuri, de obicei fiecare mai disperat decât cel dinaintea lui. Ca primul risc pe care și-l asumase să nu fie în zadar, Eleäzaras era nevoi acum să și-l asume pe al doilea, unul care avea să expună Turnurile Stacojii la Jucărelele mortale ale arcașilor Thesji ai Padirajahului, cei care decimaseră Saikul Imperial în timpul jihadurilor. Și știa că asta ar fi putut foarte bine

să slăbească Turnurile Stacojii dincolo de orice speranță de a-i înfrânge pe cishaurimi.

Choree! Blestemate lucruri. Lacrimilor lui Dumnezeu nu le păsa de cine erau mânuite, inrithi sau fanimi, atâta vreme cât nu era vorba de vrăjitori. Se părea că Dumnezeu nu trebuia să fie interpretat corect ca să poată fi mânuit.

Risc după risc. Disperare după disperare. Situația devenise atât de groaznică, lucrurile fuseseră împinse atât de departe, că orice veste, își dădu Eleäzaras, ar fi putut frânge spatele Școlii sale. Cu cât nota era mai ascuțită, cu atât mai mari erau șansele să se rupă coarda.

Chiar și cuvântul acestui sclav-soldat îngenuncheat dinaintea lui putea să fie semnul pierzaniei lor.

Eleäzaras se luptă să respire.

— Ce-ai aflat, Căpitane?

— Proyas l-a adus pe Învățatul Mandatului la Consiliu, spuse bărbatul.

Eleäzaras simți că i se face pielea de găină. Încă de când aflase că misiunea lor din Iothiah fusese distrusă, se trezea temându-se de întoarcerea Mandati-ului.

— Vrei să spui Drusas Achamian?

A venit să se răzbune.

— Da, Mare Maestru. E...

— A venit singur? Mai sunt și *alții?*

Te rog, te rog... Cu Achamian se puteau descurca ușor. Dar un corp de vrăjitori ai Mandatului ar fi putut să se dovedească dezastruos. Deja muriseră prea mulți.

Nimeni! Nu ne mai putem permite să pierdem pe nimeni!

— Nu. Pare să fie singur, dar...

— Aduce acuzații împotriva noastră? Vorbește de rău exaltata noastră Școală?

— Vorbește despre spioni-piele, Mare Maestru! *Spioni-piele!*

Eleäzaras se holbă fără să înțeleagă.

— Zice că sunt printre noi, continuă Sinerses. Spune că sunt *pretutindeni!* Chiar a adus capul unuia din ei într-un sac — atât era de hidos, Maestre! Când te gândești că un asemenea lucru... dar-dar îmi uit locul! Lordul Chinjosa însuși m-a trimis... Așteaptă instrucțiuni. Vrăjitorul

Mandatului cere Marilor Nume să-l elibereze pe Profetul Războinic...

Prințul Kellhus? Eleäzaras clipi, se chinui să înțeleagă ceva din trăncăneala bărbatului...

Da! Da! Prietenul lui! Înainte erau prieteni... Diavolul Mandatului i-a fost profesor.

— Să-l elibereze? reuși Eleäzaras să spună cu o oarece aparență de cumpătare. Î-în ce temei?

Ochii lui Sinerses se bulbucară pe chipul pe jumătate mort de foame.

— *Spionii-piele...* Pretinde că Profetul Războinic este singurul care îi poate vedea.

Profetul Războinic. De când intraseră în deșert îl urmăriseră din ce în ce mai neliniștiți pe bărbat — mai ales când deveni evident că mulți dintre Javrehii lor acceptau în secret Scufundarea și deveneau zaudunyaini. Când Ikurei Conphas venise la el promițându-i că-l va distruge pe bărbat, Eleäzaras îi poruncise lui Chinjosa să-i acorde Exalt-Generalului tot sprijinul de care era în stare. Deși posibilitatea unui război între Ortodocși și zaudunyaini continua să-l îngrijoreze, se gândea că măcar problema legată de soarta lui Anasûrimbor Kellhus fusese rezolvată.

— Ce vrei să spui?

— Zice că dacă acest Profet este singurul care îi poate vedea, trebuie eliberat astfel încât Războiul Sfânt să poată fi curățat. Numai așa, pretinde el, Dumnezeu își va întoarce mânia de la noi.

Un bătrân maestru al jnanului, lui Eleäzaras nu-i plăcea să permită adevăratelor lui pasiuni să iasă la suprafață în prezența sclavilor... dar ultimele zile fuseseră foarte apăsătoare. Chipul pe care i-l arătă lui Sinerses era unul pe care se citea năuceala — părea un moșneag care ajunsese să se teamă foarte tare de lume.

— Adună cât de mulți oameni poți, spuse el distant. *Imediat!*

Sinerses fugi.

Spioni... Spioni pretutindeni! Și dacă nu reușea să-i găsească... Dacă nu reușea să-i găsească...

Marele Maestru al Turnurilor Stacojii avea să vorbească cu acest Profet Războinic — cu acest sfânt care putea să vadă ce se ascundea în mijlocul lor. Toată viața sa, Eleäzaras, un vrăjitor care putea privi în cele mai încețoșate nișe ale lumii, se întrebase ce li se părea celor Sfinți că văd. Acum știa.

Ranchiună.

*

Poftea, lucrul numit Sarcellus. Poftea sânge. Poftea să și-o tragă cu vii și cu morții. Dar mai mult ca orice poftea împlinirea. Totul, de la anus la amăgeala pe care o numea suflet, era acordat la scopurile creatorilor. Totul era răsucit în așa fel încât să promită orgasmul, jetul de sare fierbinte.

Dar Arhitecții fuseseră vicleni, atât de abili și de nemiloși când îl făcuseră. Atât de puține lucruri — circumstanțe cât se poate de rare! — puteau oferi descărcarea. Uciderea femeii, soția dûnyainului, fusese un astfel de moment. Simpla amintire era îndeajuns ca falusul să i se arcuiască în pantaloni, făcându-l să icnească precum un pește...

Și acum vrăjitorul Mandatului — blestematul de Chigra! — se întorsese și căuta să-l salveze pe dûnyain... Promisiunea! Furia! Știuse pe loc ce trebuia să facă. În timp ce ieșea cu pași mari din Palatul Sapatișahului, aerul era plin de dorință, soarele scăpăra de ură.

Și deși subtilitatea lui era dincolo de rațiune, lucrul numit Sarcellus trăia într-o lume mult mai simplă decât cea în care trăiau oamenii. Nu exista nicio înfruntare de pasiuni rivale, nu era nevoie de disciplină sau tăgadă. Singura lui dorință era să facă voia autorilor săi. Când își potolea foamea, potolea binele.

Așa fusese făurit. Atât de mare era viclenia alcătuirii lui.

Profetul Războinic trebuia să moară. Nu existau pasiuni amestecate, nici frică, nici remușcări și nici pofte rivale. Avea să-l omoare pe Anasûrimbor Kellhus înainte ca acesta să poată fi salvat.

Avea să afle extazul.

Cnaiür nu avu nevoie decât să vadă drumul pe care coborâse Sarcellus de pe Înălţimile Îngenuncherii ca să ştie unde se ducea câinele. Bărbatul se îndrepta călare spre Bol, ceea ce însemna că se ducea spre complexul de temple în care erau încartiruiţi Cavalerii Shriali — şi unde dûnyainul şi Serwë atârnau de crengile negre ale Umiakiului.

Cnaiür scuipă, apoi strigă să-i fie adus calul.

Când ieşise tropotind din curtea palatului, nu-l mai putu găsi pe bărbat. Se năpusti în jos prin harababura de clădiri care se înghesuiau pe coastele de sub Palatul Sapatişahului. În ciuda condiţiei precare a calului, îi dădu bice la galop. Goniră pe lângă ziduri cu ţepuşe care împrejmuiau grădini, pe lângă faţadele prăvăliilor abandonate şi printre locuinţe, cotind numai acolo unde străzile păreau să coboare. Csokis, îşi aminti el, se afla în apropiere de fundul Bolului. Văzduhul însuşi părea să zumzăie de semne prevestitoare.

Iar şi iar, ca un ciob de sticlă în stomac, prin minte i se învârteau imagini de-ale lui Kellhus. I se părea că simte mâna bărbatului încleştată pe gâtul său, ţinându-l în chip imposibil deasupra abisului din Munţii Hethanta. Pentru o clipă, panicat, se trezi că nu poate respira sau înghiţi. Senzaţia trecu numai când îşi trecu degetele peste tăietura închegată din jurul gâtului — cea mai nouă dintre swazondele lui.

Cum? Cum de mă poate îndurera atât de mult?

Dar asta era lecţia lui Moënghus. Dûnyainii îi făceau pe toţi oamenii discipolii lor, indiferent dacă aceştia îi venerau sau nu. Nu trebuiau decât să respire. *Chiar şi ura mea!* se gândi Cnaiür. *Se foloseşte chiar şi de ura mea în avantajul lui!* Chiar dacă inima îl durea la acest gând, îl durea mai tare la gândul de a-l pierde pe Moënghus. Kellhus spusese adevărul în lungile luni petrecute în tabăra utemoţilor: inima lui dorea o singură pradă şi nu se putea hrăni cu surogate. Era legat de dûnyain aşa cum dûnyainul era legat de leşul lui Serwë — legat cu funii tăioase din ură de neînfrânt.

Orice rușine. Orice mârșăvie. Avea să îndure orice jignire, să comită orice grozăvie, ca să-și potolească setea de răzbunare. Avea să dea foc întregii lumi înainte să renunțe la ura lui. Ura! Acesta era inima chinuitoare a puterii lui. Nu tăișul său. Nu trupul său. Ci ura aceea care îl făcea să rupă gâturi, să bată neveste și să sfarme scuturi! Ura îi asigurase Yakshul Alb. Ura îi dungase trupul cu Sfintele Cicatrici. Ura îl apărase de dûnyain când traversaseră Stepa. Ura îl învățase cu pretențiile pe care acești venetici le aveau asupra inimii lui. Ura și numai ura îl împiedicase să-și piardă mințile.

Desigur, dûnyainul știuse toate astea.

După Moënghus, Cnaiür fugise la codurile Poporului, crezând că acestea ar fi putut să-i apere inima. Fiindcă fusese amăgit cu ajutorul lor, i se păreau acum și mai de preț, ca apa în vremea unei mari secete. Ani de zile se biciuise încercând să urmeze căile pe care le urma tribul său — se biciuise până la sânge! A fi bărbat, spuneau amintitorii, însemna să iei și să nu fii luat, să robești și să nu fii înrobit. Deci avea să fie cel mai de seamă dintre războinici, cel mai violent dintre oameni! Căci aceasta era cea mai însemnată dintre Legile Nescrise: un bărbat — un bărbat adevărat! — biruia și nu accepta să fie folosit.

De aici chinul pactului pe care îl făcuse cu Kellhus. În tot acest timp, Cnaiür își păzise cu strășnicie inima și sufletul, scuipând pe fiecare cuvânt al diavolului, negândindu-se nicio clipă că bărbatul ar fi putut să-l stăpânească prin manipularea circumstanțelor din *jurul lui*. Dûnyainul îl castrase la fel cum făcuse cu neghiobii aceștia de inrithi.

Moënghus! I-a pus numele de Moënghus! Fiului meu!

Exista vreo cale mai bună de a-l chinui? De a-l înșela? Fusese folosit. Chiar acum, în timp ce gândea aceste gânduri, dûnyainul se folosea de el! Dar nu avea nicio importanță...

Nu existau niciun fel de coduri. Nu exista niciun fel de onoare. Lumea dintre oameni era la fel lipsită de drumuri precum Stepa — precum deșertul! Nu existau *bărbați*... Doar fiare zgâriind, tânjind, scâncind, zbierând. Rozând lumea cu poftele lor. Bătuți ca niște urși ca să danseze după

un obicei absurd sau altul. Toate aceste mii de Oameni ai Colțului ucideau și mureau în numele amăgirii. Poftele erau singurele care domneau în lume.

Acesta era secretul dûnyainilor. Aceasta era hidoșenia lor. Aceasta era fascinația lor.

De când fusese părăsit de Moënghus, Cnaiür se considerase un trădător. Întotdeauna un gând în plus, o dorință, o poftă! Dar acum știa că trădarea sălășluia în corul de voci acuzatoare, în reproșurile care urlau de nicăieri, aruncându-i insulte, insulte atât de odioase! *Ea era dovada mea!*

Mincinoșii! Neghiobii! Avea să le arate el!

Orice rușine. Orice mârșăvie. Avea să strângă de gât pruncii în leagănele lor. Avea să îngenuncheze sub jetul de sămânță fierbinte. Avea să-și ducă ura până la capăt!

Nu exista onoare. Doar furie și prăpăd. Doar ură.

Vânătoarea nu trebuie să se termine!

Locuințele abandonate trecură pe lângă ei, și Cnaiür se trezi galopând printr-unul din bazarurile Caraskandului. Leșurile, reduse la grămezi de piele, oase și țesături, fulgerară pe sub el. La jumătatea întinderii macabre, zări obeliscurile Csokisului înălțându-se deasupra unui povârniș puțin înalt, acoperit de clădiri. După ce trecu printr-un complex de câteva depozite din cărămizi de lut, atât de învechite încât erau pe punctul de a se prăbuși, găsi un bulevard pe care îl recunoscu și dădu bice calului de-a lungul unui șir de reședințe ce păreau să fi fost sfârtecate de flăcări. După ce coti brusc la stânga, calul său fu forțat de inerție să salte peste un pisoar răsturnat, un mare bol de piatră care trebuie să fi aparținut unei spălătorii din apropiere. Simți înainte să audă că bălanul său eumarnan își pierduse o potcoavă. Calul necheză, șovăi, apoi se opri șchiopătând — aparent schilodit.

Blestemând animalul, sări din șa și începu să alerge, știind că nu mai avea cum să-l ajungă din urmă pe Cavalerul-Comandant. Dar după prima cotitură, ca prin miracol, Kalaulul cel alb se căscă dinaintea lui, acoperit de zigzagurile îmbinărilor pline de apă ale lespezilor de pavaj și întunecat de mulțimi de mii de oameni înfometați.

La început nu știu dacă să fie descurajat sau încurajat de prezența atâtor inrithi. Cei mai mulți dintre ei, își imagină el, trebuiau să fie zaudunyaini, ceea ce ar fi putut să-l împiedice pe Sarcellus să-l ucidă pe loc pe dûnyain — dacă asta era într-adevăr ceea ce intenționa să facă. Croindu-și drum printre privitori, Cnaiür se uită prin mulțime, căutându-l în zadar pe Cavalerul Shrial. În depărtare văzu copacul, Umiaki, întunecat și cocoșat pe un fond încețoșat de colonade și de fațade de temple. Certitudinea neașteptată că dûnyainul era mort îi tăie răsuflarea. *S-a terminat.*

I se părea că niciun gând nu-l chinuise vreodată într-atât. Cercetă înnebunit depărtările. Soarele ieșit din nori ridica abur din mulțimile ude până la piele. Privi oamenii înghesuiți în jurul lui și se simți cuprins de o ușurare amețitoare. Mulți dintre ei psalmodiau sau cântau. Alții priveau pur și simplu ramurile care se întindeau spre cer. Alții păreau neliniștiți de foame, dar nimic mai mult.

Încă trăiește, altfel s-ar stârni o răscoală...

Cnaiür dădu buzna înainte și fu șocat să-i vadă pe inrithii pe jumătate mort de foame împrăștiindu-se din calea lui. Auzi voci strigând *„Scylvendi!"* nu în semn de salut ca la Anwurat, ci ca o rugăciune sau ca un blestem. În curând era urmat de un mare alai de oameni, unii râzând batjocoritor, alții plângând de bucurie. I se părea că toate chipurile se întorceau să-i urmărească trecerea. Dinaintea lui se deschise o alee largă, ajungând până aproape de copacul negru.

— *Scylvendi!* strigau Oamenii Colțului. *Scylvendi!*

Ca și înainte, copacul era păzit de Cavaleri Shriali, numai că acum aceștia erau aliniați în rânduri adânci de trei sau patru oameni — o linie de luptă, de fapt. Patrule călare se mișcau încet prin apropiere. Singuri printre inrithi, Cavalerii Colțului refuzaseră să poarte veșminte kianine, așa că arătau ponosiți în straiele lor albe și aurii. Cu toate acestea, pavezele și coifurile lor încă scăpărau în lumina soarelui.

În timp ce se apropia de ei, Cnaiür îl zări pe Sarcellus stând împreună cu Gotian în mijlocul unei cete de ofițeri

Shriali. Cavalerii Shriali din față îl recunoscură și îi deschiseră bănuitori un drum larg în timp ce se îndrepta cu pași mari către Sarcellus și Marele Maestru. Cei doi bărbați păreau să se certe. Umiaki se înălța dinapoia lor, ramificându-se întunecat pe cerul de un albastru ca marea. Aruncând o privire către întinsul covor de frunze, Cnaiür întrezări inelul care atârna sub crengile crăpate ale Umiakiului. Îi văzu pe Serwë și pe dûnyain rotindu-se încet, ca două fețe ale unei monezi.

Cum se poate să fie moartă!

— *Din cauza ta*, șopti dûnyainul. *Plângăciosule...*

— Dar de ce acum? îl auzi Cnaiür pe Marele Maestru strigând peste tunetul din ce în ce mai puternic al mulțimilor.

— Pentru că! bubui Cnaiür cu cel mai măreț glas de luptă al său. Poartă o ură pe care niciun om n-o poate înțelege!

*

În ciuda cădelnițelor suplimentare cerute de Marile Nume, Achamian se trezi că se îneacă din cauza duhorii lucrului. Explică felul în care membrele se împătureau într-o teacă, proptind chiar capul putred ca să arate felul în care două dintre membre se potriveau peste o orbită vâscoasă. Cu excepția ocazionalelor exclamații de dezgust, nobilii adunați acolo priveau amuțiți de groază. La un moment dat, un sclav îi oferise o basma cu parfum de trandafir. Când nu mai putu îndura, și-o duse la față și făcu semn să fie luat de acolo lucrul hidos.

Câteva clipe, peste încăperea de consiliu domni o tăcere năucită. Cădelnițele șuierau și abureau, încețoșând aerul de coșmar. Mânjite pe masă, rămășițele lucrului, care semănau cu un mucegai negru, continuau să duhnească.

— Deci, spuse Conphas în cele din urmă, acesta este motivul pentru care ar trebui să-l eliberăm pe Amăgitor?

Achamian se holbă la bărbat, presimțind un fel de capcană verbală. Știuse de la început că Ikurei Conphas avea să fie principalul său adversar. Proyas îl avertizase, spunându-i că nu mai cunoscuse pe nimeni care să mânu-

iască atât de formidabil jnanul. În loc să răspundă, Achamian se hotărî să-l facă să vorbească, să dea la iveală rolul pe care îl jucase în aceste probleme hotărâtoare. *Trebuie să-l discreditez.*

— S-a dus vremea când îi luai de neghiobi pe egalii tăi, Ikurei.

Exalt-Generalul se lăsă înapoi pe spate în scaunul său. Își trecu leneș vârfurile degetelor peste Sorii Imperiali întipăriți pe cuirasa armurii sale de luptă, ca și cum ar fi vrut să-i reamintească lui Achamian de Choreea ascunsă dedesubt. Era un gest la fel de bun ca un rânjet disprețuitor.

— O spui, rosti Proyas, de parcă ar ști deja de existența acestor creaturi.

— Știe.

— Vrăjitorul se referă la o poveste veche, răspunse Conphas.

Își purtase mantia albastră de general după tradiția nansură, aruncată peste umărul stâng. Acum o aruncă pe spate cu o mișcare vioaie, lăsând-o să atârne pe covorul arămiu.

— Cu ceva vreme în urmă, când Războiul Sfânt era încă lângă zidurile Momemnului, unchiul meu a descoperit că Primul său Sfetnic era una dintre aceste... creaturi.

— Skeaös? exclamă Proyas. Vrei să spui că *Skeaös* a fost unul dintre acești spioni-piele?

— Nimeni altul. Având în vedere că se dovedise incredibil de greu de stăpânit pentru cineva atât de în vârstă, unchiul meu a chemat Saikul Imperial. Când aceștia au insista că nu era niciun fel de vrăjitorie la mijloc, am fost trimis să-l aduc pe bunul hulitor aici de față, pe Achamian, care să le confirme afirmațiile. Situația a devenit...

Se opri și apoi îndrăzni chiar să-i *facă din ochi* lui Achamian.

— Murdară.

— Deci? strigă Gothyelk în felul acela arțăgos al său. Era vreo urmă de vrăjitorie?

— Nu, răspunse Achamian. Și asta e ceea ce face ca aceste lucruri să fie atât de mortale. Dacă ar fi fost artefacte vrăjitorești, ar fi fost repede descoperite. Dar așa, sunt

imposibil de găsit... Şi asta, spuse el întorcându-se ca să-i arunce o privire furioasă Exalt-Generalului, este legătura dintre aceste lucruri şi Anasûrimbor Kellhus... Numai el le poate vedea.

Câteva strigăte răsunară pe sub domul cu nişe.

— De unde ştii asta? întrebă Hulwarga.

Achamian înţepeni, văzându-i din nou pe Kellhus şi pe Serwë sub copacul negru.

— El mi-a spus.

— Ţi-a spus? mârâi Gothyelk. Când? Când?

— Dar ce sunt lucrurile astea? întrebă Chinjosa.

— Are dreptate, exclamă Saubon. Asta! Asta e cancerul care ne îmbolnăveşte! E aşa cum am spus mereu: Profetul Războinic a venit să ne *purifice!*

— Te mişti prea repede, se răsti Conphas. Sari peste cea mai importantă dintre întrebări!

— Într-adevăr! spuse Proyas. Cum ar fi, de ce nu ai spus nimic în Consiliu dacă ştiai că aceste creaturi sunt în mijlocul nostru!

— *Te rog*, răspunse Exalt-Generalul, cu sprâncene înnodate în bătaie de joc. Ce era să fac? Din câte ştim, câteva din aceste creaturi ar putea să fie chiar acum printre noi...

Privi către chipurile absorbite, cele mai multe din ele acoperite de bărbi, din jur.

— Printre voi pe trepte, strigă el fluturând o mână. Sau chiar la această masă...

Un murmur preocupat izbucni în încăpere.

— Deci spune-mi, continuă Conphas, având în vedere cele povestite de vrăjitor despre aceste creaturi, în cine aş fi putut să am încredere? Aţi auzit ce-a spus: sunt imposibil de aflat. Am făcut tot ce-am putut face de fapt...

Îşi întoarse ochii şireţi spre Achamian, deşi continua să le vorbească Marilor Nume.

— Am cercetat cu atenţi şi când, în cele din urmă, am aflat cine le era conducător, am *trecut la fapte.*

Achamian sări drept în scaun. Deschise gura să protesteze, dar era prea târziu.

— Cine? strigară aproape la unison Chinjosa, Gothyelk şi Hulwarga.

Conphas ridică din umeri.

— Păi, cel care își spune Profetul Războinic... Cine altcineva?

Un singur râse răsună prin încăpere, numai pentru a fi redus la tăcere de un cor de reproșuri.

— Prostii! strigă Achamian. E nebunie curată!

Exalt-Generalul ridică sprâncenele, de parcă ar fi fost uimit că ceva atât de evident putea fi trecut cu vederea.

— Dar tocmai ai spus că el e singurul care poate vedea aceste monstruozități, nu?

— Da, dar...

— Atunci spune-ne, *cum* de le poate vedea?

Luat pe nepregătite, Achamian nu putu decât să se holbeze la el. I se părea că niciodată nu-i luase atât de puțin timp ca să ajungă să urască pe cineva.

— Ei bine, spuse Conphas, mie răspunsul mi se pare destul de limpede. Îi vede *pentru că știe cine sunt.*

Răsunară exclamații.

Buimăcit, Achamian își ridică privirea către treptele răgușite, privind de la un chip bărbos la altul. Dintr-o dată își dădu seama că ceea ce spusese Conphas mai devreme era *adevărat*. Chiar în acea clipă, era urmărit de spioni-piele — era sigur de asta! *Sfatul* îl urmărea... Și râdea.

Se trezi încleștând marginea mesei.

— Și atunci, striga Saubon, de unde a știu că aveam să birui pe Câmpia Mengedda? Cum a știut unde să găsească apă în nisipul deșertului? Cum de cunoaște adevărul din inimile oamenilor?

— Pentru că-i Profetul Războinic! răcni cineva de pe trepte. Purtătorul-Adevărului! Aducătorul-Luminii! Salvarea...

— Blasfemie! mugi Gothyelk, lovind de două ori în masă cu pumnul lui uriaș. Este Fals! *Fals!* Nu mai pot exista alți Profeți! Sejenus este adevărata voce a lui Dumnezeu! Singurul...

— Cum poți să spui una ca asta? spuse Saubon, ca și cum ar fi jelit un frate capricios. De câte ori...

— V-a vrăjit! strigă Conphas pe tonul unui Înalt Ofițer Imperial. V-a fermecat pe toți!

Când vacarmul se potoli întrucâtva, continuă cu aceeaşi voce puternică şi răsunătoare.

— După cum am spus mai devreme, am uitat cea mai importantă întrebare! Cine? Cine sunt aceste monstruozităţi care ne urmăresc, care se furişează nevăzute la cele mai de taină consilii ale noastre?

— După cum am spus, îl susţinu Chinjosa. Cine?

Ikurei Conphas îi privi tăios pe Achamian, provocându-l să răspundă...

— Eh, Învăţatule?

Fusese înfrânt, îşi dădu seama Achamian. Conphas ştia care avea să fie răspunsul lui, ştia cum aveau să râdă şi să-l respingă ceilalţi. Despre Sfat mai vorbeau basmele copiilor şi nebunii Mandatului. Îl fixă cu privirea pe Exalt-General fără să scoată niciun cuvânt, încercând să-şi ascundă dezamăgirea sub dispreţ. Adusese dovezi şi bărbatul tot reuşise să-l nimicească numai prin cuvinte. Adusese dovezi şi tot nu vroiau să-l creadă! Ochii bărbatului îşi băteau joc de el, părând să spună: *Faci să fie prea uşor...* Conphas se întoarse pe neaşteptate către ceilalţi.

— Dar mi-ai răspuns deja la această întrebare, nu-i aşa? Când ai spus că lucrurile acestea nu sunt atinse de vrăjitorie — sau cel puţin de o vrăjitorie pe care Învăţaţii s-o poată vedea!

— Cishaurimi, spuse Saubon. Vrei să zici că aceste creaturi aparţin cishaurimilor.

Cu coada ochiului, Achamian îl vedea pe Proyas încruntându-se alarmat spre el. *De ce nu spui nimic?*

Dar istoveala se revărsase înlăuntrul lui, senzaţia amorţită a înfrângerii. Cu ochii minţii o văzu pe Esmenet implorându-l, cu priviri străine pline de gânduri îndurerate, de dorinţe trădătoare... *Cum de s-a putut întâmpla una ca asta?*

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Conphas, însăşi vocea raţiunii cumpătate. Aţi văzut şi voi.

— Da, spuse Chinjosa, cu ochi straniu de şovăitori. Aparţin Celor Fără Ochi. Capetelor de Şarpe! Nu există altă explicaţie.

— Într-adevăr, spuse Conphas, cu vocea rezonându-i cu seriozitate oratorică. Cel pe care zaudunyainii îl numesc Profetul Războinic, mincinosul care a venit la noi pretinzând privilegiile unui prinț, este un agent al cishaurimilor, trimis să ne corupă, să semene gâlceavă între noi, să distrugă Războiul Sfânt!

— Și *a reușit,* strigă Gothyelk demoralizat. Pe toate planurile!

Negări și tânguiri tremurară prin încăpere. Dar Achamian știa că pierzania amenința mult mai mult decât Caraskandul. *Trebuie să găsesc altă cale...*

— Dacă acest Kellhus... strigă Proyas, dominând încăperea cu vocea lui ascuțită. Dacă acest Kellhus este un agent al cishaurimilor, atunci *de ce ne-a salvat în deșert?*

Achamian se întoarse către fostul lui student, încurajat...

— Ca să-și salveze propria piele, se răsti Exalt-Generalul nerăbdător. De ce altceva? Oricât de mult te-ai îndoi de șiretlicurile mele, Proyas, trebuie să ai încredere în mine în privința asta. Anasûrimbor Kellhus este un spion cishaurim. L-am urmărit încă din Momemn, de când privirile lui rătăcitoare l-au dat de gol pe Skeaös în fața unchiului meu.

— Ce vrei să spui? îi scăpă lui Achamian.

Exalt-Generalul îl privi cu dispreț.

— Cum crezi că a reușit unchiul meu, gloriosul Împărat al acestor ținuturi, să-l identifice pe Skeaös drept spion? L-a văzut pe Profetul tău Războinic aruncându-i mult prea multe priviri pentru cât de bine se presupunea că-l cunoaște.

— Nu e, se trezi Achamian strigând, Profetul meu Războinic!

Privi în jur, clipind, la fel de șocat de izbucnirea lui ca și ceilalți din jurul mesei.

Tot acest timp! Îi putea vedea de la bun început...

Și cu toate acestea, bărbatul nu-i spusese nimic. În timpul marșului, în timpul discuțiilor nesfârșite despre trecut și prezent, Kellhus *știuse* despre spionii-piele.

Fără să ia în seamă privirile cercetătoare ale nobililor, Achamian icni după aer, își încleștă pieptul. Groaza îi făcu pielea de găină. Dintr-o dată, multe dintre întrebările lui Kellhus, mai ales cele legate de Sfat și de Non-Zeu, căpătaseră un cu totul alt sens...

M-a lucrat! M-a folosit pentru cunoașterea mea! Încercând să înțeleagă ce anume vedea!

Și văzu buzele moi ale lui Esmenet deschizându-se și rostind cuvintele acelea, cuvintele acelea imposibile...

— Îi port copilul!

Cum? Cum a putut să-l trădeze?

Își aminti de nopțile acelea în care stătuseră întinși unul lângă altul în bezna din cortul său sărăcăcios, simțindu-i spatele zvelt lipit de pieptul lui și zâmbind când simțea apăsarea degetelor ei de la picioare, pe care și le vâra mereu între gambele lui când îi erau reci. Zece degețele, fiecare din ele rece ca o picătură de ploaie. Își amintea de mirarea care se prelingea înlăuntrul lui, palidă, dar care îi tăia răsuflarea. Cum de îl alesese pe el o asemenea frumusețe? Cum de putea această femeie — această lume! — să se simtă în siguranță între brațele lui nenorocite? Aerul se încălzea de răsuflările lor, în timp ce de partea cealaltă a prelatelor pătate, pe o distanță de o mie de mile tăcute, totul devenea străin și rece. Și o strângea în brațe, de parcă se prăbușeau amândoi în gol...

Și se blestema, gândindu-se: *Nu fi neghiob! Ea e aici! A jurat că nu vei fi niciodată singur!*

Dar era. Era singur.

Clipi lacrimi prostești din ochi. Până și catârul său, Zori, era mort...

Le privi pe Marile Nume, care se uitau la el din jurul mesei. Nu simțea niciun fel de rușine. Turnurile Stacojii tăiaseră asta din el — sau așa părea. Doar singurătate, îndoială și ură.

A făcut-o! Mi-a luat-o!

Achamian și-l aminti pe Nautzera într-o vreme ce părea o altă viață, întrebându-l dacă viața lui Inrau, studentul său, merita să riște Apocalipsa. Cedase atunci, recunoscuse că niciun om, nicio iubire, nu merita un asemenea risc. Și

aici, cedase din nou. Vroia să-l salveze pe bărbatul care îi sfâșiase inima, pentru că nu merita să riște lumea, a Doua Apocalipsă, pentru inima sa.

Nu-i așa?

Nu-i așa?

Achamian dormise puțin noaptea trecută, moțăind în vreme ce Proyas dormea. Și pentru prima dată de când devenise un vrăjitor al Mandatului, nu visase Vechile Războaie. În schimb, îi visase pe Kellhus și pe Esmenet, icnind și râzând în așternuturi asudate.

Așezându-se fără niciun cuvânt dinaintea Marilor Nume, Drusas Achamian își dădu seama că într-o mână ținea Inima sa și în cealaltă Apocalipsa. Și în vreme ce le cântărea în sufletul său, i se părea că nu-și poate da seama care din ele atârna mai greu.

Nu exista nicio deosebire între el și bărbații aceștia.

Războiul Sfânt suferea și cineva trebuia să moară. Chiar dacă asta însemna Lumea.

*

Erau doar un mic cuib de ostilitate între mii de astfel de cuiburi împrăștiate prin Kalaul. Dar Cnaiür știa că ei erau centrul. Zeci de Cavaleri Shriali se învârteau în jurul lor, cu chipurile lipsite de expresie și precaute, cu ochii măriți de concentrare îngrijorată.

Ceva era pe cale să se petreacă.

— Dar trebuie să moară, Mare Maestru! strigă Sarcellus. Ucide-l și vei salva Războiul Sfânt!

Gotian îi aruncă o privire neliniștită lui Cnaiür înainte de a-și întoarce ochii înapoi spre Cavalerul-Comandant. Își trecu degetele groase prin părul negru care începuse să încărunțească. Cnaiür crezuse mereu că Marele Maestru Shrial era un om hotărât, dar acum părea bătrân și nesigur — ba chiar oarecum intimidat de zelul subordonatului său. Toți Oamenii Colțului suferiseră, unii mai mult ca alții, și în alte feluri decât alții. Se părea că Gotian își purta cicatricele în suflet.

— Apreciez grija ta, Sarcellus, dar s-a hotărât că...

— Dar tocmai asta vreau să spun, Mare Maestru! Vrăjitorul le oferă Marilor Nume motive ca să-l cruțe pe Amăgitor. Îi îmboldește cu povești născocite despre spioni malefici pe care numai Amăgitorul poate să-i vadă!

— Cum adică, se răsti Cnaiür, numai *el* poate să-i vadă?

Sarcellus se întoarse spre el într-un fel care mirosea a îngrijorare, deși nimic din înfățișarea lui nu arăta că ar fi fost tulburat.

— Asta spune vrăjitorul, rosti el pe un ton disprețuitor.

— Poate că așa e, răspunse Cnaiür, dar te-am urmărit din încăperea consiliului. Vrăjitorul a spus doar că există spioni printre noi, nimic mai mult.

— Sugerezi, întrebă Gotian tăios, că Sarcellus, Cavalerul meu Comandant, minte?

— Nu, răspunse Cnaiür, ridicând din umeri.

Simți calmul ucigaș coborând asupra lui.

— Întreb doar de unde știe ceva ce nu a auzit.

— Ești un câine păgân, scylvendi, declară Sarcellus. Un păgân! După tot ce-i drept și sfânt, ar trebui să putrezești împreună cu kianinii din Caraskand, nu să pui la îndoială cuvântul unui Cavaler Shrial.

Rânjind sălbatic, Cnaiür scuipă între cizmele lui Sarcellus. Văzu copacul uriaș peste umărul bărbatului, zări leșul mlădios al lui Serwë legat cu capul în jos de dûnyain — ca un mort țintuit de al mort. *Să fie acum.*

Câteva țipete izbucniră din mulțimea din apropiere. Distras, Gotian le porunci lui Cnaiür și lui Sarcellus să-și ia mâinile de pe săbii. Niciunul dintre ei nu se supuse.

Sarcellus îi aruncă o privire lui Gotian, care cerceta mulțimea, apoi se întoarse din nou spre Cnaiür.

— Nu știi ce faci, scylvendi...

Chipul său *se îndoi*, zvâcni ca o insectă muribundă.

— Nu știi ce faci.

Cnaiür se holbă îngrozit, auzind nebunia din Anwurat în vuietul din jur.

Minciuna încarnată...

Strigătelor li se adăugară alte strigăte, până ce văzduhul aproape că șuiera de țipete și urlete. Urmărind privirea lui Gotian, Cnaiür se întoarse și zări, prin perdeaua

de Cavaleri Shriali, o cohortă de bărbați în armuri, purtând straie albastre și stacojii: la început câțiva, făcând drum prin îmbulzeala inrithiilor, apoi cu sutele, aliniindu-se aproape obraz lângă obraz în fața oamenilor lui Gotian. Deocamdată nu se trăsese niciun tăiș din teacă.

Gotian se grăbi pe lângă rândurile sale, strigând ordine, răcnind spre cazărmi după întăriri.

Săbiile fură trase din teacă, fluturate, astfel încât fulgerară în soare. Numărul războinicilor necunoscuți continua să crească, aceștia apropiindu-se într-o falangă lungă, făcându-și drum cu coatele prin mulțimea de inrithi sfrijiți. Erau *Javrehi*, își dădu seama Cnaiür, soldații-sclavi ai Turnurilor Stacojii. Ce se petrecea aici?

Mulțimile tălăzuiau în jurul câtorva încăierări. Săbiile zăngăniră — spre stânga lor. Strigătele lui Gotian străpunseră vacarmul. Năuciți, Cavalerii Shriali din fața lui Cnaiür rupseră pe neașteptate rândurile, împinși în spate de Javrehi care își învârteau săbiile.

Uniți de surpriză, Cnaiür și Sarcellus își traseră săbiile din teacă.

Dar soldații-sclavi se opriră dinaintea lor, făcând loc apariției neașteptate a unei duzini de sclavi scofâlciți care purtau un palanchin acoperit de mătăsuri și văluri, al cărui cadru de un negru lăcuit era decorat cu gravuri complicate.

O tăcere neașteptată se lăsă peste mulțime, atât de totală încât lui Cnaiür i se păru că putea să audă șuieratul și trosnetul vântului printre crengile Umiakiului dinapoia lui. Undeva un depărtare se auzi țipătul unui amărât, rănit sau pe moarte.

Din litiera învăluită coborî un bătrân înveșmântat în robe purpurii, voluminoase, privind în jur cu dispreț poruncitor. Briza îi adia prin barba albă, mătăsoasă. Ochii îi luceau întunecați dedesubtul sprâncenelor pictate.

— Sunt Eleäzaras, declară el cu un glas răsunător de patrician, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

Aruncă o privire spre mulțimile buimăcite, apoi își coborî ochii de șoim asupra lui Gotian.

— Cel care își spune Profetul Războinic. Îl veți da jos și mi-l veți aduce mie.

— Ei bine, se pare că problema s-a rezolvat, spuse Ikurei Conphas, tonul său solemn fiind dezmințit de râsul de hienă din priviri.

— Akka? șopti Proyas. Achamian îl privi buimăcit.

O clipă vocea Prințului fusese cea a unui copil de doisprezece ani...

Era straniu felul în care amintirile nu țineau cont de forma trecutului. Poate că de aceea cei care mureau de bătrânețe erau adesea neîncrezători. Prin amintiri, trecutul ataca prezentul, nu în rânduri ordonate după calendar și cronică, ci ca o mulțime înfometată de zile de ieri.

Ieri Esmenet îl iubise. Abia ieri îl implorase să nu o părăsească, să nu se ducă la Biblioteca Sareotică. Își dădu seama că, pentru tot restul vieții lui, lucrul acesta avea să se fi petrecut ieri.

Privi spre intrare, atenția fiindu-i atrasă de o mișcare prinsă cu coada ochiului. Era Xinemus... Unul dintre oamenii lui Proyas — Iryssas, își dădu el seama — îl conduse peste prag și apoi pe treptele întesate. Purta armura completă, cu fusta care ajungea până la fluierul piciorului a unui cavaleri conriyan și o platoșă din zale argintii sub o vestă kianină. Barba îi era unsă și împletită, căzându-i ca un evantai de bucle pe partea de sus a pieptului. În comparație cu Oamenii prăpădiți ai Colțului, arăta vânjos, maiestuos, exotic și familiar deopotrivă, ca un prinț inrithi din îndepărtatul Nilnamesh.

Mareșalul se împiedică de două ori în timp ce trecea printre tovarășii săi nobili și Achamian văzu chinul de pe chipul său orb — chinul și o îndărătnicie curioasă, aproape emoționantă. O hotărâre de a-și relua locul printre cei puternici.

Achamian își înghiți cuțitul din gât.

Zin...

Cu răsuflarea tăiată, îl privi pe Mareșal așezându-se între Gaidekki și Ingiaban și întorcându-și apoi chipul către spațiul deschis, privind drept în față, de parcă Marile Nume ședeau dinaintea lui și nu dedesubt. Achamian își aminti de nopțile indolente pe care le petrecuse la vila lui Xinemus

de pe coasta Conriyei. Își aminti cum băuseră anpoi, mâncaseră găină sălbatică umplută cu scoici și vorbiseră la nesfârșit despre lucruri străvechi și moarte. Și dintr-o dată Achamian își dădu seama ce avea de făcut...

Trebuia să spună o poveste.

Abia ieri Esmenet îl iubise. Dar tot atunci se sfârșise și lumea!

— Am suferit, strigă el pe neașteptate și i se păru! că-și aude vocea prin urechile lui Xinemus. Era puternică.

— Am suferit, repetă el, ridicându-se în picioare. Am suferit cu toții. S-au dus zilele de politică și de prefăcătorie. „Cei care rostesc adevărul," ne spune Cel din Urmă Profet, „nu au a se teme, chiar de-ar fi să piară din cauza asta..."

Le simțea privirile: sceptice, curioase și indignate.

— Vă surprinde, nu-i așa, să auziți un vrăjitor, un Necurat, citând din Scriptură. Îmi imaginez că pe unii din voi chiar vă jicnește. Cu toate acestea, voi rosti adevărul.

— Deci până acum ne-ai mințit? spuse Conphas cu un simulacru de tact cumpătat.

Întotdeauna un adevărat fiu al Casei Ikurei.

— Nu mai mult decât tine, spuse Achamian, sau decât oricine altcineva din această încăpere. Căci noi toți ne analizăm și ne raționalizăm cuvintele, le potrivim după urechea celui care ne ascultă. Cu toții ne jucăm de-a jnanul — jocul acela blestemat! Chiar dacă oamenii mor, noi ne jucăm... Și sunt puțini, Exalt-Generale, cei care se pricep mai bine ca tine!

Cumva, găsise acel ton sau acea notă care potolea limbile și îndemna inimile să asculte — acea voce, își dădu el seama, pe care Kellhus o stăpânea atât de ușor.

— Oamenii cred că noi, Învățații Mandatului, suntem îmbătați de legende și ne-am pierdut mințile din cauza istoriei. Toate cele Trei Mări râd de noi. Și de ce nu, când noi plângem și ne smulgem bărbile din cauza poveștilor pe care voi le spuneți copiilor voștri înainte de culcare? Dar aici — aici! — nu suntem în cele Trei Mări. Aici e Caraskand, locul unde Războiul Sfânt zace prizonier și înfometat, împresurat de furia Padirajahului. Se prea poate ca acestea să fie ultimele zile din viața voastră! Gândiți-vă la asta!

La foamea, la disperarea și la teroarea care vă biciuiesc măruntaiele, la groaza care vă gonește prin inimi!

— Destul! strigă Gothyelk cu chipul ca cenușa.

— Nu! bubui Achamian. Nu-i destul! Pentru că ceea ce îndurați voi acum, eu am îndurat toată viața mea — zi și noapte! Pierzania! Vă paște pierzania, vă întunecă mințile, vă îngreunează pașii. Chiar acum inimile vă bat mai repede. Răsuflările vă sunt mai scurte... Dar încă mai aveți multe, foarte multe de învățat!

Cu mii de ani în urmă, înainte ca Oamenii să traverseze Marele Kayarsus, înainte chiar să fie scrise *Cronicile Colțului*, peste aceste ținuturi domneau Neoamenii. Și, la fel ca noi, se războiau între ei, pentru onoare, pentru bogăție și da, chiar și pentru credință. Dar cele mai mari dintre războaiele pe care le-au purtat nu au fost între ei, nici măcar împotriva strămoșilor noștri — deși noi am fost cei care i-au nimicit. Cele mai mari războaie pe care le-au purtat au fost împotriva Inchoroilor, o rasă de monstruozități. O rasă care își găsea fericirea în subtilitățile cărnii, făurind perversiuni din viață, așa cum noi făurim săbii din fier. Srancii, bashragii, chiar și Wracu, dragonii, sunt relicve ale străvechilor lor războaie împotriva neoamenilor.

Conduși de marele Cu'jara-Cinmoi, Regii neoameni s-au luptat cu ei pe câmpii și pe înălțimile și în adâncurile pământului. După grele încercări și jertfe amarnice, i-au împins pe Inchoroi înapoi în prima și ultima dintre fortărețele lor, un loc pe care neoamenii îl numesc Min-Uroikas, „Groapa Obscenităților". Nu vă voi povesti grozăviile acelui lor. Ajunge să vă spun că Inchoroii au fost înfrânți, nimiciți — sau așa s-a crezut. Și neoamenii au aruncat un farmec peste Min-Uroikas, ascunzând-o pe veci. Apoi, istoviți și răniți de moarte, s-au retras în rămășițele lumii lor în ruine, o rasă triumfătoare, dar distrusă.

După secole, Oamenii din Eänna au coborât de pe Kayarsus, mulțimi gălăgioase, conduse de Regii-Căpetenii — strămoșii noștri de demult. Le cunoașteți numele, căci sunt enumerate în *Cronicile Colțului:* Shelgal, Mamayama, Nomur, Inshull... I-au măturat pe puținii neoameni din

calea lor, închizând marile lor conace și alungându-i spre mare. Timp de un ev, Inchoroii și Min-Uroikas au fost cu totul uitați. Numai neoamenii din Injor-Niyas își mai aminteau, dar nu îndrăzneau să-și părăsească cetățile din munți.

Dar odată cu trecerea anilor, dușmănia dintre rasele noastre s-a potolit. S-au încheiat tratate între neoamenii rămași și norsiraii din Trysë și Sauglish. Au schimbat între ei cunoștințe și mărfuri și oamenii au aflat pentru prima dată de Inchoroi și de războaiele lor cu neoamenii. Apoi, sub conducerea moștenitorilor lui Nincaeru-Telesser, un vrăjitor neom pe nume Cet'ingira — pe care îl știți drept Mekeritrig din *Saga* — i-a dezvăluit locul unde se află Min-Uroikas Marelui Vizir al Mangaecca, străvechea Școală Gnostică. Farmecul din jurul fortăreței nelegiuite a fost rupt și Învățații Mangaecca au revendicat Min-Uroikas — spre jalea noastră, a tuturor.

Au numit-o Anochirwa, „Întinderea Coarnelor", deși oamenii care au luptat împotriva lor au ajuns s-o numească Golgotterath... Un nume cu care încă ne mai speriem copiii, deși noi ar trebui să fim cei înspăimântați.

Se opri cercetând chipurile pe rând.

— Spun asta pentru că neoamenii, deși i-au nimicit pe Inchoroi, n-au putut distruge Min-Uroikas, pentru că nu era — nu este — din această lume. Mangaecca au prădat locul, descoperit multe lucruri pe care neoamenii le trecuseră cu vederea, inclusiv arme teribile care nu fuseseră folosite niciodată. Și la fel cum cineva care locuiește într-un palat ajunge să se creadă un prinț, la fel Mangaecca au ajuns să se creadă urmașii Inchoroilor. S-au îndrăgostit de obiceiurile lor inumane și s-au repezit asupra măiestriei lor obscene și degenerate, Tekne, cu curiozitatea unor maimuțe. Și cel mai important — cel mai tragic — a fost că l-au descoperit pe Mog-Pharau...

— Non-Zeul, spuse Proyas încet.

Achamian încuviință.

— Tsurumah, Mursiris, Sfărâmătorul-de-Lumi și alte o mie de nume... Le-a luat secole, dar cu ceva mai mult de două mii de ani în urmă, când aceste ținuturi plăteau tribut

Marilor Regi ai Kyraneasului și când aceștia au construit poate chiar această sală de consiliu, au reușit în sfârșit să-L trezească. Non-Zeul... Aproape întreaga lumea s-a năruit în țipete și sânge înainte să fie doborât.

Zâmbi și îi privi, clipind lacrimi care i se scurseră pe obraji.

— Ce-am văzut în Visele mele, spuse el încet. Ce grozăvii am văzut...

Clătină din cap și păși în față ca și cum s-ar fi scuturat de o transă.

— Cine dintre voi a uitat Câmpia Mengedda? Știu că mulți dintre voi ați îndurat coșmaruri, vise în care mureați în bătălii de demult. Și ați văzut cu toții oasele și armele de bronz scuipate de pământurile acelea blestemate. Vă asigur că există un *motiv* pentru care s-au petrecut acele lucruri. Sunt ecourile unor fapte teribile, urmele groazei și ale catastrofei. Dacă există vreunul din voi care se îndoiește de existența sau de puterea Non-Zeului, atunci amintiți-vă de ținutul acela, care s-a frânt numai pentru că a fost martor la moartea Lui!

Acum, toate lucrurile pe care vi le-am spus sunt fapte însemnate în analele Oamenilor și Neoamenilor. Dar asta nu este o poveste despre evitarea pierzaniei — deloc! Căci deși Mog-Pharau a fost doborât pe Câmpia Mengedda, însoțitorii lui blestemați au reușit să-i salveze rămășitele. Și asta, mari lorzi, este motivul pentru care noi, Învățații Mandatului, vă bântuim curțile și rătăcim prin saloanele voastre. De asta vă îndurăm batjocura și ne mușcăm limbile! Timp de două mii de ani Sfatul și-a continuat cercetarea nelegiuită, timp de două mii de ani au trudit să-l învie pe Non-Zeu. Credeți că suntem nebuni, ne numiți neghiobi, dar noi pe nevestele și pe copiii voștri vrem să-i apărăm. Cele Trei Mări sunt povara noastră!

De asta am venit acum dinaintea voastră. Ascultați-mă, căci știu despre ce vorbesc!

Aceste creaturi, acești spioni-piele, care au pătruns în mijlocul vostru nu au nicio legătură cu cishaurimii. Asociindu-i astfel, nu faceți decât ce fac toți oamenii când sunt atacați de Necunoscut: îl târâți în cercul lucrurilor cunos-

cute. Vă înveşmântaţi duşmanii cei noi în straiele celor vechi. Dar aceste creaturi vin din afara cercului vostru, din timpuri imemoriale! Amintiţi-vă ce aţi văzut cu doar câteva clipe în urmă! Aceşti spioni-piele sunt cu mult deasupra priceperii sau cunoaşterii voastre, chiar şi a cishaurimilor, de care vă temeţi şi pe care îi urâţi.

Aceştia sunt agenţi ai Sfatului şi simpla lor existenţă este un semn care prevesteşte dezastrul! Numai o stăpânire profundă a Teknei ar putea aduce la viaţă asemenea obscenităţi, o stăpânire care promite că Învierea lui Mog-Pharau este aproape...

E nevoie să vă spun ce înseamnă asta?

— După cum ştiţi, noi, Învăţaţii Mandatului, visăm străvechiul sfârşit al lumii. Şi între acele vise, există unul care revine mai des decât altele: moartea lui Celmomas, Înaltul Rege al Kûniüriului, pe Câmpia Elenöt.

Se opri, dându-şi seama că gâfâia.

— *Anasûrimbor* Celmomas, spuse el.

Un foşnet neliniştit trecu prin încăpere. Auzi pe cineva murmurând în ainoni.

— Şi în acest vis, continuă el, ridicând vocea, Celmomas rosteşte, aşa cum rostesc uneori muribunzii, o mare profeţie. Nu vă mâhniţi, spune el, căci un Anasûrimbor se va întoarce la sfârşitul lumii...

— Un *Anasûrimbor!* strigă el, de parcă numele acela era taina întregii raţiuni.

Vocea îi răsună prin încăpere, trimiţând ecouri peste pietrele străvechi.

— Un Anasûrimbor se va întoarce la sfârşitul lumii. *Şi s-a întors!* Atârnă în pragul morţii chiar în clipa asta! Anasûrimbor Kellhus, cel pe care l-aţi condamnat, este cel pe care noi, cei din Mandat îl numim Vestitorul, semnul viu al sfârşitului zilelor. El este singura noastră speranţă!

Achamian îşi trecu privirea de la masă la trepte, îşi coborî palmele deschise.

— Deci *voi*, Lorzii Războiului Sfânt trebuie să vă întrebaţi ce risc vă veţi asuma? Vă credeţi pierduţi şi credeţi că nevestele şi copiii vă sunt în siguranţă... Sunteţi atât de siguri că acest bărbat este *doar* ceea ce credeţi voi? Şi

de unde vine această certitudine? Din înțelepciune? Sau din disperare? Vreți să riscați *întreaga lume* ca să vă duceți habotnicia până la capăt?

Tăcerea care se închise peste vocea sa era grea ca plumbul. I se părea că era privit de un zid de chipuri de piatră și ochi de sticlă. Timp de o clipă lungă nimeni nu îndrăzni să vorbească și, cu mirare surprinsă, Achamian își dădu seama că îi atinsese cu adevărat. De data asta ascultaseră cu inimile! *Mă cred!*

Apoi Ikurei Conphas începu să bată din picioare și să se lovească peste coapse, strigând:

— *Hussaa! Hu-hu-hussaaa!*

Cineva de pe trepte, Generalul Sompas, i se alătură...

— *Hussaa! Hu-hu-hussaaa!*

O parodie a aclamațiilor nansure tradiționale. La început râsetele fură șovăitoare, dar în câteva clipe, încăperea bubuia. Lorzii Războiului Sfânt își asumaseră riscul.

*

Cu roba purpurie licărind în lumina soarelui, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii făcu doi pași spre ei.

— Îl veți aduce la mine, repetă el sumbru.

— Sarcellus! răcni Incheiri Gotian, agitând o Choree în mâna stângă. Ucide-l! Ucide Falsul Profet!

Dar Cnaiür alerga deja spre copac. Se răsuci, luând poziția de luptă la câțiva pași în fața Cavalerului Colțului. *Orice... Orice mârșăvie. Orice preț!*

Sarcellus își coborî sabia și își deschise frățește brațele. Dincolo de el, mulțimile tălăzuiau și urlau pe întinderea Kalaulului. Văzduhul vuia de tunetul lor din ce în ce mai puternic. Zâmbind, Cavalerul-Comandant se apropie, oprindu-se cât de aproape putu fără să fie atins de vreo fandare neașteptată.

— Noi doi venerăm același Zeu.

Briza se potolise și în urma ei venise dogoarea soarelui. Lui Cnaiür i se părea că simte mirosul cărnii putrezite — carne putrezită amestecată cu seva amară a frunzelor de eucalipt.

Serwë...

— Asta, spuse Cnaiür, este tot ce venerez.

Odihnește-te dulceața mea, căci eu te voi purta...

Încleștă gulerul încleiat de sânge și își sfâșie tunica până la brâu. Ridică sabia dinaintea sa.

Voi răzbuna.

Dincolo de Cavalerul-Comandant, Gotian și Marele Maestru înveșmântat în purpuriu strigau unul la altul. Javrehii, sclavii-soldați ai Turnurilor Stacojii, se aruncară asupra rândurilor de Cavaleri Shriali, care își înlănțuiseră brațele încercând să-i țină — pe ei și marea de inrithi care țipau și răcneau — la distanță. Templele și mânăstirile Csokisului se înălțau în depărtare, nepăsătoare și încețoșate. Cele Cinci Înălțimi se conturau pe cer împrejurul lor.

Și Cnaiür rânji așa cum numai o Căpetenie a Utemotului ar fi putut rânji. I se părea că gâtul lumii era lipit de vârful săbiei lui.

Voi măcelări.

Cu toții pofteau aici. Cu toții erau înfometați.

Cnaiür își dădu seama că totul se petrecuse potrivit gambitului smintit al dûnyainului. Ce conta dacă pierea acum, atârnat de copacul acesta, sau peste câteva zile, când Padirajahul avea să cucerească în sfârșit zidurile? Așa că se dăduse pe mâna celor care îl luaseră prizonier, știind că nimeni nu era mai nevinovat decât cel care își demasca acuzatorii.

Știind că dacă avea să supraviețuiască...

Secretul bătăliei!

Sarcellus își roti sabie într-o serie de exerciții orbitoare. Brațele îi plesneau în afară și în jos ca săgețile lansate de mașinile de asediu. Exista ceva neomenesc în mișcările lui.

Cnaiür nu tresări și nici nu se mișcă. Era un Fiu al Poporului, o minune născută într-un ținut pustiu, trimisă să ucidă, să prade. Era un sălbatic din câmpiile întunecate ale nordului, cu tunetul în inimă și omorul în ochi... Era Cnaiür urs Skiötha, cel mai violent dintre oameni.

Își ridică brațele bronzate și se înfipse bine pe picioare.

— Înainte să se termine, spuse Sarcellus, te voi teme.

— Te-am mai tăiat o dată, scrâșni Cnaiür.

Acum putea să vadă limpede firele de un roşu inflamat de pe chipul lui. Erau pliuri, îşi dădu el seama. Pliuri pe care le mai văzuse deschizându-se...

— Ştiu de ce ai iubit-o, mârâi Cavalerul Shrial. Ce piersicuţă! Cred că o să alung câinii de lângă leşul ei — mai târziu — şi am s-o iubesc din nou...

Cnaiür îl fixa cu privirea, impasibil. Văzduhul era străpuns de urlete. Pumni ridicaţi loveau depărtările — cu miile.

Doar răsuflările îi mai despărţeau acum.

Răsuflările.

Tăişurile lor despicară aerul. Se sărutară. Se rotiră. Se sărutară din noi. Geometrii învârtejite, izbind aerul cu zăngănitul sacadat al oţelului. Salt. Ghemuire. Fandare... Cu graţie animalică, scylvendiul lovea monstruozitatea, împingând-o în spate. Dar sabia Cavalerului Shrial era vrăjitorie — strălucea orbitor prin aer.

Cnaiür se dădu înapoi, îşi trase suflarea, îşi scutură sudoarea din coamă.

— Carnea mea, şopti Sarcellus, a fost împăturită de mai multe ori decât oţelul săbiei tale.

Râse de parcă gâfâia.

— Oamenii sunt câini şi vite... Dar cei ca mine sunt ca lupii din pădure, ca leii de pe câmpii. Suntem ca rechinii din mare...

Pustietatea râdea întotdeauna.

Cnaiür se năpusti asupra creaturii ciopârţind cu sabia spaţiul dintre ei. Fentă, apoi o rotire năucitoare. Cavalerul Shrial săltă, pară lovitura tunătoare a oţelului.

Fierul suspina în absenţa suprafeţelor, desenând cercuri şi puncte prin aer, întinzându-se, pipăind...

Îşi uniră plăselele. Se înclinară unul spre altul. Cnaiür se opinti, dar bărbatul părea de neclintit.

— Ce talent! strigă Sarcellus.

O lovitură peste faţă. Cum? Cnaiür căzu împleticindu-se peste frunze şi piatră fierbinte, se rostogoli înapoi în picioare. Zări Umiakiul, încleştând soarele cu degete zbârcite de copac. Apoi tăişul lui Sarcellus fu pretutindeni,

tăind, lovindu-i garda. Un şir de disperări îi salvă viaţa. Se eliberă dintr-un salt.

Mulţimile înfometate se văitau şi ţipau. Pământul bubuia sub sandalele lui.

Istoveală şi înţepături, apăsarea rănilor vechi.

Tăişurile forfecară, se despărţiră cu o tresărire, zgâriară pielea asudată, apoi se rotiră în jurul soarelui. Trosniră şi scrâşniră ca nişte dinţi.

Scăldat în sudoare. Fiecare răsuflare îi era ca un cuţit în piept.

Împins spre umbra Umiakiului, o zări pe Serwë încovoiată lângă dûnyain, cu chipul negru tras pe spate, cu dinţii rânjiţi între buzele stafidite. Zarva din jur se potoli. Hotarele dintre el, pământ şi copacul negru se năruiră. Ceva se revărsă înlăuntrul lui, împingându-l înainte, dezlănţuindu-i braţele încordate. Şi el urlă cu gura Stepei însăşi, *violând* cu sabia aerul dintre ei...

Unu. Doi. Trei... Lovituri care ar fi putut tăia tauri în două.

Sarcellus şovăi, se împletici—se salvă cu un salt inuman. Înapoi, făcând o piruetă prin aer. Ateriză ghemuit.

Zâmbetul îi dispăruse.

Cu coama făcută şuviţe de sudoare, cu pieptul gâfâindu-i deasupra scobiturii stomacului, Cnaiür îşi ridică braţele către mulţimile clocotitoare.

— *Cine?* strigă el. *Cine va înfige cuţitul în inima mea?*

Se aruncă din nou asupra Cavalerului Shrial, îl lovi iar şi iar, împingându-l din umbra Umiakiului, de pe frunzele răsucite în apa ascunsă sub ele. Dar chiar în timp ce stilul de luptă bărbatului se năruia sub atacul său furios, acesta dădu la iveală o frumuseţe a preciziei — o precizie pe cât de frumoasă pe atât de nebiruit. Pe neaşteptate, Sarcellus lovea cu tăişul de parcă era un joc. Sabia bărbatului deveni un vânt scânteietor, crestându-i obrazul, tăindu-i fluierul piciorului...

Cnaiür se dădu înapoi, gemu de frustrare turbată, strigă

Vârful unei săbii îi sfâşie coapsa. Alunecă pe sânge, căzu în faţă cu gâtul dezgolit, expus... Piatra îi zdrobi oasele. Nisipul îi scobi pielea.

Nu...

O voce puternică străpunse vuietul Războiului Sfânt.

— *Sarcellus!*

Era Gotian. Se despărţise de Eleäzaras şi se apropia precaut de zelosul său Cavaler-Comandant. Mulţimile îşi coborâră brusc vocea.

— Sarcellus...

Ochii Marelui Maestru priveau vlăguiţi, fără să poată crede.

— Unde — înghiţi şovăitor — unde ai învăţat să lupţi astfel?

Cavalerul Colţului se răsuci, chipul fiindu-i o mască de slugărnicie.

Sarcellus fu scuturat de o convulsie neaşteptată, tuşi sânge printre dinţii încleştaţi. Cnaiür împinse cu sabia spre pământ trupul care se zbătea. La o lungime de braţ de Marele Maestru năucit, îi reteză capul cu o singură lovitură. Apucă părul negru şi des ca o coamă şi ridică sus capul retezat. Ca măruntaiele dintr-un pântec spintecat, chipul se relaxă şi se deschise ca un harem de membre. Gotian căzu în genunchi. Eleäzaras se împletici înapoi peste sclavii lui. Tunetul mulţimilor — groază, bucurie — se revărsă peste scylvendi. Zarva revelaţiei. Aruncă lucrul străvechi la picioarele vrăjitorului.

Capitolul XXV

Caraskand

Care este sensul unei vieți amăgite?

—AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Sfârșitul iernii, 4112 Anul-Colțului, Caraskand

Strigând unul la altul cu groază și nerăbdare, Nascenții tăiară funiile care îl legau pe Profetul Războinic de soția lui moartă. Tăcerea păru să se aștearnă peste întregul Caraskand.

Știa că ar fi trebuit să fie slăbit de moarte, dar era mișcat de ceva inexplicabil. Se rostogoli de lângă Serwë, își sprijini brațele de genunchi, apoi îndepărtându-i pe discipolii săi cu o fluturarea mâinii, se ridică în picioare imposibil de drept. Niște mâini îl îmbrăcară într-un văl de in alb. Ieși împleticindu-se din umbra Umiakiului și își ridică fața către soare și cer. Simți un fior de venerație străbătând mulțimea — venerație pentru el. Își ridică palmele către imensa întindere a lumii și păru să îmbrățișeze cele Trei Mări.

Cred că înțeleg, Tată...

Peste întinderea ticsită a Kalaulului răsunau strigăte de extaz și neîncredere. La câțiva pași depărtare, Cnaiür stătea buimăcit, la fel ca și Eleäzaras imediat în spatele său. Incheiri Gotian se împletici înainte, căzu în genunchi

și izbucni în plâns. Kellhus zâmbi cu compasiune nețărmurită. Oriunde privea, vedea oameni căzând în genunchi...

Da... Gândul cu O Mie de Fețe.

Și i se părea că nu există nimic, niciun hotar, care să-l închidă în locul acesta, în orice loc... El era totul și totul era al lui...

Era unul dintre cei Condiționați. Un dûnyain.

Era Profetul Războinic.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi. Întinse o mână aureolată spre pieptul ei și îi smulse hotărât inima din piept. O ridică sus spre tunetul adulației lor. Picăturile de sânge păreau să trosnească pe piatra de la picioarele lui... Zări chipul descolăcit al lui Sarcellus.

Înțeleg...

— S-a spus! strigă el cu voce tunătoare și corul de urlete se potoli.

— S-a spus că sunt Fals, că din cauza mea ne mistuie mânia lui Dumnezeu!

Le privi chipurile supte, ochii arzând de febră. Agită inima fierbinte a lui Serwë.

— Dar eu spun că noi — NOI! — suntem acea mânie!

*

Kascamandri, neîmblânzitul Padirajah al Kianului, trimise un mesaj Oamenilor Colțului, pe care îi știa pierduți. Mesajul era o ofertă — una foarte milostivă, se gândi Padirajahul. Dacă Războiul Sfânt se preda, părăsea Caraskandul și se lepăda de venerația idolatră a Zeilor Falși, aveau să fie cruțați și să primească pământuri. Aveau să devină Mai Mari ai Kianului potrivit cu rangul lor din națiunile idolatre.

Kascamandri nu era atât de nesăbuit încât să creadă că oferta lui avea să fie acceptată pe loc, dar știa câte ceva despre disperare, știa că în lupta dintre pofte, până la urmă cucernicia avea să piardă. În plus, vestea că Războiul Sfânt a fost înfrânt, nu de săbiile Profetului Fane, ci de cuvintele sale, avea să zguduie cele O Mie de Temple nelegiuite până în străfunduri.

Răspunsul a venit sub forma unei duzini de cavaleri inrithi aproape scheletici, îmbrăcaţi în tunici simple din bumbac şi având doar cuţite asupra lor. După ce s-au certat pentru cuţite, la care idolatrii refuzară să renunţe, Aprozii lui Kascamadri îi primiră cu toată eticheta cerută de jnan şi îi duseră direct dinaintea marelui Padirajah, a copiilor lor şi a Mai Marilor ferchezuiţi ai curţii sale.

Urmă un moment de tăcere năucită, căci kianinii abia de puteau să creadă că amărâţii bărboşi dinaintea lor ar fi putut cauza atâta jale. Apoi, înainte de prima declaraţie ritualică, cei doisprezece bărbaţi strigară *„Satephikos kana ta yerishi ankapharas!"* la unison, apoi îşi scoaseră cuţitele şi îşi tăiară gâturile.

Îngrozit, Kascamandri le încleştă strâns în braţele sale elefantine pe cele mai tinere două fiice ale sale. Acestea izbucniră în plâns şi ţipete, în timp ce ceilalţi copii ai săi, mai ales băieţii, chiripeau agitaţi. Se întoarse către interpretul său năucit...

— A-au spus, se bâlbâie bărbatul cu chipul cenuşiu, că „Profetul Războinic e... e *mai presus de tine...*"

Contemplă neajutorat papucii auriţi din picioarele Padirajahului.

Când ceru să i se spună cine era acest Profet Războinic, nimeni nu-i putu răspunde. Încetă cu declamaţiile numai când mica Shirol începu din nou să plângă. Concediindu-şi sclavii, fugi cu ea în încăperile înceţoşate de fum de tămâie ale pavilionului său, promiţându-i dulciuri şi lucruri frumoase.

În dimineaţa următoare, Oamenii Colţului ieşiră pe Poarta de Fildeş şi se înşiruiră pe Câmpia Tertae, care începuse să înverzească. Coarnele de război dădură zvon de pe un deal pe altul. Mii de cântece răguşite pluteau pe adierea brizei. Războiul Sfânt nu avea să mai îndure foamea şi bolile. Nu avea să mai rabde să fie asediat.

Avea să mărşăluiască.

Coloanele zdrenţuite şerpuiră de la porţi până pe câmpie. Lovit de boală, Gothyelk era prea slăbit ca să lupte, aşa că în locul lui călărea fiul său cel mijlociu, Gonrain. Marile Nume fuseseră de acord să-i pună pe tydonni pe

flancul stâng, în așa fel încât Contele de Agansanor să-și poată privi fiul de pe zidurile Caraskandului. Apoi venea Ikurei Conphas, flancat de Sorii Sacri ai Coloanelor Imperiale. Era urmat de Nersei Proyas în fruntea cândva magnificilor cavaleri de Conriya. Și după el venea Hulwarga Ologul, ai cărui thunyeri arătau mai mult ca niște năluci turbate decât ca niște oameni. Apoi, Chinjosa, Contele-Palatin de Antanamera, care fusese numit Rege-Regent al Ainonului de Sus după moartea lui Chepheramunni. Marea armată adusă de Turnurile Stacojii din Ainonul de Sus ajunsese doar o umbră prăpădită a ceea ce fusese cândva, dar cei care rămăseseră erau animați de o putere înverșunată. Regele Saubon fu ultimul care ieși pe marea Poartă de Fildeș, în fruntea cortegiilor de galeothi cu ochi neîmblânziți.

Temându-se că un atac pripit n-ar face decât să-i alunge pe idolatri înapoi la adăpostul zidurilor Caraskandului, Kascamandri îi lăsă pe inrithi să se alinieze nevătămați pe câmpie. Oamenii Colțului se adunară printre grajduri și în fața fermelor abandonate, frontul lor măsurând ceva mai mult de o milă lungime. Cei slabi stăteau lângă cei puternici, cu platoșele ruginite și cu vestele putrezite. Armurile lipsite de chingi se legănau pe trupurile sfrijite. Brațele unora păreau la fel de subțiri ca săbiile. Cavaleri îmbrăcați în veste, sutane și halate enathpaneene călăreau cai care arătau ca niște mârțoage înfometate. Chiar și cei câțiva non-combatanți care supraviețuiseră — cei mai mulți femei și preoți — se aflau printre ei. Veniseră cu toți pe Câmpia Tertae — toți cei care aveau destul putere ca să poarte arme. Veniseră cu toții să învingă sau să piară. Alcătuiau rânduri lungi și descompuse, cântând imnuri, bătând cu tăișurile în umeri sau în scuturi.

Aproape o sută de mii de inrithii se împleticiseră din Carathay și mai puțin de cincizeci de mii erau împrăștiați acum pe câmpie. Alți douăzeci de mii rămăseseră în Caraskand, prea slăbiți ca să poată face mai mult decât să strige încurajări. Mulți dintre ei se târâseră din paturile de zăcare și acum se înghesuiau pe Zidurile Triamice, mai ales de-o parte și de alta a Porții de Fildeș. Unii strigau

rugăciuni și cuvinte de îmbărbătare, în timp ce alții plângeau, chinuiți de ciocnirea dintre speranță și disperare.

Dar atât pe ziduri cât și pe câmpul de luptă, cu toții priveau neliniștiți către centrul frontului, sperând să zărească măcar o clipă noua flamură care se alăturase stindardelor ponosite ale Războiului Sfânt. Acolo! printr-o dumbravă înmugurită sau traversând o pășune deluroasă, fluturând în adierea brizei: negru pe alb, un inel tăiat de silueta unui bărbat, Circumfixul Profetului Războinic. Atâta gloria abia părea cu putință...

Coarnele de război sunară înaintarea și rândurile aprige porniră în marș spre depărtările ascunse de livezi și pâlcuri de frasini și sicomori. Kascamandri îi ordonase oștii sale să se retragă la mai bine de două mile distanță, acolo unde câmpia deluroasă se lărgea între oraș și dealurile din jur, știind că inrithiilor avea să le fie greu să acopere intervalul fără să-și expună flancurile sau să deschidă spărturi în linia frontului.

Cântecele se înălțară peste pulsul tobelor fanime. Cânturile pătrunzătoare de război ale thunyerilor, care umpluseră cândva pădurile țării lor cu sunetul pierzaniei. Imnurile ascuțite ale ainonilor, ale căror urechi cultivate savurau disonanța vocilor omenești. Elegiile galeothilor și ale tydonnilor, solemne și prevestitoare de rău. Oamenii Colțului cântau, copleșiți de o simțire stranie: bucurie care nu știa ce-i râsul, groază care nu știa ce-i frica. Cântau și mărșăluiau, pășind cu grația oamenilor aproape distruși.

Sute din ei se prăbușiră, slăbiți din lipsă de hrană. Semenii lor îi săltară în picioare și îi târâră înainte prin noroiul câmpurilor desțelenite.

Primul sânge fu vărsat în nord, aproape de Zidurile Triamice. Tydonnii sub comanda Căpeteniei Unswolka de Numaineiri zăriră valurile de fanimi ajungând pe crestele colinelor din față, cu bărbuțele lor negre și împletite săltând în ritmul trapului cailor. Numaineirii, cu chipurile vopsite în roșu ca să-și înspăimânte dușmanii, își sprijiniră scuturile mari în formă de pasăre de pradă cu umerii jigăriți. Arcașii lor sloboziră salve subțiri de săgeți spre fanimii care avansau și răspunsul veni sub forma unor nori întunecați

de săgeți trase de pe spinările cailor. Conduși de Ansacer, Sapatișahul exilat al Gedeei, Mai Marii deposedați din Shigek și Enathpaneah îi atacară cu furie pe războinicii înalți din Ce Tydonn.

Aproape de centru, în fața Circumfixului, mastodonții trâmbițau și avansau stângaci, cu howdahurile[5] ticsite de girgashi cu chipuri negre, purtând turbane albastre și scuturi din piele roși și lăcuită de vacă. Dar înaintașii îndrăzneți, cavaleri anpleiani sub comanda Palatinului Gaidekki, goniseră înainte, dând foc ierburilor și desișurilor uscate. Un fum uleios se rostogoli spre cer, împins de vânt spre sud-est. Câțiva dintre mastodonți intrară în panică, stârnind tărăboi printre Hatmanii Regelui Pilasakanda. Dar cei mai mulți se năpustiră prin fum și intrară călcând apăsat și trâmbițând în mijlocul inrithiilor. În curând nu se mai vedea aproape nimic. Însemnul Circumfixului fu înghițit de fum și haos.

Pretutindeni de-a lungul frontului fanim călăreții urcau pe creste, țâșneau din dumbrăvi de lămâi sau portocali sau ieșeau în galop din fumul rătăcitor — în divizii magnifice. Marele Cingajehoi, în fruntea mândrilor Mai Mari din Eumarna și Jurisada, gonea spre rândurile de pedestrași ale ainonilor: kishyati și moserothu sub comanda Palatinilor Soter și Uranyanka. Mai departe spre sud, Mai Marii din Chianadyni se adunară pe vârfurile dealurilor, așteptându-i pe Regele Saubon și galeothii săi. Purtând halate cu mâneri largi și zale nilnameshe, atacară în josul povârnișurilor, călărind cai pursânge crescuți la hotarele aspre ale Marii Sări.

Prințul Încoronat Fanayal și coyaurii lui îi atacară pe gesindalmenii cu tatuaje albastre ai Contelui Anfirig, apoi năvăliră spre rândurile dezorientate ale agmundrmenilor sub comanda directă a lui Saubon.

De-a lungul zidurilor Caraskandului ologii strigau și răcneau la semenii lor, chinuindu-se să vadă ce se petrecea. Dar prin bubuitul tobelor și peste strigătele

---

[5] Scaun prevăzut cu un baldachin, purtat de un elefant sau de o cămilă (n.t.)

tânguitoare de război ale păgânilor, puteau să-și audă frații cântând. Centrul era ascuns de fum, dar în apropierea zidurilor îi văzură pe tydonni înfruntând neclintiți iureșul călăreților fanimi, luptând cu o hotărâre aprigă, supranaturală. Pe neașteptate, Contele Werijen Inimă-Mare și cavalerii din Plaideol țâșniră înainte, călărind puținele mârțoage pe care le aveau, și îi zdrobiră pe kianinii năuciți. Apoi departe în sud, cineva îi văzu pe Athjeäri și cavalerii îndârjiți din Gaenri revărsându-se în josul povârnișurilor întunecate, ciocnindu-se de spatele chianadynilor. Saubon îl trimisese pe tânărul său nepot să contracareze orice manevre de flancare dintre dealuri. După ce înfrânse și puse pe fugă o divizie de cavalerie trimisă de Kascamandri tocmai în acest scop, năvalnicul Conte de Gaenri se trezi într-o poziție prielnică dinapoia păgânilor.

Fanimii se retraseră în dezordine, în timp de dinaintea lor, pe întreaga întindere a Câmpiei Tertae, inrithii își reluară cântând marșul. Mulți dintre cei de pe ziduri șchiopătară spre est, către Poarta Coarnelor, unde de unde îi putură vedea pe primii Oameni ai Colțului ieșind din fumul din centru și grăbindu-se pe urma călăreților girgashi care se retrăgeau. Apoi îl văzură, Circumfixul, fluturând în vânt alb și neîntinat...

Oamenii de fier avansau ca inevitabilul. Când păgânii atacau, se agățau de frâiele lor și erau călcați în picioare de cai. Înfigeau sulițele adânc în crupele cailor fanimi. Se fereau de săbiile spintecătoare și îi doborau pe fanimi țipând la pământ, unde îi înjunghiau în axilă, față sau vintre. Se scuturau de săgețile străpungătoare. Când păgânii se retrăgeau, unii Oameni ai Colțului, în nebunia luptei, aruncau cu coifurile după călăreții care fugeau. Iar și iar kianinii atacară, fură înfrânți și se retraseră în timp ce oamenii de fier se târau înainte, printre măslini, peste câmpurile deluroase. Aveau să meargă cu Dumnezeu — fie că acesta era sau nu de partea lor.

Dar kianinii erau un popor mândru și războinic, iar oastea pe care o strânsese Padirajahul era numeroasă și vitează. Deși erau descurajați, cucernicii Războinici ai Zeului Solitar nu erau înfrânți.

Kascamandri însuși ieși la luptă, urcat de sclavii lui pe un cal masiv. Lăsându-i în urmă pe inrithi, diviziile fanimilor se regrupau una după alta la marginea taberei Padirajahului. Oamenii aruncau priviri peste tot în jur căutându-i pe cishaurimi. Apoi Regele Pilasakanda, tributarul și prietenul Padirajahului, slobozi ultimii mastodonți asupra thunyerilor în armuri negre.

Fiarele năvăliră asupra auglishmenilor sub comanda Contelui Goken cel Roșu. Oamenii fură străpunși de colții șerpuiți și frânți de trompe, zdrobiți ca niște saci de fructe sub picioarele colosale. Din howdahurile legate pe spinările animalelor, girgashii trimiteau săgeți spre chipurile celor care strigau dedesubt. Apoi uriașul Yalgrota doborî de unul singur una din fiare, lovind-o în cap cu o măciucă imensă. Auglishmenii cu inimă de cremene se raliară, tăind bestiile care trâmbițau cu topoare și săbii. Câțiva mastodonți căzură, doborâți de mii de răni, alții intrară în panică dinaintea focului adus de Prințul Hulwarga și năvăliră furioși printre călăreții girgashi înghesuiți în spatele lor.

Pe Câmpia Tertae, valuri de călăreți kianini cădeau asupra inrithiilor care continuau să înainteze. Cei care priveau de pe Poarta Coarnelor văzură Tigrul Alb al Padirajahului întâlnind Circumfixul. Văzură standardele lui Gaidekki și Ingiaban șovăind în vreme ce flamurile Nansurului se târau înainte. Infanteriștii cutezători din Coloana Selial își tăiară drum spre tabăra Padirajahului. Apoi tobele păgânilor tăcură și întreaga lume păru scăldată în vocile inrithiilor înălțate în strigăte de triumf și cântece. Cingajehoi fugi de pe câmpul de luptă. Uriașul Cojirani, Mai Marele însetat de sânge al Mizraiului, fu ucis de Proyas, Prințul Conriyei. Kascamandri, gloriousl Padirajah al Kianului, căzu cu falca retezată, murind la picioarele Profetului Războinic. Capul său lipsit de maxilar fu înfipt pe stindardul Circumfixului. Dar scumpii lui copii scăpară, răpiți de lunecosul Fanayal, cel mai mare dintre fiii săi.

Prinși între inrithii care avansau și tabăra cucerită, Mai Marii din Chianadyni și Girgash atacară și atacară, dar galeothii și ainonii își lepădară disperarea și îi înfruntară.

Oamenii Colțului plângeau în timp ce-i măcelăreau pe păgânii deznădăjduiți, căci nicicând nu mai cunoscuseră o asemenea glorie întunecată.

Și după bătălie, unii din ei se urcară pe leșurile mastodonților și își ridicară săbiile către strălucirea soarelui, înțelegând ceea ce nu știau.

Războiul Sfânt fusese mântuit. Iertat.

Mai Marii supraviețuitori fură legați de sicomori și în lumina înserării atârnau ca niște înecați plutind spre suprafața apei. Și chiar după ani și ani, nimeni nu îndrăznea să-i atingă! Se încovoiau între cuiele cu care erau țintuiți și se năruiau grămadă la rădăcina copacilor. Și celor care ascultau li se părea că șopteau o revelație... Secretul bătăliei.

Convingere neînduplecată. Credință de necucerit.

Începutul primăverii, 4112 Anul-Colțului, Akssersia

Îmbrăcat în pelerine de lână și blănuri ca să se apere de ploaie, Aëngelas călărea împreună cu un șir lung de călăreți, târându-se pe Câmpia Gâl prin perdele cenușii, nesfârșite de apă. Urmau o potecă largă de ierburi călcate în picioare. Din când în când cineva găsea o urmă neatinsă de copil, mică și nevinovată, adâncind noroiul. Bărbați pe care Aëngelas îi cunoscuse toată viața lui — bărbați puternici — plângeau în hohote la vederea acesteia.

Își spuneau Werigda și își căutau nevestele și copiii dispăruți. Cu două zile mai devreme se întorseseră în tabără, îmbujorați de victoria lor într-un mic război, și găsiseră prăpăd și măcel în locul celor dragi. Luptătorii îndârjiți deveniră soți și tați panicați, alergând printre ruine și strigând nume. Dar când își dădură seama că familiile le fuseseră răpite și nu ucise, deveniră din nou războinici. Și porniseră călare, mânați de iubire și groază.

La jumătatea dimineții, ziduri colosale se iviră deasupra lor din perdelele de ploaie: ruinele acoperite de mușchi și licheni ale Myclaiului, cândva capitala Akssersiei și cel mai mare oraș al Străvechiului Nord, după Trysë. Aëngelas nu știa nimic despre Vechile Războaie sau despre străvechea

și mândra Akssersia, dar înțelegea că poporul său erau un descendent al Apocalipsei. Sălășluiau printre oasele dezgropate ale unor lucruri mărețe.

Urmară poteca peste movile, pe sub coloane decapitate și de-a lungul zidurilor din care se revărsa moloz. Aëngelas știa că srancii pe care îi urmăreau nu erau nici Kig'krinaki, nici Xoägi'i, clanuri care le erau rivali din timpuri imemoriale. Urmăreau un alt clan, unul mai nelegiuit — unul pe care nu-l mai întâlniseră vreodată. Unii din ei erau călare chiar — lucru nemaiîntâlnit pentru sranci.

Trecură în tăcere prin Myclaiul cel mort, surzi la reproșurile pe care acesta le făcea celor teferi.

Până seara ploile se opriră, dar la groaza lor se adăugă frigul din ce în ce mai mușcător, iar fiorii lor deveniră tremurături. În noaptea aceea găsiră o vatră și Aëngelas, împungând cu un cuțit cenușa neagră, găsi o grămăjoară de oase mici. Oase de copii. Werigda scrâșniră din dinți și urlară spre cerurile întunecate.

Nu putură dormi în acea noapte așa că își continuară drumul. Câmpiile păreau o văgăună care le oprea inimile în piept, un mare văl funerar, presărată pretutindeni de semne prevestitoare de rău, de intenții imposibil de crude. Ce făcuseră? Cum de îi mâniaseră pe Zeii nemiloși? Arsese prea slab Flacăra-Cerbului? Fuseseră bolnavi viteii jertfiți?

Încă două zile de furie tremurătoare. Încă două zile de groază cutremurată. Aëngelas vedea urmele femeilor și copiilor desculți și își amintea de casele lor arse, de trupurilor adolescenților din trib presărate printre ruine, pângărite în moduri de negrăit. Și își amintea de ochii înspăimântați ai nevestei lui înainte să plece împreună cu ceilalți pentru a-i jefui pe Xoägi'i. Își aminte cuvintele ei prevestitoare.

— Nu ne părăsi, Aeänga... Ne vânează Marele Pustiitor. L-am văzut în visele mele.

Altă vatră, alte oase micuțe. Dar de data asta cenușa era caldă. Pământul însuși părea să șoptească țipetele celor dragi lor.

Erau aproape. Dar și ei și caii lor, le spuse Aëngelas, erau mult prea osteniți după luptă. Mulți fură dezna-

dăjduiți de aceste cuvinte. Al cui copii aveau să fie mâncați de sranci, strigară, în timp ce ei erau întinși pe pământul tare? Ai tuturor, le spuse Aëngelas, dacă Werigda aveau să piardă lupta de a doua zi. Trebuiau să doarmă.

În acea noapte fu trezit de strigăte înspăimântate. Fu tras de pe rogojina sa de mâini palide, bătătorite, și își înfipse cuțitul în burta atacatorului. Tunetul copitelor trosnea în jurul lui și el fu aruncat cu fața înainte în țărână. Se luptă să se ridice în genunchi, strigând după oamenii lui, dar umbrele bolborositoare căzură asupra lui. Brațele îi fură smucite la spate și legate cu cruzime. Fu despuiat de haine.

Împreună cu ceilalți supraviețuitori, Aëngelas fu mânat prin noapte, tras de o chingă de piele înfiptă în buzele lui. Plângea în timp ce fugea, știind că totul era pierdut. Nu avea să mai facă dragoste cu Valrissa, soția sa. Nu avea să-și mai tachineze fii în timp ce ședeau seara la foc. Prin agonia chipului său, întreba: *Ce-am făcut să merităm asta? Ce-am făcut?*

La lumina vitregă a torțelor îi văzu pe sranci, cu umerii lor înguști și cu piepturile scobite ca de câini, ivindu-se ca din adâncurile Mării. Chipuri inuman de frumoase, albe ca oasele lustruite, armuri din piele lăcuită de om, coliere din dinți omenești, chipuri omenești micșorate, cusute pe scuturile lor rotunde. Le simțea duhoarea dulceagă — ca de fecale și de fructe putrede. Le auzea râsetele cotcodăcite, de coșmar, și, de undeva din noapte, țipetele cailor Werigda în timp ce erau măcelăriți.

Și din când în când vedea neoameni, călare pe armăsarii lor negri și mătăsoși. Își dădu seama că visele Valrissei erau adevărate: Marele Pustiitor îi vâna! Dar de ce?

Ajunseră în tabăra srancilor în lumina cenușie a zorilor, un șir de bărbați despuiați și bătuți. Fură întâmpinați de un cor de tânguieli — femei care strigau nume, copii urlând *„Ta! Taa!”* Srancii îi conduseră în mijlocul celor dragi lor, care stăteau îngrămădiți unii în alții, și, într-un gest de îndurare curioasă, îi eliberară. Aëngelas fugi spre Valrissa și spre singurul fiu care îi mai rămăsese. Cutremurat de hohote de plâns, îi îmbrățișă pe amândoi, le încleștă

spinările încovoiate. Și pentru o clipă găsi speranță în căldura palidă a trupurilor lor chinuite.

— Unde-i Ileni? șuieră el.

Dar soția sa nu putea decât să plângă:

— Aënga! Aëngaaa!

Răgazul fu scurt. Bărbații care nu-și puteau găsi familiile, care fie îngenuncheau singuri în noroiul înghețat, fie alergau căutând chipuri moarte de-acum, fură măcelăriți. Apoi soțiile și copiii fără soți fură și ei reduși la tăcere cu tăișurile, până ce rămăseseră doar cei care se regăsiseră.

Sub ochii întunecați ai neoamenilor, srancii începură să-i lege pe prizonieri în două rânduri, până ce Werigda fură aranjați în șiruri lungi prin zăpadă și ierburi moarte, soții dinaintea soțiilor și copiilor lor.

Legat de o țepușă de fier înfiptă în pământ, Aëngelas se ghemui se frig și se aruncă iar și iar la curelele împletite care îl despărțeau de soția și de fiul său. Scuipă și urlă la srancii care treceau pe lângă el. Încercă să găsească niște vorbe de încurajare, vorbe care ar fi putut să-i ajute familia să rabde, care să-i facă să întâmpine cu demnitate ceea ce avea să urmeze. Dar nu putu decât să plângă, să le rostească numele și să se blesteme că nu-i strânsese mai devreme de gât, pentru că nu-i ferise de ceea ce urma să se petreacă.

Și apoi, pentru prima dată, auzi *întrebarea* — chiar dacă nu fusese rostită.

O tăcere stranie se așternu peste Werigda și Aëngelas înțelese că auziseră cu toții vocea imposibilă... Întrebarea răsunase prin sufletele tuturor oamenilor săi chinuiți.

Apoi văzu... *creatura.* O monstruozitate pășind prin crepusculul zorilor.

Era o dată și jumătate mai înalt decât un om, cu aripi prelungi, strânse, curbate ca niște seceri deasupra trupului său puternic. Pielea îi era translucidă, cu excepția locurilor unde era împestrițată de pete negre, canceroase, și îi căptușea craniul mare, lucitor, de forma unei scoici așezată pe muchie. Și între fălcile căscate se agita *alt* craniu, acesta mai uman, așa încât dintre trăsăturile apoase rânjea un chip aproape omenesc.

Srancii urlau de extaz în timp ce creatura trecea pe lângă ei și tresăreau căzând în genunchi. Neoamenii călare își plecau capetele lucioase. Creatura studie rândurile de oameni nenorociți și ochii ei mari și negri căzură asupra lui Aëngelas. Valrissa hohotea de plâns la doar o lungime distanță.

Tu... Simțim vechiul foc arzând în tine, omule...

— Sunt Werigda! mugi Aëngelas.

Știi ce suntem noi?

— Marele Pustiitor, icni Aëngelas.

Nuuuu, gânguri creatura de parcă greșeala lui stârnise un fior delicios. *Noi nu suntem El... Noi suntem servitorul Lui. Eu și Fratele meu suntem ultimii dintre cei care au coborât din vid...*

— Marele Pustiitor! strigă Aëngelas.

Monstruozitatea se apropiase și mai mult în timp ce vorbiseră, până ce ajunse deasupra soției și copilului său. Valrissa îl strânse pe Bengulla la sân și întinse o mână încercând în zadar să se apere de silueta străveche.

Ne vei spune, omule? Ne vei spune ce trebuie să știm?

— Dar nu știu! strigă Aëngelas. Nu știu nimic despre ceea ce mă întrebați!

Fără niciun efort, Xurjrancul rupse priponul Valrissei și o ridică dinaintea lui, ținând-o de parcă era o păpușă. Bengulla țipă:

— Mama! Mama!

Întrebarea bubui din nou prin sufletul lui Aëngelas. Izbucni în plâns, zgârie țărâna.

— Nu știu! Nu știu!

Sub ghearele monstruozității, Valrissa rămase foarte nemișcată, ca un miel între fălcile lupului. Ochii ei îngroziți se desprinseră de Aëngelas și i se rostogoliră în sus pe sub pleoape, de parcă ar fi vrut să privească siluetele dinapoia ei.

— Valrissa! țipă Aëngelas. *Valrissssaaaa!*

Ținând-o de gât, lucrul acela îi culese languros îmbrăcămintea, dezbrăcând-o de parcă ar fi cojit o piersică putredă. Când sânii îi ieșiră de sub haine, rotunzi și albi, cu sfârcuri de un roz palid, o rază de soare pâlpâi la orizont

și îi lumină curbele zvelte... Dar creatura care o ținea rămase întunecată — ca un fum scânteietor.

Aëngelas fu copleșit de o sălbăticie animalică și trase de legături, înecându-se de furie nearticulată.

O voce răgușită din sufletul lui spuse: *Suntem o rasă de îndrăgostiți, omule.*

— Te 'oooog! plânse Aëngelas. Nu știiiuuuu...

Mâna liberă a creaturii desenă o linie însângerată dintre sânii ei, peste pântecele ei plat. Ochii Valrissei se întoarseră spre Aëngelas, tulburați de ceva imposibil. Gemu și își desfăcu picioarele atârnânde în întâmpinarea mâinii monstruozității. *O rasă de îndrăgostiți...*

— Nu știu! Nu! Nu! Te 'oooog, încetează! Te 'oooog!

Lucrul țipă ca o mie de șoimi când pătrunse în ea. Un tunel ca de sticlă. Văzduhul se cutremură. Ea își lăsă capul pe spate, cu chipul contorsionat de extaz și durere. Se cutremură și gemu, se arcui în întâmpinarea mișcărilor creaturii. Și când ajunse la orgasm, Aëngelas se nărui, își prinse capul în mâini și își lovi fața în țărână. Frigul era plăcut pe buzele sale zdrobite.

Cu un icnet neomenesc, de dragon, lucrul își apăsă membrul învinețit de stomacul ei și îi scăldă sânii luminați de soare în sământă duhnitoare, neagră. Alt țipăt tunător, împletit cu vaierul subțire al unei femei.

Și îl întrebă din nou.

Nu știu...

Lucrurile acestea te fac slab, spuse creatura, aruncând-o ca pe un sac în ierburile reci. Cu o privire, o dădu srancilor — furiei lor desfrânate.

Apoi monstruozitatea îl dădu srancilor pe fiul său înlăcrimat — pe dulcele și nevinovatul Bengulla — și îl întrebă din nou.

Nu știu ce vrei să spui...

Și când srancii făcură un pântece din Aëngelas însuși, creatura îl întreba — îl întreba cu fiecare penetrare a violatorilor...

Până ce țipetele înecate ale soției și copilului său deveniră întrebarea. Până ce propriile sale urlete smintite deveniră întrebarea...

Soția și copilul său erau morți. Saci de carne violată cu chipuri pe care le iubea și ei încă... le mai făceau lucruri.

Mereu, aceeași întrebare nebunească, de neînțeles. *Cine sunt dûnyainii?*

GLOSAR DE PERSONAJE ȘI FACȚIUNI

Personaje

Dusas Achamian, un vrăjitor în vârstă de patruzeci și șapte de ani al Mandatului
Coithus Athjeäri, nepotul lui Saubon
Bannut, unchiul lui Cnaiür
Nersei Calmemunis, vărul lui Proyas și conducătorul conriyan al Războiului Sfânt cel Vulgar
Cememketri, Marele Maestru al Saikului Imperial
Chepheramunni, Regele-Regent al Ainonului de Sus și conducătorul contingentului ainoni
Cnaiür, un barbar scylvendi în vârstă de patruzeci și patru de ani, Căpetenia tribului Utemot
Ikurei Conphas, Exalt-Generalul Nansurului și nepotul Împăratului
Eleäzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii
Esmenet, o prostituată din Sumna, în vârstă de treizeci și unu de ani
Geshrunni, un soldat-sclav și un spion temporar al Mandatului
Hoga Gothyelk, Contele de Agansanor și conducătorul contingentului tydonni
Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali
Paro Inrau, Preot Shrial și un fost student al lui Achamian
Ikurei Istriya, Împărăteasa Nansurului și mama Împăratului
Iyokus, Maestrul Spionilor al lui Eleäzaras
Kascamadri, Padirajahul Kianului
Anasûrimbor Kellhus, un călugăr dûnyain în vârstă de treizeci și trei de ani
Kussalt, ofițerul lui Saubon
Maithanet, Shriahul celor O Mie de Temple
Mallahet, un puternic membru al cishaurimilor

Martemus, General și Aghiotantul lui Conphas
Anasûrimbor Moënghus, tatăl lui Kellhus
Nautzera, membru senior al Cvorumului Mandatului
Nersei Proyas, Prințul Conriyei și un fost student al lui Achamian
Cutias Sarcellus, Primul Cavaler-Comandant al Cavalerilor Shriali
Coithus Saubon, Prințul Galeothului și conducătorul contingentului galeoth
Seökti, Heresiarhul cishaurimilor
Serwë, o concubină nymbricani în vârstă de nouăsprezece ani
Seswatha, supraviețuitor al Vechilor Războaie și străvechiul fondator al Mandatului
Simas, membru al Cvorumului și fostul profesor al lui Achamian
Skaiyelt, Prințul Thunyerusului și conducătorul contingentului thunyeri
Skalateas, un vrăjitor mercenar
Skauras, Sapatișahul-Guvernator kianin al Shigekului
Skeaös, Primul Sfetnic al Împăratului
Skiötha, tatăl mort al lui Cnaiür
Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului
Krijates Xinemus, prietenul lui Achamian și Mareșal al Attrempusului
Xunnurit, Regele-Triburilor scylvendi la Bătălia de la Kiyuth
Yalgrota, iobagul uriaș al lui Skaiyelt
Yursalka, un membru al tribului Utemot

Facțiunile

Dûnyainii: O sectă monastică secretă ai cărei membri s-au lepădat de istorie și de poftele animalice în speranța de a găsi iluminarea absolută prin controlul tuturor dorințelor și circumstanțelor. Timp de două mii de ani s-au prăsit pentru reflexe motorii și ascuțime a minții.
Sfatul: O cabală de magi și generali care au supraviețuit morții Non-Zeului în 2155 și de atunci încearcă să-l învie pentru așa-numita a Doua Apocalipsă. Foarte puțini dintre locuitorii din cele Trei Mări cred că Sfatul încă mai există.

Scylvendii: Străvechiul popor nomad din Stepa Jiünati. Sunt temuţi şi admiraţi deopotrivă pentru iscusinţa într-ale războiului.

Şcolile

Nume colectiv dat diferitelor şcoli de vrăjitorie. Prima Şcoală, şi din Străvechiul Nord şi din cele Trei Mări, a apărut ca răspuns la condamnarea vrăjitoriei de către Colţ. Şcolile sunt printre cele mai vechi instituţii din cele Trei Mări şi au supravieţuit în principal datorită groazei pe care o inspiră şi separării lor de orice putere religioasă sau laică din cele Trei Mări.

Mandatul: Şcoală Gnostică fondată de Seswatha în 2156 pentru a continua războiul împotriva Sfatului şi pentru a apăra cele Trei Mări de întoarcerea Non-Zeului, Mog-Pharau.

Turnurile Stacojii: Şcoală Anagogică, cea mai puternică din cele Trei Mări care domneşte de facto asupra Ainonului de Sus din 3818.

Saikul Imperial: Şcoală Anagogică care lucrează pentru Împăratul Nansurului.

Mysunsaiul: Şcoală mercenară care îşi vinde serviciile vrăjitoreşti pe cuprinsul celor Trei Mări

Facţiunile inrithi

Sintetizând elemente monoteiste şi politeiste, inrithismul, religia dominantă a celor Trei Mări, se bazează pe revelaţiile lui Inri Sejenus (2159-2202), Cel din Urmă Profet. Doctrina centrală a inrithismului include imanenţa lui Dumnezeu în evenimente istorice, unitatea zeităţilor individuale ale Cultelor ca Aspecte ale lui Dumnezeu aşa cum au fost ele revelate de Cel din Urmă Profet şi infailibilitatea Colţului ca scriptură.

Cele O Mie de Temple: O instituţie care oferă cadrul ecleziastic al inrithismului. Avându-şi baza în Sumna, cele O Mie de Temple sunt omniprezente în nord-estul şi estul celor Trei Mări.

Cavalerii Shriali: Un ordin monastic și militar sub comanda directă a Shriahului, înființat de Ekyannus al III-lea „Auritul" în 2511.

Conriyenii: Conriya este o națiune ketyai din estul celor Trei Mări. Întemeiată după căderea Imperiului Ceneian de Răsărit în 3372, își are bazele în jurul orașului Aöknyssus, străvechea capitală a Shirului.

Nansurii: Imperiul Nansur este o națiune ketyai din vestul celor Trei Mări și moștenitorul auto-proclamat al Imperiului Ceneian. În culmea gloriei lui, Imperiul Nansur se întindea din Galeoth în Nilnamesh, dar domeniile sale au fost mult restrânse de secole de război cu fanimii din Kian.

Galeothii: Galeothul este o națiune norsirai din cele Trei Mări, așa numitul Nord de Mijloc, întemeiată în jurul anului 3683 de către descendenții refugiaților din Vechile Războaie.

Tydonnii: Ce Tydonn este o națiune norsirai din estul celor Trei Mări. A fost întemeiată după căderea națiunii ketyai Cengemis în 3742.

Ainonii: Ainonul de Sus este cea mai puternică dintre națiunile ketyai din cele Trei Mări. A fost fondată după prăbușirea Imperiului Ceneian de Răsărit în 3372 și se află sub dominația Turnurilor Stacojii de la sfârșitul Războaielor Scolastice în 3818.

Thunyerii: Thunyerus este o națiune norsirai din cele Trei Mări. A început ca federație a triburilor thunyeri în jurul anului 3987 și numai recent s-a convertit la inrithism.

Facțiunile fanime

Strict monoteistă, fanimia este o religie parvenită, întemeiată pe revelațiile Profetului Fane (3669-3742) și este restrânsă la sud-vestul celor Trei Mări. Dogma centrală a fanimiei include unicitatea și transcendeța lui Dumnezeu, falsitatea Zeilor (pe care fanimii îi consideră demoni), lepădarea de Colț ca fiind necurat și interzicerea tuturor reprezentărilor lui Dumnezeu.

Kianinii: Kianul este cea mai puternică dintre națiunile ketyai din cele Trei Mări. Întinzându-se de frontiera sudică a Imperiului Nansur până la hotarele Nilnameshului, a fost

întemeiată în urma Jihadului Alb, războiul sfânt purtat de primii fanimi împotriva Nansurului din 3743 până în 3771.

Cishaurimii: Preoții-vrăjitori ai fanimilor, cu baza în Shimeh. Se știu puține despre metafizica vrăjitoriei cishaurimilor, sau Psûkhe, așa cum o numesc cishaurimii, în afară de faptul că nu poate fi văzută de cei Puțini și că, în multe feluri, este la fel de formidabilă ca vrăjitoria Anagogică a Școlilor.

Cuprins

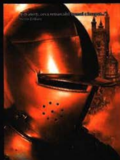
R. Scott Bakker

Profetul războinic

Al doilea volum al trilogiei ***Prințul Nimicului***

Drusas Achamian, Esmenet, Serwë și Anasûrimbor Kellhus își continuă epopeea în bătăliile pe care le vor duce împreună cu Războiul Sfânt dar și cu propriile lor credințe și speranțe. R. Scott Bakker dă naștere unei lumi fascinante, unde intrigile, violența, magia și filosofia se împletesc cu dorința și slăbiciunea umană.

Achamian - Învățat al Mandatului - este convins că dunysianul Kellhus este cel care va începe cea de-a Doua Apocalipsă, la fel ca și ceilalți adepți ai acestuia. Cu toții vor fi supuși unor încercări greu de închipuit. Vor reuși oare să depășească obstacolele și să se regăsească? Va triumfa Războiul Sfânt ?

R. Scott Bakker
La început a fost întunericul

R. Scott Bakker
Gândul cu o mie de fețe

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

TRITONIC

TRITONIC FANTASY